

TRẦN PHONG MẠC HỀ

Không nhớ không quên

EDITOR: LOST IN LOVE

Mục lục

[Chương 1.1](#)

[Chương 1.2](#)

[Chương 1.3](#)

[Chương 2.1](#)

[Chương 2.2](#)

[Chương 3.1](#)

[Chương 3.2](#)

[Chương 3.3](#)

[Chương 4.1](#)

[Chương 4.2](#)

[Chương 5.1](#)

[Chương 5.2](#)

[Chương 5.3](#)

[Chương 6.1](#)

[Chương 6.2](#)

[Chương 7.1](#)

[Chương 7.2](#)

[Chương 7.3](#)

[Chương 8.1](#)

[Chương 8.2](#)

[Chương 8.3](#)

[Chương 9.1](#)

[Chương 9.2](#)

[Chương 9.3](#)

[Chương 10.1](#)

[Chương 10.2](#)

[Chương 10.3](#)

[Chương 11.1](#)

[Chương 11.2](#)

[Chương 11.3](#)

[Chương 12.1](#)

[Chương 12.2](#)

[Chương 12.3](#)

[Chương 13.1](#)

[Chương 13.2](#)

[Chương 13.3](#)

[Chương 14.1](#)

[Chương 14.2](#)

[Chương 14.3](#)

[Chương 40](#)

[Chương 16.1](#)

[Chương 16.2](#)

[Chương 17.1](#)

[Chương 17.2](#)

[Chương 18.1](#)

[Chương 18.2](#)

[Chương 19.1](#)

[Chương 19.2](#)

[Chương 20.1](#)

[Chương 20.2](#)

[Chương 21.1](#)

[Chương 21.2](#)

[Chương 22.1](#)

[Chương 22.2](#)

[Chương 23.1](#)

[Chương 23.2](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 26.1](#)

[Chương 26.2](#)

[Chương 61](#)

[Chương 28.1](#)

[Chương 28.2](#)

[Chương 64](#)

[Chương 30.1](#)

[Chương 30.2](#)

[Chương 67](#)

[Chương 34.1](#)

[Chương 34.2](#)

[Chương 70](#)

[Chương 36.1](#)

[Chương 36.2](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 39.1](#)

[Chương 39.2](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 42.1](#)

[Chương 42.2](#)

[Chương 81](#)

[Chương 44.1](#)

[Chương 44.2](#)

[Chương 84](#)

[Chương 46.1](#)

[Chương 46.2](#)

[Chương 47.1](#)

[Chương 47.2](#)

[Chương 48.2](#)

[Chương 90](#)

[Chương 91](#)

[Chương 51.1](#)

[Chương 51.2](#)

[Chương 94](#)

[Chương 53.1](#)

[Chương 53.2](#)

[Chương 54.1](#)

[Chương 54.2](#)

[Chương 99](#)

[Chương 56.1](#)

[Chương 56.2](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58.1](#)

[Chương 58.2](#)

[Chương 105](#)

[Chương 60.1](#)

[Chương 60.2](#)

[Chương 61.1](#)

[Chương 61.2](#)

[Chương 62.1](#)

[Chương 62.2](#)

[Chương 63.1](#)

[Chương 63.2](#)

[Chương 64.1](#)

[Chương 64.2](#)

[Chương 65.1](#)

[Chương 65.2](#)

[Chương 66.1](#)

[Chương 66.2](#)

[Chương 67.1](#)

[Chương 67.2](#)

[Chương 122](#)

[Chương 123](#)

[Chương 124](#)

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 1.1

Editor: Lost In Love

Phòng đấu giá Vinh Hiên.

Kế hoạch của mùa thu năm nay khác với thường lệ, từ ngày 23 tháng 12 đổi thành 29 tháng 12, hoàn toàn là vì để cho ngày cuối cùng ép đấu giá lên cơn sốt vượt qua 1314.

Qua đêm 30, hội trường đấu giá chật kín người, khách quý tụ hợp. Mấy hàng chỗ ở phía trước xuất hiện những khuôn mặt quen thuộc thường xuất hiện trên báo và tin tức của thành phố J, đều là khách quý được Vinh Hiên mời đến.

Mà Đường Diệc Thiên lại nấp ở vị trí chính giữa của ba hàng sau, tránh những trường hợp xã giao. Anh vốn không có hứng thú gì nhiều với trận đấu giá này, bất đắc dĩ nhận uỷ thác của người nên hết lòng làm việc cho người, phải thay Cố Song Thành đang ở nước ngoài dành lấy một cặp đồ sứ đưa cho bà xã.

Ngồi bên cạnh Đường Diệc Thiên là em họ Cố Nhất Minh cũng đến vì bà xã...trên lần đấu giá này có một tác phẩm nghệ thuật cực kỳ hoàn mỹ của bà xã yêu của cậu ta! Cậu ta muốn vào ngày đặc biệt hôm nay mua bức tranh kia về, cho bà xã làm quà suốt đời!

Đường Diệc Thiên lười phản ứng lại với tên nô lệ của vợ này, ngoài là nô lệ cho vợ còn là thành viên tích cực, chào hỏi mọi người ở khắp nơi. Khuôn mặt của anh càng ngày càng mất kiên nhẫn, tầm mắt của các nữ

ngôi sao và những người phụ nữ xinh đẹp ở hội trường càng ngày càng dính lấy anh.

Thẩm gia đại tiểu thư Thẩm Du bởi vì có quan hệ với Cố Nhất Minh nên ngồi một bên khác với Đường Diệc Thiên, gần quan được ban lộc, cô ta liên tiếp bày tỏ với anh chàng trẻ tuổi đẹp trai này.

Nhưng tầm mắt của Đường Diệc Thiên nhìn thẳng, ngay cả liếc cũng không liếc nhìn cô ta một cái.

Lúc anh nâng tay lên xem đồng hồ lần nữa, tầm mắt của Thẩm Du nhìn chăm chăm vào chiếc Royal Oak trên cổ tay anh, đây là kiểu cũ của năm năm trước.

Trong mắt cô ta lóe lên chút phức tạp, giọng nói vẫn nhẹ nhàng không hề gợn sóng, rất tự nhiên tiếp lời: "Đúng rồi, nghe nói thời điểm cuối cùng của tối nay sẽ thêm vào cuộc đấu giá đồng hồ châu báu nổi tiếng, hay là anh đổi một chiếc đi?" Cô ta nín thở đưa tay ra, móng tay màu tím tao nhã làm nổi bật ngón tay như cây hành của cô ta, khẽ gõ lên đồng hồ của anh: "Cái này, không hợp với anh."

Cô ta không rút tay, nâng tầm mắt lên...nếu Đường Diệc Thiên biết điều, lúc này nên theo ngón tay của cô ta nhìn lại, sau đó sa vào đôi mắt như nước của cô ta.

Nhưng khuôn mặt của Đường Diệc Thiên không có một chút dao động, càng đừng nói đến việc liếc mắt nhìn cô ta. Cổ tay lật chuyển nhét mặt đồng hồ màu đen nằm nghiêng vào trong tay áo, dây đồng hồ dán sát vào trên động mạch ở cổ tay anh.

Hoàn toàn gạt Thẩm gia đại tiểu thư qua một bên!

Thẩm Du nhất thời vô cùng xấu hổ, nhưng nét mặt của Đường Diệc Thiên rất bình tĩnh, vẫn xem cô ta như không khí.

Cố Nhất Minh ở bên cạnh nhín chút thời gian ghé qua khẽ nói: "Này, dù sao Thẩm Du cũng là họ hàng thân thích với người nhà họ Cố, anh đừng làm mất mặt quá..."

Thẩm Du là họ hàng bên ba của Cố Nhất Minh, Đường Diệc Thiên là cháu trai bên nhà mẹ đẻ của Cố Nhất Minh, trên danh nghĩa hai người đều thật sự có liên quan đến nhà họ Cố.

Đường Diệc Thiên bình thản hỏi: "À. Tháng trước tài chính của Thẩm thị xảy ra vấn đề, sao cậu không giúp đỡ họ hàng một tay, lại kêu cô tới tìm tôi."

"Làm ơn đi! Lâm Trăn nhà em mà biết em giúp cô ấy, không chặt chân em mới là lạ!" Cố Nhất Minh hùng hồn phản bác: "Anh lại không có vợ!"

Vừa dứt lời Cố Nhất Minh hận đến muốn ăn luôn câu cuối cùng đó, nhưng đôi mắt của Đường Diệc Thiên đã lạnh xuống, lưỡi trượt hung ác xẹt qua mặt Cố đại thiếu gia, Cậu ta đau đến nhin không được đưa hai tay ôm mặt hít không khí.

Mà bức tranh của Cố phu nhân Lâm Trăn cũng ở lúc cậu ta đưa tay lên ôm mặt bị người khác chụp mất, tiếng búa cuối cùng rơi xuống, Cố Nhất Minh vừa quay đầu lại, nhất thời cảm thấy chân giống như không còn đảm bảo nữa.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 1.2

Editor: Lost In Love

Nô lệ của vợ đi tìm người chụp mất bức tranh của Lâm Trăn, Đường Diệc Thiên đợi thêm nửa tiếng, cuối cùng món đấu giá mà Cổ Song Thành quan tâm cũng lên sàn.

Cả đêm Đường Diệc Thiên đều không có giờ tay, dáng vẻ hùng hổ lúc này làm toàn hội trường phải né đi...không cần thiết đi giành đồ với người đứng đầu công ty bậc nhất của thành phố J.

Đường Diệc Thiên đánh nhanh thắng nhanh, xác nhận giấy tờ sau ba búa phòng đấu giá đưa tới.

Anh xem giấy tờ xác nhận, sang năm tiệm trang sức nổi tiếng lại ra nhiều kiểu mới.

Mấy chiếc đồng hồ nổi tiếng đấu giá đầu tiên, ngoại trừ đắt đến giật mình thì không có gì đáng xem, Đường Diệc Thiên liếc mắt qua rồi lập tức thu hồi, rút bút máy từ trong túi bên trái của áo khoác ra, hạ bút rồng bay phượng múa.

Lúc này đột nhiên nghe thấy tiếng la của những người phụ nữ ở khắp hội trường, ngay cả giọng nói của người đấu giá cũng vô cùng kích động: "Món này tên là..." "Tượng Niệm", ba cánh hoa khảm kim cương tạo thành hình hoa hồng nặng đến 21. 56 carat tên là "Giọt lệ tượng niệm", kim cương màu hồng phấn, viên kim cương màu hồng này vô cùng tinh khiết với độ sạch VVS2, thuộc dòng kim cương có vết cực kỳ nhỏ, cấp độ vật

phẩm là 2A, cho thấy hết sức hiếm có. Viên kim cương này vào năm 2009 đã được phòng đấu giá ở Thụy Sĩ bán ra, không biết ai mua vào và sau đó chế thành xâu chuỗi Hoa Hồ Diệp đa dạng này.

"Đường tiên sinh, ngài vẫn chưa ký tên của mình." Mới vừa rồi còn kiêu ngạo với mọi người nhưng bây giờ lại sững sờ mất hồn, nhân viên làm việc không nhận được lên tiếng nhắc nhở

Đường Diệc Thiên hoàn hồn, ngón tay siết chặt, cuối cùng nặng nề hạ xuống một chữ "Thiên", trang giấy lem ra một chút mực đen.

Anh ngẩng đầu nhìn lên sân khấu.

Kim cương màu hồng dưới ánh đèn sáng chói, đẹp giống như cảnh trong mơ.

Không đúng, cảnh trong mơ cũng không thể đẹp như vậy.

Là tưởng niệm.

Búa thứ nhất còn chưa hạ xuống, Đường Diệc Thiên đã giơ tay lên.

"Xin lỗi." Giọng nói của anh cũng không cao, nhưng toàn hội trường đều im lặng trở lại, giọng nói của anh sâu lắng giống như bầu trời đêm mùa đông, trong bóng đêm vô tận không chứa một chút nghi ngờ: "Bất luận đêm nay kêu giá cao bao nhiêu, tôi cũng ra giá cao hơn 10%."

Toàn hội trường náo loạn!

Thẩm đại tiểu thư bên cạnh anh hồi hộp đứng lên...cô ta nhìn thấy xâu chuỗi kia thì bắt đầu hoảng sợ. Tuy mấy năm nay cô ta chưa bao giờ che giấu chuyện có thiện cảm và theo đuổi người đàn ông này, nhưng phần lớn thời gian cô ta đều mang cho mình dáng vẻ kiêu ngạo của thiên kim tiểu thư, sẽ không tùy tiện để bản thân làm ra hành động thất lễ.

Nhưng tối nay, cô ta không có cách nào duy trì được.

Không chỉ có cô ta, ngay cả Cố Nhất Minh đi mua tranh trở về cũng vô cùng ngạc nhiên.

Hàn Niệm...cô đã trở về?

Ba tiếng búa hạ xuống, Đường Diệc Thiên lập tức xuyên qua đám người đi lên sân khấu, gần như đoạt lấy giấy xác nhận, anh lạnh giọng nói: "Bây giờ tôi trả tiền ngay, nên tôi muốn lập tức tiến ngay giao dịch."

Thẩm Du căn môi dưới trắng bệch, cắn chặt răng cầm túi xách đuổi theo bước chân của anh. Bất luận thế nào, trưởng bối của nhà họ Đường bây giờ chỉ còn cô của Đường Diệc Thiên Đường Ly, mà cô ta là cháu dâu đời tiếp theo được Đường Ly chấp nhận, vậy là đủ rồi.

Một tay túm lấy tay áo của anh, một tay khác thì những ngón tay thon dài siết chặt vào lòng bàn tay, giọng nói của Thẩm Du không cách nào kiềm chế được mà hơi run rẩy: "Đường Diệc Thiên, anh không có tôn nghiêm đúng không! Lúc trước là cô ta vứt bỏ anh, hôm nay cũng là cô ta mang xâu chuỗi bán đi, anh vẫn còn vội vàng đi thăm dò tin tức của cô ta sao?"

"Buông tay." Đường Diệc Thiên không muốn nhiều lời với cô ta.

Nhưng Thẩm Du không chỉ không buông tay, ngược lại còn túm chặt hơn: "Anh đừng quên ba của cô ta hại chết ba anh như thế nào!" Câu cuối cùng của cô ta gần như mất khống chế, giọng nữ sắc bén dẫn đến sự chú ý của cả hội trường.

Rốt cuộc Đường Diệc Thiên cũng nhìn cô ta một cái.

Chán ghét. Trong mắt anh chỉ viết hai chữ này.

Thẩm Du bất lực buông tay ra, nhìn anh đi xa, cuối cùng cô ta cũng không nhìn được, hai tay ôm mặt khóc tại chỗ.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 1.3

Editor: Lost In Love

Sải bước đi qua hành lang phía sau sân khấu, nhân viên làm việc cũng không đuổi kịp anh. Đi qua hành lang thật dài, đứng trước cửa phòng khách quý, Đường Diệc Thiên hít sâu vào một hơi.

Giây phút đẩy cánh cửa ra, anh vô thức cắn chặt răng.

Thực ra Đường Diệc Thiên đã nằm mơ rất nhiều trường hợp gặp lại Hàn Niệm: Phần lớn là lúc bọn họ gặp gỡ ở con đường kia, hoặc là trong sân thể dục, hoặc là địa điểm bọn họ kết hôn...Đều là anh đuổi theo cô, cô chạy đằng trước anh, chạy xa từng chút, rồi biến mất không thấy nữa.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới là sẽ gặp lại như vậy: Hàn Niệm ở trước mặt anh, không chút né tránh nghênh đón ánh mắt của anh, bình tĩnh đến đáng sợ nhìn anh, đáy mắt không chút gợn sóng.

Cô mặc một chiếc áo khoác lông cừu màu đỏ, mái tóc dài màu đen xõa trên vai, ngồi sau sân khấu đấu giá, Hàn Niệm cúi đầu, một tay đút trong túi áo, một tay đặt trên ly Hồng Trà màu trắng, khuôn mặt Đường Diệc Thiên mờ mịt trông như đang nằm mơ.

Tiếng đồng hồ cũ mạ vàng rơi xuống đất vang lên, ánh mắt cô nhìn anh, không có chút ngạc nhiên. Giống như mấy năm nay chỉ là một giấc mơ, tất cả đều vẫn như lúc trước.

Anh đi qua, lấy hết tu vi của mấy năm nay khiến cho bản thân duy trì sự bình tĩnh.

Nhưng Hàn Niệm lại nở nụ cười, cười nói với anh: "Anh đừng xúc động như vậy...biết đâu em đến giết anh đấy."

Anh đưa tay lấy ví tiền trong túi áo khoác bên trái ra, rút ra một tấm thẻ đưa cho người nhân viên đuổi theo, cười nhạt. Mặc dù mấy năm nay anh rất ít khi nở nụ cười, nhưng cười lên vẫn là dáng vẻ cô quen thuộc trước kia, giống như cô có thể có kinh nghiệm giữ bình tĩnh mấy năm nay, anh càng có thể vững như Thái Sơn.

Hàn Niệm không có chút lúng túng, để ly trà trong tay xuống, đứng dậy đến gần anh: "Đường tiên sinh có tiện đưa em về dùm không?"

"Có thể." Đôi mắt đen như mực của anh sâu không thấy đáy, cô không bắt được một chút dao động.

Đêm giao thừa có ý nghĩa đặc biệt khiến cho lúc nửa đêm của cả thành phố vẫn vô cùng ồn ào và náo nhiệt, đèn neon nhiều màu từ từ chảy xuôi theo thân xe màu đen, giống như những ngôi sao rực rỡ trong bầu trời đêm.

"Ồ, thành phố J thay đổi nhiều quá..." Hàn Niệm áp sát lên cửa kính xe, nhìn đường phố có chút quen thuộc lại có chút xa lạ lắm lắm nói.

Đường Diệc Thiên ngồi bên cạnh cô, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Em..." Giọng nói của anh rất bình tĩnh: "Trở về một mình?"

Hàn Niệm lắc đầu: "Không."

Cô quay sang nhìn anh, cười nói: "Em trở về với Hạ Đông Ngôn."

Hạ Đông Ngôn, cái tên này đột nhiên khiến cho đôi mắt của Đường Diệc Thiên trở nên hung ác hơn.

"Chỉ có hai người các người?" Anh qua loa hỏi thêm một câu.

"Anh nghĩ còn ai nữa?" Hàn Niệm nâng tay vén những sợi tóc dài rủ xuống ra sau tai, dời mắt đi, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, xe đang chạy trên con đường của Bắc Kinh, nơi đó có một dãy lầu chung cư dành cho cán bộ sĩ quan cao cấp, đã từng là nơi Hàn Niệm lớn lên.

"Em sống ở đâu?"

"Chỗ của Hạ Đông Ngôn." Cô cười rất vui vẻ, giống như đang đùa giỡn: "Chẳng lẽ anh nghĩ tôi sẽ ở nhà anh?"

Anh cười lạnh, gò má lạnh lùng phản chiếu rõ trên kính cửa sổ xe, Hàn Niệm đưa một ngón tay, làm một động tác ngoáy mũi trước kính, bản thân vui vẻ cười khanh khách.

Đường Diệc Thiên hơi liếc mắt, từ lúc nào cô trở nên thích cười như vậy?

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 2.1

Editor: Lost In Love

Hạ Đông Ngôn đặt phòng cho Hàn Niệm ở đường Trung Sơn, hai bên đường có hai hàng cây ngô đồng cao ngất, cho dù mùa đông lá cây đã tàn, nhưng nhánh cây vẫn đan xen vào nhau rậm rạp, dưới ánh đèn đường màu ấm có một tấm bảng hiệu thật lớn.

Hàn Niệm mở cửa xuống xe, gió bắc giống như kim châm đâm vào da, ngứa ran lạnh lạnh. Cô nhanh chóng khoác áo khoác lên, cười yếu ớt với anh: "Cảm ơn anh đã mua xôi chuối, em không cần phải lo không có tiền để sống nữa."

"Nó vốn là của tôi." Đường Diệc Thiên đứng trước mặt cô, dưới ánh đèn là hình ảnh một con đường rộng lớn, không nhìn thấy điểm cuối.

Hàn Niệm không phản bác lại anh, chỉ nháy hai mắt tạm biệt: "Em về trước đây." Nói xong và đi hai bước rồi dừng lại: "Sau này em có thời gian, có thể gặp mặt." Dứt lời đi lên tầng cao nhất của khu nhà.

Đường Diệc Thiên vẫn đứng ở cổng, nhìn cô đi vào thang máy, một hồi lâu sau đó, đèn ở một căn phòng phía nam của tầng mười bảy sáng đèn lên, anh mới xoay người quay về trong xe.

Vào phòng giảng đầy hơi ẩm, tay bởi vì căng thẳng mà luôn nắm chặt của Hàn Niệm mới thả lỏng ra. Ba năm không gặp, làm sao tim có thể như nước lặng, sóng nước chẳng xao.

Người giúp việc họ Dương nghe thấy tiếng cởi áo khoác thì từ trong phòng đi ra: "Đã trễ, cho cô một ly sữa nóng được không?"

"Không cần, Diệu Linh ngủ rồi sao?" Hàn Niệm tự rót một ly nước ấm rồi nâng tay uống một hớp.

"Hạ tiên sinh kể chuyện cho thằng bé nghe, hai người đều đang ngủ." Chị Dương nói xong thì nhẹ nhàng mở cửa phòng, Hàn Niệm ghé đầu vào nhìn, trên chiếc giường hoạt họa nhỏ có hai người một lớn một nhỏ đang nằm, không hề có cảm giác không thoải mái.

Hàn Niệm bĩu môi, ra hiệu cho chị Dương đóng cửa lại. Chị Dương nhin không được nói một câu: "Hạ tiên sinh đúng là một người đàn tốt và có lòng nhẫn nại."

Cô cười cười: "Đàn ông tốt và có lòng nhẫn nại cũng không chỉ có mình anh ấy. Em đi ngủ, chị cũng nghỉ ngơi sớm đi."

* * * *

Khó có được một ngày đông ấm áp, tuy Hàn Niệm ngủ trễ, nhưng sáng sớm đã dậy. Không biết từ lúc nào, người trước kia thích ngủ nướng, bây giờ không cần đồng hồ báo thức mà tự mình cũng có thể dậy.

Sau khi cô dậy sớm theo thói quen thì bắt đầu làm bữa sáng mình thích, vo gạo, không nhanh không chậm hầm một nồi cháo trắng, sau khi ran hai cái trứng, Diệu Linh ba tuổi mới rời giường. Phía sau thằng bé là Hạ Đông Ngôn còn đang mặc đồ ngủ, vừa ra cửa liền hắt hơi một cái.

Hàn Niệm nấu cháo cho Diệu Linh, bỏ thêm chà bông, lại thêm một phần trứng ốp lết, sau đó hai mẹ con ngồi bên cạnh nhau bắt đầu im lặng ăn. Hạ Đông Ngôn la to: "Thật không có lương tâm! Anh ngủ cùng con trai em cả đêm! Vậy mà em không làm đồ ăn sáng cho anh!"

Hàn Niệm mỉm cười sờ đầu Diệu Linh, ân cần dạy bảo thằng bé,

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 2.2

Editor: Lost In Love

Hàn Niệm vừa nói mình đi nhờ xe Đường Diệc Thiên về nhà, Hạ Đông Ngôn đang ăn được một nửa đột nhiên buông đũa hấp tấp kéo cô xuống lầu, trong nháy mắt anh chạy một chiếc xe Maybach đến trước mặt cô, vừa lưu manh vừa đặc ý, "Phong cách không? Có phải ngưỡng mộ đến Seberia rồi không!"

Hàn Niệm quan sát một lúc, hừ nhẹ: "Tối qua anh về nhà à?"

Nói đến việc này Hạ Đông Ngôn vô cùng tự hào, "Những chuyện bỏ nhà trốn đi này phải có kỹ xảo, đi ba ngày trở về khẳng định bị đánh gãy chân, đi ba năm, chắc chắn, không nhìn thấy anh của anh đều không cần chân đi bộ sao!"

"Tất nhiên, bốn chân so với hai đùi vững vàng hơn." Hàn Niệm trêu đùa.

"Ồ kìa! Hàn Niệm, sao trước kia anh không phát hiện ra em độc miệng như vậy! Quả thực càng lúc càng giống..." Lời nói của anh đột nhiên dừng lại, ngượng ngùng kết thúc, "Thôi, không nghĩ ra giống ai..."

Hàn Niệm nở nụ cười, "Xem ra anh càng lúc càng giống Diệu Linh."

"Hả?"

"Ngây thơ." Hàn Niệm mở cửa xe ngồi vào, tinh thần có vẻ rất tốt, "Không sai, chạy đến siêu thị mua một hộp trứng gà, còn có cả khăn giấy ướt, anh khiêng luôn một bao gạo đi, tránh cho chị Dương xách mệt."

"Sao? Anh còn chưa ăn xong mà!" Hạ Đông Ngôn la lên, " Hơn nữa không phải hẹn đi hóng gió sao? Tại sao lại là siêu thị!"

"Không đi em xuống xe."

"Này! Đi siêu thị thì đi siêu thị! Vậy anh có thể chạy một vòng ở đường Trường Giang không?"

Thành phố J, tuy là phía nam nhưng khí hậu rất rõ ràng, mùa đông rét lạnh vô cùng rõ rệt. Hàn Niệm vốn không sợ lạnh, có lẽ là ở chỗ ấm lâu lại đột nhiên trở về có chút thích ứng không kịp.

Có một hôm Hàn Niệm hầm một nồi canh gà có da rất béo, cô còn bỏ thêm hai cây nhân sâm và táo đỏ, Hạ Đông Ngôn uống xong chảy máu mũi giàn giụa.

"Đây là em đang làm phiên bản tiên tiến của ẩm thực đen tối, ẩn giấu sát khí!" Hạ Đông Ngôn nhét giấy vô mũi rồi ngửa đầu dựa vào xô pha, tiểu Diệu Linh đang vẽ bên cạnh ném bút màu đi, thở phò phò trèo lên xô pha, đưa tay rút ra, trong nháy mắt máu lại chảy tràn lan.

Hạ Ngôn Đông đuổi cánh tay dài kẹp thẳng bé dưới nách, ném về bàn vẽ, "Cho dù mẹ con có xinh đẹp như hoa, cũng không có nghĩa là con có thể làm xằng làm bậy!"

Hàn Niệm ở bên cạnh nói, "Thì ra đàn ông thực sự có tình cảm đặc biệt với mỗi tình đầu, bất luận cô gái đó có kết hôn, già đi, sinh con, vẫn cung phụng như một nữ thần."

“Chẳng lẽ Đường Diệc Thiên không có?” Hạ Đông Ngôn nhét giấy trở về.

Thoạt nhìn anh ấy thực sự không có.” Hàn Niệm lắc lắc điện thoại không có cuộc gọi nào, “Nhưng em đã nhắn tin cho anh ấy rồi.”

Ước chừng một tuần, cô không chờ được đến khi Đường Diệc Thiên gọi điện thoại, buổi tối hôm nọ có nhắn cho anh một câu “Ngày mai có rảnh không?” bị anh không nể tình phản bác lại, giống như một lần nữa nhắc nhở cô... Hàn Niệm, em không nên tự tin như vậy.

Nếu có thể, cô cũng muốn bản thân mình cứng cỏi hơn, đã đi thì không bao giờ trở về nữa, sống thoải mái hơn người khác, không thấy lạ khi anh mua “Tưởng niệm”, bỏ qua suy nghĩ của anh, bất quá chỉ bị giày vò khổ sở, anh có thể chấp nhận, cô cũng có thể.

Nhưng hôm nay, cô không thể không ép bản thân mình tự tin lên. Tự tin cho anh một thiên đường giống như anh đã xây dựng cho cô.

“Cho nên em nghĩ, anh ấy không có, em có thể có.” Hàn Niệm nhún vai: “Mối tình đầu của em rất sâu đậm.”

Phút chốc khăn giấy đã ướt sũng máu mũi của Hạ Đông Ngôn: “Đúng là muốn tôi tức chết đây mà, trời ơi, không được rồi, đầu tôi choáng quá.”

Paradise. Hội sở cấp cao số một của thành phố J, ngay cả phòng rửa mặt cũng trang hoàng vô cùng xa hoa, đặc biệt là gương dùng trang điểm có hiệu quả vô cùng sắc nét, Hàn Niệm nhìn khuôn mặt trang điểm khéo léo trong gương, nhìn thế nào cũng không giống mình.

Cuối cùng cô lấy một thỏi son màu vàng trong túi ra, sự lòe loẹt của đôi môi càng khiến người trong gương trở nên xa lạ hơn.

Bàn thứ ba gần cửa sổ là vị trí Hàn Niệm thường ngồi, có thể nhìn thấy những tòa cao ốc của thời đại hưng thịnh, có thể thấy văn phòng chính phủ. Hàn Niệm vén mái tóc dài lên, nói với người phục vụ bên cạnh, “Cho tôi một bình Quân Sơn Ngân Châm.”

(Quân Sơn ngân châm: ngân châm trà vùng Quân Sơn)

Nước 70 độ rót vào trong ly trà thủy tinh, mầm trà từ từ dựng lên, giống như tàn nhang hình lưỡi liềm, chìm nổi lênh bênh. Mở nắp ly thủy tinh ra, một làn khói trắng từ trong ly bốc ra, bốn phía đều là hương trà.

Người phục vụ trẻ chấp tay đứng lên cạnh ngạc nhiên nhìn đôi môi đỏ mọng và hàm răng trắng giữa làn khói, chợt cảm thấy thất lễ, “Hàn, Hàn tiểu thư, đã lâu không gặp, cô vẫn xinh đẹp như trước.”

Hàn Niệm mỉm cười, “Cô nhận ra tôi?”

“Hàn tiểu thư, sao có thể không biết.” Người phục vụ đỏ mặt. Hàn Niệm thoáng liếc mắt nhìn, không ít người xung quanh cũng vội cùng thu tầm mắt, còn có người sợ ý làm đổ cốc nước, rơi xuống đất loảng xoảng, hết sức buồn cười.

Nhưng cô không quen biết người nào.

Hàn Niệm ngồi từ hai giờ chiều đến đèn vừa lên, người xung quanh thay đổi mấy nhóm, nhưng tiếng thảo luận vụn vặt chưa bao giờ ngừng lại. Trên thủy tinh mờ phản chiếu dáng vẻ xinh đẹp của cô, tỉ mỉ miêu tả đôi lông mày hơi cao, mặt trái xoan, môi đỏ với hàm răng trắng tinh, nơi nào đó có chút giống Hàn tiểu thư của trước kia.

May mà bọn họ có thể nhận ra, may mắn đã nhiều năm bọn họ còn nhớ rõ. Bọn họ cũng còn nhớ, hẳn là anh sẽ không quên.

Sẽ không quên Hàn tiểu thư đã từng thích dựa vào lòng anh rồi ôm lấy cổ anh hỏi này nọ: “Tại sao lại đặt tên là Paradise, nghe giống như một nơi không đứng đắn...”

“Bởi vì có em ở đây.” Anh nhếch miệng cười: “My Paradise is where you are.”

(Paradise: thiên đường)

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 3.1

Thẩm Du Thẩm tiểu thư là khách quen của Paradise, dĩ nhiên bởi vì đây là một phần của tập đoàn Thịnh Thế cũng là hội sở Đường Diệc Thiên hay tới. Nhưng hôm nay cô ta vừa tới đã cảm thấy không khí không bình thường, một đám người tụm năm tụm ba lại khẽ thảo luận gì đó, chờ lúc cô ta đi tới bên cạnh cửa sổ nhìn thấy, lập tức hiểu ra.

“Thì ra là Hàn tiểu thư tới.” Thẩm Du mang đôi giày màu hồng phiên bản Valentino số lượng có hạn tới gần, quan sát cô từ trên xuống dưới, ngay cả ngón tay của cô cũng không bỏ qua, cuối cùng nở nụ cười, “Hóa ra Hàn tiểu thư cũng đến tham gia vũ hội của danh viện Klee, nhãn hiệu trang phục trên người này tôi chưa từng thấy qua, xin hỏi sản xuất từ đâu?”

Người cha Hàn Phục Chu vui lấp ở trong tù, đương nhiên Hàn Niệm cũng trở nên nghèo túng, nhưng dám trực tiếp khiêu khích, cũng chỉ có một mình Thẩm Du.

Thẩm Du mới với vẻ giật mình: “A! Tôi nhớ ra rồi, Hàn tiểu thư vừa mới bán xâu chuỗi, nó không ít tiền. Có lẽ loại trang phục cao cấp này tôi vốn không biết đến.”

Nói xong đưa tay kéo ghế ngồi xuống đối diện với cô, Hàn Niệm ngẩng lên: “Ngại quá, tôi muốn ngồi một mình.”

Thẩm Du lưu loát ngồi xuống, một tay chống hàm mỉm cười: “Người đi trà lạnh, khó lắm người bạn cũ như tôi đây mới có thể nhớ được cô là thiên kim của bộ trưởng Hàn tiền nhiệm, không muốn trò chuyện với tôi sao?”

Hàn Niệm đã từng nổi tiếng bao nhiêu ở thành phố J, thì bây giờ có bấy nhiêu người chờ xem chuyện cười của cô. Thế giới này xưa nay vẫn vậy, thù hoa trên gấm, hoặc, bỏ đá xuống giếng. Nhưng muốn xem chuyện cười cô, vé vào cửa rất đắt, nhưng hôm nay cô định biểu diễn để lấy lại tiền cứu trợ.

“Bạn cũ? Tôi nhớ ngày tôi kết hôn bốn năm trước cô không có tới, không phải vậy cũng tính là bạn chứ?”

Nụ cười của Thẩm Du cứng đờ, Hàn Niệm tao nhã nghiêng người, ánh đèn màu trắng chiếu vào nụ cười yếu ớt như vẽ: “Nghe nói Thẩm tiểu thư đã bị danh viện Klee hủy bỏ tư cách ra biểu diễn, cho dù không phải bạn, tôi cũng rất ngạc nhiên, Thẩm tiểu thư làm chuyện kinh thiên động địa gì đến nỗi bị hủy bỏ tư cách, dụ dỗ chồng của người khác sao? A, không đúng, hẳn là chưa thỏa mãn.”

“Cô tưởng Đường Diệc Thiên còn xem cô là vợ sao! Cô còn mặt mũi trở về à!”

Hàn Niệm lại cười đến xúc động lòng người, tôn lên Thẩm Du giống như một người đàn bà đánh đá chanh chua chửi đồng, cô ta dứt khoát cầm lấy ly trà lạnh trên bàn hất về phía Hàn Niệm, Hàn Niệm vẫn không nhúc nhích, nước trà lạnh lẽo mang theo lá trà vấy lên mặt cô.

Lần đầu tiên Hàn Niệm cảm nhận, hương trà Quân Sơn Ngân Châm lạnh lẽo ngấm vào ruột gan, khó trách anh thích như vậy.

Quản lý của Paradise lo lắng mời Thẩm Du ra ngoài, “Đường tiên sinh từng nói, bất kỳ người khách nào có hành động thất lễ ở Paradise đều mời bọn họ rời khỏi.”

Lúc Hàn Niệm sửa sang lại bản thân và từ trong phòng rửa mặt đi ra, vẫn chỉ có quản lý chờ ở cửa hỏi cô còn cần gì nữa không như cũ, cô lắc đầu.

Thứ cô cần từ trước đến giờ không phải an cũng có thể cho.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 3.2

để bụng đói đi ra khỏi Paradise, gió lạnh thổi qua, Hàn Niệm càng đói hơn, cô có chút hối hận vì không kêu Hạ Đông Đông đến đón cô. Đứng ở ven đường đón mấy chiếc taxi cũng không được, cô dứt khoát đi tới trạm xe bus xem truyền hình.

“ 2 lộ trình đến đường Trung Hoa... Còn một đoạn đường 37 xa hơn...” Cô đang tự lẩm bẩm, đột nhiên bị một cô gái bên cạnh vỗ vào vai, cô vừa nhìn sang bên cạnh, thì thấy có một chiếc xe màu xám bạc lịch sự tao nhã đậu ở ven đường.

Cửa sổ xe hơi xuống, là đường nét gò má của anh. Hàn Niệm hít mũi, hắt hơi một cái. Tài xế xuống xe mở cửa cho cô, cô quần áo choàng lông de nhanh chóng ngồi vào.

Cô rút giấy lau mũi, đôi vai nhỏ hẹp co lại, rất giống năm mười lăm tuổi ngồi chồm hổm ở một hẻm nhỏ. Vết cao mũi bị cào xước đỏ bừng, sau khi dùng sức thì hai mắt có chút ẩm ướt, vô cùng trong sáng.

Khác biệt là khi đó cô cột tóc đuôi ngựa, mái tóc đen nhánh vừa thẳng lại sáng bóng. Anh nhìn không được nâng tay, đột nhiên dừng lại, sau đó rút một tấm thẻ từ trong túi ra đưa cho cô, trong giọng nói không có chút độ ấm. “ Dù sao em vẫn là vợ của tôi.”

“ Mất mặt sao?” Hàn Niệm không nhận, mà cúi người nhìn bản thân, chế giễu nói, “ ngược lại em cảm thấy đã qune. Vốn đã nghèo, cần gì phải giả vờ.” Cô suy nghĩ rồi nhìn anh hỏi.” Hay là, nhìn thấy em nhu vậy... Anh cảm thấy áy náy?”

Đường Diệc Thiên muốn thu hồi tầm mắt của mình, nhưng vẫn cùng cô bốn mắt nhìn nhau, “ Không có. Không phải tuần sau khoản tiền bán đấu giá mới gửi vào tài khoản sao?”

“ Em vẫn chưa đến mức chết đói.” Cô đẩy tấm thẻ trở về, lười biếng dựa vào trên ghế ngồi thoải mái, “ Hơn nữa, còn có Hạ Đông Đông ở đây, nhà anh ấy... cũng không tồi.”

Đôi mắt của Đường Diệc Thiên đột nhiên trở nên u ám: “Chúng ta vẫn chưa ly hôn.”

“ Chúng ta vẫn chưa có giấy chứng nhận.” Cô từ từ nhắm hai mắt nghỉ ngơi, giọng điệu cũng có chút lười biếng, khóe miệng hơi nhếch cao, gợi lên một đường cong, “ trừ khi anh cho em một lý do để nhận thẻ của anh, bây giờ chúng ta không có quan hệ gì cả.”

“ Nếu như em cảm thấy chúng ta không có quan hệ, em có thể né tránh ly nước của Thẩm Du, tôi không phải kẻ ngốc.” Giọng điệu anh nói chuyện với cô lúc lên lúc xuống, dường như đang tức giận.

Hàn Niệm vẫn không mở mắt, “ nếu anh đã sớm nhìn thấy, sao còn gặp em?”

“ Tôi chỉ muốn biết em đang muốn làm gì thôi.” Giọng nói của anh từ đầu đến cuối đều không quá cao, đáng vẻ vô cùng vững vàng cũng vô cùng lạnh nhạt

Hàn Niệm mở mắt ra, đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào anh, vừa rời cô tẩy trang trong phòng rửa mặt, lúc đó khuôn mặt tươi tắn thuần khiết giống như một ly trà xanh, trong suốt thanh nhã. Cô nghiêng người dựa vào ghế, sau đó chống ghế ngồi nghiêng về phía trước dò xét, chớp mũi xinh xắn đến gần mặt anh, đôi môi giống như cánh hoa mềm mại bật ra giọng nói nhẹ nhàng, “ Anh quan tâm em vậy sao?”

Tay anh đặt trên đùi xiết chặt không nói gì.

Tim của anh không đập nhanh chút nào, Hàn Niệm hơi ngượng ngùng ngồi lại vị trí. Nhưng cô vẫn hé miệng cười như trước, trên má trái hiện lên má lúm đồng tiền nhàn nhạt, cô cười lên khiến mặt mũi ngoằn ngoèo, giống như tiểu hồ ly hoạt bát, “ không trả lời nghĩa là anh ngầm thừa nhận rồi phải không?”

Đường Diệc Thiên vẫn không trả lời, sợ yên tĩnh và hơi thở mang mùi hương cam quýt cùng thụy hương của anh tràn ra, không hiểu sao khiến cho cô cảm thấy an tâm, mệt mỏi cả ngày nhân dịp này giảm xuống.

Đợi cô tỉnh lại, xe đã dừng lại trước khu nhà trọ, Hàn Niệm muốn tìm đồng hồ trong xe để xem một chút, nhưng đã bị anh đuổi xuống xe.

“ Tôi bận bịu rất nhiều việc, không có thời gian để chậm trễ.”

Xe hơi chạy mà còn nhanh hơn xe thể thao, chạy đi, tư thế tưởng như một cuộc chạy đua với thời gian, giống như từng phút đồng hồ đều có thể thay đổi GDP của thành phố J.

Hàn Niệm rút điện thoại từ trong túi ra nhìn, hay là cô nên tự tin lên một chút.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 3.3

Editor: Lost In Love

Tiểu Diệu Linh vô cùng bất mãn đối với hành động đi sớm về trễ của mẹ, mí mắt rõ ràng đang khổ sở đánh vào nhau mà vẫn ở trên giường khóc lóc không chịu ngủ.

Hạ Đông Ngôn kể chuyện cổ tích rồi tới làm hề, trò nào cũng đều xử dụng qua một lần, cuối cùng vẫn nộ vũ khí đầu hàng, "Mẹ con còn nói chú ngây thơ giống con, chắc chắc, vậy sao con không giống chú..."

"Không tin không phôi, ăn ngon ngủ nhiều?" Hàn Niệm đứng ở cửa tiếp lời, nhìn anh một người đàn ông cao lớn kiên nhẫn dỗ dành đứa trẻ, trong lòng có chút cảm giác không giải thích được nhưng trên mặt vẫn là dáng vẻ xem kịch vui.

Hạ Đông Ngôn tức giận nâng tay cho cô xem đồng hồ, "Bây giờ mấy giờ rồi mới về!"

Hàn Niệm vén tay áo lộ ra cẳng tay mượt mà, "Xin lỗi, không có tiền mua đồ."

"Anh có thể mua cho em!" Hạ Đông Ngôn hào phóng vỗ ngực, "Em muốn nhãn hiệu gì?"

Hàn Niệm cởi áo len cho tiểu Diệu Linh, dỗ thành bé ngủ. Sau đó tức giận nhìn Hạ Đông Ngôn, "Tưởng ba mẹ anh không đánh gãy chân anh thì

anh dám không kiêng nể gì à?” cẩn thận dịch lại chẵn cho thẳng bé, sau đó kéo Hạ Đông Ngôn ra cửa.

“Tuần tới phòng đấu giá gửi tiền thuế vào thẻ của em, em sẽ trả tiền lại cho anh.” Cô lấy cuốn sổ mang theo bên người từ trong túi ra, “Em nhớ rõ tất cả những khoản nợ. tiền mượn luật sư Trương năm nay cũng sẽ do em tự mình bỏ ra.”

Hạ Đông Ngôn thò đầu nhìn lướt qua trang giấy trên cuốn sổ, “Này sao em không nhớ ngày đó đi siêu thị cuối cùng em đã mua nửa kg hạt điều! 30 khối 5 xu! Anh còn nhớ rất kỹ đấy!”

Hàn Niệm xì một tiếng thì cười lên, nhiều năm qua, nếu không có Hạ Đông Ngôn, cô phải sống như một ngày bằng một năm rồi.

“Hey, em ghi nợ không đúng phải làm sao đây.” Người nào đó khinh thường hét lên tiếng, ngáp một cái, “Em vẫn không nên đúng lý hợp tình dùng tiền của anh ta, đừng quên em trở về vì cái gì.”

“Đây là mua bán công bằng, già trẻ không gạt.” Hàn Niệm kiêu ngạo hất cằm nhỏ, “Hơn nữa dùng của anh không lẽ em đúng lý hợp tình.”

“Ồ, nhìn em bây giờ đã già mà vẫn còn thướt tha thùy mị, em lấy thân báo đáp không chừng anh sẽ miễn cưỡng xóa nợ cho em.” Ung dung thản nhiên mang mẫu chốt của vấn đề vòng qua mối quan tâm của mình, Hạ Đông Ngôn cười nói vô cùng vui vẻ.

“Haizz, đã trễ rồi, em đi ngủ đây.” Hàn Niệm xoay người bỏ đi, để lại Hạ Đông Ngôn oán hận vẽ vòng tròn, “Haizz, chẳng lẽ anh quá thẳng rồi sao? A, khẳng định là tư thế của anh quá mức khí thế, cô mắc cỡ...”

Thành phố J là trung tâm kinh tế của mấy tỉnh phía đông nam, mấy xí nghiệp lớn chính là trụ cột phát triển kinh tế, trong đó lấy nhà họ Đường, Cố, Hạ làm đầu lĩnh.

Nhưng trong đó chỉ có nhà họ Cố là nhiều người lớn, gia tộc phát triển mạnh, hai nhà Đường Hạ đều rất ít người lớn, nhất là nhà họ Đường mấy năm nay chỉ còn lại Đường Diệc Thiên và cô của anh là Đường Ly. Đường Ly là con dâu của nhà họ Cố, mẹ của cháu đích tôn nhà họ Cố, Cố Nhất Minh, nhà họ Cố nhiều người nhiều chuyện hỗn tạp, cho nên là không có thời gian chú ý đến nhà mẹ đẻ, nói trắng ra là, nhà họ Đường bây giờ chỉ có một mình Đường Diệc Thiên chống đỡ.

Hàn Niệm không rảnh đi đồng cảm với anh, bởi vì không phải nhà họ Hàn bây giờ cũng chỉ có mình cô thôi sao?

Hơn nữa anh tốt hơn cô rất nhiều, tập đoàn Thịnh Thế cực kỳ hưng thịnh, còn cô thì phải vì chuyện đi nhà trẻ của con trai mà tự qua sát thực tế. Cô muốn Diệc Linh xếp vào những lớp khai giảng ở tháng ba, sau nguyên đán phải báo danh.

Xung quanh một số nhà trẻ công lập đầy người, Hàn Niệm không còn cách nào khác phải chọn một nhà trẻ tư nhân ở xa, tuy là tư nhân nhưng cách dạy và hoàn cảnh của nhà trẻ cũng không tệ.

Sau khi Hàn Niệm và viện trưởng nói chuyện xong thì hẹn tuần sau dẫn đứa trẻ đến phòng vấn. Nhà trẻ ở trên đường Hoài Hải, đi không tới mấy bước là trường trùn học Văn Bác của thành phố K, chỗ Hàn Niệm học.

Hôm nay là chủ nhật trong trường chỉ có học sinh cấp ba học bổ túc, sân thể dục không có một bóng người. Bảo vệ ở cửa ước chừng đang ăn cơm, bước chân của Hàn Niệm hơi dừng lại, rồi vẫn cất bước đi vào.

Cô thích nhất là văn tự giữa cửa chính, bởi vì là trường học trăm năm đã cổ từ thời dân quốc, trước đây cổng chính hình vòm, nhiều năm qua

cũng không thay đổi nhiều. Đi qua một cây bạch quả khoảng chừng trăm mét là sân thể dục, tiếp đó là lớp học.

Đằng sau lớp học là tòa lầu hành chính lâu đời nhất, cấu hình bằng gỗ, dây thường xuyên leo đầy ngoài tường, ba tầng lầu nhỏ độc nhất bị bao vây ở trong, giống như nhà gỗ trong đồng thoại. Lầu hành chính lúc cô đi học cũng đã bị bỏ hoang, thành phòng nghỉ của các học sinh bình thường. Lúc cô ghét tập thể dục theo phát thanh, vừa tới giờ xuống lầu tập thể dục, các bạn học khác chạy xuống sân thể dục, cô thì chạy ra phía sau, trốn vào một chỗ lánh nạn.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 4.1

Lúc này lầu hành chính càng không có ai, nhưng Hàn Niệm vẫn thả nhẹ bước chân, dù vậy sàn gỗ cũ kỹ vẫn bị giày cao gót giẫm vang lên tiếng lộp cộp, thậm chí yên lặng đến mức tiếng tim đập cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Mỗi bước đi của Hàn Niệm, đều cảm thấy tim đập nhanh hơn một chút, lầu nhỏ u ám, cầu thang chật hẹp, ánh mặt trời xuyên qua cây thường xuân héo khô ngoài cửa sổ chiếu vào, rải ngọc sáng đầy đất.

Gió nhẹ thổi qua, những đốm nhỏ đó lung lay chớp động cô nhón chân cẩn thận tránh khỏi chúng, bên trái, bên phải, bên phải, bên trái...cho đến khi trước mắt cô xuất hiện một đôi giày kaki nam.

Cô ngẩng đầu, người kia đứng ngược chiều với ánh sáng, ánh sáng giống như những đốm nhỏ rắc quanh người anh, bóng tối và ánh sáng hòa vào nhau, Hàn Niệm chỉ nhìn thấy một đôi mắt lạnh lẽo sáng quắc.

“Em thật có nghị lực.”

Hàn Niệm nở nụ cười, anh không tin đây là trùng hợp, cho nên cô ngẩng đầu lên nói: “Đúng, theo dõi anh cũng không phải chuyện dễ dàng.”

Đường Diệc Thiên nhíu mày, đại khái là đang suy nghĩ tại sao mình lại bị cô theo dõi. Hàn Niệm lui ra sau hai bước, để mình có không gian hít thở, “Xem ra Đường tiên sinh không giống với một vẻ tuyệt tình ngoài mặt, vẫn tới đây để hồi tưởng lại kỷ niệm?”

“Tôi đến có việc.” Đường Diệc Thiên trả lời.

Hàn Niệm nhìn xung quanh cười nhạo nói, "Sao em lại biết phòng hiệu trưởng được chuyển đến đây vậy? Hay là anh tốt nghiệp lâu quá rồi, lạc đường ở trường."

"Tôi chỉ tùy tiện chút nhìn một chút." Anh chất bước tiếp tục cúi xuống, như có như không cạ nhẹ vào bên hông cô, "Trong ký ức của tôi, không chỉ có mình em."

"Nhưng trong ký ức của em, lại đều là anh." Cô thì thầm một câu. Đường Diệc Thiên hơi ngừng lại, anh có chút không phân rõ những lời của Hàn Niệm, là thật hay là giả.

Anh xoay người nhìn cô, Hàn Niệm lại ngẩng đầu cười, đôi mắt chất chứa tình yêu thầm kín, không hiểu sao anh cảm thấy có chút mất mát, nhưng nghĩ lại cảm thấy buồn cười, "Thật sao? Bởi vì giữa chúng ta chỉ có những ký ức đó à."

"Đường Diệc Thiên." Hàn Niệm gọi tên anh, "Em sẽ trở về bên cạnh anh, anh tin không?"

Anh tin không? Em sẽ trở về, giống như lúc trước anh đến bên cạnh em thế nào, sau này em sẽ mang tất cả những thứ anh làm cho em, trả hết lại cho anh.

Đường Diệc Thiên tin, anh lo lắng chính là mình có thể dần lòng được bao lâu, là mấy ngày nữa, hay lúc này?

Anh tiếp tục đi xuống, "Thứ tư tuần sau phá bỏ cầu Tình Giang, em có đến xem không? Nhưng tôi nghĩ, em có thể đến chung, có lẽ biết lịch trình của tôi rồi chứ."

Hàn Niệm cắn chặt môi dưới, nhìn anh từng bước đi xa.

Công trình phá cầu Tinh Giang ở thành phố J định vào buổi chiều của ngày chín tháng một, áp dụng định hướng báo phá là đường lối cơ bản của tập đoàn Thịnh Thế. Sau khi công trình kiến trúc này được xếp vào hàng thứ ba của cầu lớn nhất thế giới, bốn năm trước sau nửa tháng chính thức cho xe cộ qua lại thì bên ngoài trụ cầu đột nhiên rạn nứt, một khe hở từ trên xuống dưới dài 6 mét, đủ thứ chất thải xây dựng từ trong khe hở rơi ra.

Tiến thêm một bước kiểm tra thì phát hiện 387 viên ốc trong khe hở, có 19 viên căn bản không cố định, 32 viên hàn lại.

Cùng năm cầu xuất hiện hiện tượng đổ sụp, khiến xe cộ rơi xuống hơn mười người bị thương.

Đây là công trình hạng nhất trong nhiệm kỳ cuối cùng của Hàn Phục Thu cũng trở thành chiếc cầu đưa ông vô tù. Mấy năm nay tu bổ nhiều lần, cuối cùng vẫn bị hạ lệnh phá bỏ. Sau đó xây dựng công trình đã đấu thầu thành công.

Nghi thức cử hành vào hai giờ chiều. Sau buổi trưa mười hai giờ, Đường Diệc Thiên ở trong phòng làm việc nghe thư ký báo cáo tình hình với anh.

“Chín giờ sáng thứ ba ra cửa đi chợ với người giúp việc, ba giờ chiều xuống sạp báo dưới lầu mua báo, là một mình. Mười giờ sáng thứ ba...”

Cố Song Thành đẩy cửa vào, ngón trỏ của Đường Diệc Thiên khê gõ hai cái xuống bàn làm việc bằng gỗ. Thư ký Lâm kịp thời dừng lại: “Không có tình huống gì cả.” Sau đó ra khỏi văn phòng.

Cố nhị công tử nhìn không vừa mặc việc giấu đầu lòi đuôi kém cỏi đó, “Cậu trả tiền lương gấp đôi thư ký Lâm sao? Anh ta còn kiêm luôn việc thám tử tư?”

“Vậy còn cậu, vừa xuống máy bay đã chạy tới công ty, muốn tôi tăng lương cho cậu sao?” Đường Diệc Thiên lạnh nhạt hỏi lại anh ta.

“Nếu cậu thật muốn biết cô ấy trở về vì điều gì, cậu nên để cô ấy đến gần cậu, trừ khi...” Cố Song Thành tự mình mở cái thùng ở bên cạnh ra, mới nói hết câu kia, “Trừ khi cậu sợ thừa nhận cậu chưa một ngày cô ấy.”

“Tôi không cần phải thừa nhận.” Đường Diệc Thiên thuận tay mở văn kiện bên cạnh ra, bên trong kẹp bài diễn thuyết ngắn gọn chiều nay của anh, le que mấy hàng.

Cố Song Thành hài lòng để bình sứ trở về, khẽ hừ một tiếng: “Vậy cậu càng không cần phải sợ hãi.”

Đường Diệc Thiên mất kiên nhẫn đứng dậy, “Tôi đến hiện trường đây.”

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 4. 2

Editor: Lost In Love

Sau mấy tiếng vang lớn thì cầu Tình Giang âm ầm sụp đổ, cuộn lên bụi bặm đầy trời, khói bụi dày đặc cuộn lên thật lâu không tiêu tan, mặt sông trở nên mơ hồ.

Bên bờ sông có một tiệm cà phê gọi là "Gió nhẹ", cách toà soạn cô làm việc trước kia rất gần. Tiệm cà phê không lớn lắm, mùi vị không tệ, nhưng bởi vì địa hình xấu nên kinh doanh không tốt, lúc Hàn Niệm đến thì cả tiệm chỉ có một mình cô là khách. Ở cửa sổ trên lầu hai xuyên qua khoảng cách của hai toà cao ốc, có thể nhìn thấy mặt sông và cầu Tình Giang.

Cầu xảy ra sự cố là vào năm cô kết hôn. Sau khi cưới cô rất thích ngủ, ngày nào cũng vô cùng lười biếng, giống như những chuyện của đời người nên làm đã làm xong, nên hạnh phúc đều nằm trong tay. Cô còn nghỉ việc ở toà soạn, ngày nào cũng ngủ đến trưa, sau đó hẹn Khuê Mật đi ăn cơm dạo phố, rồi đến Paradise.

Cô để điện thoại trên bàn, vui vẻ đợi xem hai người đàn ông quan trọng nhất của đời mình ai sẽ gọi điện thoại đến hẹn cô đi ăn cơm trước.

Nhưng di động lại gửi đến tin cầu Tình Giang bị sụp. Trước đó, ba đã từng nói với cô, những sai lầm nhỏ đó vốn không phải là vấn đề lớn. Giây phút nhìn thấy tin tức, không hiểu sao cô có dự cảm rất xấu, cô gọi điện thoại cho Đường Diệc Thiên, đó là lần đầu tiên anh dùng giọng điệu lạnh

lòng nói chuyện với cô, anh nói, "Cầu xảy ra sự cố, chắc em cũng không ngạc nhiên."

Đúng vậy, e rằng người của cả thành phố đều không tin vào sự ngạc nhiên của cô, là con gái của tên chỉ huy công trình cận bã, hẳn là cô sẽ có phản ứng là làm sao để khéo léo đẩy trách nhiệm, làm sao để bình tĩnh đáp lại chất vấn ở khắp nơi, mà không phải trở mặt đứng nhìn.

Nhưng đáng tiếc, cô thật sự rất ngạc nhiên, mà cô càng ngạc nhiên hơn đối với sự bình tĩnh của chồng cô.

“ Một ly cà phê. ” Ghế đối diện bị kéo ra, cô thu tầm mắt đang nhìn ra cửa sổ về, hơi giật mình. Thấy anh lại nhìn ra làn khói bụi mù mịt phía xa ngoài cửa sổ.

“ Kết thúc nhanh vậy sao? ” Hàn Niệm nhếch miệng cười theo thói quen, nụ cười xã giao thế này không hiểu sao khiến cho Đường Diệc Thiên cảm thấy không thoải mái.

Anh không thích cô cười tùy tiện như vậy.

Lần hai của tiệm cà phê là gác lửng, hơi thấp, khoảng cách của ghế ngồi cũng hơi hẹp, anh không duỗi chân ra được, chỉ có thể ngồi nghiêng người. Có lẽ bởi vì tham dự nghi thức, cho nên anh mặc một bộ âu phục, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác. Vào tiệm cà phê hơi ấm, anh cởi áo khoác vắt trên cánh tay.

“ Lần trước em thấy anh cũng mặc âu phục, còn có lúc chúng ta kết hôn nữa. ” Cô tiếp tục mỉm cười nói.

Đôi mắt của anh tối xuống mấy phần, “ Sao em không đến hiện trường? ”

“ Anh quên em không thích chỗ đông người sao? ” Cô nghiêng đầu chống cằm nhìn anh, “ Hơn nữa, sao lần này lại là anh theo dõi em? ”

Từ đầu đến cuối cô đều giữ nguyên nụ cười, từ buổi tối bắt đầu gặp lại, mỗi một ánh mắt của cô, mỗi một nụ cười, mỗi một câu nói băng quơ, đều kéo anh vào hồi tưởng.

Không hiểu sao anh không có chút phiền chán hay mất kiên nhẫn, đầu ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, Hàn Niệm nhìn động tác nhỏ của anh lại nhớ đến quá khứ đẹp đẽ, giọng điệu cũng hơi cao lên, “ Đường Diệc Thiên, chúng ta bắt đầu lần nữa đi. ”

Không đợi anh trả lời cô nói tiếp: “ Đừng nói anh không muốn, cũng đừng nói anh đã quên em. Anh không nên nhớ nhung em dù chỉ một chút, chỉ cần anh có, thì anh đã thua. ”

Trong lúc anh do dự, cô đã đến gần, vòng tay qua cổ anh, ngã vào lòng anh, đầu ngón tay điểm nhẹ kích thích yết hầu của anh, đã nóng càng thêm nóng.

Anh nâng tay nắm lấy cổ tay mảnh mai của cô, khuôn mặt u ám sắc bén khiến người ta vô cùng sợ hãi, “ Dựa vào đâu em nghĩ là tôi có. ”

Cô cười khanh khách, lôi đi áo khoác trên cánh tay anh, kéo cổ tay anh ra ngoài, sau đó chọc chọc vào ngực trái đang phập phồng lên xuống của anh, cô nheo mắt nhìn lên, nở nụ cười dịu dàng nhìn anh.

Đường Diệc Thiên giơ tay nắm lấy cái cằm xinh đẹp của cô, vén những sợi tóc gần cằm ra sau tai, trên vành tai mịn màng có một nốt ruồi chu sa nhỏ, anh tăng thêm lực ở tay và nói, “ Từng là Đệ Nhất Danh Viện của thành phố J, lúc này người đàn ông nào nhìn thấy em tiện bán rẻ nụ cười cũng đều sẽ có phản ứng, huống chi em còn từng là của tôi. ”

“ Vậy sao? Trước đó em thật không biết, thì ra em có sức hấp dẫn lớn như vậy. Em thật không nên đến tìm anh. ” Ngón tay trắng nõn của cô quần lấy cravat của anh, “ Em tìm đại một ai đó, có lẽ cũng có thể khiến em toại nguyện. ”

Anh đột nhiên đẩy cô ngã xuống bàn gỗ, rồi ép người xuống, “ Em dám. ”

Cô chịu đựng đau đớn ở sau lưng giữ nguyên nụ cười thản nhiên, “ Dựa vào đâu em không dám, bây giờ em cũng không phải là của anh. ”

Đáy mắt anh đột nhiên đỏ lên, không chút do dự ép xuống ra sức hôn cô. Nụ hôn vô cùng thô bạo, gần như muốn cắn nát môi cô, đây là kết quả Hàn Niệm muốn, nhưng cô vẫn bị sự thô bạo của anh hù dọa, không cách nào kiềm chế được mà run rẩy.

Anh áp sát cô không cho cô có cơ hội thở dốc, một tay để ở sau lưng cô, ngón tay gần như muốn xâm nhập vào bên trong bả vai của cô, kéo cô về phía mình, ma sát cơ thể rắn chắc như sắt của anh, đè áp. Mùi máu tươi từ đôi môi bị anh cắn rỉ ra hòa vào bên trong nụ hôn dài điên cuồng.

Cô muốn đưa tay ôm lấy cổ anh, nhưng một chút sức lực để thực hiện cũng không có, anh lại giống như có sức lực dồi dào, dường như muốn mang hết nỗi hận mấy năm nay đẩy ra ngoài, không, có lẽ đây chỉ là mới bắt đầu.

“ Cà phê của ngài ... a... ” Phục vụ bưng cà phê lên lầu, Đường Diệc Thiên nhanh chóng tách ra, liếc nhìn đôi môi sưng đỏ của người phụ nữ dưới thân, sửa cravat bị méo của mình lại thật tốt, bình tĩnh nhận lấy cà phê, uống một hớp rồi đặt bên cạnh Hàn Niệm.

Anh cất bước đi xuống lầu, ném cho cô một câu, “ Xuống đây, tôi phát hiện quả thực có chút nhớ em ... ”

Anh hơi dừng bước, giống như cố tình để người phục vụ nghe thấy, cố tình khiến cho cô đang mặc quần áo không chỉnh tề xấu hổ, “ ... Cơ thể của em. ”

Hàn Niệm đứng thẳng lên, trước mắt người phục vụ cài từng cúc áo lại cho tốt. Làm cho cô xấu hổ sao? Nhưng anh không biết cô đã sớm vô cảm với sự xấu hổ, đúng là tuyệt tình.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 5.1

Hàn Niệm qua loa thu dọn mấy bộ quần áo, Hạ Đông Ngôn dựa vào cửa phòng cô, hết sức oán giận, "Ngoại trừ bán rẻ cơ thể ra không còn con đường nào khác sao?"

Hàn Niệm ngừng lại động tác trên tay, "Quay đầu lại đoán chừng người của toàn thành phố đều cũng sẽ nói em như vậy, cho nên anh có thể thay đổi ý kiến không?"

Hạ Đông Ngôn bĩu môi, "Vậy Diệu Linh phải làm sao đây?"

"Cũng không phải là anh chưa từng ở một mình với thằng bé." Cô nói xong thì đôi mắt có chút ảm đạm, "Thằng bé ở chung với anh quen rồi." Nói xong chuyển sang đề tài khác, "Đúng rồi, ba anh không gọi anh về sao?"

"Em đi xong anh sẽ về." Hạ Đông Ngôn xách giùm cô cái túi gần như không có chút trọng lượng, "Anh dẫn theo Diệu Linh trở về, để bọn họ nhìn cháu trai!"

Hàn Niệm kiễng chân đi qua người anh, trên người Hạ Đông Ngôn có mùi bạc hà nhàn nhạt, trong mắt cô đột nhiên có chút chua xót, trong phút chốc đã đè nén lại, "Chăm sóc tốt cho con của em đó! Nếu thiếu một cọng tóc em sẽ không để yên cho anh đâu."

Hạ Đông Ngôn nhân cơ hội thơm một cái lên má cô, "Dù sao số mệnh của anh cũng là người đàn ông đứng phía sau." Anh nói xong thì vịn vai cô,

giả bộ tươi cười. Anh nói, “Hàn Niệm, đồng ý với anh, đừng để anh ta chạm vào em.”

Giờ Hàn Niệm mới phát hiện đáng vẻ lúc anh nghiêm túc tỏa ra khí khái hơn người, lần trước đó anh như vậy chính là lúc dẫn cô đi.

Bắt đầu không kịp được nhớ lại quá khứ, thậm chí nhớ rõ từng chi tiết. Hàn Niệm suy nghĩ, năm nay cô đã hai mươi tám tuổi, không còn là một cô gái trẻ tự cho là trưởng thành thực ra lại rất ngây thơ, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày này, cô hận Đường Diệc Thiên, hận đến trong máu thịt, mỗi lần nhớ đến anh, đều đau đến tận xương.

Mà cuộc sống khiến cho người trưởng thành bằng cách dùng vô số chuyện khó có thể tưởng tượng được làm người ta trở tay không kịp.

Trên đường Bình Hải ở Bắc Kinh dài bảy cây số, đường ở Bắc Kinh đi sâu vào luôn có một phần đất thuộc sở hữu của nhà họ Đường. Mà chỉ có nhà họ Đường có một phần trong năm phần đất đai giữa trung tâm thành phố I, mười hai năm trước tất cả những mảnh đất và nhà máy ở đây đều bị bán đổ bán tháo.

Thời gian trôi qua, lúc Đường Diệc Thiên muốn thu lại cũng chỉ còn có chỗ ở đường Bình Hải này. Mặc dù sản nghiệp của nhà họ Đường đã vượt xa trước kia gấp mấy lần, nhưng một số nơi hay kiến trúc công cộng của thành phố, hay đường tàu điện ngầm, đã sớm biến đổi rất lớn.

Bây giờ dọc theo đường Bình Hải, có khách sạn quốc tế của Cố thị, có công ty bách hóa, còn có khu chung cư cao cấp của Thịnh Thế. Chung cư được liên kết theo một dãy biệt thự và hoa viên lớn, cuối cùng là ở ven sông có chừa ra một mảnh đất trống, một tòa biệt thự độc lập đứng sừng sững ở đó. Phong thủy rất tốt, là phòng tân hôn của Hàn Niệm.

Lúc đó Đường Diệc Thiên đặc biệt mời thầy phong thủy đến, chỉnh sửa toàn bộ căn nhà cho tới từng cửa sổ ở bên trong không có chỗ nào không nghiên cứu qua, thậm chí cả những đồ trang trí cũng là anh tự mình mua. Khi ấy cô cười anh mê tít, anh vô cùng nghiêm túc giải thích cho cô nghe, “Thầy nói, ở nhà này vợ chồng hòa thuận, con cháu đầy đàn!”

Hàn Niệm nghĩ, hiện tại cô vẫn có thể cười nhạo anh.

Bên ngoài biệt thự thay đổi rất nhiều, chính là sân trước đã hoàn toàn thay đổi. Trước kia cô thích kiểu khu vườn theo phong cách Trung Quốc, trong sân làm những dây chuyền nước cong cong, còn vận chuyển hơn mấy chục cây trúc mai mùa loại trồng ở sân sau.

“Hoa của em đâu?” Hàn Niệm không có ý kiến gì với sự biến mất của những loài hoa khác, chỉ riêng với hoa hồ điệp mình chăm sóc hàng ngày là nhớ mãi không quên.

Đường Diệc Thiên đẩy cổng ra, nói với cô, “Nếu em muốn bắt đầu lại lần nữa, tốt nhất là mãi mãi đừng nhắc tới quá khứ.”

Hàn Niệm bĩu môi, “Nói giống như em không nhắc tới thì anh có thể quên vậy....” Không đợi anh đen mặt, cô đã bước vào một bước, giày cao gót lộ cộp đi với phong thái duyên dáng, để một mình Đường Diệc Thiên đứng ở trước cửa.

Đồ trang trí trong phòng vẫn không thay đổi, Hàn Niệm xách túi đi về phía phòng ngủ.

Nghe thấy có người về, bà Trần quản gia trong nhà đi ra. Tuy đã qua bảy mươi tuổi nhưng xương cốt vẫn khỏe mạnh giống như trước, làm việc từ thời ông nội Đường Diệc Thiên cho đến bây giờ.

“Phu nhân....” Bà Trần ngăn người, nhưng không hỏi câu nào, vội vàng gọi người đến xách túi giúp.

Đường Diệc Thiên bước vào, gọi bọn họ lại, “Chờ chút, xách những đồ này đến phòng dành cho khách.”

Hàn Niệm và bà Trần đều xoay người lại, Đường Diệc Thiên nói với mọi người, “Hiện tại cô ấy chỉ là khách trọ.”

Hàn Niệm cười cười, ném nhẹ túi xách đi, “Vậy thì đến phòng dành cho khách đi, ở đâu không phải là ăn nhờ ở đậu chứ.”

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 5.2

Bữa tối trên bàn ăn, phổi miếng phu thê, gà xào cay, đậu hủ Ma Bà hoa bầu dục (món ăn làm bằng thận của dê, lợn) chấm tương ớt, ngay cả canh cũng có vị chua cay.

Hàn Niệm không phải người của thành phố J, từ nhỏ lớn lên ở Vân Nam, thích ăn cay. Bà Trần xem như là nhìn bọn họ lớn lên, hiển nhiên biết khẩu vị của cô.

Đường Diệc Thiên là người thành phố J, khẩu vị nhẹ, ít ăn cay, nhất là tiêu, ăn vào sẽ ho. Từ trong phòng sách đi ra đã nghe thấy mùi cay nồng đầy nhà, lập tức nhíu mày.

Bà Trần mở miệng trước anh, "Tôi nghe thời tiết trên truyền hình, nói đêm nay nhiệt độ xuống, thích hợp ăn cay để ấm người."

Vì vậy một bữa cơm ước chừng Hàn Niệm ăn thêm ba bát cơm trắng, ăn đến mặt mày đỏ bừng, đôi môi đầy đặn xinh xắn bị cay vừa đỏ vừa sưng, còn uống liên tiếp hai chén canh lớn.

Ngược lại khẩu vị của Đường Diệc Thiên không tốt như vậy, chỉ ăn mấy miếng măng tây lót dưới nước của hoa bầu dục, trúng phải tiêu trong đó, ho đến mức phải uống hai ly nước lọc rồi rời khỏi bàn.

Bà Trần nhìn cô ăn ngẫu nhiên, cũng vui vẻ theo, "Đã lâu không thấy người khác ăn cơm ngon như vậy, cả tôi nhìn cũng đói bụng." Hàn Niệm vội vàng kéo ghế dựa bên cạnh ra, lôi bà Trần vào ăn chung.

Một già một trẻ, quét sạch thức ăn cay tê tái trên bàn, từ đầu đến cuối bà Trần đều không hỏi tới chuyện cô trở về. Trên thế giới này, có rất nhiều chuyện không thể hiểu được, chỉ nhìn qua, người từng trải không hiểu cũng sẽ không hỏi.

Dù ăn nhiều đồ cay, nóng đến cả người đổ đầy mồ hôi, nhưng vào nửa đêm mùa đông nhiệt xuống vẫn khiến Hàn Niệm lạnh đến khó có thể đi vào giấc ngủ.

Trong trí nhớ của Hàn Niệm là phòng dành cho khách chưa từng có khách đến ở. Đương nhiên, cô cũng không đảm bảo lúc mình không có đây có hay không, nhưng có thể khẳng định, cho dù có, cũng không thường xuyên. Bởi vì ở phòng này dù có máy điều hòa không khí cũng khó mà giữ ấm, phòng lâu ngày không có người ở, luôn có cảm giác lạnh lẽo.

Hàn Niệm lạnh cuộn mình trong chăn, cô đã sớm đoán trước được thái độ của Đường Diệc Thiên, nhưng từ lúc trở về đến giờ, lần đầu tiên cô lạnh đến muốn khóc giống như hôm nay.

Cô nhớ Diệu Linh.

Bạo phá cầu Tình Giang kết thúc, nhưng sau đó thu dọn công trình vẫn rất nặng nề. Giám đốc công trình gọi điện thoại cho Đường Diệc Thiên, thời gian cuối năm sắp tới, gần một nửa công nhân đã bắt đầu nghỉ phép.

"Tôi biết rồi, ừ..." Đường Diệc Thiên một tay cầm điện thoại từ trong phòng ngủ đi ra phòng ngoài, đột nhiên nghe tiếng gõ cửa. Anh đưa tay mở cửa, thì nhìn thấy Hàn Niệm.

Cô mặc một bộ đồ ngủ san hô nhưng dài màu hồng, tôn lên làn da trắng nõn của cô. Cổ tròn rộng rãi giắt trên vai của cô, xương đòn mảnh mai liền với bả vai, khuôn mặt xinh đẹp sạch sẽ không nhuốm chút bụi trần.

Đường Diệc Thiên có thể tưởng tượng được sờ lên cảm giác sẽ rất trơn truột và mịn màng. Anh ho nhẹ một tiếng, cũng như trả lời người bên kia điện thoại, cũng như trả người gõ cửa nửa đêm trước mắt.

Nhưng người bên kia điện thoại dễ qua loa lấy lệ, người trước mắt lại không dễ đuổi đi. Cô sục sục mũi, có thể nhìn thấy đầu hai vai run lấy bầy, xem chừng đáng vẻ này là đang lạnh?

Cô cầm cái bóp kẹp trong ngực ra, rút một xấp tiền thật dày từ bên trong ra, lúc ánh mắt anh còn lưu luyến trên bả vai thì cô đã nhét vào tay anh, Hàn Niệm hất tóc dài, đi thẳng về phía phòng ngủ, "Tiền phòng... phòng ngủ, một đêm."

Đường Diệc Thiên vội vàng cúp điện thoại, đi vào phòng ngủ thì nhìn thấy, người phụ nữ nhỏ bé tự tin kia đã ngủ ở trên giường anh với hình chữ đại.. tư thế ngủ đúng chất Hàn Niệm.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 5.3

Editor: Lost In Love

Ngày trước anh luôn cười cô, “Em ngủ như vậy, sau này sinh con không phải đá đứa nhỏ xuống giường sao.”

Đường Diệc Thiên nâng tay bóp mi tâm, xua tan những thứ vốn nên quên, Hàn Niệm trên giường dĩ nhiên đã chìm vào giấc ngủ, tiếng hít thở nhỏ nhỏ trong đêm vô cùng rõ ràng.

Anh không khỏi cười khổ, thì ra anh vẫn nhớ mãi không quên, mà cô đã sớm quên sạch hết.

Anh và Hàn Niệm cứ giả vờ như tất cả đều chưa từng xảy ra, có phải có thể thật sự bắt đầu lại lần nữa không? Đường Diệc Thiên không tin.

Đưa tay xốc một góc chăn lên, Hàn Niệm đột nhiên tỉnh lại, hoảng hốt ngồi dậy, cơn lạnh từ mũi chân lan lên trên, giống như kiến bò, “Anh... làm gì vậy?”

Đường Diệc Thiên ném chăn đi, tầm mắt từ bàn chân trắng nõn của cô di chuyển đến mắt cá, bắp chân, đầu gối... “Trí nhớ em có kém cũng nên nhớ tại sao em bước vào nhà tôi.” Anh nói xong đưa tay ra kéo, nắm chặt mắt cá chân của cô đến cuối giường, đứng cúi đầu xuống nhìn cô.

“Không phải bởi vì tôi cảm thấy cơ thể của em còn một chút sức quyến rũ sao?” Anh nói xong thì di chuyển bàn tay, tỉ mỉ thưởng thức khuôn mặt có vài phần sợ hãi của cô.

Tay của anh rất lạnh, sờ lên đùi cô giống như bị khăn lông ướt lau qua, cô cắn răng muốn mình bình tĩnh, nhưng lỗ chân lông toàn thân đã dựng đứng lên, ngay cả nụ cười cũng có chút cứng ngắc. Anh cảm nhận được xúc cảm vốn mật mờ trở nên gai góc và sần sùi, nhếch miệng cười. “Căng thẳng lắm phải không, nghĩ tới đáng vẻ trước kia...”

Hàn Niệm cắn răng, mặc dù là cười nhưng còn khó coi hơn so với khóc, mà vẫn giữ nụ cười: “Chỉ hơi lạnh thôi.”

“Vậy thì tốt, sẽ không bắt đầu lại lần nữa giống như trước kia, suy cho cùng đối với những món đồ chơi đã qua, tôi không có hứng thú lắm.” Anh nói xong thì vén váy ngủ dài của cô từ mắt cá chân lên đến bắp đùi, đôi mắt tối tăm giống như vực sâu.

Hàn Niệm ngồi thẳng người, giơ tay kéo cổ áo ngủ của anh, cười lẳng lơ và quyến rũ. “Điều đó là tất nhiên, Đường tiên sinh bỏ tiền, em bỏ sắc, mau bán công bằng.”

Anh siết chặt tay, trong phúc chốc đùi của cô hiện lên một mảng xanh trắng, không đợi cô có động tác tiếp theo, anh đã nâng bắp đùi của cô lên, lực trên tay càng ngày càng mạnh, gần như muốn bóp nát mắt cá chân nhỏ nhắn của cô, “Em đã mua bán bao nhiêu lần rồi?”

Hàn Niệm định trả lời, đột nhiên di động trên đầu giường không đúng lúc vang lên, Đường Diệc Thiên bước tới đoạt lấy điện thoại trước cô, trên màn hình hiện tên Hạ Đông Ngôn vô cùng rõ ràng. Anh dùng một tay ném cô vào giường, một tay nhấc điện thoại, không nói câu nào.

Ở đầu bên kia Hạ Đông Ngôn đã nói chuyện, “Hu hu, Hàn Niệm, anh vẫn cảm thấy em đến nhà họ Đường nhất định sẽ bị tên Đường Diệc Thiên khốn kiếp kia ăn sạch! Hẳn chính là súc vật, không bằng cầm thú, em như là đưa dê vào miệng cọp! Em ngủ một mình sao? Nửa đêm hẳn không phải

không biết tốt xấu đến gõ cửa chứ? Dù hẳn có gõ cửa em cũng đừng mở, hẳn là bà ngoại sói!”

(Bà ngoại sói: là chỉ con sói giả làm bà ngoại trong truyện Cô bé quàng khăn đỏ, ý chỉ những người xấu mà giả bộ tốt.)

“Khụ...” Đường Diệc Thiên nặng nề ho một tiếng, đầu bên kia điện thoại lập tức hét toáng lên, “Anh là ai?”

“Bà ngoại sói.” Sau khi anh nói xong thì ném điện thoại đi, nằm vùi lên giường, đè Hàn Niệm ở bên cạnh dưới cánh tay rắn chắc. “Đêm nay không được nghe điện thoại.”

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 6.1

Bị cánh tay của anh đè cả đêm, mặc dù Hàn Niệm không thoải mái nhưng cũng rất ấm áp, mơ mơ màng màng rồi thật sự ngủ thiếp đi. Sáng hôm sau, là bà Trần gõ cửa đánh thức cô.

“Thư ký Lâm đã đến.”

“Bảo anh ta chờ 2 phút.” Đường Diệc Thiên đã sớm ra khỏi giường rửa mặt, cởi đồ ngủ thay quần áo thật nhanh. Ánh mặt trời buổi sáng theo khe hở của màn cửa chiếu vào, Hàn Niệm dụi mắt, nhìn thấy bắp thịt trên lưng của anh mang ánh sáng màu vàng hình chữ V, ánh sáng cắt ra hình dáng của một bắp thịt rõ ràng.

Hàn Niệm không nhịn được huýt sáo, Đường Diệc Thiên xoay người lại, áo sơ mi màu xám nhạt còn chưa cài nút, lộ ra hàng cơ bụng đều đặn, không có một chút cảm giác quá mức khoa trương, đường cong bình ổn và thoải mái.

“Chắc chắc...” Hàn Niệm ngồi dậy, không hề che giấu cặp mắt thẳng thắn trần trụi, “Giữ thân hình rất tốt...”

Đường Diệc Thiên nhanh chóng cài nút áo, thu cơ thể đang sôi máu sùng sục vào trong màu xám nhạt nhẽo, mặc dù như thế, đường cong của vai rộng eo hẹp vẫn hiện rõ như trước.

“Em cũng dậy đi.” Anh mặc áo khoác và nói.

Hàn Niệm ngã người xuống giường, nghiêng đầu nhìn anh. Mái tóc dài đen nhánh rũ trên vai... áo ngủ trượt xuống một góc, sau một đêm ngủ ấm áp, hai má cô đỏ ửng, giọng nói cũng êm dịu nhẹ nhàng, “Em cũng phải xuống dưới gặp khách sao?”

Đường Diệc Thiên thắt chặt cravat màu đen, nở nụ cười mỉa, “Phải đi mua máy sưởi ấm đặt vào phòng mình.”

Hàn Niệm cầu nhàu lật người, anh không quan tâm hay trả lời lại mà đi thẳng ra cửa. Cô đưa tay vén tóc xõa trước trán ra sau đầu, cả phòng đều là hơi thở quen thuộc, cô đắp chăn hít sâu một hơi, xoay người xuống giường.

Nhà vệ sinh trong phòng ngủ vô cùng sạch sẽ, một bàn chải đánh răng và một chiếc dao cạo râu, khăn lông vẫn ướt. Hàn Niệm đứng trước gương, nhìn khuôn mặt tươi cười trong gương, khóe miệng cong lên, má lúm đồng tiền nhạt, mặt mày ngoan nghèo.

Có nhiều lúc cô cũng không biết tại sao lại cười, giống như hiện tại, cô không biết có gì đáng cười, người bên cạnh cũng không cần cô duy trì nụ cười, nhưng nụ cười vẫn không ngừng được mà tràn ra.

Anh chính là người đó.

Rửa mặt xong tỉnh táo lại mấy phần, Hàn Niệm mới nhớ tới chiếc điện thoại di động bị Đường Diệc Thiên ném hôm qua, cầm lên thì thấy, Hạ Đông Ngôn gọi cho cô đến mức điện thoại cũng tự động tắt nguồn luôn.

Nạp điện thoại một lát, khởi động máy rồi bắt điện thoại, giọng nói của Hạ Đông Ngôn ở đầu bên kia có lực gần bằng với thiên lý truyền âm.

“Hàn... Niệm...! Tại sao anh ta lại nhận điện thoại của em! Anh ta đụng vào em sao? Em đã ngủ với anh ta chưa? Anh ta có chiếm lợi của em không?”

Hàn Niệm quần tóc suy nghĩ, hôn cũng chưa hôn không tính là chiếm được lợi, thêm vào sáng nay là mình ham muốn cơ thể anh, hẳn là cô không bị thiệt thòi, “Không có.”

Xác nhận xong câu trả lời phủ định, Hạ Đông Ngôn lập tức thở ra một hơi dài, nhanh chóng thay đổi tiêu đề, bắt đầu đợt công kích cơ thể người thứ hai, “Em nói xem có phải Đường Diệc Thiên là con cáo già không. Tối qua anh mắng một câu dài như vậy, khốn nạn, không bằng cầm thú, không biết xấu hổ... Cuối cùng hỏi anh ta là ai, anh ta chọn câu dễ nghe nhất là bà ngoại sói! Vài giây ngắn ngủi, phản ứng nhanh như vậy, một bụng đầy ý nghĩ xấu xa!”

Hàn Niệm cười khanh khách, “Bà ngoại sói cũng coi là dễ nghe sao?”

“Ít nhất là bà ngoại! Là người!” Hạ Đông Ngôn tức giận lên án, “Sao anh ta không nói mình không bằng cầm thú chứ!”

Lên án xong anh bắt đầu tìm kiếm sự an ủi, “Tiểu Niệm, anh đã cả đêm không ngủ, gọi điện thoại luôn không nhắc, sau đó còn tắt máy. Trời vừa sáng anh liền lái xe đến nhà họ Đường, nhưng bị bảo an khu chung cư đuổi đi...”

Hàn Niệm có thể tưởng tượng được cảnh Hạ Đông Ngôn điên cuồng đập cổng, tiếc là tối qua cô ngủ quá sâu, không nghe thấy chút tiếng động gì. Nghĩ tới người nào đó hôm nay đã thức sớm hơn mình, không biết có phải anh bị đánh thức không?

“Được rồi, không nói với anh nữa. Em muốn ra ngoài mua đồ đạc.” Trước khi tắt điện thoại, Hàn Niệm vẫn không quên hỏi một câu, “Diệu Linh ổn chứ?”

“Rất ổn. Chỉ là lúc cắt giấy cũng làm hư luôn váy của Hạ Bồng Bồng...” Hạ Đông Ngôn hời hợt nói, không đợi Hàn Niệm kêu anh dạy dỗ

Diệu Linh, đã nhanh chóng bổ sung, “Dù sao thì Hạ Bồng Bồng mặc cái gì cũng giống nhau.” Cưng chiều thẳng bé hết chỗ nói.

Dù sao Hàn Niệm không ở bên cạnh, cô có nói nhiều với Hạ Đông Ngôn, anh cũng không chấp hành, không bằng không nên lãng phí lời nói.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 6.2

Editor: Lost In Love

“Bách Liên” là công ty bách hóa lâu đời có uy tín ở thành phố T, tuy bây giờ mall shopping kiểu mới nhiều vô kể, nhưng Hàn Niệm vẫn tới nơi này theo thói quen. Vì để đuổi kịp sự đòi hỏi của khách hàng, năm ngoái Bách Liên đã hoàn toàn đổi mới, bố cục cũng thay đổi rất lớn. Hàn Niệm đi hai vòng mới tìm được chỗ bán đồ gia dụng.

Mua máy sưởi xong, Hàn Niệm viết địa chỉ cho người ta giao hàng tận nơi. Thời gian còn sớm, đoán chừng Đường Diệc Thiên chưa về nhà, cô muốn đi dạo trong trung tâm một chút. Vẫn là mùa đông, nhưng trong khu mua sắm lớn vô cùng ấm áp cũng đã trưng bày quần áo mùa xuân tươi tắn, ngay cả giày gót rồng cũng được trưng lên quầy,

Không biết tại sao Hàn Niệm lại nhớ tới đôi giày màu hồng hôm đó Thẩm Du mang, đôi giày cao gót đầu tiên của cô cũng là màu đỏ, Rene Caovilla, khi ấy ở thành phố T không có cửa hàng chuyên doanh nên Đường Diệc Thiên mua cho cô ở Luân Đôn.

Lúc đó gia đình anh sa sút, số tiền đầu tiên kiếm được trong đời, 1000 bảng anh, dồn hết vào đôi giày cao gót này.

Cho đến hôm nay Hàn Niệm vẫn tin một điều, nếu như một người đàn ông yêu bạn, anh ta sẽ làm tất cả để khiến người phụ nữ của mình hạnh phúc. Có thể anh ta không thể mời bạn đi ăn bữa tiệc Pháp lớn, không thể làm cho cả người bạn đều là hàng hiệu, nhưng anh ta tuyệt đối sẽ không lừa bạn là đồ ăn này ăn không ngon, hàng hiệu kia không hợp với bạn.

Yêu là cho dù cả người chỉ có 10 đồng tiền cũng muốn dắt tay bạn cầm chiếc bánh kẹp thịt, dù nhin đói làm thêm để kiếm tiền cũng muốn dẫn bạn đi ăn một bữa thật lớn.

Còn những người la lớn là yêu bạn lại không nỡ bỏ tiền ra, 89% chỉ muốn bạn chấp nhận. Trên thế giới này có quá nhiều chấp nhận, nhưng sẽ có một người, anh ta sẽ không nói bạn phải chấp nhận, mà anh ta cũng không nỡ để cho bạn chấp nhận.

RC bây giờ cũng tiến vào thị trường trong nước, Hàn Niệm quyết định dùng thẻ của anh đưa mình mua một đôi giày cao gót.

Mũi giày bằng nhung màu đỏ, giày và dây buộc màu đen, phong cách đơn giản và trang nhã. Trước kia cô rất tệ hại, mang giày kiêu hẹp luôn rất buồn cười. Bây giờ cân nặng không nhẹ, khuôn mặt và tay có thịt đã làm bớt đi sự tệ hại, mang giày lên, ngược lại vô cùng dễ coi.

“Được, lấy đôi này, quẹt thẻ đi.” Hàn Niệm cười gật đầu với nhân viên bán hàng. Cởi đôi giày mới xuống, mang đôi giày Hạ Đông Ngôn mua cho cô vào, ánh mắt của người này...Viền tơ cùng với văn báo, theo anh nói đây là nguyên tố gợi cảm 1+1.

Cô không nhin được cười khúc khích, lúc xoay người lại thì nụ cười lập tức cứng đờ.

Thẩm Du dắt cô của Đường Diệc Thiên Đường Ly, hai người vô cùng thân thiết đi vào cửa hàng. Không riêng gì cô, nụ cười của Đường Ly cũng hóa đá trên mặt.

Lần trước ở Paradise Thẩm Du không chiếm được lợi gì, sau đó nghe nói Hàn Niệm lên xe của Đường Diệc Thiên. Vì thế hôm nay kiềm nén lại

mấy phần, nhưng bên cạnh có cô của Đường Diệc Thiên, không ta không nhìn được muốn khoe khoang một chút.

“Hàn tiểu thư, đi dạo phố một mình sao?”

“Đúng vậy.” Hàn Niệm nở nụ cười lần nữa, lễ phép chào Đường Ly, “Chào cô.”

Chương 6.3

Editor: Lost In Love

Sắc mặt Đường Ly hơi tối xuống, “Đừng gọi tôi là cô. Hay là gọi Cố phu nhân đi.”

“Nhưng con đã ở chung lại với Diệc Thiên, không gọi cô sao?” Hàn Niệm nói trước mặt Đường Ly, cũng là nói cho Thẩm Du nghe. Dù sao hắt cô một ly trà, cho dù cô cam chịu, cũng phải ghi lại nợ.

Nghe thấy những lời này, quả thực Thẩm Du đã nhảy lên, “Cô nói gì?”

“Tôi đã về ở lại.” Hàn Niệm cười bổ sung, “Quả thật đúng như câu châm ngôn kia, tiểu biệt thắng tân hôn!”

Đường Ly cười lạnh, “Hàn Niệm, ngược lại tôi rất coi thường cô. Lúc trước tôi còn cảm thấy cô không biết gì, bây giờ xem ra, cô và ba cô vốn là cùng một giuộc.”

“Đã từng nhận lợi ích của người, nói ra những lời này phù hợp sao?” Hàn Niệm khẽ nhướng mi, giống như trẻ con tò mò hỏi lại, “Người, có thể phần nộ trước những việc làm trái đạo nghĩa, nhưng tốt nhất không nên giậu đổ bìm leo. Nếu không đôi tay đã từng thông qua nhà họ Hàn đạt được lợi ích, sẽ bị bồng.”

Cô gật đầu tạm biệt, đằng sau nghe thấy rõ ràng Đường Ly nói với Thẩm Du, “Đừng sợ, không thể nào. Diệc Thiên tuyệt đối không có khả năng ở chung lại với cô ta.”

Đường Ly nói mấy lời này Hàn Niệm không tức giận cũng không thấy lại, thậm chí chính cô cũng không tin bọn họ có thể tiếp tục ở cùng nhau.

“Tối nay ta sẽ gọi Diệc Thiên tới nhà ta ăn cơm, con cũng tới đi.”

Hàn Niệm mỉm cười mà bước chân cũng chưa từng dừng lại, đi vô cùng dứt khoát linh hoạt.

Lúc Đường Diệc Thiên về nhà đã là mười một giờ.

Bị cô gọi đến nhà ăn cơm, còn phải chịu trách nhiệm đưa Thẩm Du về nhà, mặc dù Đường Diệc Thiên không thích cũng không có cách nào khác. Đường Ly là người thân duy nhất của anh, lại là bề trên, anh không thể ngỗ nghịch, cũng không muốn vì một việc nhỏ như vậy mà ngỗ nghịch với bà.

Nhưng Thẩm Du thật sự rất ồn ào, anh bị âm ỉ đến đau đầu. Đường Diệc Thiên vốn không phải người thích yên tĩnh, đôi khi không phải thích yên tĩnh, mà là không thích tranh cãi om sòm với người khác.

“Diệc Thiên, em nghe nói Hà Niệm đã trở về? Không thể nào đâu phải không?” Thẩm Du cẩn thận quan sát nét mặt của anh, mặt mày của anh nhìn rất bình thản thoát nhìn tâm trạng cũng không tệ, cuối cùng hỏi ra câu hỏi muốn hỏi.

“Ừ.” Anh ừ từng tiếng một, xem như lịch sự trả lời Thẩm Du.

“Ừ là ý gì? Là không thể nào, hay cô ấy đã trở về?”

“Ừ.”

Thẩm Du im lặng một lúc, dường như cảm nhận được sự lơ đãng của anh. Cắn môi dưới, cô ta tiếp tục nói, “ Anh không biết Hàn Niệm trở về là có mục đích sao? Anh còn tin tưởng cô ta sao? Hàn Phụ Chu...”

Cuối cùng Đường Diệc Thiên cũng mở miệng, nói những lời nhiều nhất đêm nay, “ Đến nhà em rồi, xuống xe đi.”

Trên đường về đột nhiên có tuyết rơi, bông tuyết mỏng và nhỏ, mù mịt trời đất. Sao biết tại sao Đường Diệc Thiên nhớ tới lẩu. Nóng sôi ùng ục, một nửa nước trắng một nửa nước đỏ (nước trung và nước lẩu), các loại nguyên liệu cuộn cuộn trong nồi.

Có người từng nói với anh, “ Trời có tuyết rơi nhất định phải ăn lẩu!” Do mùa đông ở thành phố T rơi rất nhiều tuyết, anh đã sớm không nhớ rõ tuyết rơi bao nhiêu trận, mà anh cũng chưa đi ăn lẩu lần nào.

Bởi vì người kia còn nói, “ Ăn lẩu nhất định phải có người ăn cùng, ăn lẩu một mình rất buồn.”

Đẩy cửa nhà ra, phòng khách còn để đèn, bà Trần đã đi ngủ từ sớm, căn phòng vô cùng yên tĩnh, dù rất ấm, cái lạnh của mùa đông ở khu vực phía đông nam vẫn ngấm vào xương tủy.

Anh thay giày, đột nhiên có một tiếng động vang lên, một người giống như một con chim vui vẻ từ trong nhà bếp nhào ra trước mặt anh, “ Chúng ta ăn lẩu đi!”

Anh đi hai bước tới nhìn, trên bàn ăn thật sự có một cái nồi hình yên ương, các loại nguyên liệu bày trật tự trong mâm. Thịt đỏ, bắp vàng, rau xanh, pha với căn phòng có tông màu xám vô cùng bất đồng.

Cô kiễng chân cởi áo khoác giúp anh, đôi tay nhỏ nhắn ấm áp vô tình cọ qua cổ anh, anh gật đầu, “ Được.”

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 7.1

Lò vì sớ nấu rất nhanh, chỉ chốc lát trong nồi đã cuộn cuộn lên. Đầu tiên Hàn Niệm thả đủ các loại thịt viên vào, tiếp đến là rong biển, ngó sen và khoai tây đã cắt, sau đó bắt đầu đợi sôi.

“Bên ngoài tuyết rơi, chắc rất lạnh.” Cô cho anh một đĩa nhỏ đựng tương cùng với nấm và một chút hành xắt nhỏ. Sau đó cho tương ớt rồi tỏi giã với ngò rí cuối cùng còn múc một muỗng vừng trắng vào đĩa của mình, khuấy lại với nhau, sau cùng mới để đĩa xuống.

“Phải.” Đường Diệc Thiên gật đầu, “Mua máy sưởi chưa?”

“Ăn lẩu, không cần máy sưởi cũng không sao!” Cô cười khẽ, không kịp chờ cầm muỗng khuấy nồi lẩu đang sôi cuộn cuộn.

“Em không ăn cơm chiều sao?” Nhìn dáng vẻ sốt ruột của cô, anh không nhịn được nhếch khoé môi, lộ ra nụ cười mỉa, nhưng nụ cười này, không lạnh giống như trong dự đoán của anh. Giống như anh giẫm tuyết trở về, nhưng vẫn bị căn phòng ấm áp này hoà tan.

Cô lắc đầu, vừa kẹp rong biển vừa kẹp khoai tây lên, “Đột nhiên muốn ăn lẩu, nên chờ anh về ăn chung luôn.”

“Đói cho tôi xem sao?” Anh hỏi ngược lại.

Hàn Niệm tập trung chọc chọc vào những thịt viên đang sắp nổi lên, đối với những lời khiêu khích như vậy, cô dễ dàng đáp lại, “Nhưng em chịu không nổi. Lúc em đi dạo phố đã ăn bánh ngọt, nên không đói lắm.

Nói tới đạo phở, hai mắt đột nhiên sáng ngời, đặt đũa xuống chạy lên lầu.

Đường Diệc Thiên đã ăn tối, cũng ít có thói quen ăn khuya, nhưng không biết tại sao vừa rồi lại đồng ý với cô. Anh suy nghĩ cho bản thân mình một lý do hợp lý, bởi vì có tuyết rơi. Nghĩ lại lý do này là vì cô, anh nở nụ cười tự giễu.

Tiếng bước chân lạnh lạnh truyền đến, thỉnh thoảng thỉnh thoảng.... mang theo vui vẻ. Cô cười tủm tỉm đi tới trước mặt anh, bữu môi ra hiệu bảo anh cúi đầu.

Nhưng đỏ làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết của cô, đỏ và đen phối với nhau vô cùng rõ nét, “Em mới mua hời chiều, có phải rất có hương vị năm mới không?”

Cô mặc quần ngủ có lông mềm như nhung, quay một vòng, để anh nhìn rõ. Mu bàn chân trắng nõn, mắt cá chân xinh xắn, màu sắc rực rỡ, xoay tròn trước mắt anh.

Đường Diệc Thiên mất hồn trong chốc lát, đôi giày cao gót đầu tiên mua cho cô mười năm trước cũng là màu đỏ, rất giống đôi giày màu đỏ trước mắt này, đỏ giống như lửa.

Nhưng lúc ấy cô không có mang, mà nâng niu trong tay nói, “Đôi giày này phải kết hôn mới mang được!” Anh lập tức quỳ một gối xuống cầu hôn cô, sau đó cô gái cười mang giày cao gót vào, nhưng đi được hai bước đã ngã.

Anh còn nhớ khi chân cô đau, anh đã cõng cô suốt một tuần lên lớp và sau khi tan học trong trường đại học I.

Cô nằm trên lưng anh khẽ hát ca khúc hôn lễ, sau đó tự biên tự diễn nói, “Chú rể! Bây giờ cô dâu của anh đã được cõng vào sân! Anh mau ngồi

xuống! Nghênh tiếp công chúa!”

Anh nâng tay bóp mi tâm, dùng sức bóp một cái thật đau, đau để mức làm cho anh tỉnh táo lại.

Hàn Niệm không để ý đến sự mất hồn của anh, lực chú ý đã sớm quay lại trên nồi lẩu, “Ơ kìa! Đồ đã nấu xong!” Cô lấy chén của anh qua, múc một chén nóng hổi đẩy tới trước mặt anh, “Ăn nhanh đi, đã trễ rồi, ăn xong đi ngủ cho ấm.”

Anh cầm đũa, nhưng kè cà không hạ xuống.

Anh không sợ phải thừa nhận chưa từng quên cô, anh chỉ sợ dù đã trải qua những quá khứ thế kia, dù đôi giày đỏ đó loạng choạng ngã vào lòng anh, cô gái nói muốn mang đôi giày đỏ đó trong ngày kết hôn đã sớm đi xa, bọn họ không còn là của nhau như đã từng, anh vẫn không có cách nào khống chế được tình yêu đối với cô.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 7.2

Mặc dù bây giờ cô mang giày cao gót với phong thái cao quý, không còn ngây thơ hồn nhiên, nhưng giây phút cô mang đôi giày màu đỏ đi tới, vẫn khiến anh ngây dại như trước.

Vừa ăn nồi lẩu vừa nóng vừa cay vành mắt của Hàn Niệm đều đỏ lên, cặp mắt sáng ngời long lanh nước nhìn anh. Đường Diệc Thiên không cách nào né tránh, lập tức ngã vào hố sâu bên trong.

“Tiểu Niệm....” Anh thì thầm một tiếng, tiếng gọi này đến anh nghe cũng có chút không chân thực, bao gồm cả người trước mắt, cũng không chân thực.

Cô đã trở về rồi sao? Là Tiểu Niệm của anh đã trở về sao?

“Hả?” Hàn Niệm đang cầm một miếng bắp, ngẩng đầu nhìn anh, anh đưa tay qua kéo, bắp rơi xuống đất.

Vừa tê dại vừa có vị cay làm anh không khỏi nhú mày, nhưng đầu lưỡi vẫn ở trong miệng cô cùng cô dây dưa như trước, hơi thở dày đặc tựa như sự nhẹ nhàng và dứt khoát thường ngày của cô, khiến cho lòng người si dại mà dần sâu vào, khiến cho người chán ghét không thể đến gần.

Hàn Niệm hừ khẽ một tiếng, nâng tay vòng qua cổ anh. Anh ôm eo nâng lên, cả người cô mất thăng bằng xiêu vẹo trong lòng anh. Lần này cô nghe rõ nhịp tim đập thành thịch của anh, lồng ngực phập phồng. Hơi thở nặng nề xông vào mặt cô, trán dán chặt vào cô, bàn tay đã theo vạt áo ngủ

dò vào, muốn dục vọng của cô giống như nham thạch dâng lên phun ra cơ thể anh.

Cô là Hàn Niệm.

Toàn thân anh chợt lạnh xuống.

Môi lưỡi tách ra, Hàn Niệm mở hai mắt, đôi môi bị mút lấp lánh, gò má đỏ ửng như lửa. Hơi thở của Đường Diệc Thiên vẫn chưa ổn định, nhưng đôi mắt đã nguôi lại, “Ăn đi.” Anh nói xong thì cẩn thận đặt cô về trên ghế.

Anh cầm đĩa, mấy giây phút ngắn ngủi giống như ảo tưởng đêm khuya, đột nhiên tan thành mây khói.

Hàn Niệm nhấp môi dưới đang nóng hổi, đưa tay vuốt lại mái tóc dài bị anh vò rối, cũng bình tĩnh cầm lấy đĩa. Chuyện này đã hoàn toàn vượt qua sự mong muốn của cô, cô rất hài lòng.

Hơn nữa thoả mãn nhất chính là, cô đã đạt được mục đích của cô, còn đạt thêm được sự hưởng thụ. Vì thế có khẩu vị nhiều hơn, ăn say sưa vui vẻ. Khẩu vị của Đường Diệc Thiên cũng không ít hơn, có lẽ không ai có thể từ chối được nồi lẩu đêm đông, giống như không ai có thể kháng cự lại chuyện nhớ về mối tình đầu.

Mặc dù anh thề không cho phép cô nhắc tới quá khứ nhưng chính anh đã phạm quy. Nghiêm khắc với người khác, khoan dung với sự kiềm chế của mình, chặc chặc....

Nghĩ vậy, Hàn Niệm ăn thật ngon, cuối cùng còn bỏ vào trong nồi mười cái bánh sủi cảo.

Ăn một bụng thịt viên, cô gần như phải vịn tay anh mới có thể đi lên lầu. Phòng ngủ ở bên trái, phòng dành cho khách ở bên phải phòng sách

ngăn ở chính giữa. Hàn Niệm bám lấy tường nói ngủ ngon với anh, áo ngủ bằng lông mềm mại như nhung bao phủ lấy dáng người nhỏ bé của cô, Đường Diệc Thiên siết chặt tay, xoay người về phía bên trái.

Có lẽ do ăn lẩu, có lẽ do hiệu quả máy sưởi ấm làm ấm hơn, hoặc có lẽ do những thứ khác nào đó, cả đêm Hàn Niệm ngủ vô cùng ấm áp.

Ngày hôm sau là chủ nhật, Hàn Niệm ngủ gần tới trưa mới rời giường. Xuống lầu thì nhìn thấy Đường Diệc Thiên dựa vào bên cửa sổ trong phòng khách đọc báo. Sau khi tuyết ngừng rơi, ánh mặt trời chói lọi.

“Có bữa sáng ăn không?” Hàn Niệm lười biếng chống eo, đến gần anh hơn.

“Tự xuống bếp xem đi.” Anh lật trang khác, giọng nói lạnh lùng trả lời. Hàn Niệm tiếp tục đi về phía trước, dán vào trước cửa sổ nhìn tuyết, “Bên ngoài nhất định là lạnh cứng người....”

Anh quay mặt nhìn cô, đúng lúc đó cô quay đầu lại nhìn vào đôi mắt anh, Hàn Niệm mỉm cười, chân mày anh nhíu lại rồi quay mặt sang chỗ khác.

“Ơ kìa!” Cô nhìn thấy gì đó đột nhiên bổ nhào qua, chỉ vào tấm hình trên tin tức chiếm gần một nửa tờ báo, “Đây là ai?”

Chính là tin tức đăng tải việc bạo phá cầu Tinh Giang, hình chụp chung của Đường Diệc Thiên và các lãnh đạo mới. Hàn Niệm chỉ vào gương mặt lạ nhất hỏi, “Đây là ai?”

Đường Diệc Thiên nhìn theo đầu ngón tay cô, “Cục giao thông.... Em biết sao?”

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 7.3

"Sao em biết được. Bây giờ những lãnh đạo ở thành phố J mà em biết, đều đã xuống chức hết rồi. Nhưng nhìn tuổi của ông ta hình như là lớn nhất trong đám người..." Cô tự giễu giải thích.

Có lẽ có chút không đành lòng, Đường Diệc Thiên cũng không lạnh lùng mĩa mai như trước, "Trước kia ông ta làm việc ở khu vực Tây Nam, gần đây mới chuyển đến thành phố J. Tuổi so với ba em...lớn hơn."

Hàn Niệm cười, xoay người đi vào bếp kiểm đồ ăn.

Sau khi ăn một chén cháo, Hàn Niệm trở lại phòng khách gọi điện thoại cho Hạ Đông Ngôn, dặn anh mặc thêm đồ cho Diệu Linh. Đầu bên kia điện thoại có lẽ mấy ngày Diệu Linh không gặp mẹ, khóc lên không ngừng.

"Mẹ, mẹ đi đâu vậy?"

"Diệu Linh, không phải con là nam tử hán sao? Nam tử hán sao có thể luôn dính lấy mẹ chứ?" Hàn Niệm đi tới cạnh cửa sổ, nhìn tuyết rơi xuống sân, nghĩ chắc đây là lần đầu tiên Diệu Linh nhìn thấy tuyết.

"Nhưng con muốn mẹ..." Tiểu Diệu Linh vô cùng tủi thân, giọng nói cũng mang theo tiếng nước nở.

"Tuyết rơi, chú Đông Ngôn có dẫn con ra chơi tuyết không?" Cô nói sang chuyện khác, hy vọng có thể phân tán lực chú ý của đứa nhỏ. Nhưng Diệu Linh lại hết sức cố chấp, "Sao mẹ không về? Mẹ đi đâu vậy?"

Hàn Niệm chịu thua, càng xót xa hơn. Cuối cùng vẫn là Hạ Đông Ngôn ở đầu bên kia điện thoại lừa thẳng bé để kết thúc, "Diệu Linh, mẹ con đang mua đồ chơi cho con, tiệm này ở rất xa, còn có rất nhiều người xếp hàng, nên phải đợi một thời gian..."

Hàn Niệm ghét nói dối, nhưng vẫn làm người mẹ lừa con.

Hạ Đông Ngôn nói, "Tuần sau đã đi nhà trẻ, đoán chừng có chút sợ sệt."

Anh đang an ủi mình, sao Hàn Niệm lại không biết. Đối với Diệu Linh năm sau mới tròn ba tuổi mà nói, thẳng bé không sợ hoàn cảnh xa lạ, thẳng bé sợ là sợ trong hoàn cảnh xa lạ mà không có mẹ.

Diệu Linh vẫn chưa tới ba tuổi, trong đầu cô luôn lặp đi lặp lại câu này. Cuối cùng Hạ Đông Ngôn nói gì đó, cô nghe không rõ.

Két một tiếng cửa mở ra, cô vội vàng cúp điện thoại và xoay người lại, Đường Diệc Thiên đứng ở cửa đánh giá vẻ mặt khác thường của cô. Cô rút nhanh một tờ khăn giấy bên cạnh lau mũi, giọng khàn khàn nói, "Lạnh quá, hình như bị cảm."

Đường Diệc Thiên mặc áo sơ mi và áo len ở trong căn phòng vô cùng ấm áp, thật không biết mặc giống như Hàn Niệm rốt cuộc lạnh đến cỡ nào.

Hàn Niệm dùng sức mạnh hơn, rồi vênh cái mũi đỏ một mảng lớn, kỹ xảo diễn trò khiến bản thân cô cũng cảm thấy trước kia nên đi học biểu diễn chứ không phải tin tức. Cuối cùng cả hốc mắt cô cũng đỏ lên, long lanh nước mắt, thậm chí cô cũng không biết cô quá lạnh, hay thật sự muốn khóc.

Đôi mắt của Đường Diệc Thiên dịu xuống một cách vô thức, đưa tay đặt lên trán cô, "Không thoải mái ở đâu?"

Lòng bàn tay anh rất ấm, nhẹ nhàng dán lên làm cô đột nhiên chảy nước mắt, "Em chỉ lạnh thôi." Cô nói.

Đường Diệc Thiên nhắc tay ôm cô vào trong ngực, tự lẩm bẩm một câu, "Rốt cuộc...là thế nào..." Hàn Niệm không nghe rõ anh nói cô thế nào, hay bọn họ thế nào. Cô hơi choáng, giống như bị cảm thật.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 8.1

Trước kia sức khỏe của Hàn Niệm rất tốt, trải qua nhiều năm mùa đông ở thành phố J, cô đủ can đảm chỉ mặc một chiếc quần đơn vào mùa đông. Nhưng có điều lúc đó, chỉ cần cô cảm thấy lạnh, là có thể núp vào trong lòng anh.

Từ khi chuyển dạ đến lúc ở cữ, Hạ Đông Ngôn luôn chăm sóc cô tỉ mỉ, nhưng cơ thể cô vẫn có một tật xấu, sợ nhất chính là lạnh. Sau đó bọn họ đi tới phía nam Châu Úc, tuy rằng một năm có ba mùa đều là mùa hạ, nhưng cuối cùng cũng tìm được một chỗ ấm áp.

Bây giờ trở về hoàn toàn không thích ứng được với nhiệt độ thế này. Dù cô cố gắng giữ ấm, nhưng vẫn không tránh khỏi bệnh. Chỉ có điều bệnh rất đúng lúc, ngay cả cô cũng phải âm thầm tán thưởng.

Sau khi bác sĩ xem xong xác định chỉ là cảm cúm không có gì khác, lập tức viết ra một số loại thuốc thường được sử dụng. Bà Trần sắp xếp cho người đi mua thuốc, sau đó mình thì đi nấu cháo.

Con người nhiều khi rất kỳ lạ, lúc không biết mình bị bệnh thì sinh khí dồi dào, lúc biết mình bị bệnh thì lập tức cảm thấy mọi thứ đều không bình thường, thực sự có cảm giác bệnh tới như núi sập.

Hàn Niệm chính là ví dụ tốt nhất, nằm trên giường vô cùng yếu ớt, đưa tay nắm lấy góc áo của Đường Diệc Thiên, vẻ mặt đau khổ.

Đường Diệc Thiên ngồi trong phòng dành cho khách một hồi, cảm thấy quả thực không ấm bằng phòng mình, dứt khoát kéo chăn ra, quần cô

lại giống như tấm cứng vác lên vai khiêng từ phòng dành cho khách sang phòng của anh.

Không biết tại sao, Hàn Niệm chợt nghĩ tới cảnh trước kia hoàng đế sủng hạnh phi tử, nhưng khiêng phi tử dường như không phải là hoàng đế, mà là...thái giám?

Lần thứ hai trong vòng ba ngày Hàn Niệm bước vào phòng ngủ của Đường Diệc Thiên, có thể nói từng là phòng của bọn họ, cả cô cũng ngạc nhiên không ít với tốc độ nhanh chóng này.

Trốn trong chăn gọi điện thoại cho Hạ Đông Ngôn, cô nhịn không được lắm bầm, "Có lẽ anh ấy...thật sự vẫn còn yêu em?"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng ném văn kiện vô cùng rõ ràng, thư ký run lấy bấy hỏi, "Hạ tiên sinh..." Sau đó lập tức nghe thấy Hạ Đông Ngôn càu kỉnh đuổi người ra ngoài.

"Tiểu Niệm! Yêu không phải như thế! Yêu em thì lúc trước anh ta sẽ không đối xử với em như vậy! Em đừng ngây thơ nữa! Anh đã nói Đường Diệc Thiên là con cáo già xấu xa nhất! Em nhất định đừng để bị lừa! Biết không!"

Ngón trỏ của Hàn Niệm quăn lấy tóc, nhớ lại dáng vẻ cẩn thận lúc Đường Diệc Thiên đặt mình xuống giường vừa rồi, khóe miệng không kiềm được cong lên, trong giọng nói mang theo chút ngọt ngào, "Cho dù là cáo...anh ấy cũng không phải cáo già..."

"Mẹ nó!" Hạ Đông Ngôn càu kỉnh hơn, "Em em em em...em như vậy là đang muốn phát xuân sao?"

"Xì..." Hàn Niệm xì một tiếng, "Đối với người đàn ông không chiếm được thì phụ nữ chỉ có thể lộ ra vẻ háo sắc, em phát xuân với người đàn ông gần ngay bên tay không được à?"

Lần cúi kinh thứ ba của Hạ Đông Ngôn còn chưa truyền tới, Hàn Niệm đã cúp điện thoại. Bởi vì Đường Diệc Thiên đến.

"Thuốc, còn có nước." Anh đặt hai hộp thuốc và một ly nước ấm xuống, Hàn Niệm nhấp nháy đôi mắt mơ màng nhìn anh, trong mắt viết, "Anh dứt em uống đi."

Đường Diệc Thiên từ chối ánh mắt đó, xoay người đi ra ngoài, giống như cô là tu hú chiếm tổ chim khách, rõ ràng là anh đánh trống khua chiêng khiêng cô vào mà!

Hàn Niệm tức giận ngồi dậy, mở hộp thuốc lấy thuốc ra, cô suy nghĩ một lúc, ném thuốc vào trong thùng rác, sau đó uống hơn nửa ly nước rồi quay trở về nằm ngủ.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 8.2

Buổi tối Đường Diệc Thiên cũng không tránh khỏi phải đi tới bên giường, anh vừa tắm xong, khắp người còn mang theo mùi hương thơm ngát, cúi đầu nhìn Hàn Niệm nằm dang tay dang chân ở chính giữa thì nhíu mày.

Hàn Niệm sợ anh bỏ đi, nhanh chóng rút người vào giường, chừa ra một chỗ lớn cho anh, lúc này Đường Diệc Thiên mới lên giường.

Giường này là bọn họ mua lúc kết hôn, khi đó bởi vì tư thế ngủ của Hàn Niệm, cho nên giường đệm yêu cầu làm cỡ King Size, cô nói đùa rằng đây là cỡ của vua mập ngủ! Bây giờ hai người mỗi người nằm một bên, ở giữa trống một khoảng lớn.

Đường Diệc Thiên dựa vào gối đọc sách, Hàn Niệm nghiêng đầu nhìn anh. Anh từng thích nghe cô nói một số tin tức này nọ lấy được ở toà soạn trước khi ngủ, hoặc là nhìn cô dùng di động chơi trò chơi, bây giờ anh đọc sách, không nhìn cô!

Hàn Niệm lặng lẽ di chuyển lại gần anh, Đường Diệc Thiên không có chút cảm giác, tiếp tục lật sách. Cô xích lại thêm một chút, thấy anh vẫn tập trung như trước, sau cùng dứt khoát dựa vào, cả tấm lưng phía sau áp vào người anh.

Cuối cùng Đường Diệc Thiên cũng nhìn cô, "Em làm gì vậy?"

"Lạnh." Hàn Niệm nói.

Anh đặt sách xuống, vô thức giơ tay lên, sau đó lại hạ xuống. Chỉ hỏi một câu, "Uống thuốc không đỡ chút nào sao?"

Cô đưa lưng về phía anh lắc đầu, "Không phải, em cảm thấy lạnh nên khó chịu, chỉ cần sưởi ấm sẽ đỡ."

Ngụy biện. Không có nhiều logic ngụy biện.

Đường Diệc Thiên nhìn hình phản chiếu trên cửa sổ, cô che giấu khuôn mặt chứa nụ cười ở một chỗ cho là anh không nhìn thấy. Anh trầm giọng nói, "Vậy em dựa vào đi." Sau đó cầm cuốn sách lên.

Nụ cười của Hàn Niệm biến mất, xoay người lại, nhìn thấy trong tay anh là cuốn sách tên 《 Telling Lies 》 . "Đây là sách gì, viết về cái gì?"

"Hành động tâm lý học."

Đường Diệc Thiên nói rất rõ ràng, anh xem vô cùng nghiêm túc, thậm chí mắt cũng không liếc sang cô, làm lòng Hàn Niệm chùng xuống, bất mãn rục rục về.

Đường Diệc Thiên quay mặt qua thấy cô co lại thành một cục ở trong chăn, chiếc chăn bằng phẳng nhô lên một ngọn núi nhỏ, anh khép sách lại nằm xuống, đưa tay tắt đèn. Bóng tối giống như nước thủy triều lan rộng ra, trong không gian yên tĩnh Đường Diệc Thiên nghe thấy tiếng hít thở ồ ồ của cô.

Anh nghiêng người, duỗi cánh tay dài rồi vắt lên người cô, nhẹ nhàng ép xuống khối thịt mềm mại, xem như an ủi cô gái bị bệnh.

Cảm giác ấm áp lan ra, Hàn Niệm khẽ giật mình, "Không phải anh nói nhờ cơ thể em còn một chút giá trị anh mới quyến luyến mà trở về sao? Sao em lại cảm thấy không phải vậy?"

Nếu không có tình cảm gì khác, nếu chỉ vì tình dục, sao cô ngủ bên cạnh anh anh lại có thể bình tĩnh như vậy? Bình tĩnh, hay không bình tĩnh, Hàn Niệm ném cho anh một vấn đề khó trả lời.

Bởi vì bị nghẹt mũi, giọng nói của cô ngàn ngạt, lại có chút mệt mỏi và cuốn hút. Giống như một con mèo quyến rũ, nửa tò mò, nửa quả trách.

Đường Diệc Thiên nhắc tay lên, không còn để trên eo cô, xoay người, khuôn mặt anh ở đối diện gần trong gang tấc. Trong bóng tối hai tròng mắt anh sáng rực như ngôi sao.

"Diệc Thiên..." Cô khẽ gọi anh, ngón tay chạm vào chân mày bén nhọn của anh.

Anh đưa tay nắm chặt cổ tay cô, tiện đà kéo qua đầu. Giọng nói trầm xuống giống như màn đêm, "Hoặc là nằm ngủ, hoặc là em đi ra ngoài."

Hàn Niệm bấu môi không sợ anh, càng kề sát về phía trước, "Em còn đang bệnh đó!"

Đường Diệc Thiên hừ nhẹ một tiếng, không quan tâm đến cô.

Hàn Niệm tỏ vẻ ngây thơ rồi đến gần thêm chút nữa, "Ý anh là, nhìn em không giống bị bệnh? Hay bởi vì em bị bệnh mới có tư cách vào phòng này ngủ?" Cô mếu máo một cách đáng thương, "Em vẫn còn bị bệnh..."

"Hàn Niệm." Cuối cùng anh cũng mở miệng, "Tôi không thích tự đưa tới của."

Hàn Niệm cười khúc khích, "Vậy ý của anh là Thẩm Du không diễn trò? Hay nói cô ấy tự đưa tới cửa tìm anh?" Cô thông minh chuyển đề tài khiến cô xấu hổ sang người khác, Đường Diệc Thiên không còn cách nào, chỉ nói một câu "Sao cũng được" rồi im lặng.

Cô gọi anh, anh cũng không trả lời.

Hàn Niệm giơ tay đặt lên trán mình, vừa rồi anh đưa tay, là muốn sờ xem trán mình có nóng hay không sao? Đúng là kỳ cục và kiêu ngạo, muốn sờ cứ sờ, sao phải nén...

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 8.3

Có phải Đường Diệc Thiên kìm nén hay không không có cách nào khảo chứng, nhưng từ trước đến nay cô là người không bao giờ nhẫn nhịn. Đưa tay mình kéo tay anh mới rút trở về lại, để lên eo mình, khoe môi của Đường Diệc Thiên không kiềm được giật giật, lúc này có nụ cười thoáng qua rồi biến mất trong đêm, không ai nhìn thấy.

* * *

Ngày chủ nhật hôm sau trời vô cùng đẹp, tuyết trong sân đã tan, nhưng bệnh của Hàn Niệm lại càng lúc càng nghiêm trọng hơn, cả ngày không ăn gì.

Gần tối, bà Trần mang cháo đến tận giường cho cô, sâu xa nói, "Cô dâu mới, đầu giường cãi cuối giường hoà, con xem con và Diệc Thiên, cuối cùng cũng đã hòa lại."

Hàn Niệm nhìn người đứng gần cửa sổ rồi cười không nói gì.

Sau khi bà Trần đi, cô hỏi Đường Diệc Thiên, "Anh nói xem bây giờ chúng ta là thế nào? Là muốn tái hôn? Hay sống chung?"

Đường Diệc Thiên xoay người lại, đứng ngược chiều với ánh sáng, ngũ quan và nét mặt vô cùng mờ. Anh đột nhiên hỏi thẳng cô một câu hỏi, "Em hận tôi không?"

Hàn Niệm không biết tại sao đột nhiên anh lại như vậy, có lẽ muốn đi thẳng vào vấn đề, điều này nằm trong dự tính của cô, chắc chắn anh sẽ

không kéo lớp cửa sổ kia ra, bởi vì kéo nó ra cũng như xé hết vết sẹo của bọn họ ra.

Xem ra anh thật sự đã thay đổi, không còn là cậu thiếu niên bốc đồng, người vừa hận cô vừa ôm chặt cô không chịu buông. Đường Diệc Thiên bây giờ, chín chắn và biết kiềm chế, không phải anh không còn lưu luyến quá khứ, mà là hẳn rõ ràng đã từng nhìn thấu.

Nhìn thấu, mà còn bình thản. Cho dù có lưu luyến, lập trường của anh vẫn vững vàng và lý trí như trước.

Mà việc Hàn Niệm muốn làm, là phá huỷ sự thông minh của anh và tất cả mọi thứ.

Cô bước chân trần xuống đất, mái tóc dài bù xù vén qua một bên, lộ ra chiếc cổ thanh lịch, ngón chân tròn trịa giống như hành lá trắng nõn đặt trên mặt thảm nhung màu tím đỏ, cô đi chậm chậm, cuối cùng nhấc chân giẫm lên mu bàn chân anh, còn cố dùng sức kiễng chân để có thể chạm vào anh.

Anh rất cao, từ trước đến nay Hàn Niệm luôn phải ngước mặt lên nhìn anh, từ lần đầu bọn họ gặp nhau cho tới khoảng thời gian dài sau này đều như vậy, nhưng hôm nay sẽ không. Cô cố gắng hết sức muốn đến gần anh, nhìn anh, kề vai với anh.

Cô đưa tay vòng qua cổ anh, bởi vì dùng sức nên hơi thở có chút dồn dập, mỗi một hơi thở đều phả vào mặt anh, anh vô thức đưa tay vịn eo của cô, đầy một nắm tay.

Trên eo có sự hỗ trợ, cô càng can đảm hơn, cả người giống dây leo quấn quanh cây đại thụ bám vào trên người anh, dây dưa, cọ sát nhau, trong phút chốc môi đụng vào nhau, Hàn Niệm nghe được tim của mình đập giống như sấm.

Hoá ra cô vẫn sẽ động lòng.

Đường Diệt Thiên ngoại trừ đỡ cô ra không có ý hòa theo nào khác, mặc cho cô chủ động đánh sát...không từ chối. Hàn Niệm rất ít khi chủ động, cho dù là ở giây phút nóng bỏng nhất của bọn họ cô cũng chỉ im lặng tiếp nhận sự tấn công của anh.

Hàn Niệm cảm thấy thay đổi làm người chủ động cũng không khó như mình nghĩ.

Cô nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi mô tả môi anh, thỉnh thoảng dò vào khiêu khích, từ từ cô cảm nhận được cơ thể anh nóng lên giống như cô. Cô rút tay để ở trước ngực anh, dán vào bắp thịt rắn chắc nóng đến thiêu đốt người của anh.

Đầu ngón tay trắng nõn cách lớp áo vẽ vòng tròn trước ngực anh, chiếc lưỡi thừa lúc anh nặng nề than thở cạy răng của anh ra đi vào trong, ôm anh triền miên với mình, khi thì mút, khi thì chọc chọc.

Yết hầu của anh chuyển động, Hàn Niệm tinh nghịch đưa tay sờ vào nó, ánh mắt cô quyến rũ giống như mây khói, cô gọi anh, "Anh Diệt Thiên, anh đâm vào em rồi..."

Đôi mắt của anh sâu thẳm giống như từng gọt giữa qua mực đậm, bàn tay to lớn trên eo xoa nắn gần như muốn bóp vỡ vòng eo của cô, "Tiểu Niệm..." Anh khàn khàn gọi tên cô, cô còn chưa trả lời, anh đã gọi thêm một tiếng, "Tiểu Niệm."

Hàn Niệm bị đau, yếu ớt hừ một tiếng, cả người lập tức tê dại trong lòng anh.

Anh vươn tay bế cô lên, rồi đè cô xuống giường, nụ hôn của anh mạnh mẽ hơn cô, mỗi một cái mút vào đều khiến tai cô đau nhói, bàn tay nắm vai cô không kiểm soát được sức lực, Hàn Niệm vùng vẫy mấy cái cuối cùng

vẫn nộp vũ khí đầu hàng, mặc anh rong ruổi, sau cùng anh thở hỗn hển nằm xuống bên cạnh cô.

Lưỡi của Hàn Niệm đều đã tê rần, môi dưới sưng phù bị anh mút rách, máu đỏ thẩm nhuộm trên đôi môi, giống như hoa đào trong tuyết, cô nhóm dậy thấy anh nở nụ cười thê lương.

Anh xoay người đè cô ở trong ngực, khẽ chạm vào mái tóc mượt mà của cô, "Em không cần trả lời."

Cô nghĩ, cô cũng hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 9.1

Sáng sớm tỉnh dậy, bệnh cảm của Hàn Niệm đỡ hơn rất nhiều, chỉ còn chảy nước mũi. Nhưng Đường Diệc Thiên lại bị cô lây bệnh. Anh vẫn rời giường rửa mặt thay quần áo đúng giờ, nhưng sắc mặt không tốt lắm.

Hàn Niệm mạnh mẽ nắm lấy vạt áo của anh kéo anh tới gần, sờ vào trán anh. Có lẽ do bị bệnh, anh không lạnh lùng đoạn tuyệt giống như trước, khí thế trên mặt gần như cũng tản đi hết, cặp mắt trong vắt giống như ánh mặt trăng phản chiếu dưới hồ sâu.

Cô lập tức nghĩ tới một điều, không chừng Thẩm Du là bị chết đuối bởi cặp mắt này. Vì cô cũng từng như vậy.

"Anh bị em lây bệnh rồi." Khóe môi cô chứa nụ cười, nhấn mạnh khi nói ra hai chữ "Lây bệnh."

Đường Diệc Thiên quay mặt đi, tiếp tục thắt cravat, mũi kiềm không được có chút ngứa, hắt hơi một cái thật mạnh.

Hàn Niệm im lặng, ra sức kéo Đường Diệc Thiên về giường nằm xuống, anh giãy giụa muốn đứng dậy, cô nhất chân, dặng chân ngồi lên eo anh, hai tay chống trên ngực anh.

Tóc dài rủ xuống bên tai anh, cô khom lưng chống trán mình lên trán anh, chớp lông mi giống như đôi cánh mỏng vỗ qua mí mắt anh, "Ngoan ngoan nằm im, em đi hầm canh gà cho anh."

Lông mày nhíu chặt của Đường Diệc Thiên chột dần ra, không nói gì chỉ khẽ gật đầu. Cô xoay người xuống giường, anh tiếp tục nằm đó không nhúc nhích.

Lầu đêm tuyết rơi, canh gà lúc bị bệnh...Cô mãi mãi luôn ở thời điểm thích hợp cho anh những thứ anh muốn, tuy rằng những quy tắc kia có thể đều do cô định, anh chỉ là một người có thói quen tiếp nhận quy tắc. Nhưng dù thế, anh vẫn bị những điều tốt đẹp gần như tận tâm chăm sóc kia đánh bại.

Không phải anh không nghi ngờ mục đích của Hàn Niệm, cũng không phải hoàn toàn không đoán được ý đồ của cô, nhưng có một việc, có lẽ từ đầu đến cuối anh đều thua cô. Cho dù câu bắt đầu lại lần nữa trong miệng cô, chỉ có 1% là thật, anh cũng không ngại.

Vật còn người mất đau thương, tỉ mỉ lập kế hoạch lừa dối, thậm chí sau này lúc vạch miệng vết thương tét ra máu chảy đầm đìa cũng tốt hơn những ngày cô bỏ đi rất nhiều.

Chỉ là anh có chút không muốn, không buông được sự bình yên khó có được này, bởi vì cả hai đều rất rõ ràng, lúc này tình cảm của bọn họ thăm thiết cũng không thể trở lại như trước, nhiều ấm áp cũng không giấu được lưỡi dao sắc bén, cuối cùng sẽ có ngày đổ máu.

Nhưng...Anh nhén miệng cười có chút ảm đạm, bà ngoại sói muốn uống canh gà.

* * * * *

Hàn Niệm vừa hít mũi vừa hầm canh gà, bà Trần nói, "Hai đứa trẻ các người, cố tỏ ra mạnh mẽ làm gì..."

"Bà Trần, cháu trai bà nhiều tuổi rồi ạ?" Hàn Niệm tùy ý hỏi, chuyển đề tài.

"Hơn ba mươi, còn chưa sinh con, làm ta sốt ruột muốn chết." Bà Trần thở dài, "Ơ! Năm nay Diệc Thiên cũng gần 30, hai đứa..."

Có một số chuyện có tránh cũng tránh không thoát. Nhưng Hàn Niệm lại có chút may mắn là mình không có họ hàng ở thành phố J, khỏi phải bị nghiêm hình tra khảo trong năm mới.

Trong trí nhớ của cô gần như không có ấn tượng gì với ông bà nội và ông bà ngoại, lúc nhỏ bọn họ cũng rất ít đến thăm cô, Hàn Niệm lấy điểm đó cho là người già có quan niệm trọng nam khinh nữ. Sau này bọn họ lần lượt qua đời, Hàn Niệm cũng không đau buồn lắm.

Mẹ của Hàn Niệm là con gái một, người thành phố J, lấy chồng xa rồi chuyển về phía tây nam. Từ bé bà đã là con cưng, sau khi kết hôn rất hoà hợp với chồng, mười ngón tay không dính nước, sống vô cùng thanh thản. Ngay cả lúc qua đời cũng không giống người khác...bị trầm cảm tự sát qua đời.

Bà uống thuốc ngủ lặng lẽ đi vào giấc ngủ ở năm Hàn Niệm hai mươi tuổi, thậm chí còn chưa chờ dung nhan của mình già đi, chết vẫn còn tao nhã xinh đẹp.

Cho đến bây giờ Hàn Niệm vẫn không biết, tại sao mẹ lại bị trầm cảm.

Họ hàng của ba Hàn Niệm đa số đều ở Vân Nam, sau khi ba lên chức chuyển tới thành phố J thì không qua lại nhiều lắm, hơn nữa sau khi xảy ra chuyện càng không có họ hàng nào đến tìm cô.

Bởi vì trước giờ không thân thiện, Hàn Niệm không có cảm giác lòng người dễ thay đổi, không có kỳ vọng cũng không có thất vọng.

Cho nên bà Trần xem như là người già quen thuộc nhất bên cạnh cô, cũng chỉ có bà Trần cho cô cảm giác hiền từ.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 9.2

Cô đưa tay ôm lấy bà Trần, vùi vào trong ngực bà, có sự an tâm không nói nên lời. Có người lớn để dựa vào cảm giác rất hạnh phúc, dù bọn họ đã già, không thể làm gì cho bạn, nhưng sự tồn tại của họ có thể cho bạn nương tựa và dũng khí, không sợ hãi mà đi về phía trước.

Lúc họ ra đi, bạn mới hiểu được, bạn không thể không trưởng thành, không thể không ra sức chống đỡ mọi thứ. Sẽ không có ai nói bạn là đứa trẻ nữa.

* * * * *

Mùi thơm của canh gà hầm lửa nhỏ tràn ra đầy cả nhà, con sâu tham ăn trong bụng mọi người bị khơi dậy, chỉ mình Đường Diệc Thiên là không có phản ứng gì. Bởi vì khi Hàn Niệm bưng canh vào phòng, anh đã ngủ.

Cô đặt canh xuống, ngồi lên giường. Anh chưa thay quần áo, để quần áo chỉnh tề mà ngủ, cravat thắt chặt, chỉ cần nhìn đã cảm thấy khó chịu.

Cô nghĩ anh đã ngủ, nên đưa tay tháo, động tác hơi mạnh, đang kéo giữa chừng thì anh đột nhiên kìm chặt cổ tay cô, sức lực vô cùng lớn.

“A....” Hàn Niệm lập tức kêu ra tiếng, nhưng thấy anh vẫn chưa tỉnh lại, hình như đang nằm mơ.

Mày anh nhăn lại thành chữ Xuyên, dường như không phải mộng đẹp. Cô đau tới hít hà, giãy giụa muốn rút tay về, lại bị anh nắm chặt hơn, nhìn

anh vì dùng sức mà khớp xương trắng bệch, Hàn Niệm thật sự rất sợ chút nữa anh sẽ bóp vỡ xương cốt của mình.

“Đường Diệc Thiên.....” Cô gọi anh một tiếng.

Anh lại dùng sức nắm, cả người cô chúi xuống, mũi va vào lồng ngực khoẻ mạnh của anh, đau tới chảy nước mắt.

“Hàn Phục Chu....” Anh trầm giọng và ảm đạm nói, “Tôi sẽ khiến ông đền mạng!”

Mỗi một chữ đều bao bọc trong máu tươi và thù hận, khắc thật sâu trên xương cốt. Sau đó tay anh từ từ thả ra, Hàn Niệm rút tay mang theo một mảng xanh tím về, làn da nóng hổi hoàn toàn bao lấy xương tuỷ lạnh lẽo, cảm giác đau đớn biến mất trong phút chốc, tất cả các giác quan đều tê liệt.

Cô hít mấy hơi thật sâu, để mình bình tĩnh lại, cô vốn đã đoán được anh sẽ không bỏ qua, cô cũng vì chuyện này mới quay về, nhưng khi chính tai nghe thấy cô vẫn không có cách nào kiềm chế được mà run rẩy.

Nước mắt muốn trào ra, cô cắn răng ép nó trở về, bắt bản thân bình tĩnh.

Một cảm giác lạnh lạnh thoải mái kéo Đường Diệc Thiên từ trong ác mộng ra ngoài, anh mơ màng mở mắt thì thấy, Hàn Niệm dán miếng hạ sốt lên trán anh.

“Anh còn nghiêm trọng hơn em nữa, đã 39 độ rồi!” Hàn Niệm quở trách, “Xem ra không chỉ em lây bệnh cho anh, còn có nguyên nhân của bản thân anh.”

Anhc hống người ngồi dậy, Hàn Niệm nhét gối cho anh dựa vào. Đã hơn nửa năm anh không có bị bệnh, thật sự chưa từng nghĩ sẽ đổ bệnh trước mặt cô. Nghĩ lại, anh cũng chưa từng nghĩ cô sẽ quay về, sao có thể nghĩ tới sẽ đổ bệnh trước mặt cô.

Cỗ lễ từ giây phút gặp lại kia, có rất nhiều thứ không thể tưởng tượng được.

Hàn Niệm hâm canh gà lần nữa, bưng tới, “Không có bỏ muối.” Cô nói xong thối hai cái, đưa tới.

Húp canh gà không bỏ muối là thói quen của Đường Diệc Thiên, anh ngồi đó, mũi nghẹt không ngửi thấy mùi gì, nhưng vẫn có thể cảm nhận được mùi vị của tô canh nóng này, anh không có đưa tay đón lấy, chỉ hơi nhấc cằm lên nhìn cô.

Hàn Niệm mỉm cười, ngồi xuống một bên giường, khuấy muống trắng bằng sứ tinh khiết mấy cái, múc một muống canh nóng vàng óng, đưa tới bên miệng anh, Đường Diệc Thiên há miệng từ từ húp vào.

Canh nóng nuốt xuống, từ yết hầu tới dạ dày đều vô cùng dễ chịu. Anh húp một hơi cạn tô, hai bên thái dương tiết ra một lớp mồ hôi mỏng.

“Mau ngủ đi cho ấm....” Hàn Niệm đỡ anh nằm xuống, cẩn thận nhét lại chăn. Anh đưa tay giữ lấy bàn tay hơi lạnh của cô, đưa áp lên trán của mình, nơi đó vừa nóng vừa ấm.

Anh nở nụ cười nhẹ, “Em cũng ấm.” Đôi mắt lộ ra sự dịu dàng, nụ cười cũng có mấy phần hấp dẫn giống như trước kia. Hàn Niệm nghĩ, anh thật sự bệnh không nhẹ.

Đường Diệc Thiên nhắm hai mắt lại, mi tâm dường như còn lưu lại dấu vết nhú chặt vừa rồi, nhưng không ảnh hưởng đến khuôn mặt ngủ bình坦然 vào lúc này của anh. Khuôn mặt của anh có nét rất đẹp, mày rậm mà

không thô, như dùng bút phác hoạ ra, đường cong của mũi sâu mà vững vàng, sáng sủa, ngay cả nhắm mắt cũng làm cho người ta cảm thấy không tức giận mà có sự uy nghiêm.

Dĩ nhiên những người trong đó sẽ không bao gồm Hàn Niệm.

Cô nhấc chân lên giường, hai chân trơn bóng không mang vớ luồn vào trong đệm chăn mềm mại và ấm áp. Đường Diệc Thiên đưa tay chụp tới, nắm lấy bàn chân nhỏ lạnh ngắt, trong lòng bàn tay anh có vết chai mỏng, nhẹ nhàng ma sát lòng bàn chân cô, vừa tê vừa ngứa.

Cô lại chui vào trong chăn thêm một chút, một người đầu giường một người cuối giường nằm đối diện nhau ngủ. (đầu giường cuối giường ở đây là bên trái và bên phải giường) Anh để chân cô lên bụng, chỗ ấm áp nhất. Nhẹ nhàng đè lên cơ bụng rắn chắc của anh, Hàn Niệm cảm thấy chân rất dễ chịu, xoay mình chọn một vị trí thoải mái, dán sát vào anh, ấm áp ở mũi chân giống như đốm lửa nhỏ lan ra toàn thân.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 9.3

Cô thì thầm một câu, "Diệc Thiên, chúng ta cứ ở chung với nhau như vậy thật tốt, anh nói có đúng không..."

Cô nói xong rồi im lặng nằm đó, không nhúc nhích. Một lúc lâu qua đi, Đường Diệc Thiên ngồi dậy, lại phát hiện cô đã ngủ say.

Mái tóc dài rủ xuống tán loạn, để nguyên quần áo mà ngủ. Anh ngẩng đầu vén tóc cô ra sau tai. Sau đó cởi áo khoác cho cô, ôm cô vào trong lòng mình.

Chúng ta cứ ở chung với nhau như vậy, thật tốt...

* * * * *

Sáng sớm lúc Hàn Niệm tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trong lòng anh, tay anh phàn vạt ngang hông anh, lòng bàn tay ấm áp vô cùng thoải mái.

Hàn Niệm không quay đầu, nhưng cảm nhận được hơi thở của anh đã thay đổi, hình như cũng đã tỉnh. Hai người đều im lặng không nói gì. Thực ra sự im lặng này có lẽ là trạng thái tốt nhất của hai người bọn họ. Trong cái năm cuối cùng kia của bọn họ, hầu như chưa từng có ngày nào hưởng thụ được sự yên tĩnh như vậy.

Tranh cãi triền miên, khóc lóc, chầm chọc, cuối cùng tuyệt thực, cầm tù, chạy trốn...

Ngày nào cũng sống trong tình trạng kiệt sức, tất cả những tình cảm của bọn họ đều hao mòn gần như không còn, chỉ còn tổn thương và dằn vặt.

Có lẽ người với người ở chung, có lẽ yên tĩnh hoà hợp như vậy mới là trạng thái tốt nhất, bọn họ đã từng có những ngày như vậy, nhưng chỉ trong một khoảng thời gian...

Lúc đó anh và ba cô thường thưởng thức trà với nhau, bây giờ nghĩ đến lúc ấy cô không biết những lời nói đó cuối cùng lại mạnh mẽ phá huỷ toàn bộ thế giới.

Khó có thể gặp mặt một lần, lúc còn sống phải biết trân trọng.

Thê lương và cô đơn.

Đường Diệc Thiên bệnh hết mấy ngày, nháy mắt khoảng cách với đêm giao thừa chỉ còn một tuần. Tuy nhà họ Đường không đông người lắm, nhưng nên có một số lễ tiết. Hơn nữa bà Trần và những người làm khác sẽ nghỉ trước tết, cho nên muốn tổng vệ sinh và chuẩn bị trước. (Đêm 30 ở đầu truyện có lẽ là tết Tây, bây giờ mới thật sự là tết ta)

Một tuần nay thời tiết rất tốt, dự báo thời tiết nói cảnh sắc những ngày tết âm lịch đều sẽ tươi đẹp và sáng sủa.

Lúc giữa trưa, bà Trần dán chữ "Phúc" màu đỏ chữ vàng lên hết tất cả các cửa ở trong nhà, căn nhà vốn u ám phút chốc có không khí năm mới, chỉ là phong cách của hai thứ này có phần không hợp.

Hàn Niệm suy nghĩ, điều này thật giống như cô và Đường Diệc Thiên bây giờ, không hợp cứ không hợp, kỳ quặc cứ kỳ quặc, vẫn dính chung một chỗ như trước.

Cô không thích chỗ đông người, cũng rất thích náo nhiệt. Thích ở chung với người quen, vui vẻ tán gẫu, ăn gì đó, xem phim, sao cũng được.

Cho nên cô rất thích năm mới.

Lúc hai mươi bảy âm lịch, cả bà Trần cũng đi. Những năm trước cô không ngừng lôi kéo Đường Diệc Thiên đến nhà cô mừng năm mới, nhưng từ đầu tới cuối anh đều mừng năm mới một mình.

Hàn Niệm vỗ ngực bảo đảm với bà Trần, với tài nấu nướng bây giờ của mình, làm cơm tết cho hai người chắc chắn ổn thoả không có áp lực. Đúng lúc khi đó Đường Diệc Thiên đi xuống lầu, nghe câu ấy thì khóe miệng vô thức cong lên.

Buổi tối ăn cơm Hàn Niệm làm đơn giản ba món ăn và một món canh, chỉ còn lại hai người bọn họ mặt đối mặt.

Đường Diệc Thiên im lặng ăn cơm, không khen ngợi cũng không chê bai.

Sau khi ăn xong anh đột nhiên nói, "Ngày mai tôi phải tới công ty. Tối không trở về ăn cơm."

Hàn Niệm ngẩng đầu, nhướn mày, dường như có chút giật mình đối với câu nói mà chỉ có vợ chồng mới nói của anh với mình, dù rằng bọn họ quả thực là vợ chồng.

Anh để đĩa xuống, đặt ngay ngắn cạnh chén. Sau đó ngược lên nhìn cô, ánh mắt dịu dàng ấm áp, "Em có thể làm đồ ăn cay cho mình ăn."

Hàn Niệm ngẩn người, sau đó nở nụ cười, "Đường Diệc Thiên, anh không nên dịu dàng với em như vậy."

"Lúc trước anh cũng dịu dàng thế này mà đưa em vào địa ngục." Nụ cười của cô vô cùng坦然 nhiên, giống như đang nói tới một chuyện nhỏ không đáng nhắc tới, "Em đã sợ rồi."

Đường Diệc Thiên nhếch miệng lạnh nhạt nói, "Em chợt dạ sao?"

Hàn Niệm lắc đầu, "Em không quen với sự giả tạo của anh. Bởi vì anh không phải là người như thế." Cô hiểu anh, con người đã từng của anh.

Đường Diệc Thiên yêu và hận luôn rõ ràng, bọn họ giống nhau, cho nên sự dịu dàng lúc này của anh, không phải giả tạo, mà là kiềm nén. Càng che giấu thù hận với cô, cũng càng đè nén tình yêu đối với cô.

Hàn Niệm chống một tay lên má mỉm cười nhìn anh. Nụ cười lạnh ở khóe môi của Đường Diệc Thiên vụt tắt, "Tôi cũng vậy."

Hàn Niệm cười phá lên, "Vậy bao giờ chúng ta mới thẳng thắn cởi mở một chút?"

Anh không trả lời, xoay người đi lên lầu.

Hàn Niệm nhún vai, thiết thòi cho cô còn muốn thẳng thắn một chút đấy.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 10.1

Ba ngày liên tiếp, Đường Diệc Thiên tăng ca đến khuya. Hàn Niệm không biết bởi vì lúc trước anh bị bệnh mà chất đống lại nhiều việc, hay cùng cách dụi dằng khó hiểu để cô có cơ hội mở lớn miệng ăn cay, hoặc có lẽ chỉ đơn giản là muốn tránh xa cô.

Gần như bị người khác nhìn thấu, chắc chắn sẽ có cảm giác khó chịu không thể hiểu được. Hàn Niệm biết, mình sắp thành công.

Thái độ của Đường Diệc Thiên đối với cô dụi đi rất nhiều, thỉnh thoảng sẽ giấu không được nụ cười mà bị cô bắt được, nụ cười đó chỉ thuộc về người thùy mị như cô.

Nhưng càng đến gần mục đích, càng khiến người ta sợ hãi.

Tuy bọn họ đã làm hoà, lại ngủ chung như trước. Nhưng chỉ nhẹ nhàng dựa vào nhau, thậm chí cũng không hôn môi, có cảm giác giống như bảo tố sắp kéo đến trước sự yên tĩnh, Hàn Niệm ở trong sự yên tĩnh ngăn ngùi này cầu bình an.

Từng bước đi tới, cô không cam lòng tả tơi mà trở về.

Gần đây Hạ Đông Ngôn im lặng một cách bất ngờ, Hàn Niệm đoán tới cuối năm, bạn bè họ hàng nhà họ Hạ tới lui, không ít người vì chuyện của Diệu Linh mà đặt ra câu hỏi về việc chơi bời lêu lổng của Hạ đại thiếu gia, phỏng chừng anh đang bận rộn không thoát ra được.

Cô nhớ lại lúc náo nhiệt nhất, người của hai nhà Hàn Đường cùng nhua mừng năm mới, ba của cô, mẹ của cô, ba của anh, em gái của anh còn có hai người bọn họ. Nhưng những người đó từng người một ra đi, cuối cùng chỉ còn lại bọn họ.

Rõ ràng không nên chia cách, sống dựa vào nhau, nhưng cũng biến thành trời nam đất bắc, hận còn nhiều hơn yêu.

*

Buổi sáng hôm giao thừa, Đường Diệc Thiên rời giường đúng giờ, với một bộ đồ nghiêm chỉnh làm gương cho sự sắp đặt của quốc gia vào những ngày nghỉ. Hàn Niệm cũng ngồi dậy, nhưng trễ hơn anh một chút.

Anh nhận được điện thoại, vội vàng rời đi. Chờ nồi hấp bánh bao còn lại một trận lửa nhỏ cuối cùng, thì anh chạy tới cửa mang đôi giày tốt vào. Không đợi Hàn Niệm gọi anh lại, đã ra cửa.

Hàn Niệm chặc chặc miệng, trở lại nhà bếp, nghĩ tới anh còn phải ra garage lấy xe, chắc không rời đi nhanh như vậy, cô nhanh chóng mở nắp ra, thổi hơi giậm chân cầm hai cái bánh bao nóng hổi bỏ vào túi rồi đi ra ngoài.

Đúng là xe của Đường Diệc Thiên chỉ vừa ra khỏi sân sau, cô mang dép đuổi qua đó.

Trước đó Đường Diệc Thiên không nhìn thấy cô, chạy ra một đoạn lớn mới nhìn thấy cô từ trong kính chiếu hậu, lập tức ngừng lại.

Một hồi lâu cô cũng không chạy tới, tuy khoảng cách không xa, nhưng vẫn thờ hốt hển. Thấy anh ngừng lại cô mới chạy tiếp, anh mở cửa xe rồi bước xuống, xoay người đón cô.

Hàn Niệm mỉm cười đưa bánh bao nóng hổi qua, “Anh mang theo ăn trên đường đi, không ăn sáng không tốt cho cơ thể.”

Nhưng bánh mềm mại nóng hổi vừa rơi vào trong tay anh, thiếu chút nữa Đường Diệc Thiên sinh ra tâm trạng vợ như thế chồng còn cầu gì hơn, chỉ là tâm trạng này giống như sương mù còn chưa kết thành mây đã bị gió thổi tan.

Một tiếng gọi non nớt từ phía sau truyền tới, “Mẹ!”

Chiếc Maybach màu trắng đậu cách đó không xa, chỉ là hai người bọn họ không để ý tới. Ngay cả Hạ Đông Ngôn đang tập trung gọi điện thoại kêu Hàn Niệm ra cũng không để ý tới Diêu Linh đã thò cái đầu nhỏ từ trong xe ra ngoài, vui vẻ vẫy bàn tay bé nhỏ về phía Hàn Niệm.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 10.2

Mẹ chạy nhanh như vậy! Là đến tìm Diệu Linh sao!

Đường Diệc Thiên xoay người, nhìn thấy một khuôn mặt vô cùng giống Hàn Niệm, có thể nói giống y như khuôn mặt lúc còn nhỏ của Hàn Niệm.

Thằng bé kêu “Mẹ”?

Sau đó Đường Diệc Thiên nhìn thấy Hạ Đông Ngôn đã mấy năm không gặp, Hạ Đông Ngôn lúc trước giống như người điên theo đuổi vợ anh, Hạ Đông Ngôn dẫn người vợ đang mang thai của anh chạy trốn, còn có Hạ Đông Ngôn lúc này dắt theo một đứa bé có mẹ tên là Hàn Niệm.

Anh đúng là âm hồn bất tán!

Hàn Niệm cố gắng khiến mình giữ tỉnh táo, hai tay giấu trong ống tay áo nhưng rộng rãi run rẩy, móng tay nặng nề cào vào da thịt, giống như muốn đâm thủng vào trong.

“Anh ta..... là ai?” Đường Diệc Thiên mở miệng, tầm mắt từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn xa lạ lại quen thuộc, mùa đông trời trong không có mây, ánh mặt trời không hề bị che lấp mà chiếu xuống, trong khoảng không nhìn có chút không rõ.

Đường Diệc Thiên không nhìn rõ người phụ nữ mình yêu và hận còn nhớ như điên trước mắt, càng không nhìn rõ đứa bé gọi cô là mẹ.....

Hạ Đông Ngôn đành mở miệng trước Hàn Niệm, “Là con của tôi!”

Nắng ấm tiêu tan trong tích tắc, Đường Diệc Thiên hơi nheo mắt, ánh mắt lạnh giống như băng không cách nào tan ra, quan sát đứa bé được Hạ Đông Ngôn ôm trong ngực, hai tuổi, hay ba tuổi?

Bị cặp mắt sắc bén giống như dao của chú hưng dữ trước mắt nhìn chăm chăm, tiểu Diệu Linh không kiềm được run lấy bầy, ôm chặt Hạ Đông Ngôn, nó cuống cuồng nên không để ý tới sự lễ phép mà gọi thẳng tên, “Hạ Đông Ngôn! Hạ Đông Ngôn! Mau dẫn con về nhà!”

“Con trai của anh gọi anh là Hạ Đông Ngôn?” Mài mòn hơn ba năm, Đường Diệc Thiên đã sớm thông thạo việc che giấu cảm xúc của mình không cho bọn chúng lộ ra tí nào, nhưng lúc này anh có thể nghe rõ tiếng hít thở nặng nề của mình, anh đang run rẩy và xúc động, không có cách nào tự kiềm chế.

“Tôi thích con tôi gọi tên của tôi!” Hạ Đông Ngôn ngẩng đầu, khinh khỉnh nói, ném ra dáng vẻ anh quản được sao! Sau đó nói với Diệu Linh, “Con trai! Nói cho anh ta biết, ba con tên gì?”

Tiểu Diệu Linh bị giọng điệu hung dữ của người lớn hù dọa, trong phút chốc nước mắt đã trào ra, đảo quanh hốc mắt. Nó nhìn chú Hạ, lại quay đầu nhìn chú ở đằng sau giống như đang muốn ăn thịt người, dứt khoát chọn người đằng trước.

“Hạ Đông Ngôn! Mau dẫn con về nhà!”

“Anh ta là ba cháu?” Đường Diệc Thiên lạnh lùng hỏi, cuối cùng Diệu Linh cũng bị khuôn mặt kinh khủng của anh hù dọa, oa một tiếng khóc lớn, “Oa..... đúng! Là ba của cháu! Cháu muốn về nhà!”

Cả người Đường Diệc Thiên cứng đờ, từ da đầu đến chân tay đều tê dại, lại từ tê dại chuyển thành đau nhức, chỉ chít như kim đâm vào xương.

Hàn Niệm run rẩy nói với Hạ Đông Ngôn, “Anh đi trước đi, dẫn theo thằng bé đi đi.” Diệu Linh còn nhỏ, nó không nên nhận lấy nỗi sợ hãi như vậy.

Hạ Đông Ngôn hơi do dự, dường như có chút lo lắng cho Hàn Niệm.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 10.3

Editor: Lost In Love

Thoạt nhìn cô vô cùng bình tĩnh và thản nhiên, đưa tay sờ vào đầu Diệu Linh, dỗ dành thằng bé và nói, “Diệu Linh, đừng sợ, con về nhà trước đi.” Tiểu Diệu Linh vừa nức nở vừa gật đầu, Hạ Đông Ngôn nhanh chóng ôm thằng bé trở lại xe, đi mất.

Hàn Niệm ngẩng mặt lên nhìn Đường Diệc Thiên, sắc mặt trắng bệch, môi đỏ tươi, giống như yêu quái xinh đẹp.

Cô cười nói, “Thằng bé chỉ mới hai tuổi, lá gan tương đối nhỏ.”

Bị anh kéo một mạch trở về, anh giống như phát điên kéo lấy cô, Hàn Niệm rơi mất một chiếc dép, lòng bàn chân bị mặt đường cứng ma sát rách rách da, còn xẹt qua khóm cây khô héo trong sân, vô cùng thâm thắm. Nhưng cô lại tê dại không có cảm giác, cho đến khi bị anh dùng sức ném lên ghế sofa, cơ thể cứng nhắc của cô mới bị đau đớn làm tỉnh lại.

“Hàn Niệm! Em sinh con với Hạ Đông Ngôn!” Màu đỏ rực lan ra trong mắt anh, đầy sự tức giận giống như muốn xé cô thành từng mảnh nhỏ, dường như chỉ một chút bất cẩn anh sẽ mất đi kiểm soát mà bóp chết cô.

Sắc mặt của cô càng trắng hơn, vừa buồn cười vừa lưỡng lự, “Thì sao? Em ở chung với anh ấy hơn ba năm, có con thì có gì lạ chứ?”

Anh giơ tay giống như muốn đánh cô, lại quơ tay đập vỡ bàn trà thủy tinh, rầm rầm bể nát dưới đất, những mảnh thủy tinh nhỏ đâm vào trong da thịt ở bàn tay anh, từng giọt máu tươi rơi xuống mặt cô.

Hàn Niệm đưa tay chùi đi, buông tay xuống nhìn thấy vết máu mà hết hồn, mùi tanh tản ra trong không khí. Anh dùng tay đang chảy máu nắm chặt vạt áo cô, mạnh mẽ xách cô lên, từng câu từng chữ đều giống như lưỡi dao cắm vào trong cổ họng cô, “Vậy sao em không gả cho anh ta! Còn quay về tìm tôi!”

Hàn Niệm cười phá lên, giống như nghe thấy chuyện cười, “Người phụ nữ như em, làm sao có tư cách gả cho anh ấy chứ. Cả thành phố ai mà không biết em là vợ trước của anh, người phụ nữ hư hỏng bị anh bỏ rơi? Em gả cho Hạ Đông Ngôn? Nhà họ Hạ sẽ đồng ý sao? Vậy thì không bằng sinh một đứa con với anh ấy, dùng tiền nuôi dưỡng đứa bé là có thể sống cả đời.”

“Vậy sao em không hỏi tôi tiền nuôi dưỡng!” Tiếng thét của anh vừa nóng nảy vừa khàn khàn.

Hàn Niệm nở nụ cười đáng sợ hơn, “Em cũng muốn, tiếc là, lúc đó em chạy nhanh quá, đứa bé đã sảy...”

Thực ra không phải mấy năm nay anh chưa từng nghĩ tới đáp án, hôm đó cô nói trở về một mình anh cũng từng suy đoán, thậm chí anh có thể tiếp nhận cho dù không phải cô ngoài ý muốn không giữ được con của anh.

Nhưng một câu nói hời hợt của cô, khiến nỗi oán hận của anh sụp xuống! Thì ra từ đầu đến cuối mình chỉ là thằng ngốc khi còn giữ ảo tưởng với cô!

Anh nên sớm nhìn rõ quá khứ của bọn họ, làm sao để sắc mặt có thể tốt hơn? Làm sao để có thể sống tốt hơn? Từ đầu đến cuối, cô đều là người làm cho anh đau khổ!

“Là em giết con chúng ta!” Tay anh càng nắm chặt hơn, mảnh vỡ cắm sâu vào trong thịt, máu tươi nhuộm hết vạt áo trước của cô, ngay cả mái tóc tán loạn của cô cũng dính chất lỏng dày đặc.

“Không phải là tôi, là anh.” Hàn Niệm gằn từng chữ phản bác lại, “Đường Diệc Thiên, là anh phá hủy tất cả. Là anh tống ba tôi vào tù, là anh ép tôi bỏ đi, là chính tay anh giết chết con của chúng ta! Bây giờ anh có tư cách gì đến chất vấn tôi, có tư cách gì chỉ trích việc tôi sinh con với người khác!”

“Lúc anh vứt bỏ tôi anh nên hiểu rõ, tôi có thể ngủ với bất cứ ai, tôi có thể sinh con với bất cứ người nào! Tôi đã không còn là vợ anh từ sớm!” Cô cũng không biết tại sao mình lại chọc tức anh như vậy, biết tất cả những cố gắng của hai người trước kia thành bọt nước. Có lẽ bởi vì cô hận, nỗi hận ấy thúc đẩy cô, ở bất kì cơ hội nào có thể, đều hành hạ khiến anh đau khổ.

“Được! Nếu em có thể ngủ với bất kì người nào, vậy tôi cũng không cần khách sáo với em nữa!” Đường Diệc Thiên nhìn cô, giống như một người không quen biết, giữa bọn họ sao có thể trở thành người xa lạ được, cho dù anh với cô không yêu nhau, cũng có hận. Hận đến đâu sẽ nhớ cô đến đó, hận đến mức muốn cô ở bên mình cả đời, cho dù là đọa đày lẫn nhau.

Tiếng xé vải êm tai vang lên, cô cảm thấy vô cùng dễ nghe, nhìn xem, cô thật sự đã hủy hoại hết mọi thứ tốt đẹp và hoàn cảnh mà anh mơ ước.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 11.1

Anh không chút thương tiếc kéo Hàn Niệm lên lầu hai, những cạnh cứng của bậc thang sượt vào tay và chân của cô, trong đau đớn kèm theo sự sáng khoái.

Anh nhắc chân đá văng cửa, ném cô vào, lưng cô va vào giường, nặng nề ngã xuống, đau đến mức cô không nhìn được khóc lên.

Cô khóc, Đường Diệc Thiên lại cười, "Em lập kế hoạch trở về, tiếp cận tôi, quyến rũ tôi, không phải vì muốn leo lên giường của tôi, mới làm Hàn tiểu thư hờn hờ trở về sao! Sao bây giờ lại khóc, em nên vui vẻ mới phải!"

Hàn Niệm nở nụ cười phối hợp, nhưng nụ cười còn khó coi hơn khóc, Đường Diệc Thiên đưa tay bóp chặt cổ cô, không cho cô cười. Ngay cả hít thở cô cũng cảm thấy khó khăn, nhưng vẫn khổ sở cong khóe môi.

"Em biết nghe lời như vậy từ bao giờ?" Tay anh dùng thêm sức, nếu cô còn tiếp tục cười nữa, có lẽ anh thật sự sẽ bóp chết cô.

Cảm giác nghẹt thở vô cùng đặc biệt, nếu bạn giãy giụa sẽ càng dẫn vật hơn, nếu bạn bỏ qua thì mọi khổ nỗi và sợ hãi sẽ tan biến, cơ thể bay bổng lên trên, rời khỏi mặt đất, tách ra không còn liên quan đến nhau.

Hàn Niệm dứt khoát nhắm mắt lại, cô đã không còn sợ sệt từ sớm. Cô cũng từng nhảy từ sân thượng lầu ba xuống, đùi phải bị gãy vẫn còn nhìn đau đi lên máy bay, sinh non ngoài ý muốn ở đất khách quê người, nhưng không có ai bên cạnh, sao vẫn không đau bằng lúc này?

Đường Diệc Thiên buông tay, Hàn Niệm ngã xuống mặt đất, ho mấy tiếng, cổ họng vừa nóng vừa khô.

"Không xuống tay được sao? Vậy anh đừng hối hận..." Hàn Niệm thờ hồn hển đỡ giường ngồi lên trên, nghệt thở vài giây ngẩn ngui khiến sắc mặt trắng bệch của cô lấy lại máu, lại có sức lực sống chết với anh.

"Chỉ có điều..." Cô cố tình gây hấn, "Anh cũng không có tư cách ra tay, không phải anh nói nhà họ Hàn chúng tôi nợ nhà họ Đường một mạng sao? Vậy tôi trả cho anh, dùng con của tôi...được không?" Khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Niệm đã hoàn toàn méo mó, nhìn vào gương ở trên tường bên cạnh, hoàn toàn giống như người điên.

"Rầm..." Một tiếng, Đường Diệc Thiên vung tay lên, kéo đứt dây điện của đèn bàn rồi dùng sức đập tới, cả chiếc gương đều bị bể nát, những mảnh nhỏ trong suốt rơi xuống đất, bị thảm lông cừu nuốt chửng nên không vang lên tiếng.

Máu tươi nhỏ từ đầu ngón tay xuống, cả hai thứ đều bị đập bể, Hàn Niệm nở nụ cười mỉa mai.

Không có tiếng bể nát làm cho cơn tức giận trong lòng của anh không có chỗ trút ra, Hàn Niệm lại im lặng nhìn anh. Nhìn khuôn mặt anh méo mó, nhìn động tác điên rồ của anh, nhìn anh xé rách quần áo của mình, ép cô lên vách tường lạnh lẽo, sau đó giống như con thú dữ bổ về phía cô, cơn đau khủng khiếp giống như thanh kiếm sắc bén xuyên qua cơ thể.

Hàn Niệm cảm thấy vô cùng thoải mái.

Đôi mắt anh đen giống như đêm ở Bắc Cực, lúc đó anh dẫn cô đi xem cực quang, đêm không có cực quang sẽ đen giống như vậy, đen không có một chút ánh sáng, màu đen khiến cho con người ta tuyệt vọng.

Mặc dù lúc này cơ thể bị xé rách một cách thô bạo, nhưng cô vẫn nhớ tới những điều đẹp đẽ nhất mà bọn họ từng có...

* * * * *

Lúc Hàn Niệm mười lăm tuổi thì chuyển đến thành phố J, trước đó cả nhà ba người của bọn họ sống ở một thành phố nhỏ phía tây nam Vân Nam giáp với biên giới của Miến Điện.

Hàn Phục Chu ba của cô được đặt biệt đề bạt lên làm phó thị trưởng thành phố J, bởi vì chiến tích lớn lao của ông. Khi đó Hàn Niệm đã hơi hiểu chuyện, ví dụ tuy rằng mọi người ở thành phố nói đến tên Hàn Phục Chu đều sẽ giơ lên ngón tay cái, nhưng ba cô thăng chức cũng có một phần là vì cấp trên của ông cũng đã tăng chức.

Dù sao thành phố ở Đông Nam và thành phố nhỏ ở Tây Nam cũng có chênh lệch khá lớn, khoảng cách ở giữa không phải chỉ một câu chiến tích lớn lao là có thể vượt qua.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 11.2

Thành phố J là quê nhà của người mẹ Phạm Tâm Trúc của cô, khi còn nhỏ Hàn Niệm đã tới mấy lần, nhưng không có ấn tượng sâu, sau này ông bà ngoại lần lượt qua đời, mẹ không dẫn cô về nữa. Ấn tượng của cô đối với thành phố J có chút mơ hồ, còn có xa lạ.

Tháng chín năm đó, cô vào trung học Văn Báu, học năm đầu cấp ba.

Cô vẫn chưa quen biết các bạn học trong lớp, nhưng lại biết Đường Diệc Thiên trước.

Bởi vì học sinh toàn trường đều biết anh, anh rất có tiếng, người thừa kế tương lai của doanh nghiệp Đường thị, là bá chủ trong lớp, được công nhận là hot boy, chủ tịch hội học sinh...Gần giống như một vị thần.

Lúc đó Hàn Niệm là một cô bé chuyển tới từ thành phố nhỏ ở phía Tây Nam, quê mùa, đừng nói tới có thể sánh được với vàng sáng lấp lánh, ngay cả việc đảm bảo mình không bị người khác chế giễu đã là khó khăn.

Hàn Phục Chu làm việc khiêm tốn và thận trọng, ngoại trừ việc loại bỏ kiểm tra mà đưa Hàn Niệm vào trung học Văn Báu, không cho con gái đặc quyền gì nữa. Hàn Niệm biết nhân viên nhà nước mới nhậm chức, luôn phải nghiêm khắc kiểm chế bản thân. Cho nên trong trường cô không nói là con gái của ai, chỉ làm một học sinh không ai biết đến.

Có thể nói, chỉ là một học sinh bình thường.

Cô phát triển tương đối chậm, tuổi mười lăm cảnh xuân phơi phới, nhưng nhìn cô giống như một củ cải đỏ, mặt mày xanh xao, cân nặng cơ thể cũng không đạt tiêu chuẩn. Mẹ Phạm Tâm Trúc đặt mua đồng phục số lớn cho cô, nói là để mặc ba năm. Dự tính ban đầu là mong cô có thể cao lên, nhưng chờ quá trình cao lên quá khổ sở.

Trước áo sơ mi trắng cơ bản không mặc áo lót mà là áo ba lỗ, bằng phẳng gần như không có chút nhấp nhô, váy dài xuống tới đầu gối, thành váy của một bác gái, lộ ra hai chân ngắn ngủn như củi. Buổi tối trước khi vào học Hàn Niệm biết trường trung học Văn Bác không cho để tóc dài, vì vậy nửa đêm mẹ dùng kéo cắt tóc cô thật ngắn không có chút tạo hình.

Lúc đó Hàn Niệm đạt tiêu chuẩn cao của một con vịt xấu xí.

Hàn Niệm gặp Đường Diệc Thiên ở bên ngoài trường, bởi vì cô sống ở đường Bắc Kinh, anh sống giáp với đường Bình Hải, đến lúc tan học sẽ đi một đoạn đường dài giống nhau.

Nhưng Đường Diệc Thiên ngồi xe còn cô cả thẻ đi xe trường cũng không có, cô phải quẹt thẻ xe buýt rồi chen chúc trên xe buýt. Cho nên từ đến tới cuối Hàn Niệm đều không thể tin được là ba cô lại liên quan đến việc tham ô.

Trừ lần đó ra, bọn họ còn ngồi ăn cơm chung một bàn. Doanh nghiệp Đường thị là một trong hai công ty lớn nhất ở thành phố J, có liên quan đến hầu hết các ngành công nghiệp và bất động sản, đúng lúc phạm vi Hàn Phục Chu chịu trách nhiệm cũng có liên quan.

Tiệc rượu của nhà họ Đường ở khách sạn vô cùng nguy nga lộng lẫy, Hàn Niệm nín thở ngồi ngay ngắn, đầu cũng không dám ngẩng lên. Ngồi đối diện là đứa con trai cao hơn cô ước chừng nửa cái đầu, cô lén lút nhìn qua, nếu mình đứng song song với cậu, có lẽ đầu chỉ có thể đứng tới vai.

Ở độ tuổi mười bảy đúng là tinh thần hăng hái và năng động, khuôn mặt của thiếu niên kia có chút trưởng thành. Hàn Niệm suy nghĩ thật lâu, chỉ có thể nghĩ ra từ ngữ nghèo nàn là "Đẹp" để hình dung cậu.

Có thể cậu không có lông mày thanh mảnh như thiếu niên của dân tộc Thái, nhưng phong cách cao quý đủ để giành chiến thắng, hơn nữa mặt mũi khôi ngô càng lộ ra vẻ phóng khoáng và tự nhiên.

(Dân tộc Thái: dân tộc thiểu số, ở tỉnh Vân Nam, Trung Quốc)

Ừ, cuối cùng cũng không đến nỗi nghèo nàn từ ngữ! Đây là những từ cô mượn được trong tiểu thuyết ngôn tình. Thiếu nữ mười lăm tuổi, dù tự ti, cũng có lòng yêu thích và ngưỡng mộ cái đẹp.

Nước dâu ngọt ngọt chua chua đựng trong ly thủy tinh đế cao trong suốt, trên miệng ly gắn trái cây đã rửa sạch, nước ép, bột, những thứ đẹp mắt này bỏ vào trong ly giống như một tác phẩm nghệ thuật, Hàn Niệm không thể hiểu nổi.

Nhưng cô nhìn thấy hình ảnh của mình phản chiếu trong chất lỏng màu tím thẫm, chữ chuẩn xác nhất cô có thể nghĩ tới là khô khan. Cô im lặng cuối đầu ăn cơm, quyết định không tính xúc với nhân vật quá mức toả sáng này, cảm giác tự ti tăng lên thật sự không dễ chịu.

Nhưng ba của người thiếu niên đã mở miệng, "Tôi thấy cách Hàn tiên sinh giáo dục con rất tốt. Diệc Thiên, con và Diệc Nhu cũng phải ăn nhiều một chút. Ba thấy sau này hai đứa cũng nên ngồi xe buýt với Hàn Niệm đi, cảm nhận về cuộc sống một chút!"

"Đường tiên sinh thật biết nói đùa." Hàn Phục Chu khoát tay, "Chúng tôi đến từ một nơi nhỏ, hơn nữa đầy tớ của nhân dân vốn phải chịu khổ, sao có thể đánh đồng với nhà họ Đường!"

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 11.3

"Trong 《 Kinh Dịch 》 , đạo đức không cân xứng, chắc chắn có tai họa." Thoạt nhìn Đường Khải vô cùng nghiêm túc, "Tôi khổ sở kiếm tiền bằng mồ hôi nước mắt, tôi có tư cách hưởng thụ, nhưng hiện tại mấy đứa con của tôi không hề có cống hiến cho xã hội, nên chịu khổ, bọn chúng hưởng thụ xa hoa, chỉ làm hại tương lai của bọn chúng"

(Kinh Dịch là bộ sách kinh điển của Trung Hoa. Nó là một hệ thống tư tưởng triết học của người Á Đông cổ đại. Tư tưởng triết học cơ bản dựa trên cơ sở của sự cân bằng thông qua đối kháng và thay đổi (chuyển dịch) (Xem #Triết học dưới đây). Ban đầu, Kinh Dịch được coi là một hệ thống để bói toán, nhưng sau đó được phát triển dần lên bởi các nhà triết học Trung Hoa. Cho tới nay, Kinh Dịch đã được bổ sung các nội dung nhằm diễn giải ý nghĩa cũng như truyền đạt các tư tưởng triết học cổ Á Đông và được coi là một tinh hoa của cổ học trung Hoa, nó được vận dụng vào rất nhiều lĩnh vực của cuộc sống như thiên văn, địa lý, quân sự, nhân mệnh...)

Vì vậy sau ngày hôm đó, Hàn Niệm đã có hai người bạn cùng đến trường... Bạn bè xinh đẹp. Gác Đường Diệc Thiên qua một bên không nói tới, em gái của anh, Đường Diệc Nhu bằng tuổi nhưng học khác lớp với cô, là một thiên kim tiểu thư có tính tình vô cùng cởi mở và hiền lành.

Có đôi khi Hàn Niệm cũng không hiểu, dù sao mình cũng là thiên kim của thị trường, sao lại nghèo đến mức như vậy! Đối với anh em giống như vầng sáng bên cạnh mình, cô hoàn toàn giống như người hầu đi theo xách túi... còn không bằng con sen cao cấp.

Mẹ cô Phạm Tâm Trúc là một người phụ nữ xinh đẹp và tao nhã, dù ở thành phố nhỏ nhiều năm, phong cách vẫn cao quý, giơ tay nhắc chân đều là phong cách nho nhã của dòng dõi thư hương. Hàn Niệm vòng vo bày tỏ với mẹ là mình muốn thử trang điểm một chút, lại bị câu “Con nít ở nhà lo học cho tốt, đừng nghĩ đến mấy thứ lòe loẹt đó” bác bỏ trở về.

Hàn Niệm vô cùng tủi thân, Đường Diệc Thiên rực rỡ sáng sủa, cũng không có học dở. Mình không rực rỡ sáng sủa, cũng không thấy có thành tích tốt... Haizz, càng nói càng muốn khóc.

Nhưng Hàn Niệm cứ mang theo dáng vẻ khiêm tốn quê mùa, mà vẫn bị xa lánh và ăn hiếp.

Lớp mười hai của Đường Diệc Thiên tan học trễ hơn lớp mười, trung học Văn Bác rất ít thi trong một học kỳ, một tháng chỉ thi một kì thi lớn, trước khi qua kì thi, ngay cả học sinh giỏi cũng bị dạy thêm giờ.

8 giờ rưỡi mới tan học, có một điều đáng vui nhất là thời điểm này xe buýt vô cùng trống, Đường Diệc Thiên không cần phải chen lấn với nhiều người trên xe buýt. Nói tới xe buýt đột nhiên anh nghĩ tới củ cải đỏ khô cần kia, nếu không phaie cô, sao mình phải đến mức chuyển tuwd xe bốn bánh sang xe sáu bánh!

Mẹ của Đường Diệc Thiên mất sớm, ngày thường ba bận rộn làm ăn không có nhiều thời gian trông coi anh em bọn họ, nhưng sự uy nghiêm nói một là một của ông vẫn không dám cãi lại.

Mỗi buổi sáng lúc lên xe buýt với củ cải đỏ, anh đều có ý không qua giúp cô, chỉ ra sức che chở cho em gái Diệc Nhu, nhìn củ cải đỏ chen lấn trong đám người nhô lên lại hịp xuống, tình cảnh này khiến cho học sinh lớp mười hai khô khan như Đường Diệc Thiên vui vẻ cả ngày.

Xe buýt chỉ dừng ở đường Bắc Kinh, sau khi anh xuống xe phải đi một quãng mới đến nhà. Vừa xuống xe anh thấy mẹ của Hàn Niệm Phạm Tâm Trúc đứng bên cạnh trạm xe buýt với vẻ mặt lo lắng.

Đường Diệc Thiên đi qua, “Dì Phạm, sao vậy ạ?”

“Là Diệc Thiên à”. Phạm Tâm Trúc nhìn thấy anh thì vội vã chạy tới nắm chặt không buông, “Con có nhìn thấy Hàn Niệm ở trường không? Nó vẫn chưa về nhà!”

“Lớp mười đã tan học lâu rồi dì ạ”. Đường Diệc Thiên lễ phép trả lời, “Dì đến trường chưa?”

“Dì đến rồi, cô giáo nói đã tan học, con nói xem con bé đi đâu? Có cần báo cảnh sát không! Ba nó đi công tác không có ở nhà, mình dì đã tìm cả buổi tối rồi”. Phạm Tâm Trúc bắt lấy Đường Diệc Thiên giống như bắt lấy một cọng rơm cứu mạng.

Nói thật ra, là người thừa kế của công ty, Đường Diệc Thiên đi theo ba tiếp xúc không ít quan viên nhà nước đừng nói là thị trường, cho dù là một chủ nhiệm nho nhỏ của khu phố ở thành phố J cũng sống kiêu ngạo hơn nhà họ Hàn nhiều.

Cũng không bằng lòng cho người khác lên giọng nhưng một quan viên chất phác như Hàn Phục Chu đúng là lần đầu tiên anh nhìn thấy. Đường Diệc Thiên cảm thấy có phần kính phục.

“Dì, con gọi điện về nhà kêu người cùng tìm giúp dì. Dì đừng lo lắng, neus một giờ sau không tìm thấy người, chúng ta lập tức báo cảnh sát”.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 12.1

Hàn Niệm không có gặp chuyện gì ngoài ý muốn, cũng không bị bắt cóc...bởi vì thoát nhìn cũng không đáng tiền lắm, cũng không bị ăn cướp, bởi vì thoát nhìn toàn thân cũng không có tiền, càng không nói tới bị xâm phạm...bởi vì thoát nhìn không làm cho người khác nổi lên hứng thú.

Cô chỉ đang buồn phiền mà thôi.

Làm khuôn mặt bình thường, gia cảnh bình thường, học hành cũng không nằm trong top ba tiêu biểu, bạn của Hàn Niệm cũng không nhiều, có thể nói, cũng chỉ có một...cô bạn ngồi cùng bàn.

Nhưng chỉ giống như tình bạn của củ cải đỏ, hôm nay trong lúc vô tình cô còn phát hiện, người ngồi cùng bàn làm bạn với cô bởi vì muốn có cơ hội đến gần Đường Diệc Thiên.

"Mấy cậu thật sự cho là tớ muốn chơi chung với Hàn Niệm sao! Nếu không phải cậu ta quen Đường Diệc Thiên, tớ sẽ không nói chuyện với cậu ta đâu! Cậu ta đi học chung với Đường Diệc Thiên, tớ đi chung với cậu ta không phải có thể nói chuyện với Đường Diệc Thiên sao? Mấy cậu biết không? Ở trường học trước kia ngay cả máy vi tính cậu ta cũng không biết, khó trách cậu ta không lên lớp học máy tính, tới từ chỗ tồi tàn nào đó! Nhà cậu ta còn ở trên đường Bắc Kinh, không biết có phải làm giúp việc cho một gia đình lãnh đạo nào hay không!"

Lúc đó Hàn Niệm chạy bán sống bán chết, nhưng đến cửa nhà lại cảm thấy không cam lòng, nên cô không vào cửa mà chạy vào ngồi ở bàn ghế của nhà mình.

Hàn Niệm đã tới nhà của cô bạn đó, có hôm cuối tuần cô bạn đó dẫn Hàn Niệm tới nhà mình làm khách, cho Hàn Niệm ăn một loại bánh ngọt rất ngon, giống như kem. Ngày đó Hàn Niệm rất cảm động, về nhà lập tức nói cho mẹ nghe, mình làm quen được một người bạn rất tốt rất tốt.

Lúc đó Phạm Tâm Trúc đã nói, "Cho con ăn, là bạn tốt sao?"

Hàn Niệm gật đầu, đúng vậy, ít nhất không cho ăn chắc chắn không phải là bạn tốt! Chẳng hạn như Đường Diệc Thiên, sáng mình dậy trễ không mang theo đồ ăn, lên xe buýt gặp anh đang gặm bánh mì, bụng Hàn Niệm rõ ràng đang kêu giống như sấm, anh vẫn ăn hết sạch bánh mì.

Anh đã cao như vậy mà còn muốn ăn! Chia cho cô ăn một chút không được sao!

Cho nên Hàn Niệm không cam lòng quyết định, cô muốn hỏi cô bạn cùng bàn, cậu không muốn làm bạn với tôi sao lại cho tôi ăn bánh ngọt? Vậy tôi trả tiền bánh ngọt lại cho cậu!

Vì vậy cô đã cuộn mười đồng trong túi, nhưng lại không có can đảm gõ cửa.

Nhà của cô bạn ngồi cùng bạn ở ngay lầu một, Hàn Niệm ngồi xổm xuống trước cửa sắt của toà nhà, không biết là tức giận hay là đói, hay sau khi đến toà nhà xa lạ này không trút được nỗi lòng, cô không kiềm được khóc lên.

* * * * *

Đường Diệc Thiên đến nhà sách và siêu thị gần đó tìm cũng không có kết quả, anh suy nghĩ một lúc, nghĩ tới một người. Nửa tháng gần đây ngày nào cô cũng đi học cùng với Hàn Niệm, nghe nói cô bỏ qua xe buýt của trường học, đổi sang đi xe ở đường Bắc Kinh chung với Hàn Niệm, tốc độ nóng lên của tình bạn có thể ngang bằng với tên lửa.

Anh suy nghĩ một hồi, nhớ lại cuộc nói chuyện tình cờ chui vào trong tai mình, hình như có một chỗ...

Đêm cuối mùa thu không có trăng, mặc dù trên trời có sao nhưng vẫn tối om như trước, toà nhà với tấm bảng hiệu kiểu cũ nằm giữa con hẻm nhỏ vừa tối lại vừa sâu, Đường Diệc Thiên nghe thấy tiếng khóc thút thít, cảnh vật và âm thanh có thể sánh với Liêu Trai.

(Liêu trai hay Liêu Trai chí dị là bộ truyện về những chuyện quái dị, khác thường chép ở căn nhà tạm của nhà văn Trung Quốc Bồ Tùng Linh. Truyện đã được chuyển thể thành phim cùng tên)

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 12.2

Nhưng đến gần nhìn, thì từ phim ma lập tức biến thành phim hài.

“Hàn Niệm?” Anh nhìn thấy Hàn Niệm ngồi xổm ở cửa, đen đen lùn lùn, giống nấm hương nhỏ hơn củ cải đỏ, “Mẹ em tìm em khắp nơi kìa.”

Hàn Niệm ngẩng đầu nhìn anh, diêm tĩnh giống như Đường Diệc Thiên cũng không thể nhịn được mà hít vào một hơi khí...một khuôn mặt vô cùng xấu xí! Tuy bình thường cô không nổi bật, nhưng nhìn kĩ thì mặt mày cũng xem như là thanh tú, chỉ đơn giản là tro mã chậm, nhưng lúc này...hai mắt giống như quả hạch đào, hai gò má đầy nước mắt bị gió thổi thành màu đỏ tía, còn thổi ra bong bóng nước mũi...

“Sao lại là anh...” Cô vô thức vùi mặt lại trong đầu gối.

Cô gái tuổi mười lăm, dù tro mã chậm, cũng có tâm tư của thiếu nữ thanh xuân, có sự nhạy cảm đặc biệt với người khác giới, trực giác nói cho cô biết bây giờ mình rất xấu, nhất là đối với một người khác giới luôn mang theo một luồng sáng, mức độ xấu hổ càng nhân đôi.

“Anh, anh đừng tới đây....” Năm hương nhỏ không thích ánh mặt trời thích u ám và ẩm ướt!

Đương nhiên Đường Diệc Thiên không nghe theo lời của cây nấm hương, anh đưa tay, xách nấm hương lên, kéo đến trước mắt mình rồi nhìn xuống ... rốt cuộc bong bóng này thổi ra thế nào?

“Em sao vậy?” Thấy cô không trả lời, anh dựa vào trực giác mà đoán, “Bị cô bé kia và bạn học nữ của em bắt nạt?”

Nấm hương nhỏ lập tức tròn mắt, nhìn thẳng vào Đường Diệc Thiên với vẻ ngoài chói mắt! Vô cùng đáng ghét! “Sao anh biết?”

Đường Diệc Thiên không chút nể tình cầm thẳng một dao vào chỗ yếu, “Bởi vì nhìn dáng ngờ nghệch của em giống như đã bị người ta lừa, sau này không phải em có một người bạn sao?”

“...” Được rồi, Hàn Niệm lại thối ra bong bóng nước mũi, bị anh nói trúng rồi !

Bỏ nấm hương nhỏ ra, Đường Diệc Thiên móc một bao khăn giấy bên hông cặp sách ném cho cô, sau đó lấy điện thoại di động gọi cho Phạm Tâm Trúc báo bình an.

Hàn Niệm lau nước mũi xong, cảm thấy mình cũng không đau lòng đến mức gần chết, chỉ có một chút tức giận không tiêu tan được. Vì vậy, Hàn Niệm lấy một hũ chất lỏng màu trắng từ trong hộp bút chì ra, tức giận đi tới bên cửa sổ. Người trong nhà đang vì vẻ xem TV, cười không ngừng, hoàn toàn không có ai để ý tới tiếng động bên ngoài cửa sổ.

“Em muốn làm gì?” Đường Diệc Thiên cúp điện thoại rồi gọi cô, nấm hương xấu xí quay sang, vẻ mặt tức giận vì quyết tâm, “Tôi muốn viết lên cửa sổ nhà cậu ta ba chữ “Đồ lừa đảo”!”

“Hả?”

“Đây là câu trả lời của tôi với cậu ta!” Nấm hương nhỏ nắm chặt tay, giống như đang ra một quyết định trọng đại, “Tôi muốn cắt đứt quan hệ với cậu ta!” Cô mở nắp ra, dùng hết can đảm ...chấm từng điểm nhỏ lên thủy thủy tinh bóng loáng giống như gà mổ thóc...

Khó khăn viết ra mấy chấm bằng cỡ với hột đậu nành thành một chữ, tởn ba mươi giây...

“Khụ...khụ...khụ...” Đường Diệc Thiên cười tới ho, bình thường anh chỉ được coi là đẹp, lúc này cười nhìn thật sự rất điên đảo, nắm hương nhỏ hơi ngấn ra, đột nhiên hiểu ra tại sao cô bạn ngồi cùng bàn lại muốn là bạn với cô để đến gần anh.

Bởi vì đến gần anh rất khó, lừa cô lại rất dễ dàng.

Cô đang ngẩn người, Đường Diệc Thiên đã đưa tay đẩy cửa sắt ra, lập tức đi vào hành lang, gõ đùng đùng vào cửa chính của một căn hộ bên phải lầu một.

Hàn Niệm vẫn còn đứng bên ngoài, gió lạnh thổi qua, cô cảm thấy hình như tình hình có chút không đúng.

Đi kèm với tiếng hét chói tai ngạc nhiên, Hàn Niệm nhìn thấy cô bạn ngồi cùng bàn đi theo phía sau Đường Diệc Thiên, trong tích tắc bốn mắt nhìn nhau, Đường Diệc Thiên vươn tay đẩy nắm hương nhỏ, “Em nói đi.”

“...”Hàn Niệm ngẩng đầu nhìn anh, hoàn toàn cứng nhắc.

“Không phải em có chuyện muốn nói sao?” Anh lại hỏi thúc cô.

“Hàn Niệm, cậu có chuyện gì sao?” Cô bé ỏn a ỏn ẻn hỏi cô, tầm mắt lại dừng trên người Đường Diệc Thiên, mong anh liếc sang nhìn mình.

“À...” Hàn Niệm úp úp mở mở không nói, chỉnh lại chất lỏng cầm trong tay, những chấm nhỏ trên thủy tinh, đã là tất cả can đảm của cô.

Đường Diệc Thiên giơ tay nhìn đồng hồ, đã trễ giờ, nắm hương nhỏ đang lãng phí thời gian ngủ của anh! Sao cô gái này rầy rà quái đản như vậy chứ, vì vậy anh vội ho một tiếng, mở miệng thay cô.

“Cô ấy muốn cắt đứt quan hệ với cô.”

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 12.3

Editor: Lost In Love

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Sau khi Đường đại thiếu gia làm gọn gàng xong mọi việc, ở lúc ánh mắt của hai cô bé hoàn toàn hóa đá, kéo một cô gần người trong đó đi.

"Đường...Diệp Thiên." Đầu lưỡi của Hàn Niệm hơi tê tê, nói chuyện cũng run rẩy.

"Hả." Anh đáp lại một tiếng.

"Anh không hỏi tôi là đã xảy ra chuyện gì sao?" Theo ý của cô, dù sao cũng nên hỏi rõ ngọn nguồn chứ.

Anh dừng bước lại, buông tay đang nắm của năm hương nhỏ ra, cúi đầu nhìn cô, "Em nghĩ tôi rất rảnh rang sao?" Mỗi ngày anh dành thời gian năm phút nhìn cô chen lẫn trên xe buýt cũng đã rất lãng phí rồi!

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

"..." Đương nhiên Hàn Niệm biết anh bận rộn! Vì vậy im lặng cúi đầu xuống, "Ồ."

Nhìn khuôn mặt u buồn của cô, Đường Diệp Thiên có chút không đành lòng. Nghe nói nội tâm của những cô bé ở tuổi này vô cùng mong manh, không để ý thì trong lúc vô tình bởi vì nhạy cảm quá mà bị tổn

thương, buồn phiền rồi mắc chứng tự kỷ, như thế anh sẽ không có kịch vui để xem.

"Khụ, dĩ nhiên tôi biết có một số việc không phải ai khóc trước thì chính là người vô tội, nhưng em khóc đến xấu thành như vậy, cũng đủ biết rồi, Nếu giả trang được, phải nhớ soi gương tập khóc với góc độ và biểu cảm đẹp một chút..." Trong ngăn kéo ở trường học của Đường Diệc Thiên, thường nhận được những bức thư tình đau khổ...cùng với ảnh kèm theo giống như vậy.

Hàn Niệm còn chưa kịp cảm động việc anh tin tưởng mình, đã bị bốn chữ "Xấu thành như vậy" đánh vào địa ngục. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Làm kẻ lừa đảo xinh đẹp còn khó coi hơn người thành thật...Sao người ta lại nghĩ sự lựa chọn này khó khăn!

Hai người đi một trước một sau, gió đêm hơi lạnh, Hàn Niệm hắt hơi một cái. Đường Diệc Thiên dừng lại, thấy nắm hương nhỏ chân ngắn cách mình một khoảng lớn, không khỏi nhú mày, "Em lạnh sao?"

Hàn Niệm xoa mũi, đoán chừng là lúc này khóc lâu quá nên bị lạnh, "Không sao, tôi về nhà uống canh gà là được."

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Canh gà." Đường Diệc Thiên nhường mày, lộ ra vẻ mặt hiếu kỳ không dễ nhìn thấy, "Canh gà trị cảm cúm sao?"

"Đúng vậy!" Hàn Niệm nghiêm túc trả lời, "Mỗi lần tôi bị cảm mẹ đều nấu canh gà cho tôi uống, uống rất ngon. Tuy mẹ tôi nấu ăn rất khó ăn, nhưng mẹ hầm canh gà uống rất được!"

Mẹ của Đường Diệc Thiên mất sớm, anh không có ấn tượng gì, càng chưa uống qua canh gà trị cảm cúm của mẹ, vì vậy anh hỏi thử một câu, "Vậy bây giờ nhà em đang có à?"

"Ừ! Thật đúng lúc! Sáng nay mẹ nói tối sẽ hầm canh gà cho tôi uống, để tôi cao lên." Năm hương nhỏ hết sức vui vẻ, về nhà có canh gà để uống, có lẽ sẽ không bị cảm!

Rõ ràng là Đường đại thiếu gia đang có hứng thú với cái gì đó, nhưng đương nhiên anh sẽ không viết suy nghĩ lên mặt, như vậy rất ngu ngốc. Vì thế anh ho nhẹ một tiếng, mặt tỉnh bơ nói, "Đi nhanh đi, tôi đồng ý với mẹ em là phải đưa em vào cửa nhà đấy!"

* * * * *

Chuyện tiếp theo càng khiến Hàn Niệm bất ngờ hơn, hai anh em này từ đi học chung mỗi ngày biến thành đến nhà cô ăn chực mỗi ngày! Lý do là dì nấu ăn ở trong nhà Hàn Niệm có tay nghề tương đối khá. Cộng thêm Đường Khải có việc nhờ Phạm Tâm Trúc, con gái Đường Diệc Nhu cũng đã đến tuổi hiểu chuyện, có lẽ có chút vấn đề cần nói với người phụ nữ trưởng thành. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Bọn họ vừa tới, Hàn Niệm đã ngồi ổn định ở vị trí của vệt con xấu xí! Hai anh em này, đúng chuẩn...con của nhà người khác!

Con nhà người khác cao hơn mình! Đẹp hơn mình! Thành tích tốt hơn mình! Thông minh, siêng năng, rộng lượng, hiểu chuyện và nói chuyện khéo léo dễ mến hơn mình...

Hơn nữa còn đẹp giống như mẹ của mình, làm sao cũng thấy giống mẹ của Đường Diệc Nhu hơn, mà cô là lợm được!

Được lợi từ người khác, thì phải nhường nhịn họ, thái độ của Đường Diệc Thiên đối với cô tốt hơn trước rất nhiều. Có mấy lần cô chen chúc

không lên được xe buýt, đều là anh ở sau lưng đẩy, nhắc cô lên. Còn có một lần tan học, anh mua một miếng bánh ngọt cho Hàn Niệm ăn.

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Hàn Niệm còn nhớ đó là một miếng bánh xoài ngọt, phía trên rải một quả mâm xôi làm trang trí, cô bỏ quả mâm xôi vào miệng nhắm nháp một hồi, sau đó hỏi anh, "Thịt của quả nho này đều là màu tím phải không!"

Có lẽ năm hương nhỏ này ăn gì cũng cảm thấy mới lạ, đều reo hò nhảy nhót. Từ đó về sau anh mua cho Hàn Niệm rất nhiều đồ ăn, có rất nhiều thứ trước kia Hàn Niệm chưa từng ăn qua, lúc đó cô nghĩ, nếu anh là anh trai của mình thì tốt quá. Mình có thể ăn được nhiều thứ, hơn nữa không bị người khác bắt nạt, quan trọng nhất là nếu bọn họ là anh em, mình cũng sẽ đẹp giống vậy!

Không như mong muốn chính là, bởi vì quá gần gũi với anh, Hàn Niệm lại bắt đầu bị bạn cùng lớp xa lánh, nhưng lúc này cô đã không còn khóc lóc như lần đầu, nhưng khó tránh khỏi có chút buồn bực.

Sau khi tan học thì Đường Diệc Thiên dẫn cô và Diệc Nhu đi ăn pizza. Hiếm khi anh chủ động an ủi, "Đừng sợ người khác bắt nạt em, mà phải cố gắng làm cho mình trở nên mạnh mẽ, mang tất cả những gì họ làm với em, trả hết lại."

Hàn Niệm phồng hai má lên nhai, "Thịt ở bên ngoài nhân bánh ăn ngon quá! Ăn ngon quá!"

Đường Diệc Thiên mỉm cười, năm hương nhỏ này, đúng là kiên cường một cách bất ngờ. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Dù vậy, cô vẫn nhớ kỹ câu nói đó, chưa bao giờ quên.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 13.1

Editor: Lost In Love

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Màn đêm buông xuống, tiếng pháo hoa không ngừng vang lên, năm mới mang tới đầy phước lành và hy vọng. Hàn Niệm nằm ngửa trên giường, xuyên qua rèm cửa sổ mỏng nhìn thấy pháo hoa rực rỡ lóe ra giống như đá quý trên tấm nhung gấm màu đen.

Cô giơ tay lên, vươn đầu ngón tay muốn đụng vào tia sáng chói lọi đó, nhưng phát hiện không những chúng xa không thể chạm, hơn nữa thoáng qua rồi biến mất, thậm chí không dừng lại giây phút nào đã vụt tắt.

Cửa phòng tắm mở ra, Đường Diệc Thiên đi ra. Anh chỉ quần một cái khăn tắm màu trắng đơn giản bên hông, thân trên lỏa lồ đầy vết trầy xước đỏ tươi, đặc biệt là sau lưng còn có mấy chỗ bị cô cào tróc da. Anh xách hòm thuốc qua ngời xuống giường, dùng tay trái cầm nhíp, lấy những mảnh vỡ thủy tinh dính trong tay phải ra, cả quá trình đều không nhăn mày lấy một cái.

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Những mảnh nhỏ trong suốt được bọc trong máu tươi, giống như những viên ngọc đỏ diêm dúa. Trong nháy mắt đổ dồn vào, anh mới hơi cẩn thận, sau đó thuần thục quần băng gạc cho mình.

Có lẽ là em gái Đường Diệc Nhu dạy anh băng bó vết thương, tuy rằng cô đi học đại học y khoa ở thành phố T, sau khi tốt nghiệp trung học thì số lần gặp mặt của bọn họ không còn nhiều như lúc nhỏ, nhưng Hàn Niệm vẫn nhớ rõ cô gái thoạt nhìn thủy mì nhưng thật ra rất kiên cường và dũng cảm.

Cánh còn người mất, bốn chữ này dùng với Hàn Niệm và Đường Diệc Thiên là thích hợp hơn hết, giữa bọn họ có rất nhiều thứ đẹp đẽ, nhưng dường như không thể giữ lại!

Cô dùng cánh tay mỗi nhừ không có sức chống nửa thân trên lên, cả người đau giống như bị nghiền nát. Cô không đành lòng cúi đầu nhìn cơ thể mình, bởi vì sẽ không có ai đau lòng, nên nhìn thấy thì cũng chỉ có một mình mình khó chịu. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Anh xoay người lại, lạnh lùng nói, "Bây giờ tôi đã không còn lưu luyến gì với cơ thể của em nữa, em có thể đi rồi."

Hàn Niệm xê dịch cơ thể, bỏ hai chân xuống đất, vịn tường đứng lên. Mái tóc dài của cô rải rác trước ngực, che đi nửa người trắng nõn và đỏ tía, đỏ và đen đan xen vào nhau, giống như hoa hồng đỏ nở rục rở và đẹp đẽ trong tuyết. Cô nói, "Được, nhưng tôi phải tắm rửa sạch sẽ đã."

* * *

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Lúc da thịt chạm vào nước, Hàn Niệm không kiềm được rên khẽ một tiếng, tất cả sự mệt mỏi đều bị ép xuống trong một giây, cô gần như muốn ngất đi trong bồn tắm.

Cả ngày chưa có cơm nước gì, dạ dày trống rỗng xoắn lại, cô nôn khan mấy cái thì nước mật vàng và vị chua xuất ra trong miệng, vừa chua vừa

đăng. Sau đó cô vịn vôi nước chảy ra nước ấm rồi hóp vào nuốt xuống, áp chế dịch dạ dày cuộn cuộn lên.

Cô nhắm mắt lại, thả lỏng cơ thể, từ từ chìm xuống, làm cho nước ấm chìm ngập cả người cô, giống như trẻ sơ sinh thoải mái ngâm trong nước ới dễ chịu của người mẹ.

Hàn Niệm nhớ tới Phạm Tâm Trúc, Có phải mẹ của cô cũng từng tuyệt vọng như mình lúc này hay không, tuyệt vọng đến mức muốn vĩnh biệt cuộc sống, quên hết tất cả, đau khổ, bi thương, vui vẻ, vứt bỏ hết, sau đó nhảy vào thế giới không buồn không vui. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Bàn tay dịu dàng vươn ra từ thế giới kia, vỗ về cả cơ thể đau nhức của cô, nhẹ nhàng nói những lời thân thiết bên tai cô, tầm mắt của Hàn Niệm có chút mơ hồ, tiếng nước chảy cũng dần dần đi xa...

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Lúc nước tràn qua đỉnh đầu, đột nhiên cô nghe thấy tiếng của Diệu Linh, "Mẹ, mẹ đi đâu rồi?"

Hàn Niệm lập tức mở mắt ra, nước ấm chảy vào mũi, đầu đau như muốn nứt ra, Hàn Niệm phát hiện mình và mẹ từ trước đến nay đều không giống nhau, từ nhỏ cô đã không tao nhã và xinh đẹp bằng mẹ, sau khi lớn lên không quyết đoán và tàn nhẫn bằng mẹ.

Cô bắt lấy tay vịn bên bồn tắm rồi ngồi thẳng người, trở về thế giới hiện thực lạnh như tiền

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 13.2

Editor: Lost In Love

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Hàn Niệm lập tức mở mắt ra, nước ăm chảy vào mũi, đầu đau như muốn nứt ra, Hàn Niệm phát hiện mình và mẹ từ trước đến nay đều không giống nhau, từ nhỏ cô đã không tao nhã và xinh đẹp bằng mẹ, sau khi lớn lên không quyết đoán và tàn nhẫn bằng mẹ.

Cô bắt lấy tay vịn bên bồn tắm rồi ngồi thẳng người, trở về thế giới hiện thực lạnh như tiền.

Gội đầu, xoa bóp người, sấy tóc, thay quần áo sạch sẽ, hành lý cô mang theo lúc đến, chỉ nhiều hơn một đôi giày đỏ. Lúc cô đẩy cửa lớn ra, cả trời và đất đều đang ở giữa đêm, tiếng pháo hoa vô cùng rền rang, hình như cô nghe thấy Đường Diệc Thiên nói gì đó với cô, nhưng quay người lại chỉ thấy khuôn mặt lạnh như băng của anh.

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Cô mỉm cười, nhắc bước chân đi ra ngoài.

Đêm 30, thành phố giống như bị chia ra thành hai thế giới, ồn ào nhộn nhịp và cô đơn. Hàn Niệm đi bộ buồn tẻ một mình, nhìn sự nhộn nhịp kia lướt qua mình.

Thậm chí cô còn không để ý, một chiếc xe màu đen quỷ dị đi theo phía sau mình với tốc độ hết sức chậm, cô chỉ lo ngẩng đầu nhìn pháo hoa thấp sáng cả trời đêm.

Di động trong túi vang lên, cô lấy ra nhìn, là nhạc chuông với giọng nói của Hạ Đông Ngôn, cô bắt máy, lại nghe thấy giọng của Diệu Linh, "Mẹ, năm mới vui vẻ! Moah Moah."

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Giọng nói của con nít vừa mềm mại vừa nũng nịu, Hàn Niệm có thể tưởng tượng được dáng vẻ đáng yêu lúc thằng bé chu cái miệng nhỏ nhắn, lúc khuôn mặt hồng hồng mềm mại cọ lên mặt cô, vừa mềm vừa thơm. Tất cả sự kiên cường của cô sụp đổ trong nháy mắt, cuối cùng cũng gập người từ từ ngồi xồm xuống, khóc nức lên ở ven đường với giọng khàn khàn.

Đã nhiều năm rồi cô không khóc khó coi như vậy...

Từ đường Bình Hải đến đường Trung Sơn, khoảng cách không tính là quá xa, nhưng cũng không coi là quá gần, không bắt taxi, Hàn Niệm đi đứt quãng gần một tiếng đồng hồ. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Gần như tất cả các căn hộ trong toà nhà đều sáng đèn, không ai nghỉ ngơi vào giờ này, nhưng Hàn Niệm lại buồn ngủ chỉ muốn ngủ. Sau khi rời khỏi nhà họ Đường thì cô trở lại lầu 17, đó chỉ nguy trang, cô luôn sống cùng con ở lầu 16. Nhưng cô giấu Diệu Linh cẩn thận đến mức nào thì vẫn bị anh phát hiện.

Hàn Niệm không biết nên trách ông trời, hay trách Hạ Đông Ngôn, hay nói đó chính là số phận.

Tuổi thằng bé còn quá nhỏ, không thể rời khỏi cô và Hạ Đông Ngôn, không thể để ở nước ngoài. Nhưng cô không muốn kéo Diệu Linh vào

chuyện giữa cô và Đường Diệc Thiên. Giữa bọn họ, sự u ám và dơ bẩn đó, không nên để thẳng bé nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Lấy chìa khoá ra mở cửa, bỏ bừa giày cao gót trên chân ở phía sau, đẩy cửa phòng Diệu Linh ra, lập tức ngã xuống chiếc giường nhỏ ấm áp, trên đệm còn có mùi sữa, thơm mát, Hàn Niệm vừa ngủ vừa cười, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

* * *

Nhà giam Bắc Giao và thành phố J cách nhau khoảng 37km. Lúc Hàn Niệm bắt xe đi, cảnh vật trên đường vô cùng xa lạ, cô chưa từng đến đây. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Hàn Niệm ngồi trên chiếc ghế cứng để gặp mặt trong phòng, không bao lâu, Hàn Phục Chu được dẫn ra. Ông mặc áo tù màu xám xanh đã hơi ngả sang trắng, cuộc sống hơn ba năm lao tù không khiến ông chán nản nhụt chí, ông vẫn gọn gàng rắn rỏi và phong độ như trước. Nhưng tóc mai đã hơi bạc, dù sao năm nay ông cũng đã qua sáu mươi.

Thời gian ba năm đối với Hàn Niệm mà nói thật rất dài, cô vẫn không có cơ hội đến thăm ba, phần lớn đều là Hàn Phục Chu kêu luật sư nói hộ với Hàn Niệm là đừng tới. Nhưng đối với Hàn Phục Chu, hơn ba năm chỉ là một khoảng thời gian ngắn giữa án tù chung thân dài đằng đặc của ông. Ông phải giữ vững tâm trạng của mình, nếu không ông còn chưa thua bởi số phận, đã thua bởi thời gian.

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Ông cầm ống nghe, Hàn Niệm cũng cầm lên theo, ống nghe lạnh lẽo dán lên lỗ tai, nhưng lại vô cùng ấm áp.

Ông gọi cô, "Tư Tư..."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 13.3

Editor: Lost In Love

Tư Tư là nhũ danh của cô, chỉ có ba mẹ gọi cô như vậy, thậm chí ngay cả Đường Diệc Thiên cũng không gọi thế này. Anh từng trêu chọc nói, "Tư Tư? Hàn Niệm? Nếu lúc trước đặt thẳng tên là Hàn Tường Niệm không phải được sao?"

Số lần mẹ Phạm Tâm Trúc gọi cũng không nhiều, hầu như đều là Hàn Phục Chu gọi cô như vậy, lâu ngày, trở thành cách gọi độc nhất của cha con bọn họ.

Ông gọi cô "Bạn học Tư Tư", cô gọi ông, "Đồng chí Phục Chu". Tuy ba bận rộn công việc, không có nhiều thời gian ở bên cạnh cô, nhưng trong ấn tượng của Hàn Niệm, những ký ức có liên quan đến ba đều rất ấm áp. Ông vừa nghiêm khắc lại vừa hiền từ, một người khiêm tốn như thế, nhưng chỉ có lúc kết hôn cô mới có cơ hội cao giọng mà nói..."Tôi là con gái của Hàn Phục Chu, phải gả cho nở mày nở mặt hơn bất cứ ai!"

Hàn Niệm không thể nào tin được xã hội này lại phán định ba cô, cũng không cách nào chấp nhận việc Đường Diệc Thiên lên án ba cô. Cho dù cô trung thành với tình yêu, thì Hàn Phục Chu cũng là ba của cô, người ba sinh ra nuôi dưỡng và yêu thương cô!

"Ba..." Cô giương khoé miệng, Hàn Phục Chu thích nhìn cô cười, cho nên cô cười, Hàn Phục Chu cũng cười.

"Con sống một mình có tốt không?" Ông hỏi, "Cơ thể đã bình phục chưa?"

"Dạ, đều tốt." Hàn Niệm gật đầu, "Còn ba? Lần trước luật sư Thác Trương mua quần áo mùa đông cho ba còn vừa không?"

"Rất vừa." Hàn Phục Chu nói, "Còn rất ấm nữa, gần đây Hạ Đông Ngôn thế nào? Nó vẫn luôn chăm sóc con sao?"

"Dạ." Hàn Niệm gật đầu, "Anh ấy đối với con rất tốt."

"Nó là người tốt." Cách thủy tinh và song sắt, trong mắt Hàn Phục Chu có chút gợn sóng, Hàn Niệm nhìn không rõ cũng nhìn không thấu.

Cô hơi chần chừ, lại hỏi câu hỏi mà hơn ba năm trước đã hỏi qua một lần, "Ba, sự kiện này thật sự không liên quan đến ba sao?"

"Tư Tư, ba tuyệt đối sẽ không gạt con." Hàn Phục Chu không tức giận khi không nhận được sự tin tưởng của con gái, khuôn mặt dịu dàng của ông tràn đầy sự yêu thương, Hàn Niệm hé miệng nở nụ cười.

Cô tin tưởng ba, cho nên cô phải tiếp tục hận người kia.

* * *

Lúc đi ra khỏi nhà giam, nắng chiều đang hùng hực. Cách đó không xa có một chiếc xe màu bạc chạy ngược chiều về phía cô, trên thân xe phản chiếu ra một tia sáng chói mắt, cô nâng tay lên che, ánh mặt trời lọt qua kẽ tay, sau đó người trên xe bước xuống, ôm chặt lấy cô.

"Tiểu Niệm, em làm anh lo muốn chết!" Tim của Hạ Đông Ngôn đập vừa nhanh vừa mạnh, Hàn Niệm áp vào trên đó, gần như cũng bị tiết tấu của anh làm giật mình.

"Không phải em đang tốt lắm sao?" Cô tránh khỏi vòng ôm của anh, nở nụ cười mê người.

Hạ Đông Ngôn cúi đầu nâng mặt cô lên, nhìn từ đầu tới cuối một cách cẩn thận, không thấy sơ hở gì trong nụ cười, đành phải bỏ qua, "Được rồi, vậy sao em lại ra ngoài?"

"Em không có bán thân..." Hàn Niệm buông tay, "Nhưng sao anh biết em đến đây?"

Cô vừa hỏi, chiếc mũi dài của Hạ Đông Ngôn vênh lên, "Ha ha, em không nhìn xem anh là ai! Anh thông minh đến cỡ nào! Chiều hôm qua anh đến nhà họ Đường ngồi chồm hổm chờ đến tối thì phát hiện em đi ra, sau đó sáng hôm nay tới nhà trọ thấy hành lý của em, tiếp theo anh nghĩ nhất định là em đến đây!"

"Vậy sao anh không đoán là em đi siêu thị?" Hàn Niệm kéo lại khăn quàng cổ lông cừu thật dày, giấu đi những vết màu tím bầm.

"Bởi vì hôm nay là mừng hai." Anh mỉm cười, "Con gái phải về nhà mẹ đẻ!"

"Khụ..." Hàn Niệm ho lên, "Tay trái em không có một con gà, tay phải cũng không có một con vịt!"

Hạ Đông Ngôn đưa mặt đến gần, "Vậy tay trái em dắt anh, tay phải dắt Diệu Linh, cũng về nhà mẹ đẻ được mà!"

"Đổi lại một chút." Hàn Niệm vừa đi vừa nói, Hạ Đông Ngôn không hiểu, "Đổi gì?"

"Anh là vịt." Hàn Niệm cười nói, "Khá giống."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 14.1

Trang đầu của những bài báo về tin đồn này kia đã bị Đường Diệc Thiên chiếm hết nửa trang, đăng hình ảnh và thiên kim Thẩm thị Thẩm Du hện nhau ăn cơm. Mặt người rõ ràng, góc độ cân đối, Hàn Niệm không tin đây là hình chụp, cô càng không tin người chụp hình Đường Diệc Thiên còn có cơ hội đăng báo.

Trừ khi, chính bản thân anh muốn công bố với thiên hạ.

Bởi vì khi công bố với thiên hạ, đương nhiên Hàn Niệm cũng có thể nhìn thấy.

Cho nên hầu hết các thời gian, Hàn Niệm đều không quan tâm lắm đến phong cách hành sự không có gì đặc biệt của Hạ Đông Ngôn, bởi vì những cách đó Đường Diệc Thiên đã dùng để xưng bá thành phố I, cho dù hôm nay anh xem nhẹ điều này, nhưng vẫn có thể đại sát tứ phương.

(Đại sát tứ phương: giết hết)

Hàn Niệm thực sự có thể tưởng tượng ra dáng vẻ nhảy nhót reo hò của Thẩm Du, không khỏi có chút đồng cảm với cô ta.

Tiểu Diêu Linh ôm bình sữa chạy tới, leo lên đùi mẹ. Đôi mắt đen láy hơi chuyển động, thẳng bé mở miệng ra, một tay ôm bình sữa còn một tay chỉ vào mặt Đường Diệc Thiên trên báo nói, “Mẹ, là chú hung dữ kia!”

“Con còn nhớ sao?” Hàn Niệm có phần ngạc nhiên cúi đầu nhìn thẳng bé, trí nhớ của trẻ con đúng là tốt thật.

“Dạ!” Tiểu Diêu Linh nghiêm túc gật đầu, “Hạ Đông Ngôn nói chú ấy là bà ngoại sói, chuyên ăn con nít. Cho nên, sau này mẹ đừng chơi với chú ấy nữa”

Hàn Niệm cau mày “Sao con lại gọi thẳng tên chú Hạ hả?”

“Là chú ấy kêu con gọi. Nói con không được gọi chú ấy là chú Hạ nếu không con sẽ không có kẹo ăn.” Tiểu Diêu Linh chớp đôi mắt to và nghiêm túc nói, “Nhà chú ấy có ông nội rất hung dữ, có bà nội rất ít cười, còn có dì muốn đánh con.”

“Không phải tại vì con cắt hư váy của dì nên dì mới muốn đánh con sao?” Hàn Niệm nhéo cái mũi nhỏ của thằng bé, “Con nít không thể nói dối, nếu không mũi sẽ dài ra đấy!”

“Ồ...” Diêu Linh thành thật gật đầu nhận sai, “Nhưng con không thích chỗ đó, con muốn ở chung với mẹ.”

Thấy mẹ không nói lời nào, có lẽ Diêu Linh cảm thấy mình không hiểu chuyện, vì vậy đưa tay lên sờ tay mẹ, khéo léo nói, “Mẹ, thực ra mẹ không có ở nhà, con cũng không sợ...”

“Chú Hạ sẽ chơi với con, dẫn con đi xem phim, mua đồ chơi cho con...” Thằng bé ngoan ngoãn tựa vào lòng mẹ, nói ra ưu điểm của Hạ Đông Ngôn, “Sau này mẹ đi chơi chú ấy đi.”

Hàn Niệm ôm thằng bé, mỉm cười, “Nếu sau này không có chú Hạ, chỉ có hai người là mẹ và Diêu Linh, có được không?”

Tiểu Diêu Linh suy nghĩ một lúc, dường như có chút bối rối, nhưng vẫn gật đầu, “Dạ, có mẹ là được.”

Hàn Niệm biết, bởi vì mình không cao thượng mới bắt lấy Hạ Đông Ngôn trong lúc tuyệt vọng, nhưng cô cũng không muốn hèn hạ như vậy,

nếu cô có cách khác, cho dù chỉ một cách, cô cũng không muốn nắm lấy anh không thả.

Ngày rằm 15 tháng 1, Paradise có tiệc mừng năm mới, được chịu trách nhiệm bởi hội thương mại...hội Thanh Sơn. Từ lúc hội Thanh Sơn thành lập đến nay, sự kiện mừng năm mới hằng năm là đáng chú ý nhất.

Cộng thêm ngày rằm năm nay gần với lễ tình nhân, hai ngày lành gặp nhau, càng đáng mong đợi hơn. Chính phủ và thương nhân tập hợp tại hiện trường, đài truyền hình và ký giả tòa soạn chen chúc trà trộn vào lấy tin tức hấp dẫn, các nữ ngôi sao cũng nghĩ cách đi vào để tìm trai đẹp.

Gần tối ngày hôm đó Hàn Niệm mới đi lấy lễ phục đã chuẩn bị sẵn, đối với vóc dáng hoàn hảo của mình, cô không lo lắng đến sự thay đổi trong nhiều năm qua. Ngoài miệng Hạ Đông Ngông nói cô là người đẹp hết thời tự kiêu tự đại, nhưng anh vẫn ngạc nhiên rồi nhìn đến ngây ngất khi Hàn Niệm đi ra từ phòng thay đồ.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 14.2

Editor: Lost In Love

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Bộ lễ phục Vera Wang màu tím bó ngực ôm sát người làm nổi bật lên làn da trắng như gôm sứ của cô, vải vóc rủ xuống phác họa tất cả đường cong của cơ thể, đường cong, đường phẳng, biến chuyển, mỗi nơi đều hoàn hảo đúng chỗ.

Mái tóc đen cuộn lên, chiếc cổ thon dài xinh đẹp như thiên nga, cô hất cằm, nháy mắt tự tin với anh.

Tám năm trước cô cũng đẹp không gì sánh nổi thế này đứng bên cạnh Đường Diệc Thiên, tham gia vũ hội của danh viện Klee. Mà cuối cùng tám năm sau cô cũng đứng bên cạnh mình, Hạ Đông Ngôn có chút cảm hận, hận mình sao không gặp cô sớm hơn.

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Hàn Niệm tao nhã nâng tay, khoác lên cánh tay anh. Hạ Đông Ngôn mặc bộ vest đuôi tôm, tư thế oai hùng. Nụ cười đùa cợt trên mặt đã biến mất, nhìn vô cùng chín chắn và chững chạc.

Sở dĩ Hạ Đông Ngôn bày ra thế trận chờ quân địch thế này, là vì sự phân biệt đối xử ở thành phố J, hội trưởng đương nhiệm của hội Thanh Sơn là ba của Hạ Đông Ngôn Hạ Quan Đào.

Ba đại nhân trấn thủ, đương nhiên Hạ Đông Ngôn phải ngoan ngoãn đóng vai đoan chính, căn rằng liều chết chống đỡ cũng phải chống đến mấy tiếng.

Hàn Niệm chế giễu, "Ba anh là hội trưởng, Đường Diệc Thiên và Cố Song Thành là phó hội trưởng, đây đúng là phân biệt đối xử, tính như vậy không phải anh thua bọn họ một bối phận sao?"

(Thua một bối phận : ví dụ như người kia là chú thì người này là cháu, cách một hàng vậy đó).Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Hạ Đông Ngôn nghiêng răng đập ga hết cỡ, "Đó là anh không muốn tham gia, nếu anh muốn là có thể tham gia, hừ hừ..."

Hàn Niệm không muốn phản bác cũng không tán thành chuyện này, vì vậy chọn cách im lặng, im lặng chờ đợi.

* * * *

Lúc bọn họ đến, buổi tiệc đã bắt đầu, Hạ Quan Đào đang đứng chào hỏi, Đường Diệc Thiên đứng bên cạnh ông. Hôm nay Đường đại thiếu gia mặc tây trang màu trắng phẳng phiu, đứng dưới ngọn đèn lập loè trên bục cao, đẹp trai giống như đi ra trong sự tưởng tượng của hàng vạn nghìn thiếu nữ.

Anh cũng từng sống trong sự tưởng tượng của Hàn Niệm, cô ngưỡng mộ anh, sùng bái anh, cảm thấy mình mãi mãi không thể đứng bên cạnh anh. Nhưng sau này anh đã dạy cô tự tin hơn, làm cho cô đẹp hơn, dẫn cô đi từng bước về phía xa hơn.

Cũng giống như hôm nay, cô và anh cách nhau hơn nửa hội trường, ngăn cách bởi bóng người ngổn ngang, anh vẫn có thể nhìn thấy cô. Đường Diệc Thiên đã không còn nhìn thấy thời niên thiếu trên người Hàn Niệm

nữa, những sự đơn thuần kia đã phai mờ, chỉ còn lại sự xinh đẹp chói mắt, những sự kiêu ngạo và kiên cường, hoá thành sự xinh đẹp và khí thế.

Cô chỉ đứng đó nhìn anh, Đường Diệc Thiên không có cách nào thu tầm mắt lại. Cô vuốt những sợi tóc rơi bên tai, sau đó xoay người một cách tự nhiên, kéo theo sự chú ý của anh.

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Không riêng Đường Diệc Thiên, sự chú ý của cả hội trường đều bị Hàn Niệm lấy đi. Hàn tiểu thư nổi tiếng cả thành phố đã quay lại, người đứng bên cạnh cô đã từ Đường đại thiếu gia thành Hạ đại thiếu gia, hành động ngang ngược ấy đã khiến tất cả phụ nữ hận đến nghiến răng nghiến lợi!

28 tuổi đã lớn hơn rất nhiều cô gái xinh đẹp trẻ trung ở đây, nhưng tướng mạo và phong cách của cô vẫn không thua một ai, năm tháng chỉ rút đi sự ngây ngô tao nhã của cô.

Kéo trị số thù hận một cách rõ ràng như vậy, Hàn Niệm vô cùng thuận buồm xuôi gió, thậm chí có thể dùng dày công tôi luyện để hình dung. Đường Diệc Thiên đã dạy cô, thế giới này là như vậy, em giẫm lên người khác hoặc là bị người khác giẫm lên. Người căm hận em sẽ không vì em hạ mình mà bỏ qua cho em, chỉ vì em yếu đuối mà vui vẻ và có cơ hội ăn hiếp em.

(Kéo trị số thù hận một cách rõ ràng như vậy: tức là gây sự hay làm gì đó khiến người ta ghét mình ấy)

Hàn Niệm nhớ lại ngày đó, những người kia nhìn mình cười nhạo như thế nào, cô nhịn không được cười lên vô cùng động lòng người, biến các cô gái trang điểm tỉ mỉ thành vật nền u ám.

* * *

Hạ Đông Ngôn đưa cho cô một ly champagne, Hàn Niệm nhận lấy chiếc ly hình hoa Tulip có chân dài rồi uống một hớp rượu, vị Doux ngọt ngấy, vô cùng thích hợp cho cô uống lúc này...rượu thẳng lợi.

"Cục trưởng Phương Lượng mới bổ nhiệm của cục giao thông ở phía trước, đang nói chuyện với ông ta là quan chấp hành NSJ, hình như đang thảo luận về việc dây cáp điện..." Hạ Đông Ngôn báo cáo tin tức cho cô.

NSJ là công ty của nhà họ Hạ, Hàn Niệm tắc lưỡi, "Anh cứ tùy tiện tiết lộ bí mật của công ty như vậy, còn hòng chống lại Đường Diệc Thiên và Cô Song Thành sao?"

Hạ Đông Ngôn ném ra một ánh mắt "Anh là trung khuyến", Hàn Niệm bỗng nhiên cảm thấy có một cảm giác tội lỗi sâu nặng áp xuống, quay mặt tránh né. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

(Trung khuyến là chú chó trung thành luôn bên cạnh mình mỗi lúc mỗi nơi ko ngại gian khó ko vì bất cứ thứ gì mà phản bội mình. Có lẽ ý ảnh là ảnh trung thành vs Hàn Niệm)

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 14.3

Lúc còn nhỏ Hàn Niệm đã từng gặp Phương Lượng, khi đó cô sống ở một thành phố nhỏ phía tây nam, Phương Lượng là thư ký của ba Hàn Phục Chu. Sau khi ba chuyển đến thành phố J, ông ta đã từng đến nhà thăm hỏi một lần. Hàn Niệm còn nhớ hôm đó ông ta mang theo hai thùng dầu hoa trà trên núi, mẹ Phạm Tâm Trúc đưa dầu chè cho dì giúp việc, một thời gian dài sau đó Hàn Niệm đều uống canh dầu chè. Nghe nói sau này ba nhờ quan hệ tiến cử ông ta đến làm việc ở bộ giao thông của tây nam, từ đó về sau Hàn Niệm không còn gặp ông ta nữa.

Nhiều năm sau đó, ông ta cũng đến thành phố J, thành cục trưởng cục giao thông. Có quan hệ chặt chẽ với an ninh xây dựng và tập đoàn Thịnh Thế.

Hàn Niệm giữ hơi thở bình ổn, từ từ bước qua, vai bị người ta vỗ nhẹ một cái từ phía sau, cô ngừng thở rồi thở dài một tiếng, bước chân hơi loạng choạng. Cô xoay người lại, nhìn thấy mẹ của Hạ Đông Ngôn.

"Chào dì." Hàn Niệm cười đưa tay bắt tay Tô Hải Mai. Cô biết, Hạ Đông Ngôn bỏ nhà đi ba năm, sau đó dẫn theo con trai của cô về nhà, đôi vợ chồng già không đến tìm cô mới là lạ.

Nhưng Tô Hải Mai không phải là mẹ ruột của Hạ Đông Ngôn, lúc Hạ Đông Ngôn tám tuổi bà mới tái hôn vào nhà họ Hạ, cho nên bà không trực tiếp nhúng tay vào chuyện của Hạ Đông Ngôn, bà chỉ là người chuyển lời.

"Bởi vì chuyện của cô mà đứa nhỏ Đông Ngôn này đã nổi lên tranh chấp không nhỏ với ba nó. Ba nó vốn có thể quang minh chính đại khiến

trách nó, nhưng ba nó lại một mực lấy tôi, cho nên, cũng không có tự tin." Tô Hải Mai không thích cười, có thể nói lên những lời tự giễu như vậy, làm cho người ta cảm thấy rất buồn cười.

"Cho nên ý của ba anh ấy là, Đông Ngôn khẳng khẳng muốn kết hôn với cô, chúng tôi cũng không có cách ngăn cản. Nhưng cô cũng biết, bất luận là nhà họ Hạ hay là cô, có thể nói không ai ở thành phố J này không biết. Ý kiến của chúng tôi là, có thể ở chung với nhau, nhưng không thể giống trống khua chiêng làm hôn lễ, cũng hy vọng sau khi kết hôn cô có thể ở trong nhà, ít xuất đầu lộ diện trong một số trường hợp." Cô nói xong rồi dừng một lúc, "Ví dụ như hiện tại."

Yêu cầu của Tô Hải Mai cũng không quá đáng, thậm chí đối với Hàn Niệm bây giờ mà nói, yêu cầu như vậy đoán chừng có thể kéo tới không ít thù hận cho cô, nhưng dù điều kiện phong phú thế nào, cô cũng không có cách đồng ý.

"Dì, dì yên tâm đi." Hàn Niệm nói, "Cháu không muốn bước vào nhà họ Hạ, cũng không muốn vì cháu mà làm ảnh hưởng đến nhà họ Hạ."

Tô Hải Mai nhú mày, dường như có chút khó hiểu, nếu không phải Hàn Niệm yêu cầu, Hạ Đông Ngôn cần gì phải nhất quyết không bỏ qua ở nhà? "Nhưng, thằng bé Diệu Linh..."

"Đó chỉ là con của cháu." Hàn Niệm mỉm cười, "Không có bất kỳ quan hệ gì với anh ấy."

Tô Hải Mai còn muốn nói gì đó, cả hội trường vang lên tiếng reo hò. Hạ Đông Ngôn cất bước đi tới, đặt ly rượu trong tay sang mâm của phục vụ, chào hỏi một tiếng với mẹ kế, Tô Hải Mai gật đầu mỉm cười, xoay người bỏ đi.

Anh để một tay ở phía sau, nhẹ nhàng khom người, đưa tay về phía Hàn Niệm, cười nói, "Nể mặt không?"

Hàn Niệm phóng khoáng đặt tay mình lên, "Không đưa tay đánh khuôn mặt tươi cười, huống chi là khiêu vũ?"

Hạ Đông Ngôn khẽ ôm lấy eo cô, biểu lộ vẻ mặt hối hận sớm biết đã làm lúc trước, "Nếu sớm biết cười một cái thì chuyện gì em cũng đồng ý, vậy anh cười mỗi ngày là tốt rồi."

"Cười nhiều sẽ không đáng giá." Hàn Niệm tự giễu, "Anh nhìn em là biết."

Hạ Đông Ngôn nâng tay xoa má cô, đôi mắt anh dưới ánh đèn sáng rực của sàn nhảy giống như ngôi sao, "Nhưng anh không cảm thấy vậy..."

Khuôn mặt đẹp trai của anh khuếch đại trước mắt cô, Hàn Niệm chột lùì mạnh một bước theo bản năng, tàn nhẫn giẫm lên chân của người phía sau, giày cao gót vững vàng đập xuống, Hàn Niệm giẫm cũng cảm thấy đau, nhưng đối phương vẫn không rên một tiếng, hết sức kiềm chế.

Hàn Niệm xoay người cúi đầu xin lỗi, đập vào mắt cô là chứng cứ phạm tội còn để lại trên đôi giày màu đen, chuyển lên trên là quần tây màu trắng không có một vết nhăn, sau đó là tây trang màu trắng thẳng thớm, caravat màu đen. Rất ít người mặc áo vest trắng đẹp, Hàn Niệm chỉ thấy qua một người có thể làm được, cô cười khẽ, anh nhảy bên cạnh mình từ lúc nào vậy?

"Đường tiên sinh, thật ngại quá." Cô nói xong rồi lơ đãng nhìn thoáng qua bạn nhảy của anh Thẩm Du, lúc Thẩm tiểu thư nhìn thấy Hàn Niệm thì sắc mặt lập tức thay đổi, còn khiến người ngạc nhiên hơn so với pháo hoa ngoài cửa sổ.

"Không có gì." Anh trả lời một cách hờ hững, thuận tiện buông tay Thẩm Du ra, mượn cơ hội rời khỏi sân.

Thẩm đại tiểu thư liền giậm chân, cơn giận giống như súng liên thanh bắn đùng đùng loạn xạ, "Hàn Niệm, cô đúng là vô liêm sỉ, sao đi tới đâu cũng nhìn thấy cô!"

"Ha ha..." Hàn Niệm nở nụ cười, "Này Thẩm tiểu thư, sao đi tới đâu cũng đều thấy cô bị bỏ lại vậy?"

Viên mắt của Thẩm tiểu thư đỏ lên, hình như muốn khóc, Hàn Niệm giơ tay ra hiệu cô ta ngừng lại, "Đừng, đừng...Cô nhất định không được khóc, Đường Diệc Thiên không thích phụ nữ khóc, nhất là giả khóc. Trừ khi cô có thể khóc trôi trang điểm, mascara chảy xuống theo nước mắt, sau đó ngày mai được lên trang đầu của tin đồn này kia, tôi đoán lúc đó anh ta mới thương xót cho cô, nhưng đổi lại là tôi sẽ không làm vậy, dù sao, có thương xót cho cô thì cũng chỉ xem một lần, muốn lên trang đầu xấu xí như vậy, đoán chừng làm trò cười cho cả năm."

Nhất thời Thẩm Du khóc cũng không được, không khóc cũng không được, tiến thoái lưỡng nan cứng nhắc ở đó. Hàn Niệm cười dí dỏm, nói với Hạ Đông Ngôn, "Em đi ngồi một chút, hình như vừa rồi bị tẹo chân."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Gió trên ban công của tầng cao nhất rất lớn, Hàn Niệm dựa vào lan can trong gió đêm ngấm pháo hoa, sáng lên, tắt, nhấp nháy, biến mất...

Tiếng bước chân phía sau vững vàng và có lực, "Không phải bị trẹo chân rồi không?"

Hàn Niệm không quay đầu lại, nhưng vẫn nghịch ngợm đưa chân ra sau, lộ ra mắt cá chân trắng ngần xinh xắn, "Vậy anh kiểm tra đi."

Người tới cau mày, khẽ dựa vào bên cạnh cô. Lại một cơn gió nữa thổi tới, cô chỉ khoác một chiếc khăn choàng rộng, hắt hơi một cái thật to, xoa xoa mũi. Đường Diệc Thiên nhìn cô, Hàn Niệm ném cho anh một ánh mắt đáng thương, anh phải cười tây trang xuống khoác lên người cô.

Hàn Niệm nhanh chóng quần áo khoác vào, quần áo còn dư âm lại hơi thở ấm áp của anh. Thỉnh thoảng cô cảm thấy mình thật không có tiền đồ, muốn tra tấn anh, nhưng trong lúc vô tình lại say sưa trong đó.

"Thật ấm." Cô mỉm cười cảm ơn, sau đó tiếp tục thoải mái ngấm pháo hoa, dường như không còn để tranh chấp trước đó của hai người trong lòng nữa, cũng không để Đường Diệc Thiên bên cạnh vào mắt.

Có lúc Đường Diệc Thiên thật muốn gõ đầu của cô ra, xem rốt cuộc bên trong đó đang nghĩ gì, làm cho cô dám ra vào cuộc sống của anh một cách tùy tiện như vậy, mà anh thì luôn đưa mình tới cửa!

Cuối cùng anh chỉ có thể nói với chính mình, anh hiếu kỳ, hiếu kỳ tại sao cô lại quay về, hiếu kỳ tại sao cô lại tiếp cận mình, chứ không có gì khác. Có lẽ cũng từng có thứ khác, nhưng đã không còn nữa.

"Em thật sự muốn quay lại như trước kia sao?" Anh cười lạnh một tiếng, nhưng ánh mắt mình cô lại dịu dàng lưu luyến, nhìn chiếc váy dài màu tím của cô trút xuống theo tây trang màu trắng, như nước chảy quanh co theo dòng trong gió, ánh sáng trong đêm chiếu vào trên bàn chân trắng nõn của cô, đôi giày cao gót màu bạc giống như thủy tinh lấp lánh, "Vậy có muốn quay về làm Hàn Niệm của trước kia không?"

"Hả?" Hàn Niệm dùng một tay chống má nhìn anh, dường như tâm trạng của cô cũng không tệ, khuôn mặt méo mó với nụ cười.

"Cho nên em không quan tâm người khác nhìn thế nào, chỉ muốn hưởng thụ cảm giác được chú ý?"

Anh chế giễu một câu, "Làm bạn gái của Hạ Đông Ngôn, em thật sự muốn thành tiêu điểm à."

Vợ của anh, ba năm trước chạy trốn một cách rầm rộ, ba năm sau dẫn theo con của người khác trở về và cùng người đàn ông đó xuất hiện ở tiệc rượu để gây sự chú ý của cả thành phố, còn chuyện gì khiến anh khó chịu hơn hành động tối nay của cô nữa?

Đường Diệc Thiên đứng trên bục cao, lúc nhìn thấy cô tới, anh thật sự muốn lao ngay xuống rồi đưa tay nắm chặt lấy cô, mạnh mẽ ép cô vào góc tường, hỏi cô một câu, "Sao em dám làm vậy hả!" Nhưng mọi sự tức giận lại tan biến trong nháy mắt, anh không tự chủ được đến gần cô, theo đuôi cô, những câu nói dữ dằn ấy cuối cùng cũng biến thành những câu mĩa mai không đau không nhột giờ phút này.

Giống như tái hiện lại đêm giao thừa, anh hận biết bao, giận biết bao, nhưng vẫn lặng lẽ bám theo cô trên đường, cho đến khi cô về nhà bình an.

Đêm đó anh đậu dưới nhà trọ không rời đi.

Anh không ngừng hỏi bản thân, Đường Diệc Thiên, mày điên rồi sao? Mày điên thật rồi sao? Ba của cô gái này vì lợi ích cá nhân, vì con đường làm quan mà hại chết ba mày, lừa gạt mày nhiều năm rồi nhìn anh em mày không có chỗ nương tựa, sau đó đưa tay giả nhân giả nghĩa, để mày một lòng với ông ta, để mày giúp ông ta nhanh chóng thăng chức, cuối cùng mày còn dâng mọi thứ lên cho con gái ông ta! Nhưng mày toàn tâm toàn ý yêu cô ấy, cô ấy lại trả lại cho mày sự phản bội!

Từ lúc trời tối đến hừng sáng, cuối cùng anh cũng chắc chắn, mình thật sự điên rồi. Đến bây giờ anh vẫn nguyện tin tưởng, cô vô tội.

* * *

Hàn Niệm quan sát ánh sáng lung lnh của thành phố, có nhiều nơi ánh sáng ban đêm còn sáng hơn ban ngày, có nhiều nơi tối tăm không có ánh mặt trời chiếu vào, "Đường Diệc Thiên, anh đã cho tôi cuộc sống mà tôi nhớ mãi không quên, tôi cũng nhớ lúc anh chưa cho tôi những thứ đó."

Thời điểm ấy bọn họ còn trong sáng, thành tích cô không tốt nên anh đã dạy cô học thêm. Ban đêm dì giúp việc đưa đồ ăn khuya cho bọn họ, cô sợ mập không dám ăn, anh lại hối thúc cô ăn nhiều để đầu dài ra.

Dáng người của cô lùn, chủ nhật anh dẫn cô đi đánh cầu lông. Cô trượt tay nên vọt đánh cầu bay đi đánh sừng nửa bên mặt anh. Lúc chủ trì liên quan đầu năm, anh nghiệm mặt đổi tên của hiệu trưởng từ "Hiệu trưởng Sở" thành "Hiệu trưởng dân", đã bị thầy giáo phê bình.

Anh còn nói: Năm hương nhỏ, mặc dù em ngốc, nhưng trang điểm lên sẽ rất đẹp, trên thế giới không có người phụ nữ xấu chỉ có người phụ nữ lười, em đã xấu, thì không có tư cách lười nữa!

Lúc đó bọn họ vẫn là học sinh, còn có ba mẹ, những sự khắc nghiệt đều cách bọn họ rất xa. Bọn họ tràn đầy khát vọng đối với tương lai tốt đẹp. Lúc đó anh không cho cô cuộc sống vinh quang rực rỡ, giàu sang sung sướng, đèn pha lóa mắt, anh chỉ cho cô một người con trai yêu say đắm cô bé gái hồn nhiên.

Cô nói xong câu nói ngu ngốc kia rồi nhìn anh, nhìn người con trai đã từng gọi cô là nấm hương nhỏ, đáy mắt đột nhiên hơi chua xót, có lẽ là gió quá lớn. Cô chợt hỏi anh, "Sau này anh còn ăn bánh xoài ngọt không?" Bánh xoài ngọt thời niên thiếu, quả việt quất màu xanh, cô không ăn qua hương vị đó lần nào nữa.

Hai mắt cô sáng lên trong bầu trời đêm rực rỡ, còn sáng hơn pháo hoa. Mi cong cong, mắt trong vắt, mũi nhỏ vểnh cao, còn có đôi môi mấp máy, gió đêm thổi bay mái tóc dài và váy của cô, cô đứng trong gió, phía sau là thành phố phồn hoa mà bọn họ trưởng thành cùng nhau, giống như chỉ một lúc không để ý, cô sẽ biến mất trong đám mây rực rỡ.

Đường Diệc Thiên đưa tay, kéo cô vào trong lòng mình, vòng eo của cô mảnh mai giống như hơi đèn sẽ bị bóp vỡ, nhưng hôm đó anh lại không chút thương tiếc. Anh đã từng nâng niu cô ở trong lòng bàn tay, không cho phép bất kỳ ai trên thế giới này bắt nạt cô, đến cuối cùng người làm cô tuyệt vọng cũng chính là anh.

"Tiểu Niệm, rốt cuộc em muốn gì, em hãy nói cho anh biết đi..."

Ngực của anh bao giờ cũng vô cùng thoải mái, Hàn Niệm ngoan ngoãn tựa vào anh, sau đó đưa mắt lên nhìn, ánh mắt đong đưa, "Anh có thể đồng ý với em sao?"

Đường Diệc Thiên siết chặt tay, dùng sức ép cô vào cơ thể mình, một cánh tay khác thì nâng ót cô lên hôn xuống thật sâu.

Môi lưỡi của anh vừa ngang ngược vừa điên cuồng, vội vả muốn công thành đoạt đất, hơi thở nặng nề ở bên tai cô, vừa ẩm vừa nóng, dường như trong nháy mắt đã trở về thành cậu thiếu niên lỗ mãng lại xung động của trước kia. Hàm răng cứng chắc đụng vào môi cô, cắn chặt lưỡi của cô, mỗi cái mót vào đều dùng hết lực, trút hết tất cả nhớ nhung mấy năm nay của anh...

Từ lúc cô trở về, bọn họ hôn nhau rất nhiều lần, nhưng chỉ có lần này, Hàn Niệm mới cảm nhận được nụ hôn của trái tim anh, chứ không thể nụ hôn của cơ thể.

Mót vào, dây dưa, cắn xé, dường như làm thế nào cũng không thể khiến anh thoả mãn, hận không thể ăn sạch cô, mạnh mẽ hoà cô vào trong cơ thể, hoặc giam cô bên cạnh mình mãi mãi giống như trước kia, không cho cô cười với người khác, không cho bất cứ ai nhìn cô, không cho cô rời khỏi mình.

Cô phải ở bên cạnh anh, từ mười lăm tuổi đến hai mươi lăm tuổi, cô chỉ ở bên cạnh anh mười năm, làm sao đủ!

Hàn Niệm ôm cổ anh như dây mây quấn quanh anh, cơ thể cao thấp chênh lệch làm cho chân cô gần như rời khỏi mặt đất, anh dứt khoát nâng eo cô lên, tách hai chân cô ra vòng qua eo mình, váy dài vén lên đến thắt lưng, đôi chân dài trắng nõn quấn lấy eo anh, bóng bẩy giống như yêu tinh.

Giày cao gót màu bạc rớt xuống, cô ê a mấy tiếng, anh mới quỵn luyến quay lại nhìn, sau đó nhếch miệng cười, "Giày thủy tinh? Anh đã tìm được Cinderella rồi..."

[Cinderella: Lọ Lem hay Đôi hài thủy tinh (tiếng Anh: Cinderella, tiếng Pháp: Cendrillon, ou La petite Pantoufle de Verre, tiếng Ý: Cenerentola, tiếng Đức: Aschenputtel) là một câu chuyện dân gian thể hiện một huyền thoại-yếu tố của sự áp bức bất công / phần thưởng chiến thắng.

Hàng ngàn phiên bản biến thể được biết đến trên toàn thế giới[1]. Nhân vật chính là một cô gái trẻ sống trong hoàn cảnh không may đã được hoàng tử cưới làm vợ. Câu chuyện lần đầu tiên được xuất bản bởi Charles Perrault trong Histoires ou contes du temps passé năm 1697[2]. Câu chuyện đã được Walt Disney Pictures chuyển thể thành phim hoạt hình phim cô bé Lọ Lem.]

Trên tầng cao của Paradise có phòng nghỉ chuyên dụng của Đường Diệc Thiên, Hàn Niệm được anh bế kiểu công chúa từ ban công đến bên trong, hai tay anh đều đã bị chiếm dụng, cô cười đưa tay ấn mặt má.

Mặt má khoá sáu chữ số, trong lòng Hàn Niệm nổi lên ý trêu đùa, không đợi anh mở miệng, cô giành và trôi chảy ấn một dãy số trước, không ngờ ken két một tiếng cửa mở ra. Cô nằm trong lòng anh có chút ngạc nhiên, "Anh vẫn chưa đổi mặt má?"

Anh không trả lời, mà mạnh mẽ chặn miệng cô lại, cô biết...anh xấu hổ.

Tuy sofa trong phòng nghỉ không chật lắm, nhưng cũng không chứa được hai người nằm chung trên đó, anh siết chặt cô trong ngực, sợ cô té xuống. Hàn Niệm thừa nhận, cô quyến luyến sự dịu dàng không muốn để người khác phát hiện của Đường Diệc Thiên, không muốn bị phát hiện, cũng không muốn thú nhận, anh đè nén tất cả tình yêu, yêu và hận đều giấu sâu trong đáy lòng.

Bởi vì không ai biết, bởi vì không ai nói, cho nên ngay cả câu trả lời anh cũng không thêm quan tâm.

Hàn Niệm đã tưởng tượng ra rất nhiều con người của Đường Diệc Thiên mà sau này mình gặp lại, nhưng chỉ không ngờ, lột đi lớp vỏ cứng bên ngoài, bên trong anh vẫn không có chút thay đổi.

Nhìn ra sự phân tâm của cô, anh tức giận hung ác cắn một cái, Hàn Niệm bị đau, yếu ớt rít lên một tiếng, cơ người muốn lui về sau. Làn váy trước bị đè dưới thân anh nên trĩu xuống, cô vừa động thân trên, bộ ngực sữa trắng nõn giống như từ trong quả trứng gà lột ra, kề sát Đường Diệc Thiên đang gặm xương quai xanh của cô.

Ôn hương nhuyễn ngọc, là bốn chữ hiện lên trong đầu anh, mềm mại mượt mà giống như một cây diêm được bỏ vào trong xăng, khiến máu cả người ta sôi sùng sục lên trong nháy mắt.

(Ôn hương nhuyễn ngọc: miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp)

Xoạt một tiếng, Hàn Niệm vô cùng đau lòng, "Lễ phục này rất đắt tiền!"

Đường Diệc Thiên vung tay vứt mấy miếng vải xuống đất, cánh tay khoẻ mạnh luồn qua nách cô nâng cơ thể cô lên, làm cho cô khít với mình hơn, anh nhào lên giống như ác lang trong sa mạc, không cho cô cơ hội chạy trốn.

Lực lượng mạnh mẽ khiến cô lập tức nộ vũ khí đầu hàng trong phút chốc, "Nhẹ chút...nhẹ một chút..."

Nhưng mỗi tiếng thở gấp của cô, lại khiến anh vừa được an ủi vừa khổ sở. Sao anh có thể để cô rời đi, sao có thể để cô có cơ hội ngủ dưới thân của Hạ Đông Ngôn, đôi mắt quyến rũ như tơ của cô, sự ngượng ngùng động lòng người của cô, mỗi một tấc da thịt của cô đều phải thuộc về một mình anh!

Khoái cảm và tức giận hoà quyện vào nhau, động tác của anh gần như mất khống chế, Hàn Niệm không chịu nổi thế tiến công dữ dội của anh, hai tay quơ quàng loạn xạ phía sau tấm lưng đầy mồ hôi của anh, tiếc là không bắt được gì, chỉ có thể mặc anh càng đánh càng hăng trên cơ thể mình.

Tấm đệm lót bằng vải bố của sofa cọ đỏ tấm lưng cô, phía sau ngâm trong mồ hôi vừa tê vừa đau, anh đau lòng ôm lấy cô, Hàn Niệm tưởng rằng anh đã dừng tay, không ngờ bị anh nâng lên đặt trên eo, anh nằm lên mặt vải sờn sùi kia.

Đâm từ dưới lên còn dùng lực hơn vừa rồi, cô chống trên lồng ngực nóng như lửa của anh mà thở hổn hển, sợi tóc ướt đầm mồ hôi dính vào cơ thể đang ửng hồng. Anh vừa giúp cô chải vuốt tóc vừa đùa bỡn cơ thể cô.

"Diệp Thiên..." Cô nhin không được trêu chọc gọi anh, trong nháy mắt, dường như Đường Diệp Thiên nhìn thấy cô của nhiều năm về trước, mà trong mắt cô cũng phản chiếu ra mình của nhiều năm về trước, quen thuộc lại xa lạ.

Giống như cả hai người bọn họ đều đã tháo lớp nguy trang nặng như khô giáp xuống, bất luận đằng sau giây phút triền miên này có bao nhiêu mưu đồ và tính toán, bất luận tương lai họ còn tiếp tục hành hạ nhau hay không, khoảnh khắc này, đã đủ!

"Tiểu Niệm..." Anh kéo cô xuống hôn môi với mình, dây dưa không dứt, gọi tên của cô, nắm hương nhỏ của anh, người yêu của anh, vợ của anh, tất cả vui vẻ và đau khổ của anh, Thiên đường và Địa ngục...

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 16.1

Nửa đêm, Hàn Niệm mơ màng tỉnh lại, phát hiện cô ngủ trong lòng anh, bình thần cuộn lại thành một cục.

Hàn Niệm quyến luyến vòng tay ấm áp này, nó quá mức ấm áp...Từng có lúc, cô gần như muốn quên hết tất cả.

Nhưng cô không thể.

Cô hơi chuyển mình, anh lập tức cảm nhận được, xem ra cô ngủ rất ngon, mà anh thì không chợp mắt được.

Mồ hôi nhơm nhớp dính dính hơn, Hàn Niệm còn không chịu được, huống chi là anh? Khó trách anh ngủ không được.

Nhưng anh không vội đứng dậy đi tắm, mà tiếp tục ôm cô, dường như không muốn kết thúc sự thân mật này. Yết hầu của anh chuyển động lên xuống, hỏi, "Em có thể trả lời câu hỏi của anh không?"

Ừ, Hàn Niệm suy nghĩ, anh hỏi cô một câu hỏi. Anh nói, "Rốt cuộc em muốn gì, em nói cho anh biết đi..."

Cô trở mình, nằm trước ngực anh, đầu ngón tay xẹt qua bắp thịt rắn chắc của anh, từ hôm nhìn thấy anh thay quần áo, cô đã muốn chọc chọc thế này rồi. "Vậy anh nói cho em biết trước, tại sao anh lại đi ăn chung với Thẩm Du?"

"Em quan tâm tới cô ấy?" Đường Diệc Thiên cảm thấy hình như có chút vô lý.

Hàn Niệm chớp hai mắt, tầm mắt nhìn thẳng vào anh, "Em không quan tâm cô ta, nhưng em lại để ý xem có người để ý em có để ý không?"

Từng từ trong lời nói của cô giống như nhiều khẩu lệnh nói vô cùng rõ ràng, trong đôi mắt sáng ngời phản chiếu rõ ra khuôn mặt của anh, Đường Diệc Thiên lý trí ra lệnh cho mình: Cười thản nhiên!

(Nhiều khẩu lệnh: là trò chơi dân gian của dân tộc Hán, Giống như cái trò đọc thật nhanh mà không bị lỗi hay ngập ngừng câu "nồi đồng nấu ốc nồi đất nấu ếch")

Sau đó anh thật sự nở nụ cười.

Đôi mắt trong suốt của Hàn Niệm, phản chiếu ra vẻ mặt tươi cười còn khó coi hơn khóc của Đường Diệc Thiên, thậm chí bản thân anh cũng thấy được.

"Chỉ nói chuyện mà thôi." Anh miễn cưỡng trả lời, "Không may bị chụp được."

"À..." Hàn Niệm kéo dài âm cuối, "Đúng là không may." Cô hơi nhòm dậy, cúi xuống nhìn anh, "Vậy có thể phiền anh lần sau đổi lại người khác được không? Em thật sự không thích Thẩm Du, nhìn thấy cô ta dính liểu tới anh đều muốn tách ra."

Đường Diệc Thiên gãi đầu lên cánh tay xụ mặt và nghiêm túc nói, "Hai chúng ta thích hợp can thiệp vào chuyện của nhau sao?"

Hàn Niệm cười gian trá, lưu loát đứng dậy, lấy áo sơ mi trắng dưới đất khoác lên người, che đi những dấu vết ân ái của toàn thân, "Vậy anh cũng đừng hỏi em muốn gì."

Đường Diệc Thiên đưa tay nắm chặt cổ tay nhỏ nhắn và lạnh lẽo của cô, "Tôi chỉ không muốn nhìn thấy em như vậy..."

"Vất vả như vậy? Mệt nhọc như vậy? Còn bán mình cầu vinh như vậy?" Cô quay mặt đi, lông mi cong cong rủ xuống, anh không nhìn thấy chút gợn sóng nào trong đáy mắt cô.

"Đừng nghĩ nhiều quá." Hàn Niệm k

cười khê, "Em sẽ không tùy tiện ngủ với người khác như vậy đâu. Còn anh, chỉ xem như tặng cho anh một đêm xuân miễn phí về mặt tình cảm mà thôi."

Anh ngồi dậy, vẫn không buông tay ra, anh cúi đầu, núp vào trong bả vai rộng lớn, che giấu bản thân, âm u khó hiểu, "Tiểu Niệm, nếu em muốn...em có thể quay về..."

Mặc dù câu đó anh nói đứt quãng, nhưng mỗi chữ đều kiên định giống như bàn thạch. Hàn Niệm chột ngẩn ra, giống như bị luồng điện bắn trúng, tê dại từ mũi chân lên tới đỉnh đầu. Cô không dám quay đầu nhìn anh, không dám nhìn thẳng vào anh, cô sợ nhìn thấy có thể khiến cho cô vứt bỏ tất cả.

"Em còn quay về được sao?" Cô đưa lưng về phía anh, ở nơi anh không thấy, chất lỏng lạnh lẽo rơi xuống mũi chân, giống như kim châm chui vào trong xương cốt.

Anh không nên nhớ đến cô, nhưng cũng không thể quên cô, điều này trở thành nỗi đau lớn nhất của anh. Trong thế giới của tình yêu, bọn họ là hai người có chỉ số thông minh bình thường và cả bệnh thần kinh, có lỗi suy nghĩ bình thường, nhưng có chấp niệm bệnh hoạn.

(Chấp niệm: Chính là ý niệm cố chấp tồn tại trong lòng người, là sự day dứt khi đánh mất điều gì đó, hay là những mong muốn mà không thể

thực hiện được... nó tạo ra cho con người một vết tích để mỗi khi nghĩ đến lại đau đáu một nỗi niềm không biết bao giờ giải tỏa.

*Chấp niệm về tình cảm: Là sự không cam lòng, day dứt khi bất lực không thể có được người mình yêu thương, hay là sự sai lầm đã đánh mất tình cảm quý giá của mình...Nó là một sự tồn tại dai dẳng cào cấu trầy xước như gai nhọn âm ỉ trong lòng. Khiến người mang nó khó có thể từ bỏ và cố gắng để đi tiếp dù đánh đổi bằng bất cứ giá nào với hy vọng đạt được mục đích... dĩ nhiên tùy mức độ nặng nhẹ và tùy tâm tính của từng người mang nó.)

Anh ôm lấy eo cô, kéo cô đến gần, trán nhẹ nhàng chống đỡ ở phía sau tấm lưng nhỏ hẹp và yếu ớt của cô, "Ừ."

Hàn Niệm từ từ xoay người lại, hai tay nâng mặt anh lên, hai người nhìn nhau, "Vậy em nói cho anh biết, em muốn gì. Em muốn anh cho em một thứ, em lập tức quay về."

"Em nói đi." Anh trả lời, không chút do dự.

Hàn Niệm lắc đầu, "Đừng trả lời nhanh như vậy, hãy để em nói, sau đó anh trả lời em." Tay cô xoa lông mày của anh, đầu ngón tay mô tả đôi mắt của anh, mũi của anh, chỗ nào cũng làm cho cô say mê. Cuối cùng đầu ngón tay xẹt qua lỗ tai của anh, cô nói, "Đường Diệc Thiên, em nhìn thấy Phương Lượng."

"Em biết ông ta sao?" Anh chần chờ một lúc, suy nghĩ điều gì đó, "Lần trước em xem báo, không phải còn hỏi anh ông ta là ai à?"

Hàn Niệm mỉm cười, nói thật với anh, "Em gạt anh đó, thực ra em biết ông ta. Trước kia ông ta là thư ký của ba em, nhưng bây giờ ông ta đã là cục trưởng cục giao thông."

Anh nhượng mày, Hàn Niệm biết, đây ý là kêu cô nói tiếp, "Em biết trong tay ông ta có một phần tư liệu, ông ta..." Cô ngáp ngừng một hồi rồi tiếp tục, "Có thể Phương Lượng sẽ dùng nó để đổi lấy một chút lợi ích ông ta muốn, nhưng trong phần văn kiện đó có một phần có thể sẽ khiến ba em bị tăng thêm hình phạt."

Đường Diệc Thiên nhíu mày, vô thức hỏi một câu, "Sao em biết." Hỏi xong thì anh khẽ mỉm cười, cười mình sao lại hỏi một câu hỏi ngây thơ như vậy. Hàn Phục Chu sống mấy chục năm trên quan trường, dù hoàng hôn sau này là con đường cung, nhưng nhất định vẫn còn có tâm phúc, dù không có tâm phúc cũng sẽ có tình nhân từng qua lại, Hàn Niệm là người lộ diện, còn về phần tình nhân.

Cuối năm ngoái, Đường Diệc Thiên nghe nói Hàn Phục Chu đang tranh thủ nghĩ cách giảm án, bước tiếp theo có lẽ là phóng thích. Sau khi anh tạo áp lực nhiều mặt, mới tạm thời không có động tĩnh. Bây giờ xem ra, không chỉ kiêng dè mình, mà còn đang kiên dè Phương Lượng.

Nhưng anh vẫn cảm thấy hơi buồn cười, cau mày nhìn Hàn Niệm, "Tối qua em uống rượu đến giờ còn chưa tỉnh sao?"

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 16.2

Hàn Niệm lắc đầu, anh lại gật đầu, "Nếu em không uống say sẽ không nói những lời này với tôi. Thứ nhất, tôi không biết Phương Lượng gì đó, là em nói cho tôi biết, tôi mới biết, thứ hai, Phương Lượng dùng nó để đổi lấy tiền đồ, mà tôi là người mong Hàn Phục Chu xuống địa ngục hơn ai hết, có lẽ tôi và ông ta sẽ hợp tác để hai bên đều có lợi."

"Hàn Niệm, em nghĩ sao?" Anh giễu cợt.

"Ông ấy vô tội." Hàn Niệm cắn môi dưới trắng bệch, "Ba em bị người ta hãm hại."

"Vậy không phải người hãm hại là tôi sao?" Đường Diệc Thiên cảm thấy hết sức buồn cười, "Em nói những điều này với tôi không phải vô lý hơn sao?"

"Anh sẽ không thực sự muốn ông ấy chết." Hàn Niệm nhìn anh, đôi mắt màu đen đậm giống như mực không tan ra được, "Ông ấy là ba em, anh sẽ không thực sự muốn ông ấy chết."

Đường Diệc Thiên tránh né ánh mắt cô, "Không, tôi còn mong ông ta chết hơn bất cứ ai." Anh đứng dậy, cô không thấy được nét mặt của anh, "Tôi không thể đồng ý với em điều này, cũng không cho được."

"Nhưng em chỉ cần điều này." Hàn Niệm ngẩng mặt nhìn anh, gần như nghẹn ngào, "Bởi vì anh biết mất đi ba có cảm giác thế nào..."

Đường Diệc Thiên nở nụ cười cay đắng, "Hoá ra em vẫn nhớ tôi đã mất đi ba."

* * *

Năm ba Đường Diệc Thiên Đường Khải xảy ra tai nạn, anh mới hai mươi tuổi. Thiếu niên vừa trưởng thành, vẫn còn ở tuổi khờ dại. Đó là vào đầu mùa hạ, anh học năm thứ hai đại học, cô học cấp ba.

Vì ở cùng với cô, Đường Diệc Thiên chọn thi đại học trong thành phố, mỗi cuối tuần, lúc ít lớp có thể về nhà. Học cấp ba vô cùng vất vả, Hàn Niệm học luôn than khổ, từ trước đến nay cô cũng không phải là người trời sinh xuất sắc, mỗi một bước đi đều là anh gian nan kéo cô đi.

Đôi khi Hàn Niệm nghĩ, nếu năm mười lăm tuổi ấy không gặp Đường Diệc Thiên, có lẽ cả đời cô chỉ là năm hương nhỏ lùn lùn, nhưng gặp anh, cô rất vui vẻ, rất bần khoản, rất hạnh phúc cũng rất tuyệt vọng, đến cùng cuộc gặp gỡ này đối với cô mà nói là may mắn hay bất hạnh. Cho đến khi cô sinh Diệu Linh cô mới tìm thấy câu trả lời, một cục nho nhỏ mềm mại nằm trong lòng cô, trong giây phút cô đưa tay chạm đến sinh mạng nhỏ đó, Hàn Niệm đã nói với mình, tất cả đều là số phận.

Cuối tuần ôn bài tập, di động của Hàn Niệm vang lên ba lần nhắc nhở có tin nhắn mới, cô đưa tay muốn tắt máy, lại bị anh cầm trước một bước, nhướn mày nhìn cô, "Là ai?"

Cô nhún vai, "Tự anh xem đi."

Đường Diệc Thiên dựa vào ghế, giơng khoe miệng lật xem từng tin nhắn, ngoại trừ hôm nay, còn tồn đọng không ít trong hộp thư. 80% đều là tên người lạ không có lưu tên, cho nên có rất nhiều người tự giới thiệu ở phần mở đầu, hoặc hỏi cô ôn tập thế nào, có cần học thêm không, hay hỏi thăm cô có báo thi trường nào chưa.

Không hề ngoài ý muốn, tất cả đều gửi đến từ những người khác giới.

Đường Diệc Thiên hơi nheo mắt đặt di động xuống, "Chà chà, nắm hương nhỏ rất được hoan nghênh nha..."

Hàn Niệm xoay xoay cây bút nguyên tử, có chút kiêu ngạo nói, "Anh đang khen anh, hay khen em vậy?" Hiện tại cô đã trở mã trở nên xinh đẹp và trang nhã hơn, không còn là nắm hương nhỏ vừa đen vừa lùn lúc trước nữa, khó phân cao thấp với em gái của anh Đường Diệc Nhu.

Đường Diệc Thiên rất hài lòng với tác phẩm của mình, tất cả đều đã theo khẩu vị của anh, không có cảm giác nào tốt hơn! Duy nhất chỉ có một điều là tính khí của cô bé này không tốt, gan cũng không nhỏ, có cá tính cũng có hương vị.

"Mình." Anh khen mình không chút giấu diếm. Đường Diệc Thiên lúc ấy, tự tin và kiêu ngạo, mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay anh, kế hoạch cuộc đời của anh, con đường tương lai của anh, ngay cả nắm hương nhỏ của anh cũng giống trong sự tưởng tượng của anh.

Anh khẽ cười tắt điện thoại của cô, để lại trên bàn, "Về nhà đổi số đi, bình thường nhiều người làm phiền như vậy, sao em ôn tập được."

Hàn Niệm cười hì hì, đi lại gần anh hỏi, "Nếu nhờ em thi không đậu, anh có thể làm cho em vào được không?" Mấy năm nay Hàn Phục Chu cũng không có nuông chiều cô, người nuông chiều cô chỉ có Đường Diệc Thiên. Lúc mới bắt đầu thì nhìn không vừa mắt, sau đó đã phát triển thành "Nắm hương nhỏ của tôi chính là mặt mũi của tôi."

Khi đó cô còn hơi ú, kém xa vẻ đẹp động lòng người của bây giờ, nhưng tính tình hồn nhiên vẫn thắng mọi sự xinh đẹp quyến rũ. Làn da nõn nà trắng trẻo đầy sức sống giống như quả đào mật, lông mày không cắt tỉa có hơi lộn xộn, nhưng thô lại càng dễ thương hơn, cô dùng kiểu lông mày đó nhìn anh đầy mong đợi.

Đường Diệc Thiên cảm thấy cổ họng hơi khô khốc, lấy đại một cuốn sách đưa ra trước mặt cô, "Em đừng mơ tưởng nữa! Làm bài cho tốt đi!"

Hàn Niệm bấu môi tính toán trên tờ giấy nháp, vừa tính vừa than thở, "Thi không đậu thì thi không đậu, dù sao em cũng không có yêu cầu cao với bản thân, lên đại học nào không phải là lên...Em không hy vọng vào mình...úi!" Lời nói chưa dứt, lỗ tai đã bị anh véo lên.

Nấm hương nhỏ đau đến mức phải hít khí, "Đau quá à!"

"Không học cho tốt thì em sẽ chết chắc!" Đường Diệc Thiên dữ dằn ra lệnh, "Chú Hàn và dì Phạm cho anh toàn quyền chịu trách nhiệm trông coi em đó!"

Hàn Niệm xoa lỗ tai bị véo, lầm bầm, "Chịu trách nhiệm trông coi em, không phải chịu trách nhiệm với em...Hừ..."

Tiếng của cô không cao lắm, nhưng anh vẫn nghe vô cùng rõ ràng, anh ho nhẹ một tiếng, bày ra dáng vẻ anh lớn chín chắn hơn cô, "Em mới bảy lớn! Đã muốn tìm người chịu trách nhiệm rồi à?"

Hàn Niệm phồng má hừ một tiếng, sau đó vươn hai tay, đưa ra mười tám con số thoáng qua trước mắt anh, "Năm sau em đã 18 rồi!"

"Vậy thì 18 rồi nói." Anh thuận thế véo lên mặt cô một cái, "Đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa."

Thanh xuân tươi đẹp của thiếu nữ, rất vất vả mới lột xác được từ con vịt xấu xí thành thiên nga, cô nhớ người ngồi bên cạnh cô nhiều năm, trước giờ cô không dám sánh vai với anh, đến lúc này mới có thể tự tin đứng bên cạnh anh. Anh đã cho cô tất cả mọi thứ mà cô không dám mơ tới, bao gồm cả dũng khí.

"Nếu bây giờ anh không chịu trách nhiệm, em đi tìm người khác chịu trách nhiệm!" Cô lấy hết dũng khí nói xong, sau đó đỏ mặt nghênh đón ánh mắt ngạc nhiên của anh.

Nấm hương nhỏ...Đúng là có cá tính!

Anh chỉ đưa tay vò rối mái tóc dài thẳng và đen nhánh của cô, vò cô thành một cây nấm hương nhỏ xứng với tên thực, "Được, vậy em đi tìm đi. Đợi đến lúc em mười tám tuổi, anh sẽ chịu trách nhiệm bảo bọc họ biến mất."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 17.1

Ngày thi vào trường cao đẳng kết thúc, Hàn Niệm vừa đi ra khỏi trường thi thì thấy xe của Đường Diệc Thiên đậu ở đường đối diện. Cô vừa nhảy vừa nhúng đi qua, gõ cửa sổ xe.

Tay phải anh chống đầu đặt lên vô-lăng ngủ gật, bị gọi cô tỉnh lại.

Hàn Niệm mở cửa xe ngồi vào, chọc chọc vào vết tích vì đè ép mà đỏ ửng trên gò má anh, "Sao anh lại đến đây?" Cô nhớ hôm nay Đường Diệc Thiên đi bàn chuyện làm ăn ở thành phố khác với ba anh Đường Khải. Tháng trước vừa trải qua sinh nhật hai mươi tuổi, Đường Diệc Thiên bắt đầu tiến hành tích lũy kinh nghiệm để làm người thừa kế của anh.

"Hôm nay em thi xong rồi, không nên dẫn em đi chúc mừng sao?" Anh cười rồi đưa tay cài dây an toàn cho cô.

Hàn Niệm nhìn thấy dưới mắt anh thâm đen, mày hơi nhíu lại, lập tức hỏi, "Anh không ngủ được sao? Anh về hồi nào?"

Anh nâng tay xem đồng hồ, "Năm giờ sáng lái xe về, đến khoảng nửa tiếng. Tới kịp thời gian."

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Đường nét bên sườn mặt của anh vô cùng vững vàng, khuôn mặt đầy chiều sâu, khóe miệng giương lên mỉm cười không giấu được sự dịu dàng cương chiều. Hàn Niệm nghe rõ tiếng tim đập như sấm của mình, cô rất sợ...bị anh nghe thấy.

"Muốn đi đâu?" Đường Diệc Thiên khởi động xe, hỏi nắm hương nhỏ của anh.

"Sao anh không hỏi em thi thế nào?" Hàn Niệm cúi đầu vịn tay, giọng nói hơi run rẩy.

"À, xem ra cũng không tệ." Anh đạp chân ga, xe từ từ chạy lên đường cái đông đúc.

"Hả?" Hàn Niệm ngẩng đầu nhìn anh, "Tại sao?"

Đường Diệc Thiên nhìn thấu giọng điệu của cô, "Em ấy à, từ trước tới nay đều là tốt khoe xấu che, em đã kêu anh hỏi em, chắc chắn là rất muốn nói với anh."

Hàn Niệm bị anh nhìn thấu suy nghĩ, tim càng đập loạn hơn, cố ý bừa môi che đậy, "Vậy nếu em thi không tốt thì sao?"

"Thi không tốt..." Anh đạp thắng lại chờ đèn đỏ, vươn tay véo lên mặt cô một cái, "Vậy thì mau đi chơi, nếu không có kết quả rồi, chú Hàn nhất định sẽ nhốt em lại."

Hàn Niệm hừ một tiếng, "Vậy ai hù em trước khi thi là không thi tốt chắc chắn sẽ chết, bây giờ lại giả bộ làm người tốt."

"Sao anh lại giả bộ làm người tốt?" Đường Diệc Thiên cười, "Chẳng lẽ em muốn trước khi thi anh nói em thi mấy điểm cũng được?"

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Đúng vậy!" Cô ngẩng đầu lên, khoe khoang mấy "Người theo đuôi" cô, "Bọn họ đều nói em thi tốt hay không đều được, còn nói dù em trang điểm thế nào cũng đẹp cả! Chỉ có anh, luôn chê em ngốc, chê em không đủ tốt..."

Anh lắc đầu một cách bất đắc dĩ, tỏ vẻ xem thường những lời nói ngây thơ đó.

"Anh không giống bọn họ. Anh hy vọng tất cả mọi người đều nói em tuyệt nhất và tốt nhất. Bởi vì anh khen em, đó chỉ là riêng anh, người khác khen em, mới là lời khẳng định chân thật nhất, mà có được lời khẳng định này sẽ có thể tin tưởng vào bản thân."

"Tiểu Niệm, em nên có sự hoàn mỹ của riêng mình."

* * *

Thậm chí ba năm sau lúc anh nắm tay cô đi vào khách sạn Klee, anh vẫn nói với cô, "Em phải đứng trên sân khấu thuộc về mình, rời khỏi anh cũng phải sáng chói, không cần ý lại vào bất cứ ai. Em nên mãi mãi là Hàn tiểu thư, mà không phải Đường phu nhân."

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Nhưng lúc đó Hàn Niệm buộc kiểu tóc đuôi ngựa thật dài, mặc áo sơ mi và váy ngắn đồng phục sạch sẽ, dưới chân là đôi giày vải màu vàng nhạt, hai vai đeo túi, cô gần đến tuổi trưởng thành, đối với khái niệm tương lai và tình yêu vẫn rất mơ hồ, bản khoăn lại mong đợi. Cô vẫn chưa hoàn toàn hiểu ý trong lời nói của anh, cô quan tâm là..."Lòng riêng của anh...là gì?"

Đường Diệc Thiên giật mình, đưa tay sờ mũi, xụ mặt trả lời, "Là...Anh chịu trách nhiệm, bảo bọn họ biến mất."

Hàn Niệm cảm thấy tim của mình muốn nhảy ra khỏi cổ họng, sau đó nhảy vào trong tay cô, làm cho cô cảm nhận rõ nó đang vui vẻ và kích động. Cô bối rối đưa tay loạn xạ ra, "Em, em muốn ăn kem."

Anh cũng cảm thấy không khí trong xe đã cứng lại, làm cho người ta thở không được, quả thực cần không khí để hít thở! Vì vậy Đường Diệc Thiên nghe lời đánh tay lái, ngừng xe ở ven đường, mở cửa xuống xe đi mua kem. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Anh vừa rời đi, cuối cùng tim của Hàn Niệm cũng to gan nhảy lên, hai tay cô ôm nó, bắt nó quay trở vào vì má vừa nóng vừa đỏ sợ người ta nhìn thấy, "Thiên! Thiên! Anh muốn chịu trách nhiệm sao? Chịu trách nhiệm là ý kia sao? Sao hôm nay mình lại mặc đồng phục chứ! Mình nên mặc đồ khác!"

"Thùng thùng..." Đường Diệc Thiên gõ cửa sổ thủy tinh bên phía tay lái, ngắt lời nói quên hết tất cả của cô, Hàn Niệm bị hù sợ hết hồn, mở to hai mắt hốt hoảng nhìn anh qua kẽ tay, "Anh, sao lại anh quay lại?"

"Quên hỏi em muốn ăn vị gì." Anh nén cười hỏi, "Em đang làm gì vậy?"

"Em..." Hàn Niệm cúi đầu, mở tay mình ra, đưa trái tim đã nhảy ra đến trước mắt anh, "Em muốn anh chịu trách nhiệm trách..." (Không phải trái tim nhảy ra thiệt đâu nha mọi người. :))

Nhưng tất cả niềm hạnh phúc toàn mỹ chỉ dừng lại ngắn ngủi ở giữa trưa mùa hạ đó, Hàn Niệm mãi mãi không quên, hôm đó anh mua kem tươi thêm vị trà đậu đỏ cho cô, trong ngọt có chát, nhưng cô lại ăn ra hương vị đắng vào tim.

Di động của Đường Diệc Thiên vang lên, anh nhận điện thoại. Hàn Niệm ngồi bên cạnh anh, giọng nói sốt ruột của đầu bên kia điện thoại truyền ra từ bên trong ống nghe, cả cô cũng nghe rất rõ ràng. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Đường Diệc Thiên, ba cậu xảy ra tai nạn giao thông rồi!"

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 17.2

Ngày 10 tháng 6 năm 2003, Đường Diệc Thiên mất đi ba.

Nhưng đây vẫn chỉ là sự bắt đầu của một cơn ác mộng, ba anh Đường Khải bị phán là...sợ tội tự sát. Doanh nghiệp Đường thị bị nghi có dính líu tới buôn bán lừa đảo, công ty bị hứng chịu việc ăn bớt ăn xén vật liệu của công trình thi công đường cao tốc số 103 trong nửa năm nay vừa được làm sáng tỏ, nhà họ Đường lừng lẫy một thời trong vòng một tháng, nhà tan cửa nát.

Tài khoản tư nhân bị đóng băng, toàn bộ tài sản công ty bị tịch thu, tất cả những đất đai trên danh nghĩa của nhà họ Đường đều được bán đấu giá để trả nợ.

Một tháng sau, thậm chí Đường Diệc Thiên và Đường Diệc Nhu không có chỗ để sống ở thành phố J.

Tháng chín, Đường Diệc Nhu được cô giúp đến thành phố T học đại học, Hàn Niệm vào đại học J.

Trong một đêm, trời long đất lở, hoàng tử của cô trở thành kỹ sĩ nghèo túng, còn cô trở thành Hàn tiểu thư mà không ai biết đến. Bởi vì ba của cô một bước lên mây, trở thành sảnh trưởng Hàn.

Số phận của bọn họ mở ra một trò đùa lớn, nhưng may mắn là, Hàn Phục Chu cũng không vì nhà họ Đường sa sút mà chặt đứt duyên ương, trái lại ông vẫn cảm động và nhớ ơn sự giúp đỡ của Đường thị đối với ông trước kia, cũng dùng hết khả năng của mình để giúp đỡ Đường Diệc Thiên.

Việc này cũng khiến từ đầu đến cuối Hàn Niệm đều tin rằng, ông là người ba tốt nhất trên thế giới này.

Đường Diệc Thiên cảm ơn cô tạm thời chăm sóc em gái Diệc Nhu dùm anh, anh cũng cảm ơn sự khích lệ của ba Hàn Niệm đối với anh, nhưng anh biết, thế giới này chỉ có giúp người khi gặp nạn tạm thời, nhưng tuyệt đối không thể có cả đời.

(Cô ở đây là cô anh Đường Ly)

Đường thị chỉ còn một ít tài chính ở công ty con ở nước ngoài, so với cái đã mất đi, không đáng nói tới. Đường Diệc Thiên từ chối sự giúp đỡ của cô, chọn xin nghỉ học, đi tiếp nhận việc làm ăn mà thậm chí anh chỉ mới xem qua chưa kịp hiểu rõ.

Thời gian chênh lệch là khoảng cách giữa họ, Đường Diệc Thiên biết rất rõ, khoảng cách giữa bọn họ, phải tự anh vượt qua, toàn bộ nhà họ Đường cũng chỉ có thể dựa vào sự chống đỡ của anh, trong vòng một đêm, anh mất đi hết sự kiêu ngạo và che chở.

Cuối năm nay, sinh nhật mười tám tuổi của cô.

Anh kiếm được số tiền đầu tiên trong cuộc đời, tuy không thể sánh với việc anh đông sơn thái khởi sau này, nhưng có ý nghĩa đặc biệt, anh mua cho cô đôi giày cao gót đầu tiên trong đời.

Cô mang đôi giày cao gót màu đỏ kia vào, đồng ý sau này sẽ gả cho anh. Lúc đó anh không thể cho cô mọi thứ cô muốn giống như trước kia, nhưng anh hứa, anh nhất định sẽ cho cô một cuộc sống tốt hơn trước.

Anh nói, "Công chúa của anh, nhất định phải ở trong toà thành."

Ánh mắt kiên nghị của chàng trai hai mươi tuổi, cả đời Hàn Niệm cũng sẽ không quên.

Cô mang đôi giày cao gót đắt tiền, đi ăn mì trường thọ với anh ở sau hẻm nhỏ của trường học. Anh gấp quả trứng chiên bỏ vào trong tô của cô, giống như thói quen của mấy năm qua, anh nói với cô, "Ăn nhiều một chút, cho đáng người dài ra."

Hàn Niệm nghĩ rằng những ngày đó là những ngày cuối cùng của gian khổ, sau cùng lại phát hiện thì ra mãi mãi cũng không thể quay lại những ngày tốt đẹp như xưa.

* * *

"Lần này thì tốt rồi, em nói những việc đó cho anh ta biết rồi! Đúng là không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ bạn bè như lợn!" Hạ Đông Ngôn không thể hiểu được sự thẳng thắn thành khẩn của Hàn Niệm, trên điểm này anh khó mà có chung quan điểm với Đường Diệc Thiên...chỉ cảm thấy cô bị điên.

"Có một Trư bát giới, toàn đội có thể lên tây thiên một lượt được không?" Hàn Niệm trả lời một cách mỉa mai. Lúc đầu cô tiếp cận Đường Diệc Thiên, vì muốn có cơ hội tiếp cận Phương Lượng, Phương Lượng có quan hệ không nhỏ với tập đoàn Thịnh Thế, cộng thêm Đường Diệc Thiên có địa vị ở hai giới chính trị và thương nghiệp của thành phố J, lại có liên quan đến Hàn Phục Chu, nếu Phương Lượng muốn làm giao dịch, tất nhiên Đường Diệc Thiên sẽ là sự lựa chọn của ông ta.

Nhưng...

"Nếu Phương Lượng quyết tâm muốn lợi dụng việc này đổi lấy con đường làm quan, vậy em đi tìm ông ta chỉ uống công mà thôi, em không cho được thứ ông ta muốn. Đã vậy không bằng em để Đường Diệc Thiên lấy, sau đó em sẽ lấy từ trong tay anh ấy." Hàn Niệm nói quyết định của mình ra.

"Sao em khẳng định Đường Diệt Thiên sẽ cho em?" Hạ Đông Ngôn tiếp tục bấu môi xem thường.

Hàn Niệm buông tay, "Nhưng bây giờ chúng ta không biết Phương Lượng có tư liệu thật hay không, rốt cuộc là tư liệu gì cũng không thể chắc chắn. Nhưng anh ấy ra tay có hai chỗ tốt, một là, tin tức anh ấy thăm dò được nhất định đáng tin, hai là, tin tức anh ấy thăm dò cũng giống như là tin tức của em."

"Điều này không khác trước là mấy, em bây giờ, từ ý đồ đến mục đích đều bị anh ta biết rõ." Hạ Đông Ngôn than thở, từ đầu đến cuối đều cảm thấy không đáng tin!

"Anh còn không biết ngược mà đi trách em, nếu không phải anh dẫn Diệt Linh đến tìm em, sao em phải đến nỗi..." Hàn Niệm phản kích.

"Phải đến nỗi...gì?" Hạ Đông Ngôn nheo mắt hỏi, "Em sao vậy? Với lại tối hôm qua em đi đâu?"

Hàn Niệm hung hãn liếc anh, Hạ Đông Ngôn run rẩy, nhanh chóng trở lại đề tài cũ, "Em muốn tìm Phương Lượng, cũng có thể tìm anh, không phải nhà họ Hạ cho không nỗi thứ Phương Lượng muốn."

Cô mỉm cười, "Mặc dù nói những lời này rất buồn nôn cũng rất giả tạo, nhưng em vẫn hy vọng giữa chúng ta luôn trong sạch, để lúc em đứng trước mặt ba mẹ anh sẽ không cảm thấy mình dơ tiện. Hạ Đông Ngôn, em đã mất đi quá nhiều rồi, chỉ có điều không muốn vứt bỏ sự tôn nghiêm."

Giữa cô và Đường Diệt Thiên thì không giống, có vài thứ, hoàn toàn là anh nợ cô.

Hơn nữa cô tin, anh còn để ý đến cô, chỉ cần anh còn để ý, anh sẽ không ra tay thật sự, ít nhất khi anh ra tay sẽ nói trước với cô. Hàn Niệm

còn biết, cho dù cô không có gì hết, nhưng cô vẫn giữ được thẻ bài cuối cùng.

Dù sau cùng cô mất đi tất cả, cũng muốn cứu ba mình ra.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 18.1

Hội nghị theo thường lệ vào sáng thứ hai, Đường Diệc Thiên hơi ngán người. Sau khi tan họp, Cố Song Thành chế giễu, "Sao? Có một lễ tình nhân đáng nhớ chứ?"

Đường Diệc Thiên lạnh lùng liếc mắt qua, nhị thiếu gia nhà họ Cố nghiêng người né tránh, cười tí mắt, "Hàn Niệm mới trở về không tới hai tháng, anh đã chết mê chết mệt thành như vậy, nếu trở về hai năm, chắc chắn..."

Đường Diệc Thiên lười đấu võ mồm với cậu ta, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề của mình, "Phương Lượng có qua lại với nhà họ Cố không?" Đường, Cố, Hạ ba gia tộc chia ba thiên hạ, Hàn Niệm đến nói chuyện thẳng thắn với mình, có thể thấy Phương Lượng không có qua lại với nhà họ Hạ. Hai nhà Đường, Cố so sánh với nhau, tuy mình đã lập lại gia nghiệp nhưng nền móng khẳng định không vững chắc bằng nhà họ Cố, đặc biệt là lực ảnh hưởng của nhà họ Cố trong giới chính trị lớn hơn.

"Phương Lượng?" Cố Song Thành lập lại một lần khi trong ấn tượng của cậu ta không có tên của nhân vật lớn nào.

"Được rồi, tôi biết rồi." Đường Diệc Thiên chặt đứt nghi ngờ của cậu ta, cũng không muốn giải thích với cậu ta là tại sao mình nhắc tới người này.

Giải thích gì đây? Giải thích mình vẫn bị Hàn Niệm năm mũi dắt đi à? Đường Diệc Thiên cũng không muốn thừa nhận.

Thư ký Lâm gõ cửa đi vào, báo cáo lịch trình sắp xếp vào buổi trưa, "Hai giờ chiều hiệu trưởng trung học Văn Bác hẹn ngài đi nói chuyện cụ thể về việc quyên tặng. Hai giờ rưỡi Lâm tổng của T&D hẹn ngài đi bàn bạc về kế hoạch thiết kế cầu lớn. Còn ba giờ..."

"Tôi đến trung học Văn Bác." Đường Diệc Thiên nói xong liếc xéo Cố Song Thành, "Cậu và chị dâu cậu đi nói chuyện về kế hoạch thiết kế."

Cố Song Thành nhún vai tỏ vẻ không sao cả, "Ai bảo có người lưu luyến người xưa chứ."

Kiểm nén cả buổi sáng, cuối cùng Đường Diệc Thiên cũng tìm được cơ hội đánh trả, "À đúng rồi, có người còn yêu người lớn tuổi."

* * *

Quyên tặng một cái nóc cho thư viện và một cái nóc cho sân vận động, đây là vấn đề nhỏ nhất trong lịch trình của anh, nhưng Đường Diệc Thiên lại muốn đích thân đến một chuyến.

Bởi vì mỗi lần trở về trường cũ, anh đều đặc biệt cảm thấy bình yên. Giống như đang ở trong những năm tháng kia, chỉ cần cố gắng là có thể có được tất cả những thứ mình muốn. Ví dụ như lâu hành chính bị bỏ hoang kia, anh có thể dễ dàng bắt được nắm hương nhỏ của anh ở đó, mà không giống như bây giờ.

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Ra khỏi trung học Văn Bác, Đường Diệc Thiên nhớ ra mình vẫn chưa ăn trưa, anh nhớ ở góc đường phía đông trường học có một quán hoành thánh, mỗi lần Hàn Niệm vào đều bỏ mấy thìa dầu ớt, húp đến nước mũi chảy ròng ròng. Anh không tự chủ được đi tới, nhưng con đường đã sửa mới lại từ sớm, những cửa hàng nhỏ trước kia đều đã biến mất.

Đường Diệc Thiên đứng ở góc đường đó, không thể không thừa nhận là có rất nhiều thứ mất đi thì khó có thể tìm về. Anh tự giấu đi về phía trước mấy bước, chuẩn bị đi tới tiệm cà phê đằng trước mua một tách cà phê giải quyết vấn đề, dù sao thì tối anh còn có một bữa tiệc.

Qua một con đường cái, là tới đường Hoài Hải. Nhà trẻ Cây Bao nằm trên đường Hoài Hải, bọn nhỏ chơi đùa trong sân thể dục đối diện với lối đi bộ. Lúc Đường Diệc Thiên đi qua, đang có hai lớp học thể dục, tiếng vui cười líu ríu giống như chim nhỏ bị nhốt trong lồng.

Đường Diệc Thiên không thích con nít, ghét ồn ào. Cho nên anh hơi nhú mào, tăng bước chân.

Đột nhiên có một giọng trẻ con non nớt gọi anh, có thể nói, không tính là gọi anh, mà là kêu biệt hiệu...của anh?

"Bà ngoại sói!"

Nghe thấy ba chữ ấy, cuối cùng anh cũng nhận không được dừng bước lại, xoay người thì nhìn thấy, hai bàn tay nhỏ của Diệc Linh đang nắm song sắt nhiều màu rực rỡ, thò cái đầu nhỏ từ khoảng cách ở giữa ra nhìn anh.

Đường Diệc Thiên không muốn nhớ tới con của người phụ nữ của mình và người khác sinh có dáng vẻ thế nào, tiếc là Diệc Linh lớn lên rất giống Hàn Niệm, nhưng anh lại không tìm được cơ gì có thể giả bộ không biết, huống hồ...vật nhỏ này còn nhớ mình sao? Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Anh lui về sau mấy bước, cúi đầu xuống nhìn thẳng nhóc chỉ cao tới đùi mình, "Cháu gọi tôi là gì?"

"Bà ngoại sói!" Cách song sắt rắn chắc, lá gan của tiểu Diệc Linh đột nhiên lớn ra. Nếu tên xấu xa này dám hung dữ với cậu, cậu sẽ đi méc cô giáo! Kêu cô giáo đánh vào mông chú ta!

Quý nhỏ, tính tình xấu giống hệt mẹ nó. Đường Diệc Thiên không thiếu lý do ghét bỏ tên nhóc này, nhưng từ đầu đến cuối đều không ghét được, có lẽ là yêu ai yêu cả đường đi. Nghĩ tới đây, Đường Diệc Thiên có chút bất đắc dĩ. Hay có thể đổi lại, bởi vì mình quá ghét Hạ Đông Ngôn, cho nên mới so đo từng lời nói, còn đứa bé này thì không ghét như vậy.

Anh ngồi xổm một gối xuống, đưa tay véo chiếc mũi nhỏ của Diệu Linh, vừa mềm mại vừa nhỏ, giống như một viên xôi nước nhỏ và dẻo, "Chú là bà ngoại sói, vậy cháu là gì?"

"Cháu là Hàn Diệu Linh!" Diệu Linh lớn tiếng trả lời.

"Ồ." Đường Diệc Thiên gật đầu, "Vậy tại sao gọi chú là bà ngoại sói?"

"Vì chú hung dữ với mẹ cháu!" Thằng bé nói vô cùng lưu loát. Có lẽ là từ nhỏ đã ở nước ngoài tiếp nhận đào tạo của hai loại ngôn ngữ, so với những đứa trẻ cùng lứa, thằng bé luôn có kỹ năng ngôn ngữ mạnh hơn, nói xong còn ngắt sang ngôn ngữ khác, "You are bad!"

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Dáng vẻ con nít trừng mắt thật sự rất buồn cười, Đường Diệc Thiên không nhịn được đùa với nó, "Vậy cháu vâng lời như thế, nhất định là good boy (Chó ngoan)?" (Chỗ "Chó ngoan" này là nguyên văn của tác giả, không phải dịch từ anh sang Việt của từ "Good boy" nhé)

Mặt của tiểu Diệu Linh lập tức đỏ hết lên, vung nắm đấm nhỏ đánh về phía anh. Cô giáo trẻ ở đằng xe nhìn thấy Diệu Linh vênh cái mông nhỏ giãy dụa ở cạnh lan can, tò mò đi tới hỏi, "Hàn Diệu Linh, con đang làm gì vậy?"

Có cô giáo đi tới, Đường Diệc Thiên đứng ngay dậy, dáng người cao gần 1m9, cộng thêm mặt mũi đẹp trai, còn chưa mở miệng nói chuyện đã khiến cô giáo trẻ nhìn không được đỏ mặt, "Vị tiên sinh này, ngài là?"

Cúi đầu nhìn Diệu Linh ở bên cạnh lan can, cô giáo đau lòng đoán, "Ngài là ba của thằng bé?"

"Không phải" Không phải"! Hai người một lớn một nhỏ cùng nói một lúc. Tiểu Diệu Linh còn giành cáo trạng trước, "Cô giáo! Cô giáo! Chú ấy là tên khốn khiếp!"

Đón lấy ánh mắt ngạc nhiên của cô giáo, Đường Diệc Thiên cười nhả nhận, khiến cô giáo quên hết tất cả trong nháy mắt. Cô đưa tay sờ đầu Diệu Linh, "Diệu Linh, sao có thể không lễ phép với chú như vậy!"

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Chú ấy gọi con là chó nhỏ!" Diệu Linh lạnh lợi ôm chân cô giáo tìm sự an ủi, cô giáo bất đắc dĩ nhìn nó, nghĩ thầm con đúng là giống như một con chó nhỏ...

Đường Diệc Thiên được lợi cũng không khoe mẽ, xoay người đổ dành Diệu Linh đang tức giận, "Chú mua đồ chơi cho con có chịu không?"

Diệu Linh lắc đầu một cách khí thế, còn học theo dáng vẻ của người lớn ôm hai tay trước ngực ngẩng đầu nhỏ lên, "Không cần!"

Đường Diệc Thiên suy nghĩ một lúc, nhớ tới Hàn Niệm đã từng kéo anh đi xem phim hoạt hình, "Xe tia chớp?"

"Không cần!"

"Iron Man? Transformers?"

Diệu Linh liếc nhìn anh bằng thái độ kiêu kỳ, "Trừ khi chú có Tứ hiệp thần kỳ, cháu sẽ không gọi chú là bà ngoại sói nữa."

"Được, vậy thì tứ hiệp thần kỳ." Đường Diệc Thiên cười nói. Cô giáo thoát khỏi nụ cười mê người này, cắt ngang cuộc nói chuyện giữa bọn họ,

"Khụ khụ, ngài biết thằng bé sao?" Sao cô cảm thấy lời đối thoại này giống như đang dụ dỗ con nít vậy! Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Tôi là...của thằng bé..." Đường Diệc Thiên nói được một nửa, thì không nói nữa. Anh là ai của thằng bé?

Đang lúng túng, Hàn Niệm đến nhà trẻ đón thằng bé tan học. Vừa rồi cách một con đường cái, cô ở phía xa thấy có một bóng dáng cao to đứng ở cửa, đến gần thì thấy, quả nhiên là anh, "Sao anh lại đến đây?"

Đường Diệc Thiên sờ chóp mũi, bình tĩnh nói, "Tôi muốn dẫn thằng bé đi mua tứ hiệp thần kỳ."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 18.2

Bách hoá Bách Liên.

"Chú! Đồ chơi ở lâu ba! Con còn nhớ!" Diệu Linh chỉ đến một lần, đã nhớ rõ chỗ bán đồ chơi ở đâu.

"Được. Vậy cháu dẫn đường." Đường Diệc Thiên dắt Diệu Linh đi, một cao một thấp rất xứng và vô cùng buồn cười, anh vì chiều theo ý Diệu Linh, dọc đường luôn khom người, cuối cùng cũng cảm thấy mệt, đưa tay bế thẳng bé lên.

Thế trạng của anh rất khỏe, không giống Hàn Niệm phải dùng cả hai tay, một cánh tay bao hết, để thẳng bé ngồi trên cánh tay anh, sau đó dùng tay khác ôm lấy hai bắp đùi của thẳng bé, vừa thoải mái vừa an toàn.

Thế giới của con nít hết sức đơn giản, có người bế mình lên cao, lại mua đồ chơi cho mình, vậy người đàn ông đó chính là người tốt. Hàn Niệm cũng nhớ tới tuổi thơ, và sự phán xét tiêu chuẩn đơn thuần như vậy. (Có lẽ chị ấy nhớ tới sự phán xét lầm của mình vs người bạn ngồi cùng bàn.)

Hàn Niệm xách túi đi theo phía sau bọn họ, không nói rõ được tâm trạng, có chút vui mừng lại ảm chút chua xót.

Thẳng bé vừa thấy đồ chơi, lập tức hoa mắt trong phút chốc, cũng ném tứ hiệp thần kỳ ra sau đầu, cuối cùng thực sự nín thở giống như một chú chó con.

"Chú, chúng ta mua xe lửa này đi!"

"Chú, hay đổi lại Bumblebee này đi!"

"Chú, hoặc là Iron Man này đi!"

"Diệu Linh." Đường Diệc Thiên thấy Hàn Niệm ngần ngừ ở cửa tiệm, xoay người nói với Diệu Linh, "Chú mua hết cho cháu được không nào?"

Diệu Linh giật mình, đưa bé lớn như vậy, giống như nhận lấy sự kích động mà trước nay chưa từng có, gần như không nói nên lời, "Thật...sao...ạ?"

Đường Diệc Thiên cười lên, anh đã từng cho mẹ thằng bé hết tất cả những gì mình có, huống chi chỉ mua cho thằng bé mấy món đồ chơi?

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Diệu Linh liếc trộm sang mẹ, "Nhưng mẹ không cho."

Đường Diệc Thiên ranh mãnh nháy mắt với thằng bé, "Đó là chú nhất định đòi mua cho cháu."

Ánh mắt của Diệu Linh đã bán đứng lòng của nó, đâu đâu trong mắt cũng thấy...chú là người tốt!

Mua đồ chơi xong trời đã tối, Hàn Niệm ôm lấy con, cười nói cảm ơn với Đường Diệc Thiên, Diệu Linh cũng khéo léo nói, "Cảm ơn chú. Chú không phải bà ngoại sói nữa."

Đường Diệc Thiên nhìn nụ cười giống nhau của hai mẹ con này, ma xui quỷ khiến nói ra lời mời, "Muốn chú mời cháu đi ăn cơm tối không?"

Cặp mắt đen láy của tiểu Diệu Linh hơi chuyển động, "Chú muốn mời cháu đi ăn gà chiên và coke còn mua kẹo Chocolate phải không ạ?"

Đường Diệc Thiên bật cười, "Đúng vậy."

Vừa nghe thấy lời khẳng định đó, Diệu Linh vui mừng đưa tay ôm mặt mẹ, trong đôi mắt đẹp giống như viên ngọc sáng trên bầu trời tràn đầy sự mong đợi, "Mẹ, con nít biết lễ phép, phải nói "Vâng" và "Cảm ơn" đúng không ạ?"

Hàn Niệm nhin không được nở nụ cười, "Đúng vậy."

Thằng bé lập tức nói với Đường Diệc Thiên một cách giòn rụm, "Vâng ạ, cảm ơn chú!"

* * *

Gọi điện thoại thoái thác bữa tiệc tối, lúc Đường Diệc Thiên trở lại MacDonald, Diệu Linh đã xếp hàng mua xong bữa ăn, bàn tay nhỏ bé nâng lên thật cao gọi anh may quay lại.

Trong phòng ăn vừa ngọt ngào vừa nóng, Đường Diệc Thiên cởi áo khoác ra, áo sơ mi ở trong màu đen và caravat trắng thơm, ngồi trong phòng ăn chật chội dễ gây chú ý. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Ngay cả anh cũng không biết, rốt cuộc bây giờ anh và Hàn Niệm là gì. Đường như chỉ cần bọn họ quên đi quá khứ, là có thể ấm áp và tốt đẹp. Nhưng chỉ cần nhắc lại chuyện xưa, thì lập tức buồn bã tách ra.

Điều duy nhất có thể khẳng định, bọn họ đều hưởng thụ những giây phút ngắn ngủi thoải mái này. Nhưng người thật sự có thể hoàn toàn vô tư hưởng thụ, cũng chỉ có một mình Diệu Linh.

"Mẹ! Coke uống ngon quá!" Thằng bé bỏ thêm đá vào coke, hút một ngụm nhỏ thì vui vẻ nhướn mày, hai chân ngắn hững hờ đứng đưa trước sau.

"Chỉ được uống một nửa thôi." Hàn Niệm nhắc nhở thằng bé. Bởi vì có Đường Diệc Thiên ở đây, cô mới cho phép Diệu Linh ăn gà chiên và coke một lần.

Có thể uống nửa ly coke, Diệu Linh đã thoả mã. Vậy xem ra, chú bà ngoại sói có tác dụng hơn Hạ Đông Ngôn nhiều. Hạ Đông Ngôn nói gì, mẹ cũng không nghe! Trong lòng đã có tính toán nho nhỏ, Diệu Linh muốn phát triển tình hữu nghị với chú bà ngoại sói một chút.

"Chú, cháu nói cho chú biết một bí mật nhỏ nha." Thằng bé đến gần bên tai Đường Diệc Thiên rồi nhỏ giọng nói, "Cháu thích tiểu Lạc ở lớp quả đào bên cạnh. Chú mua kẹo chocolate cho cháu, cháu muốn mang đến nhà trẻ cho bạn ấy ăn."

"Ồ, vậy sao?" Đường Diệc Thiên cười khẽ, cả bản thân anh cũng không biết khuôn mặt mình lúc này rất dịu dàng.

"Chú có thích bạn nữ nào không ạ?" Diệu Linh cắn một miếng gà, vừa ăn vừa hỏi, thừa dịp mẹ không để ý ôm lấy lon coca uống ừng ực một miếng lớn.

Đường Diệc Thiên giương mắt nhìn thoáng qua Hàn Niệm ở đối diện, cúi đầu trả lời thằng bé, "Có. Nhưng cô ấy không thích chú, không muốn ở chung với chú."

Diệu Linh chặc lưỡi, "Cô ấy có dữ giống như Sói Xám không ạ?"

"Khụ khụ..." Đường Diệc Thiên mỉm cười, "Không kém bao nhiêu."

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Vậy chú bắt dê con cho cô ấy ăn đi!" Diệu Linh dùng ánh mắt "Chú ngốc quá" nhìn anh, thừa cơ uống ừng ực thêm một ngụm coke.

Đường Diệc Thiên im lặng một lúc, cười như không cười nói, "Đúng vậy, chú không có cách cho cô ấy ăn dê con. Nên cô ấy rời khỏi chú."

(Dê vui vẻ và Chó xám: là bộ phim hoạt hình của Trung Quốc làm về thế giới động vật, nội dung khôi hài, nói về dê và sói hai đại thú tộc thi đấu để giành chức vị đứng đầu)

Anh có thể buông bỏ khúc mắc, thậm chí tiếp nhận đứa bé, nhưng anh không giúp cô cứu Hàn Phục Chu ra được.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 19.1

Đường Diệc Thiên đưa bọn họ đến dưới nhà trọ, Hàn Niệm ôm Diệu Linh vào thang máy. Trên đường về Diệu Linh đã ngủ thiếp đi, lúc này thức dậy mở mắt ra nhìn bốn phía, đột nhiên hỏi, "Mẹ, chú đâu?"

"Chú về nhà rồi." Hàn Niệm cưng chiều xoa đầu thằng bé, "Diệu Linh cũng phải về nhà."

"Mẹ...con thích chú đó." Con nít lúc nào cũng ngây thơ và thẳng thắn, thích và không thích, viết thẳng lên mặt, còn dám nói thẳng ra.

"Vì chú mua đồ chơi cho con, mời con đi ăn gà chiên và coke sao?" Hàn Niệm tức giận nói.

Diệu Linh then thùng cười khanh khách, "Khà khà, nhưng mà mẹ ời, dù sao con cũng không có ba, nhiều chú chơi với con, con sẽ không muốn ba nữa."

Hàn Niệm sửng sốt trong chốc lát, cô đột nhiên phát hiện thằng bé trưởng thành nhanh hơn sự tưởng tượng của cô, thằng bé biết, hiểu, càng ngày càng nhiều, có lẽ ngày đó sẽ tới sớm hơn so với dự liệu của cô.

* * *

Vừa bước vào cửa, Hàn Niệm lập tức thấy Hạ Đông Ngôn ngồi trên ghế sofa với khuôn mặt tối sầm. Trên mặt anh viết năm chữ to sáng loáng...anh, đang, rất, mất hứng!

Nhưng anh mất hứng không phải là trạng thái rất bình thường sao? Nên Hàn Niệm lịch sự nhìn thoáng qua, rồi ôm Diệu Linh vào phòng ngủ của thằng bé trước.

Cô vừa đóng cửa, khuôn mặt tức giận của Hạ Đông Ngôn cũng tìm đến trước mắt cô, hơn nữa trong mắt còn đầy hờn tủi giống như oán phụ trong khuê phòng, "Tiểu Niệm Niệm, sao mẹ anh nói với anh, em nói em sẽ không gả cho anh!"

"Đúng. Bà ấy nói không sai." Hàn Niệm đẩy anh tới phòng khách, sợ anh xúc động rồi lớn giọng ầm ĩ đến Diệu Linh.

"Tại...sao!" Hạ Đông Ngôn giàn giụa nước mắt, "Người ta nhẫn nhục làm trâu làm ngựa nhiều năm như vậy, sao em lại đối xử với anh thế này! Rất bất, công!"

Hàn Niệm vươn tay dùng sức véo khuôn mặt tươi như hoa của Hạ Đông Ngôn, "Hạ đại thiếu gia, rút lại biểu cảm quá mức khoa trương này của anh đi được không?"

"Đây là anh phát ra từ nội tâm! Không rút lại được!" Hạ Đông Ngôn tức giận đập bàn.

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Em biết anh đối xử với em rất tốt, cho nên anh cũng rất hiểu em. Em hận anh ấy nhưng không thể quên được anh ấy, ba em ép buộc em cũng không nỡ phá đi con của anh ấy, có thể đời này em và anh ấy không thể ở bên nhau, nhưng em cũng không thể ở chung với anh." Hàn Niệm cười thành thật, "Em biết em rất đê tiện khi luôn lợi dụng anh, nên anh xem em như người phụ nữ đê tiện cũng không sao."

Cô không biết tại sao hôm nay lại chọn nói thẳng với Hạ Đông Ngôn, có lẽ bởi vì lời nói của Diệu Linh, cô hiểu được dù đứa bé không có ba,

cũng không nên gán ép cho nó một người ba.

"Anh thích em, em biết. Nhưng em không ngờ anh có thể làm cho em nhiều chuyện như vậy. Thực sự, Hạ Đông Ngôn, em từng cho rằng anh theo đuổi em, chỉ là đùa giỡn mà thôi." Cô dứt khoát nói hết những lời trong trái tim ra. Cô từng hy vọng có thể chuyển phần tình cảm nặng nề này thành tình bạn sâu nặng, nhưng lúc Hạ Đông Ngôn thật sự nói đến chuyện cưới gả, cô ý thức được phải nói rõ ràng.

Sắc mặt của Hạ Đông Ngôn chuyển từ hồng sang trắng, cuối cùng u tối đến đáng sợ, anh nói, "Hàn Niệm. Em đùa giỡn tình cảm của tôi!" Sau đó tức giận sập cửa bỏ đi.

Hàn Niệm thở dài, nếu anh có thể dứt khoát phũ tay bỏ đi như vậy, ngược lại làm cho cô có phần yên lòng hơn, trước đó cô không nghĩ anh làm được điều này, rốt cuộc là tại sao.

Nhưng bây giờ cô không có thời gian suy nghĩ đến điều đó.

Xoa mi tâm, lúc này cô mới phát hiện trong phòng khách xuất hiện thêm một cái giá treo áo lớn, cô kéo tấm vải xám dày bên trên xuống, trong phút chốc một phòng xuân quang. Màu sắc đẹp như vẽ hiện ra trước mắt cô, đều là lễ phục châu Âu mới nhất.

Hàn Niệm thuận tay cầm ra một bộ, số đo không sai tí nào. Trên giá áo còn có một tấm thẻ, trên đó viết bốn chữ cứng cáp và có lực..."Xé một thường mười."

Cô nheo mắt, Đường tiên sinh cũng biết tính thật.

* * *

Đường Diệc Thiên đang định hẹn gặp mặt Phương Lượng. Theo bản thân anh suy đoán, nếu phần tư liệu kia có thật, nhất định là nội dung đều

cập đến không ít các nhân vật trong hai giới chính trị và thương nghiệp. Một khi cục diện chính trị đảo lộn, có người xuống ngựa, cũng có người có lợi.

Đối với Hàn Niệm, có lẽ cô sẽ không quan tâm việc này, cô chỉ quan tâm phần có liên quan đến Hàn Phục Chu trong đó.

Theo quy định của "Luật hình sự" là nếu tội phạm bị phán tù chung thân, sau khi đưa ra cơ quan thực thi pháp luật, nếu có biểu hiện tốt, dưới tình huống bình thường, sau khi mãn thời gian hai năm, có thể xem tình hình cải tạo, giảm án tù có thời gian. Mức độ giảm hình phạt của toà án nhân dân cấp cao ở các tỉnh không có quy định giống nhau, bình thường là 15 năm đến 20 năm.

Cuối năm ngoái Hàn Phục Chu đã lãnh hình phạt tròn ba năm, Hàn Niệm một lòng muốn làm cho ông giảm hình phạt, trước là chuyển không có thời hạn thành có thời hạn, sau đó sẽ tìm dịp thích hợp để được phóng thích. Nếu tội chồng thêm tội, chỉ sợ chẳng những hết hy vọng giảm hình phạt, còn tăng thêm hình phạt.

Bởi vì vụ án của ba Đường Diệc Thiên Đường Khải không đủ chứng cứ, Đường Diệc Thiên không có cách nào khống cáo ông ta tội giết người, nên mới để bọn họ có hy vọng.

Vì một khi người đã chết, thì không còn hy vọng gì nữa.

Đường Diệc Thiên cảm thấy Hàn Niệm đúng là điên rồi, cô cố chấp tin tưởng ba mình vô tội, lại sợ thứ gì đó trong tay Phương Lượng sẽ khiến Hàn Phục Chu thêm tội, rồi cuộc theo cô Hàn Phục Chu vô tội hay có tội?

Sau cùng anh cần thận suy nghĩ lại một chút, có lẽ với Hàn Niệm, cô chỉ muốn chứng minh là ba cô không có hại chết ba anh, đây là chỗ cô tin tưởng nhất. Anh tự hỏi lại lòng, nếu không phải vì có thù giết cha, có lẽ anh cũng sẽ không đưa Hàn Phục Chu vào chỗ chết.

Thế giới này hoàn toàn không có trắng đen tuyệt đối, không có Hàn Phục Chu, cũng sẽ không thay đổi được bản chất của màu xám. Oai phong凛冽 là việc của thẩm phán, mà việc Đường Diệc Thiên có thể làm, chỉ là đảm bảo bản thân mình sạch sẽ.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 19.2

Thứ sáu ngày đó, sau hai giờ chiều Đường Diệc Thiên kết thúc một ngày làm việc. Đó là một ngày nắng hừng hực, anh rót cho mình một ly trà, vừa uống một hớp, trong đầu lại nhớ đến vật nhỏ uống một hớp coke là có thể vui vẻ nửa ngày.

Dáng vẻ vui sướng khi ăn của thằng bé, thực sự là giống mẹ nó như đúc.

Anh không biết đôi mắt mình đã dụi xuống, nâng tay nhìn đồng hồ. Anh đặt chiếc cốc qua một bên, quyết định đi ra ngoài một chuyến.

Anh không biết tại sao mình lại nhớ tới Diệu Linh, lái thẳng xe đến đường Hoài Hải, anh đột nhiên nhớ tới năm nay mình đã ba mươi tuổi, ở tuổi ba mươi, anh cũng hy vọng có một gia đình, có một đứa con.

Nhưng anh không ngờ, Diệu Linh cũng hỏi anh câu đó.

Tìm người gọi điện thoại cho viện trưởng, Đường Diệc Thiên đi vào nhà trẻ một cách thuận lợi, Diệu Linh đang ở trong lớp cây táo học vẽ, thằng bé vừa vẽ vừa hỏi Đường Diệc Thiên, "Chú, nhà chú có bạn nhỏ nào không ạ?"

"Không có." Đường Diệc Thiên cảm thấy vô cùng thất vọng, trong khi Hạ Đông Ngôn có một đứa con như vậy.

"Không sao." Diệu Linh an ủi, "Hạ Đông Ngôn cũng không có..." Thằng bé vẽ thêm một con sâu lên quả táo của mình, rồi cười rộ lên.

Đường Diệc Thiên chợt ngẩn người, anh nhớ anh chưa hỏi Diệu Linh một câu hỏi, "Diệu Linh, năm nay con bao nhiêu tuổi?"

(Lúc trước vì không có cảm tình vs nhau nên xưng chú-cháu bây giờ đổi lại là con)

"Tháng sau ba tuổi rồi ạ!" Diệu Linh ngẩng đầu lên, "Chú có mua bánh ngọt cho con không?"

Tuổi của Diệu Linh và mấy đứa nhỏ trong lớp không bằng tuổi nhau, Đường Diệc Thiên không rõ số tuổi, "Ba tuổi?"

"Vâng..." Bản thân Diệu Linh cũng có chút mơ hồ, "Hình như là ba tuổi."

"Vậy con sinh ngày mấy?" Đường Diệc Thiên tiếp tục hỏi, "Để chú biết mua bánh sinh nhật cho con được không?"

"Mẹ nói là tháng mười!" Diệu Linh cười khẽ, "Mười lăm tháng mười ạ!"

Đường Diệc Thiên nhớ, ở tháng 10 năm 2010 Hàn Niệm thừa lúc mình đi tham dự hôn lễ của em gái Đường Diệc Nhu ở thành phố T bỏ trốn. Nếu Diệu Linh sinh ngày mười lăm tháng mười, thì không có quan hệ gì với mình, nếu là tháng sau...

"Rốt cuộc là tháng sau, hay mười lăm tháng mười?" Anh kiên nhẫn hỏi lại.

Diệu Linh ngửa mặt suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nhìn anh lắc đầu tiếc nuối, "Con không biết..."

* * *

Sau ba giờ rưỡi chiều, Hàn Niệm đến đón con tan học. Đường Diệc Thiên nắm tay Diệc Linh đi ra cửa, cô vươn tay ôm lấy con, nhìn anh, "Đường tổng nhân rồi thật đấy."

"Cũng tạm." Đường Diệc Thiên trả lời.

"Có thể nhớ mua lễ phục, còn nhớ đến tìm thằng bé chơi đùa." Hàn Niệm cười tít mắt nói lại anh, "Rảnh rồi như vậy, sao không đi làm chút chuyện nghiêm chỉnh."

Đương nhiên Đường Diệc Thiên biết cô quan tâm chuyện nghiêm chỉnh gì, lịch sự trả lời cô, "Nhưng hình như tôi đã từ chối chuyện đó."

Hàn Niệm để Diệc Linh xuống, đưa trở lại trong cửa lớn của nhà trẻ, "Diệc Linh, con đi chơi trước một lát đi."

Thằng bé chạy ra xa, cô mới mở miệng nói tiếp, "Chúng ta thay đổi giao dịch đi, anh chỉ cần giúp em xác định tư liệu trong tay Phương Lượng là gì là được, em không cần anh làm gì khác nữa."

Đôi mắt của Đường Diệc Thiên tối hơn, "Tôi giúp em xác định, sau đó em tự đi giải quyết?"

"Chẳng lẽ anh sẽ giúp em sao?" Hàn Niệm cười hỏi vặn lại một câu.

"Tìm Hạ Đông Ngôn giải quyết giúp em?" Anh không bị câu hỏi cô cắt ngang suy nghĩ, vẫn giữ vững câu hỏi của mình.

Anh không trả lời câu hỏi của mình, còn mong mình trả lời thành thật với anh sao? Hàn Niệm mỉm cười, "Nếu Đường tổng chỉ chịu trách nhiệm xác định, vậy không cần quan tâm tôi làm gì."

Đường Diệc Thiên gật đầu, "Tôi có thể giúp em xác định, nhưng về phần tôi có nhúng tay vào hay không, hiện nay cũng không liên quan đến

em, dù sao em cũng không phải bà Đường."

"Hả?" Hàn Niệm giả vờ ngạc nhiên rồi mở to hai mắt, vẻ mặt ngây thơ của cô giả bộ không một chút khoa trương, "Thì ra giao dịch của chúng ta không cần em trở về làm công cụ ấm giường à?"

"Có lẽ tôi muốn thứ khác." Đường Diệc Thiên trả lời thản nhiên, "Nhưng tôi vẫn chưa nghĩ ra." Nói xong anh quan tâm hỏi, "Có cần đưa các người một đoạn không?"

Hàn Niệm sợ nhất là sự thản nhiên của anh, vì dáng vẻ này khiến cô hoàn toàn không đoán ra tâm tư của anh, thà anh tức giận không kiềm chế được còn đơn giản hơn, "Không cần, em muốn đưa thằng bé đi ăn cơm chiều với ba nó." Nói xong thì tiêu sái bỏ đi dưới đôi mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo của Đường Diệc Thiên.

Đường Diệc Thiên trở lại xe, gọi điện thoại cho thư ký Lâm Thư Văn, "Dẹp chuyện của Phương Lượng qua một bên trước, cậu điều tra giúp tôi một chuyện khác đi."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 20.1

Diệu Linh ngồi trong xe đẩy của siêu thị đi mua đồ với mẹ, Hàn Niệm hỏi, "Diệu Linh, sao hôm nay chú Đường lại đến tìm con?"

"Con cũng không biết ạ." Diệu Linh ngẩng đầu lên nhìn mẹ, "Con còn tưởng sẽ được đi ăn gà chiên..."

Hàn Niệm hơi nhíu mày nhìn thẳng bé, Diệu Linh vội vàng sửa miệng, "Con biết gà chiên không tốt, con nít ngoan không nên ăn..."

"Vậy chú ấy tới tìm con làm gì?" Hàn Niệm cầm một hộp sữa tươi bỏ vào xe, rồi mua cho Diệu Linh thêm một hộp phô mai trẻ em.

"Chú ấy muốn mua bánh ngọt cho con." Diệu Linh cầm hộp phô mai trẻ em cười hớn hở trả lời mẹ, "Chú ấy hỏi sinh nhật con ngày mấy!"

Hàn Niệm hết hồn, tay đưa ra dừng lại giữa không trung, hơi lạnh của tủ lạnh ngấm vào theo lòng bàn chân, đông lạnh xương cốt, "Vậy con nói sao?"

"Con nói tháng sau ba tuổi, nhưng sinh nhật của con là mười lăm tháng mười!" Diệu Linh đắc chí khoe khoang, "Mẹ, con nhớ rất rõ phải không ạ!"

Hàn Niệm cong khoé miệng mỉm cười một cách khó khăn, bỏ đại mấy hộp sữa chua vào trong xe, rồi đẩy xe đi tính tiền. Tiểu Diệu Linh ở bên trong xe gấp đến mức nhe nanh múa vuốt, "Mẹ, mẹ! Mua bánh Cookie cũng được!"

Ra khỏi siêu thị không lâu, xe của Hạ Đông Ngôn đã đến, Hàn Niệm vội vàng ôm con ngồi vào, Hạ đại thiếu gia tức giận cố ý ngẩng khuôn mặt kiêu ngạo lên không nhìn cô, "Hừ, không phải em không muốn anh giúp sao?"

Hàn Niệm không muốn cãi với anh, ngắt ngang rồi đi vào vấn đề, "Hạ Đông Ngôn, em không biết tại sao anh lại muốn giúp em, nhưng em không có thời gian suy đoán tâm tư của anh, cho nên rốt cuộc anh có tâm tư gì, em làm vậy có quá đáng hay không em cũng không muốn để ý. Tóm lại, xin anh đã làm việc tốt thì làm đến cùng, dẫn Diệu Linh đi nhanh đi."

"Sao?" Hạ Đông Ngôn hỏi.

Hàn Niệm nghiêm túc nhìn anh nói, "Anh nghĩ cho người thay đổi tư liệu ở Châu Úc thì Đường Diệc Thiên sẽ không phát hiện sao? Chẳng qua là trước đó anh ấy không biết đến sự tồn tại của Diệu Linh mà thôi, bây giờ anh ấy đã nghi ngờ, không tới ba ngày, khẳng định anh ấy sẽ điều tra được. Nên anh dẫn thẳng bé đi đi, anh ấy không dám động đến nhà họ Hạ đâu."

Hàn Niệm nói xong thì cho Diệu Linh ngồi ổn định, sau đó cô mở cửa xuống xe.

Hạ Đông Ngôn cau mày, "Nếu em không dẫn theo thẳng bé, em lấy gì trao đổi với anh ta, anh ta đã biết mục đích của em rồi."

Hàn Niệm xoay người, cô nở nụ cười đau thương dưới đám mây chiều lập loè của thành phố, giống như một đứa trẻ lạc đường, lạc vào thế giới hoàn toàn không thuộc về cô.

Hạ Đông Ngôn nhớ lại lần đầu tiên mình gặp Hàn Niệm trong trường đại học J, hôm đó cô chui vào ký túc xá nam, lúc đẩy cửa phòng anh ra, Hạ Đông Ngôn đã nghĩ, cô gái nhỏ xinh đẹp này từ đâu đến, sao lại chạy nhầm phòng đưa đến miệng anh?

Thoáng chốc đã nhiều năm, dáng dấp cô vẫn như trước, chỉ có điều năm tháng ép cô trưởng thành hơn, ép cô đi từng bước đến ngày hôm nay.

"Không sao." Cô nói, "Em tự có lợi thế của em."

* * *

Bản sao chép hồ sơ nằm bệnh viện ở châu Úc và hộ chiếu của Diệu Linh được đặt trên bàn làm việc của Đường Diệc Thiên, một cái là tháng 3 năm 2011, một cái khác là tháng 10 năm 2011.

Đường Diệc Thiên nhìn thấy thời gian kém nhau bảy tháng, sắc mặt chán nản kêu tất cả lui xuống. Chỉ có thư ký Lâm Thư Văn đánh bạo nói thẳng, "Tiểu thư làm vậy cũng không có gì lạ, lúc trước ngài cũng gạt cô ấy không ít."

Đường Diệc Thiên nhìn anh ta một cái, thực sự không còn lời nào để nói. Lâm Thư Văn từng là thư ký riêng của Hàn Phục Chu, cũng là cây đinh Đường Khải đặt vào bên cạnh Hàn Phục Chu, trong quá trình Đường Diệc Thiên đưa Hàn Phục Chu vào tù, anh ta vô tình là một người rất quan trọng.

Nhưng nhiều năm qua, Hàn Phục Chu đều không biết. khi tất cả mọi thứ đã chắc chắn, Hàn Niệm nói, "Đường Diệc Thiên, tôi tin anh mười năm, cuối cùng anh lại lừa tôi mười năm."

Bây giờ Hàn Niệm chỉ lấy gậy ông đập lưng ông thôi, Đường Diệc Thiên không có câu nào oán trách. Nhưng anh không oán, chẳng lẽ đứa bé cũng không nên oán sao?

Anh nhớ đến gương mặt nhỏ nhắn thò ra từ trong nhà trẻ nhìn anh đó, cặp mắt sáng lên khi nhìn thấy đồ chơi đó, đứa bé chỉ uống một hộp coke thôi đã vô cùng vui vẻ đó.

Đó là con anh!

Đường Diệc Thiên này vất vả mười năm là vì cái gì, là vì để vợ anh Hàn Niệm hạnh phúc hơn người khác, vì để con bọn họ sau này sống kiêu ngạo hơn bất cứ ai! Hồi đó biết cô mang thai, anh hận không thể hái sao trên trời xuống cho con của bọn họ, nhưng thực tế lại...

Con anh gọi Hạ Đông Ngôn bằng ba? Con anh nhiều năm không có ba? Con anh mua được mấy món đồ chơi sẽ kích động, ăn một miếng gà chiên cũng cảm thấy hạnh phúc?

Trong phút chốc tất cả sự giận dữ của Đường Diệc Thiên đã quay lại, xông về phía anh, như con thú dữ cắn anh chảy máu đầm đìa.

Hàn Niệm làm vậy, là muốn nói cho anh biết, tất cả là anh tự làm tự chịu.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 20.2

Đã biết trước mọi chuyện, Hàn Niệm cũng không lo sợ, đời người có nhiều chuyện không biết như thế, nếu ngay cả biết trước mà còn trở tay không kịp, cô đã sớm không thể chống đỡ đến bây giờ.

"Hàn Niệm, con cũng biết tình hình bây giờ đã sớm không còn như trước rồi..."

"Lát nữa con còn có việc, ngại quá, đi trước."

"Nếu trong cuộc sống có gì khó khăn con có thể đến tìm chú, nhưng có một số việc thật sự không thể."

...

Cô cười nhạt, bình tĩnh hơn bao giờ hết, lễ phép nói lời tạm biệt với gương mặt quen thuộc này. Hàn Phục Chu xuống ngựa, ảnh hưởng rất rộng, trong thành phố J gần như là thiết lập lại. Nhà họ Hàn cũng tránh không được ảnh hưởng, có lương tâm đưa tay giúp đỡ một chút, làm một số việc không đáng nhắc tới, trước đó Hàn Niệm đã chuẩn bị nhiều mặt, bị Đường Diệt Thiên tạo áp lực nhẹ lập tức hoá thành công dã tràng.

Sức uy hiếp của Đường Diệt Thiên còn đó, Hàn Niệm đang cầm cục gạch vàng mà không ai dám đón lấy. Thảo nào anh lại muốn giúp mình xác nhận, anh đã sớm dự liệu được dù anh cho cô câu trả lời, cô cũng bất lực.

Hàn Niệm đột nhiên nghĩ đến một người. Cô một thân một mình, lợi thế duy nhất chính là bản thân, mà trên thế giới này, thực sự có một người,

cũng để ý đến cô như Đường Diệc Thiên.

Lâm Thư Văn đi vào quán cà phê yên tĩnh ít người, lịch sự hỏi, "Tiểu thư, cô còn muốn đi gặp ngài ấy không?"

Gặp người quen, Hàn Niệm cười khách sáo, "Anh chờ tôi ở cửa lâu không?"

Lâm Thư Văn nâng tay nhìn đồng hồ, "3h, không lâu lắm." Anh ta ở bên cạnh Hàn Phục Chu cũng chừng chắc kín đáo như vậy, Hàn Phục Chu gần như xem anh ta là tâm phúc, ngoại trừ một số việc bên ngoài, Lâm Thư Văn hầu như biết hết nội tình của Hàn Phục Chu, "Nếu cô đã hết việc, phiền đi chung với tôi một chuyến. Đường tiên sinh muốn gặp cô."

"Có phải anh trở về bên cạnh anh ta thấy tự do hơn không?" Hàn Niệm không đứng dậy, chỉ lạnh lùng nhìn anh ta.

Lâm Thư Văn không trả lời, vẫn tiếp tục câu hỏi của mình, "Cô còn muốn đi gặp ngài ấy không?"

Hàn Niệm đứng dậy, cầm ly trà đổ từ từ vào cốc áo tây trang của anh ta, Lâm Thư Văn không nhúc nhích, cuối cùng thản nhiên nói, "Tiểu thư, cô có thể làm như vậy."

Cô lạnh lùng đặt ly xuống, "Đương nhiên tôi có thể, đừng tưởng ba năm trước anh thả tôi đi, tôi sẽ quên chuyện anh đã làm. Lâm Thư Văn, anh mãi mãi nợ nhà họ Hàn."

* * *

Xe chạy ra khỏi nội thành thì sắc trời đã tối, việc khiến người ta khiếp sợ như đi trên trăng, nhưng đoạn đường này lại vô cùng im lặng, cho đến khi tới một chỗ dưới chân núi ở ngoại ô gần thành phố J, Lâm Thư Văn mới mở miệng, "Đã đến."

Dưới chân núi hết sức ẩm ướt, cây rừng, còn có một ít cây sen. Trong vùng đất ẩm ướt có một tiểu viện ba tầng ngăn cách với thế giới, yên tĩnh lại thoải mái. Hàn Niệm không hề xa lạ với nơi này.

Lâm Thư Văn đưa cô vào, rồi lập tức bỏ đi.

Sân của tiểu viện có kết cấu phức cổ, xuyên qua trục giữa phòng khách, đi sâu vào bên phải là phòng sách. Bên ngoài đã thay đổi cấu trúc bằng gỗ, nhưng bên trong lại là bố cục hiện đại súc tích.

Đường Diệc Thiên ngồi trên sofa của một gian phòng ngoài, dường như đã đợi rất lâu, anh hơi mệt mỏi, từ từ nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi. Hàn Niệm đến gần, tiếng bước chân rất nhẹ, nhưng anh vẫn tỉnh.

"Đồ trên bàn trà."

Hàn Niệm liếc thoáng qua, "Không cần xem. Với bản lĩnh của anh, có lẽ còn tìm đủ tư liệu hơn tôi."

"Hàn, Niệm!" Anh ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt sâu giống như đáy biển lạnh lẽo u tối nhất thế giới, khiến người ta sợ hãi, "Sao em dám!" Đây là lần thứ hai anh chất vấn cô thế này, lần đầu là cô kéo người đàn ông khác đến xuất hiện trước mặt anh, lần thứ hai là cô gạt anh sinh con mà không nói cho anh biết.

"Lá gan tôi luôn rất lớn." Cô mỉm cười, "Đây là anh dạy tôi." Cô cũng từng nhát gan yếu đuối, là anh tự tay dạy cô dũng cảm, cho đến bây giờ, dù không có sự cưng chiều của anh, gan cô vẫn lớn như trước.

"Diệu Linh đâu?" Đường Diệc Thiên hỏi thẳng, "Em đưa con tôi đi đâu rồi?" Trước đó thư ký Lâm đến nhà trẻ, biết Diệu Linh đã xin nghỉ bệnh một tuần.

"Con của anh?" Hàn Niệm cười mỉa, nhìn anh giống như đang xem chuyện cười, "Thằng bé có quan hệ gì với anh? Anh sinh nó? Anh nuôi dưỡng nó? Hay anh đã từng yêu thương nó?"

Đường Diệc Thiên biết, trên chuyện này anh không có tư cách tức giận, chỉ có thể kiềm nén lửa giận. Đây chỉ là sự trả thù của Hàn Niệm đối với anh mà thôi, cô không sai.

"Được. Chúng ta không nói tới quá khứ, nói hiện tại." Đường Diệc Thiên nói, "Tôi giúp em tìm Phương Lượng, em đưa con cho tôi."

"Hèn chi Đường tổng có thể làm ăn lớn như vậy, thì ra chuyên kiếm tiền bằng loại mua bán này." Hàn Niệm châm biếm, "Nhưng ở phía Phương Lượng, anh chỉ giúp tôi xác nhận mà thôi, muốn dùng con để đổi? Anh thấy xứng sao? Hay trong mắt anh, thằng bé chính là lợi thế để giao dịch?"

Đường Diệc Thiên kiềm nén sự giận dữ muốn trào ra, "Tôi chưa từng mang con ra làm lợi thế! Mang thằng bé ra làm lợi thế là ba của em! Hàn Niệm, em đừng quên, lúc trước là ai ép em bỏ thằng bé! Không phải tôi, là Hàn Phục Chu, ba ruột của em! Trong mắt ông ta, thằng bé chính là sự uy hiếp cho lợi thế của tôi!"

Hàn Niệm không phản bác được, Đường Diệc Thiên đến gần, nhìn xuống cô từ trên cao, lặp lại lần nữa, "Thằng bé phải trở về, còn có em nữa."

"Tôi?" Cô ngẩng đầu nhìn anh, "Đường Diệc Thiên, anh dựa vào đâu mà yêu cầu chúng tôi như vậy?"

Anh đưa tay nắm lấy cằm cô, cô gái này chính là người mà anh yêu hơn bất kỳ ai trên thế giới này, hiện tại cũng hận cô hơn bao giờ hết.

Lúc anh biết được sự thật ba mình bị hại, anh chưa từng hận cô, lúc cô dùng mọi cách ép buộc anh, anh cũng không hận cô, thậm chí cô bỏ đi

nhiều năm, anh cũng vô cùng nhớ nhung. Mà bây giờ, anh thật sự hận cô, hận cô tàn nhẫn, hận cô khiến mình và cốt nhục chia lìa chỉ vì ba cô!

Vì tên hung thủ giết người kia!

"Vậy thì em phải ở đây, cho đến khi em đồng ý mới thôi." Đường Diệc Thiên hất tay, bước chân cô lảo đảo, ngã xuống sofa.

"Bây giờ, em không dễ dàng trốn được đâu, tôi khuyên em nên thành thật."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 21.1

Không phải lần đầu tiên Hàn Niệm bị nhốt trong này, hơn ba năm trước cô đã trải qua hai tháng tuyệt vọng nhất của đời người ở đây. Lúc đó ba cô bị xét xử sơ thẩm, rồi đến chung thẩm.

(Sơ thẩm: Xét xử sơ thẩm là tòa án xử vụ án ấy lần thứ nhất. Nếu bị cáo không chấp nhận bản án đã tuyên trong xét xử sơ thẩm thì khán án lên tòa án có cấp cao hơn, tòa sẽ xử lại đó là phúc thẩm. Nếu cũng không chấp nhận thì có quyền khán án lên Tòa Thượng Thẩm. Tòa thượng thẩm là cuối cùng.

Chung thẩm: (tòa án) quyết định lần cuối cùng về một vụ án làm cho bản án có hiệu lực pháp luật, sau đó đương sự không được chống án nữa)

Đó là tháng tám oi bức nhất thành phố J, bởi vì chuyện của ba mà Hàn Niệm mệt mỏi cả tinh thần lẫn thể xác, cuộc sống trong mấy tháng đó là ngày nào cô cũng cầu xin Đường Diệc Thiên, cầu xin anh tha cho ba mình.

Hàn Niệm nhớ mãi những ngày tối tăm ấy, bây giờ nghĩ lại vẫn kiềm không được mà run rẩy, cả trong xương cũng cảm thấy lạnh.

Thù hận của anh giống như nước lũ và thú dữ, khiến Hàn Niệm không nhận ra người mình đã yêu sâu sắc nhiều năm qua. Ban ngày cô trông chừng điện thoại và vi tính, sợ hãi chờ đợi tin tức đáng tin và không đáng tin từ khắp nơi, lúc vui lúc buồn.

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Buổi tối cô liên tục nhận lấy sự phát tiết trong thù hận của anh, ở những lúc anh cảm thấy thoải mái thì dè dặt hỏi những câu hỏi quan trọng về tin tức của ba mình.

Đa số anh đều nói, "Em đừng mơ nữa." Một số lúc anh có tâm trạng tốt, anh sẽ nói, "Em đừng xía vào."

Lúc anh vừa hận, vừa yêu. Anh thường bị cô bức đến phiền chán mà xách cô lên giường, lúc đó cô bị giầy vò đến không có sức nói chuyện, anh lại hối hận ôm cô khóc, "Tiểu Niệm, tiểu Niệm, sao chúng ta lại trở thành thế này..."

Anh khóc, cô cũng khóc. Là điều gì biến bọn họ thành như vậy?

Rõ ràng khi đó tất cả đều khắc cốt ghi tâm, nhưng hôm nay có rất nhiều chi tiết Hàn Niệm không nhớ nổi, nghĩ tới lại đau đầu dữ dội. Có lẽ quá ảm đạm, cơ thể cô đã xóa bỏ tất cả. Cũng có lẽ khi đó cô quá hèn mọn, hèn mọn đến bản thân cô cũng khinh bỉ mình, nên cô chọn cách quên đi.

Mà ở ngay lúc tối tăm nhất, Hàn Niệm lại mang thai.

Luật sư đến chuyển hộ lời của ba cô, dùng đứa bé ép Đường Diệc Thiên, nếu không chịu, thì phá thai. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Lúc ấy Hàn Niệm rất tuyệt vọng, cô biết không nên, nhưng cô thực sự không còn cách nào khác, cô lấy đứa bé ra uy hiếp Đường Diệc Thiên, cô tuyệt thực, cô xông ra khỏi nhà, cô làm tất cả những điều cô có thể. Cuối cùng Đường Diệc Thiên mang cô đến đây nhất, vẹn vẹn hai tháng.

Các tin tức của cô đều bị chặn hết, tin tức cuối cùng là, ba cô đã bị xét án chung thẩm, không còn hy vọng.

Cô chưa từng nghĩ sẽ chạy trốn, cũng không thể chạy trốn. Cô hận Đường Diệc Thiên, nên cô không muốn ở lại bên cạnh anh, nhưng bỏ đi, ba cô lại ép cô bỏ đứa bé. Hàn Phục Chu có lý do của ông...không để lại đời sau cho đối thủ. Trong chiến tranh đàn ông chỉ nhìn thấy thắng thua, mà trong chiến tranh phụ nữ cũng có rất nhiều điều không muốn.

Cô không còn sự chọn lựa nào khác, chỉ có thể lựa chọn rời khỏi hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Cô nhảy xuống từ ban công của lầu ba, thư ký Lâm Thư Văn không đuổi theo cô. Hàn Niệm gọi điện thoại cho Hạ Đông Ngôn, xin anh giúp mình chuẩn bị vé máy bay và Visa, nhưng cô không ngờ, Hạ Đông Ngôn lại chọn đi cùng cô. Tháng ba năm sau, cô sinh đứa bé.

Đường Diệc Thiên không biết đứa bé này, ba cô cũng không biết.

* * *

Đẩy cửa sổ lầu ba ra, cảnh quang tuyệt vời. Có núi, có nước, có hoa, có cây, ở đây hợp để nhốt một con chim hoàng yến. May cho Hàn Niệm, cách nhiều năm như vậy mà cô vẫn là một con chim hoàng yến, không bị giáng xuống làm chim sẻ.

Cô thò ra cửa sổ nhìn xuống bảy thước giống như mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển, cuối cùng cảm thấy hơi hoa mắt chóng mặt.

Có lẽ không biết cũng không đáng sợ, đáng sợ là đã biết. Lúc đó cô nhảy xuống không biết sẽ đau bao nhiêu, nhưng bây giờ cơ thể cô vẫn nhớ rõ nỗi đau đó, ngay cả nhìn cũng cảm thấy sợ. Nhưng kỳ lạ là, cơ thể bị đau qua một lần sẽ sợ hãi, mà lòng bị đau một lần lại kiên cường hơn. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Hàn Niệm không sợ cuộc sống bị giam giữ trong tiểu viện hoang vắng này. Ba năm nay, không phải thứ cô học được nhiều nhất là chờ đợi và kiên nhẫn sao? Cô không đi ra thế giới bên ngoài chiếc lồng, bởi bên ngoài chiếc lồng cũng giống thế, những người đó, những chuyện đó, những nỗi đau đó, chẳng bằng ở lại đây chờ bọn chúng đến, sống chết vui buồn, chỉ thường thôi.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 21.2

Đường Diệc Thiên không ngờ Hàn Niệm lại có tính nhẫn nại lớn như vậy, liên tục mấy ngày, cô cứ nhàn nhã tự do uống trà đọc sách trong tiểu viện, hoàn toàn giống như không phải bị nhốt, mà là khách du lịch.

Anh ngẫm nghĩ, mình thật sự đã coi thường cô. Ngay từ đầu, anh còn tưởng cô vẫn là năm hương nhỏ, bây giờ nghĩ lại, mình đã từng bước rơi vào bẫy của cô từ sớm. Lúc mới bắt đầu thì ôm ấp yêu thương, sau đó kéo Hạ Đông Ngôn đến chọc giận mình, cuối cùng dùng con trai đập tan hết lý trí của anh. Bất luận cuối cùng cô có được như ý hay không, cô cũng đã thành công đổ hết đau đớn lên người anh.

Anh từng khiến cha con bọn họ chia cách, bây giờ cô làm cha con anh không thể nhận nhau.

"Diệc Thiên." Cô anh Đường Ly ngồi đối diện với anh gọi anh một tiếng, Đường Diệc Thiên lấy lại tinh thần.

"Dạ?" Hôm nay là sinh nhật của cô, nhưng cả đêm anh đều nhớ tới Hàn Niệm.

"Thẩm Du đang nói chuyện với con đó." Đường Ly nhắc nhở. Anh hơi liếc sang, cặp mắt của Thẩm Du ở bên cạnh giống như nước đường ngọt ngấy dán trên người anh.

Nói về gia thế, nhà họ Thẩm là tộc lớn hoa kiều Đông Nam Á vô cùng có uy tín, tổ tiên và ông cha lúc đầu làm cách mạng, sau là người thuộc

phái dân chủ, trước giải phóng đã chuyển đến Malaysia. Khả năng kinh tế hùng hậu, gần như có thể xưng bá Đông Nam Á.

Nhưng sau khi ông nội của Thẩm Du mất, cha chú không thể phát triển gia sản tổ tiên, mấy năm gần đây công ty Thẩm thị không ngừng bùng lên nhiều vụ tai tiếng thương nghiệp, có một lần sa vào khủng hoảng. Cũng may bà cô của Thẩm Du Thẩm Diễm Thu là lão phu nhân của nhà họ Cố, là mẹ chồng của Đường Ly, được hai nhà Cố, Đường có quan hệ thân thích nhiều lần đưa tay cứu giúp.

Nhưng lạc đà gãy so ra còn lớn hơn ngựa, thế lực và địa vị của nhà họ Thẩm vẫn tồn tại như trước, cộng thêm Thẩm Du nặng tình với Đường Diệc Thiên, khiến cô ta trở thành cháu dâu có một không hai trong mắt Đường Ly. Dù sao thì, Đường Ly cũng không hy vọng có bất cứ quan hệ gì với nhà họ Hàn. Anh trai chết thảm, hai đứa con của ông bây giờ chỉ còn một mình Đường Diệc Thiên, cũng là người thừa kế duy nhất của nhà họ Đường, Đường Ly là bề trên, chỉ mong cháu trai nhanh chóng tìm được một người vợ ngoan ngoãn, nối dõi tông đường cho nhà họ Đường.

(Lạc đà gãy so ra còn lớn hơn ngựa: dù lạc đà có gãy gò, nhưng khung xương của nó vẫn lớn hơn con ngựa. Ý nói: dù gia đạo có sa sút trở thành gia đình bình thường thì so ra vẫn hơn những gia đình vốn đã bình thường.)

Đường Diệc Thiên hiểu rõ ý cô ta, nhưng anh quên không được người nên quên, cũng không hận được người mình đã yêu.

"Cô." Tầm mắt của anh giống như chuồn chuồn lướt nước liếc thoáng qua người Thẩm Du, rồi nhìn về phía cô mình Đường Ly, "Hàn Niệm đã sinh đứa bé kia ra."

Một câu nói, bốn phía đều giật mình.

"Con nói...đứa bé kia, sinh ra rồi?" Tay Đường Ly run lên, chiếc đĩa rơi xuống mâm sứ, vang lên một tiếng trong trẻo.

"Đúng ạ." Đường Diệc Thiên trả lời, "Con cũng đã nhìn thấy thằng bé."

"Thằng bé...là con của anh."Thẩm Du cố gắng kiềm chế, nhưng bất luận là sắc mặt hay giọng điệu đều tràn đầy sự hoảng sợ.

Có lẽ Đường Diệc Thiên có chút không đành lòng, nên nhìn cô ta một cái, "Tôi chúc Thẩm tiểu thư tìm được người chồng tốt."

* * *

Lái trở về tiểu viện dưới núi thì đêm đã khuya, Đường Diệc Thiên đi lên lầu ba, Hàn Niệm vẫn chưa ngủ.

Cô quần chăn bằng lông cừu ngồi bên cạnh cửa sổ, trăng treo trên đỉnh núi, bầu trời sao vô cùng rực rỡ, "Về rồi à?" Cô nói xong thì giơ chiếc ly trong tay lên hỏi anh, "Muốn uống trà không?"

Đường Diệc Thiên hơi nhú mày, "Đã trễ vậy rồi còn uống trà, em không ngủ được sao?"

Hàn Niệm nhún vai, "Hoá ra là Đường tổng nghĩ tôi bị anh giam giữ cũng ăn ngon ngủ ngon?" Cô đứng dậy, tấm chăn trượt xuống đất. Mái tóc dài khoác trên vai giống như thác nước, dưới ánh đèn u ám, khuôn mặt thuần khiết chỉ thoáng nhú mày rồi lập tức có sức sống lên.

Trước kia cô sẽ hốt hoảng, sẽ bất lực, sẽ cầu xin...Nhưng bây giờ cô lại bình tĩnh thản nhiên, tàn nhẫn dứt khoát, không nhường một bước, đi tới từng bước.

"Em đã thay đổi..." Anh cảm thán một câu từ trong đáy lòng.

Hàn Niệm cười khê, giống như một buội dạ hương yên tĩnh, thơm nứt mũi, nhưng mang theo chất độc, "Ai mà không chứ? Đường Diệc Thiên,

anh cho là anh không thay đổi sao? Anh còn thay đổi sớm hơn tôi. Câu nói kia nói như thế nào nhỉ, à...Nếu không thích ứng với hoàn cảnh, thì sẽ bị hoàn cảnh đào thải. Thành phố J đã bị lật mây đảo mưa, một người phụ nữ nhỏ bé như tôi sao dám không theo sát tình hình chứ?"

"Em nghe lời ông ta vậy sao?" Đường Diệc Thiên cười khố, "Tôi có nói nhiều, đưa nhiều chứng cứ ra trước mắt em em cũng không tin phải không?"

(Những lúc căng thẳng mình sẽ đối xách xưng hô của Hàn Niệm là tôi.)

"Đúng." Hàn Niệm không chút do dự, "Bởi vì người gạt tôi trước là anh. Lâm Thư Văn đã sớm được xếp vào bên cạnh ba tôi, sau đó anh còn muốn tôi tin tưởng tư liệu anh ta đưa ra sao? Được, cho dù ba tôi tham ô hối lộ, việc này cũng không cần anh nhúng tay vào! Anh là ai, mọi người trên thế giới đều có thể thay mặt cho chính nghĩa, chỉ riêng anh là không, bởi vì anh là chồng tôi!"

Cô có thể tiếp nhận sự tức giận của bất kỳ ai trên thế giới này, nhưng của anh thì không.

"Vậy còn ghi âm kia?" Sắc mặt của Đường Diệc Thiên còn tối hơn ban đêm, "Em đã chính tai nghe thấy!"

"Ghi âm." Cô cười giễu, "Ở trên toà án anh không nói xuất xứ của chứng cứ, anh kêu tôi tin thế nào? Nếu anh có đủ chứng cứ, lúc trước đã không mong ông ấy bị phán tử hình!"

"Nếu không phải ông ta hại chết ba tôi, tại sao tôi lại muốn giết ông ta chứ?" Đường Diệc Thiên chất vấn, "Hàn Niệm, tôi hại ông ta cũng có động cơ!"

"Động cơ?" Hàn Niệm nhìn anh một cách lạnh lùng, "Lúc một nhà chúng tôi mới đến thành phố J đã làm gì? Tại sao các người xếp Lâm Thư Văn vào, anh còn nói động cơ với tôi? Ngại quá, cho đến bây giờ tôi cũng không hiểu được động cơ của anh. Có lẽ thương nhân giống như anh, chỉ dùng tiền tài làm động cơ lớn nhất. Anh có thể làm cho ba tôi từ sảnh trưởng Hàn trở thành bộ trưởng Hàn, vậy anh cũng có thể làm cho Trương Chính Trường, Lý Sảnh....trở thành bộ trưởng. Ai cho anh nhiều nhất, anh sẽ hợp tác với người đó."

Cô nói xong thì nở nụ cười, nụ cười khiến người ta e ngại, "Cho nên chỉ cần một ngày ông ấy nói với tôi không có, tôi sẽ không tin lời anh nói. Ông ấy nuôi tôi lớn, ông ấy không phải anh, không tính toán mọi cách xếp bất cứ ai vào bên cạnh tôi, ông ấy sẽ không gạt tôi, cũng sẽ không hại tôi, lại càng không khiến tôi nhà tan cửa nát."

Đường Diệc Thiên không nói gì, năm đó không phải cố ý xếp đặt thư ký Lâm vào, cũng không nghĩ sau này sẽ có một ngày dùng tới anh ta. Nhưng mọi cơ duyên đã định trước là khiến ân oán mai này sâu hơn.

Thành cũng chết mà bại của chết. Hàn Niệm nhận định là lỗi của anh, bất luận cô yêu người này nhiều bao nhiêu, khát khao vòng ôm của anh cỡ nào, cô cũng không thể bỏ xuống chấp niệm trong lòng.

"Anh có bản lĩnh thì nhốt tôi cả đời đi. Đường Diệc Thiên, dù sao tôi cũng đã lãng phí bao nhiêu năm trên người anh, tôi không quan tâm nhiều thêm mấy năm nữa..."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 22.1

Mười lăm tuổi Hàn Niệm gặp Đường Diệc Thiên, mười tám tuổi nhà họ Đường gặp biến cố, bọn họ chính thức qua lại. Cô làm bạn với Đường Diệc Thiên trong ba năm tối tăm nhất, nhìn anh lột xác từ một thiếu niên ngây ngô thành người mới trên thương trường, rồi sau đó anh hô gió gọi mưa.

Năm hai mươi bốn tuổi, Hàn Niệm gả cho anh.

Hôn lễ định vào tháng tư thoải mái nhất trong năm của thành phố J. Thiên kim của bộ trưởng Hàn đang lên hương trong giới chính trị gần đây lấy chồng, gả cho chủ tịch tập đoàn Thịnh Thế Đường Diệc Thiên, cuộc hôn nhân kết hợp giữa chính trị và kinh doanh này xem ra không ít người quá mức mơ mộng, ví như chỉ là một hôn nhân thì ngược lại càng có sức thuyết phục hơn.

Nhưng hết lần này đến lần khác, dầu mỗi tình này có vô cùng trong sáng đi chăng nữa cũng chỉ là bước vào cung điện hạnh phúc mà thôi.

Ít nhất Hàn Niệm luôn tin chắc không chút nghi ngờ.

Tiếng pháo nổ dưới lầu vang lên, tim Hàn Niệm gần như muốn nhảy ra, rõ ràng hôn lễ chỉ là một cuộc diễn tập đi qua nhiều giai đoạn, nhưng khi cô trình diễn vẫn sẽ hoảng hốt.

Cô ngồi trước bàn trang điểm, tuy khuôn mặt cô trong gương trang điểm rất xinh đẹp, nhưng vẫn không mất đi sự ngây thơ. 24 tuổi không phải nhỏ, cũng không tính là lớn. Xem như là một cô gái đang trong thời kỳ tốt

đẹp nhất, không còn nhỏ nữa, không còn mờ mịt nữa, nhưng có chút hồn nhiên và mơ mộng.

Trong phòng cô dâu trừ cô ra còn có phù dâu Lâm Trăn, còn có người được nhận là "Anh em kết nghĩa." chịu trách nhiệm công Hàn Niệm xuống lầu Hạ Đông Ngôn. Vì để thuận tiện đón dâu, hôm qua hai người bọn họ ở lại nhà họ Hàn.

Phù dâu Lâm Trăn là thiên kim của nhà họ Lâm thuộc dòng dõi thư hương, nhỏ tuổi hơn Hàn Niệm, là học muội lúc học đại học của Hàn Niệm. Tính tình cầu thả, lúc Đường Diệc Thiên đến nhà họ Hàn đón dâu cô còn kích động hơn Hàn Niệm.

"Rất có phong cách nha!" Lâm Trăn nhìn từ ban công lầu hai xuống, Đường Diệc Thiên dẫn theo em họ Cố Nhất Minh đi vào sân, đám đông ồn ào kéo về phía họ, Cố Nhất Minh tung kẹo cưới vào bao lì xì đầy trời.

Lâm Trăn tắc lưỡi, hận không thể ném cái giỏ từ trên lầu hai xuống, lấy bao lì xì lên.

"Có chút tiền đồ được không?" Cả quá trình Hạ Đông Ngôn đều duy trì bộ mặt khó chịu. Anh và Hàn Niệm bằng tuổi, ở đại học J cùng cấp bậc nhưng không cùng ban. Năm đó lúc Đường Diệc Thiên nghỉ học, Hàn Niệm đến ký túc xá nam tìm anh, không cẩn thận vào nhầm phòng, chạy vào phòng ngủ của Hạ Đông Ngôn, không đánh thì không quen biết.

Sau đó Đường Diệc Thiên nghỉ học, Hạ Đông Ngôn điên cuồng công khai theo đuổi Hàn Niệm khiến người khác không thể tưởng tượng được, trình độ này làm Lâm Trăn cảm thấy trừ hai từ "Biến thái" ra gần như không có từ khác để hình dung.

Đáng tiếc là tương vương có ý thần nữ vô tình. Lâu ngày, ngược lại thành bạn tốt. Nhưng Hạ Đông Ngôn vẫn không tiếc biểu đạt tình yêu với Hàn Niệm, điều này khiến Đường Diệc Thiên vô cùng bức dọc.

Nhưng từ trước đến nay Hạ Đông Ngôn luôn ăn nói bộ lộ, nên cũng không ai coi lời nói của anh là thật.

Trong ngày kết hôn của Hàn Niệm, cô không có anh trai, nên nhận Hạ Đông Ngôn làm anh em kết nghĩa công mình xuống lầu.

Tuy Hạ Đông Ngôn bày tỏ nỗi buồn là có lẽ anh rất khó chấp nhận việc người yêu đi lấy chồng, nhưng cảm thấy có thể có cơ hội để Đường Diệc Thiên nhìn sắc mặt của mình cũng là chuyện tốt, vì vậy dù kiêu ngạo và khó chịu những vẫn vui vẻ đến đây.

"Số lượng lớn bao lì xì đó đã có thể mua được cô, không phải đuổi phù dâu như cô quá dễ sao!" Hạ Đông Ngôn nhìn Lâm Trăn bằng cặp mắt hành vi thêm thường như vậy thật trơ trẽn.

"Vậy anh còn muốn bao nhiêu chứ!" Lâm Trăn liếc anh một cái, "Anh chỉ là người công xuống lầu thôi."

Hạ Đông Ngôn ngẩng đầu tự hào, có nhiều đó tiền muốn đuổi anh? Nhưng anh bị đoạt đi người trong lòng! Nỗi đau này sao có thể đơn giản bù lại bằng tiền bạc! Huống chi anh đường đường là Hạ đại thiếu gia, anh thiếu tiền sao chứ!

Hừ, anh muốn trả thù Đường Diệc Thiên! Đúng! Ai bảo bình thường anh ta hẹp hòi như vậy!

Tiếng bước chân đến gần lầu hai, Lâm Trăn reo hò chạy tới cửa, vội vàng kêu gào, "Cho bao lì xì! Cho hai trăm cái! A, không phải, 500 cái!"

Phù rě Cố Nhất Minh là người chuyển lời, "Vậy cô mở cửa đi."

"Không có bao lì xì sao tôi mở cửa được?" Lâm Trăn dừ dừ trả lời, cho là cô ngốc sao!

Trên thực tế Cô Nhất Minh thực sự cảm thấy cô rất ngốc, "Cô muốn nhiều lì xì như vậy, không mở cửa sao cho cô được? Nhét từng cái, cô dâu chú rể còn động phòng được sao hả!"

Nghĩ lại, Đường Diệc Thiên sẽ không vì mấy bao lì xì ấy mà chơi xấu, vì thế Lâm Trần lập tức mở cửa.

Chú rể ở ngoài cửa mặc một đồ vest màu trắng thẳng thớm, Lâm Trần chớp mắt nghĩ: Đây đúng là nhân vật bước ra từ trong truyện tranh! Cô còn chưa kịp chiêm ngưỡng, phù rể bên cạnh chú rể đã ôm một thùng giấy lớn đứng trước mắt cô.

"Gì thế?"

"Soạt..." Một tiếng, Cỗ Nhất Minh nghiêng cái thùng qua, đổ hơn nửa thùng bao lì xì ra, ngập chân Lâm Trần, "Nè, chắc chắn hơn 500 cái, tự cô đếm đi."

Đường Diệc Thiên nhắc bước, bước qua bao lì xì đi vào phòng.

Anh vươn tay ra, mỉm cười với cô dâu của anh, "Tiểu Niệm."

Vừa dứt lời, Hàn Niệm còn chưa đứng dậy, tay anh đã bị người ta đập vào, "Niệm cái gì! Là anh trực tiếp công cô dâu đi sao?" Cuối cùng Hạ Đông Ngôn cũng chờ được tới lúc vênh váo đắc ý, sao lại không nắm cho thật chặt.

Ngày kết hôn, tâm trạng của Đường Diệc Thiên vô cùng tốt, nên không so đo với Hạ Đông Ngôn.

Anh làm một động tác xin mời cực kỳ nho nhã, "Vây phiền cậu. À, anh vợ?"

"..." Hạ Đông Ngôn rất không vui, ngay cả khi anh ta có việc nhờ mình mà cũng cuồng ngạo như vậy sao! Thật đáng ghét! May mà tối qua mình đã làm chuyện hả giận!

Anh đưa tay, "Bao lì xì của tôi đâu? Nghe nói anh đang bàn chuyện hợp tác với NSJ, về phần chia lợi nhuận..."

Đường Diệc Thiên ngắt ngang lời của Hạ đại thiếu gia, "À, đây này. Đây là bao lì xì của cậu, tôi và ba cậu nói chuyện là được rồi. Bây giờ cậu có thể công cô dâu xuống lầu được chưa?"

Lúc đó Hạ Đông Ngôn và Hàn Niệm là nhân viên mới làm việc không lâu, mà Đường Diệc Thiên đã có kinh nghiệm trên thương trường sáu năm. Một câu nói của anh, đã khiến Hạ thiếu gia trở thành...hậu...bối...trong nháy mắt!

Hạ Đông Ngôn lập tức rơi nước mắt, thật quá đáng! Bất quá anh chỉ không am hiểu việc làm ăn lẫn mà thôi! Hơn nữa anh còn trẻ! Cho anh sáu năm đi, anh sẽ nhanh, chóng, toả, sáng!

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 22.2

Lúc đi hốc mắt của Hàn Phục Chu cũng không kiềm được mà ẩm ướt, một nhân vật lớn có tiếng nói của giới chính trị, vì con gái lấy chồng mà rơi nước mắt.

"Ba, bạn ở nhà một mình phải chú ý sức khỏe, uống ít rượu một chút, uống nhiều trà." Sau khi mẹ qua đời, Hàn Niệm vô cùng ỷ lại vào ba, tuy không phải gả đi vùng khác cách trời nam đất bắc, nhưng vẫn không tránh được buồn bã khi chia lìa.

"Tốt...tốt..." Khách khứa đầy nhà, Hàn Phục Chu cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, nhưng giọng nói vẫn không tránh khỏi mất tiếng (khản giọng), "Ba tốt hết, các con cũng phải tốt..."

"Ba." Đường Diệc Thiên đứng đó, hứa với ông lời hứa của người con rể, "Ba yên tâm, ở nhà tiểu Niệm sống thế nào, sau khi kết hôn vẫn vậy, con sẽ không để có ngày nào cô ấy sống không bằng trước đó."

"Rất tốt!" Hàn Phục Chu đột nhiên nói, "Ba đã già, nhưng con còn trẻ, con phải làm cô bé sống thật tốt! Thật hạnh phúc!"

"Dạ!" Đường Diệc Thiên trịnh trọng gật đầu, "Con hứa với ba!"

Trước kia Hàn Phục Chu đã chăm sóc Đường Diệc Thiên rất nhiều, mà Đường Diệc Thiên cũng có đi có lại, dùng hết khả năng giúp đỡ Hàn Phục Chu. Chiêu thương dân tư, góp vốn đầu tư, chỉ cần Hàn Phục Chu nói một câu, anh chưa từng từ chối.

(Chiêu thương dẫn tư: là chỉ chính phủ tiến hành các chính sách sử dụng và chi phối nguồn tài nguyên, dư luận tuyên truyền, mở rộng nền móng thiết bị xây dựng, tạo nên môi trường đầu tư bậc nhất, thu hút người đầu tư đến bản địa tiến hành hoạt động sản xuất kinh doanh)

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Trong hai giới chính thương không ai không biết không ai không hiểu, Đường Diệc Thiên là con rể đã định của Hàn Phục Chu, chỉ cần lão già nói một câu, con rể bằng lòng sứt đầu chảy máu.

Hiện tại Hàn Niệm không dám khóc lớn, chỉ có thể cố gắng chịu đựng, Lâm Trần đưa khăn giấy cho cô, cô lau cẩn thận từng li từng tí. Trước mặt là hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời cô, một người sinh ra và nuôi nấng cô, cùng cô cuộc sống nửa đời trước hạnh phúc, còn người kia yêu thương che chở cho cô, sẽ cùng cô vượt qua nửa đời còn lại.

Bọn họ hỗ trợ lẫn nhau, đều yêu thương cô. Được yêu thương như vậy, không có giây phút nào Hàn Niệm hạnh phúc hơn lúc đó.

Nhưng mà vẫn không được hoàn mỹ, trong kế hoạch hoàn mỹ của hôn lễ xuất hiện một đường rẽ. Dựa theo qui trình trước đó, hôm nay là ngày tốt khó gặp trong mười năm, cho nên buổi sáng đến nhà họ Hàn đón cô dâu, rồi bọn họ ngồi xe đến cục dân chính lấy giấy chứng nhận, sau đó trở về phòng tân hôn. Nhưng khi Hàn Niệm đi lấy hộ khẩu, lại không tìm được.

Trước đêm kết hôn, cô và ba nói chuyện ở phòng sách mà trước đó mẹ hay đọc sách viết chữ. Sau khi Phạm Tâm Trúc tủi thân tự sát, hai cha con đều không hề di chuyển bất cứ vật gì trong căn phòng đó, bốn năm trôi qua, mọi thứ vẫn như trước. Hàn Niệm muốn lấy chút di vật của mẹ Phạm Tâm Trúc mang đến nhà mới, Hàn Phục Chu giúp cô lấy mấy cuốn sách, mấy tấm hình.

Hàn Niệm nhớ rõ mình mang thư, hình còn có hộ khẩu ba đưa, để hết toàn bộ vào ngăn kéo bàn học trong phòng bên ngoài của cô.

Nhưng đợi lúc cô mở ra thì thấy, thư và hình đều ở đó, chỉ có hộ khẩu là không thấy nữa, "Sao lại như vậy chứ?" Hàn Niệm lật tung bàn học lên cũng không tìm được. Trong nhà không thiếu gì cả, không phải có ăn trộm! Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Giờ lành vào phòng tân hôn qua rất nhanh, Hàn Phục Chu hồi thúc cô, "Càng cuống cuống càng không tìm thấy, hay các con đến phòng tân hôn trước đi, giấy chứng nhận cứ chọn ngày lành khác đi lấy, không thể bỏ lỡ giờ lành của hôn lễ."

* * *

Không hoàn mỹ, nhưng khuyết điểm cũng không che lấp được ưu điểm, cô dâu vào phòng tân hôn một cách suông sẻ. Họ hàng của hai nhà Hàn, Đường cũng không nhiều, nên không có ai nháo động phòng, sau tiệc cưới đều giải tán.

Dinh thự rộng lớn, đêm nay chỉ còn hai người bọn họ.

Hàn Niệm hồi hộp ngồi bên giường, chờ lúc Đường Diệc Thiên tắm sạch sẽ đi ra, những vật trang sức trên đầu cô cũng chưa lấy xuống được. Cô rụt rè ngẩng đầu nhìn anh, anh mặc áo tắm rộng thùng thình, cầm khăn lông khô lau tóc bằng một tay, cánh tay hoạt động với biên độ hơi lớn, cổ áo ngủ mở ra đến chỗ dây buộc ở eo, nhìn không sót một chút cơ bắp rắn chắc bằng phẳng nào.

Hàn Niệm hơi đỏ mặt, giống như đà điểu vùi đầu vào trước ngực, hôm nay, hôm nay phải cái kia...

"Sao em không đi tắm?" Đường Diệc Thiên hỏi, phòng tắm có hai gian, anh đi tắm vòi ven, nhường bồn tắm lại cho cô.

"Chẳng lẽ..." Anh cười xấu xa, "Em muốn tắm uyên ương với anh?" Anh vốn tưởng rằng nắm hương nhỏ chắc chắn sẽ ngại ngùng, không ngờ cô lại lớn mật như vậy?

"Không phải!" Hàn Niệm đỏ mặt phản bác, ử rử đưa tay kéo tóc, "Em không tháo được tóc, nhiều đồ quá, vừa dính lại vừa cứng...Còn có áo cưới, em không kéo được khoá kéo phía sau..."

"Ha ha..." Đường Diệc Thiên không nhịn được mỉm cười, vươn tay ôm lấy cô dâu của mình, "Được rồi, để anh làm giúp em."

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Đặt cô ngồi trước bàn trang điểm trong phòng để quần áo, Đường Diệc Thiên giúp cô lấy trang sức trên đầu ra thật cẩn thận, cởi tóc bị co lại xuống. Hàn Niệm không kiềm được khẽ giọng oán trách, "Kết hôn thật phiền phức..."

Anh cười nói, "Nhưng phiền phức thì cũng chỉ có một lần." Nói xong anh lại bổ sung thêm một câu. "Phiền phức rất tốt, vậy sau này em sẽ sợ phiền mà không ly hôn với anh. Nếu không gặp người khác, em lại phiền thêm lần nữa."

"Xí xí xí..." Hàn Niệm nói luôn miệng, "Em sẽ không ở chung với người khác đâu."

"Vậy thì tốt." Anh nói xong thì đầu ngón tay trượt xuống, kéo khoá kéo sau lưng cô ra. Áo cưới tuột xuống, nắm hương nhỏ của anh, không, không còn là nắm hương nhỏ nữa, cô mỉm cười đứng đó, giống như buổi hoa hồng đẹp xinh đẹp và trong trẻo.

Màu trắng thuần khiết, màu vàng xinh đẹp, màu tím cao quý. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Xương đòn của cô quấy rĩ mê người, sợi dây chuyền anh tặng cho cô rủ xuống. Hoa hồ điệp đa dạng, tôn lên viên kim cương màu hồng phấn tên là "Giọt lệ tưởng niệm"...

Anh nâng gương mặt xinh đẹp của cô lên, giống như đang nâng báu vật của cuộc đời, nhẹ nhàng hôn cô, dịu dàng và đầy tình cảm, anh nói, "Tiểu Niệm, em là tất cả sự nhớ nhung của anh."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 23.1

Đầu tiên là mũi chân chạm vào nước ấm, Hàn Niệm khều nhẹ một cái, cuốn lên ngón chân, ngẩng mặt nhìn Đường Diệc Thiên đang ôm mình nói, "Nóng..."

Anh vốn đang ôm ngang cô ở trong ngực, lúc này đành phải để một chân lên thành bồn tắm lớn, cho cô ngồi lên đùi mình, sau đó đưa một tay ra xả nước lạnh.

Lười biếng mà có thể ở trong lòng một người nào đó thì không có cảm giác gì tốt hơn. Hàn Niệm co mình trong lồng ngực rộng rãi của anh, ngửi mùi sữa tắm trên người anh, không biết có phải một lát nữa, mình cũng có mùi giống anh? Cô nghĩ xong kiểm tra không được mà mặt hồng tim đập.

Cảm giác được cô ở trong ngực không an phận, Đường Diệc Thiên cau mày. Vật nhỏ này đã lột sạch đồ mà còn dám lộn xộn ở trong lòng anh, việc này không phải muốn khiêu chiến sự chịu đựng của anh sao?

Nhưng vật nhỏ này không tự biết chút nào, vặn vẹo cơ thể, đưa tay xuống nước thử, nước vừa đủ ấm, cô trần truồng giãy ra khỏi ngực anh, sau đó nhảy xuống.

Bọt nước văng lên, nước ấm tạt vào người anh, rất nóng...

Nước ấm bọc lấy mình ngọc của cô gái trẻ, nồn nà dập dờn trong gợn sóng lộ ra màu hồng nhạt, cô xấu hổ co lại thành một cục, hai tay ôm lấy đầu gối ngồi trong nước, hối thúc anh đi ra ngoài, "Được rồi, anh ra ngoài đi, em tự tắm..."

Đường Diệc Thiên đứng không nhúc nhích, Hàn Niệm mở to đôi mắt như nai con nhìn anh, "Anh sao vậy?"

Yết hầu của anh khẽ chuyển động, nghiêng người ngồi xuống cạnh bồn tắm, đưa tay vén rồi nắm lấy mái tóc dài của cô, giọng nói hơi ồm ồm, "Anh gội đầu cho em."

Hàn Niệm ngẫm nghĩ, tóc bị xịt keo cả ngày thực sự rất khó trị, trước đó cô đã kéo vài lần, cả da đầu cũng đau. Ngày trước sau khi mình tham gia hoạt động gì đó thì tóc tai rối lên, phần lớn đều là anh gội giúp mình, nói ra thì kinh nghiệm rất cao!

Tháo những sợi tóc quấn lấy nhau ra, đầu tiên là cho vào nước, để keo xịt tóc mềm xuống, sau đó chế dầu gội lên. mái tóc dài cọ xát nhau trong lòng bàn tay anh.

Cô đưa lưng về phía anh, dè dặt hoạt động với biên độ nhỏ, đầu tiên là rửa tay, rồi đưa chân ra, chà bàn chân với những ngón chân trắng nõn giống như cây hành. Tay và chân cô khá nhiều thịt, tay nhiều thịt đi rửa chân nhiều thịt, quả thực vô cùng dễ thương.

Rửa xong bàn chân, cô lại rửa những kẽ chân, sợ tối nay mình không đủ sạch sẽ. Ngón tay nhỏ nhiều thịt chen vào trong kẽ chân, chuyển động từ trên xuống dưới. Đường Diệc Thiên đang gội đầu cho cô nhìn thoáng qua, động tác trên tay hơi dừng lại.

Cô ngửa đầu nhìn anh, cằm xinh đẹp nối liền với cổ, sau đó là xương đòn, tiếp đến là bờ vai tinh tế, cuối cùng là...vòng ngực đẹp đẽ với hình tròn săn chắc.

Cả người anh nóng lên, người giống như bị lửa đốt, cúi người hôn Hàn Niệm đang ngửa mặt ra một cách mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Cái hôn này không giống với những cái lướt qua rồi ngừng, trong kịch liệt mang theo sự khẩn thiết, cô riu rít mấy tiếng chống cự nhưng anh không để ý tới, ngược lại càng dùng sức hôn hơn. Đầu lưỡi cạy hàm răng vì căng thẳng mà cắn chặt của cô ra, thăm dò vào khoang miệng ấm áp của cô không chút kiêng nể, quấn lấy cái lưỡi ngượng ngùng của cô dây dưa với anh.

Tay anh phủ lên mềm mại và xinh xắn của cô, còn mang theo đầu gối đầu dính dính, cứ như vậy mà vuốt ve cô.

Lúc chưa kết hôn, cô sợ anh nín đến hỏng, nên không từ chối những động tác thân mật của anh, nhưng anh vẫn chịu đựng. Anh luôn nói, tiểu Niệm, mọi thứ của em cần phải hoàn mỹ nhất.

Anh không phải là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, nhưng anh hy vọng mọi thứ của cô đều hoàn mỹ. Anh có thể chịu khổ, nhưng không thể để cô tủi thân, anh có thể nghèo túng, nhưng không thể để cô bị người ta cười nhạo, tất cả sự vinh nhục của anh đều có quan hệ mật thiết với cô, tất cả động lực của anh đều là vì cô.

Trước khi Hàn Niệm chưa gặp anh, cũng từng ảo tưởng tình yêu ở tương lai, trong sự ngây thơ đó, cô gái nhỏ luôn tưởng tượng ra một sự lãng mạn không thể tưởng nổi, nhưng dù vậy Đường Diệc Thiên vẫn hơn hẳn sự tưởng tượng của cô. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Anh tốt đẹp giống như trong tưởng tượng của cô, chân thật hơn sự tưởng tượng của cô.

Sau này khi Hàn Niệm nhớ lại những điều đó, cô chợt hiểu, thế giới này hoàn toàn không cho phép có một sự hoàn mỹ tuyệt đối. Sự hoàn mỹ quá mức, nhất định sẽ bị huỷ diệt. Nhưng lúc ấy, cô thực sự cho rằng trong thế giới của cô chỉ có thiên đường. Anh đã dựng lên cho cô thế giới đó, nơi ấy có nhau, nơi ấy chính là thiên đường.

Cuối cùng gần như không kiềm chế được, bàn tay anh trượt từ ngực xuống eo cô, nụ hôn kịch liệt cũng thuận thế dừng ở trên cổ cô, cuối cùng cô cũng có thể tạm nghỉ để thở, vừa then vừa tức đẩy anh ra, "Em còn, còn chưa tắm xong mà."

Hơi thở nặng nề của anh phun ra trước ngực cô, anh cố gắng ra lệnh cho mình dừng lại mọi động tác, "Vậy, vậy em..."

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Tim Hàn Niệm đập đến mức bản thân mình nói chuyện cũng không nghe được, "Tự em tắm, anh, anh ra ngoài chờ em trước đi."

Anh đẩy cửa đi ra ngoài, thậm chí không dám liếc nhìn cô một cái, sợ mình không kiềm chế được mà muốn cô.

Mái tóc thẳng đen dài buông xuống ở phía sau, khuôn mặt tẩy hết trang điểm xinh đẹp giống như đóa hoa nở rộ vào mùa xuân, cơ thể mảnh mai, kích cỡ không lớn quá mức, nhưng lại tinh tế hấp dẫn.

Hàn Niệm hít sâu thở ra mấy hơi, mới có đủ can đảm bước ra khỏi nhà tắm.

Anh ngồi trên giường, đưa lưng về phía cửa phòng tắm, giống như chỉ nhìn cửa thôi cũng sẽ khó đè nén. Tiếng bước chân bị thảm lông giấu đi, cô lặng lẽ đi qua, đưa tay ôm lấy anh từ phía sau.

Eo của Đường Diệc Thiên căng ra, vươn tay nắm lấy cổ tay cô, mềm mại nhẫn nại. Đầu ngón tay của anh không nhịn được chạy theo cánh tay lên trên, nhưng vẫn không đụng được vào áo tắm dày nên chạm vào. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Anh giật mình, xoay người lại, trong tím tặc máu nóng đã xông lên não.

Nấm hương nhỏ của anh, thế nhưng không có mặc gì cả! Trần trường như thế ôm lấy mình!

Cô không dám ngẩng đầu, đỏ mặt nói, "Đoán chừng mặc cũng phải cởi ra..."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 23.2

Đúng! Đường Diệc Thiên hận không thể nói một vạn từ đúng! Nhưng lúc này anh không nói nên lời câu nào, xoay người đè cô dưới thân.

Một khối vừa mềm vừa thơm, Đường Diệc Thiên đè sợ hỏng, nắm chặt sợ đau, tuy trong lòng rất nôn nóng, nhưng khi xuống tay vẫn chần chừ khó quyết định. Ăn lên từ đâu, vấn đề này trong nhất thời khiến anh không thể nào xuống tay.

Cuối cùng ném sạch những sự phiền não đang chiếm cứ trong đầu, Đường Diệc Thiên quyết định ăn được gì ăn hết! Muốn sao thì ăn vậy!

Mặc dù Hàn Niệm đã lấy hết can đảm, nhưng cả người vẫn vì hồi hộp mà run rẩy. Nụ hôn của anh rơi vào đầu, chỗ đó của cô lập tức nóng lên, sự nóng bỏng ấy xuyên qua da đi vào tim, làm cho tim cô cũng run lên.

Cô gái trẻ không có kinh nghiệm nỉ non và rên khê, dường như những thứ êm tai nhất của thế giới chính là những lời nói tâm tình này, Đường Diệc Thiên nhận được sự kích lệ rất lớn, cẩn thận tách hai chân cô ra, từ từ đẩy vào non mềm đã sớm chuẩn bị tốt vì anh.

Tuy đã đủ ướt, cũng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn không tránh được cơn đau xé rách dữ dội, Hàn Niệm cắn răng kìm nén nhưng vẫn không kìm nén được mà rơi nước mắt.

Rất đau...

Thấy cô khóc, Đường Diệc Thiên sợ hãi không dám chuyển động, nhưng đi vào mà bất động, còn hành hạ hơn không đi vào, nơi đó vừa nóng vừa chặt bao lấy anh, không thể va chạm, không thể cọ xát, giày vò anh gần như muốn điên cuồng.

Từ trước tới nay năm hương nhỏ đều rất dũng cảm, ngừng một lúc lâu, nhìn anh bởi vì kìm nén mà thái dương chảy đầy mồ hôi, cô không đành lòng, đưa tay vuốt mặt anh, "Em không sao..."

Một câu nói của cô, làm anh cuối cùng không cần kiềm chế nữa, nằm trên người cô bắt đầu từ từ chuyển động, anh đã cố gắng khống chế sức lực, nhưng có lúc cũng không kìm được, lúc nông lúc sâu, Hàn Niệm ở dưới thân anh chịu đựng đau đớn tiếp nhận cảm giác kết hợp với anh.

Đau đớn không làm sao thoải mái được, nhưng cô cũng cảm thấy hạnh phúc.

Bởi vì hạnh phúc, sự chiếm hữu của anh cũng trở nên dịu dàng và ngọt ngào hơn, cô bắt đầu gắng sức hòa theo động tác của anh, có sự đáp lại của cô, Đường Diệc Thiên càng không thể cứu vãn.

Đây không phải lần đầu tiên Hàn Niệm chịu gian khổ để lột xác, từ năm hương nhỏ biến thành một bụi hoa hồ điệp, cho dù có Đường Diệc Thiên thì cũng cần chinh cô. Cô nhớ mình thức đêm để còng lưng làm những đề bố túc xếp chồng chất, cũng nhớ mình đã dùng tấm tây lông để tẩy những sợi lông ở chân. Những sự khen ngợi và hâm mộ, vốn nên thuộc về cô, cô đã từng trả giá, sau đó mới đạt được điều cô muốn, cuộc sống không ô mản hận, cũng không ghen tị với người khác.

Mà anh cũng vậy, anh muốn cho cô cuộc sống hạnh phúc, anh sẽ phải chống đỡ gánh nặng, anh hứa cho cô sống trong toà thành, anh sẽ xây dựng một đế quốc cho cô. Muốn có được, phải trả giá, đó là sự thật công bằng nhất của cuộc đời.

Cho nên từ trước đến giờ cô không tin vào loại hạnh phúc và sự hoàn hảo từ trên trời giáng xuống, giống như đau đớn của lúc này. Bọn họ yêu nhau sâu đậm, vì để ở chung với nhau mà đã trải qua gian khổ và trả giá, bây giờ bọn họ được toại nguyện, nỗi đau này có là gì?

Mồ hôi dính dính bọc lấy cơ thể cô, đau đớn hơi giảm đi, anh thấy vẻ mặt của cô đã thoáng dịu xuống, hôn lên mặt cô, anh muốn kiểm chế mình, nhưng hoàn toàn không có cách nào ngừng lại, "Còn đau không em?"

Cô khẽ lắc đầu, hơi cong khóe môi, "Không đau nữa rồi..."

"Vậy thoải mái không?" Anh hỏi cô có chút ngây thơ, dù chuyện này làm cho anh vui sướng, nhưng thực sự không biết cô có cảm giác gì.

Hàn Niệm tức giận trả lời anh, "Anh nói thử xem!"

Đường Diệc Thiên vừa đông thân hưởng thụ khoái cảm cực hạn, vừa giả bộ vô tội và đáng thương nói, "Anh không biết, cũng là lần đầu tiên của anh, nhưng anh rất thoải mái..."

"Lần đầu tiên đã thoải mái...Anh đúng là không cần thầy dạy cũng biết!" Hàn Niệm bực tức trừng mắt nhìn anh.

Anh nở nụ cười xấu hổ, bình thường anh xấu hổ sẽ im lặng, nhưng hôm nay anh đã lên cấp, học được cách không động khẩu cũng phải tiếp tục động thủ, dù xấu hổ cũng không ngừng muốn cô, cuối cùng nói một câu vô cùng đáng ghét, "Xem ra năng lực tự học của người giàu học thức tương đối mạnh..."

Hàn Niệm nắm anh một cái, lại bị anh kìm lấy hai tay, sau đó lật người cô lại, cô còn chưa phản ứng kịp, đã bị cảm giác lấp đầy làm cho nộ vũ khí đầu hàng.

Xem ra Đường Diệc Thiên thực sự "Rất thoải mái" nên anh không có chút điệu bộ nào muốn ngừng. Mỗi một cái đều xuyên đến tận cùng, cô kiềm không được kêu ra tiếng, móng tay cắm sâu vào da thịt anh, cuối cùng cắn mạnh vào vai anh. Nhưng anh ăn mãi không chán, càng đánh càng hăng, dường như muốn cô cả đêm cũng không đủ.

Cuối cùng thấy cô thực sự đã không chịu nổi, anh mới vội vàng kết thúc.

Nấm hương nhỏ mệt mỏi không đứng lên nổi, mà anh sau khi thoải mái lại tràn đầy sinh lực, không còn là vương giả mạnh mẽ vang dội trên thương trường, lúc này anh giống như thiếu niên ngây ngô của năm nào, hồn nhiên tốt đẹp, tràn ngập sức sống.

Nụ cười trên mặt anh không còn sự lo âu cẩn trọng nữa, giống như ông cụ buông xuống được bao đồ nặng nề. Ôm ngang cô đi vào phòng tắm, anh nói, "Anh thực sự rất hạnh phúc, tiểu Niệm."

"Ừ..."

"Em cũng hạnh phúc phải không."

"Sao?"

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Editor: Lost In Love

Sau này Hàn Niệm đã hiểu rõ tất cả, thế gian này không có hạnh phúc trọn vẹn. Nhưng người trước đó hiểu rõ điều này không phải cô, mà là Đường Diệc Thiên.

Du lịch tuần trăng mật trở về, mặt mày Đường Diệc Thiên hớn hờ.

Trợ lý thư ký đưa đến một phong thư giấu tên, bên trong phong thư màu trắng chỉ có một tấm thẻ nhớ điện thoại.

"Ai đưa tới?" Đường Diệc Thiên lấy tấm thẻ nhớ cũ đó ra, lật qua lật lại nhìn, đúng là một tấm thẻ nhớ. Thư ký lắc đầu, "Không biết ạ, sau hai ngày ngài đi du lịch, ở công ty nhận được trong thùng thư, trên phong thư viết rõ là gửi cho ngài."

Thư ký bổ sung thêm, "Bởi vì nhìn không có tính nguy hiểm gì, nên tôi lập tức mang đến đây cho ngài."

"Ừ." Đường Diệc Thiên vuốt cằm, nâng tay bảo anh ta đi ra ngoài.

Nói thật ra, ở trên thương trường nhiều năm, không phải lần đầu tiên Đường Diệc Thiên nhận được những phong thư giấu tên kỳ lạ. Nhưng một cái thẻ nhớ di động, đúng là hiếm thấy. Theo trực giác nhận định, đây không phải là tin tức kinh doanh quan trọng, hơn phân nửa là trò đùa quái đản.

Nói tới trò đùa quái đản này, Đường Diệc Thiên cũng có chút hiếu kỳ. Với lại tâm trạng anh không tệ, vì thế lấy ra muốn bỏ vào điện thoại của mình xem.

Nhưng chức năng điện thoại của Đường Diệc Thiên không phù hợp với tấm thẻ này, sau đó đi mượn một chiếc điện thoại khác, anh nhét thẻ vào.

Tấm thẻ này có mấy đoạn ghi âm, anh mở cái thứ nhất, chất lượng tiếng rõ ràng, xem ra hình như là trực tiếp dùng điện thoại ghi âm lại cuộc nói chuyện. Anh nghe giọng nữ trong đối thoại rất lạ, nhưng giọng nam lại rất quen thuộc.

Hai người đang nói chuyện công việc, Đường Diệc Thiên nghe thêm mấy câu, mới nhớ tới giọng nói quen thuộc này là của ai. Giọng nói này không phải của người vừa mới thành ba vợ của mình Hàn Phục Chu sao!

Kết thúc đoạn ghi âm thứ nhất, Đường Diệc Thiên không nghe tiếp đoạn thứ hai. Là ai gửi ghi âm này tới? Ai có thể thu lại cuộc nói chuyện của Hàn Phục Chu? Nhưng đoạn ghi âm này, sao lại muốn gửi cho mình?

Trong nháy mắt Đường Diệc Thiên đã bị những câu hỏi này làm khó, nghĩ mãi không ra. Đường Diệc Thiên quyết định, tiếp tục nghe để tìm kiếm câu trả lời.

Công việc đoạn ghi âm thứ hai rườm rà hơn một chút, làm cho người ta không đoán ra mục đích là gì. Mấy đoạn kế tiếp cũng vậy, Đường Diệc Thiên hoàn toàn chắc chắn, đây thực sự là một trò đùa nhằm chán, có lẽ là có người nào đó đã tìm cơ hội động tay động chân trên di động của Hàn Phục Chu, có thể trong lúc Hàn Phục Chu nói chuyện với người khác đã bị kẻ thứ ba nghe được, sau đó người thứ ba dùng điện thoại của mình ghi âm cuộc trò chuyện này lại.

Mấy đoạn ghi âm đều nói chuyện về công việc vô cùng nhàm chán, thậm chí không có một chút liên quan đến "Tặng quà", hay "Cảm ơn". Chẳng lẽ người này muốn cho anh biết ba vợ của anh là quan lớn tận tụy sao? Việc này đúng là vừa hoang đường vừa buồn cười.

Nhưng anh vẫn nghe đến nơi đến chốn, ấn vào đoạn ghi âm cuối cùng.

Lúc câu đầu tiên vang lên, thì Đường Diệc Thiên vốn đang hào hứng lập tức ngẩn người, bởi vì người nói chuyện không phải ai khác, mà là ba của mình Đường Khải! Ba đã qua đời đến nay đã được sáu năm, Đường Diệc Thiên lại nhận được một tấm thẻ nhớ giấu tên rồi nghe được giọng nói của ông lần nữa!

"Anh Hàn, tìm tôi có việc gì sao?"

"Hỏi xem bao giờ Đường tổng anh chưa trở về, muốn nói chuyện với anh về đường cao tốc số 103 một chút ấy mà."

"Tôi vừa mới lên cao tốc để trở về, sáng sớm tiểu tử thối Diệc Thiên đã chạy về đón Hàn Niệm nhà anh rồi! Tôi chỉ có thể tự mình lái xe."

"Vậy à..." Giọng nói của Hàn Phục Chu thoáng kéo dài ra, tạm dừng hai giây, sau đó tiếp tục, "Vậy anh chú ý an toàn."

"Ha ha ha....Không phải lần đầu tiên tôi lái xe. Chờ tôi về mời cả nhà anh ăn cơm, chúc mừng Hàn Niệm kết thúc kỳ thi cao đẳng!"

"Vậy thì không cần." Giọng nói của Hàn Phục Chu đột nhiên chuyển từ cao xuống thấp, như có như không, "Có lẽ, không còn cơ hội nữa..."

Tiếp theo chính là một tiếng vang thật lớn, ghi âm im bật.

Mọi thứ đều quay về yên tĩnh, yên tĩnh không có một chút tiếng động nào. Đường Diệc Thiên ngồi một mình trong văn phòng trống rỗng, giống

như rơi vào trong hố băng thật sâu, toàn thân đều cứng đờ chết lặng, không có một chút ấm áp, chỉ có lạnh, lạnh thấu xương và tim.

Anh nhớ lúc trước trên báo cáo nhận định là tai nạn giao thông, lý do tai nạn là vì Đường Khải đột ngột nhấn ga tăng tốc trên đường cao tốc, tông vào đuôi của một chiếc xe container đang chạy bình thường phía trước, bởi vì tốc độ quá nhanh, cả thân xe bị cuốn vào khung xe của xe container, xe hư người chết.

Sau đó sự cố ngoài ý muốn biến thành Đường Khải sợ tội tự sát, Đường thị lâm vào tai tiếng lừa đảo. Cơn ác mộng năm hai mươi tuổi ấy của Đường Diệc Thiên, cho đến bây giờ anh cũng không có cách nào quên được.

Lúc đó anh chưa tiếp xúc sâu vào việc làm ăn của Đường thị, thậm chí không nói được lời nào để biện luận cho ba, anh chỉ có thể bị động mà chờ đợi "Chân tướng", "Âm mưu" được đưa ra ánh sáng.

Tuy năm đó Hàn Phục Chu đưa tay ra giúp đỡ, nhưng suy cho cùng bằng chứng cũng như núi, cuối cùng nhà họ Đường cũng bị thua.

Đường Diệc Thiên không biết, cuộc gọi cuối cùng của ba mình trước lúc chết là nói chuyện với Hàn Phục Chu, anh lại càng không biết, lúc ba mình xảy ra tai nạn, thế nhưng Hàn Phục Chu đã sớm đoán được.

Trong phút chốc đã bị sốc, Đường Diệc Thiên cố gắng ra lệnh cho mình bình tĩnh lại. Đầu tiên là xem đoạn ghi âm này là thật hay giả, sau đó tìm ra nguồn gốc của thẻ nhớ này, lý trí của anh nói với mình, đừng vội kết luận một cách bốc đồng.

Từ trước đến nay chính trị luôn giả dối quỷ quyệt, vì con đường làm quan mà không từ bất cứ thủ đoạn nào dả kích đối thủ. Muốn ra tay trên điện thoại của Hàn Phục Chu hoàn toàn là một chuyện rất khó, đã làm được

việc khó như vậy, còn lấy được đoạn ghi âm này, rồi gửi đến cho anh, lại còn cách sáu năm sau.

Tất cả đều quá lạ lùng, lúc anh bắt đầu dùng lý trí để suy xét vấn đề, về mặt tình cảm anh đã thiên vị cho nhà họ Hàn, có lẽ đây thực sự là một trò đùa vô cùng nhảm chán.

Nhưng nếu là những chuyện khác, chắc chắn Đường Diệc Thiên sẽ không cần phải suy nghĩ, nhưng sự việc có liên quan đến cái chết của ba mình, còn liên quan mật thiết đến sự sụp đổ của Đường thị năm đó. Sự tin tưởng không chút nghi ngờ nhà họ Hàn mấy năm nay cũng không thể xóa bỏ nghi ngờ trong lòng anh.

Đường Diệc Thiên quyết định, dù đây là một trò đùa quái đản, anh cũng muốn xác nhận đáp án.

Anh nghĩ tới một người. Lúc ba còn sống đã nói qua với anh..Lâm Thư Văn thư ký của Hàn Phục Chu.

Lúc Hàn Phục Chu mới tới thành phố J, chính phủ phái Lâm Thư Văn đến làm thư ký cho ông ta, Lâm Thư Văn là người mới làm việc ở chính phủ chưa đến một năm. Rất ít người biết, anh ta là một học sinh nghèo được nhà họ Đường giúp đỡ nhiều năm.

Năm đó Đường Khải lo không biết vị phó thị trưởng mới điều đến có hành động gì mới trong phương diện bất động sản hay không, vì nghĩ cho việc làm ăn của nhà họ Đường, Đường Khải hẹn gặp Lâm Thư Văn bảo anh ta chú ý nhiều một chút. Nhưng sau này nhà họ Hàn và nhà họ Đường có quan hệ thân thiết, "Cơ sở ngầm" lúc trước cũng không có tác dụng gì nữa.

(Cơ sở ngầm: người bí mật quan sát tình hình, khi cần thì có thể làm người dẫn đường)

Thoáng cái đã nhiều năm, Đường Diệc Thiên ý thức được, anh cần gặp Lâm Thư Văn một lần.

Kết thúc chuyến du lịch, Hàn Niệm vẫn chưa quen với chênh lệch múi giờ, luôn ngủ từ sáng cho đến chiều tối.

Bà Trần làm một bàn đồ ăn cô thích, giải trừ nỗi tương tư của cô với nước ngoài. Lúc Đường Diệc Thiên vừa về đến cửa, vợ của anh đang buộc tạp dề phụ giúp trong bếp.

Thấy anh về, cô lập tức bưng ra khoe thành quả của mình, "Anh xem nè! Từ hôm nay trở đi em muốn theo bà Trần học nấu cơm.

Một chén thịt gà với tương ớt, mùi cay nồng xông vào mũi anh, Đường Diệc Thiên hắt hơi một cái, sau đó nở nụ cười, "Thật sao?"

"Đúng." Hàn Niệm bưng đồ ăn lên bàn, "Em đã quyết định từ chức."

"Hả?" Đường Diệc Thiên cười áo khoác, nói lỏng cà vạt, "Sao đột nhiên lại muốn từ chức?"

Hàn Niệm tháo tạp dề xuống, kéo lấy cánh tay anh, hơi ngượng ngùng nhỏ giọng nói, "Hôm nay cô tới."

"Sao?" Đường Diệc Thiên kéo cô ngồi xuống ở phòng khách, "Có chuyện gì sao?"

Mặt của Hàn Niệm đỏ lên giống như quả hồng nhỏ tròn trịa, "Cô đưa em phương thuốc điều dưỡng cơ thể...Nói muốn em ở nhà điều dưỡng cho tốt, mau, mau sinh em bé."

Đường Diệc Thiên cười, "Không phải trước kia em nói phải mấy năm nữa sao, còn nói cảm thấy mình vẫn là một đứa trẻ!"

"Trước kia thì em nghĩ vậy..." Hàn Niệm cúi đầu, nói một cách thẹn thùng, "Nhưng, ba em cũng nói em sinh cục cưng sớm một chút, bản thân em nghĩ, chăm sóc cơ thể trước cũng không có gì xấu..." Bốn năm trước Phạm Tâm Trúc qua đời mang cho Hàn Niệm một đả kích lớn, bởi vì quá đau buồn, cô xuất hiện triệu chứng suy nhược thần kinh, thường hay mất ngủ, hệ tiêu hoá cũng không tốt, nên cô mới muốn từ chức để điều dưỡng cơ thể.

"Vậy cũng được." Anh xoa cái đầu nhỏ của cô, "Nhưng em ở nhà cũng đừng để ngọt nhạt quá, như thế ngược lại không tốt cho cơ thể. Trước đó ở toà soạn viết bản thảo quá mệt, vậy em thử chuyển sang tạp chí xem, một tháng một kỳ chuyên mục, cũng coi như có chuyện làm."

Hàn Niệm cười hì hì, ngồi vào trong lòng anh rồi ôm cổ của anh, "Sao anh lại nghĩ giống em vậy nè! Em vừa hỏi Lâm Trăn, anh của cô ấy giới thiệu cho em một nhà thiết kế tạp chí, viết một phần về cuộc sống trong chuyên mục DIY. Sau đó, không có việc gì thì em ra ngoài tìm linh cảm, luyện tập yoga, uống trà."

Đường Diệc Thiên nhìn cô, "Vậy là có thể trải qua cuộc sống như heo trước kia..."

Hàn Niệm hừ một tiếng rồi trừng mắt nhìn anh, Đường Diệc Thiên cười khề.

Một tuần sau đó Đường Diệc Thiên gặp Lâm Thư Văn, Lâm Thư Văn hộ tống Hàn Phục Chu lên phía bắc một chuyến, vừa trở về không lâu.

Hiện tại Lâm Thư Văn đã đi theo Hàn Phục Chu gần mười năm, xem như là trợ thủ đắc lực nhất của ông, thậm chí là tâm phúc.

"Chuyện trước kia, bộ trưởng Hàn không tin nhiệm tôi như thế này, tôi cũng không biết nhiều chuyện lắm." Lâm Thư Văn nói thẳng, "Bây giờ tôi

đã biết nhiều chuyện hơn một chút, nhưng thói đời vốn không có sự sạch sẽ tuyệt đối..."

Đường Diệc Thiên gật đầu, "Điều này tôi biết, nên tôi không quan tâm ông ấy là đen hay trắng, tôi chỉ quan tâm, ông ấy có liên quan đến cái chết của ba tôi không thôi."

"Được, cho tôi một ít thời gian." Tuy Lâm Thư Văn luôn đi theo Hàn Phục Chu, nhưng nếu không cần thiết, anh ta sẽ không tận sức điều tra lãnh đạo của mình.

"Còn nữa, tôi muốn biết nếu như có liên quan..." Đường Diệc Thiên bổ sung thêm một câu, "Hàn Niệm có biết sự tình hay không."

Lâm Thư Văn khẽ cười, Đường Diệc Thiên cũng cảm thấy mình hơi vô lý, vẫy vẫy tay, "Thôi, việc này không cần."

Sau khi từ chức vô cùng thoải mái, cộng thêm uống thuốc bổ nên giấc ngủ của cô có chuyển biến tốt, giống như bổ sung cho những giấc ngủ trước kia, cực kỳ thích ngủ.

Ngày nào cũng ngủ đến trưa, sau đó hẹn Ước Khuê Mật đi ăn cơm dạo phố, rồi đến Paradise. Thực sự có chút cảm giác bị Đường Diệc Thiên nói trúng.

Tân hôn trong thời kỳ tuần trăng mật người ta dính lấy nhau bao lâu cũng không thấy đủ. Sáng chủ nhật, Hàn Niệm đổ đầy mồ hôi chửi lên người anh hỏi, "À, sao bụng em vẫn không có phản ứng vậy?"

Đường Diệc Thiên ôm chặt nắm hương nhỏ, cô muốn mang thai vậy sao? Nhưng anh không muốn như thế, anh mới ăn cô vào miệng chưa bao lâu, nếu có thai nhanh như vậy chẳng phải anh phải ghen một năm sao? "Nhất định là số lần không đủ, hay là thêm lần nữa nhé?"

Nấm hương nhỏ lập tức nhảy khỏi chần, gần như cả đêm cô đều không ngủ ngon, sáng sớm lại bị anh đánh thức, lại cùng nhau nữa, hôm nay cô khỏi xuống giường luôn, "Không được! Lát nữa em còn phải về nhà của em!"

"Ừ." Đường Diệc Thiên ngoan ngoãn rời giường, lăn qua lăn lại cả đêm, tóc của anh cũng ướt đầy mồ hôi, rồi bởi một cục, không còn dáng vẻ đẹp trai phóng khoáng lúc mặc quần áo bảnh bao nữa. Hàn Niệm bị anh thuận tay bắt lấy mấy lần, làm thành "Tóc đuôi gà" tiêu chuẩn.

Đệ nhất danh viện của thành phố J Hàn tiểu thư và đồng sự trưởng tập đoàn Thịnh Thế Đường Diệc Thiên, cũng sa vào bể tình bình thường của nam nữ trên cuộc đời này.

Tính tình của Hàn Phục Chu rất khiêm tốn, nhiều năm qua vẫn luôn sống trong khu nhà kiểu cũ của cán bộ ở đường Bắc Kinh. Nhưng hiện tại địa vị đã lên cao, không thể sống nghèo khổ giống như trước kia.

Đường Diệc Thiên biết, ba vợ chỉ thích hai thứ, một là trà, hai là đá.

Thích uống trà cũng thích pha trà, đun nước bằng bình nhỏ, nước sôi thì rửa ly, sau đó ngâm trà vào, "Ba đã quen uống trà thiết quan âm, vừa rồi muốn tìm để ngâm, nhưng không tìm thấy." Hàn Phục Chu cười nói với con rể.

"Đại Hồng Bào tinh khiết và thơm thế này, ngâm cũng không bằng." Đường Diệc Thiên đưa hai tay nhận lấy ly sứ trắng nhỏ, "Đúng rồi, tháng trước ở Vinh Hiên có một trận đấu giá, đúng lúc ba không ở đó, con đã lấy dùm ba miếng Kê Huyết Thạch."

Mở hộp gấm ra, là một miếng Kê Huyết Thạch khoảng nửa thước vuông, đỏ tươi như máu, màu máu đậm đặc, chỉ riêng chất lượng thôi đã là vật quý báu, huống chi kích cỡ lớn cũng rất hiếm có.

Trong trà Hàn Phục Chu thích Thiết Quan Âm, trong đá thích nhất Kê Huyết Thạch. Sản lượng của Kê Huyết Thạch rất hiếm, trân phẩm càng hiếm hơn. Hàn Niệm cũng không kiềm được trợn tròn mắt khi thấy khối đá này, suy nghĩ một lúc, những miếng Kê Huyết Thạch cất trong nhà đúng là không sánh bằng khối đá này.

"Ái chà!" Lúc này Hàn Phục Chu lập tức để ấm trà xuống, "Cái này rất khó gặp!"

Đường Diệc Thiên chuyển hộp gấm qua, "Hiếm có nên con mới muốn tặng cho ba ạ."

Hai người đàn ông, một già một trẻ, uống trà trò chuyện. Hàn Niệm ngồi bên cạnh gọt trái cây cho bọn họ, Hàn Phục Chu cầm khối đá lên thưởng thức, cảm khái một câu, "Con người lúc còn sống, uống trà ngon, thưởng thức đá quý, quả thực là nhất kỳ một hồi."

Nhất kỳ một hồi, một lời trúng đích.

(Nhất kỳ một hồi: là câu dùng trong trà đạo của người Nhật)

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Tháng năm mùa hạ oi bức, cầu lớn Tinh Giang mới cho xe cộ qua lại nửa tháng thì bên ngoài trụ cầu đã bị nứt. Chất thải xây dựng rơi từ trong xe ra ngoài.

Đầu tiên là tin tức bị phong tỏa mọi mặt, cục giao thông phải sửa gấp để khắc phục hậu quả suốt đêm.

Lúc Lâm Thư Văn hẹn gặp Đường Diệc Thiên là trong tình huống rối loạn này, "Ngày 10 tháng 6 năm 2003 bộ trưởng Hàn thực sự đã gọi điện thoại cho ba của anh, nhưng không tra ra được chủ nhân của tấm thẻ nhớ này, cũng không biết trước đó người nọ làm thế nào để nghe lén cuộc nói chuyện điện thoại của bộ trưởng Hàn. Về phần chứng cứ khác thì hầu như không có để lại, ghi âm trên tay anh chính là chứng cứ duy nhất. Nhưng mà..." Lâm Thư Văn lấy kinh nghiệm làm việc trong chính phủ nhiều năm nói với Đường Diệc Thiên, "Điều này hoàn toàn không xem là chứng cứ trực tiếp."

Lâm Thư Văn đưa một chồng văn kiện ra, "Đây là một ít tư liệu lúc trước Đường thị bị lên án là có liên quan đến lừa đảo trong thương nghiệp, còn có tư liệu liên quan đến đường cao tốc số 103, tuy trên danh nghĩa là công trình của Đường thị, trong thực tế chỉ là mượn Đường thị làm vỏ để trúng thầu mà thôi, toàn bộ công trình đều được thực hiện bởi công ty khác, mà người đề cử công ty này là bộ trưởng Hàn. Nhưng chắc là trước đó ông ta đã có nói chuyện với ba của anh, chỉ có điều không biết tại sao sau này lúc xảy ra sự cố Đường thị lại gánh lấy tội oan."

"Về phần động cơ..." Lâm Thư Văn lấy ra một phần trong đó, "Chắc là trước đó có làm ăn lừa đảo, bên trên biểu thị rõ ngày ấy Đường thị có dốc sức đầu tư một hạng mục hoàn toàn giả dối không có thật, bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn, mà người tiến cử đầu tư cũng là thị trưởng Hàn. Sau khi nhà họ Đường gặp chuyện, ông ta trở thành sảnh trưởng, tôi đoán ông ta là người trung gian của chuyện này, về mặt khác, tôi không đến gần được tầng cao hơn..."

Cuối cùng Lâm Thư Văn đưa ra kết luận, "Sự tình chắc chắn do bộ trưởng Hàn làm không có gì nghi ngờ, nhưng tất cả bằng chứng trước mắt đều là gián tiếp, đừng nói nhận định mưu sát, chỉ sợ ngay cả lên án ông ta cậy quyền cũng không được."

Đương nhiên Đường Diệc Thiên hiểu rõ, lấy địa vị hôm nay của Hàn Phục Chu, đừng nói mấy thứ này có thể làm hại đến ông ta, chỉ sợ ngay cả đến gần cũng khó. Không nói chuyện thành phố J, nhìn ra mấy tỉnh ở phía đông nam...Ở đâu không phải là chỗ Hàn Phục Chu một tay che trời.

"Dù chuyện quá khứ không có cách nào lật lại bản án, nhưng ông ta còn tại vị." Đường Diệc Thiên xem tư liệu, nhin không được nở nụ cười lạnh, cười mình ngây thơ và vô tri, cười mình nhiều năm một lòng với ông ta, "Chỉ cần ông ta còn ở đó, chúng ta còn có cơ hội, không phải sao?"

Trên thế giới này, người sống sẽ có tất cả, không giống ba của anh.

"Nếu có thể biết là ai gửi ghi âm kia tới thì tốt rồi." Lâm Thư Văn cảm khái tự đáy lòng, "Ngay cả cái này cũng có thể đạt được, chắc chắn còn rất nhiều thứ có lợi cho chúng ta."

Đường Diệc Thiên lắc đầu, ghi âm này quá kỳ lạ, cũng quá bất bình thường, đến bây giờ anh cũng không biết là ai gửi tới, mà từ đó về sau cũng không nhận được thư giấu tên nào như vậy nữa.

Nó đột nhiên xuất hiện giống như chứng minh giấy không gói được lửa, giống như sự thật nhất định sẽ bị biết được.

Cuối tháng năm thành phố J, mùa hạ đã bắt đầu. Lúc Đường Diệc Thiên về nhà, Hàn Niệm và bà trần cùng nhau nấu nước mát ô mai.

Cô bung một ly vào phòng sách, Đường Diệc Thiên không đưa tay ra nhận, cũng không mỉm cười với cô như trước kia, mà là ngồi đó không nói lời nào nhìn cô bằng cặp mắt sắc bén. Cô mặc một chiếc áo T-shirt màu trắng rộng rãi, phía dưới mặt một chiếc quần đùi ngắn màu xanh lộ ra đôi chân trắng nõn và thon thả, tóc dài buộc qua loa thành hai chùm, vừa xinh xắn vừa dễ thương.

"Hôm nay mệt lắm sao?" Thấy anh không nói chuyện, Hàn Niệm đặt ly xuống đưa tay xoa huyết thái dương giúp anh thả lỏng. Giây phút đầu ngón tay cô chạm vào anh, Đường Diệc Thiên giống như bị kim đâm mà nắm lấy cổ tay cô, sức lực của anh rất lớn, gần như muốn bóp vỡ cổ tay mảnh mai của cô ra, "Á, đau!"

Tiếng của cô làm anh giật mình hoàn hồn, nhanh chóng buông tay ra, "Xin lỗi..."

"Hôm nay anh sao vậy." Hàn Niệm thấy vẻ mặt anh có phần không bình thường, nhưng nhìn không thấy có vấn đề gì, "Có phải có việc gì ở công ty không anh?"

"Không có." Anh nhếch miệng cười miễn cưỡng, đưa tay ôm lấy cô, trán của anh chống trước ngực cô, ngửi mùi mồ hôi nhàn nhạt và mùi mơ chua trên người cô, ở nơi Hàn Niệm không thấy, đáy mắt anh ngấn lệ rồi biến mất, anh nhẹ giọng nói, "Anh chỉ hơi mệt chút thôi."

"Vậy anh có muốn uống nước ô mai rồi đi tắm không, cơm chiều lát nữa là có rồi." Cô ngây ngốc hỏi anh, bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-

quý-đôn còn nghĩ đến nước ô mai mình làm, hy vọng có thể nhận được sự khen ngợi của anh.

"Anh chỉ muốn ôm em một lát." Anh nói xong thì thu cánh tay lại, để cô ngồi trong lòng mình, sau đó mình lại dựa vào ngực cô, tựa sát vào nhau.

Đường Diệc Thiên đang tự hỏi, tự cho Hàn Phục Chu một lý do là ông ta sẽ không làm vậy, nhưng lại không tìm được. Điều duy nhất Đường Diệc Thiên đang nghĩ tới, nếu thật là ông ta, tại sao ông ta lại còn gả Hàn Niệm cho mình? Suy nghĩ rất lâu mới hiểu, bởi vì tất cả chứng cứ trực tiếp đã bị tiêu huỷ, Hàn Phục Chu chắc chắn sự thật sẽ bị chôn vùi theo năm tháng, mà ông ta cần Đường Diệc Thiên góp một phần nhỏ công sức trong con đường làm quan của ông ta. Hơn nữa trên thế giới này, không có người thứ hai đối xử tốt với con gái của ông giống Đường Diệc Thiên.

Ông ra đúng là giỏi đánh bàn tính bằng một tay.

Nhưng còn Hàn Niệm? Đột nhiên Đường Diệc Thiên không biết mình phải đối mặt với cô thế nào, cô là con gái của kẻ thù giết cha, nhưng cũng là người anh yêu nhất, mà cô cũng vô tội.

Hàn Niệm không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô nghĩ, Đường Diệc Thiên của cô là người không có gì là không làm được, anh có thể giải quyết được mọi vấn đề, mà việc mình có thể làm lúc này là im lặng ở với anh, tiện thể...

"Thật không muốn uống một chút nước ô mai sao?"

Đường Diệc Thiên giương mắt nhìn cô, cô cười nên mặt mày ngoằn ngoèo, gò má đỏ bừng vì nóng, anh nâng tay nắm lấy cằm cô, sau đó ngẩng mặt, lúc đầu vẫn dây dưa vô cùng dịu dàng, không biết tại sao nụ hôn chợt trở nên vội vàng, gần như muốn nghiền nát cánh môi của cô.

Đường Diệc Thiên đề cô lên bàn làm việc, bắt lấy cổ tay cô kéo qua đỉnh đầu, áo T-shirt rộng rãi và quần short bị kéo ra, "Diệc Thiên, sao anh..."

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Lời nói của cô còn chưa dứt thì miệng đã bị anh bịt lại, dùng đỉnh đầu gối tách hai chân cô ra, Đường Diệc Thiên nôn nóng cọ xát mấy cái cảm thấy đã ẩm ướt thì lập tức xuyên qua đến cùng, tiếng thét kinh hãi của Hàn Niệm cũng chỉ có thể ơ a ở trong miệng.

Không chút hoà hoãn, anh vội vàng muốn cô, vuốt ve mềm mại của cô một cách thô bạo, nắm chặt chiếc eo nhỏ của cô và chạm mãnh liệt, mỗi một cái đều tuyên bố quyền chiếm hữu của mình. Cô cào loạn xạ sau lưng anh, giống như một con cái nhỏ bấp bênh dưới biển sâu, liên tục bị sóng cuốn lấy.

Anh cắn bờ vai mềm mại của cô, hận không thể cắn hết cả người cô, trút ra nỗi hận trong lòng anh, nhưng anh lại không nhận được mà hôn lên môi cô, hận không thể đưa hết tình yêu cho cô, để cô biết giờ phút này mình đau đến dường nào.

Nếu không yêu cô, Đường Diệc Thiên sẽ không đau đớn như vậy, nếu không yêu cô, a, sao có thể...

Mùa thu tháng mười.

Tiệm cà phê Paradise, Hàn Niệm ngồi ở bàn số ba gần cửa sổ phía tây, đã có thể thấy toà cao ốc của Thịnh Thế, có thể thấy văn phòng của chính phủ. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Cô gọi một ly nước trái cây và một chiếc bánh ngọt caramel pudding, ánh mặt trời buổi chiều ấm áp và êm dịu. Lá cây ngô đồng hai bên đường

ngoài cửa sổ đã trụi lá, dẫn ra một đường hầm giống như đi vào thế giới đồng thoại hoàng kim.

"Là Hàn tiểu thư." Có hai người đến bàn ở sát bên, Hàn Niệm liếc mắt sang nhìn, là thiên kim của Thâm thị Thâm Du và mẹ cô ta. Vị Thâm tiểu thư này, năm nay mới mười chín tuổi, cũng là một nhân vật khiến Hàn Niệm đau đầu.

Bởi vì nhà họ Thâm có quan hệ thông gia với nhà họ Cố, cô ta cũng có thể tiếp xúc với nhà họ Đường, không biết tại sao lại vừa gặp đã yêu Đường Diệc Thiên. Nhưng điều này cũng không có gì lạ, có người thầm mến người mình yêu, Hàn Niệm chỉ cảm thấy tự hào. Chuyện làm cô đau đầu là bây giờ mình và Đường Diệc Thiên đã kết hôn nửa năm, mà Thâm tiểu thư này vẫn không chịu buông tha, việc này làm Hàn Niệm không thể hiểu được.

"Hay là gọi tôi là bà Đường đi." Hàn Niệm cười chào Thâm Du một tiếng, mặc dù cô muốn duy trì tính độc lập của mình, nhưng khi đối diện với Thâm Du, Hàn Niệm muốn làm bà Đường hơn.

Sắc mặt của Thâm Du lập tức thay đổi, cô gái mười chín tuổi đều không giấu được cảm xúc, vẫn là mẹ cô ta lên tiếng hoà giải, "Chủ yếu là gọi Hàn tiểu thư quen rồi..."

"Nhưng sau này thời gian tôi làm bà Đường sẽ dài hơn Hàn tiểu thư." Hàn Niệm cười nhắc nhở Thâm Du một câu, mình vừa mới kết hôn, cô ta đã kiêu tới, không thể diễn tả được tâm trạng của Hàn Niệm bây giờ. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Bà Thâm kéo Thâm Du ngồi xuống, Hàn Niệm nghe bà ta khẽ giọng nói, "Con đúng là con bé ngốc, Hàn Niệm là loại người con có thể chọc sao? Dù ba cô ta hay chồng cô ta, người nào cũng có thể làm nhà họ Thâm chúng ta đau đầu."

Hàn Niệm không thích lên giọng tuyên dương gia cảnh của mình, cũng không muốn mình dựa vào đàn ông mà sống, nhưng lúc này, cô cảm thấy khoe một chút cũng không tệ.

Hôm nay là thứ sáu, Hàn Niệm để điện thoại trên bàn, muốn xem rốt cuộc cuối tuần là Đường Diệc Thiên hẹn cô trước hay ba cô gọi đến hẹn trước?

"Leng keng." Một tiếng, di động chuyển đến một tin nhắn, đúng lúc cô đang nhàm chán, lập tức mở ra coi.

Sáu chữ "Cầu lớn Tỉnh Giang đổ sập", cả người Hàn Niệm phát lạnh, chợt có một dự cảm không tốt, cầm điện thoại gọi điện cho ba, di động của ba đang bận. Hàn Niệm nghĩ, chắc chắn bây giờ điện thoại của ba không gọi vào được, cô vội vàng chuyển sang gọi vào số của Đường Diệc Thiên. Mấy năm nay Thịnh Thế chủ yếu đầu tư bất động sản, rất ít tham gia công trình của thành phố. Nhưng điều anh biết luôn nhiều hơn mình.

"Diệc Thiên, anh xem tin tức chưa? Chuyện cầu lớn Tỉnh Giang bị sập anh có biết không?" Cô lo lắng hỏi.

Đường Diệc Thiên rất hài lòng với tin tức mới và tốc độ lan rộng, xem ra cho giới truyền thông hậu hĩnh cũng đáng giá.

Anh không trả lời cô, cô càng ngạc nhiên hơn, "Sao có thể sập được chứ?"

Đường Diệc Thiên mở miệng, đó là lần đầu tiên anh dùng giọng nói lạnh như băng nói chuyện với cô, anh nói, "Chuyện cầu lớn xảy ra tai nạn, chắc em cũng không ngạc nhiên."

Di động còn dán sát bên tai, Hàn Niệm chợt ngẩn người, cô cảm giác được mọi người xung quanh đều đang nhìn cô, trong mắt bọn họ đều viết phải là cô nên biết tất cả, không phải là ngạc nhiên.

Thân là con gái của Hàn Phục Chu, cô thực sự phải biết. Nhưng tại sao cả cô và chồng đều bình tĩnh như vậy, cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Thẩm Du đã đứng dậy đi tới, lắc lắc điện thoại của cô ta, "Hàn tiểu thư, nếu cô đi ngay, chúng tôi có thể ngồi chỗ của cô không, dường như ánh mặt trời ở đây tốt hơn."

Hàn Niệm gác điện thoại, nhìn cô ta, "Ngại quá, vị trí này chỉ có tôi mới được ngồi."

Sau đó mọi thứ giống như tái diễn lại lịch sử, năm đó nhà họ Đường long trời lở đất trong một đêm thế nào, hiện tại nhà họ Hàn cũng sụp đổ trong giây phút như vậy.

Dư luận chèn ép ùn ùn kéo tới, từng tội trạng bị nêu ra, dường như mỗi tuần đều đăng hơn một lần tin tức về nhà họ Hàn, Hàn Phục Chu bị cách ly thẩm tra.

Ngày kiểm tra tư sản nhà họ Hàn, không biết người nào đó nóng nảy trượt tay, hộp gấm đang cầm rơi xuống đất, cả miếng Kê Huyết Thạch đỏ tươi nặng nề rơi xuống mặt đá cẩm thạch.

Vang một tiếng "Loảng xoảng" thật lớn viên đá bể ra, mặt vỡ ra chất lượng rất tốt, một mảng màu đỏ, màu sắc tuyệt đẹp khiến Hàn Niệm đứng bên cạnh thấy cũng đau lòng, mọi thứ đều đã vỡ tan.

Tháng năm năm sau, toà án nhất thẩm. Bị cáo bị khổng cáo là ba của cô, mà bên đứng ra khổng cáo, người ngồi ở vị trí đầu lại là chồng của cô Đường Diệc Thiên.

Lúc đó Hàn Niệm mới hiểu được, phần tình cảm mà cô cho rằng rất nặng, rất nặng, thậm chí quan trọng hơn sinh mạng mình thực ra rất nhẹ, rất

nhẹ, nó giống như con diều bay trên trời, cô dùng hết sức kéo nó về, lại bị siết đến hai tay chảy máu.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 26.1

Đêm khuya vắng vẻ.

Đường Diệc Thiên lấy cái phong bì của mình từ trong két sắt ra, trong phong bì có một chiếc thẻ nhớ cũ. Nhiều lúc anh nghĩ, nếu đoạn ghi âm này không xuất hiện, có lẽ cả đời anh cũng sẽ không biết được sự thật, có lẽ anh và Hàn Niệm có thể đầm ấm và hạnh phúc như trước kia, mà không hận nhau như bây giờ, hành hạ lẫn nhau.

Biết sự thật, cuối cùng là xấu hay tốt, Đường Diệc Thiên cũng thấy mơ hồ.

Mỗi ngày trong ba năm nay đều là đau khổ, anh điên cuồng tìm cô, nhưng vẫn không tìm thấy. Thế giới này rất lớn, xác suất cả đời có thể gặp được một người như thế chỉ có 0.000049, mà nếu người kia muốn trốn tránh, xác suất bạn tìm được cô ấy là 0.

Đường Diệc Thiên đã từng tìm được một người như vậy, nhưng lại đánh mất cô.

Anh biết, mình không thể oán trời trách đất, tất cả đều là lỗi của anh, dù anh biết sẽ tổn thương cô, dù biết cô sẽ hận mình, nhưng không thể không làm. Đối với Đường Diệc Thiên, tàn nhẫn nhất là tự tay mình đẩy cô ra.

Anh thường trở về trung học Văn Báu, anh mua căn nhà trước kia của nhà họ Hàn, anh luôn hy vọng có một ngày, anh đi qua đây, sẽ có một

người nhảy ra từ phía sau, sau đó nói với anh, "Đường Diệc Thiên, anh xem em có cao không?"

Tiếp theo anh đưa tay ôm cô vào lòng, nói với cô, "Em nhìn coi, còn chưa tới cằm của anh nữa..."

Anh cúi xuống nhìn ra cửa sổ, phải rất cảm hận và rất tuyệt vọng, cô mới có can đảm nhảy xuống, giống như có chết cũng không sợ, thà chết cũng muốn rời khỏi anh.

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Vậy còn anh? Hôm đó ở hội trường đấu giá, giây phút nhìn thấy "Trường Niệm", không phải anh không nghĩ đến việc cô hận đến mức muốn giết anh, anh nghĩ, cho dù cô muốn giết anh, anh cũng sẽ không chút do dự mà đi qua.

* *

"Hiện tại đứa bé đang ở nhà họ Hạ." Lâm Thư Văn báo cáo với Đường Diệc Thiên, "Theo góc độ pháp luật, trước mắt anh và Hàn tiểu thư không có quan hệ hôn nhân, cho nên đứa bé cũng không có quan hệ với anh. Chúng ta không có lý do để đến nhà họ Hạ đoạt đứa bé."

Ngón trỏ của Đường Diệc Thiên khẽ gõ lên mặt bàn, anh đột nhiên hỏi, "Lâm Thư Văn, anh có hối hận vì đã giúp tôi không?" Bởi vì tố cáo cấp trên của mình, Lâm Thư Văn tạm rời cương vị công tác ở chính phủ, làm trợ lý thư ký cho Đường Diệc Thiên.

"Tôi không hối hận vì đã tố cáo quan tham ô, nhưng tôi hối hận vì đã làm tổn thương người vô tội." Lâm Thư Văn cười, "Tôi cảm thấy, ngài cũng giống tôi."

Đường Diệc Thiên á khẩu không trả lời được, với anh, thực sự như thế. Năm đó anh không có chứng cứ tố cáo Hàn Phục Chu mưu sát, anh chỉ có thể lấy tội danh tham ô đưa ông ta vào tù, nhưng anh đã lên kế hoạch gần nửa năm, để tất cả chứng cứ và dư luận áp đảo Hàn Phục Chu, nhưng tổn thương sâu nhất là người mình yêu.

Anh gạt cô, giống như trước kia Hàn Phục Chu gạt anh, khinh thường hành động của ông ta, anh lại giẫm lên vết xe đổ đó. Lúc ấy anh không nói cho cô biết, bởi vì sợ cô biết sẽ nói với Hàn Phục Chu, anh cũng không dám nói với cô, bởi vì cô biết thì một ngày nào đó cô sẽ hận anh.

Anh hiểu tính của Hàn Niệm, đối với cô, bất luận thế nào cô cũng không tin người ba sinh ra và nuôi dưỡng cô sẽ gây tội ác ở sau lưng, đặc biệt là lão hồ ly Hàn Phục Chu rất thông thuộc quy tắc trò chơi.

Chỉ cần không có chứng cứ tuyệt đối có thể chỉ chứng ông ta, ông ta sẽ không thừa nhận chuyện mình đã làm, có chết cũng không nhận tội là cách chơi thông minh nhất của trò chơi này, Hàn Phục Chu cũng có tố chất tâm lý mạnh mẽ, giúp ông ta坦然 đối mặt với tội ác tày trời của mình. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Toà án tin vào bằng chứng, Hàn Niệm tin ba của cô, Đường Diệc Thiên cố hết sức có thể đưa Hàn Phục Chu vào địa ngục, nhưng cũng đưa mình vào địa ngục.

* * * *

Gần đây Hạ Đông Ngôn vô cùng đau đầu, bởi vì hoàn toàn không có một chút tin tức của Hàn Niệm, nhưng lấy hiểu biết của anh về Hàn Niệm, cô rơi vào trong tay Đường Diệc Thiên, nhất định sẽ cười lên cổ Đường Diệc Thiên, nếu cô đánh Thẩm Du, thì cũng sẽ cười lên cổ Thẩm Du rồi thuận tiện tát mấy bạt tai.

Nên Hạ Đông Ngôn không lo lắng cho an toàn của Hàn Niệm. Điều anh lo là, Hàn Niệm đã làm gì Đường Diệc Thiên, người này giống như ăn phải thuốc nổ, đến gây sự với nhà họ Hạ.

Đường Diệc Thiên có trình độ học thức không giống với người khác, được rồi, Hạ Đông Ngôn sẽ không thừa nhận Đường Diệc Thiên không những là một người giàu học thức, mà còn làm ăn giỏi, trình độ học vấn của Hạ Đông Ngôn tồi tàn. Nhưng anh ta tỏ vẻ quá đáng, mình không thích, không có hứng thú, không phải không đủ năng lực!

Tóm lại, ba anh nói thế này, "Mày không quan tâm việc làm ăn của nhà họ Hạ thì thôi, mày còn chạy đi ba năm, chạy đi ba năm rồi thôi đi, mày trở về còn dẫn theo một đứa bé, dẫn theo một đứa bé xem như xong, đứa bé lại là con người khác. Mày không sợ Thịnh Thế gây khó khăn cho NSJ sao?"

Hạ Đông Ngôn vô cùng tủi thân, cảm thấy mình bị sỉ nhục. Anh ghét Đường Diệc Thiên quá trời ạ!

Lúc trước Hàn Niệm đi nhằm ký túc xá, mình dựa vào nguyên tắc "Giúp đỡ bạn bè", lôi kéo người cũng là học sinh mới có tư tưởng giống như mình cùng nhau tâm sự về bốn năm đại học tốt đẹp, Đường Diệc Thiên tung cửa đi vào, không chỉ cướp Hàn Niệm đi, còn khịt mũi khinh bỉ "Ý tưởng tốt đẹp" của anh.

Lúc đó Hạ Đông Ngôn vỗ bàn đứng dậy, "Thái độ của anh hình như đang muốn sỉ nhục tôi thì phải?"

Đường Diệc Thiên ôm cô bạn gái nhỏ cười với anh, "Tôi không nói không phải."

Thấy không! Từ ngày đó trở đi, liền ghét anh ta!

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 26.2

Cho nên dù Đường Diệc Thiên gây khó dễ cho nhà họ Hạ, anh cũng cắn chặt không buông! Ôm Diệu Linh trong lòng, Hạ Đông Ngôn hỏi thẳng bé, "Diệu Linh, chúng ta cùng nhau đánh ngã bà ngoại sói nhé!"

"Nhưng chú bà ngoại sói mua đồ chơi cho con!" Diệu Linh giơ chiếc xe lửa nhỏ lên, "Chú xem!"

"Xe lửa mà thôi! Chú Hạ mua cho con một chiếc thiết cũng được!" Hạ Đông Ngôn vỗ ngực nói, có thể anh không thông thạo làm ăn, nhưng làm bại gia thì không cần thầy dạy cũng biết.

Diệu Linh bĩu môi, không hiểu sao lại lên tiếng nói thay người nào đó, "Chú có thể cho con ăn gà chiên và coke không?"

"Ừ thì..." Việc này hình như thực sự không dám, nữ vương Hàn biết sẽ rút gân lột da anh.

"Vậy thì chú đừng nghĩ đánh đổ bà ngoại sói nữa." Diệu Linh ngẩng đầu lên, dáng vẻ khó ưa giống Đường Diệc Thiên như đúc. Cho dù lớn lên giống Hàn Niệm, cũng không cách nào che giấu bản chất của nó, Hạ Đông Ngôn đau lòng và hối hận chảy nước mắt, ân hận lúc đầu đã làm sai.

(Ân hận lúc đầu đã làm sai: hối hận vì ban đầu đã không làm khác đi, để nay sự việc trở nên tệ hại)

* * *

So với Hạ Đông Ngôn, Hàn Niệm sống giống như trong bồng lai tiên cảnh vô cùng bình yên, trừ khi...

Lúc ăn cơm tối, khẩu vị của Hàn Niệm không kém như trước. Đường Diệc Thiên ngồi đối diện với cô, vẫn chưa động đũa, chỉ nhìn cô mở lớn miệng ăn một mình.

Cuối cùng thấy cô ăn xong, anh mới mở miệng, "Em cảm thấy nhà họ Hạ có thể chống đỡ được bao lâu?"

Dĩ nhiên Hàn Niệm biết tác phong làm việc của Đường Diệc Thiên, chắc chắn sẽ tìm nhà họ Hạ gây khó dễ, "À, Vậy thì sao? Vấn đề này tôi cũng không biết, tôi không phải Hạ Đông Ngôn."

"Vậy đúng là Hạ Đông Ngôn thực sự yêu em rất sâu đậm." Đường Diệc Thiên định nói ra những lời đầy mỉa mai, nhưng tất cả lời nói đều mang theo vị chua, Hàn Niệm không kiềm được nhìn thoáng qua nét mặt gần như ghen đến nội thương của anh.

"Thẩm Du cũng giống thế thôi." Hàn Niệm vẫn chưa thoả mãn, lại cầm đũa gấp miếng gà xé ăn.

"Tôi từ chối cô ấy rồi." Đường Diệc Thiên nói vắn tắt mà có lực. Rõ ràng anh không cần thiết phải giải thích với cô, nhưng lại muốn làm sáng tỏ quan hệ với những người phụ nữ khác trước mặt cô.

Hàn Niệm chặc lưỡi, lại gấp một miếng thịt bò, "Anh muốn con của tôi, lại không tìm cho con của tôi một người mẹ, chắc chắn...."

"Con của tôi tuyệt đối không có mẹ kế." Đường Diệc Thiên trả lời.

Hàn Niệm ngẩng lên nhìn anh, sau đó cười ngã ra bàn, cô nhướn mày cười nói, "Trùng hợp thật, đúng lúc con của tôi cũng tuyệt đối không có ba!"

Đôi mắt của Đường Diệc Thiên tối xuống, giống như ẩn sâu trong đáy biển không nhìn ra sự dao động nào, "Tôi biết, em hận tôi lúc trước đã lừa em, gạt em, nhưng ba của em cũng đã lừa tôi, giấu diếm tôi nhiều năm vậy!"

Cuối cùng Hàn Niệm cũng buông đũa xuống, "Không, không phải tôi hận anh lừa tôi, mà là tôi khổ sở cầu xin anh, anh cũng không buông tay, thậm chí anh không nghĩ cho tôi mà đã làm một phần thoả hiệp, nếu không phải thiếu bằng chứng, anh đã làm ông ấy bị phán vô thời hạn phải không?"

Cô cười lạnh lùng, nụ cười này không giống như trước kia. Từ khi nào, cô trở thành một người khác như vậy? Là lúc phát hiện ra sự thật, là lúc cầu xin mãi không có kết quả, hay lúc thả người nhảy xuống? Bản thân Hàn Niệm cũng không nhớ rõ, cô chỉ biết giây phút cô bắt đầu hận anh, đã hận đến tận xương tủy.

Sắc mặt của Đường Diệc Thiên trắng bệch, sao anh lại chưa từng xót xa cho sự cầu xin của cô chứ, nhưng cô càng cầu xin, anh càng tức giận. Tức giận Hàn Phục Chu biến tất cả bọn họ thành như vậy, càng tức giận tại sao cô không chịu tin tưởng mình, "Cho nên em không thoả hiệp, để trả thù tôi. Khiến cho Diệu Linh không có ba, đáng sao?"

"Đúng, tôi sẽ không thoả hiệp." Hàn Niệm nhìn anh, gằn từng chữ nói, "Nếu ba tôi có chuyện gì không hay xảy ra, Đường Diệc Thiên, cả đời này anh cũng đừng mong có được thằng bé."

Anh cười đau khổ, "Hàn Niệm, em chỉ đang dối mình dối người mà thôi." Nhiều bằng chứng như thế, dù không phải trực tiếp, cũng đủ vạch trần sự thật một cách rõ ràng, chỉ là cô cố chấp không chịu tin cộng thêm Hàn Phục Chu có chết cũng không thừa nhận.

"Thì sao?" Cô cười khế, khinh thường nhìn anh, giống như không muốn nhìn anh một cái, "Có lẽ người duy nhất tôi gạt trong đời này, chỉ là

bản thân tôi, không giống anh."

Đường Diệc Thiên ném cô từ bàn ăn sang bên cạnh sofa, anh nắm lấy cổ cô, đè cô dưới thân, buộc cô nhìn mình, cặp mắt hung ác giống như lưỡi dao sắc bén. Đốt ngón tay trắng bệch, ngực phập phồng kịch liệt, "Vậy tại sao em không lừa dối mình để tiếp tục yêu tôi?"

Tại sao em không thể gạt mình để tiếp tục yêu anh, giống như anh luôn gạt mình là em còn yêu anh?

"Tại sao chúng ta không thể lừa gạt bản thân, để tất cả quay lại như quá khứ! Tiểu Niệm, vậy không tốt sao?" Anh bằng lòng lừa gạt bản thân mình, lừa gạt cả đời có sao chứ?

Hàn Niệm nhìn anh, đôi mắt anh vừa lạnh vừa ấm, sự tuyệt vọng mang theo sự cố chấp không muốn bỏ qua bất kỳ hy vọng nào, ở trong mắt anh, dường như cô nhìn thấy bản thân mình vừa xa lạ lại quen thuộc, một con người đơn thuần và tốt đẹp, hạnh phúc đến mức làm người khác ghen tức. Cô nhịn không được đưa tay xoa mặt anh, giống như muốn chạm vào con người trong ảo ảnh kia, lại tiếp tục là mình cũng ngày đó...

Nâng tay quẩn lấy cổ anh, Hàn Niệm nhắm mắt lại, lông mi dài hơi vênh lên, hơi thở của cô phả vào mặt anh, nhẹ nhàng dán lên đôi môi lạnh lẽo và run rẩy của anh, "Được...Tôi sẽ thử xem sao..."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Hàn Niệm nghĩ, nếu cô có thể lừa dối bản thân, nếu cô có thể chỉ nhớ tới quá khứ, cô muốn trở về thời gian nào nhất...Chỉ có thể trở về trong mơ.

Cô trốn trong lầu hành chính để tránh tập thể dục với phát thanh, ánh mặt trời xuyên qua dây thừng leo chiếu lên người cô đốm đốm, ngoài cửa sổ là tiếng nhạc vui nhộn.

Sàn gỗ cũ kỹ truyền đến tiếng bước chân lộp cộp, "Có đứa trốn trong toilet nữ, nhìn xem ở đây có ai trốn không..."

Vừa nghe thấy những lời đó, Hàn Niệm biết việc lớn không hay, hôm nay trường học muốn bắt những người trốn tập thể dục với loa phát thanh, căn phòng trên lầu hành chính đã khóa, cô chỉ có thể kiễng chân đi lên lầu, hy vọng người kiểm tra sẽ không đi lên tìm người.

Nhưng trời không làm toại lòng người, cô nghe thấy tiếng bước chân vững vàng đi tới gần, không nhanh không chậm, nhưng hình như có vẻ không muốn dừng chân.

Lầu hành chính có tổng cộng ba tầng, Hàn Niệm đã leo lên đến tầng cao nhất, cô khẽ nhấc bước, vung bụi vụn nhỏ bay lên dưới ánh mặt trời, tim đập thình thịch...

Tiếng bước chân bám theo cô tiếp tục đến gần, sau đó dừng lại, cô hốt hoảng quay người, sợ hãi nhìn qua, bóng dáng người kia đứng ngược lại với ánh mặt trời có chút mơ hồ, anh đi từng bước đến gần, mặt mày dần dần hiện rõ ra, anh đưa lên một ngón tay với hình dáng "Xuyt" với cô.

Trên cánh tay anh có chiếc băng đỏ chứng tỏ hôm nay là phiên trực của anh, đưa tay vuốt đầu cô ngon lành, sau đó nháy mắt phải với cô, nhoẻn miệng cười.

Rồi anh xoay người rời đi, Hàn Niệm vươn tay muốn kéo lấy anh, lại không dám phát ra tiếng.

Cô muốn nói, đừng đi, ở lại với em một lát đi.

* * *

Chạm nhẹ môi rồi rời đi, chiếc hôn nhẹ giống như lông vũ, hoặc có thể nói giống như gió làm lật một trang sách. Cô mở to mắt nhìn anh, nhìn khuôn mặt khí khái của anh, mũi cao thẳng, góc cạnh rõ ràng...

"Nếu chúng ta có thể quay lại quá khứ, có phải anh sẽ không rời đi? Sẽ không vứt bỏ em? Sẽ không ném em ở đây một mình không?" Cô nói xong thì nước mắt từ trong khóe mắt chảy ra, hoà vào trong mái tóc đen dài.

Ở trong tiểu viện hai tháng, giống như cơn ác mộng vùng mãi không ra. Lần đầu cô làm mẹ, nhưng không có gì vui sướng, chỉ có lo âu và đau khổ làm bạn với cô. Cô biết mình nên vì cục cựa mà bớt đau khổ, nhưng không có cách nào dẫn xuống, cô biết cô nên bổ sung dinh dưỡng, nhưng vì ép anh mà cô tuyệt thực. Đối với Hàn Niệm, mấy ngày đó là mấy ngày hèn hạ nhất của mình, khoảng thời gian khó khăn nhất. Cuối cùng cả chính cô cũng không biết, rốt cuộc cô nên là mẹ, làm vợ, hay làm con?

Nhưng bất luận người nào, cũng không phải là chính cô.

Cái nhìn của cô làm tim anh tan nát, giống như tất cả đau khổ đều đang bùng lên, giống như mọi vết thương đều đang chảy máu.

"Xin lỗi, xin lỗi, tiểu Niệm..." Anh hôn lên nước mắt của cô, ôm chặt cô vào lòng.

Ngực của anh mang tới hơi ấm, khiến người ta an tâm, nếu cứ lừa gạt bản thân như vậy, cứ chìm đắm như vậy, có được không? Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Cô ôm chặt lấy anh, giống như con mèo sợ lạnh ra sức vùi vào lòng anh, cọ lên người anh, cảm giác thấy cơ thể anh cứng như sắt, nóng như lửa, cô ngẩng lên nhìn anh, sự dịu dàng mê ly trong đôi mắt gần như muốn nhấn chìm anh, Đường Diệc Thiên cảm thấy cả người đau nhức, đau vô cùng! Cúi đầu cắn xuống.

Cánh tay dò xuống rồi nhấc eo cô lên, Đường Diệc Thiên ôm lấy Hàn Niệm, tách hai chân cô ra quấn lên eo cường tráng của anh, anh hôn sâu hơn, hôn đến mức Hàn Niệm không thể hít thở, anh mới hơi nới ra, để cô thở một hơi. Một tay đặt ở phần eo sau lưng cô, một tay khác bắt đầu cởi quần áo trên người cô ra.

Ôm cô đi một mạch lên lầu, cởi bỏ quần áo của cô trên dọc đường đi. áo khoác, áo len, sau đó cởi từng nút áo sơ mi, anh thô bạo xé cổ áo, nút áo rơi xuống đất. Trong phút chốc làn da trắng nõn đã lộ ra trong không khí, cô hơi run rẩy cau mày, anh lập tức chặn miệng cô lại, nhét những lời kháng nghị của cô trở lại trong khoang miệng mềm mại và ấm áp, đầu lưỡi nóng hổi của anh đưa đến cổ họng của cô, làm cô không nói nên lời nào, anh vừa mút lưỡi của cô vừa nói mơ hồ, "Xé một thường mười..."

Vừa xé vừa ôm đá cửa phòng ngủ, đầu gối và phải cạnh giường anh cũng không quan tâm, vội vàng đè cô xuống giường. Xé phẳng trói buộc và trở ngại trước ngực cô, dây đai có tính chất co giãn bắn vào làn da trắng mịn của cô, bóp một cái, đỏ ửng. Cô không nhịn được hừ nhẹ, "Đau..."

Anh hôn cô qua loa mấy cái, xem như an ủi, bàn tay to xoa nắn tuyết trắng mềm mại và nõn nà của cô một cách hữu lực, vuốt ve thế nào cũng cảm thấy không đủ, nhìn tuyết trắng của cô tràn ra từ trong kẽ tay của anh,

đỏ tươi đứng thẳng trong đầu ngón tay của anh, động tác của Đường Diệc Thiên càng ngày càng nóng nảy, bắt lấy khối nồn nà cắn xuống.

Hàn Niệm bị đau, đưa tay đẩy lại bị anh trở tay bắt lấy cổ tay, nhét tay cô vào trong quần áo của mình, dán lên cơ thể nóng hổi và cứng chắc của anh, cô không chịu ngoan ngoãn phối hợp, anh dùng sức cắn mút nhũ tiêm non mềm sưng đỏ của cô, ép cô di chuyển vuốt ve cơ thể anh, để anh bớt đau, tay cô đi đến đâu, nơi đó đều vô cùng thoải mái.

Cơ thể bị anh vân vê vừa sảng khoái vừa tê, Hàn Niệm kiềm không được rên khẽ, khó chịu vặn vẹo vòng eo trắng nồn. Đường Diệc Thiên vừa mút vừa dò tay xuống dưới, tháo bỏ quần ngoài của cô, đầu gối tách hai chân cô ra.

Ngón tay của anh chạm vào ẩm ướt, còn giở trò xấu chọc vào cách quần lót, cô khó chịu rên lên một tiếng, Đường Diệc Thiên dùng hai ngón tay trêu chọc cách quần lót, mặc cho sự ướt át lan rộng ra, ướt sũng quần lót thấm đến tay anh.

Chỗ mềm mại vừa nhột vừa tê giống như kiến cắn, Hàn Niệm khẽ rên rỉ, "A...Đừng...Đừng..."

Tất cả tinh lực di chuyển xuống dưới, Đường Diệc Thiên kéo lấy bàn tay nhỏ bé của cô, áp lên trắng nồn cao ngất của mình, bàn tay to của anh cũng đè xuống, liên tục dùng sức xoa nắn, dạy cô cách vuốt ve cơ thể mình.

Anh cúi xuống lỗ tai của cô cắn cắn, giọng nói nhẹ nhàng vừa phải, giống như thi triển ma chú ra lệnh cho cô, "Không phải trước kia em cũng như vậy sao? Không phải trước kia em cũng cười lên người anh vuốt ve như vậy sao?"

Bị lời nói đầy sắc dục của anh khiêu khích, cộng thêm động tác ở ngón tay của anh hoàn toàn chưa từng ngừng lại, trong nháy mắt cả người cô

giống như bị lửa thiêu đốt, cả bản thân cô cũng cảm nhận được giữa hai chân khát vọng được anh lấp đầy đến nhường nào.

Nhưng Đường Diệc Thiên vẫn chậm rãi vân vê, nụ hôn nóng bỏng dừng lại bên trong bắp đùi của cô, cái nào cũng khiến cô run rẩy, anh từ từ đẩy một đốt ngón tay vào, sau đó từ từ rút ra, xoay một vòng bên ngoài, "Tiểu Niệm, em rất muốn phải không?"

Cô cắn môi dưới không chịu thừa nhận, nhưng tay vẫn không kiềm chế được mà tiếp tục vuốt ve mình, so với miệng của cô, cơ thể chịu thừa nhận khát vọng với anh hơn.

Anh tiện tay kéo ra, quần lót nhỏ tuột từ bắp đùi đến mắt cá, ôm lấy mu bàn chân của cô kéo không được, anh dùng sức, xé nó ra làm hai mảnh. Trong giây phút đó, Hàn Niệm thở dài trong lòng.

Một tay đi vào bên trong bộ vị nhạy cảm và ướt át của cô, tuy trơn nhẵn thông suốt, nhưng cảm giác chặt chẽ vẫn khiến anh không nhịn được cau mày, có thể tưởng tượng được lát nữa nơi đó sẽ làm cho anh điên cuồng đến cỡ nào. Mỗi lần rút ra, đều ướt sũng một mảng, mỗi một cái đều chọc đến chỗ dục vọng sâu nhất của cô, chạm nhẹ vào, lại không cho lâu.

Cuối cùng cảm giác trống rỗng khiến người ta nổi điên này cũng đánh tan lý trí của Hàn Niệm, kiềm chế không được ham muốn cuộn cuộn mà thừa nhận khát vọng đối với anh, "Diệc Thiên... mau, mau cho em..."

Yết hầu của Đường Diệc Thiên chuyển động, nhanh chóng cởi áo sơ mi của mình ra, cởi quần rồi đá ra phía sau.

Hạ thân to lớn nóng hổi chống ở nơi tư mật mềm mại nhất của cô, ướt át của Hàn Niệm đã chảy xuống bắp đùi, thấm ướt to lớn của anh. Biết rõ có lẽ động tác lỗ mãng tiếp theo của anh sẽ có thể lấy mạng cô, nhưng sự ngọt ngào của tình dục luôn làm người ta mê muội, triền miên với người yêu càng làm người ta ngon miệng hơn.

Cô khom lưng đưa mình lên, đầu tiên là anh chậm rãi đẩy về phía trước, sau đó dùng sức đâm vào toàn bộ, hai người đều thở ra một hơi thật dài.

Thoáng chốc cơ thể đã được lấp đầy, khoái cảm lấp đầy đã sớm bao phủ cơn đau xé rách, "A...đầy quá...Diệc Thiên, đầy quá..." Bộ vị mềm mại và ấm áp của cô lập tức co rút dữ dội trong nháy mắt, cách lần yêu trước đã hơn nửa tháng, Đường Diệc Thiên bị cô kẹp chặt, thiếu chút nữa đã không kiềm chế được.

"Tiểu Niệm, thả lỏng chút đi em..." Anh nhẹ nhàng hôn lên trán đầy mồ hôi của cô, thở gấp nên giọng nói hơi khàn.

Hàn Niệm đã mê loạn từ sớm, đưa tay ôm chặt lấy anh, hạ thân không ngừng xoắn lại. Đường Diệc Thiên cắn chặt răng, bắt đầu nặng nề đâm vào cô.

Anh biết chỗ mẫn cảm nhất trong cơ thể cô, cũng biết nơi nào có thể khiến cô điên cuồng, mỗi một cái đều đâm vào điểm mẫn cảm đó của cô, Hàn Niệm đã hoàn toàn mất đi ý thức, cả cơ thể đều bị khoái cảm chi phối, mặc cho anh xỏ xuyên qua mình. Mỗi một cái đều làm cho cô điên cuồng đến muốn chết đi.

"Tiểu Niệm, tiểu Niệm, chúng ta đừng xa nhau nữa được không?" Anh nắm chặt chiếc eo nhỏ của cô, không để cô lẩn tránh, vừa đâm vào cô, vừa đột nhiên hỏi.

Đường Diệc Thiên tách đùi cô ra lớn hết mức, để mình hoàn toàn đi thẳng vào chỗ sâu nhất, tay Hàn Niệm không còn sức xụi lơ bên hông, hạ thân bị anh ra vào một cách mãnh liệt. Hàn Niệm hoàn toàn không trả lời được câu hỏi của anh, chỉ biết rên rỉ, khóc nức nở cầu xin anh nhanh hơn nữa, sâu hơn nữa.

Cuối cùng chỗ mẫn cảm cũng bị anh đâm đến không chịu nổi, một dòng chất lỏng trào ra, tưới lên cứng rắn của anh, thoải mái đến mức thiếu chút nữa làm anh phun ra, anh cắn răng ra sức đâm vào chỗ sâu nhất, sau đó từ từ xoay vòng mài nhẵn.

Cao trào của Hàn Niệm vừa mới qua đi, lại bị anh liên tục khiêu khích, gần như muốn ngắt xịu, anh dùng sức đưa đẩy mạnh hơn, mỗi cái đều chỉ chạm nhẹ vào, mỗi lần đều vào cạnh trước, sau đó sẽ đi vào toàn bộ.

"Tiểu Niệm, em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh." Đường Diệc Thiên nâng cặp lông mày của cô lên, làm cô mút chặt mình hơn, vừa hồi hải tiến vào vừa ép hỏi.

Cô không trả lời được, chỉ có thể hét lên từng tiếng sợ hãi, "Đừng, Diệc Thiên...đừng..."

Anh quay mặt cô lại, ấn xuống giường rồi mạnh mẽ chạy nước rút, nâng một chân của cô lên, đặt trên vai anh. Anh quá cao, đùi của cô căng đến phát đau, anh lại dùng lực lớn hơn nữa đâm vào cơ thể cô. Dùng một tay nắm lấy cằm cô, ép cô nhìn mình, "Nói! Nói em sẽ không rời khỏi anh."

Hàn Niệm ê a không nói nên lời, anh chuyển động điên cuồng hơn nữa, mỗi lần đục vụng to lớn rút ra đều bọc đầy ái dịch, sau đó vang dội cắm vào, "Nói không hả! Nói mau..."

"Đừng! A! Diệc Thiên...sâu quá...đừng..." Hàn Niệm bị anh đột nhiên thô lỗ làm cho chết đi sống lại, co rút quá mãnh liệt khiến cả người cô co lại, nhưng vẫn không trốn được anh rút ra cắm vào.

Anh cúi xuống cắn cô một cái, cắn rách môi dưới của cô, đỏ thắm một mảng, "Nói mau! Nói em sẽ không rời khỏi anh!" Đưa tay tìm đến chỗ kết hợp của bọn họ, vuốt ve nơi bọc chặt lửa nóng, non mềm tràn ra ướt át, kích thích tất cả bộ vị nhạy cảm của cô, chất lỏng của cô tràn ra theo động tác kịch liệt của anh, dính lên bụng anh, trong suốt óng ánh.

Ở lúc anh ra vào dữ dội làm cho hoa mắt, Hàn Niệm chỉ có thể lẩm bẩm cầu xin anh, "Diệp Thiên, đừng, sâu quá..."

Không nhận được câu trả lời của cô, Đường Diệp Thiên bộc phát cơn tức giận, buông đùi cô xuống, đưa tay xoa cặp mông vừa tròn vừa vênh lên của cô, để cô nằm sấp xuống gối sau đó đi vào từ phía sau, cô kẹp chặt hai chân lại theo bản năng, lại bị anh đánh một cái lên mông, "Nhếch mông lên!"

"Ừ...Đừng...Đừng như vậy..." Hàn Niệm quay mặt lại cầu xin anh, nhưng anh lại đưa tay cắm vào bên trong non mềm sưng đỏ của cô, kích thích ngón tay hoàn toàn không thể thoả mãn cơ thể đã từng được lấp đầy, lần nào cũng không đủ, không đủ đầy, không đủ sâu!

Vì để có được nhiều hơn, cô chỉ có thể ngoan ngoãn nhếch mông lên, anh hài lòng rút tay bôi chất lỏng dính dính lên cơ thể cô, ấn hạ thân vào khiến cô sợ hãi hét lên.

Anh vừa rút ra dứt vào vừa vỗ mông cô, tiếp tục ép hỏi, "Nói! Mau trả lời anh, sẽ không rời khỏi anh!"

Khoái cảm và đau đớn hoà quyện vào nhau, Hàn Niệm gần như chết đuối trong bể tình dục, đã lâu không điên cuồng như vậy, dục vọng khiến người ta hận không thể hoà đối phương vào bên trong cơ thể mình, giống như thú dữ ấn núp lao ra nuốt mình vào trong.

"Em không...bỏ đi..." Cô nhả ra mấy từ một cách khó khăn, sau đó hoàn toàn mềm oặt co lại thành một cục, mặc anh đều bừa cơ thể mình.

Đường Diệp Thiên hài lòng nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời của cô, hơi thả chậm tốc độ, để cô nghỉ ngơi lấy lại tinh thần. Nhưng không đợi cô hít thở lần thứ hai, anh lại tăng tốc độ nhanh hơn, dục vọng trướng to ra trong cơ thể cô, gần như muốn chống đỡ bên trong cô, dội lên trong bụng cô.

"A...đừng...a..."

Anh ra sức đâm vào chỗ nóng bỏng sâu nhất của cô, cả người nổi lên một trận khoái cảm kinh hồn, đâm sâu vào cô rồi phun hết dục vọng vào trong cơ thể cô.

Qua một lúc lâu, anh mới thở hỗn hển rút ra khỏi cơ thể cô, Hàn Niệm đã không còn chút sức lực, chỉ có thể dựa vào anh nặng nề ngất đi.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 28.1

Đã lâu Đường Diệc Thiên không ngủ được một giấc sâu như vậy, từ sau khi xa cô, trong khuỷu tay của anh luôn trống trơn, thường ngủ đến nửa đêm thì tỉnh lại, lúc ngồi dậy quần áo đã ướt sũng mồ hôi, man mát lạnh lạnh dính trên lưng, giống như đã bị cô mang đi hết hơi ấm.

Cô đi rất lâu, cũng có rất nhiều đêm trôi qua, nhưng mỗi lần giật mình tỉnh giấc lại giống như chuyện vừa mới xảy ra.

Ôm cô đi vào giấc ngủ rất thoải mái, vừa mềm vừa ấm. Cô kề sát ở trái tim anh, hít thở nhẹ nhàng trên ngực anh. Có lần giấc ngủ của cô không tốt, thường khó đi vào giấc ngủ, cô cuộn mình ở trong lòng anh, đếm tiếng tim đập ổn định của anh, "Một, hai, ba, bốn..." rồi ngủ.

Tướng ngủ của cô thực sự rất khó coi, dáng ngủ khác với bộ dạng thường ngày. Lúc chưa ngủ cô ngoan ngoãn làm tổ trong ngực anh, nhưng chỉ cần chờ cô ngủ, nhất định sẽ giang rộng tay chân trên giường. Kịch cỡ giường bình thường có hạn, cô ngủ ngang ngược như vậy, Đường Diệc Thiên chỉ có thể ôm chần co lại ở mép giường. Cho nên sau này anh đặc biệt yêu cầu gia tăng kích cỡ giường là King Size, như thế dù cô ngủ có xoay 360°, anh cũng có thể ngủ yên giấc.

Nghĩ lại cũng có chút mỉa mai, cô ngủ lăn qua lăn lại như vậy, thường xuyên đá trúng anh, anh vẫn có thể ngủ thật say, đến khi không có cô, giường to vừa an tĩnh vừa rộng lớn, ngược lại anh không ngủ được.

Giống như không có người ở bên cạnh lăn qua lăn lại, quơ loạn tay chân, dường như thiếu gì đó.

Đúng vậy, thiếu năm hương nhỏ của anh, sao anh có thể ngủ được?

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Đường Diệc Thiên cảm thấy trong lòng mình trống rỗng, anh đưa tay bắt lấy, nhưng không bắt được gì! Trong phút chốc, Đường Diệc Thiên giống như bị rơi vào khe băng nứt, lại bị người ta bóp chặt cổ, tay chân lạnh ngắt, không hít thở được.

Nhảy chân trần xuống giường, anh gần như lao ra cửa phòng, vừa mở cửa ra, Hàn Niệm mặc đồ thể thao rộng thùng thình của anh đi tới, nhìn thấy người nào đó đứng trần truồng trước cửa, đôi mắt tròn tròn, "Anh..."

Đường Diệc Thiên cúi đầu nhìn, chạy nhanh về giường, xốc chăn chui vào ngủ. Hàn Niệm theo bước chân anh trở về phòng, nhìn anh giả vờ lạnh nhạt nằm trên giường, tò mò hỏi, "Anh đang tìm em à?"

Đường tiên sinh không trả lời.

"Sợ em đi sao?"

Đường tiên sinh vẫn không trả lời.

"Vậy anh mộng du sao?"

Hả? Mộng du? Lý do này thật không tệ! Vì thế Đường tiên sinh khẽ gật đầu.

Hàn Niệm phì cười, mặt mũi ngoằn ngoèo nhưng vẫn động lòng người, không có chút âu sầu, "Được rồi, vậy anh có muốn mộng du ăn chút điểm tâm không? Có cháo gạo kê."

Đường Diệc Thiên ngồi dậy, tối qua vận động kịch liệt cả đêm, lúc này bụng đã sớm kêu xì xào, anh nghiêm mặt duy trì sự lạnh lùng bước xuống giường, đi vào toilet rửa mặt.

Hàn Niệm bĩu môi, chỉ vào quần áo nói, "Quần áo của em bị anh xé hư rồi, nên mặc của anh."

Đường Diệc Thiên đang đánh răng, miệng ngậm đầy bọt gặt đầu, Hàn Niệm mỉm cười, xoay người xuống lầu. Anh lại nhịn không được đuổi tới cửa, nhìn bóng dáng yếu điệu của cô đi xuống lầu rồi vào nhà bếp, mới quay lại toilet.

* * *

Đường Diệc Thiên tắm rửa, hoàn toàn tỉnh táo lại, thì ra mọi thứ không phải là mơ.

Anh hỏi cô tại sao không thể gạt bản thân cô để tiếp tục yêu anh, để tất cả quay lại quá khứ, cô nói cô sẽ thử xem...

Giờ tay lau nước trên mặt, kéo một cái khăn lông khô lau mặt. Anh trong gương, đã sớm không còn khuôn mặt ngây ngô, nhưng trong đôi mắt hôm nay lại tràn đầy sự nhiệt tình của thiếu niên.

Cô thực sự đã quay lại!

Đường Diệc Thiên tìm trong phòng quần áo rất lâu, mới tìm được một bộ đồ thể thao hơi giống với bộ Hàn Niệm mặc, anh hài lòng mặc vào, rồi tiện tay lấy thêm một cái áo khoác len rộng, thản nhiên đi xuống lầu.

Đúng lúc cháo gạo kê vừa chín, mềm dẻo. Hàn Niệm chống cằm nhìn anh ăn hết chén này tới chén khác, có phần buồn bã nói, "Trước kia học bà Trần được rất nhiều món nhưng quên hết rồi, chỉ nhớ nấu cháo thế nào, hầm gà ra sao thôi."

"Được rồi." Đường Diệc Thiên ngẩng đầu nói, "Học được hai món là đủ rồi"

"Vậy sau này anh chỉ húp cháo ăn canh thôi sao?" Hàn Niệm nhìn đáng vẻ đói bụng của anh, lại chiêm cho anh thêm quả trứng.

Húp cháo ăn canh còn chưa đủ sao? Trong lòng Đường tiên sinh hét lên nghìn lần đủ! Sau này...Nếu có sau này, có gì không đủ chứ?

Sau khi trứng vừa chiêm đúng độ lửa xong, đổ vào một chút nước tương rồi đưa tới trước mặt anh, Hàn Niệm hỏi, "Buổi trưa muốn ăn gì? Em làm cho anh nếm thử?"

Anh đâm trứng gà, liếc thoáng qua cô một cái, nhìn thân hình nhỏ nhắn của cô được bọc trong bộ đồ rộng thùng thình của mình, cảm giác ngọt ngào này khiến lòng người ngựa ngấy khó nhìn, "Khụ khụ...Chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi."

"Đi ra ngoài?" Hàn Niệm nhìn anh, Đường Diệc Thiên đón nhận ánh mắt của cô, trong đôi mắt sâu đen trắng rõ ràng viết ba chữ to..."Đi hẹn hò."

Hàn Niệm suy ngẫm, đã bao lâu cô không hẹn hò nhỉ? Ủ...Thực sự đã lâu đến mức cô cũng quên mất. Nếu cô đã quyết định thử lại lần nữa, vậy thì buông xuống tất cả, toàn tâm toàn ý thử một lần, có gì không được? "Được."

Được sự đồng ý của cô, Đường tiên sinh lấy thái độ lạnh nhạt ăn hết trứng ốp lếp, nho nhã chùi miệng, đứng dậy nói, "Anh đi thay quần áo."

Hàn Niệm gọi lại bước chân đã đi như bay lên hơn nửa tầng cầu thang của anh, "Hay là mặc như vậy đi."

Mặc thế này? Đường Diệc Thiên ngó ra, cúi đầu nhìn mình, lại nhìn cô, sau đó nở nụ cười. Đã lâu không cười thoải mái như vậy, Hàn Niệm không biết tại sao mũi mình lại chua xót, cô nâng tay sờ mũi, "Tốt rồi, chúng ta đi thôi."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 28.2

Hai người đều mặc đồ thể thao giản dị, gương mặt của Hàn Niệm trắng ngần, tóc dài buộc thành đuôi ngựa, vô cùng giống dáng vẻ lúc học đại học.

Khi đó cô mơ ước sau khi cô lên đại học, có thể đi dạo trong sân trường với anh, cùng nhau học, cùng đi ăn cơm, tiếc là cô vừa mới vào đại học, thì anh đã nghỉ.

Lúc mới bắt đầu, anh còn có thể dành chút thời gian đến trường với cô, sau này cả tháng trời gần như anh không ở thành phố J ngày nào, số lần hẹn hò cũng đếm trên đầu ngón tay. Nhà họ Đường có mấy hầm mỏ ở Châu Phi, đầu mùa hạ năm thứ hai sau khi Đường Khải mất, Đường Diệc Thiên dẫn mười mấy công nhân đến đó. Điều kiện sống lúc mới qua vô cùng tồi tệ, ngay cả hệ thống cung cấp nước cũng không có. Lúc anh gọi điện thoại cho cô cũng rất ít than phiền, giọng điệu luôn hài lòng vui vẻ, còn chọc cô cười.

"Trời ơi, tiểu Niệm, em nói xem có kỳ lạ không, đằng trước hầm mỏ của bọn anh là sông, anh thấy dân làng uống nước ở đó, còn tắm ở đó nữa, anh muốn uống nước nhưng không dám uống, tắm thì đi. Trời ạ, tắm xong lên cả người đều nổi mẩn đỏ!"

"Tiểu Niệm, biết không? Người ở đó không ăn rắn! Đánh chết rắn rồi cũng không ăn, anh nói bọn họ bán cho bọn anh, một con rắn lớn xù xì, chỉ 80 đồng! Bây giờ ngày nào cũng có người đưa rắn đến cho bọn anh! Bọn anh không cần thức ăn quá ngon!"

"Đến Châu khi mới biết cái gì gọi là phong phú, sâu bọ ở đây, anh chưa từng thấy ở trong nước! Anh đều có chụp hình, quay về sẽ mở cho em xem, chắc chắc..."

Tuy tuổi anh còn trẻ, nhưng độ nhạy bén trong kinh doanh không thua bất cứ ai. Mua hầm mỏ mới, anh chỉ khai thác hai năm, sau đó bán đi. Chỉ có hai năm, trái ngược với những hầm mỏ mấy chục năm, hành động của Đường Diệc Thiên làm người khác không thể hiểu được. Anh cười nói với Hàn Niệm, "Hai năm, đào hầm mỏ nhiều nhất là ba năm, anh có thể bán với giá gốc, thậm chí bán ra còn cao giá hơn trước kia, hai năm qua anh khai thác giống như nhặt được tiền. Tiền vốn của anh mãi mãi ở trên tay anh, tiền kiếm đều là nhặt được, không tồn đọng, cũng không đầu tư quá nhiều."

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Cô không biết gì về việc này cả, nhưng thấy mê, "Ý anh là, anh sẽ thăng chức rất nhanh phải không?" Lúc ấy cô chỉ đùa giỡn nên mới nói vậy, cơ nghiệp còn thừa của mấy thế hệ nhà họ Đường không còn bao nhiêu, chỉ dựa vào một mình anh có thể xoay chuyển tình thế sao? Hàn Niệm không dám mong đợi nhiều, cũng không muốn tạo nhiều áp lực cho anh.

Cô suy nghĩ rất đơn giản, chỉ cần cuộc sống trôi qua tốt đẹp, có cơm ăn, có đồ mặc, thời gian rảnh rỗi thì đi du lịch, du lịch nghèo cũng không sao!

Nhưng cô chưa từng nghĩ tới, Đường Diệc Thiên lại làm được, giống như một toà nhà đột nhiên sụp đổ trong nháy mắt, nhưng không biết tại sao lại mọc lên lại trong vòng một đêm.

Lúc anh phơi nắng đen thui từ Châu Phi trở về, Hàn Niệm nghĩ, từ năm mười lăm tuổi đến giờ, Đường Diệc Thiên không cho cô lý do gì để cô không thương anh. Đã định trước là cô sẽ thương anh, bởi vì anh đáng giá.

* * *

Lúc này vừa khai giảng không lâu, trong vườn trường đại học J vô cùng có sức sống và náo nhiệt, không giống như những cuộc thi tháng u ám.

Hai tay Hàn Niệm rút trong túi áo, nhìn những học sinh vội vàng đi ngang qua bên cạnh mình, có người vui vẻ hân hoan, có người thờ dãi, có người đang chờ mong điều gì đó, cũng có người dường như vừa mới mất đi thứ gì đó.

Thông qua cuộc sống của người khác, dường như cô thấy lại được mình của trước kia, "Haizz, cuối cùng em cũng già rồi, thấy mấy học sinh này, nhiều áp lực quá."

Đường Diệc Thiên cúi đầu nhìn cô, cô trang điểm thế này không khác học sinh chút nào, "Làm gì có, anh thấy em còn trẻ hơn họ đấy chứ..."

"Cảm ơn đã khen ngợi!" Hàn Niệm nhìn anh cười khẽ, nụ cười cứng lại ở khoé miệng, cô hơi ngẩn ra nói, "Nhưng ánh mắt không giống, dù giả bộ non nớt, dù giả bộ thế nào, ánh mắt cũng không giả bộ được." Trong mắt bọn họ đầy sự hồn nhiên, ngây thơ, kỳ vọng với tương lai, cô đã mất đi từ sớm.

Cô cũng từng có ánh mắt như vậy, chờ điện thoại của anh mỗi ngày, chờ bưu phẩm của anh, chờ anh trở về. Hầu như tất cả nam sinh của trường đều biết, vị nữ thần này là danh hoa đã có chủ, bọn họ chưa từng đùa giỡn! Dù yêu vị hắc mã hoàng tử đang ở đất khách quê người, thậm chí yêu xuyên quốc gia, cũng không ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ. Chỉ có người ngu nhiều tiền như Hạ Đông Ngôn ăn no không có việc gì làm, mới lao tới.

"Vây mắt của anh chắc chắn càng già hơn." Đường Diệc Thiên cảm khái một câu, ném cho cô một ánh mắt vô cùng sắc bén. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Hàn Niệm tắc lưỡi, nhận xét khách quan, "Ừ, nhìn em cũng giống bà già tám mươi!"

Đường Diệc Thiên chỉ lớn hơn cô hai tuổi lập tức bị đá kích, kéo cô đi khỏi chỗ kích thích người quá mức này, "Đi thôi, đi ăn mì."

Tiệm mì nhỏ phía sau trường học còn mở. Đường Diệc Thiên kéo chiếc ghế cũ kỹ ra cho Hàn Niệm, để cô ngồi xuống, sau đó nói với chủ tiệm, "Hai tô mì bỏ thêm trứng ốp lếp trên mặt."

"Khó lắm mới có tiệm này còn mở, tiệm hoành thánh Văn Trung trước kia đã đóng cửa." Anh ngồi xuống, cẩn thận dùng giấy lau sạch đĩa rồi đưa đến tay cô.

"Anh cũng biết à?" Cô hơi tò mò hỏi, lúc cô đưa Diệu Linh đi nhà trẻ mới phát hiện.

"Tình cờ lái xe đi ngang qua." Đường tiên sinh tiếp tục lau muống.

Đoạn đường nhỏ hẹp này hoàn toàn không cho xe qua lại! Hàn Niệm liếc anh, đã nhiều năm, anh vẫn mạnh mẽ như xưa.

Tường của tiệm mì cũ kỹ đã không nhìn ra màu sắc ban đầu, cũng vẫn là ghế gỗ lúc trước, ông bà chủ không có gì thay đổi. Quay lại quá khứ, giống như chuyện trong chớp mắt, không khó như cô tưởng tượng.

Hai tô nóng hổi bùng lên bàn, nấm mèo, da heo khô, rau xanh, thịt băm, Lạp xưởng và trứng cút, đen trắng đỏ xanh, nhìn thôi đã làm cho người ta ngon miệng. Đường Diệc Thiên gắp trứng bỏ qua tô của cô, giống như thói quen nhiều năm trước đến đây ăn mì, nói với cô, "Ăn nhiều một chút, đáng người sẽ dài ra."

Lời vừa rời khỏi miệng, bản thân anh cũng không nhận được nở nụ cười.

Hàn Niệm mím môi ra vẻ bình tĩnh, "Ồ, hai mươi tám tuổi mà đáng người còn có thể dài ra, đây đúng là dậy thì lần thứ hai."

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Anh gấp trứng ốp lếp lại trong tô mình, cắn một phát hơn phân nửa, "Tự anh ăn, anh vẫn chưa ăn qua trứng ốp lếp ở đây!"

Hàn Niệm nghiêng đầu nhìn anh, mọi thứ xung quanh giống như một bộ phim cũ không có tiếng, hình ảnh trắng đen hiện lên không trôi chảy lắm, không tiếng động, nhưng hữu tình.

Cô gấp một cọng mì hút vào miệng, cả vị cũng giống trước kia.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Đầu tháng ba, hoa anh đào lặng lẽ nở rộ.

Đi từ hẻm nhỏ phía sau ra, có một con đường dốc, hai bên đường đều là cây anh đào, mỗi dịp đầu xuân, trên đường có đủ loại hoa. Anh đào nở rộ, rất rực rỡ cũng rất vội vã, chỉ bất cẩn không để ý, sẽ bỏ lỡ một mùa ngắm hoa.

Đã lâu Hàn Niệm không đi qua con đường có hoa anh đào này, ngày xưa mỗi mùa hoa anh đào nở rộ, Đường Diệc Nhu sẽ hẹn mình đi ngắm hoa dạo phố. Cô quay đầu hỏi anh, "Diệc Nhu...ở nghĩa trang nào?"

Người đi sau lưng cô hơi dừng chân lại, sau đó thấp giọng nói, "Ở thành phố T. Chồng và con của con bé thường đến thăm nó." Lúc Hàn Niệm bỏ trốn, cũng là lúc em gái Đường Diệc Nhu của anh vừa kết hôn. Đường Diệc Nhu là bác sĩ khoa chỉnh hình của bệnh viện An Nhân ở thành phố T, gả cho bác sĩ ngoại khoa Lộ Phi, sau khi kết hôn chưa đến một năm, bị một người bệnh có thần kinh thất thường sát hại.

Hàn Niệm về nước nghe thấy tin này vô cùng ngạc nhiên, bất luận trong lòng cô hận Đường Diệc Thiên đến cỡ nào, cũng không hy vọng người nhà anh có chuyện ngoài ý muốn.

"Em muốn đi thăm con bé sao?" Đường Diệc Thiên hỏi.

Hàn Niệm lấy điện thoại ra xem giờ, đã ba giờ chiều, "Bây giờ đi...kịp không?"

Anh dắt tay cô, "Có gì không kịp chứ."

Hàn Niệm chưa từng đến thành phố T, không biết đi cụ thể bao xa, nhưng nghe giọng điệu của anh hình như không xa lắm, cũng không phản bác hành vi kích động của anh. Đường Diệc Thiên kéo cô về nhà, lái xe xuất phát, đến tám giờ tối, lúc đi ngang qua ghé vào một khu phục vụ nghỉ ngơi, anh bưng hai ly mì ăn liền quay lại xe nói với cô, "Em ăn trước một chút đi, còn ba tiếng nữa."

Lúc đó Hàn Niệm mới hiểu được, Đường Diệc Thiên bắt đầu quay lại kiểu mẫu của quá khứ.

Ăn mì ăn liền, trong xe cũng ấm, Hàn Niệm hơi mệt, liên tục ngáp mấy cái. Nghe thấy cô ngáp mấy lần, Đường Diệc Thiên nói, "Em ngủ một lát đi."

"Em ngủ không ảnh hưởng đến việc anh lái xe à?" Hàn Niệm nháy mắt, đôi mắt như nước. Đường cao tốc ban đêm, người ngồi bên ghế phụ chắc chắn ngủ không được.

Anh lục tìm một bao thuốc trong xe ra, lấy ra một điếu ngậm lên môi, "Có thể sao?"

Trước kia anh không hút thuốc lá, Hàn Niệm cũng chưa từng thấy anh hút thuốc, càng ngạc nhiên hơn là mình đã về lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên thấy anh hút thuốc.

Nhìn thấy sự ngạc nhiên trong mắt cô, anh khẽ cong khóe miệng giải thích, "Thỉnh thoảng mệt mỏi quá, mới lấy ra hút."

Ngọn đèn màu ấm chiếu xuống mui xe, đường nét bên gò má của anh càng sâu hơn, Hàn Niệm hơi nheo mắt, nhìn điếu thuốc biến anh từ một chàng trai đầy liễu lĩnh trở nên trưởng thành và kín đáo, nhưng cô lại không có ác cảm với việc hút thuốc.

Thấy cô vẫn im lặng, anh hạ điều thuốc xuống dập tắt, bỏ lại vào trong hộp, "Thôi, không hút nữa."

Hàn Niệm muốn mở miệng nói với anh là không sao, lời đến miệng nhưng không nói ra. Nhìn người bên cạnh vì chiều theo ý mình mà kìm nén, còn cảm giác nào tốt hơn, cô ngồi thẳng người nhưng không ngủ, thức trọn đêm với anh.

Thời gian quả thật đúng như anh nói, mười một giờ rưỡi khuya, bọn họ mới tới thành phố T. Lấy một phòng trong khách sạn của Cố thị, sáng mai sẽ ra nghĩa trang.

Vì là khách hàng VIP nên trong phòng chuẩn bị đầy đủ các thứ, Hàn Niệm quét một vòng, kéo quần áo trên mình oán trách với anh, "Nếu anh nói sớm là xa, em đã tắm rửa thay quần áo."

"Mai đi mua cũng được." Đường Diệc Thiên bó tay, đàn ông mãi mãi không hiểu tại sao lúc phụ nữ ra ngoài du lịch muốn mang theo nhiều đồ này kia, theo ý của anh, nhiều nhất thì lần này cũng chỉ không mang theo quần lót thôi, với lại trong nhà vệ sinh có cung cấp quần lót, cho nên hẳn là không thiếu thứ gì mới phải!

Hàn Niệm tức giận đi vào phòng tắm, đóng cửa một cách nặng nề rồi khoá trái.

* * *

Ngồi xe hơn bảy tiếng, tuy Hàn Niệm không làm gì, nhưng vẫn mệt đến eo và lưng cũng mỏi, gập giường thì ngủ mất. Đến nửa đêm khát nước, mới phát hiện Đường Diệc Thiên đang ngồi dựa lưng vào giường không ngủ. Ánh sáng yếu ớt của di động phát ra, chiếu vào trên mặt anh, đôi mắt vô cùng nặng nề.

Cô nghiêng đầu thì thấy, trên màn hình di động của anh là hình cười của Đường Diệc Nhu, trong ảnh đầu cô đang che lụa trắng mỏng, nụ cười tươi rói, tất cả đều dừng ở giây phút hạnh phúc đó.

Hàn Niệm đưa tay ôm anh, khẽ dựa vào người anh, anh nói với giọng khàn khàn, "Lúc con bé sắp sinh, đã gọi điện thoại nói với anh, đã đặt xong tên của đứa bé..."

Cô nhẹ nhàng gật đầu, nghe anh kể.

"Đứa bé tên là Chính Tắc, là con trai." Giọng của anh càng ngày càng thấp, Hàn Niệm nâng tay lên xoa mặt anh một cách vô thức, đầu ngón tay cô gặp phải chất lỏng lạnh lẽo, Hàn Niệm biết, anh khóc.

Lúc trời tối đen, cũng là lúc yếu đuối nhất của Đường Diệc Thiên.

"Em biết." Cô trả lời lại anh một tiếng, vừa ngẩng đầu nhìn anh đã bị anh dùng sức ôm vào trong ngực, giống như muốn hoà cô vào cơ thể mình, không để cô nhìn thấy mình khóc.

"Đừng rời khỏi anh..." Anh nói.

Hàn Niệm không biết nên trả lời anh thế nào, chỉ có thể dựa vào lòng anh.

* * *

Lúc từ nghĩa trang đi ra, em rể Lộ Phi của Đường Diệc Thiên dẫn theo cháu trai Chính Tắc đến đón bọn họ. Chính Tắc nhỏ hơn Diệu Linh nửa năm, ngọt ngào gọi bọn họ, "Cậu, mợ."

Hàn Niệm không biết mình có được tính là mợ không, nên không biết đáp lại bằng bé thế nào, đành phải mỉm cười ôm nó vào lòng.

"Sáng nay em mới nhìn thấy tin nhắn của anh, thì vội vã xin phép nghỉ. Trong nhà biết hai người đến đây, đã chuẩn bị cơm trưa." Lộ Phi nói.

Lần đầu tiên Hàn Niệm gặp anh ta, nhìn thấy anh ta thì trong đầu hiện lên một câu nói, quân tử như ngọc, tao nhã lịch sự.

Nhà họ Lộ là gia đình có danh tiếng lừng lẫy ở thành phố T, có bốn thế hệ gia đình, rất nhộn nhịp. Không giống với người khác, nhìn lại mình, Hàn Niệm và Đường Diệc Thiên không trách khỏi có chút hâm mộ. Bề trên và con cháu nhà họ Lộ đều làm việc ở bệnh viện An Nhân, hôm nay không phải là chủ nhật, cho nên trong nhà chỉ có Lộ Phi và Lộ Hàn Phi xin nghỉ.

Lộ Hàn Phi có tính tình ngay thẳng, thấy Hàn Niệm thì lập tức khen ngợi một cách phô trương, thậm chí còn biểu đạt sự hâm mộ với Đường Diệc Thiên, "Thiên! Hàn tiểu thư có dáng dấp thật xinh! Chao ôi, không đúng, em phải đổi từ lại, chao ôi chao ôi, không nghĩ ra, bây giờ cả đầu đều là từ xinh đẹp! Hèn chi nghe Nhã Nam nhà em và Lâm Trăn đều nói về chị, Đường ca, chị dâu thật xinh! Anh thật có phúc!"

Hàn Niệm hơi lúng túng, muốn giải thích lại bị Đường Diệc Thiên kéo vào trong ngực, ra vẻ ân ái ngọt ngào, đành chịu thôi.

Lộ Phi nhin không được nhắc nhở em trai, "Anh thấy hôm nay Nhã Nam đi làm không có ở nhà, em mới nói nhiều như vậy phải không."

"Nhã Nam ở nhà! Em cũng nói thế! Làm người phải thành thật! Uy vũ không khuất phục!" Lộ Hàn Phi làm ra vẻ kiên cường chính trực, nói xong vỗ vào Chính Tắc ở bên cạnh, "Một lát nữa thím con về không được nói nghe chưa!"

Lộ lão phu nhân vì quá đau buồn cho sự qua đời của cháu dâu Đường Diệc Nhu, xương cốt cũng không còn khỏe như trước, nhưng cuối năm ngoái trong nhà có thêm một đôi Long Phụng, tinh thần của bà mới tốt lên một chút.

"Nhà họ Lộ bọn ta có lỗi với nhà họ Đường các người, con gái gả vào nhà bọn ta, là bọn ta không chăm sóc tốt cho nó, mới xảy ra chuyện như vậy." Đã qua hơn hai năm, vừa nhắc tới, bà vẫn không nhịn được mà rơi nước mắt.

"Chuyện ngoài ý muốn này, không thể trách ai được ạ." Đường Diệc Thiên đã khóc ở ban đêm, ban ngày mới có đủ kiên cường.

"Vị này chính là Hàn tiểu thư mà Diệc Nhu nói lúc trước phải không." Bà đưa tay kéo Hàn Niệm qua, kéo vào nhà, "Hai đứa đã có con chưa?"

Hàn Niệm vừa úp úp mở mở, Đường Diệc Thiên đã trả lời thay cô, "Bà nội, có một đứa, năm nay thẳng bé ba tuổi rồi ạ!"

"Ai yêu, tốt quá tốt quá..." Bà cười vui vẻ, "Có hình cho bà xem thử không?"

Hàn Niệm lại sững sờ, Đường Diệc Thiên lấy điện thoại của anh từ trong ngực ra, mở album photo ra cho bà xem. Hàn Niệm thò đầu xem thì thấy, là hình anh chụp lúc trước đến nhà trẻ tìm Diệu Linh, cô nghĩ chắc lúc đó anh vẫn chưa biết là con của anh...

"Dáng dấp thẳng bé rất được." Bà lão liên tục khen ngợi, Đường Diệc Thiên sinh vô cùng tự hào, "Đúng, còn rất thông minh! Lớn lên giống mẹ!"

"Con trai đều giống mẹ." Bà nói, "Con nhìn Chính Tắc xem, rất giống Diệc Nhu, đẹp như nhau!"

Hàn Niệm đứng bên cạnh, nhìn anh khom người nói chuyện với lão phu nhân, lật từng tấm hình cho người khác nhìn con của anh, nụ cười tự hào chợt làm cô cảm thấy xót xa.

Đến tối, các bác sĩ nhà họ Lộ đều đã về, một đại gia đình vô cùng vui vẻ, cả bàn dài cũng không đủ ngồi. Đường Diệc Thiên luôn duy trì nụ cười,

giống như bù lại những nụ cười và hạnh phúc anh đã mất mấy năm nay.

Hàn Niệm thấy mặt mày anh giãn ra, cũng kiềm không được cười theo. Đã lâu bọn họ không cười như vậy, anh không cười, còn cô thì giả vờ cười.

Buổi tối ngủ lại nhà họ Lộ, phòng giành cho khách gọn gàng và sạch sẽ, Lộ Phi cũng đưa vật dụng hàng ngày đến cho bọn họ, chăm sóc chu đáo và ân cần. Chỉ có một điều không hoàn mỹ đó là giường hai người trong phòng chỉ rộng khoảng 1m5.

Lẽ ra kích cỡ cũng không chật lắm, nhưng đối với Hàn Niệm, 1m5 cơ bản đều là lãnh thổ của một mình cô. Đường Diệc Thiên tự biết tình hình, anh dứt khoát cuốn một tấm chăn trên giường qua sô pha dài, nhường giường lại cho một mình Hàn Niệm.

Hàn Niệm nhớ lúc cô còn học đại học, anh trở về từ Châu Phi, cô kéo anh leo núi cắm trại dã ngoại xem mặt trời mọc.

Lều hai người cũng rộng khoảng 1m5, cô ôm anh cam đoan mình sẽ cũng thật ngoan. Chờ nửa đêm cô tỉnh dậy đi toilet, mới phát hiện trong lều chỉ còn mình cô, đi ra thì thấy, anh dựa vào dưới tàng cây lớn ngủ, không biết rốt cuộc mình đã làm gì anh, dữ dằn tới mức đuổi anh ra ngoài.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Đường Diệc Thiên nói thế này, "Phối đều bị em đá muốn vỡ."

Bây giờ trong lòng anh vẫn còn sợ, nên tự động đi ngủ sofa. Tắt đèn, một mảng đen thui, Hàn Niệm nằm trên giường lăn qua lăn lại, cuối cùng không nhin được gọi anh, "Nè, hay là anh lên đây ngủ đi."

Đường Diệc Thiên trở mình, hình như hơi do dự, cuối cùng vẫn đứng dậy ôm chăn leo lên. Cơ thể anh vừa ấm vừa thoải mái, Hàn Niệm nhẹ nhàng ôm anh nói, "Thực ra, quay về trước kia, cũng không tệ..."

Anh ừ khê, tay lại ôm chặt cô hơn.

Sáng hôm sau, quả thực Đường Diệc Thiên đã bị nội thương, xanh mặt đánh răng trong toilet. Cô nín cười cố tình đi qua hỏi, "Tối qua anh ngủ ngon không?"

Đường Diệc Thiên nhìn cô, "Rất ngon."

Hàn Niệm bóp kem đánh răng đứng đánh bên cạnh anh, trong gương hai người một cao một thấp đang đứng kề vai, đột nhiên Đường Diệc Thiên nâng tay xoa tóc cô, miệng đầy bọt gọi cô một tiếng không rõ lắm, "Nấm hương nhỏ."

* * *

Vì bệnh viện An Nhân có quan hệ hợp tác với Cố thị, sáng sớm Đường Diệc Thiên và Hàn Niệm đã đến bệnh viện tham quan một vòng. Tới giữa trưa thì quay lại nhà họ Lộ ăn cơm.

Hôm nay bệnh viện tương đối bận bịu, trong nhà chỉ còn lại Lộ lão phu nhân và hai cô cháu dâu. Để Đường Diệc Thiên và Hàn Niệm không ngồi buồn chán, lão phu nhân niềm nở kêu bọn họ đi xem kho tàng của nhà họ Lộ.

Nói là kho tàng, thực ra là ghi chép lại những việc đã qua nhiều năm của nhà họ Lộ, dụng cụ dùng chữa bệnh trong thời kỳ kháng chiến, những bộ quần áo của quân y của tổ tiên nhà họ Lộ, còn có bản hiệu đầu tiên "Tiệm thuốc tây Y An Nhân".

Trên mấy kệ trong kho còn cất giữ những món đồ cổ lúc ông cụ Lộ còn sống đã sưu tập, có bát đĩa vô giá của thời Minh và Thanh, cũng có những đồ vật cao cấp cũng thời Tống, còn có một con dấu Kê Huyết Thạch của thời Minh.

Lão phu nhân cầm con dấu lên cho bọn họ xem, "Lúc ông tui nó còn sống thích nhất là con dấu hình vuông này, lúc ông ấy theo quân đội đi Triều Tiên thì tình cờ có được!"

Kê Huyết Thạch rộng bằng hai ngón tay, tảng đá nhỏ nhưng có trọng lượng, Hàn Niệm đưa tay đón lấy, nặng giống như nghìn cân. Đường Diệc Thiên thấy sắc mặt cô không bình thường, vội vàng trả con dấu trở về, nhanh chóng ra khỏi kho.

Anh nắm tay cô, cảm thấy từ đầu ngón tay đến lòng bàn tay đều lạnh ngắt, anh nắm thật chặt, cho đến khi nó dần nóng lên, lòng của Đường Diệc Thiên mới thoáng thả lỏng.

Ăn cơm trưa xong, lão phu nhân lôi kéo bọn họ ở lại mấy ngày, nhưng Đường Diệc Thiên lấy lý do là công ty có việc nhẹ nhàng từ chối. Trên đường lái xe trở về, lộ trình mấy tiếng đồng hồ, Hàn Niệm không nói câu nào, Đường Diệc Thiên cũng không hỏi nhiều.

* * *

Lúc trở lại tiểu viện thì đêm đã khuya. Khi Đường Diệc Thiên tắm xong đi ra, Hàn Niệm đang ngồi trên giường suy nghĩ chuyện gì đó đến mất hồn. Anh đi qua, khẽ cúi người hôn cô, Hàn Niệm chớp mắt, quay mặt tránh né nụ hôn dịu dàng của anh.

Đường Diệc Thiên đưa tay nắm lấy cằm cô, tiếp tục hôn xuống, môi của anh nóng hổi, đầu lưỡi cạy răng của cô ra tham lam đi vào, giống như một con rắn linh hoạt gợi lên dây thần kinh nhạy cảm của toàn thân cô. Anh vừa hôn vừa tham lam đưa tay dò vào trong áo ngủ rộng rãi của cô, vuốt ve làn da trắng như bông bưởi của cô. Lòng bàn tay có vết chai mỏng nhẹ nhàng vuốt ve da thịt mẫn cảm, anh xoa nhẹ lên khối mềm mại, nụ hôn cũng trượt qua vành tai cô, vừa không ngừng mút cắn, vừa cúi đầu khẽ nói, "Tiểu Niệm, chúng ta sinh thêm một đứa nữa đi..."

"Ừ..." Hàn Niệm rên nhẹ một tiếng, không biết là nghe không hiểu, hay đang trả lời anh.

Cởi áo ngủ của cô ra, đè cơ thể trơn bóng của cô dưới thân, giọng của Đường Diệc Thiên khàn khàn nói, "Sinh thêm một đứa con gái nữa, lớn lên giống anh, được không...Con gái luôn thân thiết với ba."

"Em xem chơi đùa với cặp song sinh của nhà họ Lộ thật sự rất vui." Anh cảm khái tự đáy lòng nói, "Cho Diệu Linh thêm một đứa em gái đi."

Hàn Niệm ở dưới thân anh đột nhiên giật thót mình, cả người đều run rẩy, hai mắt mơ màng tròn to. Đây người đang nằm trên người mình xuống.

Đường Diệc Thiên bị cô đẩy nghiêng người qua, khó hiểu nhìn cô, "Sao vậy?"

Hàn Niệm kéo loạn xạ áo ngủ của mình lại, co lại bên giường, "Đừng..."

"Tiểu Niệm?" Anh gọi cô, "Em sao vậy?"

Cô nhìn anh, máu trên mặt lập tức rút đi, trắng đến dọa người, "Đường Diệc Thiên, em không thể."

"Hả?"

"Em không thể chìm đắm trong hạnh phúc thế này." Cô cười đau khổ, "Em biết những điều đó rất hạnh phúc, cũng rất tốt đẹp. Em và anh cùng rời giường, cùng ăn điểm tâm, chúng ta đi dạo trong trường đại học, cùng vui vẻ nói với người khác về con của mình. Nhưng quá hạnh phúc, anh có biết không? Hạnh phúc như vậy, em không xứng có được."

"Tiểu Niệm..." Anh đưa tay muốn ôm lấy cô, lại bị cô né đi, nhảy xuống giường, cách anh một cái giường, giọng của cô hơi run rẩy, "Đừng

Diệc Thiên, đừng tới gần em. Em đã thử, em thực sự đã thử quên đi, nhưng em không làm được. Bởi vì em hoàn toàn không quên được. Có lẽ em có thể quên việc em hận anh, có thể quên những chuyện anh đã làm với em, nhưng em không quên được việc ba em còn đang ở trong lao tù."

Đường Diệc Thiên không hiểu, đang tốt đẹp như thế sao lại tan biến trong phút chốc, giống như là một giấc mơ, không có điềm báo, nói tình là tình, bất luận người ta làm gì, đều khó có thể quay lại trong giấc mộng đó.

"Anh đừng gạt bản thân nữa. Em khó có thể quên, cũng không thể gạt bản thân mình." Hàn Niệm nói tiếp, "Trên thế giới này có rất nhiều chuyện, chúng ta trốn không thoát, cũng quên không được. Chúng ta có thể quay lại như quá khứ sao? Diệc Linh phải làm sao đây? Em phải nói với nó là nó có một người ba thế nào, hay vẫn không cho nó biết? Ba em làm sao đây? Em phải trở mặt nhìn ông ấy gặp nguy hiểm, sau đó hạnh phúc một mình sao?"

Đường Diệc Thiên không trả lời được, Hàn Niệm khổ sở đứng đó nhìn anh, "Xem đi, anh cũng không có cách nào cả. Đường Diệc Thiên, anh và em đều không xứng có được hạnh phúc ấy, lúc trước khi anh chọn đẩy ba em vào vực sâu, anh nên biết, mình sẽ không có được hạnh phúc ở nơi em nữa. Cách duy nhất anh có thể có được hạnh phúc, chính là quên em."

Từ ngày cô trở về, Đường Diệc Thiên luôn chờ cô bỏ xuống sự lạnh lùng và kiên cường đáng chết kia, quay lại làm Hàn Niệm yếu đuối đã từng ỷ lại vào anh. Giờ khắc này, cô thực sự đã mềm yếu và bất lực như thế, nhưng lại đang từ biệt anh.

"Tiểu Niệm, em đã nói sẽ không rời khỏi anh." Đường Diệc Thiên vươn tay đến gần cô, Hàn Niệm lùi về sau hai bước, lắc đầu, "Đừng ngây thơ nữa, chúng ta hoàn toàn không thể giống như năm đó, chỉ cần yêu sâu sắc lẫn nhau là có thể thiên trường địa cửu."

Cô từ chối một cách dứt khoát, một dao chặt đứt tất cả lưu luyến giữa bọn họ, giống như anh hùng, không nói đến chuyện tình yêu trai gái. Cô là kiếm khách vô tình, nhưng anh vẫn đây đưa không rời?

"Cuộc sống hoàn toàn không cho phép em quên, nó luôn nhắc nhở em chuyện gì đã xảy ra." Cô nhìn anh, Đường Diệc Thiên trong mắt cô vẫn giống như năm đó, yêu cô sâu đậm, vì để ở cùng cô anh bằng lòng làm tất cả, khờ khạo và đơn giản.

Đã nhiều năm qua đi, cô đã không còn đơn giản và thuần khiết nữa, nhưng anh vẫn vậy, liếc mắt là người ta có thể nhìn thấu tim của anh.

Giấc mộng đã vỡ, giống như thủy tinh, giống như ngọc lưu ly, giống như tất cả những thứ tốt đẹp bọn họ từng có với nhau, vỡ thì không có cách nào trở về như ban đầu. Đường Diệc không thể không tỉnh lại, "Hàn Niệm, cho nên em không lưu luyến chút nào phải không?"

Cô gật đầu thừa nhận khiến lòng anh đau nhói, giống như con dao sắt đâm vào thêm ba phần, còn để anh tận mắt nhìn thấy mình đau thế nào, tổn thương thế nào, chảy máu ra sao, "Đúng. Em sẽ không lưu luyến, cũng không thể lưu luyến."

Đường Diệc Thiên rút dao sắt cô cắm vào tim anh ra, nhưng không có giọt máu nào, "Được, vậy em đi đi, đi ngay đi, rời khỏi tầm mắt của tôi! Dẫn theo con của em, đi trông nom ba em! Tôi sẽ không làm giúp em chuyện gì nữa, em cũng đừng trông cậy tôi sẽ giúp em làm gì khác, thế giới này, không phải chỉ có mình em có ý chí sắt đá."

Cô đã không đau, anh cũng không quan tâm nữa.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 30.1

Lúc Hàn Niệm đến xem như là bị áp giải tới, cho nên không có hành lý gì, đến mặc quần áo thể nào thì đi mặc quần áo thể này.

Đường Diệc Thiên nhìn cô mặc từng cái quần cái áo vào, hận không thể xông lên xé nát hết quần áo của cô, chỉ là muốn thôi.

Cuối cùng mặc xong tất cả, cô chìa tay về phía anh, "Đưa điện thoại cho tôi."

Đường Diệc Thiên đưa điện thoại ra, ngoài cửa sổ tối đen, chỗ này xa như vậy, lại trẻ thế này, anh không nghĩ cô có thể đi được.

Hàn Niệm nhận điện thoại rồi mở máy, sau đó bấm một dãy số, điện thoại kết nối được, cô không tránh né, nói chuyện trước mặt Đường Diệc Thiên, "Hạ Đông Ngôn, anh đến đón em đi."

Cúp điện thoại, Hàn Niệm nhìn thoáng qua khuôn mặt lạnh lẽo của Đường Diệc Thiên nói, "Anh không cần lo lắng tôi đi thế nào, đây cũng không phải lần đầu tiên anh đuổi tôi đi trong đêm khuya."

Cô cột mái tóc dài lên, sau đó búi gọn ở sau ót, cả người thoải mái và gọn gàng, "Được rồi, Đường tiên sinh có thể nghỉ ngơi rồi, tôi xuống lầu chờ xe."

* * *

Hơn nửa đêm, Hạ Đông Ngôn đã ngủ từ sớm, bị cuộc điện thoại của cô đánh thức, dụi mắt xoay người xuống giường. Tiếng động của anh hơi lớn, Diêu Linh ngủ bên cạnh anh bị đánh thức.

"Chú đang làm gì vậy?" Tiểu Diêu Linh dụi mắt, ngủ mơ màng, giọng nói cũng lơ mơ.

"Đi đón mẹ con." Hạ Đông Ngôn trả lời, vội vàng lấy quần mặc vào, "Con ngoan ngoãn ngủ đi."

Vừa nghe mẹ trở về, tinh thần của Diêu Linh lập tức tỉnh táo, ngồi dậy, "Mẹ về sao ạ!"

"Đúng vậy." Hạ Đông Ngôn khoác thêm áo khoác vào, "Con mau ngủ đi, đừng đi tới đi lui, đang bị cảm đó."

"Dạ!" Diêu Linh gật đầu, trong đôi mắt đen bóng đầy sự chờ mong, không có chút mệt mỏi.

Lúc Hạ Đông Ngôn chạy đến ngoại ô thành phố, đã hoàn toàn là nửa đêm. Khi Hàn Niệm đi ra, Đường Diệc Thiên không có đưa cô ra, cô mở cửa xe ngồi vào.

Hạ Đông Ngôn nhìn ra cửa sổ thăm dò, tắc lưỡi nói, "Ở đây trước không có thôn xóm sau không có nhà trọ, đến buổi tối chắc rất đáng sợ."

Tầm mắt của Hàn Niệm cũng nhìn ra cửa sổ, cô muốn nhìn lâu nhỏ phía trên một chút, xem Đường Diệc Thiên có đứng cạnh cửa sổ nhìn theo cô không, tiếc là cửa sổ xe có hạn, cô chỉ có thể nhìn thấy ban công lầu hai. Nghĩ lại cảm thấy có chút mĩa mai, là mình bỏ rơi anh, rồi lại hy vọng anh níu giữ mình. Cô cười lạnh tự giễu, thu tầm mắt lại. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Lúc cô đi kiêu căng và nhanh chóng, rồi lên xe, cảm giác đau đớn bị cô ra sức ép xuống lại tràn ra, đầu tiên giống như con kiến cắn đến ê ẩm, trong giây lát đã trở thành đau đến tan lòng nát dạ.

Anh trần truồng chạy ra cửa tìm cô, anh mặt đỏ thề thào đi dạo trong sân trường đại học với cô, anh gấp trứng ốp lếp vào trong tã của cô, anh kích động kéo cô đến thành phố khác, đêm khuya anh một mình rơi nước mắt...

Sự tốt đẹp ngăn ngui mà vội vàng giống như một tấm lưới mịn mà sắc nhọn, cô quần chặt tấm lưới, buộc lại, sợi tơ giống như lưỡi dao sắc bén cắt vào da cô, ghì vào trong xương, không thấy máu, lại khiến người ta khổ sở.

Đường Diệc Thiên, không chỉ mình anh đâu, anh không phải là người đau nhất, số phận giống như hai lưỡi dao, em hay anh nắm lấy, đều sẽ chảy máu.

* * *

Xe chạy lên đường lớn, tiểu viện yên tĩnh dưới chân núi trong kính chiếu hầu dần tuột xa hơn, Hạ Đông Ngôn chợt hỏi cô, "Thái độ của Đường Diệc Thiên kiên quyết như vậy, em thực sự không chút nghi ngờ bộ trưởng Hàn sao?"

Hàn Niệm chống một tay lên trán, cố ép mình nở nụ cười, "Nhưng trên thế giới này, em chỉ tin ông ấy, cũng chỉ mình em tin ông ấy thôi không phải sao?"

"Chuyện này..." Hạ Đông Ngôn ngẫm nghĩ, không biết nên trả lời thế nào.

Hàn Niệm nửa đùa nửa thật nói, "Nhưng lần trước em đi gặp ông ấy, ông ấy nói anh là người tốt."

"VẬY em phải tin ba vợ đại nhân!" Hạ Đông Ngôn đang do dự lập tức giống như một chú chó, "Những lời ba vợ đại nhân nói, đều là thật, đều đúng!"

Hàn Niệm phì cười, lướt mắt nhìn qua, thấy dây nịt trên quần dài của anh vẫn chưa thắt. Hạ đại thiếu gia được người khắp nơi gọi là hoàng tử nhỏ vàng kim, một số gọi là công tử thất bại, bình thường chú trọng nhiều nhất là dung mạo. Hàn Niệm có thể tưởng tượng được dáng vẻ sau khi anh bị mình đánh thức rồi vội vàng mặc quần áo vào chạy ra cửa.

"Hạ Đông Ngôn..." Cô nhin không được cảm thán, "Có phải kiếp trước anh giết em không, nếu không sao đời này anh lại giúp em như vậy, giống như phải trả nợ cho em."

Hạ Đông Ngôn hơi sững sờ, nói tiếp theo lời của cô, "Đúng vậy, anh cũng cảm thấy thế! Cho nên, nếu em không trả cho anh, kiếp sau đổi ngược lại là em trả nợ cho anh."

Hàn Niệm nghiêng đầu cười, "Vậy thì kiếp sau em trả."

"Trời!" Hạ Đông Ngôn cảm khái tự đáy lòng, "Những người trẻ bây giờ là vậy, kéo dài tới cuối đời! Hôm nay rồi tới ngày mai, kiếp này kéo dài tới kiếp sau!"

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Hàn Niệm không trả lời anh, điều chỉnh ghế hạ xuống, dựa vào nhảu nghiền mắt, giống như một con thú nhỏ bị thương co lại thành một cục, lẳng lặng lẩn trốn.

* * *

Chưa tới 24 tiếng, Đường Diệc Thiên đã bắt đầu hối hận vì mình đã thả Hàn Niệm đi như vậy. Anh ghét thái độ kiêu kỳ không cầu xin người

khác kia của cô, còn có dáng vẻ không chút lưu luyến của cô, trước kia cô không phải như thế...

Nhưng anh chợt nhớ tới cô đã từng cầu xin mình, mình vẫn không buông tay, cô quyến luyến tình yêu sâu nặng của bọn họ, là chính tay anh chặt đứt hết mọi nhớ nhung của cô, không phải sao? Từ đầu đến cuối Đường Diệc Thiên không tìm thấy lý do để hận cô, lần nào cũng dễ dàng thuyết phục bản thân mình, gỡ tội cho cô.

Sự lạnh lùng của cô, sự dứt khoát của cô, chỉ là bất đắc dĩ.

Lúc Lâm Thư Văn đưa tài liệu tới thì hỏi anh, "Lúc trước tạm bỏ qua chuyện của Phương Lượng, bây giờ ngài có muốn làm lại không?"

Đường Diệc Thiên trầm mặt, lạnh lùng nói, "Về sau chuyện này không liên quan gì đến tôi nữa."

"Vâng." Lâm Thư Văn gật đầu, lấy cuốn sổ và cây bút mang theo bên người ra hỏi, "Vậy chuyện của đứa bé thì sao? Cũng muốn bỏ qua sao?"

Đường Diệc Thiên lạnh mặt không trả lời, Lâm Thư Văn khép cuốn sổ lại, "Sáng nay thằng bé đã được đưa đến bệnh viện nhi đồng."

Đường Diệc Thiên dừng bút, "Sao?"

"Hình như là cảm cúm chuyển sang viêm phổi, tôi cũng chỉ vừa nhận được điện thoại." Mặc dù thằng bé ở nhà họ Hạ, nhưng chỉ cần có một chút biến động nhỏ, bọn họ sẽ nhận được tin tức đầu tiên.

"Bộp!" một tiếng, bút máy màu bạc đập vào trên bàn làm việc bằng gỗ, chấn động tới mức lòng bàn tay anh cũng tê rần, "Sao lại như vậy?"

"Chắc là ăn mặc theo thời tiết mát, bị cảm không để ý, làm tình hình nghiêm trọng hơn." Lâm Thư Văn trả lời, "Bây giờ đang nằm điều trị ở

bệnh viện, hiện tại không biết tình hình gì khác."

Đường Diệc Thiên đột nhiên đứng lên, lại ngồi trở về, đầu ngón tay mất kiên nhẫn gõ nhẹ vào mặt bàn, cuối cùng hít sâu vào một hơi để bình tĩnh lại, nói với Lâm Thư Văn, "Tiếp tục đừng để nhà họ Hạ thoải mái sống qua ngày."

Lần cuối cùng anh nhìn thấy thằng bé, Diêu Linh vẫn rất mạnh khỏe, bị Hạ Đông Ngôn dẫn đi chưa được bao lâu, đã sinh bệnh! Còn là viêm phổi! Nằm viện! Đường Diệc Thiên thực sự có muôn ngàn lý do để bóp chết Hạ Đông Ngôn!

* * *

"Hắt xì..." Hạ Đông Ngôn hắt hơi một cái, xoa xoa mũi, tiếp tục quỳ xuống xin nữ hoàng tha thứ, "Anh thực sự vô tội! Trước đó thằng bé chỉ cảm nhẹ một chút, anh tưởng sơ sơ, nên không đi bệnh viện tránh để tên khốn khiếp Đường Diệc Thiên phát hiện, kết quả tối qua anh đi đón em, ai biết thằng bé lại hưng phấn như vậy, không ngủ mà chui ra khỏi chăn chờ em, vậy là biến thành viêm phổi..."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 30.2

Tiểu Diêu Linh ủ rũ nằm trên giường bệnh, trên trán dán miếng hạ sốt, đôi mắt vốn sáng long lanh lúc này trống rỗng lại khép hờ một cách vô thần. Vào ban đêm thẳng bé ho vô cùng dữ dội, mỗi một tiếng đều khiến lòng Hạ Đông Ngôn lo sợ.

Hàn Niệm rất tức giận, nhưng không phải cô giận Hạ Đông Ngôn, mà giận bản thân mình nhiều hơn, nhưng cô im lặng không nói chuyện, hù Hạ Đông Ngôn sợ muốn chết.

"Chín giờ rồi, anh về trước đi, sáng mai kêu chị Dương tới thay cho em là được." Hàn Niệm lấy nước ấm đến bên giường lau chân cho Diêu Linh, đuổi Hạ Đông Ngôn về.

Nữ hoàng cho anh sắc mặt tốt, Hạ Đông Ngôn xúc động đến rơi nước mắt, tiếp chỉ cút đi.

Chín giờ tối, bên trong khu phòng bệnh của khoa hô hấp gần như đều đã nghỉ ngơi, chỉ có mấy đứa bé khóc lên một hai tiếng. Hàn Niệm đóng cửa phòng bệnh lại, kéo ghế bố ra, mở ra ba đoạn thành chiếc giường nhỏ, lấy chăn ra, cũng chuẩn bị nghỉ ngơi.

Tiểu Diêu Linh vươn bàn tay nhỏ bé nắm lấy mẹ, giọng nói khàn khàn khiến người khác vô cùng đau lòng, "Mẹ, mẹ ngủ chung với Diêu Linh đi."

Nhìn con điềm đăm đáng yêu, Hàn Niệm không nỡ từ chối, "Được." Cô ôm chầm trên ghế bố lên, chen lên giường, nhẹ nhàng ôm lấy con, "Mẹ ngủ chung với Diêu Linh."

Nghe thấy hơi thở của mẹ đã cảm thấy yên tâm và hạnh phúc, Diệu Linh vùi sâu vào lòng Hàn Niệm thêm một chút. Con nít bị bệnh sẽ không còn tinh thần dồi dào như ngày thường nữa, lộ vẻ vô cùng ngoan ngoãn và tội nghiệp. "Mẹ, con thích ngủ chung với mẹ, con không thích ngủ chung với Hạ Đông Ngôn...khụ khụ khụ...Trên người chú ấy không có mùi thơm, rất thối!"

Hàn Niệm cười dịu dàng xoa mái tóc mềm mại của thằng bé, "Bây giờ Diệu Linh còn khó chịu không?"

Thằng bé gật đầu, hỏi, "Mẹ, hồi nhỏ mẹ cũng bị bệnh phải không ạ?"

"Dĩ nhiên có bị bệnh." Hàn Niệm dỗ dành thằng bé, "Bạn nhỏ nào cũng đều bị bệnh, bệnh sẽ đẩy những đồ dơ trong người ra ngoài, chờ đến khi hết bệnh, sẽ cao lớn hơn!"

"Vậy mẹ cũng ngoan ngoãn tiêm thuốc, ngoan ngoãn uống thuốc như Diệu Linh sao? Diệu Linh đưa hai tay ôm lấy cổ mẹ, bị bệnh vẫn không quên tìm kiếm lời khen ngợi.

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Mẹ không ngoan như Diệu Linh đâu!" Hàn Niệm nói, "Lúc mẹ còn nhỏ, khi ấy lớn hơn Diệu Linh một chút, có một lần cũng bị bệnh, nhưng mẹ không nghe lời, không chịu chích, cũng không chịu ăn, kết quả bị bệnh rất lâu, khi tỉnh lại không nhớ gì hết, ngay cả mẹ mình cũng không nhận ra!"

"Sao ạ..." Diệu Linh sợ đến mức mở to mắt, "Không chích sẽ quên mẹ mình sao?"

"Đúng vậy!" Nâng tay điểm vào cái mũi nhỏ của thằng bé, Hàn Niệm hù dọa, "Cho nên sáng nay chú bác sĩ đến châm kim cho con, con phải ngoan ngoãn, không được phát cáu..."

Diệu Linh biết sáng nay lúc mình châm kim đã phát cú, ngượng ngùng cúi đầu, "Dạ, con sẽ ngoan ngoãn, con không muốn quên mẹ..."

Tuy rằng thằng bé bị bệnh, nhưng vẫn dễ dụ, không bao lâu đã ngủ mất. Giường bệnh nhỏ hẹp hoàn toàn không đủ cho hai người, với lại Hàn Niệm biết tướng ngủ của mình không tốt, đợi sau khi Diệu Linh ngủ, cô lặng lẽ đứng dậy, quay lại ngủ trên ghế bố cứng.

Tối qua trở về phát hiện Diệu Linh phát sốt, cả đêm cô không chợp mắt, sáng nay đến bệnh viện kiểm tra được biết là viêm phổi, cô hồi hải chạy tới chạy lui đăng ký nhập viện, xếp hàng xét nghiệm, nộp chi phí thuốc men, cuối cùng bác sĩ cho biết chỉ là viêm phổi nhẹ, nằm viện một tuần sẽ không sao, trái tim treo lơ lửng của cô mới thả lỏng xuống.

Lòng nặng trĩu, sự buồn phiền và mệt mệt xông lên não, nặng nề đè lên cô.

* * *

Ngủ tới nửa đêm, Diệu Linh bị thức giấc vì nghệt thở, xoay người sờ soạng, mẹ không có trên giường, nó ngồi dậy, men theo ánh đèn đêm u ám thì thấy, té ra mẹ đang ngủ trên giường nhỏ cạnh giường bệnh.

Giường nhỏ rất chật chội, mẹ nghiêng người, chần rơi hết xuống đất. Diệu Linh muốn gọi mẹ, nhưng sợ đánh thức cô. Vì thế đi tới ghế bố, đưa tay muốn cầm chần trên đất lên, nhưng nó thực sự quá nhỏ, dùng hết sức cũng chỉ kéo được một góc nhỏ.

Nếu mình có thể lớn nhanh một chút thì tốt quá! Nó vừa vội vừa tức, xoay người kéo chiếc chần nhỏ của mình, muốn đắp cho mẹ, nhưng vừa quay đầu, thì thấy một bóng dáng cao lớn xuất hiện bên giường, cúi người nhặt chần trên đất lên.

(Trong truyện nói là giường nhỏ, nhưng thực ra là ghế bố bên mình)

"Á..." Diệu Linh vừa tính kêu lên, người kia đã đứng thẳng người, lộ ra gương mặt quen thuộc...là bà ngoại sói.

Đường Diệc Thiên đặt ngón trỏ lên môi, nhìn Diệu Linh thở dài, Diệu Linh vội vàng che cái miệng nhỏ của mình lại không dám phát ra tiếng.

Anh cầm chân lên, giữ nhẹ, khẽ đắp lên người Hàn Niệm. Hình như cô rất mệt, ngủ rất sâu, hơi thở ồ ồ.

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Đắp chân xong, anh nhẹ nhàng đi tới giường bệnh khác, ngồi lên giường, sờ vào chiếc đầu nhỏ của Diệu Linh, trầm giọng hỏi, "Con bị bệnh sao?"

Diệu Linh gật đầu, cũng nhẹ nhàng trả lời anh, "Dạ, chú, sao chú lại tới đây?"

Nghe bị gọi là chú, Đường Diệc Thiên hết sức đau xót, đưa tay đỡ Diệu Linh nằm xuống, cẩn thận nhét lại góc chăn cho thẳng bé, hỏi, "Mẹ con không nói cho con biết, ba con là ai sao?"

"Con không có ba." Diệu Linh lắc đầu, "Giống như nòng nọc nhỏ, chỉ có mẹ, cho nên chỉ cần tìm mẹ, không cần tìm ba."

Đường Diệc Thiên nhìn thoáng qua Hàn Niệm đang cuộn mình trong chăn ở một chỗ khác ở phía xa, không biết cô đã dạy đứa con này thế nào, "Diệu linh, ai cũng có ba của mình, con cũng có..."

"Con cũng có ba sao?" Diệu Linh chớp mắt, giơ bàn tay nhỏ gờ miếng hạ sốt trên trán, hình như đùa giỡn với bà ngoại sói, tinh thần tốt lên không ít.

Đôi mắt của Đường Diệc Thiên dịu dàng giống như bóng đêm dày đặc, anh hít vào một hơi thật sâu, nói nhỏ, "Diệu Linh, thực ra ba là ba của con."

"Chú?" Diệu Linh dừng động tác trên tay lại, miệng mở tròn như chữ O, "Chú là ba sao?"

"Đúng vậy?" Cổ họng Đường Diệc Thiên hơi chua chát, giọng nói cũng nghẹn ngào, "Ba là ba của con, Diệu Linh."

Diệu Linh giật mình không dám tin, nhếch miệng nhỏ nói, "Nhưng Hạ Đông Ngôn nói chú ấy là ba con, vậy chú ấy là ba, chú cũng là ba, hai người đều là ba sao?"

"Đương nhiên ba mới là ba!" Đường Diệc hơi xúc động, giọng nói không tự chủ được cao lên. Hàn Niệm bị kinh động, khẽ chuyển động, trở mình lại. Đường Diệc Thiên vội vàng im lặng, một lúc lâu sau, tiếng hít thở nặng nề của cô truyền tới, anh mới dám nói tiếp.

"Nhưng con đừng nói với mẹ chuyện ba là ba nhé."

Diệu Linh xốc chăn của mình lên, bàn tay nhỏ bé vẫy vẫy về phía anh, kêu anh vào trong chăn, tựa vào chiếc đầu nhỏ của mình. Trong chăn đệm ấm áp của thằng bé có mùi sữa đặc biệt trên người nó, hoà với mùi khử độc, "Tại sao không nói cho mẹ biết? Mẹ không biết ba là ba sao?"

"Ừ thì..." Đường Diệc Thiên nghẹn lời, không biết nên trả lời thế nào, suy nghĩ một lúc rồi anh nói, "Vì muốn cho mẹ một bất ngờ."

Diệu Linh cười khanh khách, "Mẹ sẽ giật mình cho xem! Hoá ra Diệu Linh có ba!"

"Ừ." Đường Diệc Thiên nhẹ nhàng kề sát lại gần, dùng sức hôn một cái lên gò má mềm mại thơm tho của con trai, "Được rồi, con mau ngủ đi,

chú, à không, ba sẽ quay lại thăm con sau." Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Diệu Linh giơ tay bưng lấy mặt anh, cũng bẹp một cái, đặc quánh nước miếng lên mặt anh, Diệu Linh vui vẻ ngẩng đầu nói, "Ba, ba đẹp trai hơn Hạ Doong Ngôn, rất cao lớn."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Cuối cùng Diệu Linh cũng bình phục và xuất viện, sáng sớm Hạ Đông Ngôn đến giúp thu dọn này kia, thay vì nói đến giúp đỡ, không bằng nói bắt buộc phải đến. Anh bị đuổi ra khỏi nhà chỉ có thể ăn nhờ ở đậu trong nhà trọ của Hàn Niệm.

Hộp Lego to mà Đường Diệc Thiên mang đến, bị Hàn Niệm để ở góc cửa, Hạ Đông Ngôn xách lên hỏi cô, "Cần nữa không?"

Diệu Linh không dám lên tiếng, lén nhìn hộp Lego, trong mắt đầy tiếc nuối. Hàn Niệm mềm lòng, vẫy tay nói, "Mang về đi, không cần lãng phí."

Mắt của tiểu Diệu Linh sáng lên trong tối tăm, giống như ngọn nến đốt lên sáng ngời trong đêm. Nhưng thằng bé không dám vui quá mức, chỉ dám cười lén. Hàn Niệm không muốn làm con sợ, sờ đầu của nó, nhẹ giọng dỗ dành, "Về nhà kêu chú Hạ ghép với con được không?"

Diệu Linh còn chưa gật đầu, Hạ Đông Ngôn ở bên cạnh đã khóc lóc, "Nữ hoàng! Tha cho anh đi! Anh thực sự không biết! Từ nhỏ đến giờ anh chỉ biết chơi game! Không biết chơi mấy mô hình cơ giới này đâu! Thành tích học tập cũng vậy! Anh đạt tiêu chuẩn học sinh cận bã...!"

Hàn Niệm liếc xéo anh một cái, "Vì không đi học!"

Hạ Đông Ngôn tiếp tục kêu rên, "Có học cũng vậy thôi!"

* * *

Con nít hết bệnh, có tinh thần, sẽ lập tức nhớ đến chuyện vui chơi. Diệu Linh cũng vậy, từ lúc mẹ đưa thằng bé đến nhà Hạ Đông Ngôn, thằng bé không được đến nhà trẻ nữa, sau đó lại bị bệnh, thằng bé vô cùng nhớ cầu trượt thật trơn ở nhà trẻ, bập bênh, còn có tiểu Lạc ở lớp quả đào bên cạnh nữa!

Ngày thứ hai sau khi trở về nhà, thằng bé quăn quít lấy mẹ đòi đến nhà trẻ. Hàn Niệm nghĩ sau ngày đó ở bệnh viện, chắc Đường Diệc Thiên đã hiểu rõ, cho dù anh cướp thằng bé đi cũng không giải quyết được gì, lập tức đồng ý với Diệu Linh là hôm sau sẽ đưa nó đi nhà trẻ.

Thực ra thì Diệu Linh muốn đi nhà trẻ, Hàn Niệm cũng rất vui, gần đây cô gánh vác nhiều thứ nên cạn kiệt sức khỏe, cả người đều đang bèn bở sụp đổ, sáng sớm đưa Diệu Linh đi, cô quay về nhà nằm xuống là ngủ ngay, cả cơm cũng không ăn, ngủ quên trời quên đất.

Diệu Linh trở lại nhà trẻ, vui vẻ tự do giống như con cá nhỏ về với hồ nước. Tài ăn nói của thằng bé luôn rất tốt, lúc nghỉ trưa cô giáo vừa đi, thằng bé lập tức tuột xuống giường, nói chuyện mình bị bệnh nằm ở bệnh viện cho các bạn xung quanh nghe.

"Mẹ tớ nói, nếu bị bệnh không uống thuốc, không chích, sẽ quên hết tất cả đó!"

"Là trở thành thằng ngốc sao?" Tiểu Bàn lớp quả táo hỏi.

"Đúng vậy!" Diệu Linh nói với vẻ thông thạo, "Cả cậu là tiểu Bàn cũng không biết, là một đứa ngốc thiệt ngốc!"

"Sẽ quên ăn cơm luôn hả?" Tiểu Bàn tiếp tục hỏi.

Hoa Hoa lớp quả dâu cũng tụ lại, "Sẽ quên một cộng một bằng hai luôn hả?"

Diệu Linh đưa hai bàn tay nhỏ ra khoa tay múa chân, "Tất cả! Quên hết tất cả! Không nhớ gì luôn!"

"A..." Mấy đứa trẻ sợ đến xanh mặt, "Thật đáng sợ!"

Diệu Linh dọa người ta xong bắt đầu làm bé ngoan, "Các cậu đừng sợ, sau này ngoan ngoãn chích thuốc, sẽ không sao!"

Tiểu Lạc ở lớp quả đào lập tức nảy sinh cảm giác sùng bái với Diệu Linh, "Hàn Diệu Linh, cậu biết nhiều thật đó!"

Diệu Linh đắc ý ngẩng đầu lên, tiếp tục tự mãn nói, "Tớ còn biết rất nhiều thứ nữa! Các cậu biết không? Nòng nọc nhỏ sẽ không có ba! Cho nên chỉ tìm mẹ! Mẹ sinh cục cứng, cũng là mẹ đứt cục cứng ăn cho nên ba rất vô dụng!"

Nhưng lúc này, mọi người đều không đồng ý với lời của thằng bé. Tiểu Lạc là người đầu tiên bĩu môi phản bác, "Ba không có vô dụng! Ba dẫn tớ đi công viên thả diều, mẹ không có!"

"Đúng vậy đúng vậy!" Hoa Hoa cũng đóng đưa hai bím tóc nói, "Ba sẽ dẫn tớ đi chơi xe điện đung! Ba chạy rất giỏi! Đụng người khác ầm ầm! Chơi rất vui!"

"Ba tớ sẽ cho tớ cưỡi trên vai ba, cao hơn mọi người!"

"Ba tớ dám đạp chết con gián! Ba tới còn dám đánh chuột nữa!"

"Ba tớ sẽ ghép xe tải cho tớ! Còn lắp ráp xe lửa nhỏ nữa!"

Các bạn nhỏ mở miệng như máy hát, liên tục liệt kê ra bản lĩnh của ba mình. Diệu Linh lập tức choáng váng, chỉ có thể mở to mắt nghe bọn họ nói "Bản lĩnh" của "Ba".

Thằng bé nhép miệng muốn nói gì đó, lại không nói ra. Kỳ thực...Nó cũng có ba, ba mua đồ chơi cho nó, dẫn nó đi ăn gà chiên và coke, dùng một tay của ông ấy cũng có thể ôm nó, ông ấy còn mua cần câu lớn cho mình.

Nhưng nó không thể nói, bởi vì mẹ nói, đó không phải là ba của nó, nó không có ba.

"Hàn Diệu Linh!" Tiểu Lạc bên cạnh đưa tay kéo Diệu Linh đang mất hồn, "Chú cao cao lần trước tới tìm cậu kìa!"

Diệu Linh nhìn theo hướng của ngón tay, không biết sao Đường Diệc Thiên lại đến nhà trẻ nữa, hiện đang đứng thẳng tắp ngoài cửa sổ. Khi gặp phải ánh mắt của Diệu Linh, anh cười dịu dàng, vẫy tay với Diệu Linh.

Là ba! Diệu Linh vô cùng ngạc nhiên, nhưng lại vội vàng rút bàn tay nhỏ bé vừa vươn ra về, lần trước ba đến bệnh viện, mẹ đã rất tức giận! Diệu Linh là bé ngoan, không muốn chọc mẹ giận!

Thằng bé không dám vẫy tay lại với Đường Diệc Thiên, nhưng những bạn nhỏ khác đều giơ bàn tay bé nhỏ lên chào hỏi. Lần trước chú cao cao này đến nhà trẻ, cho bọn chúng ăn rất nhiều thứ ngon! Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn. Hoa Hoa đẩy Diệu Linh đang đứng ngăn người ở đó một cái, "Diệu Linh, sao cậu không chào chú ấy, thật không lễ phép!"

"Tớ..." Lúc Diệu Linh nghẹn lời, tiểu Bàn dùng cánh tay chọc vào thằng bé, "Cậu mau chào chú ấy đi, chú có dáng người cao lớn đó sẽ mua đồ cho chúng ta ăn! Bánh ngọt lần trước, ăn rất ngon..."

Bị các bạn hối thúc không còn cách nào khác, Diệu Linh đành phải giơ bàn tay nhỏ bé lên, vẫy vẫy với anh. May thay đây là nhà trẻ, không có mẹ. Ủ...Nếu mẹ không biết, mình có thể lén chơi với ba không?

Tuy nó sợ mẹ tức giận, nhưng nó thực sự rất thích người ba này.

* * *

Qua hai giờ chiều, Đường Diệc Thiên ra về, vì sợ gặp phải Hàn Niệm. Anh không muốn cãi nhau với cô trước mặt con, cũng không muốn tranh cãi với cô. Lúc tức giận, mất lý trí mà tổn thương đối phương, cho dù sau này có thể hiểu và bỏ qua, nhưng miệng vết thương khó mà lành.

Đường Diệc Thiên không muốn làm tổn thương cô, anh biết, Hàn Niệm đã rất mệt mỏi.

Lúc anh đi hỏi Diệu Linh, "Ngày mai con muốn chơi gì?"

"Ngày mai chú đến nữa sao?" Diệu Linh ngẩng mặt nhìn anh, giống như anh là người cao và lực lưỡng nhất thế giới.

Đường Diệc Thiên ngồi xổm xuống lại gần thằng bé, "Con muốn ba đến, ba sẽ đến."

Diệu Linh hơi do dự, sợ sệt đưa ngón út ra, "Vậy chú ngoéo tay với cháu đi, không được để mẹ biết, nếu không mẹ sẽ rất đau lòng, còn khóc nữa..."

Tuy Đường Diệc Thiên xót xa, nhưng đành phải đưa ngón út ra ngoéo ngón út của thằng bé, "Được, ba đồng ý với con."

Diệu Linh mỉm cười ngượng ngùng, nụ cười y hệt Hàn Niệm trước kia, giống như mật ong có thể ngọt vào trong lòng người, "Có thể đọc truyện cổ tích cho con nghe không? Con chưa từng nghe ba...Chú đọc truyện cổ tích."

"Được." Đường Diệc Thiên ôm thằng bé hôn một cái, "Ngày mai ba sẽ mua truyện cổ tích đến."

* * *

Sáng thứ sáu, Diệu Linh vừa cầm bánh sandwich lên cắn, vừa hỏi Hàn Niệm, "Mẹ, hôm nay con có thể mang Lego đến nhà trẻ không ạ?"

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Tại sao?" Hàn Niệm hỏi, "Nhà trẻ không có đồ chơi à?"

"Mấy bạn của con muốn chơi..." Diệu Linh ngẩng đầu nhìn mẹ, "Bọn họ đều nói chưa từng chơi cần cầu lớn." Nó không phải đùa trẻ hư nói dối, thực sự là hôm qua tiểu Bàn có nói tới cần cầu lớn, sau đó ba mới để nó mang đến nhà trẻ.

"Hôm nay là hoạt động lớp, mọi người đều mang đồ chơi đến." Thăng bé chớp đôi mắt to cầu xin mẹ, "Được không ạ?"

"Được rồi, vậy con và mấy bạn chơi cho vui nhé." Hàn Niệm hối thúc thăng bé, "Mau ăn sáng đi con."

"Dạ dạ..." Diệu Linh mở lớn miệng nhét sandwich vào cái miệng nhỏ nhắn, nhanh chóng lau mép, vui vẻ ôm lấy cái Lego. Dáng người thăng bé rất nhỏ, tay cũng không đủ mạnh, giơ tay lên thật cao, cái hộp vẫn đứng đất. Hàn Niệm cười cầm giúp thăng bé, "Mẹ cầm cho con, con mang cặp nhỏ đi."

Suy nghĩ đồ ăn trưa ở nhà của Diệu Linh vào thứ bảy và chủ nhật, sau khi đưa con đến nhà trẻ, Hàn Niệm phải đến siêu thị mua đồ. Mới từ siêu thị đi ra còn chưa kịp về nhà, Hàn Niệm đã nhận được một cuộc điện thoại.

Điện thoại gọi tới là của bạn trước kia của cô Cam Nguyễn, là vợ của nhị đương gia của Thịnh Thế Cố Song Thành, nghe Hàn Niệm đã quay về, muốn hẹn gặp cô.

Mặc dù Hàn Niệm bỏ đi hơn ba năm mới trở về, từ đầu đến giờ chỉ chạy tới tìm Đường Diệc Thiên, trên thực tới cô không muốn gặp bạn cũ

trước kia nhiều. Không phải cô nhấn tâm không nhớ tình xưa, mà là sau biến đổi lớn trong cuộc đời, gặp lại cố nhân, càng thêm sầu não. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Cam Nguyên hiểu tâm trạng của Hàn Niệm, cũng nghe ra trong lời nói của Hàn Niệm có chút do dự, tính tình mềm yếu của cô làm cô lập tức rút trở về, "Nếu cậu không muốn thì..."

Lời còn chưa dứt, di động đã bị Lâm Trăn ở bên cạnh giật đi, hùng hồn nói, "Hàn Niệm, chúng ta không nói chuyện quá khứ! Còn có Cố Song Thành, Cố Nhất Minh và Đường Diệc Thiên nữa! Mấy người đàn ông thối đó không có liên quan gì đến chúng ta! Mặc kệ xảy ra chuyện gì, chúng ta vẫn là bạn tốt!

Không cho Hàn Niệm có cơ hội từ chối, cô nhanh chóng ra quyết định, "Dẫn theo con trai nhà chị! Cam Nguyên cũng dẫn theo con trai nhà cô ấy! Hai thằng nhóc chơi với nhau, ba chúng ta uống trà nói chuyện phiếm!"

Cách điện thoại, Hàn Niệm cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cầu thả của Lâm Trăn không khác gì lúc trước khi làm phù dâu cho mình, cười đồng ý, "Lát nữa chị sẽ đi đón Diệc Linh sớm một chút, hai giờ rưỡi chúng ta gặp nhau đi."

* * *

Hoạt động lớp của buổi chiều hôm nay ở nhà trẻ Cây Bao vô cùng vui vẻ, các bạn nhỏ lớp quả dâu, lớp quả đào và lớp quả táo đều vây quanh lại một chỗ, nhìn chú có dáng người cao lớn ghép cần cầu lớn phức tạp cho bọn chúng.

Tiểu Bàn hâm mộ đến mức tròng mắt cũng sắp rớt ra, "Diệc Linh, chú ấy thật lợi hại!"

Diệu Linh vô cùng đắc chí, vênh cái đuôi nhỏ lên trời, lén nói với tiểu Bàn, "Thực ra chú ấy là ba tớ!"

Lời nói tự hào đó, dù rất nhỏ, nhưng Đường Diệc Thiên nghe hết sức rõ ràng, đây là lần đầu tiên Diệu Linh nói với người khác, mình là ba nó.

Hàn Niệm đi vào văn phòng của giáo viên thì cảm thấy những ánh mắt xung quanh nhìn mình có chút khác thường, cô đi tới xin cô giáo chủ nhiệm cho Diệu Linh về sớm, cô giáo trẻ lập tức nở nụ cười, "Sao chị phải tự đến làm gì, kêu ba của thằng bé đón là được rồi."

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Ba thằng bé?" Hàn Niệm cau mày khó hiểu.

Cô giáo mỉm cười, "Là ba của Diệu Linh, mấy ngày nay chiều nào cũng đến nhà trẻ của chúng tôi, đã được viện trưởng phê chuẩn. Mua đồ ăn cho bọn nhỏ, kể chuyện cổ tích cho bọn nhỏ nghe, hôm nay còn chơi đồ chơi với bọn chúng. Các thầy cô giáo đều nói chưa thấy người đàn ông nào có tính nhẫn nại như ba của Diệu Linh, mẹ Diệu Linh, cô thật hạnh phúc!"

* * *

Hàn Niệm đứng ở cửa sau của phòng học, nhìn vào trong qua cánh cửa sổ cuối cùng. Một người đàn ông cao lớn, ngồi trên chiếc ghế thấp, nhỏ có hình hoạt họa, ở giữa đám con nít, giống như một đứa bé lớn đang lắp ráp Lego. Bọn nhỏ ở bên cạnh tiếp sức, giúp đỡ, bàn tay đầy những mẫu bánh quy vụn, chocolate bắt lấy chiếc áo khoác màu kem trắng thơm và sạch sẽ của anh, để lại vết đen, dấu ngón tay đầy dầu mỡ.

Anh cũng không tức giận, cười dịu dàng với Diệu Linh đang ở trước mặt, giống như chỉ cần Diệu Linh vui vẻ, thì sao cũng được.

Anh cũng đã từng cưng chiều mình như thế, chỉ cần cô vui vẻ, thì sao cũng được. Bây giờ...Anh không còn cưng chiều mình nữa, những chuyện có thể khiến cô vui vẻ, anh không làm được.

Tay cô bắt lấy nắm cửa, lại buông ra. Lui về sau mấy bước rồi đi xuống cầu thang. Hàn Niệm bấm điện thoại, "Cam Nguyễn, hôm nay tớ có việc đột xuất, xế chiều ngày mai chúng ta gặp nhé. Ừ, được, tối sẽ dẫn thằng bé theo."

(Cam Nguyễn là bạn của Hàn Niệm nhưng là vai em trong quan hệ chị em bạn dân vs Lâm Trăn. Nên vs Hàn Niệm thì xưng là cậu-tớ, còn giữa CN và Lâm Trăn thì mình sẽ xưng hô phù hợp theo tùy tình huống)

Buộc xong này nọ lên cần cầu trong tiếng kêu ngạc nhiên của bọn nhỏ, Đường Diệc Thiên nâng tay nhìn đồng hồ, đã hai giờ hai mươi, ba giờ còn có một cuộc hội nghị, anh phải về công ty.

Đi ra khỏi phòng học rồi xuống lầu, thì nhìn thấy Hàn Niệm chờ anh đã lâu đang ngênh tiếp anh đi tới.

Thấy cô, Đường Diệc Thiên cũng không ngạc nhiên, khiêm nhường cảm ơn một câu, "Cảm ơn em vừa rồi không xông thẳng vào phòng học..."

"Tôi không muốn làm thằng bé sợ." Hàn Niệm trả lời, "Không phải vì nể mặt anh."

Hàn Niệm thấy chiếc đồng hồ trên cổ tay anh vẫn không thay đổi, trong lòng khó mà đè nén cảm giác chua xót. Cô cắn chặt răng lạnh lùng nói, "Không cần nói nữa, cũng không cần đến nhà trẻ nữa. Đừng mơ mộng hão huyền tới thằng bé nữa. Tôi không đi thẳng vào phòng học, là vì tôi cũng muốn giữ lại mặt mũi cho mình, tôi không muốn để lộ ra dáng vẻ dửng dưng đáng sợ, cho nên đừng ép tôi làm chuyện như vậy."

"Vậy còn Phương Lượng?" Đường Diệc Thiên nói, "Nếu..."

Hàn Niệm quyết đoán lắc đầu, "Không cần. Bất luận là tôi, hay thằng bé, đều không cần tới anh."

Đường Diệc Thiên nhú mày, Hàn Niệm cười nhạt. "Anh đừng nghĩ mình quá tuyệt vời. Trên thế giới này không phải chỉ có mình tôi có ý chí sắt đá, cũng không phải chỉ có mình anh có bản lĩnh cao siêu."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 34.1

Không phải mình, cũng không phải nhà họ Hạ, Đường Diệc Thiên rất tò mò, rốt cuộc Hàn Niệm tìm ai giúp đỡ. Không phải anh tự kiêu là mình có thể một tay che trời, nhưng anh không nghĩ ra ngoài Hạ Đông Ngôn, hiện nay còn ai vì Hàn Niệm mà đối nghịch với mình.

Đường Diệc Thiên không muốn vợ mình đi ra ngoài cầu xin người khác. Cô kiêu ngạo trước mặt mình, lại hạ mình ở chỗ người khác, người anh nâng niu như công chúa, lại cúi đầu với người khác, chuyện này làm anh cảm thấy không thoải mái.

Đường Diệc Thiên thà rằng người giúp đỡ Hàn Niệm là Hạ Đông Ngôn, ít nhất ở chỗ Hạ Đông Ngôn Hàn Niệm sẽ không cần hạ mình, mà Hạ Đông Ngôn cũng sẽ không lấy điểm yếu ra chiếm lợi của Hàn Niệm.

Tiếc là Hạ Đông Ngôn không có khả năng đó, cho nên Đường Diệc Thiên chỉ có thể buồn phiền.

Thực sự rất bức, ngay cả Diêu Linh anh cũng không thể gặp.

Lâm Thư Văn gõ nhẹ lên cửa mấy cái, ngắt ngang suy nghĩ của anh.

"Đã điều tra qua Phương Lượng, tư liệu trong tay ông ta nói về một trận thảm họa sạt lở đất lớn ở phía tây nam 424 hai mươi năm trước. Lúc đó Phương Lượng làm việc ở huyện chỗ tai nạn, huyện trưởng là Hàn Phục Chu. Sau đó vì Hàn Phục Chu mở hoạt động cứu tế bà con, lên chức thị trưởng của thành phố M."

Thành phố M là thành phố nhỏ mà Hàn Niệm lớn lên, ở phía tây nam Vân Nam giáp với Miến Điện. Đường Diệc Thiên từng nghe Hàn Niệm nói về rất nhiều chuyện thú vị ở đó, ớt ở đó ngon đến cỡ nào, nói không khí nơi đó mát mẻ đến cỡ nào, người nơi đó nhiệt tình ra sao. Nhưng cuộc sống lúc cô nhỏ hơn nữa, đặc biệt là cô chưa từng đề cập đến vụ thảm họa sạt lở đất đó, hình như Hàn Phục Chu cũng chưa bao giờ nói tới.

Lâm Thư Văn báo cáo, vụ sạt lở đất đó xảy ra vào hai mươi năm trước, là do thân núi dốc gặp mưa to mấy ngày liền gây thiên tai nghiêm trọng, khiến một số lượng lớn nhà cửa và ruộng đồng ở dưới chân núi bị phá hủy, 334 người gặp nạn, 121 người mất tích.

Thảm khốc hơn là, lúc đó trường tiểu học tổ chức hoạt động leo núi, trong 334 người gặp nạn, có hơn phân nửa là học sinh, nhỏ nhất là sáu tuổi, lớn nhất cũng chỉ mười hai tuổi.

"Ý anh nói trong đợt thiên tai này có ẩn tình sao?" Đường Diệc Thiên hỏi.

"Trước mắt thì chưa biết. Nhưng bây giờ xem ra, tám mươi chín phần trăm không phải là một trận thiên tai đơn giản." Lâm Thư Văn nói, "Nếu không Phương Lượng cũng không cần lấy cái này ra làm lợi thế."

Thảm họa sạt lở đất đặc biệt lớn của hai mươi năm trước, một khi nội tình được làm sáng tỏ, cả nước sẽ chấn động, nếu có dính líu tới Hàn Phục Chu và cộng thêm tội bây giờ, chắc chắn sẽ chết, cho nên Hàn Niệm mới cuống cuồng như vậy.

"Việc này có liên quan gì với Tô Hải Mai?" Đường Diệc Thiên nhíu mày, "Bà ta đã đồng ý không can dự vào chuyện của tôi và Hàn Niệm, lại lén gặp Phương Lượng, bà ta cho rằng chuyện giữa tôi và Hàn Niệm, với chuyện bà ta đi tìm Phương Lượng là hai chuyện hoàn toàn không liên

quan đến nhau. Có thể nói, bà ta không biết Hàn Niệm muốn tìm Phương Lương, chỉ đơn giản là, bà ta cũng muốn tìm Phương Lương."

"Phương Lương không phải là một nhân vật lớn, nhưng thật nổi tiếng, phần tư liệu này là thứ có giá trị nhất trong tay ông ta." Lâm Thư Văn nói, "Mục đích của Tô Hải Mai chắc chắn cũng giống thế."

Đường Diệc Thiên ngẫm nghĩ, "Tô Hải Mai gả cho Hạ Quan Đào, cũng được hai mươi năm rồi."

"Vâng, đúng vậy, chính xác là hai mươi năm." Lâm Thư Văn suy nghĩ một lúc rồi trả lời, "Trong cuộc họp hằng năm nay của NSJ, Hạ Quan Đào đã chính miệng nói muốn mở tiệc kỷ niệm 20 năm kết hôn của mình và phu nhân."

"Vụ sạt lở đất là hai mươi năm, tái hôn cũng được hai mươi năm, đều là hai mươi năm, xem ra việc này không đơn giản là trùng hợp." Đường Diệc Thiên ngẫm nghĩ một lát, tạm thời không tìm thấy tính chất gì liên quan. Anh nâng tay xem giờ, sau hai giờ rưỡi trưa, Hàn Niệm sẽ đi từ nhà đến nhà trẻ đón Diệu Linh tan học. Anh cầm điện thoại và chìa khóa xe đi ra ngoài, "Tôi ra ngoài một chuyến."

* * *

Mùa xuân của thành phố J luôn đến rất nhanh, sau mấy ngày trời đẹp, nhiệt độ giữa trưa lên đến 20 độ. Diệu Linh chơi điên cuồng với các bạn trong lớp thể dục, quần áo trên người ẩm mồ hôi ướt sũng. Hàn Niệm sợ thằng bé bị cảm lạnh, chạy nhanh đến siêu thị gần trường mua hai cái khăn lông mới nhét vào lưng thằng bé, ngăn ra với quần áo ướt.

"Mẹ, khó chịu quá." Diệu Linh giống như con cá chạch nhỏ vặn vẹo người, kháng cự lại việc mẹ nhét khăn lông vào trên người thằng bé.

"Không thoải mái cũng không còn cách nào khác." Hàn Niệm xụ mặt nói, "Chơi ướt quần áo, bị bệnh nữa phải làm sai? Con có muốn chích không?"

Bị bệnh chích thuốc còn đáng sợ hơn mẹ, Diệu Linh vội vàng lắc đầu, "Không muốn chích, không muốn chích..."

Hàn Niệm vuốt thẳng quần áo cho thẳng bé, nắm tay dắt thẳng bé về nhà. Mới đi hai bước, một chiếc xe màu đen dừng lại bên cạnh cô, bóp kèn, cô vừa nhìn thấy, thì nhú mày.

"Trí nhớ của Đường tiên sinh gần đây không tốt phải không?" Hàn Niệm nhìn vào mặt Đường Diệc Thiên, vô thức nắm chặt Diệu Linh hơn, "Những lời nói tuần trước, vẫn chưa tới mấy ngày, đã quên rồi sao?"

Diệu Linh nhìn thấy ba, cặp mắt sáng lên. Hai ngày gần đây ba không đến nhà trẻ chơi với nó! Tiếc là có mẹ bên cạnh nó, nó chỉ dám đứng sau lưng mẹ thò đầu ra nhìn trộm ba, ngăm trao đổi ánh mắt với Đường Diệc Thiên: Ba! Con rất nhớ ba!

Đường Diệc Thiên cười với thằng bé, sau đó nói với Hàn Niệm, "Tôi định đến nhà tìm em, nhưng tôi nghĩ chắc Hạ Đông Ngôn đang ở chỗ của em. Có lẽ văn kiện trên tay Phương Lượng cũng có liên quan đến Tô Hải Mai, cho nên có Hạ Đông Ngôn ở đó tôi không tiện nói."

Tuy lý do của anh rất có lý, nhưng thực ra không phải không có lòng riêng, thứ nhất là Đường Diệc Thiên không muốn nhìn thấy Hạ Đông Ngôn, thứ hai là đến đây chặn đường Hàn Niệm không phải còn có thể nhìn thấy con trai sao!

Hàn Niệm nhìn anh, nắm tay Diệu Linh tiếp tục đi về phía trước, Đường Diệc Thiên thả lỏng thẳng xe, để xe đi từ từ theo cô, "Tôi không biết em tìm ai giúp đỡ, nhưng em có chắc chắn người kia đáng tin cậy không?"

"Dù sao thì không có ai muốn ông ấy chết hơn anh cả." Hàn Niệm vừa đi vừa lạnh lùng trả lời.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 34.2

Chân của Đường Diệc Thiên đạp thẳng lại, mở cửa bắt lấy cổ tay cô, "Tiểu Niệm, tôi không nhất định muốn ông ta chết, nhưng em không thể kêu tôi quên hết và đồng ý cứu ông ta ra, chẳng lẽ em không thể hiểu cho tôi dù chỉ một chút sao?"

"Nhưng tôi nhất định phải cứu ông ấy ra, chẳng lẽ anh không hiểu cho tôi dù chỉ một chút sao?" Hàn Niệm hỏi lại anh không thiếu một chữ, Đường Diệc Thiên im lặng.

"Tiểu Niệm." Không thể không buông cổ tay cô ra, lòng bàn tay dường như còn lưu lại cảm giác ấm áp của cổ tay cô, anh đứng dưới ánh mặt trời chói lọi của buổi chiều, ảm đạm giống như mây đen che kín bầu trời, anh nói, "Nếu có một ngày, em phát hiện tất cả những điều em tin tưởng đều là giả dối, mọi sự kiên trì của em đều là sai lầm, em sẽ làm gì?"

Đường Diệc Thiên đã từng muốn Hàn Niệm tin tưởng anh, hy vọng cô biết rõ sự thật, nhưng sự cố chấp hôm nay của cô lại khiến anh sợ hãi, sợ tất cả lòng tin của cô đều sụp đổ trong một đêm, giống như anh đã từng trải qua. Cái cảm giác đó, anh không biết Hàn Niệm có chịu đựng được hay không.

"Tôi sẽ vì sai lầm của mình mà trả giá." Cô trả lời gọn gàng dứt khoát, "Giống như anh nên nhận lấy sự trừng phạt này,"

Anh cười khổ, "Được, nếu em đã kiên trì, vậy thì kiên trì đi, nhưng nếu có một ngày, em phát hiện mình đã sai, em không cần xin lỗi tôi, bởi vì tôi sẽ tha thứ cho em."

"Cảm ơn sự rộng lượng của anh." Cô lạnh lùng mĩa mai một câu, "Tiếc là con người tôi bụng dạ hẹp hòi, nên sai lầm của anh, tôi không thể tha thứ."

"Tôi biết tôi có lỗi." Anh nói, "Lỗi lớn nhất của tôi là không bảo vệ tốt cho em, ở thời điểm đó, ở giây phút em đau khổ nhất, tôi không thể bảo vệ cho em. Em đã nhận lấy sự tổn thương quá lớn. Tiểu Niệm, tôi không cần em tha thứ cho tôi, em có thể trừng phạt tôi, nhưng tôi chỉ cầu xin em một điều. Bất luận em tìm đến ai, cuối cùng mọi việc là thế nào, xin em đừng rời khỏi tầm mắt của tôi. Em có thể không ở bên cạnh tôi, nhưng ít nhất hãy để tôi biết em đang ở đâu. Tôi có thể lén nhìn em, biết em sống có tốt không."

Không biết tại sao, trong sâu thẳm nhất của anh có một dự cảm, sau khi giải quyết xong mọi chuyện, cô sẽ bỏ đi nữa, giống như lần trước, hoàn toàn không có tin tức.

Hàn Niệm xoay người nhìn anh, người đàn ông vừa thành khẩn vừa si tình đứng dưới ánh mắt trời, đối lại là trước kia, chắc chắn cô sẽ chui vào lòng anh, ôm anh thật chặt.

Nhưng hôm nay cô chỉ cười nhạt, xoay người bỏ đi.

Sau khi đã đi thật xa, Diệu Linh tò mò hỏi, "Mẹ, vừa rồi hai người nói chuyện gì vậy ạ?"

Hàn Niệm sờ đầu thằng bé, "Không có gì, chuyện nhỏ thôi."

"Chúng ta phải rời đi sao?" Tuy rằng có một phần lớn nó nghe không hiểu, nhưng vẫn hiểu được chút ít.

"Diệu Linh không muốn đi sao?" Hàn Niệm cười dịu dàng, "Không phải lúc con mới đến đã nói ở đây không tốt à?"

"Nhưng bây giờ con thích ở đây." Diệu Linh ngẩng đầu nhìn mẹ, liệt kê từng cái mình thích, "Con thích ăn canh, thích TV ở đây, con còn thích các bạn ở đây nữa."

Hàn Niệm cười, sao cô lại không chứ? Ở đây có thời thanh xuân của cô, có người cô từng yêu sâu sắc, có kỷ niệm đẹp đẽ và tàn khốc nhất, có lẽ cuộc sống tuyệt vời của cô cũng bắt đầu từ đây, kết thúc ở đây. Thành phố này có rất nhiều con đường in dấu chân của cô, có rất nhiều cảnh đẹp cô từng ngắm qua, thời gian của mười năm trước đã sớm khắc sâu vào trong trí nhớ và xương cốt cô, những người đó, những sự việc đó, cả đời cũng khó mà quên được.

Dùng một ánh mắt để nhìn thấy nhau, dùng mười năm dây dưa, dùng một giây để nhớ, dùng cả đời để quên.

* * *

Vì giao dịch với Hàn Niệm, Thẩm Du tìm đến bà cô của mình Thẩm Diễm Thu. Thẩm Diễm Thu là em gái của ông nội cô ta Thẩm Quan Hoa, cũng là lão phu nhân của nhà họ Cố, mẹ chồng của Đường Ly. Để bà ra mặt tìm học trò của ông nội hiệu quả hơn mình.

Nhưng khi nghe xong lời của Thẩm Du, Thẩm Diễm Thu lại cười, "Con đúng là con bé ngốc."

"Bà cô cảm thấy con làm cuộc giao dịch này không có lời sao?" Thẩm Du cho rằng bà cô không hiểu, nên giải thích suy nghĩ của mình, "Nhưng chỉ cần Hàn Niệm đi, bên cạnh Đường Diệc Thiên ngoài con ra không còn người nào khác."

"Không phải vấn đề Hàn Niệm có đi hay không, mà là con đã nghĩ sai một bước rồi." So với Thẩm Du bị tình yêu làm lóa mắt, Thẩm Diễm Thu nhìn xa trông rộng hơn nhiều. Trong cuộc thì u mê, ngoài cuộc thì tỉnh táo, những lời này vô cùng chính xác.

"Một bước kia?" Thẩm Du không hiểu, "Là không nên giúp đỡ sao?"

"Không, phải giúp đỡ, nhưng không phải làm vậy, cũng không phải làm cho con." Thẩm Diễm Thu giải thích cho cô ta nghe, "Tạo áp lực để ép Phương Lượng giao ra tư liệu đó thì không thành vấn đề, vấn đề là ở chỗ không thể đưa cho Hàn Niệm..."

"Vậy đưa cho Đường Diệc Thiên sao ạ?" Thẩm Du chợt hiểu ra, "Như vậy anh ấy sẽ cảm ơn con phải không? Hơn nữa anh ấy cũng sẽ biết Hàn Niệm có chuyện gạt anh ấy đúng không?"

"Con cho rằng Đường Diệc Thiên sẽ ngây thơ mà xuống tay sao?" Thẩm Diễm Thu liếc qua cháu gái, trông giống như đang tức giận, "Nếu nó thực sự muốn giết chết Hàn Phục Chu, hà cớ gì phải chờ đến lúc Phương Lượng xuất hiện? Hơn ba năm qua nó vẫn không đưa Hàn Phục Chu vào chỗ chết, chính là muốn Hàn Niệm trở về tìm nó. Bởi vì một khi Hàn Phục Chu chết, Hàn Niệm sẽ hận nó thấu xương, sẽ không bao giờ quay trở lại nữa. Cho nên nếu con lấy tư liệu đưa cho Hàn Niệm, vậy thì đúng là kẻ ngốc!"

"Ồ!" Thẩm Du phản ứng lại, "Nếu con giúp Hàn Niệm, sẽ hợp thành chuyện tốt chuyển bọn họ phải không ạ?"

"Cho nên chuyện này chúng ta phải làm ngược lại. Tạo áp lực ép Phương Lượng giao tư liệu ra, đưa cho một người khác đây Hàn Phục Chu vào chỗ chết, lúc Hàn Phục Chu đã chết, Hàn Niệm và Đường Diệc Thiên tuyệt đối sẽ không thể ở chung với nhau, con hoàn toàn không cần làm cuộc giao dịch này, tự cô ta cũng sẽ bỏ đi." Thẩm Diễm Thu cười, "Con là cô bé ngốc, thiếu chút nữa đã bị con làm hư chuyện tốt. Hàn Niệm quay đầu bỏ đi, Đường Diệc Thiên sẽ không biết ai làm, chuyện này kết thúc thật đẹp, không hề liên quan đến con."

"Nhưng..." Thẩm Du hơi lưỡng lự, "Con đã đồng ý với Hàn Niệm..."

"Lời hứa?" Thăm Diễm Thu cười lạnh, "Đó là thứ không đáng tiền nhất trên cuộc đời này. Một tờ giấy nợ, còn đáng tin hơn một lời nghiêm túc."

"Dạ!" Nghe bà cô nói xong, Thăm Du đã ra quyết định. Cô ta và Hàn Niệm là tình địch, hứa hẹn với tình địch, không phải mình rất ngây thơ và hiền lành sao chứ.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Bình thủy tinh màu đen cổ ngắn vai tròn rơi xuống đất, một cái Absolut 100 thấy đáy, ngũ tạng lục phủ của Đường Diệc Thiên giống như bị nướng cháy, anh cười lạnh lùng.

Lúc cô vừa trở về, tốn bao nhiêu suy tính để đến gần anh, quyến rũ bằng mọi cách chỉ vì muốn tìm được Phương Lượng thông qua mình. Sau đó đứa bé bị phát hiện, cô không chịu dùng con để làm giao dịch, thà rằng rời khỏi mình. Giờ đây, sau khi cô bị mình từ chối thì đi tìm người khác, thái độ giống như sau khi mọi chuyện thành công sẽ thoải mái rời đi.

Từ lúc vừa bắt đầu, cô đến vì Hàn Phục Chu, từ đầu tới cuối, không có chút liên quan đến Đường Diệc Thiên anh. Không phải vì lưu luyến anh mà quay về, cũng không vì còn thương anh mà do dự, lại càng không vì anh mà ở lại.

Mỗi bước đi của cô đều có mục đích, thậm chí Đường Diệc Thiên có chút nghi ngờ, ngay cả khi cô động tình trong lòng mình, cũng là giả vờ.

Mà anh, lại trúng chiêu một cách ngu ngốc, lúc đầu còn giữ được chút lý trí, sau đó cả lý trí cũng đều bị cô đập tan, cuối cùng bản thân không còn chút tôn nghiêm, bị cô nắm mũi dắt đi, cô đến gần, anh vui sướng, cô bỏ đi, anh đau khổ.

Buồn cười nhất là, chờ anh hiểu ra, nghĩ thông suốt, chỉ có thể dùng rượu để làm tê liệt mình. Đường Diệc Thiên đỡ sofa đứng lên, anh không nên đau khổ một mình, anh phải tìm cô đau cùng.

Bọn họ từng cùng có được thiên đường, cùng rơi vào địa ngục, đã từng hứa hẹn phải đồng cam cộng khổ, vậy nên thực hiện lời hứa.

* * *

Trong nhà có trẻ con, thời gian nghỉ ngơi cũng tương đối sớm, lúc chín giờ rưỡi, Hàn Niệm đã sắp ngủ. Ngày mai là sinh nhật sáu mươi của Hàn Phục Chu, Hàn Niệm đã hẹn giờ mang đồ đến thăm tù từ sớm. Nhưng cô luôn phân vân, không biết có nên dẫn Diệu Linh theo không.

Tuy lúc trước mình gạt ba giữ lại thằng bé, nhưng cô không tiếc bất cứ giá nào để cứu ba ra, sau này nhất định phải sống chung với nhau, chuyện này không thể giấu cả đời được. Chỉ có điều nghe nói gần đây tình hình sức khỏe của ba không tốt lắm, Hàn Niệm do dự, tùy tiện dẫn thằng bé đi theo không biết có kích thích đến ba không?

Diệu Linh đang yên ổn ngủ trong ngực cô, khuôn mặt nhỏ nhắn điềm tĩnh khiến người ta yêu thích. Tuy nhìn sơ thằng bé rất giống Hàn Niệm, nhưng thực ra cũng rất giống Đường Diệc Thiên, chỉ có điều thằng bé trắng nõn, xinh xắn dễ thương, cho nên làm người ta cảm thấy giống mẹ hơn.

Chẳng hạn như lông mày của thằng bé không có cong cong tinh tế như mình, mà đen đậm như kiếm giống Đường Diệc Thiên, nhưng bây giờ còn nhỏ, đợi sau này lớn lên, nhất định sẽ càng giống hơn. Còn có miệng nữa, mỏng và có đường nét, chỉ là miệng của con nít không có lúc nào nghỉ ngơi, cho nên không nhìn thấy đường cong kín kẽ và thành thực của Đường Diệc Thiên.

Ngoại trừ diện mạo bên ngoài, vẻ mặt lơ đãng, một động tác nhỏ không đáng nói, còn có thói quen trời sinh, đều tương đương nhau. Ví dụ như tướng ngủ yên tĩnh, giống Đường Diệc Thiên như đúc.

Đột nhiên ý thức được cả đầu mình đều nghĩ tới Đường Diệc Thiên, Hàn Niệm dùng sức véo mình một cái, chắc là theo thời tiết thay đổi theo

mùa quá lớn, cơ thể cô không thích ứng được nên làm suy nghĩ cũng rồi loại.

Lặng lẽ xốc chăn lên, Hàn Niệm đi xuống giường rót nước uống.

Đầu mùa xuân, nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm cũng rất lớn, nhưng Hàn Niệm vẫn dứt khoát quyết định rót một ly nước lạnh cho mình, nuốt một ngụm không chỉ tỉnh táo lại suy nghĩ, ngay cả bối rối trước đó cũng tiêu tan. Cô có linh cảm có lẽ tối nay mình lại mất ngủ.

Mẹ Phạm Tâm Trúc mất khiến cô lần đầu tiên mắc chứng mất ngủ, sau này có Đường Diệc Thiên chăm sóc mới từ từ có chuyển biến tốt, nhưng không lâu sau đó, cô lại trải qua đả kích lần thứ hai. Bây giờ giấc ngủ của cô giống như quà tặng ngẫu nhiên, đôi khi ngủ không được, đôi khi ngủ rất ngon.

Vừa ra khỏi nhà bếp, đột nhiên có hai tiếng đập cửa nặng nề truyền đến, Hàn Niệm hơi ngạc nhiên. May mà lúc này chỉ hơn mười giờ, nếu nửa đêm, chắc chắn cô sẽ bị hù nhảy dựng.

Mở đèn phòng khách lên, xung quanh vẫn sáng, lòng cô cũng bình tĩnh lại trong phút chốc. Người gõ cửa không có nhấn chuông, từ lỗ nhỏ nhìn ra, dưới ánh đèn trên hành lang mờ mờ chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng màu đen. Mặc dù có một người đàn ông lớn là Hạ Đông Ngôn đang ngủ trong phòng Diệu Linh, nhưng Hàn Niệm vẫn cảm thấy hồi hộp.

Lại cộc cộc hai tiếng, chấn động đến mức làm run cánh cửa chống trộm vừa dày vừa nặng, lần này ngược lại Hàn Niệm cảm thấy yên lòng, đoán chừng là đụng phải một tên bệnh thần kinh. Dù sao thì trộm cướp cũng không thể không có kỹ thuật như vậy!

Cô tức giận kéo cánh cửa thông gió nhỏ ra hét lên, "Tìm ai?"

Cách lưới thông gió, một mùi rượu nồng nặc truyền tới, dưới ánh đèn u ám, ngũ quan không rõ ràng lắm, nhưng mày kiếm mắt sáng, vẫn khiến Hàn Niệm nhận ra là ai.

Cô mở cửa ra, đẩy Đường Diệc Thiên say mềm đang dựa vào cửa ra, "Anh phát điên gì vậy hả!" Tối mà uống nhiều rượu như vậy, cả người giống như được xách ra từ trong bình rượu! Uống thành thế này thì thôi đi, dù sao cũng không liên quan đến cô, uống say thì uống say, đến chỗ cô phát điên làm gì!

Đường Diệc Thiên mơ màng tập trung nhìn kỹ, nhìn! Không sai, là nắm hương nhỏ của anh! Dáng vẻ hung dữ của cô...thật đẹp mắt! Khoang đã, không đúng, mình không phải đến để khen cô ấy đẹp, là tới để tìm cô ấy tính sổ!

Hàn Niệm còn chưa kịp tiếp tục, đã bị anh đưa tay kéo vào trong lòng. Mùi rượu đầy người anh lập tức chui vào mũi cô, cô cau mày đẩy anh ra. Anh đã uống nhiều rượu thế kia, nhưng sức lực lại lớn hơn trước đó, giống như trước đó đối xử với cô rất dịu dàng, chỉ có lúc ý thức mơ hồ, mới buông thả sức lực của mình hoàn toàn.

Anh đẩy cô vào cửa, cùm cụp một tiếng cửa đóng lại, "Anh..." "Em..." chữ vừa ra miệng, anh tức giận hôn xuống, mùi rượu cay xè kích thích khoang miệng của cô, giống như muốn mang đau khổ, lửa nóng trên người mình truyền hết lại cho cô.

Hàn Niệm thút thít đẩy anh ra, anh lại càng hôn mạnh hơn, cắn mút đầu lưỡi của cô, mỗi cái đều không hề thương tiếc, thực sự giống như muốn ăn cô vào trong bụng.

Kìm chặt bàn tay không chịu yên của cô, kéo cao qua đầu rồi đặt lên tường, đụng vào công tắc phía sau lưng, căn phòng lập tức tối đen. Trong khoảng không đen như mực, Đường Diệc Thiên hôn cô như điên.

Lồng ngực nóng hổi của anh cọ sát cô cách lớp quần áo, như muốn cô cảm nhận rõ lửa nóng của anh! Nụ hôn của anh càng lúc càng hăng, mỗi lần mút vào đều khiến lỗ tai cô đau đớn, nhưng nỗi đau này không làm cô tỉnh táo lại, giống như kích thích của rượu, càng uống càng khiến người ta say.

"Tiểu Niệm...là em à. Là em à, tiểu Niệm?" Anh vừa sốt ruột cắn đôi môi mềm mại của cô, vừa say bí tỉ gọi tên cô, dường như cả bản thân anh cũng không biết đây là thật hay là mơ, sự mềm mại của cô trong lòng rất chân thực, nhưng có phải chỉ chớp mắt là không thấy đâu nữa không? Đường Diệt Thiên rất sợ.

Hàn Niệm cảm giác được mình sắp lún sâu vào, hơi thở của anh, lồng ngực của anh, nụ hôn của anh, mọi thứ đều làm cô hận thấu xương, cũng yêu đến tận xương tủy. Bản thân biết không thể, nhưng lại khổ sở suy nghĩ, một khi bốc cháy, sẽ càng không thể cứu vãn.

Cô dùng ý thức còn sót lại ra sức vùng vẫy, tiếng chống cự bị chặn ở trong miệng anh, cơ thể vừa mềm vừa thơm vụn vụn ma sát trong lòng anh, chà sát từ từ, dẫn lửa lên trong Đường Diệt Thiên.

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Hàn Niệm thấy rõ trong mắt anh xuất hiện ham muốn chiếm đoạt khiến người ta sợ hãi, "Xoẹt..." một tiếng, áo ngủ bị xé ra, trong u tối làn da trắng nõn của cô lộ ra màu xanh sáng bóng, giống như được khoác lên vầng trăng sáng.

Lửa trên người gần như muốn đốt anh thành tro, mà cô lại trong vắt giống như hồ nước, anh hôn loạn xạ lên bờ vai cô, trước ngực, giống như người đói khát tìm thấy dòng suối ngọt. Hàn Niệm muốn chống cự, lại không có cách nào trốn thoát được việc bị anh dẫn lửa, giống như hai ngọn lửa nóng dây dưa với nhau, biết rõ sẽ bị đốt cháy không còn gì, lại không có cách nào dứt ra.

Tóc dài ướt sũng mồ hôi, dính vào bờ vai rịn mồ hôi của cô, anh để lại dấu vết đỏ tươi trên người cô trong hoàn cảnh trắng đen xen kẽ vào nhau, vô cùng quyến rũ.

Đường Diệc Thiên nâng mặt cô lên, để mình phản chiếu trong mắt cô, để cô phản chiếu trong mắt mình, anh hỏi, "Tiểu Niệm, em còn yêu anh không? Còn không em, còn yêu anh chút nào không?"

Chất lỏng lạnh lẽo nhỏ xuống ấn đường của cô, giống như giọt nước rơi vào trong sắt nóng đỏ. Cuối cùng Hàn Niệm cũng tỉnh táo lại từ trong giấc mơ này.

Bởi vì một người trong đầu đã thay cô trả lời câu hỏi của anh, câu trả lời đó, khiến Hàn Niệm hoàn toàn tỉnh táo lại.

Cô yêu anh.

Nhưng không thể.

Cô nặng nề nhắm mắt lại, sau đó lại mở ra, Đường Diệc Thiên đang hăng hái ở phía trên, nặng nề đè lên người cô, không còn chút ý thức.

* * *

Mở cửa lớn ra, Hàn Niệm cũng không biết trong giây phút đó mình lấy sức lực lớn như vậy từ đâu ra, BẠN đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn, ném Đường Diệc Thiên đang say khướt ra ngoài cửa. Đá nhẹ anh mấy cái, miệng anh chỉ nói sảng mấy câu mơ hồ, dựa vào tường không nhúc nhích.

Hàn Niệm cắn răng, quay vào nhà đóng cửa lại.

Đi vào nhà tắm tắm rửa, tẩy đi mùi rượu và mồ hôi sau đợt sóng tình dục trên người, dưới ánh đèn trắng của phòng tắm, nhìn khuôn mặt ửng đỏ

của mình trong gương, cơ thể có thật nhiều dấu đỏ. Hàn Niệm dùng nước lạnh rửa mặt, thay đồ ngủ mới, lên giường nhẹ nhàng ôm lấy Diêu Linh.

Lăn quan lăn lại trên giường một lúc lâu, tuy Hàn Niệm giận bản thân mình không có tiền đồ, nhưng vẫn ngồi dậy, ôm chăn từ trong ngăn tủ của giường ngủ đi ra ngoài. Đường Diệc Thiên còn ngồi dựa vào cửa, dáng vẻ vô cùng thảm hại, ai cũng sẽ không nghĩ tới lúc anh tỉnh táo là một nhân vật lật mây đảo mưa.

Giữ chăn ra đắp cho anh, Hàn Niệm cảm thấy mình đã tận tình tận nghĩa, lần này sẽ không suy nghĩ lung tung mà ngủ không được nữa.

Giữa mười hai giờ khuya, Hàn Niệm nhìn giờ hiển thị rõ ràng trên điện thoại, tuyên bố đêm nay đừng mong ngủ được. Mở cửa chính ra, ném cái gối lông ra ngoài, cô đi hai bước rồi lùi lại, nhét ra sau đầu cho anh.

Rạng sáng một giờ, ném thêm cái đệm lót sofa vào sau lưng cho anh.

Rạng sáng hai giờ, đặt thêm một cái nệm ghế.

Rạng sáng ba giờ, cởi áo khoác cho anh.

Rạng sáng bốn giờ, cho anh thêm một cái chăn nữa.

...

Buổi sáng tám giờ, người trong khu trọ lần lượt ra cửa đi làm, tiếng bàn luận và tiếng bước chân đánh thức Đường tiên sinh đang ngủ mê mết. Anh mơ màng mở mắt ra, ánh mặt trời rọi qua cửa sổ chiếu vào anh làm anh không mở mắt ra được, sau khi say rượu thì cả người đều bủn rủn.

Anh đỡ tường đứng lên, đón nhận ánh mắt ngạc nhiên của một đôi vợ chồng trẻ. Lúc tầm mắt giao nhau, cặp vợ chồng nhỏ đó vội vã xoay người đi vào thang máy. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Đường tiên sinh cúi đầu nhìn trang bị đầy đủ...chăn, gối đầu, nệm ghế, bên cạnh còn có cái chén xem như là điểm tâm...Cháo?

Cô muốn tạo anh thành kẻ lang thang sao? Ngủ ở hành lang nhà trọ, còn có của cải là chăn và gối, cộng thêm bát cơm?

Đường Diệc Thiên sống hơn ba mươi tuổi, lần đầu tiên nghèo nàn thảm hại như vậy! Đúng là vô cùng xấu hổ!

Lại thêm một nhà nữa mở cửa ra, Đường tiên sinh bối rối quay mặt qua chỗ khác, chờ người ta đi xa mới dám ngẩng đầu lên! Trong đôi mắt sắc bén đầy sát khí! Diên cuồng gõ cửa nhà Hàn Niệm dừng dừng.

Chị Dương mở cửa ra nhìn thấy anh không có chút giận mình, "Hàn tiểu thư nói, nếu tiên sinh tỉnh, bảo tôi lấy chăn và gối vào." Nói xong đi ra cửa, ôm lấy chăn gối của Đường Diệc Thiên tối qua đi vào nhà.

Đường Diệc Thiên tức giận không có chỗ trút ra, lại không thể giận cá chém thớt, có nén cơn giận hỏi chị Dương, "Cô ấy, cô ấy đâu?"

"Sáng sớm cô ấy đã ra cửa, còn làm bữa sáng cho ngài đó!" Chị Dương cười híp mắt ra hiệu về phía chén cháo bên chân anh, "Ngài ăn xong nhớ đưa chén cho tôi."

"..." Đường Diệc Thiên hoàn toàn sụp đổ.

* * *

Sáng sớm Hàn Niệm đã dẫn Diệu Linh đến nhà tù Bắc Giao.

Vừa đi vào nhà tù, Diệu Linh không chịu tự đi, ôm chân mẹ muốn Hàn Niệm ôm, "Mẹ, ở đây chơi không vui..."

"Ừ, Diệu Linh đừng sợ, chúng ta đến đây thăm ông ngoại mà." Hàn Niệm ôm con dỗ dành nói, thực ra nhà tù cũng không có gì đáng sợ, chẳng

qua là không khí có chút u ám ngột ngạt, con nít lại nhạy cảm hơn người lớn.

"Sao ông ngoại lại ở đây vậy ạ!" Diệu Linh ôm chặt cổ mẹ, "Tại sao không sống chung với chúng ta?"

"Rất nhanh ông ngoại sẽ sống chung với chúng ta." Hàn Niệm mỉm cười, "Còn nhớ mẹ đã dạy con những lời gì không?"

"Dạ!" Diệu Linh gật đầu, lặp lại lời mẹ theo thứ tự, "Chúc ông ngoại phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn! Sinh nhật vui vẻ ạ!"

(Phúc Như Đông Hải - Thọ Tỷ Nam Sơn : ngụ ý sống lâu trăm tuổi, hưởng lộc hưởng phúc con cháu đầy đàn, sức khỏe dồi dào)

Từ lúc Hàn Niệm quyết định sinh đứa con này, cô đã nghĩ làm sao để đối mặt với ba mình rất nhiều, đủ loại suy nghĩ, trước đó cô nghĩ, có lẽ Hàn Phục Chu sẽ không chọn cách tức giận, cũng không chọn bất ngờ, càng không chọn vui sướng.

Ông chọn coi thường.

"Có phải con còn muốn quay về bên nó không?" Hàn Phục Chu hỏi vậy. Lòng của Hàn Niệm thắt lại, cô biết, mình sinh con của Đường Diệc Thiên ra, điều này đối với ba có ý nghĩa gì. Là phản bội, còn có lừa dối. Bạn đang đọc truyện tại diễn đàn lê-quý-đôn

Trong phút chốc Hàn Niệm nghĩ, Đường Diệc Thiên từng cho rằng mình phản bội anh, lừa gạt anh, nhưng không phải anh vẫn yêu mình sao?

"Ba, thằng bé vô tội." Hàn Niệm nói, "Lúc đó thằng bé đã sống trong bụng con, con không còn cách nào khác, con thực sự không hạ quyết tâm được..."

Im lặng một lúc lâu, Hàn Phục Chu nói, "Con gái lớn rồi, không thể nào luôn nghe lời ba được. Thôi, sinh thì sinh, cũng lớn vậy rồi, bây giờ nói gì cũng không còn kịp nữa. Nhưng mà Tư Tư, con phải nhớ, bây giờ ba chỉ có mình con, chỉ có con, là tất cả hy vọng của ba."

Đi ra khỏi nhà tù Bắc Giao, nắng trưa chiếu vào làm Hàn Niệm không mở mắt ra được, Diêu Linh ở bên cạnh cô nhỏ giọng nói, "Mẹ, vừa rồi con vẫn chưa chúc mừng sinh nhật ông ngoại."

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Hàn Niệm cúi đầu nhìn thằng bé, đúng vậy, thằng bé hoàn toàn không có cơ hội mở miệng, "Không sao, ông ngoại biết tấm lòng của Diêu Linh là được rồi."

"Có phải ông ngoại không thích con không ạ?" Tuy thằng bé còn nhỏ, nhưng người khác có thái độ thế nào với nó, dù nó không thể nói rõ bằng miệng, trong lòng cũng cảm giác được.

Hàn Niệm nhất thời ghen lời, Diêu Linh ngửa mặt nở nụ cười, "Nhưng không sao ạ, sau này ông ngoại sẽ thích Diêu Linh, bởi vì Diêu Linh rất vâng lời!"

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 36.1

Trên đường từ nhà tù Bắc Giao về nhà, đường xá xa xôi và dài đằng đẵng, Diệu Linh dựa vào lòng Hàn Niệm. Dọc đường cảnh xuân tươi đẹp, Hàn Niệm tựa vào cửa sổ ngắm phong cảnh, không có chút khó chịu. Cô rất thích khí hậu của mùa xuân, mùa thoải mái nhất trong năm của thành phố J đã đến. Tuy gần gũi với vàng, nhưng lại khiến người ta say mê.

Thành phố nhỏ trong trí nhớ của Hàn Niệm, bốn mùa đều giống như mùa xuân, giống như tặng một món quà dễ chịu mà không tiếc bất cứ thứ gì. Hàn Niệm còn nhớ lúc mình bị bệnh nặng tỉnh lại cũng là mùa xuân, mùa xuân tháng năm. Khí hậu ở thành phố nhỏ rất ôn hòa, nhiệt độ không khí tháng năm thoải mái giống như tháng ba ở thành phố J.

Sau mấy ngày sốt cao, người đầu tiên cô nhìn thấy khi tỉnh lại là Hàn Phục Chu, là một chú nhìn rất dịu dàng, ngoài ba mươi tuổi, vẫn vẻ lịch sự, nhưng sắc mặt vô cùng mệt mỏi, xem ra rất mệt. Chú ấy nói với cô, "Cuối cùng con cũng tỉnh rồi!"

Lúc đó trong đầu óc trống rỗng của cô, chợt hiện lên một đoạn phim ngắn, nhưng rời rạc lộn xộn, có chút ấn tượng, lại hơi mơ hồ. Người trước mắt này, hình như cô đã gặp qua ở đâu rồi, nhưng không nhận ra.

"Tư Tư, ba là ba của con!" Chú ấy nói vậy, Hàn Niệm nhìn chú ấy rồi bừng hiểu ra, thì ra là ba, cô tên Tư Tư.

Bởi vì tên Tư Tư này, cô có chút ấn tượng! Có lẽ ở chỗ sâu nhất trong đầu bắt được những ký ức rời rạc, cô nở nụ cười mừng rỡ, giống như đứa trẻ lạc đường, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng gia đình.

"Ba." Hàn Niệm khẽ gọi, Hàn Phục Chu xúc động đến rơi nước mắt.

Sau đó từ trong miệng ông mà Hàn Niệm biết được, cô tên Hàn Niệm, nữ danh là Tư Tư. Chỗ cô đang ở là thành phố nhỏ cả nhà bọn họ mới chuyển đến không lâu. Ba vừa chuyển công tác đến đây, cô cũng chuyển trường đến đây, nhưng chưa đến trường đã bị bệnh nặng, hôn mê nửa tháng, tỉnh lại đã quên rất nhiều người, nhiều việc.

Hơn hết cô chỉ mới tám tuổi, cũng không có nhiều hồi ức của cuộc đời, chuyện và người có thể nhớ được không nhiều, quên hết những điều vụn vặt, cũng không còn thừa bao nhiêu.

Cho nên thầy cô và bạn học mới ngược lại khiến Hàn Niệm cảm thấy thoải mái hơn, cô không bắt buộc mình nhớ lại điều gì cả.

Lúc nhỏ cô thích ba hơn mẹ, không phải mẹ Phạm Tâm Trúc không tốt với cô, mà là mẹ quá thủy mị tao nhã, không hiểu sao lại cảm thấy có khoảng cách. Ba Hàn Phục Chu không giống vậy, ông luôn dẫn Hàn Niệm ra ngoài dã ngoại, leo núi bắt sâu, câu cá bơi lội.

Năm lớp bốn, dù Phạm Tâm Trúc không cho, Hàn Phục Chu vẫn lén mua một con chó nhỏ cô muốn cho Hàn Niệm nuôi. Hôm ấy hai cha con ôm chó nhỏ đi xin mẹ, một già một trẻ, chó nhỏ ở trong ngực kêu ô ô, Phạm Tâm Trúc hết cách, đành phải đồng ý.

Hàn Phục Chu không cho Hàn Niệm cuộc sống có đãi ngộ về vật chất, ông cho cô niềm vui nhiều hơn. Cho đến khi Hàn Niệm lớn, cô không thấy ai bên cạnh mình có ba tốt hơn ba của cô.

Ông vẫn minh lại thấu tình đạt lý, bất luận ông làm việc bận rộn cỡ nào, vị trí trong xã hội ông cao bao nhiêu, chỉ cần về nhà, ông chỉ là người cha muốn ở bên con của mình.

Nghĩ lại thực ra, bảy năm ở thành phố nhỏ, Hàn Niệm thực sự rất tự do, vô tư. Mà năm mười lăm tuổi đến thành phố J, tuy cô rất rạng rỡ, rất hạnh phúc, nhưng lại không còn hồn nhiên thoải mái như hồi nhỏ. Thời gian từ từ trôi qua, chuyện cũ như hôm qua, nhưng không ai còn bộ dạng ban đầu.

Hàn Niệm ôm chặt Diệu Linh hơn, hy vọng tất cả sẽ như lời thằng bé nói, cuối cùng ba cũng sẽ thích thằng bé. Dù sao thì, ông cũng là người ba rất tốt, cho dù muốn cô đối đầu với cả thế giới, cũng không tiếc.

* * *

Tuy bản thân ăn nhờ ở đậu, nhưng Hạ Đông Ngôn cảm thấy so với kẻ lang thang là Đường Diệc Thiên, mình hạnh phúc hơn nhiều! Anh thức dậy trễ hơn Hàn Niệm, vừa tỉnh dậy đã nhìn thấy cảnh như thế, cười đến đau bụng sặc hông. Hành động này, đúng tiêu chuẩn người chạy năm mươi bước cười người chạy một trăm bước!

(Người chạy năm mươi bước cười người chạy một trăm bước: hai người lính khi giáp trận đều sợ hãi bỏ chạy. Sau đó, người chạy năm mươi bước chê người chạy một trăm bước là hèn nhát. Kỳ thực cả hai cùng là hèn nhát, ví với cùng là hèn kém mà lại chê cười nhau)

Chị Dương không hiểu tình hình tiếp tục nghiêm túc hỏi thúc Đường Diệc Thiên, "Tiên sinh, ngài có uống cháo không?"

"Ôi, đau bụng quá! Không được rồi không được rồi..." Hạ Đông Ngôn vầy xem gần như cười tê liệt, một tay vịn khung cửa, một tay liên tục vầy ra hiệu mình không chịu nổi nữa.

Mặt của Đường Diệc Thiên đen đến cùng cực, Hạ Đông Ngôn vẫn không biết tốt xấu mà tiếp tục cười to, "Anh tức giận làm gì chứ! Ít nhất Hàn Niệm vẫn chưa gọi phóng viên đến! Trả chẵn lại cho em ha ha ha ha

ha ha...Nếu là tôi, tôi đã cho anh lên báo ha ha ha ha ha...Tiện thể kêu phóng viên đến luôn!"

Có lúc, Hạ Đông Ngôn quên mất bản thân mình từng "Tiện tay thoải mái nhất thời" mà trả giá thật lớn, nếu anh nhớ được, anh sẽ không tiếp tục tái phạm sai lầm, "Tiện miệng sáng khoái nhất thời." Hơn nữa còn phạm vào con đường chết.

Ba ngày sau, Hạ Đông Ngôn nhận được điện thoại của ba mình, bị mắng ầm một trận, "Mày ngoại trừ chọc người ta gây phiền toái cho NSJ thì có thể làm gì hả! Tao thấy mày rảnh lắm rồi đó! Lập tức cúp về đây cho tao! Đến công ty làm công đi! Cái gì? Không! Vậy thì bắt đầu đi làm nhân viên đánh máy! Nếu không thì phải đi làm việc vặt! Bưng trà rót nước chắc không cần người dạy chứ!" Sau đó, anh mới hiểu mình lại bị huỷ cuộc đời vì đùa giỡn tùy tiện.

Nhưng lúc ấy, anh không biết, còn ngẩng đầu bước đi vào tìm chỗ chết, "Đường Diệc Thiên, tới đây, cười một cái, tôi chụp một tấm hình cho anh làm kỷ niệm!"

* * *

Đường Diệc Thiên với khuôn mặt tối sầm đợi đến hai giờ chiều, Hàn Niệm mới dẫn Diêu Linh về.

Diêu Linh thấy ba thì vô cùng vui vẻ, nhưng vương mẹ ở đó, thằng bé không dám thân mật quá, chỉ tò mò hỏi, "Mẹ nói ba ngủ ở ngoài để ngắm trăng, trăng có đẹp không ạ?" Sáng nay mẹ nắm tay thằng bé ra cửa, Diêu Linh thấy ba ngủ ở cửa, lúc đó ba ngủ rất ngon, Diêu Linh làm gì ba cũng không tỉnh dậy!

Đường Diệc Thiên nhìn thấy Diêu Linh, đôi mắt lập tức trở nên dịu dàng, "Ừ, trăng rất đẹp, tối Diêu Linh có muốn ngắm với ba không?"

Hiển nhiên Diêu Linh cũng có chút dao động với đề nghị này, nhưng quay đầu nhìn mẹ, vẫn sợ hãi co người lại, "Bên ngoài lạnh lắm, sẽ bị bệnh, chích rất đau..."

Đường Diệc Thiên nhìn Hàn Niệm một cái, sâu xa nói, "Đừng sợ, mẹ sẽ chăm sóc cho con, sẽ đắp chăn cho chúng ta."

Hàn Niệm phớt lờ anh rồi lấy chìa khoá ra mở cửa, liếc xéo, cuối cùng cũng mở miệng, "Đúng, con người tôi từ trước đến nay luôn tốt bụng, có con chó hay mèo nhỏ lạc đến đây, tôi cũng sẽ cho chúng ăn."

Diêu Linh nghe được giọng điệu nói chuyện của ba mẹ không tốt, ba chân bốn cẳng chạy vào nhà lánh nạn trước. Đường Diệc Thiên thấy con đi rồi, không kiêng dè nữa. Năm lấy của cổ tay mảnh mai của cô, anh đã dùng hết sức nhưng dáng vẻ của cô dường như không có cảm giác gì, cặp mắt vẫn lạnh lùng như trước, thần thái nhã nhặn, "Hôm qua Đường tiên sinh thất lễ chưa đủ, ban ngày hôm nay còn muốn náo loạn sao?"

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 36.2

"Hàn Niệm, em thật tàn nhẫn!" Ánh mắt của Đường Diệc Thiên sắc bén như dao, hung ác ép về phía cô, "Là tôi đã quá dịu dàng với em phải không? Để em cảm thấy bất cứ lúc nào em cũng có thể rời khỏi tôi, cảm thấy tôi không có giá trị gì phải không hả?"

"Sự dịu dàng của anh giống như tôi cho anh một cái mền sao?" Hàn Niệm cười khê, giống như nghe được một câu nói buồn cười, "Anh không thèm quan tâm đến tôi, sau đó lại bố thí cho tôi những thứ anh nghĩ là dịu dàng?"

Cô vùng vẫy cổ tay, anh càng nắm chặt hơn, mi tâm cô giãn ra, nở nụ cười lạnh, "Hoá ra, đây là cách dịu dàng của anh?"

"Em còn chưa trả lời tôi câu hỏi tối qua." Đường Diệc Thiên siết chặt tay, kéo cô không buông.

Hàn Niệm dùng tay kia gạt chìa khóa ra bỏ vào trong túi xách, đi tới gần anh hai bước, "Không có. Đường Diệc Thiên, tôi đã từng yêu anh, nhưng bây giờ thì không, tôi từng yêu thương, từng do dự, nhưng trước khi tôi cho anh câu trả lời, anh đã cho tôi câu trả lời trước rồi. Anh không quan tâm đến tôi, nên tôi cũng không thể yêu anh. Cho dù bây giờ tôi hai bàn tay trắng, tôi cũng sẽ không quay về bên cạnh anh, bởi vì tôi biết, anh không cho tôi được thứ gì. Đã không cho được, thì đừng chơi trò chơi ngây thơ nữa."

Nụ cười của cô lạnh như băng, trong vắt đẹp đẽ, nhưng cũng giống như lưỡi dao sắc bén có thể cắm vào trái tim, "Trò chơi yêu hay không yêu

quá buồn cười, chúng ta còn mười tám tuổi như năm đó sao? Có nhiều thứ, đã bỏ lỡ thì không thể tìm trở về được."

Hàn Niệm nhớ rõ những lời mà sáng nay ba đã nói với cô, cô là hy vọng duy nhất của Hàn Phục Chu. Sự lãng mạn đó, tình yêu điên cuồng đó, bọc đường bên ngoài tình yêu đó, lột ra chính là thù hận đầm máu, chỉ có những chàng trai cô gái hồn nhiên chưa biết đến đau khổ mới cảm thấy xúc động và kích thích. Cô đã sớm không thể quay lại thời thanh xuân, cũng không hồn nhiên được nữa.

Tình yêu dùng cảm quên mình, nói đi là đi, người nghe không thể ngăn cản. Ở trên cô còn có ba, ở dưới còn có con trai, cô hoàn toàn không có tư cách hưởng thụ.

Khi cô phát hiện trái tim cứng rắn của mình tê dại, lúc cảm giác được, Hàn Niệm rất nóng nảy, rất lo lắng. Cô phải dùng một con dao, dứt khoát chặt đứt hết mọi ràng buộc giữa cô và Đường Diệc Thiên, cô trở về thế nào, phải đi như vậy, mang theo thù hận mà đến, mang theo thù hận mà đi, không nên dao động.

Đường Diệc Thiên và cô, đã sớm bỏ lỡ, trên thế giới này, dễ lỡ mất nhất, là cảnh vật đẹp nhất, tổn thương sâu nhất, còn có tình yêu chân thành nhất. Bọn họ đã bỏ lỡ những năm tháng đẹp đẽ nhất, hao phí tình yêu say đắm tha thiết nhất, chẳng bằng hận hết mình, ngược lại sẽ thoải mái hơn.

Hai bên tránh không nói thêm gì nữa, không đau không nhớ không phiền. Hàn Niệm rất sợ cảm giác đó giống như mồm độc lan tràn ra, cắn nuốt cô.

Cô trầm tĩnh nói rõ từng chữ, đôi môi giống như cánh hoa động lòng người, nói ra những lời lạnh lùng vô tình nhất, "Lúc đầu tôi chỉ lợi dụng anh, chưa bao giờ có tình cảm cả."

Ánh mắt của anh chợt lạnh xuống 0 độ, cô đón nhận ánh mắt của anh, lại nhìn thấy trong chỗ sâu thẳm lạnh lẽo nhất của anh là sự không muốn tin.

"Tôi hy vọng đây là lần cuối cùng tôi trả lời câu hỏi này, bởi vì tôi nhớ, anh đã từng hỏi tôi rất nhiều câu hỏi giống thế này." Cô cười mỉa, đập hết toàn bộ tôn nghiêm cuối cùng của anh vào trong bùn, mà cô thì xem thường không thèm nhìn một cái.

"Được!" Đường Diệc Thiên mạnh mẽ buông tay cô ra, nụ cười ở khóe miệng khiến người ta sợ hãi, "Không phải không? Nhưng tôi vẫn còn chút lưu luyến người xưa, nên tôi muốn để em xem, lúc trước tôi dịu dàng thế nào, bây giờ, không dịu dàng ra sao."

Hàn Niệm mỉm cười, vào nhà đóng cửa lại, cô không tin Đường Diệc Thiên đã từng dịu dàng với cô. Nếu thế này là dịu dàng, vậy không dịu dàng sẽ thế nào? Cuối cùng giết tận? Như lời anh nói, anh mong ba mình chết hơn bất cứ ai, cô từng khổ sở cầu xin, đến giờ vẫn không ngừng cầu xin anh, anh cũng không nhả ra một chút.

Có lẽ anh đã từng dịu dàng với cô, nhưng trong chuyện này, anh chỉ có lòng dạ độc ác.

* * *

Một tuần sau, Hàn Niệm phát hiện mình đã sai.

"Sự kiện bộ trưởng Hàn tham ô ngày xưa đã bị khơi ra."

"Vụ tai tiếng của cầu lớn Tinh Giang lại vén lên bàn luận nóng hổi."

"Nghĩ ngờ Hàn Phục Chu liên quan đến sự kiện đen tối, sợ lại tăng thêm hình phạt tù chung thân."

(Hình như chị Niệm đã giúp ba chị giảm án nhưng bây giờ án lại tăng lên nữa.)

...

Tuy Hàn Niệm đã cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, nhưng khi đối mặt với tin tức đó, cô vẫn không có cách nào kìm được sự run rẩy, lấy điện thoại ra gọi cho Đường Diệc Thiên, đầu ngón tay luôn bấm sai số, bấm ba lần mới gọi được.

Điện thoại kết nối, giọng của cô khàn khàn, "Đó là những thứ anh muốn cho tôi xem sao?"

Đường Diệc Thiên dựa vào ghế trong phòng làm việc, dường như rất vui mừng vì cuối cùng cô cũng gọi đến, ngẩng nhìn phong thư tổ giác chưa gửi đi trong tay, anh cười phá lên, giọng nói cũng trôi chảy thoải mái, "Lần này em đã tin trước kia tôi đã từng quá dụ dỗ rồi phải không?"

Hàn Niệm không nói nên lời nào. Đường Diệc Thiên rút lại nụ cười, lạnh lùng nói, "Trong tay tôi còn có một lá thư, gửi ra ngoài, tội của ông ta sẽ lập tức tăng lên, không biết sẽ tăng lên bao nhiêu? Chắc em hiểu rất rõ."

"Đường, Diệc, Thiên..." Hàn Niệm gần như không cầm được điện thoại, dùng hai tay nắm thật chặt, mới có thể duy trì cuộc trò chuyện với anh.

"Bây giờ tôi đã thực sự tin em không không có một chút xíu tình cảm nào, bởi vì em quen tôi lâu như vậy rồi, lại không hiểu được tôi. Tôi sẽ không đánh những trận mà mình không nắm chắc, nếu ban đầu không nắm chắc có thể đưa ông ta vào chỗ chết, tôi sẽ không ra tay." Giọng nói của anh vô cùng lạnh, giống như đã hoàn toàn cắt đứt lưu luyến với cô, trọng tâm đề tài nói vô cùng nhẹ nhàng nhưng làm lòng cô sợ hãi.

"Có chuyện của ba tôi hay không, thì Hàn Phục Chu cũng phải chết. Lúc ấy tôi vì em, để ông ta sống, nhưng em không cảm ơn, một khi đã vậy, không phải tôi cũng không cần nhẹ nhàng nữa sao?" Hình như anh có thể tưởng tượng được dáng vẻ run rẩy của cô, bất an và sợ hãi, thút thít giống như nắm hương nhỏ của trước kia, bất lực lại đáng thương.

Cô từng nói không thể quay trở lại, nhìn xem! Không phải anh đang làm thời gian lùi lại sao? Trở lại trước kia lúc cô chưa rời xa mình.

"Anh muốn gì?" Hàn Niệm biết đây là lúc bàn điều kiện. Bất luận Thẩm Du có lấy tư liệu trong tay Phương Lượng cho mình hay không, cô nhất định phải ổn định bên Đường Diệc Thiên trước.

"Dẫn theo con trai, trước ba giờ chiều nay, đến nhà tôi." Anh nói gọn gàng lưu loát, "Nhưng tôi không rảnh đến đón em, dù sao em cũng biết đường mà."

Cuối cùng anh còn nói thêm một câu, "Sớm biết em không có tình cảm với tôi, tôi sẽ không chơi trò chơi ngây thơ với em."

Nếu yêu và không yêu là hoang đường, vậy không bằng đừng nói tới tình cảm, chỉ chiếm giữ là được.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Sau hai giờ chiều, Hàn Niệm đến đường Bình Hải. Diệ Linh nhớ Hạ Đông Ngôn đã từng dẫn mình đến đây. Lần đó mẹ đi rất lâu, nó vừa khóc vừa ầm ĩ, Hạ Đông Ngôn đã nói sẽ dẫn nó đi tìm mẹ, kết quả là thấy bà ngoại sói ở đây hung dữ với mẹ!

"Mẹ, đây là đâu ạ?"

Hàn Niệm hít sâu vào một hơi, dắt thẳng bé đi vào, đi từng bước vào chỗ cũ, giống như đi vào thành trì đầy bụi gai, nhưng lúc này, cô còn dẫn theo con đi vào.

Diệ Linh không có cảm nhận giống mẹ, chỉ cảm thấy cái sân vừa lớn vừa đẹp, nhìn cũng rất tốt, "Mẹ! Có ao nhỏ kia! Có cá không ạ?"

Thằng bé hồn nhiên không biết, không biết Hàn Niệm vừa mừng vừa lo, cô không nói chuyện gì cho Diệ Linh biết cả, vì cô nghĩ, Đường Diệ Thiên có tàn nhẫn lại với mình, cũng sẽ không làm tổn thương đến con, vậy để Diệ Linh không biết gì thì tốt hơn. Để thằng bé vui vẻ tự do, còn hơn là hoảng sợ giống mình.

Bà Trần mở cửa, nói đại khái là Đường Diệ Thiên đã nói với bà chuyện mình sẽ dẫn con tới, bà thấy Diệ Linh cũng không ngạc nhiên, ngược lại vô cùng vui vẻ, ôm lấy thằng bé hồn không ngừng, "Diệ Linh, bà có làm khoai môn với đường, con có muốn ăn không?"

"Dạ!" Trước giờ Diệ Linh không sợ người lạ, bà Trần ôm cũng không né, "Bà, nhà bà thật lớn!"

"Ha ha, không phải nhà ba, là nhà của Diệu Linh," Bà Trần cười nói.

Diệu Linh quay đầu qua hỏi mẹ, "Mẹ, là nhà của chúng ta sao?"

Lúc vẻ mặt của Hàn Niệm đang lúng túng, Đường Diệc Thiên bước vững vàng từ trên lầu xuống, trả lời câu hỏi thay cô, "Đúng vậy, đây là nhà của ba, Diệu Linh, còn có...mẹ nữa."

Diệu Linh nhìn ba, rồi nhìn mẹ, giống như không nghe mẹ nói phải, thằng bé không dám chắc, "Mẹ, thật vậy sao?"

Đường Diệc Thiên đã đi đến gần, duỗi cánh tay dài ra, ôm Hàn Niệm vào trong ngực. Bàn tay anh nhìn như khoác lên vai cô rất nhẹ nhàng, thực ra đầu ngón tay đang siết chặt, như muốn chui vào xương vai của cô, nhắc nhở cô hoàn cảnh lúc này thế nào. Hàn Niệm cắn răng ép mình nở nụ cười, "Đúng..., Diệu Linh thích nơi này không?"

"Wow!" Diệu Linh lập tức vỗ tay, "Thích ạ!"

Đường Diệc Thiên hơi rũ mắt nhìn thằng bé, thân hình của anh đứng thẳng lên cao hơn cô một khoảng lớn, lúc anh không cúi đầu, Hàn Niệm chỉ có thể ngửa mặt lên nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, "Tiểu Niệm, em xem, Diệu Linh rất vui vẻ! Em nên quay về sớm mới phải."

Vòng ôm của anh vẫn ấm áp quen thuộc, hơi thở mang theo mùi cam quýt và đoan mộc hương, độ ấm của lòng bàn tay cũng giống như thường ngày, người đàn ông này giống như bước ra từ trong trí tưởng tượng, lạnh lùng không có chút tình cảm.

Hai người dựa sát vào nhau ở trong mắt Diệu Linh thì vô cùng ngọt ngào, không ai để ý tới, ngón tay của Hàn Niệm đang khẽ run rẩy.

Đường Diệc Thương nở nụ cười dịu dàng, "Chào mừng quay về, Tiểu Niệm."

* * *

Mấy ngày trước Đường Diệc Thiên đã kêu người đến trang trí tốt phòng của Diệu Linh, căn phòng này bọn họ đã đặc biệt giữ lại từ lúc kết hôn, vẫn chưa hề dùng tới.

Diệu Linh vào phòng nhìn thấy giường trẻ em màu đỏ có hình xe tia chớp, ngạc nhiên kêu lên, cả nói chuyện cũng không rõ ràng, "Ba ba ba... Đây, đây là giường của con sao ạ?"

"Đúng vậy." Đường Diệc Thiên đưa tay ôm thẳng bé ném lên giường, ném thẳng bé lên chiếc giường mềm mại, căn phòng trẻ em lấy màu đỏ và trắng làm chủ đạo, từ tủ đầu giường đến tủ quần áo không có chỗ nào là không có hình hoạ hoạ 《Đội xe》 mà Diệu Linh thích, ngay cả thảm thông với nhà vệ sinh, cũng có hình vẽ đường đua màu xám.

Hàn Niệm lấy đồ của Diệu Linh sắp xếp thật tốt, tiểu Diệu Linh giống như chú chó nhỏ vui vẻ lượn vòng khắp nơi trong phòng, quay quanh bên chân mẹ, "Mẹ, con rất thích chỗ này! Mẹ! Ở đây rất đẹp! Mẹ, con có thể mời các bạn ở nhà trẻ đến đây chơi không?"

Có Đường Diệc Thiên ở đây, Hàn Niệm chỉ có thể cười cay đắng.

Đường Diệc Thiên nheo mắt thưởng thức nụ cười khổ sở của cô, ở bên cạnh mình là đau khổ và hạnh hạ cô sao? Một khi đã vậy, thì đau khổ đi, giống như mấy năm nay mình luôn đau khổ, "Hai người thu dọn trước đi, thu dọn xong, xuống lầu ăn cơm." Anh lạnh lùng nói với cô, xoay người đi ra khỏi phòng.

Hàn Niệm nghĩ, chắc hẳn anh đã điên rồi, hoàn toàn điên rồi. Chỉ có điều người ép anh điên là cô.

* * *

Bà Trần làm cơm tối ngon hơn mẹ, khẩu vị của Diệu Linh đặc biệt tốt hơn, ăn tới bụng dưới căng tròn. Bà Trần cười hỏi, "Diệu Linh, ngày mai con muốn ăn gì? Bà làm cho con ăn."

"Dạ..." Diệu Linh nghiêng đầu suy nghĩ, "Rất nhiều rất nhiều, cái gì cũng muốn ăn ạ! Ăn ngon là được!"

"Chao ôi, Diệu Linh của chúng ta đúng là đứa bé ngoan." Bà Trần khen thằng bé một cách thái quá, cảm khái với Đường Diệc Thiên và Hàn Niệm một câu, "Hai đứa thế này rất tốt, bây giờ lại có thêm thằng bé, sống qua ngày là được rồi!"

Từ đầu đến cuối khóe miệng của Đường Diệc Thiên đều mang theo nụ cười như có như không, khó có khi hăng hái như vậy nên đặc biệt dùng đũa gắp cho Hàn Niệm một miếng thịt bò hầm, "Mùi vị không tệ."

Hàn Niệm chỉ ăn mấy miếng, chiếc đũa không hề động nữa, Đường Diệc Thiên dùng đũa của mình gắp miếng thịt bò bỏ vào trong chén của cô, cô ăn một miếng, lại ho lên dữ dội, hình như bị sặc tiêu, ho đến chảy nước mắt.

Đường Diệc Thiên đưa ly nước ấm qua, cô nhận lấy uống một hơi cạn sạch, dùng đôi môi cay đến sưng đỏ khó khăn nói, "Tôi ăn no rồi, lên nghỉ trước."

* * *

Nằm trên chiếc giường rộng lớn, đắp chăn cũng cảm thấy lạnh. Hàn Niệm nghe rõ tiếng răng mình run rẩy. Tiếng nước thanh thoát trong phòng tắm, nhắc nhở lát nữa sẽ có người đi ra từ nơi đó.

Từ sau khi mình trở về anh ấy luôn lạnh lùng, sau này càng ngày càng sa chân vào vũng bùn của anh ấy, rồi anh ấy liên tục cầu xin mình nhưng lại

không chịu nhả ra, tim cô lạnh đi, tức giận, căm hận, mơ màng, dao động. Nhưng chưa bao giờ sợ hãi.

Cảm giác sợ hãi này giống như cơn gió lạnh trong đêm, chạm vào da, thổi vào trong xương cốt, xung quanh là một màu đen vô tận, không nhìn thấy một chút ánh sáng.

"Ken kết." Tiếng đóng cửa vang lên, Hàn Niệm ngồi dậy như chim sợ cành cong. Sau khi anh tắm ra, làn da có màu lúa mạch hiện lên màu đỏ ửng ấm áp, quấn một cái khăn tắm trắng bên eo, xuôi xuống theo cơ bụng, là thân hình khỏe mạnh không có áo choàng tắm của anh, cơ bắp ít mỡ mà có sức sống, dường như đang nhắc nhở Hàn Niệm tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Cô nắm chặt tay, anh liếc thoáng qua bộ dạng bày thế trận chờ quân địch của cô, cười lạnh lùng, "Tôi đói khát vậy sao?"

Hàn Niệm xấu hổ nhép miệng.

Anh bước qua, xốc chăn bên kia lên, lặng lẽ nằm xuống. Giường rộng rãi đủ để chừa ra khoảng cách an toàn giữa bọn họ, cô từng lười biếng và dễ thương giống như con mèo nằm bên cạnh anh, bây giờ cô cũng giống mèo, cong sống lưng, cả người cứng ngắc vì hồi hộp.

Đường Diệc Thiêng giờ tay tắt đèn, lần đầu tiên bóng tối khiến cô cảm thấy an toàn, hơi thở của cô dần ổn định lại. Anh hơi xoay người, khẽ trêu đùa, "Tôi nhớ không phải bây giờ em rất thích cười sao? Sao đến chỗ của tôi, lại không cười?"

Cô im lặng không nói, anh đưa tay kéo mạnh Hàn Niệm đang núp ở bên kia qua, bàn tay nắm lấy đôi tay lạnh ngắt và run rẩy của cô, anh gần từng chữ rồi nói, "Không phải kỹ xảo biểu diễn của em rất tốt sao? Lúc đến chỗ tôi lại nhu thuận sợ sệt, giống như còn lưu luyến với tôi..."

Tay kia nắm lấy cằm cô, ép cô quay mặt qua nhìn mình, trong căn phòng tối đen, đôi mắt anh sáng giống như hàng trăm ngôi sao ở phía xa bên ngoài, lạnh lẽo và cô độc, "Em đã diễn tốt như thế, vậy giờ diễn tiếp cho tôi."

Anh nhìn khóe miệng của cô khẽ run rẩy trong bóng tối, nụ cười còn khó coi hơn khóc, "Cười đẹp một chút, trước kia tôi không biết em cười đẹp đến cỡ nào, nhưng bây giờ tôi thấy, em cười lên rất đẹp."

Khóe môi của Hàn Niệm kéo ra một cách khó khăn, anh cười còn thoải mái hơn cô, "Em có thể làm tất cả vì Hàn Phục Chu, vậy không phải nên để tôi nhìn thấy quyết tâm của em sao?" Ngón tay của anh siết chặt, thuận thế trượt xuống chiếc cổ dài và mảnh của cô, "Vì ông ta, em có thể vứt bỏ mọi thứ, vậy vì tôi thì sao? Không có gì cả phải không?"

Anh đột nhiên siết chặt tay hơn, trong giây phút nghẹt thở đã làm cô không kiềm được mở to hai mắt, trong cặp mắt sáng ngời và đẹp của anh không có chút độ ấm.

Cô cắn chặt môi dưới không mở ra, anh cảm nhận sự cố chấp của cô, sự cứng đầu của cô, còn có sự vô tình với anh. Đường Diệc Thiên chưa bao giờ thấy Hàn Niệm cứng đầu như vậy, giống như con chim không chịu dừng lại nghỉ, trừ khi kiệt sức mà chết, nếu không mãi mãi không rơi xuống.

Anh cắn cô một cái, cạy hàm răng đang cắn chặt của cô ra, ép cô bỏ Hàn Phục Chu qua một bên, nhìn mình.

Nụ hôn của anh lỗ mãng lại dã man, không bao lâu sau Hàn Niệm nếm được mùi gỉ sắt chồm môi lưỡi đang giao nhau, không biết là của mình, hay của anh, mùi vị này vừa nồng nặc vừa điên cuồng, cuối cùng từ từ cô cũng không còn sợ hãi nữa.

Dù đau như thế, vô tình và lạnh lẽo như thế, nhưng nụ hôn của anh lại khiến cô bình tĩnh hơn.

Hàn Niệm đưa tay ôm chặt cổ anh, dán chặt mình vào anh, kề sát tai anh nhỏ giọng nói, "Tôi sẽ dốc sức biểu diễn..."

Đường Diệc Thiên chợt thu tầm mắt lại, dùng sức cản lên vai cô một cái, dưới thân va chạm mãnh liệt, Hàn Niệm cảm thấy linh hồn của mình cũng bị sự va chạm lấy mất.

Cơn đau xé rách chi phối toàn bộ ý thức của cô, trong đầu trống rỗng, chỉ còn có anh. Cô đã từng ngửa mặt nhìn lên, từng sánh vai, từng yêu người này sâu sắc, lúc này lại giống như thú hoang cắn xé cô, như muốn nhai cả xương của cô, nhưng cô không cảm thấy có gì không tốt.

Cứ như vậy mà chết đi, chỉ trong tích tắc, tạm biệt đau khổ, dẫn vật, đó là chuyện rất hạnh phúc.

Người dưới thân mềm mại không xương, đôi mắt vô hồn, anh dùng sức thẳng lưng, mặt cô cũng không có chút biểu cảm, giống như một con búp bê đẹp đẽ tinh xảo, đẹp đến mê hoặc lòng người, nhưng không có sinh mệnh của mình.

Anh đưa tay xoa mặt cô, làn da mịn màng giống như tơ lụa bóng loáng và lạnh lẽo, cô cứ lảng lạng nhìn anh, không chịu nói gì cả, giống như cô không còn cảm giác với bất cứ thứ gì.

Nắm hương nhỏ lúc đau khổ thì gào khóc, lúc vui vẻ thì ôm bụng cười lăn lộn, lúc then thùng thì mặt sẽ đỏ ửng, đã hoàn toàn biến mất...

Anh đột nhiên nghiêng người nằm qua một bên, kéo cơ thể cô ra, cơ thể mảnh mai đầy mồ hôi dịu lại, ngực phập phồng lên xuống.

Hàn Niệm nghiêng đầu lạnh nhạt nhìn anh, đường nét bên sườn mặt của anh có góc cạnh vô cùng rõ ràng, lạnh giống như đá xanh trong núi, hứng chịu ánh trăng lạnh lẽo, vừa cứng vừa lạnh.

Hơi thở của anh lắng xuống, sau đó mở miệng, "Tôi sẽ để em tận mắt nhìn thấy ông ta là người thế nào, để em biết mọi thứ em làm buồn cười và hoang đường cỡ nào."

Môi của Hàn Niệm giật giật, lúc này, cuối cùng cũng nở nụ cười. Nụ cười giống như bông tuyết, giống như một chiếc lá, một giọt mưa, phấp phới trong không trung.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Sáng hôm sau Đường Diệc Thiên tỉnh, giường đã trống không. Anh đứng dậy đi ra khỏi phòng nhìn, Hàn Niệm đang đút Diệu Linh ăn dưới lầu. Trên mặt đều là nụ cười tự nhiên, giống như cuộc sống của cô thật sự rất vui vẻ và hạnh phúc.

Kỹ xảo biểu diễn của cô thật tốt!

Một quyền của Đường Diệc Thiên nặng nề dừng tay vịn bằng gỗ, một tiếng nặng nề. Cô không cười, anh tức giận, cô cười, anh càng tức hơn.

Diệu Linh thấy ba đứng trên lầu, vui vẻ gọi anh, "Ba cũng rời giường rồi à! Diệu Linh là người đầu tiên!"

Đường Diệc Thiên mỉm cười đi xuống lầu, ba hiền từ, mẹ dịu dàng, con hồn nhiên đáng yêu, một nhà ba người hoà thuận vui vẻ, Hàn Niệm nhìn tất cả, cười động lòng người hơn.

Bà Trần cũng múc thêm cho Đường Diệc Thiên một chén cháo nữa, đưa một đôi đũa ra, "Hàn Niệm hầm cháo không tệ, tay nghề còn tốt hơn bà già này nữa."

Trong tiểu viện dưới chân núi, Đường Diệc Thiên từng nếm thử cháo của Hàn Niệm, mấy ngày gần gũi giống như một trận pháo hoa rực rỡ, chợt sáng chợt tắt. Anh cười yếu ớt hỏi Diệu Linh, "Ba đưa con đi nhà trẻ chịu không?"

"Dạ!" Diệu Linh lập tức gật đầu, "Ba có thể dắt con vào lớp không? Sau đó nói với tất cả các bạn, ba là ba con!"

"Vậy ba và mẹ cùng dắt con đi được không?" Đường Diệc Thiên nói xong đưa mắt nhìn về phía Hàn Niệm, anh muốn bắt được một chút bất an trên khuôn mặt tự nhiên của cô, dùng để chứng minh kỹ xảo biểu diễn của cô quá kém, cô cũng từng dao động. Nhưng mặt Hàn Niệm cong cong, cười vô cùng tươi, còn mê người hơn hoa hồng mùa xuân.

Cô nhẹ nhàng nhìn anh, Đường Diệc Thiên đáp lại bằng ánh mắt lạnh lẽo, cúi đầu ăn cháo.

* * *

Đưa Diệu Linh xong, Hàn Niệm quay lại xe, nhẹ nhàng hỏi anh, "Anh phải đi công ty sao?"

"Ừ." Đường Diệc Thiên lên tiếng, hỏi cô ngắn gọn một câu, "Còn em?"

"Tôi gọi điện thoại hẹn Cam Nguyễn và Lâm Trăn đi chơi, anh để tôi ở "Bách Liên" được rồi. Cô cười nhạt nói. Hôm nay cô mặc đồ mùa xuân màu ngó sen, làm tăng thêm khí chất của cô rất nhiều. Trên tai đeo một đôi bông tai ngọc bích, là cô mua không lâu sau khi kết hôn. Anh còn nhớ ngày chủ nhật đổ mưa hôm đó, cô nằm sấp ở cửa sổ trong phòng làm việc của anh ngắm mưa, bĩu môi nói không thích mưa.

Hết cách với cô, anh dẫn cô đi mua bông tai hình giọt mưa, lúc đeo cho cô, anh cười nói, "Giờ thích mưa chưa?"

Cô đưa tay sờ lỗ tai, chặc chặc miệng nói, "Nếu có thể ăn thêm một nồi thịt kho măng, thì càng thích mưa hơn."

Đường Diệc Thiên nhìn món đồ này và nói, "Cái này có liên quan gì đến thịt kho măng chứ?"

"Măng mọc sau mưa!" Hàn Niệm bĩu môi cười anh không có óc tưởng tượng.

Về chuyện cũ, luôn nhớ rất rõ ràng, cho nên cô đi rồi Đường Diệc Thiên thu dọn đồ bỏ vào trong rương đặt ở tận cùng bên trong tủ quần áo, có lẽ là sáng nay cô đã thu dọn và lấy ra.

Buổi sáng làm cơm sáng cho chồng và con ăn, sau đó đưa con đi nhà trẻ, tiếp theo hẹn mấy người Khuê Mật đi ăn cơm dạo phố, buổi chiều đón con tan học, đây là những điều tưởng tượng sau khi kết hôn trước kia của Hàn Niệm, cuối cùng bây giờ cũng thực hiện được.

Nhìn một bên mặt với đường nét tao nhã của cô, vẫn sáng sủa như trước kia, nhưng thành thực hơn một chút, cô trong trí nhớ của anh cũng là như vậy, kiêu căng, ngời tít trên cao, đảo lộn chúng sinh, cũng là công chúa thuộc về anh.

Rõ ràng là anh ép cô quay về, ép cô diễn xuất, nhưng cô diễn quá tốt, lục phủ ngũ tạng của anh đều giống như bị dao cắt. Mỗi cái nhăn mày và mỗi nụ cười giống như lấy ra từ trong lòng, đưa đến trước mặt anh để anh nhìn cho thật rõ... Cô có thể làm tất cả cho Hàn Phục Chu, đây là quyết tâm của cô.

Sau ba giờ chiều, xe của Đường Diệc Thiên đậu trước cửa nhà trẻ Cây Bao. Diệc Linh đã nhớ được xe của ba, lon ton chạy tới, xe của ba thật là đẹp!

Hàn Niệm mang cặp nhỏ của thằng bé đi theo sau lưng nó, Diệc Linh trèo lên ghế trẻ em ở phía sau, Hàn Niệm bỏ cặp ra thắt dây an toàn cho thằng bé, sau đó mình mới ngồi vào ghế bên cạnh tài xế.

"Ba, ba muốn dẫn con đi mua đồ chơi phải không ạ?"

Đường Diệc Thiên nhìn thấy cặp mắt mong đợi của Diệu Linh qua kính chiếu hậu, anh hơi liếc mắt, Hàn Niệm im lặng không lên tiếng. Anh ho nhẹ, "Diệu Linh, quy định trước kia của mẹ con thế nào? Ngày nào cũng có thể mua đồ chơi sao?"

"Không thể..." Diệu Linh cúi đầu ngoan ngoãn nói, trước kia mẹ quy định Diệu Linh phải nghe lời mới mua đồ chơi khenthưởng. Với lại trong phòng mới của mình đã có rất nhiều đồ chơi, quả thực nó không nên cứng đầu.

"Quy định của mẹ, cả ba cũng phải tuân thủ..." Đường Diệc Thiên có chút nghiêm khắc, "Cho nên hôm nay chỉ có thể dẫn cho đi ăn đồ ăn ngon thôi."

Vừa nghe có đồ ăn ngon, Diệu Linh lập tức có tinh thần lại, "Ba, con muốn ăn tôm hùm và cua! Đã lâu rồi chưa ăn ạ!"

Đường Diệc Thiên biết, đã lâu Diệu Linh chưa ăn tôm hùm và cua, có lẽ là tôm hùm và cua Úc, chỗ làm ngon nhất ở thành phố J, đương nhiên là Paradise.

Anh đạp ga, xe chạy nhanh hơn ngựa, Hàn Niệm vẫn cười nhẹ nhàng như trước, giống như mèo con ngoan ngoãn, lười nhát nghỉ ngơi dưới ánh mặt trời, giống như mọi thứ xung quanh đều không liên quan đến mình.

Từng cây ngô đồng ở ven đường hiện ra, thành phố J đẹp nhất là khi mùa xuân đến, cùng lúc với ngày kỷ niệm kết hôn của bọn họ, thoáng cái đã qua năm năm.

Dĩ nhiên Hàn Niệm vẫn còn nhớ ngày đó, nhưng nghĩ tới mình lại sắp già thêm một tuổi, lập tức không muốn nhớ đến ngày ý nghĩa này nữa.

* * *

Nhà hàng Tây trên tầng cao nhất của Paradise, là số một của cả thành phố, từ trước đến nay khách đều đông như nước. Không phải những ngày nghỉ, hẹn trước một tuần cũng chưa chắc sẽ có chỗ, chỉ có bàn gần cửa sổ là luôn trống.

Quản lý nhận điện thoại, lập tức kêu phục vụ trải bàn, trải khăn trải bàn mới toanh, đặt nệm mạ vàng lên, ly thủy tinh cũng cùng màu, bày đồ ăn tráng miệng ra ngay ngắn, cuối cùng mang bình hoa ngọc lưu ly lên, cắm hoa vào.

Đường Diệc Thiên đến sớm, cho Diệc Linh ăn điểm tâm ngọt trước, lấy cuốn truyện cổ tích trong cặp xách bé ra, kiên nhẫn đọc cho nó nghe. Hàn Niệm ngồi bên cạnh, vị trí này không khác vị trí cô hay ngồi ở quán cà phê dưới lầu mấy, nhìn ra cửa sổ có thể thấy tòa cao ốc Thịnh Thế và văn phòng chính phủ. Mặt trời đã ngã về tây, ánh sáng màu vàng mờ ảo chiếu lên hai tòa nhà đó, có chút mơ hồ.

Từ từ vào đêm, khách đến nhà hàng liên tục, mọi người không khỏi ngạc nhiên vì chiếc bàn từ trước đến giờ không tiếp khách lại có người, còn thấy, một nhà ba người của đồng sự trưởng của Thịnh Thế Đường Diệc Thiên.

Trong buổi tiệc mừng năm mới, Hàn Niệm kéo Hạ Đông Ngôn ra sàn một cách công khai, gần như là thành trung tâm của tin đồn, hiện tại ngọn gió vừa qua khỏi... không, mấy ngày trước đó chuyện mới của ba cô Hàn Phục Chu lại bị truyền thông chú ý, Hàn tiểu thư vẫn là nhân vật đứng mũi chịu sào... cô lại ghép đôi với Đường Diệc Thiên, mà còn dẫn theo một đứa bé!

Hàn Niệm và Đường Diệc Thiên đã quen ăn trước cái nhìn chăm chăm của người khác, nhưng Diệc Linh vẫn chưa luyện được kỹ năng đó, tò mò hỏi mẹ, "Mẹ, sao con cảm thấy dị kỳ đang nhìn con vậy ạ, còn có chú kia, còn có..."

"Bởi vì DiệuLinh của chúng ta dễ thương." Hàn Niệm xắt thịt cua ra từng miếng nhỏ, để vào trong đĩa của Diệu Linh, hối thúc thằng bé mau nuốt đồ ăn đangngậm xuống.

Đúng lúc đêm nay Hạ Quan Đào và Tô Hải Mai cũng đếnăn cơm, đi tới chào hỏi với Đường Diệc Thiên, Hàn Niệm cũng đứng lên bắt tay một cách tự nhiên.

"Bà Đường thực sự vẫn xinh đẹp và trẻ như trước kia." Tô Hải Mai cười nói, không có chữ nào liên quan đến chuyện đã từng nói chuyện với Hàn Niệm ởtiệc mừng năm mới, giống như Hàn Niệm mà gả vào nhà họ Hạ thì đúng làtrò cười. Một tiếng bà Đường, càng biểu đạt thái độ kiên định không đốicủa nhà họ Hạ.

"Cảm ơn đã khen ngợi." Dưới ánh đèn sáng rực, bông tai sáng lấp lánh của Hàn Niệm khẽ đu đưa, phản chiếu ra một quầng sáng nhẹ nhàng, Đường Diệc Thiên nhìn thấy quầng sáng đó, đôi mắt tối lại, giống như hồ sâu và đen không thấy đáy.

Diệu Linh không cảm nhậnđược sự giả tạo trong không khí bình yên và ấm áp này, hơn nữa thằng bé từng ở nhà họ Hạ mấy ngày, biết Hạ Quan Đào và Tô Hải Mai, dĩ nhiênkhông sợ người lạ, còn nhiệt tình giới thiệu với bọn họ, "Đây là ba vàmẹ của Diệu Linh đấy ạ!"

"Nghe nói năm nay Hạ tiên sinh và phunhân đã kết hôn được hai mươi năm, không biết có muốn kỷ niệm ngày nàykhông?" Đường Diệc Thiên cười tán gẫu mấy câu, "Năm nay cũng tròn nămnăm kết hôn của tôi và Hàn Niệm, thật hâm mộ tình cảm vợ chồng của haingười, nhiều năm không thay đổi."

"Vợ chồng già sao có thể so với vợ chồng trẻ các người." Tô Hải Mai cười nói, "Làm ngày kỷ niệm làm gìđể người ta chê cười, tôi à, đã hẹn với lão Hạ nhà tôi, kêu ông ấy dẫn tôi đi du lịch một chuyến là được."

"Sao? Đi Hy Lạp hay La Mã?" Đường Diệc Thiên hỏi.

Hạ Quan Đào xua tay, "Đó là bọn trẻ các người thích, bà ấy kêu tôi dẫn bà ấy đi Vân Nam, đây là chỗ quen nhau của chúng tôi! Quay lại chốn cũ, cũng xem như có ý nghĩa kỷ niệm!"

"Vân Nam là một chỗ tốt." Hàn Niệm cười nhạt, "Quê nhà tôi cũng ở Vân Nam."

Nói tới quê nhà của Hàn Niệm, tự nhiên làm người ta nghĩ đến trước kia Hàn Phục Chu được điều từ Vân Nam đến thành phố J công tác. Mắt của Tô Hải Mai hơi chuyển động, cười nói, "Đúng, Vân Nam có rất nhiều người đẹp, giống như Hàn tiểu thư cũng là người Vân Nam."

Sợ tiếp tục câu chuyện sẽ nói tới Hàn Phục Chu, Hạ Quan Đào và Tô Hải Mai nói mấy câu qua loa khách sáo rồi rời đi.

Sau cuộc nói chuyện, thức ăn trên bàn đã nguội hơn phân nửa, Đường Diệc Thiên dùng nĩa nhẹ nhàng đẩy nĩa của Hàn Niệm ra, "Lạnh rồi đừng ăn, lát nữa bao tử lại khó chịu." Giơ tay vỗ một cái, gọi người mang đồ đã lạnh đi, thay canh nóng vào.

Cuộc sống đẹp như mơ, không tranh chấp, không cãi lộn âm ỉ, thậm chí cười không ngừng, hạnh phúc khiến người taphải hâm mộ, nhưng ngoại trừ Diệu Linh, không có ai vui vẻ.

* * *

Màn đêm buông xuống, Hàn Niệm tắm rửa xong, mặc áo ngủ rồi lên giường, vãi tờ tắm rửa xuống và phẳng phiu, phát họa đường cong lung linh của cô.

Đường Diệc Thiên ở bên kia nhìn cô tao nhã nằm nghiêng giống như một con mèo, chần mông phủ lấy cơ thể cô, pháp phòng theo từng hơi thở

của cô.

Cô vừa gọi đầu, tóc dài sấy hơi khô, toả ra mùi chanh. Gió đêm thổi từ ngoài cửa sổ vào, đưa hơi thở của cô tới trước mặt anh, giống như không ngừng nhắc nhở anh, cô đang ngủ bên cạnh anh.

Anh đưa tay kéo cô vào ngực, Hàn Niệm có kỹ xảo biểu diễn trong phút chốc cũng bối rối, cơ thể cứng đờ. Tay của Đường Diệc Thiên xoa nhẹ cơ thể cứng ngắc của cô, tham lam dò vào từ dưới áo ngủ, men theo lưng đi lên, vuốt ve xương sống của cô. Lỗ chân lông mở ra vì căng thẳng, Đường Diệc Thiên cảm nhận được ngón tay đi đến đâu chỗ đó đều run rẩy.

Cho đến nách, rồi dò lên phía trước, phủ lên ngực cô, cảm giác được mềm mại đang cứng dần, đâm vào lòng bàn tay anh, anh vuốt ve một vòng, ôm cô thật chặt, để lưng cô kề sát vào ngực anh.

Cứng rắn dưới thân anh chống ở eo cô, vừa nóng vừa cứng, hơi thở của Hàn Niệm trở nên đứt quãng và dồn dập. Lưỡi của anh đi từ gáy của cô di chuyển lên phía trước, nhẹ nhàng mút lấy vành tai của cô, ngậm viên tai cô.

Lỗ tai là chỗ nhạy cảm của Hàn Niệm, anh vừa chạm vào, cô nhin không được hít một hơi khí lạnh. Tay của Đường Diệc Thiên vẫn tiếp tục nhẹ nhàng thưởng thức tròn trịa của cô, một tay lát lướt qua bụng bằng phẳng, trượt đến giữa hai chân đang kẹp chặt của cô.

"Tiếp tục diễn cho tốt đi." Anh thì thầm bên tai cô, Hàn Niệm cắn răng, thả lỏng hai chân, anh cong khốe môi cười lạnh, ngón tay đâm vào không chút thương tiếc, khô khốc co rút.

"A..." Hàn Niệm bị đau, khẽ kêu một tiếng, anh cũng không dừng lại, ngược lại còn tăng thêm một ngón tay. Đau đớn và khô khốc nhiều hơn nữa, cô cũng chỉ có thể im lặng chịu đựng.

Đường Diệc Thiên hung ác véo nụ đỏ tươi trước ngực cô, "Đừng có không phản ứng gì biết không? Đau cũng phải kêu lên cho tôi."

Cô siết chặt nắm tay, nhẹ nhàng nói, "Vậy phải xem kỹ thuật của anh, không muốn kêu, làm sao đây?"

Ngón tay của Đường Diệc Thiên ngừng lại, sau đó thô bạo rút ra cắm vào, thế nhưng cũng làm cho cô ầm ướt, ầm ướt lan ra ngón tay, anh rút ngón tay óng ánh ra đưa tới trước mặt cô, "Xem ra kỹ thuật không tốt, em cũng có phản ứng?" Hàn Niệm nghiêng mặt đi, cau mày lại, cắn răng gằn từng chữ rồi nói, "Anh kêu tôi diễn, đương nhiên tôi phải diễn cho tốt."

Đường Diệc Thiên nắm chặt eo cô, không hề báo trước mà ưỡn eo đi vào từng phía sau, cảm giác căng đầy và xé rách đan xen vào nhau, Hàn Niệm kêu lên rất nhỏ, "A..."

Không cho cô có thời gian thích ứng, cái nào anh cũng xuyên đến tận cùng, dường như không quan tâm đến cảm giác của cô nữa, chỉ cần mình thoả mãn là được. Hàn Niệm đau đến mức gần như muốn khóc, anh lại bóp cầm ra lệnh cho cô, "Kêu lên cho tôi, tiếp tục cười, diễn giống một chút."

Dưới thân chỉ có đau, chỉ có xé rách, cô muốn xoay người lại để mình không đau như vậy nữa, nhưng lại bị anh dùng sức nắm chặt không di chuyển được, bị anh đâm vào từng phía sau.

Đường Diệc Thiên chỉ muốn chiếm giữ cô từng phía sau, anh không muốn nhìn thấy mặt cô, thấy cô bày ra khuôn mặt không chút tình cảm chỉ có giả dối, biết rõ tất cả đều là giả, nhưng anh vẫn không buông cô ra được, tình nguyện giữ cô lại tra tấn lẫn nhau.

"A...A..." Trong tiếng kêu của Hàn Niệm không có sung sướng, chỉ có đau rát, đau giống như bị dao cắt, nỗi đau đó tràn vào tim, ngay cả tim cũng thắt lại, đau đớn và tuyệt vọng hoà vào nhau, giống như một ly hoàng liên, uống vào cả tim cũng đắng.

Cô run rẩy chịu đựng sự hành hạ, nói chuyện cũng không rõ, "Đường Diệc Thiên...Cho dù tôi yêu anh, thì sao chứ?"

Anh hơi ngạc nhiên, dừng lại động tác, cuối cùng cô cũng có thể tạm nghỉ,cả người đã sớm ướt đầm...bị đau đớn dẫn ra mồ hôi, lạnh lạnh dính bênngoài da, cả người đều dính hình cụ tra tấn lạnh như băng, vừa lạnh đến tận xương tuỷ, vừa khổ sở.

Giọng nói của cô yếu ớt và trầm thấp,nhưng giống như cây đinh đóng vào lòng bọn họ, "Tôi yêu anh, thì saochứ? Yêu anh, chúng ta có thể ở chung với nhau sao?"

Lời cuối cùng của cô, gần như dùng hết sức lực toàn thân, khàn cả giọng,"Đúng! Tôi yêu anh! Từ năm mười lăm tuổi tôi đã yêu anh! Đến bây giờ tôi vẫn còn yêu anh, không có lúc nào tôi không yêu anh! Nhưng xin anh hãynói cho tôi biết! Tôi...có..thể...yêu...anh sao?"

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 39.1

"Tôi yêu anh! Từ nămmười lăm tuổi tôi đã yêu anh! Đến bây giờ tôi vẫn còn yêu anh, không có lúc nào tôi không yêu anh! Nhưng xin anh hãy nói cho tôi biết! Tôi...có..thể...yêu...anh sao?"

"Tôi yêu anh! Từ năm mười lăm tuổi tôi đã yêu anh! Đến bây giờ tôi vẫn còn yêu anh, không có lúc nào tôi không yêu anh! Nhưng xin anh hãy nói cho tôi biết! Tôi...có..thể...yêu...anh sao?"

Cô chống người dậy một cách khó khăn, tóc đen cong cong dính trên bờ vai trắng nõn, che khuất những vết nhéo ứ đỏ của anh, cô nặng nề nghiêng người qua, ngẩng mặt nhìn anh, cặp mắt ướt và sáng, nước mắt đảo quanh, giống như không ngừng được trào ra bi thương, giây phút vỡ òa, tất cả nguy trang, tất cả sự kiên cường của cô đều vỡ tan không đỡ được.

Trong mắt cô không có vui buồn, không có yêu hận, chỉ còn tuyệt vọng.

"Tôi từng cho rằng tôi là người hạnh phúc nhất, nhưng cuối cùng chúng ta còn lại gì?" Cô nở nụ cười thê lương, "Anh nhìn xem tôi là ai...ngay cả bản thân tôi cũng không biết tôi là ai? Tôi là con gái của ông ấy, là vợ của anh, nhưng bản thân tôi là ai?"

"Quay đầu lại anh cũng chỉ lo chạy mất, vậy còn tôi, giống như tôi, sao có thể nói chuyện yêu đương chứ?" Giọng nói của cô thấp dần, cuối cùng nhỏ đến mức gần như không nghe được, "Nếu không phải có tình yêu này, tôi đã sớm được giải thoát..."

Nếu không yêu, bọn họ có thể giải thoát cho nhau, không cần vùng vẫy trong vũng bùn này. Yêu một người quá mệt mỏi quá vất vả, giống như phải tìm một cây lúa lớn nhất trong một ruộng lúa, chọn kỹ lựa khéo, suy đi nghĩ lại, sợ không thể cho đối phương điều tốt nhất, hận một người đơn giản hơn nhiều, giống như quăng đá vào hồ nước, hoàn toàn không cần suy nghĩ nhiều, lớn, nhỏ, tròn, vuông, tiện tay ném đi, muốn đối phương đau là có thể đập xuống.

Bọn họ muốn yêu, lại có hận, muốn hận, lại sợ tổn thương. Nhưng trên thế giới này không có tình yêu sạch sẽ rõ ràng, quá thuần khiết, thường dễ vỡ.

Đường Diệc Thiên kéo cô lại, ôm cơ thể yếu ớt của cô vào lòng, nhẹ nhàng mút lấy nước mắt cô, chất lỏng mặn và lạnh càng ngày càng nhiều, anh biết, cô cần phải khóc lớn một trận, dứt khoát ôm để cô khóc.

"Tiểu Niệm, cảm ơn em đã yêu anh." Giọng nói của anh rất thấp, giống như sóng đêm vỗ trầm mạnh vào tảng đá.

Cảm ơn em còn yêu anh, em còn bằng lòng yêu anh, chỉ cần em còn yêu anh, anh còn yêu em, giống như chúng ta của mấy năm trước chưa từng chia lìa, mỗi phút mỗi ngày, hóa ra lúc anh nghĩ tới em, em cũng nghĩ tới anh, ban đêm anh nhớ em, em cũng nhớ anh.

Đường Diệc Thiên chỉ muốn những câu trả lời này, em yêu anh không? Em có từng nhớ đến anh không? Nếu em yêu anh, anh tin, anh làm chuyện gì cho em cũng đáng giá.

Rút vào lòng anh, ngược lại Hàn Niệm không khóc được, vòng ôm của anh quá ấm áp, giống như cô được quay về nhiều năm trước, lúc đó cũng ấm áp thế này.

Vào thời điểm ấy, cô thầm thích anh, dù chỉ là thích, dù không dám nói ra miệng, dù cảm thấy mình không tốt, nhưng cô dám yêu, có thể yêu.

Không cần người ta đáp lại chỉ cần mình muốn, là có thể yêu một người không chút kiêng kỵ. Bây giờ, đó là một thứ xa xỉ nhất.

"Anh cũng yêu em, Tiểu Niệm, luôn luôn..." Lúc tiếng của anh truyền đến, cô đang bình tĩnh lập tức òa khóc lớn, không phải bi thương và tuyệt vọng giống trước đó, lúc này cô khóc giống như năm mười lăm tuổi, chỉ có không cam lòng.

Cô không cam lòng việc mình không thể yêu. Cô yêu người đàn ông này như vậy, người đàn ông này yêu cô như vậy, nhưng sao cô không thể yêu?

Anh làm bạn với cô từ nhỏ đến lớn, Anh dạy cô độc lập, anh nếm nhiều khổ sở vì cô, vì không để cô chịu tủi thân, cô không có lý do gì nghi ngờ Đường Diệc Thiên không yêu cô, thậm chí cô tin anh yêu cô hơn bất kỳ ai trên thế giới này.

Có lẽ không có Đường Diệc Thiên, cũng sẽ có người khác tốt với cô, có lẽ không có Đường Diệc Thiên, cô cũng sẽ yêu người khác. Nhưng trên thế giới này, chỉ có một mình anh, có thể đối xử tốt với cô, cho cô một tình yêu hết mình.

Thời niên thiếu đơn thuần, sau này trưởng thành thì sôi nổi, bây giờ thì gần như chịu đựng, tình yêu này chưa bao giờ giảm đi.

"Em biết..." Cô ghen ngào nói, "Em luôn biết anh yêu em..."

Anh cúi đầu hôn cô thật sâu, trút hết tất cả vào nụ hôn, giống như xé toang mặt nạ của cô, lột bỏ da thịt của cô, chạm vào linh hồn cô, ở đó, bọn họ chính là hai người yêu nhau đến chết không rời.

Nhưng bọn họ yêu, giống như giẫm trên băng mỏng. Giống như hai người đi trên băng, không ai biết dưới chân là đâu, đi đến khi nào, ai sẽ hụt chân, rơi vào vực băng sâu.

* * *

Xả nước ấm ra, anh thử độ ấm, rồi nhẹ nhàng đặt cô vào. Cơ thể đau nhức của cô ngâm vào nước, chịu không nổi hít một hơi khí.

Đờ cô nằm xuống, dưới tác dụng của nước ấm những dấu đỏ càng nhìn càng kinh khủng hơn, anh chạm nhẹ vào, cô lập tức cau mày.

"Xin lỗi em." Anh tự trách, nhẹ nhàng dùng tay giúp cô rửa mình, không phải lần đầu tiên anh tắm cho cô, nhưng đã rất lâu, hơn nữa lúc này cả người cô đều bầm tím, anh không biết ra tay thế nào.

Cô hơi nhòe mắt, nhìn cả người đầy mồ hôi lạnh của anh, ngồi bên cạnh giống như chú chó nhỏ mắc lỗi, trong mắt đều là sự tự trách. Cô xê dịch đến phía trước một chút, bồn tắm rất lớn, cô nhường ít chỗ, dành vị trí cho anh.

Cô nhìn anh, hốc mắt vẫn đỏ. Anh nhắc chân bước vào, lúc đầu gác chân lên, nhưng cô ngồi quá xa, anh với không tới chỗ của cô, đành phải duỗi thẳng hai chân, kéo cô vào giữa hai đùi mình.

Hai tay đầy bọt xà bông, cẩn thận chà lưng cho cô, từ bả vai đến eo. Eo đầy một nắm tay, vẫn mảnh mai như trước, anh không nhịn được hỏi, "Sinh Diệu Linh xong em không mập lên sao?"

Hàn Niệm sững sờ, sau đó lắc đầu, "Không mập nhiều lắm, lúc đó Diệu Linh cũng không lớn." Cả thời kỳ mang thai, cô đều không có khẩu vị, luôn ép mình ăn, ới ra, sau khi ới ra lại ăn tiếp. Cô nhìn bụng bằng phẳng của mình, "Diệu Linh sinh non, cho nên lúc em sinh thành bé ra nó không hề húc nhích, rất nhỏ..." Cô nói xong dường như lại nhớ lại cảnh tượng ấy, đưa tay làm dấu, "Nhỏ như vậy nè, hồng hồng, giống như con mèo con..."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 39.2

Đường Diệc Thiên chưa từng nghe cô nói về chuyện hồi nhỏ của Diêu Linh, lúc này nghe vô cùng nghiêm túc, hận không thể bổ sung lại những thứ đã lỡ mất kia. Nói tới con, dường như Hàn Niệm thả lỏng đi rất nhiều, khóe miệng của nữ cười nhạt, "Diêu Linh nói chuyện rất sớm, nhưng đi trễ, con người khác đã có thể đi, thằng bé còn bò trên đất, một tuổi rưỡi, cũng không đỡ tường đứng được. Lúc ấy em sốt ruột muốn chết, đi gặp bác sĩ khắp nơi. Ngày nào Hạ Đông Ngôn cũng đỡ cánh tay thằng bé ép nó đi, nó cũng không chịu, lập tức đặt mông ngồi xuống đất."

Người đỡ con trai mình đi là Hạ Đông Ngôn, Đường Diệc Thiên dùng sức bóp tay, không tự chủ được siết chặt, nhưng lại quên tay mình đang để ở eo cô, vô thức bóp mạnh một cái, cô đau nên kêu lên một tiếng sợ hãi. Anh hoảng đến mức vội vàng buông ra, nâng hai nách cô lên cao kiểm tra xem có bóp bị thương không.

Bàn tay phủ lên mềm mại tròn trịa của cô, hơi dùng sức, cô không tự chủ được có chút phản ứng. Cảm nhận được có biến hoá cứng lên trong lòng bàn tay, anh ở phía sau cũng cứng đờ, giống như rút tay lại bị cô hút lấy, không thể rời khỏi.

Cô then thùng bắt đề tài, "Lúc đó em cũng không có nhiều sữa, hai tháng thì không có sữa nữa, cho nên... Ngực không lớn nhiều ra như người khác nói..."

Giọng của anh trầm thấp khàn khàn, cả người và lòng bàn tay đều nóng ran, "Vậ...vừa rồi..."

Biết cô vừa bị thương, nên bất luận mình muốn chiếm giữ cô đến cỡ nào, cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, giọng khàn khàn tiếp tục đề tài trước đó, "Vậy cơ thể của Diệu Linh hồi nhỏ có tốt không?"

Hàn Niệm ho nhẹ tiếp tục nói, "Không tốt lắm, nhưng bây giờ đã tốt hơn. Cho nên bình thường em không dám cho thằng bé ăn gà chiên và coke..."

Vừa nghe vậy, Đường Diệc Thiên lập tức nghiêm túc nói, "Sau này anh cũng không cho thằng bé ăn."

"Vậy nó sẽ không thích anh nữa." Hàn Niệm mỉm cười.

Anh nghiêm mặt nói, "Thằng bé không thích, mẹ nó thích là được rồi."

Vai Hàn Niệm khẽ run, cúi đầu nở nụ cười.

"Còn gì nữa không?" Anh giống như một học sinh khát khao được học hỏi, đuổi theo hỏi cô chuyện mình không biết.

"Có lần thằng bé hơn một tuổi, em xem tivi và ăn nho, thằng bé đứng trong xe trẻ em bên cạnh, không biết di chuyển người thế nào, nhân lúc em không để ý cũng lấy nho ăn, nhưng thằng bé không ăn, mà nuốt hết, khi ấy em không phát hiện. Sáng hôm sau, Hạ Đông Ngôn dẫn thằng bé đi nhà cầu, trong phòng vệ sinh hét thảm thiết. Em chạy vào thì thấy, một bó con ngựa đều là những hạt châu nhỏ sáng bóng, lúc đó chân em mềm nhũn, sợ đến mức ngã ngối trên đất. Hạ Đông Ngôn không nói nên lời, luôn la ầm là "Biến đi", "Biến đi..." một lúc lâu sau, em mới nhớ hôm qua ăn nho!"

Hàn Niệm kể xong chuyện xưa mà nghĩ lại còn rùng mình, "Rất khủng khiếp, đầy cả bó con ngựa! Không biết thằng bé đã ăn bao nhiêu nữa!"

Đường Diệc Thiên cười ha hả, "Con anh thật đáng yêu quá!"

Hàn Niệm liếc anh nói, "Đúng rồi, lần đầu tiên thằng bé gọi ba, là gọi Hạ Đông Ngôn..."

Tiếng cười của Đường tiên sinh im bật không nháy mắt, trong phòng tắm chỉ còn lại tiếng nước rào rào, qua một lát sau, anh khó khăn nói, "Biết đâu, thằng bé kêu bánh?"

Hàn Niệm nhìn anh, nghĩ lại cũng không nhẫn tâm đả kích sự an ủi của mình với anh.

* * *

Ôm nhau ngủ cả đêm, ấm cúng và bình yên.

Hàn Niệm mơ một giấc mơ rất đặc biệt. Trong mơ cô mặc áo cưới, cô ôm bả mình là Hàn Phục Chu đứng ở ban công nhà mình ném hoa cô dâu xuống, hoặc cô dâu ném xuống dưới lại đột nhiên biến thành ba của cô Hàn Phục Chu.

Cô hét lên, nhưng tiếng hét thảm thiết trong mơ lại không kêu ra tiếng được, thế giới xung quanh đứng im và yên tĩnh, mọi thứ đều ngừng lại, chỉ có ba của cô, từ từ rơi xuống, cô đưa tay bắt, nhưng cả đầu ngón tay cũng không động được, cứ đứng đó, nhìn ba mình rơi xuống trong màn đêm vô tận...

Cô đột nhiên ngồi dậy, mở lớn miệng thở hỗn hển, cả người đều là mồ hôi lạnh.

Đường Diệc Thiên nghe thấy tiếng động, dụi mắt ngồi dậy đỡ lấy cô, "Sao vậy?"

Cô lúng túng nhép miệng, cô không muốn nói giấc mơ đó ra, cô không muốn thừa nhận điều đó đúng với mình, cô mới đi mấy bước, đã hụt chân, rơi vào trong kẽ nứt của băng.

Thấy cô không nói chuyện, Đường DiệtThiên cũng đoán được đôi chút. Bây giờ Hàn Niệm giống như thú nhỏ bị lột da, máu cả người đều lộ ra ngoài, chạm nhẹ cũng có thể làm máu cô tuônra.

"Tiểu Niệm." Anh khàn giọng nói, "Anh sẽ nói cho em biết, giới hạn cuối cùng của anh."

"Nếu em quay về, chỉ vì để bảo vệ ông ta không chết, anh có thể làm được. Chỉ cần ông ta ở trong tù, anh đảm bảo, để ông ta sống." Tay của anh đang siết chặt ở nơi cô không nhìn thấy, khớp xương bị nắm đến trắngbạch, "Đây là giới hạn cuối cùng của anh, giới hạn duy nhất."

Vai Hàn Niệm khẽ run, quay qua nhìn anh, đôi mắt anh trong bóng tối vắnglặng giống như biển sâu, thực ra không phải cô không tin Đường DiệtThiên, nhưng có một số việc, cô không thể tin được, giống như tín đồ không thể nghi ngờ tín ngưỡng của mình.

Anh ôm lấy cô, vuốt tóc cô, thấp giọng nói, "Đừng hận anh, cũng đừng trách anh, điều anh làm được, chỉ có thể như vậy, anh đã cố gắng hết sức."

Miệng cô giật giật, muốn nói gì đó, lại không nói ra miệng.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 77

Cô tỉnh giấc, không còn khổ sở, cứ lẳng lặng dựa vào lòng anh, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ đã gần lú mặt trời. Sau khi yên tĩnh lại Đường Diệc Thiên chỉ khẽ nhắm mắt, không ngủ.

Cách một lúc lâu, anh đột nhiên hỏi, "Thời gian dài sau đó, là Hạ Đông Ngôn chăm sóc em sao?"

Hàn Niệm ngạc nhiên khi vẫn anh chưa ngủ, hơi ngửa đầu nhìn anh rồi lên tiếng, "Đúng. Sao vậy? Sợ em có gì với anh ấy..."

"Không." Anh ngắt lời cô, "Chỉ cần em yêu anh, em sẽ không đúng không?"

Hàn Niệm muốn mắng anh thối tha, nhưng nghĩ lại thực sự như thế, bọn họ quá hiểu đối phương, giống như có nhiều tin đồn bấy ba như vậy, cô cũng chưa bao giờ nghi ngờ việc Thẩm Du có bản lĩnh trèo lên giường của Đường Diệc Thiên.

Có lẽ cô ta có bản lĩnh, nhưng chắc chắn sẽ bị anh đá xuống.

Anh cảm thấy dường như không ngủ lại được nữa, giọng nói hơi khàn, "Nhưng cậu ta chăm sóc con và vợ giúp anh, anh muốn trả phần ân huệ này lại cho cậu ta."

"Hả?" Hiếm khi Hàn Niệm thấy anh khách sáo với Hạ Đông Ngôn, có chút ngạc nhiên.

Đường Diệc Thiên chậm rãi nói hết, "Trả nợ cho cậu ta trước, vậy lúc anh tìm cậu ta tính sổ mới hợp tình hợp lý, không cần nường tay."

Hàn Niệm không nhịn được cười khanh khách, "Vậy anh phải trả cho anh ấy thật tốt, anh ấy thực sự đã chăm sóc cho em hơn ba năm, nhưng..." Nụ cười của cô hơi cứng lại, "Em không biết bản thân mình có nợ anh ấy hay không nữa, bởi vì anh ấy đã làm rất nhiều...nhiều đến mức em không thể tin được."

Người phụ nữ của mình chịu ơn nghĩa của người đàn ông khác, thiếu chút phải lấy thân đền ơn, khiến Đường tiên sinh thật mất mặt! Hùng hồn nói, "Nợ bao nhiêu, trả bấy nhiêu."

Hàn Niệm trở mình, nằm trên ngực anh xấu xa hỏi, "Vậy phải trả đến tán gia bại sản thì làm sao đây?"

Đường Diệc Thiên nhìn cô, nhướn mày, nở nụ cười tự hào, "Điều này chứng minh người phụ nữ của anh đủ cao quý."

Đôi mắt đen của anh tĩnh lặng và sâu giống như bầu trời đêm, mà cô chính là ngôi sao sáng chói nhất trên bầu trời, anh xem cô như báu vật, coi như ngọc quý, trả giá tất cả vì cô cũng đáng.

Mũi của Hàn Niệm đau xót, cúi người hôn xuống. Đường Diệc Thiên nhíu mày, nói gần như không rõ, "Em...còn chưa...đánh răng."

Cô không quan tâm, ngược lại hôn sâu hơn, hai tay không an phận chạy trước ngực anh. Móng tay cào nhẹ lên da anh, tỉ mỉ trêu chọc thần kinh nhạy cảm của anh.

Anh nắm lấy cổ tay cô, đôi mắt càng ngày càng sâu lắng, giống như hồ sâu khiến cô chết đuối trong đó. Còn nhớ tối hôm qua cô mới bị thương, vốn muốn để cô nghỉ ngơi cho tốt, nhưng cô lại trêu chọc mình, giọng anh khàn khàn ra tối hậu thư, "Đừng chọc anh..."

Ánh mắt nặng nề của anh không làm cô cảm thấy sợ hãi, ngược lại càng cười động lòng người hơn, giống như con mèo nghịch ngợm, cố ý dùng đuôi lông mềm khiêu khích người ta. Vươn đầu ngón tay ra, di chuyển từ yết hầu của anh xuống dưới, lướt qua xương đòn, sau đó đến cơ ngực chắc nịch, cơ bụng đều đặn, cuối cùng là chỗ cứng nóng nhất.

Chọc chọc đầu ngón tay vào, cô dùng đôi mắt ngây thơ vô tội nhìn anh, "Anh Diệc Thiên, đây là gì vậy?"

Nói xong cô đưa đầu lưỡi hồng ra liếm đôi môi khô khốc, hỏi từng chữ, "Ăn, được, không?"

Dù Đường tiên sinh đã cố gắng kiềm chế, cũng không thể chống lại được sự quyết rũ trần trụi này, nhất là lời, mời, tình, yêu!

Anh nhin không được đẩy vai cô xuống ép lên thân dưới, cách vài vóc, vật nóng lớn kề sát mặt vào cô, mặc dù là bản thân Hàn Niệm quyến rũ anh, nhưng chạm vào đầu vai vẫn hoảng hốt mà khẽ run, hai má ửng hồng.

Sau khi hơi hoảng hốt, cô bình tĩnh lại, cắn môi dưới, ngẩng mặt nhìn thẳng vào anh, cô chưa bao giờ làm thế này, hơi nóng lòng muốn thử, cặp mắt sáng ngời của cô đầy kiên định.

Trong phút chốc Đường Diệc Thiên đã hiểu ý trong mắt cô, cô làm thật sao? Cơ thể cứng đờ như sắt, tất cả lửa nóng giống như hiểu được đều chuyển xuống thân dưới, chỗ đó vừa đau vừa căng, giống như lửa đốt.

Trước tiên là Hàn Niệm cởi áo ngủ của mình, sau đó trần truồng quỳ gối giữa hai chân anh, cởi quần lót của anh ra, to lớn nghẹn gần một tháng nhảy ra trước mắt cô.

Hàn Niệm ngạc nhiên mở to mắt hơn, nhìn gần... hình như còn to hơn bình thường nhìn thấy. Cô cúi người, quan sát xung quanh, nhưng bị cô

nhìn thẳng vào khiến anh không kiềm chế được, vội vàng hồi thúc cô một tiếng, "Tiểu Niệm..."

Cơ thể lung linh của cô vô cùng hấp dẫn, sáng bóng giống như được bao phủ bởi mặt trời, anh muốn dùng tay mình vuốt ve làn da mượt và mịn màng của cô, bắt lấy hông cô, nắm chặt eo cô dùng sức đâm vào, anh hận không thể lật người đè cô xuống ngay, rồi vùi vào trong cơ thể mềm mại của cô.

Cô vỗ vào bàn tay đang mò mẫm không yên phận của anh, nghiêm túc nói, "Hôm nay là em ngủ với anh!" Nói xong đưa tay, gian nan nắm lấy nóng rực, khó khăn chuyển động lên xuống hailần.

Trong bàn tay mềm mại của cô, khô khan cọ xát khiến anh lớn thêm mấy phần, anh hít khí lạnh, chống tay muốn ngồi dậy, lại bị cô vỗ xuống lại.

Cô ra tới hậu thư, "Anh còn nhúc nhích, em không làm nữa!"

Đường Diệc Thiên hết cách, chỉ có thể mặc cho cô từ từ tra tấn dục vọng đã sớm cháy người của mình. Sau khi chuyển động mấy cái, cô nghiêng đầu nghĩ tới điều gì đó, áp eo mình lên trên, đưa vật to lớn vào giữa mềm mại tròn trịa của mình, vụng về ma sát.

Cô đưa tay đỡ trắng nõn tròn trịa của mình, kẹp lấy rồi vuốt ve quái vật lớn, hai đỉnh đỏ tươi cọ trên bụng bằng phẳng của anh, tóc dài lướt qua đùi anh, bộ ngực mềm mại và trắng nõn bao lấy anh, kẹp rất chặt, thực sự muốn chết người!

Cô vừa vân vê mình vừa quyến rũ hỏi anh, "Anh Diệc Thiên, vậy đúng không?"

Quả đấm của Đường Diệc Thiên nắm chặt gần như muốn bóp nát xương của mình, cô không đếm xỉa đến sự căng thẳng của anh, mềm mại vẫn cọ lên người anh như cũ, cuối cùng cúi đầu, vươn chiếc lưỡi, liếm lên.

"A..." Anh cắn chặt răng nhưng vẫn không kiềm được rên ra tiếng, cơ bắp toàn thân căng chặt, giống như bàn ủi vừa đỏ vừa nóng.

Phát hiện mọi chuyện không đáng sợ như cô nghĩ, cô hơi hé môi, ngậm vào, đầu lưỡi liếm trên đỉnh, nước nở nuốt vào nhả ra hai lần, lúc này mới phát hiện miệng căng không còn chút khe hở. Cô ra sức ngậm, cảm thấy thì ra cũng không đơn giản như cô nghĩ, bởi vì anh thực sự quá lớn, cô hoàn toàn không ngậm được.

"Tiểu Niệm!" Tất cả lý trí của Đường Diệt Thiên đều sụp đổ, cảm nhận được cái miệng chặt ních của cô vô cùng rõ ràng, miệng nhỏ nhắn, bao lấy to lớn, anh vừa cúi đầu nhìn, da đầu tê rần trong phút chốc, gần như muốn điên lên.

Cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng ngậm dục vọng tím đen, hai má trắng nõn phồng lên vì nhồi vào dục vọng quá lớn, đôi mắt sáng ướt át chớp chớp, tinh tế và quyến rũ. Hình như cô muốn nói gì đó, nhưng lại biến thành rên rỉ ư a không rõ. Miệng bị chống lên, nước miếng tuôn trào, chảy ra từ trong khe miệng cô, cô di chuyển miệng mình, tiếng mút vang dội thiếu chút nữa làm anh phun ra.

Đầu lưỡi vừa nóng vừa mềm liếm loạn xạ, không có trình tự, cũng không có kỹ xảo, nhưng từng đợt khoái cảm giống như nước thủy triều vẫn tuôn về phía anh, vô cùng mất hồn.

Cô dùng sức cúi đầu, ngậm vào một nửa, cổ họng đã vị chống lên, cô nghĩ không ngậm vào thêm được nữa, muốn nhả ra nhưng anh lại phình lớn hơn, dính chặt trong miệng cô, nhả không ra.

"Ô...Ô...ô..." Cô phát ra tiếng nước nở giống như con mèo, mở to miệng thở hổn hển, ngậm to lớn sâu hơn nữa, cái lưỡi giống như đuôi rắn di chuyển xung quanh to lớn của anh, vuốt ve từng chỗ nhạy cảm, răng đụng

vào chỗ nhạy cảm nhất trên đỉnh, lúc chặt lúc lỏng, Đường Diệt Thiên cảm thấy sức lực cả người anh đều xông thẳng đến chỗ đó, "Muốn..."

Anh muốn nhắc nhở cô, nhưng không còn kịp nữa, trong giây phút phóng thích đó khiến anh hoàn toàn mất đi ý thức, chỉ cảm thấy cơn sóng triều xông ra khỏi cơ thể, nhanh chóng bổ về phía cô!

Hàn Niệm chưa kịp hoàn hồn, đã cảm thấy to lớn trong miệng đột nhiên lớn thêm mấy phần, sau đó một luồng chất lỏng tanh và mặn phun ra trong miệng, "Khụ...khụ...khụ..."

Cô vội vàng nhả to lớn ra, không để ý thứ kia vẫn còn co rút, tiếp tục bắn lên trên mặt cô, ngay cả tóc và tai cũng không tránh được kiếp nạn, chất lỏng màu trắng nhỏ từng giọt từ tóc xuống ngực, dính lên nơi dừng đứng đỏ bừng. Cô khạc loạn xạ, khóe miệng dính đầy tinh dịch, dùng cặp mắt ngây thơ nhìn anh, "Sao...lại nhanh như vậy..."

Những lời này giống như đang chất vấn năng lực của Đường tiên sinh! Anh trở mình kéo cô đè xuống thân, chất lỏng của anh cộng với ướm át của cô, thoáng chốc đã đi thẳng vào.

Từ lúc khiêu khích anh, Hàn Niệm đã cảm thấy dưới thân ẩm ướt, lúc này bị anh lấp đầy, không kiềm được kêu ra tiếng, "A...đầy quá..."

Cuối cùng Đường Diệt Thiên không còn bị động nữa co rút trên người trông giống như phát điên, giống như muốn trút tất cả sự kiềm nén vào trong cơ thể cô. Cảm nhận được cô vận vẹo dữ dội dưới thân anh, tiếng rên rỉ không kiềm được lớn ra, anh kéo gối qua cho cô cắn, sau đó ra sức đâm sâu vào, cái nào cũng đâm đến chỗ nhạy cảm nhất của cô. Khiến chỗ ấy run rẩy, sau đó hút chặt lấy anh, giống như cái miệng của cô vừa rồi.

Cô cắn cái gối, hai chân bị anh gác lên vai, cả người và eo đều treo lơ lửng giữa không trung, mỗi lần bị anh va chạm, chất lỏng nóng và

ướt chảy xuống từ chỗ kết hợp, chảy quanh co từ eo ra sau lưng cô, sau đó ướt nhẹp khăn trải giường.

Anh nheo mắt nhìn ướt át của cô trào ra, cười xấu xa nói với cô, "Tiểu Niệm, nước bọt của em nhiều thật đấy..."

Cô hoàn toàn không có cách nào trả lời vấn đề của anh, cả người đều đắm chìm vào trong khoái cảm mãnh liệt, hết lần này đến lần khác, hết đợt này tới đợt khác, lúc thì anh mài xung quanh trong chỗ sâu nhất của cô, lúc thì dùng sức va chạm, gần như muốn tra tấn cô đến chết. Nức nở ban đầu biến thành tiếng khóc thực sự, khóc cầu xin anh, "Diệc Thiên, cho em...cho em được không..."

Nhìn thấy đôi mắt cầu xin của cô, Đường Diệc Thiên dùng sức cho cô mấy chục cái vui sướng, làm cả người cô hoàn toàn mềm nhũn, sau đó lật người cô lại đùa nghịch giống như một con búp bê vải, đè thấp eo, nâng hông tròn trịa của cô lên, mạnh mẽ đâm vào, giống như cô cho bao nhiêu cũng không đủ, muốn cô bao nhiêu cũng không thỏa mãn!

Cả kêu Hàn Niệm cũng không kêu ra tiếng, muốn vùng vẫy tránh né, lại bị anh kéo trở lại, nắm lên một chân, sau đó rút ra cắm vào mạnh hơn, nước trong cơ thể tuôn ra giống như bị anh đánh phá, nước ân ái chảy ra, anh cúi đầu ngắm nhìn mình đi vào trong cô rạo, cái miệng nhỏ nuốt vào nhả ra từng mảnh của anh thế nào, cuối cùng nảy sinh ra ý định hôm nay không đến công ty.

Lát sau, Đường tiên sinh quyết định chuyển ý định thành sự thật, đỡ chiếc eo mềm mại của cô, ghé vào lỗ tai cô bàn bạc, "Tiểu Niệm, hôm nay ôm em mãi có được không?"

"Hả...hả? Không cần..." Cô dùng ý thức còn sót lại phản đối, nhưng anh giống như con nít lớn cổ chấp không buông tha, vừa va chạm vừa hỏi cô, "Được không, được không...."

Hàn Niệm muốn trừng mắt nhìn anh, nhưng ánh mắt lại nhẹ nhàng như nước, không có chút lực sát thương, anh đưa tay vuốt ve mềm mại của cô, tiếp tục lăm bằm cầu xin cô, có thể nói là ép buộc cô, "Chỉ một lần này thôi, được không?"

Cô không tin sẽ không có lần thứ hai, nhưng anh hoàn toàn không cho cô cơ hội phản kháng, nắm lấy cằm hôn chặn miệng cô lại, dưới thân đột nhiên co rút, va chạm khiến cả người cô run rẩy, mềm nhũn mờ mịt. Sau đó anh đặc chích một cái thật lớn lên mặt cô, "Cảm ơn bà xã đã đồng ý!"

Hàn Niệm oán hận nhìn anh, cả người anh đã sớm ướt đầm, mồ hôi làm ướt tóc, thậm chí đôi mắt cũng càng ngày càng đen, hình như...tinh thần rất phấn chấn! Hàn Niệm có chút sợ hãi, nhưng không có cách nào tránh né, chỉ có thể mặc cho anh muốn cô hết lần này đến lần khác.

Có một thời gian rất lâu anh không chạm vào cô, Đường Diệc Thiên nghĩ, cũng hơn ba năm! Nếu mỗi ngày một lần thì anh đã tích góp hơn một nghìn lần, đủ để anh hưởng thụ rất nhiều lần không có chừng mực, muốn cô không giới hạn, chiếm lấy cô không giới hạn.

Cho nên, cuộc sống còn rất dài! Anh càng nghĩ càng vui, giống như con nít không biết thỏa mãn, mỗi lần sau khi trút ra không bao lâu lại có tinh thần lại.

Cô ở dưới người anh đã sớm bị nhét đầy, anh trút vào hết lần này đến lần khác, Hàn Niệm hoàn toàn mất đi ý thức, xụi lơ trên giường, cả người run rẩy, nước nớc cầu xin anh, "Anh Diệc Thiên, không cần...thực sự không cần..."

Anh nhìn cô một cách vô tội, "Nhưng anh vẫn chưa được..."

Hàn Niệm không biết người đàn ông này có bao nhiêu sinh lực, cô ném gối vào anh, lần sau mua búp bê bơm hơi cho anh là được!

Tuy Đường Diệc Thiên không biết tiếng lòng của cô, nhưng nếu anh biết chắc chắn sẽ nói, búp bê bơm hơi sao thoải mái bằng em được! Mềm mại nóng hổi, ngọt ngào dính dính, càng nghĩ càng vui vẻ, cuối cùng lúc này cũng bắn chất lỏng nóng rục ra lần nữa, sau đó nặng nề đè lên người cô.

Anh nói nhỏ câu gì đó, cô nghe không rõ.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Trong mắt của Diệu Linh ba tuổi, hôm nay ba mẹ không có gì thay đổi, vẫn cười tí mắt như mấy hôm trước, bộ dạng vô cùng vui vẻ! Nhưng hôm nay bọn họ quên đưa nó đến nhà trẻ, có phải vui quá rồi quên không?

Hơn nữa mẹ còn ngủ nướng nữa, đến chiều mới dậy! Diệu Linh nghĩ, không lẽ mẹ cũng giống mình, hôm trước chơi quá hưng phấn, nửa đêm không cẩn thận đá dầm? Mỗi lần nó đá dầm nó sẽ ngủ nướng, luôn ở trong chăn không chịu đứng lên, sợ bị người khác phát hiện, rất xấu hổ!

Lúc ăn cơm tối, Diệu Linh nhìn không được nhìn mẹ mấy lần, cô hơi đỏ mặt, đáng vẻ vô cùng ngượng ngùng, chẳng lẽ thực sự xấu hổ giống như Diệu Linh?

Nghiêng đầu nhìn ba, ba không lúng túng, chỉ cười, có phải ba ăn rất ngon không? Diệu Linh tò mò dùng đũa gắp gà hầm hạt dẻ ba đang ăn.

"Wow! Hạt dẻ ngon quá!" Diệu Linh kiềm không được ngạc nhiên kêu lên, chẳng trách ba vui như vậy! Thì ra là ăn được món ngon! Không quan tâm miệng đầy mùi nước tương, thằng bé chạy nhanh đến nói với mẹ, "Mẹ! Bà làm món ăn ngon quá!"

Bà Trần hớn hờ nói, "Gà hầm hạt dẻ này, lần nào cũng xem như đã ngon lắm rồi, thực ra vẫn chưa ngon, phải hầm cách thủy lại lần nữa, mới ngon thật sự."

Hàn Niệm ngẫm lại, cô và Đường Diệc Thiên cũng giống như gà hầm hạt dẻ, chỉ có điều là vỏ hạt dẻ và gà trống nuôi nhiều năm, nấu lâu không

nát, cần phải lăn qua lăn lại, hầm, mới ngon. Cô liếc sang gà trống, cũng ba mươi năm rồi... nghĩ xong cười khúc khích...

Đường Diệc Thiên lườm cô, không biết cô đang cười chuyện gì, vui vẻ đến ngồi thẳng cả vai.

Cố gắng nín cười, cô gắp một miếng thịt gà bỏ vào trong miệng nhai, càng nhai càng vui vẻ hơn.

Nồi áp xuất trong nhà bếp vang lên tiếng tích tích, nhắc nhở canh đã được, bà Trần đứng dậy muốn đi bưng, bà lớn tuổi đi đứng không tiện, Đường Diệc Thiên đứng lên trước bà, "Để cháu đi."

Bà Trần ngồi xuống nói với Hàn Niệm, "Là bà nhìn con và Diệc Thiên, còn có Diệc Nhu lớn lên, các con đều là những đứa trẻ ngoan, thường suy nghĩ quá nhiều, lo lắng cho người khác quá nhiều, cuối cùng là mình khổ..."

Hàn Niệm cười nói, "Bà Trần bà cũng luôn nghĩ cho người khác mà."

"Cho nên bà mới kêu các con đừng học theo bà già này..." Bà Trần bĩu môi.

Diệu Linh vừa ăn hạt dẻ vừa run đùi đặc ý nói, "Cô giáo kêu bọn con phải làm đứa trẻ ngoan! Không làm đứa trẻ ngoan không có bông hồng nhỏ!" Không có bông hồng nhỏ mẹ sẽ không mua đồ chơi mới!

"Vậy Diệu Linh có cắt bông hồng nhỏ cho bà không?" Bà Trần cười ghẹo.

Đường Diệc Thiên bưng canh đặt xuống, "Vậy cũng cho ba một cái được không?"

"Dạ!" Diệu Linh chìa bàn tay nhỏ bé ra đếm số người, "Diệu Linh một cái, bà một cái, ba một cái, mẹ không có!" Vì hôm nay mẹ tè dầm!

* * *

Hôm sau là chủ nhật, Đường Diệc Thiên đồng ý dẫn Diệu Linh đi công viên chơi. Sáng lúc ra cửa anh đột nhiên nói với Hàn Niệm, "À, em gọi điện thoại cho Hạ Đông Ngôn đi."

"Hả?" Hàn Niệm quay đầu nhìn anh, giống như thấy mặt trời đỏ rực nhô ra từ phía tây. Cô không nghe nhầm chứ, Đường Diệc Thiên muốn gặp Hạ Đông Ngôn?

Đường Diệc Thiên cúi xuống buộc dây giày thể thao, "Kêu cậu ta ra nói chuyện trả nợ."

Hàn Niệm nhướn mày, "Hôm khác đi, không phải hôm nay chúng ta đi công viên sao?"

Đường Diệc Thiên đứng dậy, ôm lấy con trai, hai cha con mặc áo thể thao màu xanh thẫm giống nhau, từ mặt mày đến dáng dấp đều không khác nhau lắm, nhất là độ cong của khoe miệng giống nhau như đúc.

"Hay muốn đến công viên rồi gọi cậu ta!" Đường Diệc Thiên hối thúc cô, "Mau gọi cậu ta đi, chủ nhật tạp công cũng được nghỉ mà!" Nấm hương nhỏ của anh đúng là quá ngốc, anh muốn để Hạ Đông Ngôn nhìn thấy một nhà ba người vui vẻ hoà thuận của bọn họ!

Hàn Niệm hết cách lờ anh, gọi điện thoại cho Hạ Đông Ngôn.

* * *

Hạ Đông Ngôn bị ba anh Hạ Quan Đào bắt về NSJ làm việc, ngày qua ngày khổ không thể tả, lúc nhận được điện thoại của Hàn Niệm thì không chút nghĩ ngợi đã tung tăng chạy tới, "Đi ngắm hoa anh đào đi! Anh thích ngắm hoa anh đào!"

Vừa đến công viên anh phát hiện tình huống không đúng, hoa anh đào rơi nhẹ nhàng, nhưng đứng trong sự nhẹ nhàng này không phải là người đẹp, mà là người đàn ông! Còn là chồng người!

Đường Diệc Thiên vác Diệu Linh trên vai, Đường Diệc Thiên không chỉ cao hơn Hạ Đông Ngôn mà còn phải cúi xuống nhìn anh, còn nhìn Diệu Linh cũng chỉ có thể nhìn thấy lỗ mũi!

Khinh người quá đáng!

Hạ Đông Ngôn ném cho anh một ánh mắt xem thường, đưa tay kéo lấy Hàn Niệm kể chuyện thảm thương gần đây gặp phải, "Tiểu Niệm, em có biết không? Anh rất thảm! Ba anh bắt anh đi làm cực lực, còn không trả lương cho anh nữa chứ!" Nếu không phải ngân hàng bị đóng băng, anh đã sớm chuồn!

Đường Diệc Thiên đưa tay kéo Hàn Niệm từ trong ngực Hạ Đông Ngôn qua, cau mày lạnh lùng nói, "Nè, nói chuyện thì nói, cậu động tay làm gì?"

Hạ Đông Ngôn kiêu ngạo hừ khê, "Trời, bây giờ còn sợ tôi chiếm lợi của cô ấy à, nói cho anh biết, lợi tôi nên chiếm cũng đã chiếm! Nhiều năm như vậy, nắm tay ôm ấp cũng là chuyện nhỏ!"

"Hả?" Đường tiên sinh đặt con xuống, lạnh lùng nhìn Hạ Đông Ngôn, "Thật không?" Như cho anh một cơ hội cuối cùng, nhưng từ trước tới nay Hạ công tử đều không biết cái gì gọi là cơ hội cuối cùng.

"Còn chưa hết đâu!" Hạ Đông Ngôn ngẩng đầu nhìn anh, muốn rút ngắn khoảng cách chênh lệch chiều cao! Anh không lùn chút nào, chỉ tại Đường Diệc Thiên là một con quái vật lớn, cao như vậy làm gì không biết! Ăn cơm không xài tiền à! "Lúc Tiểu Niệm trong tháng đều do tôi chăm sóc! Hừ! Con trai anh gọi ba đều là gọi tôi!"

Nói tới chuyện gọi bà này, chắc hẳn đang xát muối lên miệng vết thương của Đường Diệc Thiên, nhưng Hạ công tử tỏ vẻ còn có thể xát thêm tiêu lên mặt, "Nếu không phải anh quẩn quít làm phiền, còn ngủ trước nhà Tiểu Niệm, tôi đã lấy cô ấy lâu rồi! Cả ba mẹ tôi cũng đồng ý! Thiếu chút nữa là con trai anh còn phải theo họ Hạ của tôi đó!"

Đường Diệc Thiên liếc nhìn Hàn Niệm, trong mắt viết: chỉ cần trả xong món nợ ân tình kia, anh sẽ mang cậu ta đi đánh chết! Hàn Niệm có lòng ngăn cản Hạ Đông Ngôn tiếp tục tìm được chết, nhưng không chịu nổi thần lực vô biên của anh.

"Anh đừng nghĩ Tiểu Niệm còn yêu anh, mối tình đầu của ai mà không gặp mấy tên cặn bã..."

Nhìn thấy sắc mặt của Đường Diệc Thiên dần âm đạm, tuy trong lòng Hạ Đông Ngôn hơi hồi hộp, nhưng vẫn kiên cường giữ sĩ diện, "Sao, lại muốn gọi điện thoại cho ba tôi cáo trạng à! Anh là học sinh tiểu học sao? Thật ấu trĩ!"

"Sao vậy được?" Đường Diệc Thiên nhếch miệng, nở nụ cười thích thú, "Tôi kêu Tiểu Niệm tìm cậu đến, là vì muốn cảm ơn cậu đã chăm sóc cô ấy mấy năm qua, với lại trả nợ ân tình cho cô ấy."

"Hừ!" Hạ Đông Ngôn không tin anh có lòng tốt như vậy, "Trả nợ, anh trả thế nào? Tuổi trẻ của bản thiếu gia đáng bao nhiêu tiền?"

Đường Diệc Thiên cười, lấy điện thoại ra gọi đi, "Hạ tiên sinh phải không, hợp đồng lần trước ngài nói, tôi suy nghĩ cảm thấy có thể được. Sao? Tại sao không? Đó là xem mặt mũi của lệnh công tử, nên ngài mang tất cả giấy tờ đến đây đi." Anh ngừng lại một lúc, liếc nhìn Hạ Đông Ngôn, tiếp tục nói, "Đúng rồi, không biết ở công ty lệnh công tử có bạn không, nếu không bạn, tôi muốn để cậu ấy thay mặt NSJ phụ trách lần hợp tác này... Đúng, là để cậu ấy đến làm việc với Thịnh Thế chúng tôi..."

Cúp điện thoại, Hạ Đông Ngôn chặc chặc miệng, "Tính ra anh còn có lương tâm, còn biết cứu tôi ra." Ngày nào cũng làm tạp công, nói ra đều phải rơi nước mắt! Thay mặt cho NSJ thì Hạ đại thiếu gia anh mới có thân phận và địa vị!

Đường Diệc Thiên rộng rãi nói, "Đã nói phải trả nợ, chắc chắn tôi nói được làm được."

Hạ Đông Ngôn thấy anh kiên cường chính trực, nghĩ mặc dù Đường Diệc Thiên đáng ghét, nhưng không đến mức không giữ lời hứa, nhưng anh vẫn mơ hồ cảm thấy có gì đó không bình thường thì phải?

Vỗ tay một cái, Hạ công tử đã nghĩ thông suốt, "Không đúng! Sao tôi có thể vì tiền mà bán Tiểu Niệm cho anh chứ!"

Đường Diệc Thiên lạnh nhạt nói, "Cô ấy không phải là của cậu, muốn mua cũng không mua từ trong tay cậu."

"Vậy được rồi!" Đầu của Hạ Đông Ngôn nóng lên, "Muốn mua phải mua từ chỗ của bộ trưởng Hàn! Nhưng bộ trưởng Hàn hoan nghênh tôi, muốn bán chắc chắn sẽ bán cho tôi! Ông ấy sẽ không quan tâm đến anh đâu! Anh bớt nằm mơ đi!"

Một câu hoàn toàn thoải mái đã làm không khí đóng băng, lời vừa ra khỏi miệng, bản thân Hạ Đông Ngôn cũng choáng váng, nuốt nước mắt, rón rén lùi về sau, "Ha ha... Cả nhà các người chơi cho vui nhé, hợp tác của Thịnh Thế và NSJ, do tôi phụ trách, tôi phải đến công ty tìm hiểu tình hình! Bái bai!"

Hạ Đông Ngôn chạy như bay, sợ chậm một bước sẽ bị Đường Diệc Thiên tóm lại. Nhưng Đường Diệc Thiên cũng không có đuổi theo anh, chỉ nhìn Hàn Niệm bằng cặp mắt nặng nề, cũng may vẻ mặt lúng túng của cô chỉ chột hiện lên, không có dư âm lại.

Như mắc xương ở cổ họng, luôn là trạng thái giữa bọn họ, cô phải nhanh tập thành thói quen.

* * *

Diệu Linh chơi vô cùng vui vẻ, thằng bé chơi mệt rồi nằm trong lòng ba ngủ mất. Bọn họ thu dọn đồ chuẩn bị về nhà, Ôm Diệu Linh để lên ghế rồi càidây thật tốt, thằng bé ngủ sâu nên không thức giấc, đang ngủ mà miệng vẫn không quên lẩm bẩm, "Ba...xem kìa...xem kìa..."

Hàn Niệm cởi áo khoác cho thằng bé, rồi lấy áo khoác lớn của mình đắp lên người nó, chuẩn bị tốt hết cho Diệu Linh, cô mới ngồi thẳng người, vừa nhìn lên đã gặp phải ánh mắt của Đường Diệc Thiên.

"Anh nhìn em làm gì?" Hàn Niệm vén tóc ra sau tai, ngẩng cằm nhỏ hỏi, "Chưa từng thấy người mẹ nào đẹp vậy sao?"

Đường Diệc Thiên định lắc đầu, nhưng cảm thấy lời của cô cũng không sai, lập tức gật đầu, "Ừ. Chỉ có điều cảm thấy em thực sự không giống trước kia, trước kia em giống như một đứa trẻ, bây giờ lại chăm sóc một đứa con có da có thịt."

"Hả?" Cô hơi ngửa ra sau dựa vào ghế, đôi mắt lười biếng mà quyến rũ, "Vậy xin hỏi Đường tổng, anh thích Lolita hay Ngự Tả Ni thành thực?"

Đường Diệc Thiên nheo mắt, đôi mắt sâu sắc mang theo ý cười, "Mỗi bên một nửa."

"Gì mà mỗi bên một nửa." Hàn Niệm không hiểu, "Một nửa kia?"

Anh nhếch miệng, cười xấu xa, "Trên giường và dưới giường..."

Ôm khuôn mặt ửng đỏ, Hàn Niệm đưa tay véo anh, biết anh sợ nhất là bị người khác véo vào eo của anh, cô véo lên eo anh, Đường Diệt Thiên cắn răng quát cô, "Đừng ầm ĩ, Anh phải lái xe!"

"Lái xe giỏi lắm sao? Anh xuống dưới đi, em cũng có thể lái về nhà!" Hàn Niệm hừ một tiếng, không phải cô không có bằng lái!

"Em cũng có bằng lái?" Đường Diệt Thiên đã không đề cập đến thất bại của cô mà cô còn nói không biết xấu hổ! Trước khi bọn họ kết hôn cô đã đi thi bằng lái, vất vả và trắc trở lắm mới lấy được bằng. Hôm sau cô đặc ý muốn lên xe anh chạy thử. Thân xe còn chưa ra khỏi gara, cô đã đánh tay lái qua trái, chỉ nghe thấy tiếng thân xe chấn động, kèm theo tiếng rắc rắc, cô không biết gì đã giẫm chân ga, thân xe cà mạnh vào tường rồi chạy ra khỏi gara, vừa tới tay còn chưa được ba ngày mà xe số lượng có hạn đã phải đưa đi sửa chữa!

"Đó là trước kia!" Hàn Niệm biện minh cho mình, "Sau này đến châu Úc, em thường lái xe Hạ Đông Ngôn ra ngoài mua đồ!"

Đường Diệt Thiên thở dài, "Anh lại phải cho NSJ một chút lợi nhuận rồi..."

"Đường...Diệt...Thiên!" Hàn Niệm dùng hai tay bắt lấy anh, Đường Diệt Thiên trốn không thoát, trong lúc hoảng loạn đưa tay kéo lấy tay cô, cô lão đảo, chiếc mũi nhỏ đập vào lồng ngực rắn chắc của anh, lập tức đỏ bừng.

Đường Diệt Thiên rút kinh nghiệm là nói với cô nữa thì Hàn Niệm sẽ lập tức ầm ĩ, nhanh chóng nói sang chuyện khác để bảo vệ mình, "Đúng rồi, đúng lúc anh muốn hỏi em, trước đó em nói em không cần anh hỏi thăm chuyện của Phương Lượng dùm, vậy em đi tìm ai?" Tuy câu hỏi này hoàn toàn không có logic "Đúng lúc", nhưng vẫn thành công dời đi lực chú ý của Hàn Niệm.

Thực ra đêm đó lúc Đường Diệc Thiên nói vấn đề giới hạn cuối cùng của mình cô đã muốn nói thẳng với anh, nhưng Hàn Niệm không thể không thừa nhận, mình còn có chút tư lợi, ngoại trừ tư lợi, cũng còn chút nghi ngờ.

Cô không nghi ngờ tình yêu và sự nhượng bộ của anh, nhưng cô không thể tin tưởng hoàn toàn, dù sao cô cũng còn nhớ rất rõ những sự thật đã xảy ra, lúc đó cùng đường mồm một trước mắt, dù thế nào thì bây giờ cô cũng phải cho mình đường lui. Đường Diệc Thiên có thể vì cô mà tha cho Hàn Phục Chu, nhưng cô không dám hy vọng xa vời là anh sẽ vì mình mà chủ động cứu Hàn Phục Chu.

Tư liệu trong tay của Phương Lượng như một trái bom hẹn giờ, Hàn Niệm luôn thử đoán, nếu không phải mình, mà người khác lấy được phần tư liệu đó sẽ ra sao. Thẩm Du và mình có hiệp định, Hàn Niệm biết có thể cô sẽ xé bỏ đơn thuốc đó, nếu không nói với Đường Diệc Thiên, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện không may.

Nhưng hai ngày nay vẫn luôn bối rối, cô không biết nên mở miệng thế nào, sự bình yên và đẹp đẽ trước mắt khiến người ta thờ dài, cô luôn nghĩ làm thế nào để duy trì được tất cả những thứ này, mà điều kiện trước tiên để duy trì những thứ này chính là nói chuyện đó với Đường Diệc Thiên.

Chưa có lúc nào Hàn Niệm do dự như giây phút này, từ đầu quyết tâm đã bị dao động, cô không có cách nào tàn nhẫn và dứt khoát như trước kia, cũng không có cách nào rời khỏi anh để thực hiện giao dịch với Thẩm Du, cô yêu người đàn ông này, ao ước muốn sống bình yên với anh, đã định trước là sẽ lâm vào tiến thoái lưỡng nan.

Lúc cô đang căn môi dưới do dự, di động của Đường Diệc Thiên chợt vang lên, nhưng không hiểu sao cô lại thờ dài nhẹ nhõm.

Trên thế giới này có một số việc tránh không khỏi, nhưng vẫn nghĩ có thể kéo dài thì kéo dài, quán tính của con người thật kinh khủng.

Cô hoàn toàn không nghe được tiếng của đầu bên kia, chỉ nghe Đường Diệt Thiên trả lời ngắn gọn và có lực, hơn nữa còn thấy mắt của anh càng ngày càng tối và lạnh xuống, cúp điện thoại, anh liếc sang nhìn Hàn Niệm, cặp mắt lạnh thấu xương.

Anh nói, "Có nguồn tin Phương Lượng sắp lên chức, điều này chứng minh ông ta đã giao tư liệu trong tay ra."

Hàn Niệm vô cùng ngạc nhiên, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Đường Diệt Thiên lại nghiêm túc hỏi cô, "Rốt cuộc người em tìm là ai?"

Đôi môi run rẩy của cô mở ra, "Là Thẩm Du."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 42.1

Chạy xe về nhà giao Diệu Linh cho bà Trần trước, Đường Diệc Thiên quay về phòng thay quần áo, Hàn Niệm đứng chần chừ ở cửa phòng.

Chơi với Diệu Linh cả ngày, trên quần áo đã dính đầy bùn đất và cỏ, anh thay áo bông rồi đi ra. Thấy Hàn Niệm chờ ở cửa, nghĩ tới cô chờ sốt ruột, vội vàng xuống lầu, "Chúng ta đi thôi."

Nhưng Hàn Niệm đứng đó không nhúc nhích, mũi chân đá nhẹ lên thảm trải sàn, thực ra cô không muốn nói cho Đường Diệc Thiên nghe giao dịch của mình với Thẩm Du, không chỉ mình có tư lợi và nghi ngờ đối với anh, còn có rất nhiều việc cô không muốn để Đường Diệc Thiên biết, mình từng dùng anh làm con bài giao dịch.

Đường Diệc Thiên quay đầu nhìn cô, cho dù anh không biết rốt cuộc Hàn Niệm đã nói gì để Thẩm Du giúp cô, tối thiểu anh cũng cảm giác được cô không muốn nói cho anh biết.

Tuy rằng hai người ở chung với nhau thì phải thẳng thắn, nhưng dù sao trong lòng mỗi người đều có một việc riêng tư không muốn tiết lộ, huống chi trong lòng Hàn Niệm có nhiều lo lắng và đắn đo như vậy. Anh nói, "Anh chỉ đưa em đi, anh không vào cửa đâu."

Hàn Niệm ngẩng đầu, Đường Diệc Thiên đứng ở chỗ cách cô hơn một thước, không xa không gần, cả người sạch sẽ và sáng sủa. Cô nhớ lại thời niên thiếu, nếu cô làm gì xấu sẽ bị anh tóm lấy, anh cũng dùng ánh mắt thản nhiên này nhìn cô và nói, "Được, tự em giải quyết, anh xoay người làm ngơ là được."

Hàn Niệm lộ vẻ cảm động, lớp vỏ cứng rắn bên ngoài ở trong lòng bong ra, cả cô cũng không thấy được sự mềm mại lộ ra. Biết rõ không giữ gìn mà để lộ ra sẽ bị thương, nhưng vẫn không kiềm được muốn vùi đầu mình vào trong vòng ôm của ai đó.

"Cảm ơn anh." Cô cúi đầu nhẹ giọng nói. Ngay cả cô lúc này nghĩ lại cũng thấy giao dịch đó hèn hạ, cô không có cách nào kể cho anh nghe. Hiện tại bọn họ bình yên giống như vừa mới qua mùa đông đầu mùa xuân, ánh mặt trời và gió đều ấm, thoáng chốc thời tiết thay đổi đầy mưa bụi lạnh lẽo.

Anh vươn tay kéo cô qua, "Được rồi, đi thôi."

* * *

Thẩm Du đang ở trong biệt thự của nhà họ Cố với bà cô của cô ta Thẩm Diễm Thu, đồng thời còn có thể qua lại thân thiết với Đường Ly cô của Đường Diệc Thiên. Con cháu của nhà họ Cố đều rất được, chỉ riêng lão phu nhân Thẩm Diễm Thu là không dễ chọc.

Sau khi Cố Nhất Minh và Cố Song Thành kết hôn đều không có sống trong biệt thự, trong biệt thự to lớn chỉ có ba người phụ nữ, Thẩm Diễm Thu, Đường Ly và Thẩm Du, đều là những người nhìn thấy Hàn Niệm sẽ khó chịu. Nói thật ra, phải đi vào chỗ này một mình, trong lòng Hàn Niệm cũng hơi căng thẳng.

Xe dừng lại ở cửa, Đường Diệc Thiên thấy sắc mặt cô không được tốt, đưa tay nắm chặt, cả tay cô cũng lạnh ngắt, "Thực sự không cần anh đi chung sao? Hay là để anh nói với cô một tiếng..."

Hàn Niệm hiểu ý của anh, có anh ở đó, bọn họ không dám làm khó Hàn Niệm. Thực ra mấy năm nay cũng không ít người làm khó cô, so với việc bị anh nhìn đến không chịu nổi, Hàn Niệm thà bị bọn họ làm khó. Dù cô nhỏ bé, cũng không muốn bị mất đi danh dự, cô cũng hy vọng lưu lại sự tốt đẹp trong lòng anh.

"Không sao, em chỉ hỏi cô ta một tiếng thôi." Cô cởi dây an toàn ra, mở cửa xuống xe.

Thực ra lúc đang trên đường tới, trong lòng Hàn Niệm đã đoán đủ thứ câu trả lời, nghĩ đi nghĩ lại cô cảm thấy lúc trước mình thực sự quá ngốc. Ở hoàn cảnh hỗn loạn đó, vậy mà đi tìm Thẩm Du, chôn xuống quả bom không biết bao giờ nổ này.

Có lẽ trên thế giới này không ai mong Hàn Phục Chu chết hơn Đường Diệc Thiên, nhưng anh cũng là người quan tâm cô nhất trên thế giới này.

Người giúp việc mở cửa rồi đi thông báo cho Thẩm Du, Hàn Niệm ngồi chờ trong phòng khách. Nhà họ Cố và nhà họ Lộ chứa hai cảm giác hoàn toàn khác nhau, đều một đại gia đình, đều có con cháu đông đúc, nhưng một bên có cảm giác lạnh lẽo buồn tẻ khiến người ta bỡ ngỡ, một bên có cảm giác náo nhiệt khiến người ta hâm mộ.

Mặt mũi của lão phu nhân nhà họ Lộ vô cùng hiền từ, hoà nhã. Còn Thẩm Diễm Thu, những lần Hàn Niệm gặp được chỉ đếm trên đầu ngón tay, lần nào cũng làm cô cảm thấy như có gai sau lưng. Nhưng lúc ấy, cô cũng là thiên kim của bộ trưởng Hàn, dù Thẩm Diễm Thu là bà cô của Thẩm Du, cũng phải khiêm nhường với cô.

Bây giờ...Hàn Niệm hít sâu một hơi.

Không lâu sau, Thẩm Du dìu Thẩm Diễm Thu xuống lầu, cách mấy năm không gặp, Thẩm Diễm Thu già hơn trước rất nhiều, nhưng cặp mắt vẫn lộ ra sự lạnh lùng, "Nghe nói Hàn tiểu thư tới, bà già tôi đây cũng phải ra chào hỏi một tiếng."

"Lão phu nhân khách sáo quá rồi." Hàn Niệm đứng dậy, lễ phép định đưa tay ra đỡ, Thẩm Diễm Thu lại tránh khỏi tay cô, ngược lại vịn Thẩm Du ở bên cạnh.

"Bà già tôi đây không có phúc để Hàn tiểu thư dìu tôi, cháu gái này của tôi cũng giống tôi, cũng không có phúc như Hàn tiểu thư."

Những người già cậy già lên mặt, chuangoa này, đổi lại là ngày thường, tuy Hàn Niệm không mạo phạm tới, cũng tuyệt đối không để sắc mặt tốt với Thẩm Diễm Thu, nhưng hiện tại cô có chuyện quan trọng hơn tìm Thẩm Du.

"Thẩm Du, tôi muốn nói chuyện riêng với cô mấy câu." Hàn Niệm hơi xấu hổ rút tay mình về, nói với Thẩm Du.

Thẩm Du có phần do dự, liếc sang Thẩm Diễm Thu. Hàn Niệm lập tức hiểu ra, chắc chắn Thẩm Diễm Thu đã biết giao dịch giữa cô và Thẩm Du.

Mọi người đã biết hết, vậy không cần nói chuyện với một mình Thẩm Du.

"Xem ra lão phu nhân đã biết, tôi cũng không tránh né nữa." Hàn Niệm thoải mái ngồi trở lại ghế, "Tôi nghe tin Phương Lượng đã lên chức. Có phải cô đã lấy được tư liệu rồi không?" Biết giao dịch hoang đường kia dĩ nhiên không thể thực hiện, cô vẫn phải hỏi rõ xem rốt cuộc tư liệu đang ở đâu.

"Tôi không biết." Mắt của Thẩm Du hơi chuyển động, giọng điệu vô cùng cương quyết, "Sau khi chúng ta nói chuyện tôi đã đi hỏi thăm, tôi hoàn toàn không làm được. Cho nên tôi không đi tìm cô."

"Cô không biết?" Hàn Niệm cao giọng, tầm mắt nhìn thẳng vào Thẩm Du.

Bị Hàn Niệm nhìn như vậy, trong lòng của Thẩm Du hơi sợ, vô thức nhích lại gần Thẩm Diễm Thu thêm một chút, giả vờ cứng rắn gào lên, "Đúng vậy, chẳng lẽ không làm được cũng có lỗi sao?"

Thẩm Diễm Thu ở bên cạnh mỉm cười nói tiếp, "Hàn tiểu thư, tuổi Thẩm Du còn nhỏ, nói chuyện không có chừng mực. Tôi đã biết việc này, nhưng học trò của anh tôi không có quan hệ trực tiếp với Phương Lượng, hơn nữa anh ấy đã đi nhiều năm, bây giờ tôi chỉ là một bà già, ngay cả hạ mình đi cầu xin người khác, người khác cũng không muốn nhìn thấy tôi. Đạo lý người đi trà lạnh, Hàn tiểu thư phải biết chứ?"

Trực giác của Hàn Niệm nói cho cô biết, chỉ cần chuyện này có Thẩm Diễm Thu tham dự thì tuyệt đối không thể đơn giản như vậy, dù cô biết rõ Thẩm Diễm Thu giấu diếm điều gì đó, nhưng cũng không có cách ép hỏi bà ta.

Đối phương không muốn nói, cô có thể làm gì đây? Hai người phụ nữ trong nhà này đều không để cô vào mắt, hiện nay Hàn Niệm không còn là Hàn tiểu thư của ngày xưa nữa, cho dù ngoài miệng lịch sự gọi cô một tiếng, sau lưng cũng khó tránh khỏi cười nhạo.

Hàn Niệm bưng trà trên bàn uống một hớp, "Thẩm tiểu thư đã không biết, tư liệu cũng không ở trên tay cô, vậy có phải chúng ta kết thúc việc hợp tác không?"

"Đúng, thật đáng tiếc." Thẩm Du lạnh nhạt nói, vẻ tiếc nuối trên mặt còn nhạt hơn giọng điệu của cô ta.

Hàn Niệm biết, bà cháu bọn họ đã sớm có quyết định của mình, lúc này cô có cúi mình cầu xin Thẩm Du nói cho mình biết câu trả lời, không những Thẩm Du không nói cho cô biết, ngược lại còn đạp cô thảm hơn. Chỉ có điều thế giới này có thể nóng lạnh thất thường với cô, nhưng tuyệt đối đừng mơ có thể đạp lên người cô.

"Nếu vậy tôi cũng yên tâm rồi, Diệc Thiên nhà chúng tôi vẫn luôn trách tôi, bây giờ thì tốt rồi, tôi không cần nhúc nhích đầu với việc hợp tác cùng Thẩm tiểu thư nữa." Cô cười nhạt, đôi mắt như nước nằm dưới đôi mày liễu

cong cong, khuôn mặt tinh xảo xinh xắn giống như gió xuân, đáng vẻ vô cùng nhẹ nhõm.

Cô nở nụ cười yếu ớt, trong phút chốc đã khiến Thẩm Du nhảy lên, "Cái gì? Từ lúc bắt đầu cô đã gạt tôi đúng không? Cô hoàn toàn không muốn rời khỏi Đường Diệc Thiên!"

Hàn Niệm chẳng nói đúng sai, chỉ ngượng ngùng và có chút áy náy nở nụ cười, "Thật ngại quá, Thẩm tiểu thư còn trẻ, chỉ sợ không biết chuyện giữa vợ chồng. Cái gọi là đầu giường cãi nhau cuối giường hoà, lúc đó tôi chỉ giận dữ nhất thời, dù sao con của chúng tôi cũng đã lớn vậy rồi, chẳng lẽ ly hôn thật, để người phụ nữ khác..." Cô nói xong thì cố tình dừng lại, "Chỉ sợ người khác bằng lòng, Diệc Thiên cũng không chịu, anh ấy, cũng xem như thích tình cảm sạch sẽ."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 42.2

Hàn Niệm nhấn rõ từng chữ, mỗi một chữ đều đánh vào mặt Thẩm Du, giống như bàn tay vô hình tát vào cô ta, lúc trắng lúc xanh.

"Thẩm Du!" Thẩm Diễm Thu hét lớn, cũng không thể kéo Thẩm Du đang giận không kiềm chế được, trước giờ cô ta luôn nhanh mồm nhanh tay, cầm lấy ly trà hất về phía Hàn Niệm.

Nhưng lần này, Hàn Niệm không định biểu diễn để cứu trợ như lần trước, nắm lấy tay Thẩm Du đẩy trở về, ly trà không nóng lắm hất vào mặt Thẩm Du.

Lá trà dính lên mái tóc được chải chuốt tỉ mỉ của cô ta vô cùng buồn cười, nước trà chảy tí tách xuống theo gò má, má của cô ta bỏng nước trà mà đỏ bừng. Hàn Niệm rút giấy lau khô tay bị dính nước, "Thẩm tiểu thư muốn uống trà cũng phải uống chậm một chút, trà này còn nóng lắm!"

Thẩm Diễm Thu ở bên cạnh cười lạnh, "Người đứng phía sau Hàn tiểu thư bây giờ đã khác, vứt bỏ ba của mình để ở chung với một người đàn ông. Nhưng cũng đúng, tuổi tác bộ trưởng Hàn bây giờ đã cao, sao có thể so với thanh niên như Đường Diệc Thiên chứ! Hàn tiểu thư thật biết tính toán đó!"

"Hừ...!" Thẩm Du cầm khăn giấy lau loạn xạ mấy cái, nhổ một ngụm về phía Hàn Niệm, "Cô là người đàn bà không biết xấu hổ! Cô quan tâm đến ba mình chỗ nào chứ! Lúc trước đến cầu xin tôi, là muốn diễn trò cho Đường Diệc Thiên xem thôi! Hàn Niệm, tôi nói cho cô biết, tôi đã lấy được tư liệu, nhưng bây giờ không ở trong tay tôi, cô cứ chờ Hàn Phục Chu chết

đi! Đến lúc này, ngược lại tôi muốn nhìn xem tình yêu của cô và Đường DiệtThiên vĩ đại đến cỡ nào! Nhìn xem cô vô liêm sỉ bao nhiêu!"

Chửirũa và hãm hại luôn là thủ đoạn khó coi cũng như thấp kém nhất, từ trước đến nay Thẩm Du luôn dùng chiêu thấp kém, hoàn toàn không gây chút tổn thương nào cho Hàn Niệm, nhưng nửa câu sau, lại khiến lòng Hàn Niệm run lên, cô biết, câu trả lời xấu nhất trong dự đoán của cô cuối cùng cũng xuất hiện.

"Cô đưa thứ đó cho ai rồi?" Biết Thẩm Du không bao giờ nói cho mình nghe, nhưng Hàn Niệm vẫn truy đuổi và ép hỏi cô ta.

Thẩm Du liếc nhìn cô, khuôn mặt trẻ đẹp vắn vẹo dữ tợn vì đổ kị, "Dựa vào đâu tôi phải nói cho cô biết, dựa vào việc cô không biết xấu hổ mà gattôi sao? Hay dựa vào sự đê tiện trời sinh vì đàn ông mà bỏ mặt ba mình của cô? Cô đừng tưởng cô nở mày nở mặt mấy năm là thực sự xem mình như nhân vật lớn, cô hãy xem bây giờ cô là gì chứ, cô lấy gì để so sánh với tôi, cô dựa vào đâu mà quần lấy Đường Diệt Thiên không tha!"

"Dựa vào việc tôi muốn."

Một giọng nam trong trẻo vang lên, Hàn Niệm và Thẩm Du đều tròn to mắt nhìn người đó, cao lớn, thẳng tắp, to dần ra, đến gần từng bước, sau đó vaicô nóng lên, bị người ta kéo vào lòng.

"Dựa vào việc tôi muốn. Tôi muốn cô ấy ở bên cạnh tôi." Đường Diệt Thiên nặng nề lặp lại, nhímày hỏi Thẩm Du, "Có vấn đề gì sao?"

Tất cả mọi người đều không biết, Đường Diệt Thiên đến lúc nào.

Nhưng anh xuất hiện đều khiến bọn họ hỗn loạn, Thẩm Diễm Thu lập tức mở miệng, "Đường tiên sinh tới thật đúng lúc, không biết tại sao hai đứa nhỏ này lại cãi ầm lên như vậy, cậu xem Thẩm Du kia, cả người đều ướthết!"

Tầm mắt của Đường Diệc Thiên không hề liếc sang, với anh, anh hoàn toàn không quan tâm phụ nữ cãi nhau thế nào, anh chỉ quan tâm việc người phụ nữ của mình bị người khác bắt nạt. Người khác ngã đổ máu cũng không có liên quan gì tới anh, nhưng chỉ cần người phụ nữ của anh thiếu một cọng tóc, anh sẽ không tha cho đối phương.

"Ngược lại lần đầu tiên tôi nghe được những từ đê tiện trời sinh trong miệng của một thiên kim tiểu thư có giáo dục đó. Tôi nghĩ nếu Thẩm tiểu thư nói như vậy, Tiểu Niệm hắt cô ấy là đúng, cũng chỉ thay lão phu nhân dạy dỗ cô ấy mà thôi. Dù Tiểu Niệm không làm, chắc chắn lão phu nhân cũng sẽ làm vậy, đúng không?" Anh nói xong thì tầm mắt thản nhiên liếc về phía Thẩm Diễm Thu, người đó im lặng không nói gì.

"Chuyện Thẩm thị xảy ra sự cố trước đó, người nhờ cô cháu tìm cháu giúp đỡ, lúc đó cháu thấy lão phu nhân là một bề trên rất coi trọng lễ nghi gia giáo." Anh nhếch miệng cười, dù là người như Thẩm Diễm Thu cũng bị sự quyết đoán này áp chế, không thể động đậy.

Lúc này Thẩm Du vô cùng kiêu diễm, xinh đẹp quyến rũ, đúng như ban đầu Hàn Niệm nói, cô ta tự phá hủy đi hình tượng của mình đến nước này, Đường Diệc Thiên sẽ liếc nhìn cô một cái. Đích thực anh đã liếc nhìn thoáng qua, "Đưa thứ đó cho ai rồi?"

Thẩm Du cắn môi dưới, không chịu nói.

Đường Diệc Thiên cười lạnh, "Tôi nghĩ chắc Thẩm tiểu thư vẫn chưa quên hai năm trước thiếu chút nữa Thẩm thị đã bị Cố Song Thành thu mua. Nếu không có cô tôi thuyết phục bên trong, tôi sẽ không ngăn cản Cố Song Thành. Nếu bây giờ tôi đích thân ra tay, thu mua Thẩm thị, đổi thành "Hàn thị", vậy chỉ sợ sự nở mày nở mặt của Thẩm tiểu thư cũng dừng lại ở đây, lúc đó cô còn gì?"

Thẩm Du vô cùng tủi thân! Cũng không cam tâm! Không cam tâm việc mình đã yêu người đàn ông này, mà người đàn ông này không liếc nhìn mình một lần! Người phụ nữ được anh ta ôm vào lòng như báu vật cũng chỉ gặp anh ta sớm hơn mình mấy năm thôi, có gì hơn mình chứ!

Cô ta dựa vào đâu! Dựa vào cái gì mà có được tất cả! Ngay cả khi cô ta rơi vào vực thẳm, Đường Diệc Thiên cũng không chịu bỏ cô ta, tình nguyện rơi vào địa ngục với cô ta. Còn mình, cố gắng làm tất cả, nhưng trong mắt anh ta chỉ là trò cười! Không, trước giờ mình đều không nằm trong mắt của anh ta.

Trước đó anh ta hẹn mình ăn cơm, cũng chỉ vì muốn lên báo cho Hàn Niệm xem! Mình giống như một con hề, mãi mãi luôn làm nền cho Hàn Niệm mà thôi!

Tất cả sự không cam tâm hóa thành căm hận thâm hiểm nhất, Thẩm Du cầm lấy một bình sứ tròn cổ hẹp trong tầm tay đập về phía đầu của Hàn Niệm!

Điên cuồng và mạnh mẽ, nện thẳng từ trên cao đến trước mắt Hàn Niệm, đôi mắt cô ta đột nhiên co rút, có gì đó ngăn trước mắt cô ta trong phút chốc, cô ta nhắm mắt lại theo bản năng, bên tai vang lên tiếng vỡ the thé, hình như có cái gì đó xẹt qua tóc của cô ta, lạnh lạnh.

Cô ta từ từ mở mắt ra, một cánh tay bền chắc để ở đằng trước cô ta, cách cô ta một tấc, bàn tay đưa ra bảo vệ Hàn Niệm, lúc này máu từ ngón tay anh nhỏ xuống, nhô lên những mảnh sứ trắng vỡ trên mặt đất, nhìn mà giật mình.

Mà đả thẩm từ từ nhuộm đầy trong ống tay áo anh, cả mu bàn tay đều đầm đìa máu, bản thân Thẩm Du cũng vô cùng sợ hãi, đầu gối mềm nhũn, ngồi sững trên mặt đất. Động tác của Thẩm Diễm Thu rất nhanh, giành nói

chuyện trước Đường Diệc Thiên, dùng sức tát Thẩm Du một bạt tai, "Con bé không có chừng mực này! Chuyện này cũng có thể đùa được à!"

Thẩm Du ôm mặt bị đánh đỏ, vừa ngạc nhiên vừa sợ, không có lúc nào bối rối và tuyệt vọng như lúc này, ôm mặt khóc dữ dội.

Trừ cánh tay ra, mảnh sứ còn xẹt qua má trái của anh, một vết thương rách nhẹ dưới mắt, máu tươi chảy ra, Hàn Niệm luống cuống kiểm tra xem tay cánh của anh có bị thương đến gân cốt không, máu dính lên tay cô, đỏ tươi làm cô không kiềm được mà run rẩy, từng giọt nước mắt rơi xuống, "Anh không sao chứ, có đau không? Xương có đau không?"

Đường Diệc Thiên hơi di chuyển cánh tay tê rần lên cho cô xem, đưa tay lau miệng vết thương trên mặt, "Anh không sao, còn em? Có bị đập trúng không?"

Hàn Niệm lau nước mắt loạn xạ, bôi mặt mình đỏ tươi, nhìn vô cùng đáng sợ, "Em không sao, em không sao cả!" Có anh dũng cảm quên mình che chở, sao cô có việc gì được?

Cẩn thận nâng mặt cô lên kiểm tra một vòng, Đường Diệc Thiên khẳng định cô không sao. Đạp lên những mảnh nhỏ trên đất, bước qua nắm lấy Thẩm Du đang tê dại trên mặt đất lên, hỏi ngắn gọn và lạnh lùng một lần nữa, "Đưa, thứ, đó, cho, ai, rồi?"

Đôi mắt dầy sóng khiến Thẩm Diễm Thu cảm thấy không hay, dường như bây giờ anh còn chú ý đến nhần nên tới hỏi Thẩm Du, chỉ cần qua một lát nữa anh không còn chú ý đến nhần, thì có thể sẽ làm tất cả mọi người đau đến chết.

"Là... Tô Hải Mai." Thẩm Diễm Thu trả lời thay Thẩm Du.

Đường Diệc Thiên lập tức buông tay, lịch sự và lễ phép xin chào tạm biệt Thẩm Diễm Thu, "Cảm ơn lão phu nhân. Tay cháu không sao, người

không cần lolăng."

Thẩm Diễm Thu hoàn toàn thả lỏng, biết câu nói sau cùng của Đường Diệc Thiên có ý nói cho bà ta biết, anh bỏ qua cho nhà họ Thẩm. Sau khi bà ta hoàn hồn mới phát hiện, từ trước đến giờ mình đã mưu tặc trí, vững như Thái Sơn nhưng cả người đều ra mồ hôi lạnh.

Thẩm Du xông tới ôm lấy bà cô, "Dựa vào đâu chứ! Dựa vào cái gì mà anh ấy ghét con như vậy! Dựa vào cái gì mà đối xử tốt với cô ta thế kia! Bà cô! Bà nói xem dựa vào đâu chứ!"

Thẩm Diễm Thu hết cách nên nói, "Con cứ xem như tất cả đều là số phận được rồi."

Tình yêu trên thế giới này sao có nói ra được lý do, càng không thể bỏ người lên cân, không ai sánh được với ai, cũng không ai thua kém ai. Có chính là gặp thoáng qua, quay đầu lại nhìn nhau, sau đó sẽ biết người kia đi cùng với bạn cả đời.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 81

Tuy Hàn Niệm lo lắng không ngớt, nhưng Đường Diệc Thiên cứ kiên trì là mình chỉ bị thương ngoài da không có gì đáng ngại, thậm chí lái xe về nhà cũng không sao.

Có lúc anh rất hiền hoà, có lúc lại rất cứng đầu. Đặc biệt là tính không tuân phục, Hàn Niệm theo anh từ năm nào đến giờ, quá hiểu rõ.

Hai nhà cách nhau không xa lắm, anh chỉ cần lái bằng tay phải cũng không có chuyện gì lớn. Hàn Niệm cũng không kiên trì nói tiếp nữa, dù sao cô nói nữa, có lẽ vấn đề sẽ lớn hơn.

Gặp phải giờ cao điểm buổi tối, xe chạy không bao lâu thì kẹt trên đường. Hàn Niệm lấy khăn ướt lau sạch máu trên tay và mặt mình, khăn giấy màu trắng nhuộm màu đỏ nhạt, đều là máu của anh.

Khi lau lướt qua tai cô phải hít vào hơi lạnh, có lẽ là vừa rồi mảnh vỡ bắn ra cắt qua lỗ tai, đụng phải khăn giấy có cồn nên đau vô cùng.

Đường Diệc Thiên vội vàng đưa tay quay mặt cô qua, phía trên nốt ruồi chu sa trên tai tìm thấy một vết thương nhỏ. Vết cắt không sâu, cũng không chảy máu, nhưng lại khiến cặp mắt anh tối xuống.

"Vết thương nhỏ này, không chảy máu đâu." Hàn Niệm che qua loa dưới mái tóc, ngược lại đau lòng vết thương của anh hơn. Bây giờ không chảy máu, nhưng vết máu đỏ thẫm vẫn tụ trên mu bàn tay, cổ tay, còn có trên ống tay áo của anh, dù anh nói không sao, tim cô cũng cảm thấy như bị dao cắt.

Ngoại trừ đau lòng còn hơi sợ hãi.

Hết đèn xanh, bọn họ chỉ đi tới hai đoạn phía trước, đèn đỏ lại sáng lên, đếm giây rất dài.

Cô vận ngón tay, Đường Diệc Thiên nhìn thoáng qua động tác nhỏ của cô, cười nhạt, "Em muốn hỏi điều gì?"

"Anh bắt đầu nghe lén từ lúc nào?" Mình quá quắt như vậy, Hàn Niệm thật sự không muốn để anh nhìn thấy. Bất luận là cô bị Thẩm Du chế nhạo, hay cô trả lời một cách mỉa mai, tranh chấp, cãi lộn, thậm chí là hất trả người ta, dù cô có mặt dày tin mình không sai, những gì mình làm đều đúng, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng khó coi.

"Anh không có nghe lén." Anh nhún vai, "Anh đậu xe vào sân, xuống hít thở không khí. Nhưng tiếng các người quá lớn, anh không muốn nghe cũng không được."

Hàn Niệm cúi mặt thì thầm, "Tiếng em không có lớn..." La hét giống như người đàn bà chanh chua là Thẩm Du, tuy mình kích thích cô ta, nhưng Hàn Niệm vẫn giữ hình tượng đẹp mắt cho mình.

"Rốt cuộc em đã trao đổi cái gì với Thẩm Du?" Đường Diệc Thiên không muốn hỏi câu này, nhưng tình hình trước mắt không đơn giản, anh cần phải biết một ít chi tiết nhỏ để nhận xét chuyện này.

Hàn Niệm biết không thể giấu diếm, nhỏ giọng thừa nhận, "Em nói với cô ta, nếu cô ta lấy tư liệu cho em, em cứu ba ra, sau đó...sau đó rời khỏi anh..."

Đường Diệc Thiên dùng sức dấm vào tay lái, "Beep...!" một tiếng kèn vang lên thật lớn. Hàn Niệm sợ hãi ngồi thẳng vai, gương mặt của anh nặng nề đến dọa người.

Hàn Niệm ngấp ngừng hỏi, "Có phải anh giận em lắm không?" Đường Diệc Thiên đã nói giới hạn cuối cùng của anh với cô, hiển nhiên cô tìm Thẩm Du cứu Hàn Phục Chu đã chạm đến giới hạn này. Nhưng thực sự cô đã định ra với Thẩm Du trước đó.

Đường Diệc Thiên vẫn im lặng, sắc mặt càng lúc càng khó coi, Hàn Niệm kéo nhẹ tay áo của anh, "Xin lỗi, Diệc Thiên. Em biết anh đã từng nói cho em biết giới hạn cuối cùng, nhưng..."

Mồ hôi trên trán của anh chảy ra, Đường Diệc Thiên cau mày, khuôn mặt đẹp trai nhăn lại, anh khó khăn nói từng chữ, "Tay, tay bắt đầu đau rồi."

Nhưng lúc anh thừa nhận đau, tất nhiên là vô cùng nghiêm trọng. Hàn Niệm thấy tay trái của anh đặt trên tay lái, vừa rồi anh đã dùng tay trái bị thương nắm một nắm kia!

Dưới cơn tức giận, cô không kiềm được mắng anh, "Anh là đồ ngốc sao!"

Anh cắn răng cười khổ, nụ cười này còn khó coi hơn khóc, "Đúng...anh ngốc."

* * *

Kiểm tra trong bệnh viện An Nhân ở thành phố J, xử lý xong vết thương ở cánh tay, lúc Lâm Thư Văn lái xe đưa bọn họ về nhà đã chín giờ tối.

Cánh tay trái của Đường Diệc Thiên được băng vải băng cố định, treo trên cổ. Kết quả chuẩn đoán là các mô mềm bị tổn thương nghiêm trọng, buộc băng vải thuốc để lưu thông máu ứ, cộng thêm túi nước đá để đắp. Tay bị mảnh sứ cắt trúng đã khử trùng, sau khi rửa sạch miệng vết thương thì quấn băng gạc. Tuy không bị thương đến xương cốt, nhưng hiện tại không tránh khỏi đau đớn, một tuần hoặc hơn mới có thể khôi phục.

DiệuLinh quẩn lấy bà Trần nói phải đợi ba mẹ về mới chịu ngủ, nghe tiếng mở cửa lập tức chạy ra phòng khách. Vừa thấy dáng vẻ của ba, thằng bé ngạc nhiên trợn mắt, "Ba! Tay ba sao vậy?"

Đường Diệc Thiên úp úp mở mở không biết giải thích thế nào, nếu nói tay mình bị một người phụ nữ dùng bình hoa làm bị thương thì ảnh hưởng hình tượng cao lớn vĩ đại của anh trong lòng con trai, "Chuyện này..."

Hàn Niệm ở bên cạnh trọng nghĩa giải vây cho anh, xem như cảm ơn anh, "Diệu Linh, lúc ba con biến thân làm siêu nhân bay cứu người, vì né một con chim nhỏ, cánh tay đụng vào tháp truyền hình, bị thương!"

"Wow!" Mắt của Diệu Linh kích động muốn rớt ra, trong nháy mắt hoá thân thành chú chó nhỏ, nhào lên đùi Đường Diệc Thiên truy hỏi đến cùng, "Ba! Thật không ba? Vậy ba cứu ai?"

Đường Diệc Thiên ho khẽ, không thừa nhận cũng không phủ nhận lời nói của Hàn Niệm, nâng tay sờ đầu con trai, vô cùng bình tĩnh nói, "Đương nhiên là mẹ con."

"Wow! Ba thật lợi hại!" Lúc con nít sùng bái một người, đôi mắt sáng lánh lấp, giống như vô số vì sao nhỏ đang nhảy.

"Đương nhiên rồi." Được con trai nhìn bằng cặp mắt sùng bái, Đường Diệc Thiên quyết định không rút rè nữa, dứt khoát hào phóng thừa nhận, "Ba cũng sẽ là siêu nhân của con!"

Cục cựa Diệu Linh tò mò tiếp tục đặt câu hỏi, "Ba! Lúc siêu nhân bay không phải đều dùng tay phải sao, sao ba đụng phải tay trái?"

"..."

* * *

Bởi vì cánh tay bị thương, Đường Diệc Thiên ngang nhiên ngồi trên giường, chờ Hàn Niệm đến cởi áo rửa mặt giúp anh. Nhưng Hàn Niệm đi từ trong nhà tắm ra liếc nhìn anh, không chút dè dặt nói, "Đâu phải anh bị thương hai tay, chẳng lẽ không đánh răng một mình được?"

Đường tiên sinh đứng dậy đi vào toilet, một lát sau, anh thò đầu ra, "Đánh răng được, nhưng không tắm được."

Biết anh lại có ý kiến quái quỷ, Hàn Niệm đã sớm chui vào chăn, "Bây giờ anh không cần tắm cũng được, trên tay có vết thương đó! Anh ráng chịu đựng đi, em không chê anh bẩn đâu."

Không phải Đường Diệc Thiên thích sạch sẽ, mà ban ngày chơi như điên với Diệu Linh ở công viên nên cả người đầy mồ hôi, buổi chiều về nhà không tắm rửa mà chỉ vội thay quần áo, cả người đầy mùi mồ hôi thực sự không thể chịu được! "Không được, anh không tắm không ngủ được."

Hàn Niệm xoay người xuống giường, dánh vè mím môi của Đường Diệc Thiên vô cùng nghiêm túc, giống như anh đang ra yêu cầu chính đáng, hợp tình hợp lý. Cô cũng không phản bác, chỉ lấy túi chườm đá trên đầu giường đưa cho anh, "Không ngủ được thì tự mình đắp, bác sĩ nói đắp trong vòng 48 tiếng đồng hồ là hiệu quả nhất!"

"Này!" Đường tiên sinh vô cùng tức giận, "Anh bị thương vì em đó!"

Nhìn anh đứng trước cửa nhà tắm hờn dỗi, Hàn Niệm sợ anh tức giận đứng đó cả đêm không ngủ. Đưa tay kéo anh ngồi xuống giường, còn mình ngồi bên cạnh anh, lấy túi chườm đá bắt đầu cẩn thận đắp lên tay anh, "Vừa rồi ở trên xe em hỏi anh có tức giận không, anh vẫn chưa trả lời em. Bây giờ em hỏi anh, anh có tức giận không?"

Túi đá dán lên cánh tay đau xót, mát lạnh hết sức thoải mái, đau đớn cũng bớt đi một ít. Đường Diệc Thiên nắm lấy tay đang cầm túi chườm đá của cô, tay nhỏ bé bị đá làm không còn chút độ ấm. Anh nắm chặt tay cô

nói, "Trước đó anh đã nói, nếu một ngày em phát hiện ra em đã sai, em không cần xin lỗi anh, vì anh sẽ tha thứ cho em."

Anh ngừng một lúc rồi nói tiếp, "Nhưng lần này, em thực sự phải xin lỗi."

Cô ngược lên nhìn anh, trên khuôn mặt đẹp trai có một vết sẹo nhỏ, nhìn anh giống như một thiếu niên ngang bướng, mang theo mấy phần kiêu ngạo và khó chịu, "Sao em có thể lấy chuyện rời khỏi anh ra làm giao dịch hả?"

"Em đưa anh ra trao đổi với Thẩm Du sao?" Đường Diệc Thiên có ý kiến tương đối lớn với lần giao dịch này của Hàn Niệm, thậm chí có chút khó tin.

"Hàn Niệm, anh thực sự muốn móc tim em ra nhìn xem..." Anh không chịu đựng được oán hận.

"Nhìn xem có đen không phải không?" Hàn Niệm chưa xót hỏi.

"Nhìn xem có anh không!" Anh cao giọng, giơ tay phải lên nắm lỗ tai của cô như một lời cảnh cáo, kết quả nắm trúng vết thương của Hàn Niệm, cô đau quá kêu lên, anh vội vã rút tay, "Rách da sao? Để anh nhìn xem?"

Hàn Niệm nắm lấy bàn tay của anh, sờ phải một lớp chai mỏng và cứng, cô cúi đầu nhìn bàn tay ấy, không dám nhìn thẳng vào anh, "Diệc Thiên, có phải anh luôn trách ba em không, lúc ba anh xảy ra tai nạn, ông ấy không giúp đỡ hết mình?"

Lúc nhà họ Đường lâm vào đường cùng, Hàn Phục Chu đã động viên lúc quan trọng, ban đầu ông thực sự có đưa tay giúp đỡ, nhưng sau này có chút ảnh hưởng đến tương lai của mình, Hàn Phục Chu phải sạch quan hệ với nhà họ Đường. Bởi vì chuyện này mà Hàn Niệm từng giận ông, thậm chí trách móc ông. Lúc đó Hàn Phục Chu nói, "Nhà họ Đường đã không thể

xoay chuyển, bây giờ ai giúp đỡ cũng không thoát được liên can! Chẳng lẽ con muốn ba cũng rơi vào hố lửa này sao? Ba không sao, sau này có thể giúp đỡ Đường Diệc Thiên, nếu ngay cả bác cũng rớt xuống, các con phải làm sao đây! Nhà chúng ta phải làm sao đây! Con nít như con thì biết cái gì!"

Lúc đó quả thực Hàn Niệm là một đứa con nít không biết gì cả, cô cũng không có năng lực giúp đỡ Đường Diệc Thiên, cô chỉ có thể khóc với anh, cuối cùng vẫn là Đường Diệc Thiên an ủi cô, nói với cô, "Không sao, tin anh đi."

Sau đó phó thị trưởng Hàn trở thành sảnh trưởng Hàn, ông thực sự đã thực hiện lời hứa giúp đỡ Đường Diệc Thiên, nhưng sau này Đường Diệc Thiên cũng ăn khế trả vàng, giúp Hàn Phục Chu còn nhiều hơn lúc trước ông ấy giúp mình.

Vào lúc quan trọng ba đã vì bảo vệ mình mà phũ phàng quan hệ, đây mãi là cây kim trong lòng của Hàn Niệm, cô vẫn không dám nói cho Đường Diệc Thiên biết. Theo cô, đây là lý do duy nhất Đường Diệc Thiên muốn trả thù Hàn Phục Chu. Ngay cả Hàn Niệm cũng cảm thấy hai nhà Hàn Đường qua lại thân thiết như vậy, thời điểm đó lại buông tay mặc kệ thực sự rất vô tâm, nhưng cô cũng không thể chấp nhận được sự trả thù không chút lưu tình của Đường Diệc Thiên.

Theo ý cô, cho dù anh đã biết chuyện này, ít nhất cũng cho ba cô một cơ hội nói lời xin lỗi!

Đường Diệc Thiên thở dài, anh biết, Hàn Niệm không có cách nào vượt quang trường cửa kia. Nhưng bây giờ anh không muốn ép cô đối diện với sự thật. Giống như hiện tại, mặc dù không giải quyết được hiểu lầm, mặc dù có trở ngại, nhưng chỉ cần cô ở bên cạnh mình, là đủ rồi.

Anh nằm xuống giường, lười biếng nói, "Không tắm nữa, ngủ vậy đi."

* * *

Cánh tay của Đường Diệc Thiên đau cả đêm, Hàn Niệm cũng lo lắng cả đêm. Sáng hôm sau, mắt hai người đều sạm đen nói chào buổi sáng với nhau, đều không nhìn được mà nở nụ cười.

Tuy chuyện trước mắt vô cùng cấp bách, nhưng bọn họ đều biết, gấp cũng không có ít gì. Tư liệu trên tay Tô Hải Mai, bà ta không dễ đối phó như Thẩm Du, hành động xông vào nhà họ Hạ ép bà ta giao ra thực sự không thoả đáng chút nào. Ít nhất cũng phải tìm một người đứng giữa nghe ngóng tình hình.

Không có gì nghi ngờ, Hàn Niệm chỉ có thể liên lạc với một người không đáng tin cậy nhất là Hạ Đông Ngôn.

Thực ra không phải Hạ Đông Ngôn làm gì cũng sai, nhưng so với Đường Diệc Thiên, anh trẻ con hơn, lòng ham chơi cũng nhiều hơn. Nói trắng ra, anh vẫn chưa gặp người ép anh trưởng thành thực sự. Giống như Hàn Niệm, cũng từng vô tư cảm thấy mình cứ là đứa con nít, không cần phải lớn lên.

"Các người nói thứ đó bị dì Tô lấy đi à?" Biết tư liệu trong tay Thẩm Du đã đưa cho mẹ kế Tô Hải Mai của mình, mức độ ngạc nhiên của Hạ Đông Ngôn không nhỏ hơn Hàn Niệm và Đường Diệc Thiên bao nhiêu.

"Tại sao?" Cả người của Hạ Đông Ngôn đều ngậy ra, "Bà ấy muốn thứ đó làm gì? Không, không, bà ấy có liên quan gì đến chuyện này chứ!"

"Vì vậy cậu cũng không biết tại sao à?" Đường Diệc Thiên hỏi.

Hạ Đông Ngôn mờ mịt không hiểu gì hết, "Lúc trước ba anh xảy ra tai nạn, không có liên quan gì đến nhà họ Hạ, chuyện bộ trưởng Hàn xảy ra sự cố, cũng không liên quan gì đến nhà họ Hạ. Từ đầu đến cuối, nhà của tôi

đều không tham dự vào những chuyện này! Xem như bà ấy thấy ông già nhà ta thờ ơ lạnh nhạt không có tình cảm, cũng không cần bà ấy nhúng tay vào!"

Huống chi Tô Hải Mai cũng không phải vợ đầu, từ trước đến nay không quản lý công việc nội bộ của nhà họ Hạ, càng không nhúng tay trên chuyện làm ăn, thỉnh thoảng Hạ Quan Đào cần bà giúp đỡ bà mới đại diện ra mặt thôi.

"Trước kia thư ký Lâm phát hiện bà ấy có qua lại với Phương Lượng, nếu không phải vì chuyện của NSJ, thì chắc là chuyện riêng của bà ấy rồi." Đường Diệc Thiên lại hỏi, "Bình thường bà ấy có nhắc đến chuyện của Hàn Phục Chu với các người không?"

"Không có!" Hạ Đông Ngôn lắc đầu, tuy quan hệ giữa anh và mẹ kế rất bình thường, nhưng Tô Hải Mai và ba anh Hạ Quan Đào có tình cảm rất tốt, nếu có gì thì đã nói sớm rồi. Hơn nữa nếu bà và Hàn Phục Chu có ân oán, vậy nên ra tay lúc Hàn Phục Chu xảy ra chuyện, tại sao bây giờ mới nhúng tay vào chuyện này.

Nghĩ đến đây, Hạ Đông Ngôn ngó người ở đó, khóe miệng hơi chuyển động, "Chẳng lẽ... là bà ấy lấy đi tấm thẻ nhớ?"

"Tấm thẻ nhớ!" Đường Diệc Thiên và Hàn Niệm cùng ngạc nhiên lên tiếng.

Hạ Đông Ngôn khó khăn nuốt nước miếng, "Việc đó... Tôi nói chuyện này cho các người nghe, nhưng các người không được mắng tôi..."

"Ừ." Đường Diệc Thiên gật đầu, "Cậu cũng đã làm rồi, chửi thì được gì?"

"Vậy các người cũng không được gây khó dễ cho NSJ..."

Đường Diệc Thiên gõ đầu ngón tay, "Cậu nghĩ tôi rảnh lắm sao?"

"Vậy anh phải đảm bảo không được lợi dụng việc công để trả thù cá nhân, không được huỷ hợp tác, sau này không được tìm cơ hội trả thù, không được..." Hạ Đông Ngôn nói hết những lời trong đầu ra, cuối cùng nhìn Hàn Niệm một cách sợ sệt, "Không được làm tổn hại tình cảm giữa tôi và Tiểu Niệm..."

Cuối cùng Đường Diệc Thiên cũng hết kiên nhẫn, "Cậu còn dài dòng một câu nữa, bây giờ tôi sẽ lợi dụng việc công để trả thù riêng mà huỷ hợp tác và làm khó dễ NSJ, sau đó cậu còn phải nói cho tôi biết nữa!"

Hạ Đông Ngôn rơi nước mắt! Tên biến thái Đường Diệc Thiên này! Cứ thích chơi trò ngây thơ đó, trò kêu đánh kêu giết!

"Lúc ấy..." Hạ Đông Ngôn bối rối, mở miệng úp úp mở mở, ý đồ muốn cắt bớt chuyện xưa. Đường Diệc Thiên lạnh lùng ngắt ngang, "Lúc nào?"

"Là lúc hai người kết hôn." Hạ Đông Ngôn không tự chủ được hạ thấp giọng, "Sau đó, không thấy hộ khẩu đâu phải không? Cái đó...là...là tôi trộm."

"Tiếp theo?" Đường Diệc Thiên cau mày.

"Tiếp theo...ở trong cái hộ khẩu đó, có một tấm thẻ nhớ..." Hạ Đông Ngôn vờ giã nán nói rõ từng chữ vừa liếc trộm sang Hàn Niệm, thấy sắc mặt cô trắng đi, anh thật muốn xuyên về quá khứ, cho mình một bạt tai thật mạnh, tốt nhất là có thể hôn mê để không làm chuyện ngu ngốc đó, "Lúc ấy tôi nghe đại hai câu, cảm thấy thứ đó vô dụng, rồi ném thẻ nhớ vào thùng rác...Sau này không biết tại sao lại đến tay anh, còn thành chứng cứ ở toà."

"Tôi cảm thấy..." Hạ Đông Ngôn cắn răng nói ra suy đoán của mình, "Nếu dì Tô nhúng tay vào chuyện này, vậy nhất định bà ấy từng có ân oán với bộ trưởng Hàn, có lẽ trước đó chính là bà ấy đã nhặt thẻ nhớ từ trong

thùng rác ra." Tô Hải Mai quản lý cuộc sống thường ngày ở nhà họ Hạ, phòng của Hạ Đông Ngôn đều do Tô Hải Mai sắp xếp người quét dọn, người có thể nhặt được tấm thẻ nhớ, xác thực chỉ có bà ấy.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 44.1

Bất luận thế nào Hàn Niệm cũng không thể ngờ được, người đẩy lên trò đùa buồn chán bốn năm trước lại là Hạ Đông Ngôn. Càng không thể ngờ, cái Đường Diệc Thiên coi là chứng cứ, còn có tấm thẻ nhớ đưa ba cô vào tù lại lấy được ở trong nhà cô.

Hạ Đông Ngôn bổ sung thêm một câu, "Lúc đó còn có mấy cuốn sách và hình đè lên hộ khẩu, anh thuận tay lật ra xem...chắc là tấm thẻ nhớ được kẹp trong sách, bị anh di chuyển, đúng lúc vướng vào trong hộ khẩu."

Dù không dùng hộ khẩu thường, một năm cũng phải dùng mấy lần, hơn nữa có hai trang, nếu muốn giấu gì đó cũng không giấu được, thực sự chỉ có một khả năng là bị rơi vào rồi mang đi luôn.

Sách đó là di vật của mẹ Phạm Tâm Trúc, nhiều năm qua không có ai đụng tới, giấu một tấm thẻ nhớ mỏng không phải là chuyện khó. Nhưng ai lại giấu tấm thẻ nhớ trong sách của mẹ cô? Ai có thể có bản lĩnh nghe lén trong điện thoại của ba Hàn Phục Chu?

Những đoạn phim ngắn trong đầu Hàn Niệm vô cùng lộn xộn, cô không nghĩ ra được gì, cũng có thể, cô không dám. Đường Diệc Thiên ôm chặt vai cô, Hàn Niệm khẽ run rẩy.

Hạ Đông Ngôn giống như một đứa trẻ bị thầy cô giáo phát hiện chuyện xấu, ngoan ngoãn cúi đầu chờ xử lý. Nhưng không ai biết nên xử lý Hạ Đông Ngôn thế nào, anh đúng hay sai, giống như Đường Diệc Thiên nói, chuyện đã xảy ra, nói cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Đường Diệc Thiên biết, Hàn Niệm đang sợ hãi, sợ hãi sự thật của quá khứ, sợ hãi kết quả mình không biết. Đột nhiên anh cảm thấy không những mình không muốn ép Hàn Niệm đối mặt với sự thật, thậm chí lúc này anh còn cảm thấy có lẽ Hàn Niệm không biết sẽ tốt hơn.

Anh từng lo lắng, nếu tất cả niềm tin của cô bị sụp đổ giống như anh trước kia, không biết có thể chấp nhận không, bây giờ Đường Diệc Thiên có thể khẳng định, chắc chắn Hàn Niệm không có cách nào đối mặt.

Vì với anh mà nói, tất cả chỉ là hận thù thôi, nhưng với Hàn Niệm, là mất đi niềm tin, là đảo lộn tất cả, thậm chí thế giới nội tâm hoàn toàn bị huỷ hoại.

"Không có gì đâu, tin anh đi." Anh nói, sáu từ ngắn gọn, là tất cả những gì anh có thể nói với cô.

Không có gì đâu, em không cần bắt mình phải đối mặt, nếu em sợ.

Tin anh đi, anh đã đồng ý giới hạn cuối cùng với em, bất luận thế nào anh cũng sẽ làm được.

Cuối cùng Hàn Niệm cũng nhớ tới, tối hôm đó cô ngủ say, anh cũng nói bên tai cô sáu từ này, "Không có gì đâu, tin anh đi."

Năm tháng trôi qua, người cô có thể tin, chỉ có một người.

* * *

Một cơn mưa đột ngột đổ xuống, nhiệt độ không khí giảm xuống mười độ. Ban đêm mưa lớn hơn, đập vào trên cửa sổ thủy tinh, âm thanh buồn bã nặng nề.

Hàn Niệm lơ mơ nằm trên giường nghe tiếng mưa rơi, Đường Diệc Thiên thấy mặt cô đỏ bất thường, đưa tay sờ, trán vô cùng nóng.

Bàn tay anh lạnh lạnh, cô giơ tay kéo lấy không buông, gò má kề sát lòng bàn tay anh yếu ớt nói, "Dán sát thật thoải mái..."

Cô yếu đuối làm nũng như vậy, khiến người khác nhìn thấy không đành lòng từ chối, nhưng Đường Diệc Thiên vẫn kiên quyết rút tay mình về, xuống giường lấy điện thoại gọi cho bác sĩ.

Hàn Niệm kêu anh lại, "Thời tiết thay đổi theo mùa mỗi năm, đều lên cơn sốt, mấy ngày nữa sẽ tốt lên." Lần đầu tiên là sau khi sinh Diệu Linh, lúc cô còn trong tháng, khi đó vừa không dám nuôi bằng sữa mẹ vừa không dám uống thuốc, dẫn vật gần mười ngày mới khá lên. Sau này giống như thành thói quen, vừa thay mùa sẽ lên cơn sốt, còn kèm theo viêm họng. Nhưng năm nay cô bận quá đã quên. Đã quên mình không kiên cường như vậy, cứ bệnh xuống là sẽ sụp đổ.

Đường Diệc Thiên nhìn cô lưỡng lự, cô bình tĩnh đảm bảo với anh, "Thực sự không có chuyện gì đâu, em ngủ mấy ngày là khỏe à."

Nhưng dù cô không có chuyện gì, hay thực sự có chuyện, cô cũng không muốn gặp người lạ, không biết tại sao, thậm chí không muốn gặp những người quen. Sự sợ hãi không tên vây quanh cô, chỉ muốn giấu mình vào trong một góc tối không có ai. Người khác không nhìn thấy mình, mình cũng không nhìn thấy mình.

"Thật không?" Đường Diệc Thiên còn hơi do dự, cô đưa tay kéo anh ngồi xuống giường, sau đó gối lên đùi anh, đặt bàn tay lạnh ngắt của anh lên cái trán nóng hổi của cô để làm hạ nhiệt.

"Thật mà, anh xoa cho em, em sẽ khỏe rất nhanh."

Tay kia của Đường Diệc Thiên còn quần băng, nghĩ lại bây giờ hai người bọn họ một người tàn phế một người bệnh, đúng là có chút hương vị đồng cam cộng khổ, hoạn nạn có nhau. Cô nằm im lặng, anh cũng ngồi im lặng, giống như hai người đều đi mệt, dựa vào nhau nghỉ ngơi dưới tàng

cây. Tiếp theo cả hai còn có một con đường dài dằng dặc phải đi, nhưng sự thả lỏng ngăn ngủi vẫn vô cùng tốt đẹp.

Đôi khi Hàn Niệm cảm thấy bị bệnh rất tốt, bị bệnh là có lý do để mình yếu đuối, cháy sạch hỗn loạn, cũng không cần suy đoán, không cần nghĩ ngợi, cô có thể buông hết mọi rồi rằm xuống.

Nhưng cô buông lương lai ra, lại phải nghĩ đến quá khứ.

Nhớ tới rất nhiều chuyện năm cô hai mươi tuổi. Trong sinh nhật năm đó cô nói đùa là mình có thể lấy giấy chứng nhận kết hôn được rồi! Mẹ Phạm Tâm Trúc nhìn cô quở trách, "Không biết xấu hổ..." Ba lại trêu ghẹo nói, "Con muốn kết hôn, nhưng nhà Diệc Thiên không chắc sẽ cưới đâu!"

Cô lập lức cau mày nhìn về phía Đường Diệc Thiên, anh cười bảo đảm, "Em muốn kết lúc nào thì anh cưới lúc đó." Khi ấy Đường Diệc Thiên đã là ngôi sao mới trên giới kinh doanh, quá khứ u ám coi như đã hoàn toàn đặt dấu chấm, thứ thuộc về anh còn có tương lai tốt đẹp của bọn họ.

Bất luận trải qua bao lâu, Hàn Niệm cũng cảm thấy đó là giây phút viên mãn và vui vẻ nhất trong cuộc đời cô. Có ba mẹ, có người yêu, còn có tương lai tốt đẹp đang hướng tới.

Mà Phạm Tâm Phúc lại ở lúc không đoán trước được mà từ biệt thế giới, phá vỡ sự trọn vẹn này.

Đó là lúc sinh nhật Hàn Niệm vừa mới qua không lâu, cô và Đường Diệc Thiên đi du lịch. Sau buổi chiều ngày hôm kia, Hàn Niệm nhận được điện thoại của ba, trời đất lập tức mờ mịt, xé xùi ngay tức thì.

Mẹ thừa dịp lúc ba đi công tác không có ở nhà, dùng loại thuốc ngủ đặc biệt, cho đến trưa hôm sau cô giúp việc mới phát hiện và đưa đến bệnh viện, đã ngừng thở.

Căn cứ theo di thư của bà để lại xác định, bà bị chứng trầm cảm, bị quan với đời mới chọn cách rời khỏi thế gian. Nhưng Hàn Niệm không biết mẹ bị chứng trầm cảm, từ trước đến nay bà luôn ung dung xinh đẹp, thản nhiên như thường, những chứng trầm cảm kia không có cảm giác vui vẻ, không có hứng thú với thứ gì, bọn họ nhìn thấy biểu hiện của Phạm Tâm Trúc vẫn trước sau như một và rất ít dậy sóng.

Mà bà đã chuẩn bị loại thuốc ngủ uống vào làm cho người ta tử vong nhanh từ một năm trước. Dường như bà luôn chờ đợi cơ hội tốt nhất, lặng lẽ chết đi, tạm biệt tất cả.

Trong nhà bình thường, sự nghiệp của Hàn Phục Chu một bước lên mây, con gái Hàn Niệm trở mã duyên dáng xinh đẹp, bà thong dong tự do, sao bà lại bị quan chán đời như vậy?

Tin dữ không có điềm báo nào, khiến Hàn Niệm hoàn toàn sụp đổ. Cô bắt đầu mất ngủ cả đêm, suy nghĩ xem tại sao mẹ muốn tự sát, suy nghĩ xem có phải đây là một cơn ác mộng không, cô tỉnh lại là sẽ tốt lên. Nhưng con người lúc còn sống, có một số việc giống như một giấc mộng, có phần như mộng lại không phải mộng.

Nỗi đau khổ này, Đường Diệc Thiên hiểu được. Anh cũng biết, lúc một người đau khổ tột cùng, an ủi bao nhiêu cũng đều vô dụng, chỉ có thể lặng lẽ làm bạn. Để cô ấy biết, cô ấy không có một mình.

Nhiều năm sau đó, Hàn Niệm đã sớm bước ra khỏi nỗi bi thương đó, tuy tất cả còn rành rành trước mắt, nhưng đã thoải mái hơn nhiều. Hiểu rõ đây là sự lựa chọn của mẹ, có nhiều việc không thể tin, không có cách nào thông suốt, cũng chỉ có thể bình thản chấp nhận.

Nhưng đến nay cô vẫn luôn không nghĩ ra vấn đề đó, đã buông những vấn đề đó xuống nhưng nó luôn hiện lên trong đầu cô, từng chút từng chút

một đàn xen ở trước mắt cô, cô kháng cự chúng hợp lại, nhưng đầu óc vẫn không tự chủ được xếp trật tự chúng lại với nhau...

Người có thể nghe lén điện thoại của ba chắc là mẹ Phạm Tâm Trúc, chỉ có bà có cơ hội ra tay trên điện thoại của ba, cũng chỉ có bà có thể kẹp thẻ nhớ vào trong sách của mình, bà nghe được gì, lại không muốn cho người khác biết, bà định giấu cái gì, sao không giấu bên mình.

Những thứ đó đã bóp nghẹt bà, bà bắt đầu uất ức không vui, bà bắt đầu bi quan.

Những thứ này tụ hội lại trong đầu Hàn Niệm, cô đột nhiên ngồi bật dậy. Quần áo cả người ướt sũng mồ hôi. Người còn nóng như lửa, trong nhất thời không biết mình cảm thấy lạnh hay nóng. Đồng hồ báo thức ở bên cạnh hiện rõ con số màu xanh u ám, nói cho cô biết bây giờ là ba giờ sáng.

Đường Diệc Thiên dụi mắt tỉnh dậy, "Sao vậy?"

Cô muốn nói một câu không có gì, nhưng miệng vừa hé ra thì cảm thấy viêm họng đã phát tác, cả cổ họng giống như bị đâm vô số cây kim, đau không nói ra lời, cô lắc đầu, khàn giọng trả lời, "Muốn đi...nhà vệ sinh..."

Cô xốc chân bước xuống giường, mới phát hiện bản thân gần như đứng không vững, ngủ một giấc sẽ tốt, là chuyện hoàn toàn không thể nào.

Đèn sáng rực trong nhà vệ sinh chiếu lên khuôn mặt trắng bệch của Hàn Niệm, nhiệt độ quá cao cháy môi cô bong lên một lớp da trắng, đôi môi màu hồng nhạt nứt nẻ, chỗ duy nhất có màu hồng cũng bị che mất, người phản chiếu trong gương giống như một tờ giấy, không còn sức sống, yếu ớt không có sức.

Cô chống lên mặt bàn đá cẩm thạch lạnh lẽo để mình đứng vững, liên tục lầm bầm, "Ông ấy sẽ không gạt mình, ông ấy sẽ không gạt mình, ông ấy

sẽ không gạt mình..." Giọng nói khàn khàn trong đêm hoang vắng giống như gió nhẹ, giống như tiếng thét đau thương của cơn trùng mùa thu.

Đúng vậy, Hàn Phục Chu đã từng nói, "Tư Tư, ba tuyệt đối sẽ không gạt con."

Trên thế giới này, cô tin tưởng Đường Diệc Thiên, nhưng cũng không thể không tin tưởng ba mình.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 44.2

Quả nhiên, không gặp bác sĩ, chỉ dựa vào việc nằm, ngày thứ ba bệnh của Hàn Niệm đã nặng hơn. Nhưng cô vẫn không chịu đi bệnh viện, cũng không chịu ăn. Đường Diệc Thiên bị cô chọc tức không còn cách nào khác, hỏi cô, "Có phải ở trước mặt anh nên em làm vậy không?"

Cô cười gượng, hỏi lại, "Em biến thành người khác rồi sao?"

Đường Diệc Thiên đưa tay véo nhẹ một cái lên khuôn mặt tươi cười trắng bệch của cô, "Anh đã hẹn Tô Hải Mai, em nghỉ ngơi cho tốt đi, anh đi tìm bà ta là được rồi."

Hàn Niệm nắm lấy tay phải của anh, khớp xương bàn tay rõ ràng vừa đáng tin vừa có lực, "Diệc Thiên..." Cô cảm thấy tim mình giống như bị người ta đục khoét, cắt từng miếng máu và thịt lẫn lộn, cô biết chuyện này rất tàn nhẫn, "Anh vẫn cảm thấy...Ba anh bị ông ấy hại sao?"

Nếu Đường Diệc Thiên kiên định, giống như mình, vậy với mình mà nói, cho dù giữ lại tính mạng của Hàn Phục Chu, chỉ sợ mình đau khổ và dày vò cũng không có cách nào tha thứ.

Cô biết, mình yêu anh dẫn vật bao nhiêu, anh yêu cô sẽ dẫn vật hơn thế. Kéo chặt một người không tha, khiến anh và mình đều rơi vào địa ngục, đây là yêu, hay là ích kỷ, hay bởi vì yêu cũng là một thứ ích kỷ?

Anh trở tay nhẹ nhàng nắm lấy cô, "Anh đã từng trả lời em rồi mà." Trên thế giới này, chuyện anh đã đồng ý với em, chuyện nào cũng sẽ làm được.

"Bang bang!" Hai tiếng đập cửa, tiểu Diêu Linh xông vào phòng như viên đạn bay ra khỏi nòng súng, "Mẹ! Con tan học rồi!"

Vừa vào cửa thì thấy mẹ vội vàng lau nước mắt, thằng bé lập tức bò hai chân lên giường, "Mẹ, sao mẹ lại khóc? Ba đánh mẹ hả?"

Đường Diệc Thiên xách nhóc con tinh nghịch này lên, đặt thằng bé ở cự ly an toàn cách một thước, "Ba đánh mẹ con hồi nào? Là mẹ con không chịu uống thuốc."

Diêu Linh lại nhào qua người mẹ, nhưng Đường Diệc Thiên sợ thằng bé bị lây bệnh, nắm lấy cổ áo sau lưng nó, mặc cho hai bàn tay nhỏ nhắn của nó quơ loạn xạ trong không trung, giống như con rùa đập nước.

"Sao mẹ không nghe lời? Có phải mẹ sợ thuốc đắng không? Không uống thuốc sẽ không có bông hồng nhỏ đâu!"

Hàn Niệm nhíu mày trừng mắt nhìn Đường Diệc Thiên, trách anh lấy con đến ép mình. Bây giờ cô đành phải kiên trì nói xạo với Diêu Linh, "Không có, mẹ muốn chờ lát nữa uống tiếp, vì nước nóng..."

Diêu Linh lập tức quay đầu nhìn ba, Đường Diệc Thiên buông tay đang nắm thằng bé ra, bưng ly lên ừng ực một miệng lớn chứng minh độ ấm trong ly nước rất vừa.

Hàn Niệm hết cách, oán hận cầm viên thuốc quăng vào trong miệng, không phải cô chỉ muốn bệnh nhẹ mà choáng váng mấy ngày để không cần phiền não thôi sao?

Thấy mẹ thuốc uống, Diêu Linh lập tức giơ ngón tay cái lên khen ngợi mẹ, "Mẹ, mẹ thật dũng cảm! Mẹ quên rồi sao, mẹ nói không uống thuốc, sẽ quên hết mọi thứ!"

Về chuyện hồi nhỏ cô bị cơn bệnh nặng Đường Diệc Thiên cũng biết, nhận lấy ly không trong tay cô, Đường Diệc Thiên đưa một câu, "Nếu em quên cả anh, thì phải làm sao đây?"

Diệu Linh gật đầu hùa theo, "Đúng! Còn có Diệu Linh nữa! Không thể quên được!"

Hàn Niệm nhìn hai cha con này một cái, nở nụ cười nhạt. Trên thế giới này, thứ cô có mất đi tất cả cũng không muốn quên, xác thực có bọn họ.

* * *

Đường Diệc Thiên hẹn gặp mặt Tô Hải Mai vào chiều chủ nhật. Hình như Tô Hải Mai cũng không bắt ngờ khi anh tìm tới mình. Từ trong lời nói của bà ta, Đường Diệc Thiên có thể cảm giác được, Tô Hải Mai nghĩ rằng anh muốn làm một cuộc buôn bán với bà ta, nhưng anh chưa nói chuyện này cho Hàn Niệm biết.

Lúc sáng sớm anh tỉnh dậy, Hàn Niệm vẫn chưa thức, gần đây cô bệnh mê man, nhưng không ngủ ngon, tối hôm qua bác sĩ tăng thêm thuốc giúp cô ngủ được, cô mới ngủ sâu.

Đường Diệc Thiên im lặng thức dậy đi xuống lầu, mở một căn phòng bình thường luôn khóa ra. Tuần trước vừa mới quét dọn, mùa xuân khô ráo nhiều bụi bặm, trong phòng xuất hiện một lớp bụi mỏng. Ở đây đặt di vật và linh vị của Đường Khải ba của Đường Thiên Diệc, còn có em gái anh Đường Diệc Nhu.

Kéo màn ra, những hạt bụi nhỏ trong không khí dưới ánh mặt trời biến thành màu vàng trong suốt.

Một tiếng nặng nề vang lên, hai đầu gối khụy xuống đất.

Đối diện với ánh sáng, những hạt bụi chấn động thối lên rồi rơi xuống, một cái bóng màu xám thật dài kéo ra trên sàn, cao và rõ ràng.

* * *

Phòng họp tư nhân ở Paradise, cách âm tuyệt đối, an toàn, không có bất kỳ ai có thể đến làm phiền.

Lúc Tô Hải Mai đến, Đường Diệc Thiên đang pha trà.

"Nghe nói tay của Đường tiên sinh bị thương?" Tô Hải Mai ngồi xuống, nói một câu xã giao.

Đường Diệc Thiên giơ tay trái lên di chuyển nhẹ, "Chỉ là một vết thương nhỏ, hôm nay vừa đi băng xong."

Tô Hải Mai mỉm cười, "Nghe nói là anh hùng cứu mỹ nhân, còn chọc lão phu nhân nhà họ Cố tức giận không nhẹ?"

"Trước kia thật không biết Hạ phu nhân lấy tin tức nhanh như vậy." Đường Diệc Thiên đưa một ly trà qua, Tô Hải Mai lịch sự nhận lấy.

"Đường tiên sinh bắt tin tức cũng không kém tôi mà." Bà ta cười, ám chỉ chuyện anh biết mình lấy được tư liệu từ trong tay của Thẩm Du. Bởi vì Thẩm Du đã đảm bảo với bà ta, tuyệt đối không nói cho bất kỳ ai biết.

"Đã biết chúng ta đều là những người bắt tin nhanh, thì đừng vòng vo nữa." Đường Diệc Thiên đi thẳng vào vấn đề, "Tôi muốn phần tư liệu đó, bà ra giá đi."

Tô Hải Mai hơi cau mày, quan sát anh bằng cặp mắt khó hiểu, "Đường tiên sinh không yên tâm về tôi sao?"

"Tôi nhỏ hơn bà một bậc, ở đây không có người ngoài, Hạ phu nhân kêu tên tôi là được rồi, tôn kính quá tôi không dám nhận." Đường Diệc

Thiên khiêm nhường nói, "Ngoài ra, không phải tôi đang lo lắng về bà, mà là mục đích của ba và tôi không giống nhau."

"Cậu không muốn Hàn Phục Chu chết à?" Tô Hải Mai bưng lên đến bên miệng, lại đặt trở về, "Nhưng mà..."

Đường Diệc Thiên thẳng thắn nói, "Nhưng không phải tôi là người đưa ông ta vào tù sao? Đúng vậy, tôi hận ông ta, nhưng tôi muốn giữ lại mạng của ông ta."

Tô Hải Mai hơi ngạc nhiên, nhanh chóng phản ứng lại, "Bởi vì Hàn Niệm."

"Vậy còn Hạ phu nhân?" Anh hỏi lại, "Theo tôi được biết, nhà họ Hạ và nhà họ Hàn cũng không có liên quan gì, nhưng Hạ phu nhân lại căm hận Hàn Phục Chu như vậy, thậm chí tẩm thê nhớ năm đó....Cũng là bà gửi cho tôi đúng không?"

"..." Tô Hải Mai im lặng một lúc lâu rồi nói, "Phải, cậu đã đoán được rồi à?"

"Trên thế giới này, chỉ cần chuyện đã từng làm, thì nhất định sẽ bị biết được, chưa hẳn dựa vào suy đoán." Anh nâng tay làm động tác xin mời, "Ngân châm vừa pha rất ngon, Hạ phu nhân uống trước một hớp đi, tiếp theo chúng ta có rất nhiều chuyện phải nói."

Tô Hải Mai uống một hớp, nhưng không có tâm trạng thưởng thức trà. Đường Diệc Thiên hỏi, "Hạ phu nhân bà, tại sao không lại hận Hàn Phục Chu như vậy? Thậm chí còn muốn ông ta chết hơn tôi?"

Tô Hải Mai đặt tách xuống, lúc này khuôn mặt động lòng người đã tối sầm, "Nếu cậu đến đòi văn kiện để bảo vệ Hàn Phục Chu, thì xin lỗi tôi không thể trả, tôi cũng không có gì để nói với cậu cả." Không thèm nói nhiều thêm nửa câu, nói xong bà ta xách túi đi ra cửa.

"NSJ và Thịnh Thế còn có hợp tác, hơn nữa bà cũng biết nếu tôi liên thủ với Cố thị, nhà họ Hạ gần như không thể thắng được." Đường Diệc Thiên cũng không muốn dùng thủ đoạn như vậy để đối phó với Tô Hải Mai, thứ nhất, bà ta không có quan hệ gì với mình những vẫn là bề trên, thứ hai, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, cách làm của bà ta đại diện cho công lý, nhưng bây giờ Đường Diệc Thiên không phải.

Anh cảm thấy trở trêu thay, cảm thấy mình vừa nực cười vừa đáng buồn, thậm chí bất trung bất hiếu, anh không có tư cách gì đến hỏi Tô Hải Mai lấy phần tư liệu đó, nhưng anh không thể không làm.

Tô Hải Mai cũng nhìn anh như thế.

Bà ta đột nhiên xoay người, túi xách có kiểu dáng đẹp dễ và tinh xảo đập tới, Đường Diệc Thiên không né tránh, nhìn góc cạnh bén nhọn đó đập vào trán mình, chất lỏng nóng hổi trào ra chạy dọc xuống theo mặt, một đường đỏ tươi.

"Đường Diệc Thiên! Uống công lúc trước tôi thấy cậu ra sức khiến Hàn Phục Chu sụp đổ, còn cảm thấy cậu là một người đàn ông chính trực! Hôm nay xem ra cậu cũng chỉ là đồ bỏ đi, làm những việc thừa thãi vì một người đàn bà! Cậu xứng đáng với ba cậu sao? Cậu còn muốn giữ lại mạng chó của Hàn Phục Chu à! Ông ta là người như vậy, chết trăm nghìn lần cũng không đủ!"

Đường Diệc Thiên không đưa tay lau, mặc do chất lỏng chảy qua cằm đi vào trong cổ áo của anh, dính dính, gỉ tanh.

Tô Hải Mai tuyệt đối có tư cách mắng chửi mình, Đường Diệc Thiên biết. Anh chỉ không biết, tại sao Tô Hải Mai lại hận Hàn Phục Chu như thế.

Sắc mặt của Tô Hải Mai trắng bệch, giống như thù hận cuồn cuộn đang chiếm lấy cả cơ thể bà ta, Đường Diệc Thiên nhận ra, Tô Hải Mai của lúc này, chính là anh của bốn năm trước.

"Bạn có biết, trận sạt lở đất năm ấy...đã chết bao nhiêu người không?"
Bà ta nhìn Đường Diệc Thiên, gằn từng chữ nói, "Bạn có biết, trận sạt lở đất đó, hoàn toàn không phải thiên tai, mà do người tạo ra!"

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Trước ngày 24 tháng 4 năm 1994, không có mấy ai biết huyện Bạch Mặc ở biên giới tây nam. Sở dĩ kêu tên dễ nghe là Bạch Mặc, là vì ở đây sản xuất rất nhiều mò thiếc.

Là một trong những tỉnh có nhiều mỏ thiếc nhất trong nước, số lượng mỏ thiếc trữ ở tỉnh Vân Nam chiếm trên 30% trong cả nước. Huyện Bạch Mặc chịu sự quản lý của thành phố M, cách Cá Cự không xa. Bởi vì ở biên giới, phát triển lạc hậu, lúc thập niên 90 nơi này là một thị trấn hoang vu trên núi.

(Cá Cự: thuộc tỉnh Vân Nam, Trung Quốc)

Năm 1983 Hàn Phục Chu tốt nghiệp đại học, hưởng ứng lời kêu gọi "Thanh niên trí thức trợ giúp biên cương" của quốc gia, tình nguyện hỗ trợ cho biên cương, được chính phủ phân đến làm việc tại huyện Bạch Mặc ở biên cương phía tây nam. Tuy là thị trấn, nhưng kinh tế...Có thể nói kinh tế hoàn toàn không có gì đáng để nói, vô cùng lạc hậu. Mười lăm thị trấn nhỏ chịu sự quản lý của huyện đều sống bằng nông nghiệp, những cuộc tụ họp của hằng năm đều là trao đổi đồ vật.

Điều này làm cho đám sinh viên đại học muốn thể hiện sức mạnh hoàn toàn choáng váng, tri thức của tất cả bọn họ dưới hoàn cảnh như thế, thậm chí còn không bằng đi cày ruộng bón phân còn có ích hơn.

Năm đầu tất cả bọn họ đều không ngừng kêu khổ, liên tục có người nhờ quan hệ mà được gọi về thành phố. Học sinh đại học ở lại chỉ có Hàn Phục Chu, còn có Phạm Tâm Trúc đến từ thành phố J.

Mặc dù Hàn Phục Chu cũng từ thành phố đến nông thôn, nhưng trong này kém xa thành phố J thịnh vượng. Vào lúc đó, Phạm Tâm Trúc mặc một chiếc váy đỏ thắm vô cùng thời trang. Màu đỏ đó, trong thị trấn non xanh nước biếc, giống như một đoá hoa hồng xinh đẹp động lòng người.

Hàn Phục Chu là nhân tài kiệt xuất trong các học sinh đại học đến hỗ trợ cho biên cương, một năm sau ông thăng chức lên làm huyện trưởng, kết hôn với Phạm Tâm Trúc cùng năm đó. Năm sau, bọn họ sinh ra con gái.

Kinh tế nông nghiệp phát triển chậm vào khó khăn, Hàn Phục Chu nghĩ đến việc lợi dụng tài nguyên thiên nhiên, khai thác mỏ thiếc. Xin lên trên, từng cấp phê chuẩn, cuối cùng ở đầu thập niên 90, huyện Bạch Mặc dựng nhà máy khai thác quặng và nhà máy tinh luyện kim loại, dưới sự quản lý của chính phủ.

Khai quật mỏ thiếc là dẫn đầu cho sự phát triển kinh tế của cả huyện, Hàn Phục Chu là huyện trưởng huyện Bạch Mặc, Phương Lượng là thư ký của ông.

Cuối năm 1993, chồng của Tô Hải Mai là nhân viên kỹ thuật được mời đến huyện Bạch Mặc chỉ đạo làm việc. Tô Hải Mai cũng đi theo đến thị trấn từ từ giàu có lên này. Nhưng chỉ mới mấy tháng, đầu năm sau đó Tô Hải Mai phát hiện mình mang thai, rời khỏi huyện Bạch Mặc về nhà dưỡng thai.

Dù thế nào cũng không ngờ, bà vừa mới đi một tháng, huyện Bạch Mặc đã xảy ra chuyện.

Điều làm cả nước chấn động là toàn bộ nhà cửa và ruộng đất của huyện dưới chân núi đều bị phá huỷ, 334 người gặp nạn, 121 người mất tích. Còn bao gồm luôn chồng của Tô Hải Mai đang làm việc ở trên núi.

Sáu đó vì Hàn Phục Chu có công cứu tế và giải nguy, rời khỏi huyện Bạch Mặc, thành thị trưởng của thành phố M. Bảy năm sau, ông thăng chức

đến thành phố J, từ đó một bước lên mây, hoàn toàn từ biệt với chuyện cũ.

Có một số người có thể dễ dàng quên đi, nhưng với một số người là chuyện cả đời khó quên, bởi vì nỗi đau này sống như một cây đinh đâm vào xương, mỗi lần đụng đến đều bút rứt thấu xương.

"Tôi từng chính mắt nhìn thấy quặng mỏ bị khai thác có nhiều lỗ hổng, trước lúc chồng tôi gặp chuyện đã từng nhắc nhở Hàn Phục Chu, khai phá quá mức sẽ có nguy hiểm rất lớn. Nhưng lúc ấy hẳn chỉ nghĩ đến hiệu quả và lợi ích, muốn chính tích, hoàn toàn không tiếp nhận ý kiến của chồng tôi."

(Chính tích: thành tích làm việc trong khi tại chức của quan trường)

"Không chỉ như thế, trên núi còn có mấy chục hầm mỏ đều không phải do chính phủ khai thác, thậm chí không có giấy phép lấy quặng. Nên biết khoáng sản ở huyện Bạch Mặc đều do chính phủ quản lý, hoàn toàn không cho phép kinh doanh tư nhân, hơn nữa còn khai thác phi pháp. Chuyện khai thác mỏ luôn ở dưới mắt của Hàn Phục Chu, hẳn không thể nào không biết."

Tô Hải Mai hận đến mức gần như muốn cắn nát răng, "Trận sạt lở đất đó, vì khai thác quá mức mới làm núi sạt lở, gặp mưa to mấy ngày liên tiếp, từ lúc vừa bắt đầu, đã là tai nạn cho người tạo ra. Hàn Phục Chu và cấp trên cùng che giấu nguyên nhân của tai nạn, khai thác mỏ phi pháp, hoàn toàn là vì lợi ích riêng của bọn họ."

"Đã chết hơn ba trăm người, trong đó còn có hơn một trăm những đứa trẻ vô tội, xác đào ra cũng không được một nửa..." Giọng của Tô Hải Mai ngày càng thấp, cuối cùng ôm mặt khóc nức nở.

"Sau khi xảy ra tai nạn, bà đã đến huyện Bạch Mặc?" Đường Diệc Thiên hỏi.

"Tôi có đến." Tô Hải Mai gật đầu, "Nhận được điện thoại thì đi ngay, nhưng lúc đó giao thông tắc nghẽn, đợi tôi vất vả đến được huyện Bạch Mã, sự cố đã bị che đậy khuyết điểm thành thiên tai. Lúc xác của chồng tôi được mang ra, bên phải..." Hình ảnh đó thấm thiết đến mức gần như nhắm mắt lại là có thể thấy rõ, xác chết đầy bùn không phân rõ dung mạo, bị núi đá lớn va đập đè ép tàn phá không chịu nổi, nhân phẩm của con người đã mất hết.

Bà gần như nghẹn ngào, nhưng vẫn nói hết một cách khó khăn, "Tay phải...đùi phải...đều không có...những xác chết đó được đặt dưới chân núi, chờ người nhận, giống như cậu đi tìm một đôi giày cậu đã làm mất, người khác đi tìm quần áo họ đã làm mất...Giống như con người ta sống, một phút trước họ còn có thể cười, di chuyển, còn có sinh mạng, một phút sau lập tức dơ bẩn, lạnh như băng, giống như một phế vật bị tàn phá vứt ở đó!"

"Trong mắt, trong mũi, trong miệng, trong tai, đầy bùn...pha lẫn máu, đợi lúc được mang ra, xác chết đó hơi sưng phù lên, bắt đầu có mùi..." Từng giọt nước mắt từ trong hốc mắt của bà chảy xuống, "Cậu sẽ không thể tưởng tượng được cái địa ngục đó thế nào đâu! Vợ mất chồng, con mất ba, cha mẹ già mất con trai..."

"Trớ trêu thay, chúng tôi vẫn còn may mắn, bởi vì có rất nhiều người còn không tìm được xác." Tô Hải Mai cười như mếu, nụ cười thê lương và khắc khoải, "Người thân đi rồi, ngay cả xác cũng không tìm thấy, muốn lập một ngôi mộ để linh hồn có thể yên nghỉ cũng không thể!"

Cả đời bà cũng khó quên được tình cảnh đó, chỉ cần nhớ đến thì không vùng ra được cơn ác mộng, nước bùn cuồn cuộn mang theo cả đá lao từ trên núi xuống, đến chỗ nào, tất cả chỗ đó đều bị căn nuốt, sự dơ bẩn ẩm ướt kèm theo tội ác của quặng mỏ đều bị vùi lấp dưới chân núi.

"Trận mưa kia rơi rất lâu, núi còn đang liên tục sạt lở, trấn nhỏ dưới chân núi di chuyển khẩn cấp, vô cùng hỗn loạn. Không ai để ý đến tôi, mà

tôi cũng không biết xử lý đám táng của chồng mình thế nào."

"Các thành phố khác đưa tới rất nhiều đội cứu hộ, còn có đội cứu hộ của công ty khai thác mỏ lớn NSJ, cũng đúng lúc đó tôi đã gặp Hạ Quan Đào." Tô Hải Mai cố gắng giữ cho mình bình tĩnh, "Nhưng không ai tin tưởng lời nói của tôi, tôi cũng không có chứng cứ, chỉ có thể nhìn tên ác ma đó giẫm lên mạng sống của từng người mà thăng cấp, thậm chí thăng cấp thật nhanh! Hẳn hoàn toàn là một tên súc sinh! Thậm chí hẳn không có một chút cảm giác hối hận! Nhiều năm qua, hẳn không quay về huyện Bạch Mặc lần nào! Giống như nơi đó không có liên quan gì đến hẳn vậy!"

"Tôi thề, một ngày nào đó chắc chắn tôi phải đưa hẳn vào địa ngục! Mười tám tầng địa ngục! Cho nên trong lúc vô tình phát hiện tấm thẻ nhớ trong phòng của Hạ Đông Ngôn, tôi cảm thấy ông trời thực sự đã giúp tôi! Không! Là ông trời sẽ không bỏ qua cho hạng người như vậy! Vì thế tôi nghĩ tới cậu, sức lực của một mình tôi quá nhỏ, muốn Hàn Phục Chu chết, nhất định phải có người giúp tôi!"

Tô Hải Mai nhìn Đường Diệc Thiên, trong giọng nói đều đầy sự trả thù thoải mái, còn có không cam tâm, "Lúc đó tôi thực sự đã làm thế, nhưng...chỉ thiếu một chút nữa thôi! Thế mà đã để hẳn giữ được mạng! Để hẳn sống đến bây giờ! Nhiều người chết vì hẳn như vậy, hẳn không có tư cách sống tiếp, hẳn có chết một, trăm, một, nghìn, một, vạn, lần cũng không đủ!"

"Vậy sao lúc trước bà không nói thẳng với tôi những điều này?" Đường Diệc Thiên hỏi bà ta.

Tô Hải Mai hít sâu mấy hơi, để mình bình tĩnh lại, "Sau khi gả cho Hạ Quan Đào, tôi đổi tên là Tô Hải Mai, nên không có ai biết chuyện lúc trước của tôi, bao gồm việc tôi gả cho Hạ Quan Đào không lâu thì sinh ra một đứa con, không phải của Hạ Quan Đào. Đương nhiên, Hạ Quan Đào đã biết, nhưng ông ấy không muốn công khai chuyện này ra ngoài."

"Cho nên bà hy vọng mượn tay tôi trả thù dùm bà." Đường Diệc Thiên đã hoàn toàn hiểu ra, "Hạ phu nhân vẫn luôn là người thông minh."

"Không, mục đích của chúng ta đều giống nhau, tôi mượn tay cậu, cũng để cậu làm chuyện cậu phải làm." Tô Hải Mai hỏi lại anh, "Chẳng lẽ không đúng sao?"

Đường Diệc Thiên gật đầu, vết máu màu tím đậm đông lại trên mặt anh, đáy mắt cũng hơi đỏ, nhưng giọng nói của anh vẫn lạnh lùng không có chút dao động, "Nhưng dù thế nào, Hạ phu nhân, bà cũng phải đưa tư liệu cho tôi."

Tô Hải Mai nhìn anh, gần như không thể tin được những gì mình nghe thấy, "Đường Diệc Thiên! Cậu điên rồi sao? Lương tâm của cậu đi đâu rồi hả?" Bà cho rằng mình nói chuyện cũ cho anh biết, anh nhất định sẽ đứng bên mình, nhưng lại không ngờ, thái độ của anh vẫn kiên định như trước!

Đường Diệc Thiên biết, giờ phút này mình là một kẻ mất đi đạo đức, không có lương tâm, người điên không có nhân tính! Tô Hải Mai nói không sai chút nào, "Cho nên sau này hãy để tôi và Hàn Phục Chu cùng xuống địa ngục!"

Anh nói, "Địa ngục mà thôi, tôi sẽ chấp nhận." Báo ứng cũng được, đày đoạ cũng được, ngại gì nữa chứ?

Tô Hải Mai không nhịn được mỉm cười, "Điên rồi! Cậu điên thật rồi! Cậu cho là như vậy có thể cứu được Hàn Phục Chu sao?"

Đường Diệc Thiên ngược mặt nhìn bà, Tô Hải Mai cắn đôi môi đỏ mọng, gằn từng chữ nói, "Hắn, sống, không, lâu, đâu!"

* * *

Tư liệu về vụ sạt lở đất ở huyện Bạch Mặc được khoá trong két sắt.

Lâm Thư Văn đứng chấp tay, "Thực ra phải cảm ơn Hạ phu nhân, để tôi biết được sự thật chuyện này."

Đường Diệc Thiên xoay người nhìn anh ta, Lâm Thư Văn trả lời, "Quê nhà của tôi cũng ở huyện Bạch Mặc. May là, nhà tôi chỉ bị đổ vỡ nhà cửa và ruộng đất, cho nên năm đó sau khi tôi thi vào trường không có học phí học đại học, mới nhận sự giúp đỡ của ba anh."

"Có lẽ ba tôi cũng biết chuyện này phải không?" Đường Diệc Thiên suy đoán.

Lâm Thư Văn lắc đầu, "Có một số việc không thể nói rõ, giống như đã định trước là đen tối. Ba của anh giúp đỡ tôi, tôi mới có cơ hội làm việc bên cạnh Hàn Phục Chu, cuối cùng tôi lại giúp anh đưa ông ta vào tù, không ngờ chính tất cả những điểm cuối cùng lại là nguồn gốc. Ban đầu và sau cùng đều là trận sập lở đất đó."

"Bây giờ cũng xem như đã kết thúc." Đường Diệc Thiên thở dài, dặn dò Lâm Thư Văn, "Không được nói chuyện này cho Hàn Niệm biết."

"Anh định biến nó thành cát bụi lần nữa sao?" Lâm Thư Văn hơi khó hiểu.

Lâm Thư Văn không hiểu cũng không có gì lạ, tuy Đường Diệc Thiên có thái độ cương quyết với Tô Hải Mai, nhưng trên thực tế rốt cuộc phải làm thế nào, anh vẫn đang do dự.

"Đợi chút đi..." Từ trước đến nay Đường Diệc Thiên làm việc nói một là một, mạnh mẽ vang dội, giờ phút này cũng không thể không do dự.

Lâm Thư Văn im lặng không lên tiếng, Đường Diệc Thiên lại bổ sung thêm một câu, "Đúng rồi, nhường 1% cho NSJ, xem như đền bù cho Tô Hải Mai."

"Được." Lâm Thư Văn lui ra ngoài đúng lúc. Đường Diệc Thiên ở trong phòng sách, lặng lẽ im lặng.

Nếu năm đó ba biết chuyện của huyện Bạch Mặc, lấy việc ông xếp Lâm Thư Văn vào bên cạnh Hàn Phục Chu ra nói, ông không thể không biết sự thật, cho dù không có chứng cứ, cũng sẽ nghe nói. Nhưng ông vẫn vì lợi ích mà qua lại thân thiết với Hàn Phục Chu.

Nhưng lúc trước tại sao NSJ lại chủ động đi trợ giúp huyện Bạch Mặc, thậm chí còn là Hạ Quan Đào đích thân dẫn đội. Có lẽ vì lợi ích mà giết người kia liên quan đến rất nhiều người, đã sớm không thể nói rõ ai trong sạch, ai dơ bẩn, ai vô tội, ai bị trừng phạt đúng tội.

Nó chưa bao giờ biến mất, chỉ là kéo tiếp từ huyện Bạch Mặc đến thành phố J, cuối cùng Đường Khải cũng bị sợi dây xích đó ghìm chết.

Sở dĩ Đường Diệc Thiên do dự là không biết có nên công khai sự thật không, ngoại trừ lời hứa với Hàn Niệm, ngoại trừ sợ cô không có cách nào đối diện với sự thật tàn nhẫn này, anh càng lo lắng hơn là không biết chuyện thay mặt cho công lý có sa vào thảm kịch tranh quyền trục lợi hay không, vụ sạt lở đất đó liên quan rất rộng, ngoại trừ Hàn Phục Chu còn có không ít người quyền cao chức trọng hôm nay.

Bởi vì trên thế giới này quật ngã người xấu, không nhất định là người tốt, giải quyết xong một số người xấu, cũng không chắc chắn sẽ không có thêm nhiều người xấu.

Không bao giờ có trắng đen, đúng và sai tuyệt đối, Đường Diệc Thiên luôn hiểu rõ điểm này, điều duy nhất anh có thể làm, là giữ sự trong sạch để bảo vệ mình.

Bảo vệ Hàn Niệm, bảo vệ Diêu Linh, bảo vệ những người anh có thể bảo vệ.

* * *

Uống thuốc vào, cơn sốt của Hàn Niệm lui rất nhanh, tinh thần cũng tốt hơn nhiều.

Lễ Phục Sinh đến, nhà trẻ yêu cầu các bạn nhỏ chuẩn bị trứng màu ở nhà, còn phải trang điểm thành con thỏ nhỏ và hoạt động với gia đình.

Bà Trần nấu cho Diệu Linh một nồi trứng gà, để lạnh rồi cho thằng bé vẽ lên đó.

Đường Diệc Thiên đi từ phòng sách ra, nhìn thấy Diệu Linh cầm cây bút lông trong tay, vẽ lên quả trứng, ngược lại vẽ mình thành "Người màu nhỏ."

"Ba! Ba!" Vừa thấy ba đến, vội vàng lão đảo chạy qua, giơ "Tác phẩm" trong tay lên cầu được khen ngợi. Bàn tay đủ màu bắt lấy quần của Đường Diệc Thiên, in ra dấu tay sặc sỡ.

"Trời ơi! Diệu Linh, nhìn tay đầy màu của con kìa, còn nắm lên quần của ba nữa." Hàn Niệm thấy vậy, chạy nhanh tới bắt lấy Diệu Linh.

Đường Diệc Thiên bao che, muốn đưa tay ôm lấy con, Hàn Niệm vội vàng nhắc nhở, "Dùng tay phải!" Hai cha con này, không để người ta bớt lo chút nào, cô không nhịn được nhúu mày.

Nhìn thấy ánh mắt quở trách của bà xã, Đường Diệc Thiên lại nở nụ cười, dùng tay phải ôm lấy Diệu Linh hỏi, "Hôm đó trường học có mở hoạt động à?"

Diệu Linh nghiêng đầu suy nghĩ, nở nụ cười then thưng, "Con không nhớ nữa, hỏi mẹ đi ạ!"

Hàn Niệm để trứng đã vẽ xong lên kệ cho khô, "Lễ Phục Sinh là chủ nhật, cho nên nhà trẻ mở hoạt động vào thứ sáu."

"Thứ sáu?" Đường Diệc Thiên cười, "Thật trùng hợp."

"Đúng vậy." Hàn Niệm suy nghĩ xong cũng mỉm cười, thứ sáu là ngày kỷ niệm năm năm kết hôn của hai người bọn họ.

"Thứ sáu sao ạ?" Diệu Linh tò mò hỏi.

Đường Diệc Thiên ôm thẳng bé ngồi xuống, rút khăn giấy lau cặp "Ma trảo" của nó, cười dịu dàng, "Thứ sáu này là ngày ba mẹ cưới nhau năm năm trước."

"Vậy còn Diệu Linh! Diệu Linh đang làm gì ạ?"

"Ừ, chuyện này..." Đường Diệc Thiên bị làm khó, dùng hết IQ cao lúc oai phong trong kinh doanh, cuối cùng cũng nghĩ ra một câu trả lời tự cảm thấy là hoàn hảo. Anh cầm lấy một quả trứng sạch trên bàn giải thích bằng giọng điệu sinh động và vui nhộn, "Lúc đó Diệu Linh ở trong trứng màu, còn đang ở nhà con thỏ nhỏ. Sau khi ba cưới mẹ về, con thỏ nhỏ sẽ đến gõ cửa, đưa trứng màu cho ba mẹ. Mẹ để trứng màu vào trong chăn, đợi đến sáng hôm sau, lúc mặt trời lên, Diệu Linh lập tức đi từ trong trứng màu ra!"

Nghe xong điều sinh động và thú vị này, câu chuyện còn liên quan đến ngày lễ, Diệu Linh không reo hò nhảy nhót như Đường Diệc Thiên nghĩ, mà bĩu môi, oa một tiếng khóc lớn, "A...thì ra trong trứng gà có em bé! Vậy mỗi ngày Diệu Linh đều ăn trứng gà, nhiều ba mẹ không có em bé thì phải làm sao đây? Oa..."

"..." Đường Diệc Thiên há hốc mồm, Hàn Niệm phì cười.

Vẫn là bà Trần đến cứu nguy, ôm Diệu Linh lên, kiên nhẫn dỗ dành thẳng bé và nói, "Diệu Linh à, trong trứng gà không có em bé, phải vẽ màu

lên mới có! Bà và con cùng vẽ cục cứng lên trứng gà được không?"

Diệu Linh nín khóc mỉm cười, Đường Diệc Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Nắng chiều màu cam ấm áp xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu lên người Hàn Niệm, sau khi bệnh một trận thì sắc mặt cô rất kém, giờ phút này bị nắng chiều nhuộm đỏ hai gò má, có thêm chút sức sống và tinh thần.

Đưa tay kéo cô vào ngực, khẽ ngửi mùi hương thoang thoảng trên tóc cô, Đường Diệc Thiên nhẹ giọng nói bên tai cô, "Anh lấy được tư liệu rồi. Em yên tâm đi."

Hàn Niệm vừa nhúc nhích, anh lại siết chặt tay, để cô vùi sâu trong ngực mình, "Em đừng xem, anh sẽ giữ kỹ, không ai lấy được đâu." Anh nói rất nhẹ, nhưng trong giọng nói lại có phần kiên định không cho bác bỏ.

Hàn Niệm gật đầu.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 46.1

Vết bầm ở miệng vết thương bị Tô Hải Mai đập trên trán rất mờ, lúc đó Đường Diệc Thiên sợ Hàn Niệm lo lắng, chỉ rửa đi vết máu rồi tùy tiện dán một miếng băng che giấu miệng vết thương. Kết quả ngày hôm sau, vết thương sưng lên tróc miếng dán ra.

Cũng không phải anh sợ đau, chỉ sợ thứ sáu không lành, khó tránh ảnh hưởng đến hình tượng "Cao lớn sáng chói."

"Sưng rất lớn..." Hàn Niệm lấy bông băng thấm cồn tẩy trùng miệng vết thương cho anh. Da bị toác ra, lẫn lộn máu, nhìn thấy cũng khiến người ta sợ hãi, "Miệng vết thương sâu như vậy, anh lại nói với em chỉ bị xước da à?"

Hôm đó Đường Diệc Thiên trở về thuận miệng lừa cô là bị xước da, bây giờ đã sưng lên, giấu cũng giấu không được, trán vốn không có nhiều thịt bảo vệ, Hàn Niệm cảm thấy miệng vết thương sâu gần như lõm thấy được xương, "Nhiều máu quá..."

Vì tay cô căng thẳng nên không ngừng run rẩy, đụng tới đụng lui, ngược lại đâm miệng vết thương đau hơn. Đường Diệc Thiên hít hà, dứt khoát lấy bông băng lại, soi gương tìm vị trí, nặng nề đè lên chỗ ứ máu mang theo mũ.

Không phải Hàn Niệm thấy máu là choáng váng, cũng không phải nhát gan, nhưng đối mặt với miệng vết thương đang chảy máu khó tránh khỏi hơi sợ hãi. Có đôi khi cảm thấy bản thân mình bị thương còn tốt hơn, còn người khác, ngược lại không ra tay được.

Tấm kiếng trên tường bên cạnh giường phản chiếu ra dáng vẻ cau mày căng thẳng của cô, Đường Diệc Thiên nghĩ, biết đâu quyết định của mình lại đúng, sao cô có thể chịu đựng được sự thật đẫm máu như vậy.

"Đau không anh?" Mặt mày của cô nhăn lại, muốn giúp anh lại không thể, Đường Diệc Thiên thuận thế nghiêng đầu đến gần, "Lúc em dỗ Diệu Linh, nói đau thì thôi thôi...vù vù gì đó, anh cũng muốn..."

Hàn Niệm quả trách vỗ anh một cái, "Này! Anh lớn rồi đó!"

Đường Diệc Thiên hạ quyết tâm muốn làm nũng, kéo lấy cô không chịu bỏ qua, "Nhanh đi, nếu không anh đau đến chết đó..."

"Đau chết thì thôi." Má của Hàn Niệm đỏ ửng, động lòng người giống như nhuộm sắc xuân, dùng sức đẩy anh ra.

"Sắp chết rồi." Anh nói xong thì nặng nề ngã xuống, đè cô lên giường. Chấn động mềm mại, cả người cô bị anh ép sâu xuống, dù không thể động đậy, cũng đưa tay hung ác véo vào eo anh, "Hừ hừ hừ...không có gì sao lại nói sắp chết!"

Đường Diệc Thiên tóm lấy tay cô, đôi mắt sâu như biển sâu, "Sắp chết em có đau lòng không?"

Hàn Niệm muốn nhõ cho anh một ngụm, khuôn mặt chờ mong, kiên nghị của anh làm cô giống như bị thi ma pháp, ngấn người nhìn anh và nói, "Vâng...em đau lòng."

Mắt của Đường Diệc Thiên sáng lên, cúi đầu nhẹ nhàng hôn xuống, "Sắp chết mà có người đau lòng, là đủ rồi."

Trong cuộc đời này, có một người yêu, yêu mình, hận mình, nhớ nhung mình, đau lòng cho mình, tôi bằng lòng làm tất cả cho cô ấy.

Môi lưỡi giao nhau lúc động tình, tiếng chân đùng đùng từ xa đi đến gần, sau đó phịch một tiếng cửa phòng khép hờ mở ra. Tiếng vang trong phòng thực sự rất lớn, mắt Diệu Linh nhấp nháy, "Ba mẹ! Con tan học rồi!"

Đường Diệc Thiên quẹo luyến chống người dậy, nhìn bóng đèn nhỏ đã phá hư chuyện tốt, hết cách nhú mày, "Bây giờ anh có chút hối hận..."

"Hả?" Hàn Niệm nhú mày. Tiểu Diệu Linh chống hông bò lên giường, chen vào giữa ba mẹ, cười khanh khách, "Chơi hôn nhẹ sao ạ! Diệu Linh cũng muốn hôn nhẹ!"

Đường Diệc Thiên bị tách ra một bên, than thở, "Có lẽ nên ném nó ở nhà họ Hạ...đoạt về làm gì không biết!"

Ngày thứ sáu, Đường tiên sinh quả thực muốn mang vết thương ra trện. Buổi sáng trước khi xuất phát anh soi gương hết lần này đến lần khác để kiểm tra miếng dán trên miệng vết thương có bằng phẳng hay chưa. Hàn Niệm không nhịn được liếc nhìn anh, "Sao hôm nay anh còn điệu đà hơn phụ nữ vậy?"

"Không phải lần đầu tiên anh đến nhà trẻ sao..." Cuống quýt dán miệng vết thương lại, Đường tiên sinh bắt đầu bôi rồi xem ống tay áo sơ mi có ổn thoả hay chưa.

"Lần đầu tiên sao?" Hàn Niệm tức giận nói, "Anh nói lần đầu tiên sao?" Sau này vì để chứng minh mình là ba của Diệu Linh, anh đã đến rất nhiều lần!

"Là đầu tiên đến nhà trẻ tham gia hoạt động gia đình!" Đường tiên sinh nói một cách hợp tình hợp lý, "Có rất nhiều ba mẹ như vậy! Phải cho con anh giành được sĩ diện!" Nói xong cuối người hỏi Diệu Linh ở bên cạnh, "Diệu Linh, ba con có đẹp trai không?"

Diệu Linh rất nể mặt, giơ ngón tay cái lên khen, "Rất đẹp trai!"

Đường tiên sinh còn chưa kịp đặc ý, nháy mắt lại rơi vào vực sâu, Diêu Linh nói tiếp, "Nhưng tất cả mọi người đều nói mẹ xinh đẹp! Ba của Tiểu Lạc nè, ba của Hoa Hoa nè, ba của Tiểu Bàn nè...đều nói mẹ con xinh đẹp!"

"Không có ai nói ba đẹp trai sao?" Anh có phần không cam tâm hỏi, "Cô giáo ấy? Có nói không?"

"Có nói ạ!" Diêu Linh gật đầu. "Nhưng con nói với các cô, tuy ba con đẹp trai, nhưng lá gan rất nhỏ, sợ nhất là mẹ con!"

"..." Tay chỉnh caravat trượt mạnh qua, caravat thắt trên cổ họng, ghìm Đường tiên sinh không nói được chữ nào.

* * *

Hoạt động buổi sáng ở nhà trẻ là ba mẹ ngồi ở hàng cuối của phòng học lắng nghe các bạn nhỏ học. Các bạn nhỏ vì muốn để ba mẹ nhìn thấy biểu hiện tích cực của mình, giơ tay lên phát biểu mà hận không thể giơ lên đến trần nhà.

Lúc còn nhỏ Hàn Niệm trông mong lớn lên, cảm thấy sau khi lớn lên cuộc sống chắc chắn sẽ muôn màu muôn vẻ, nhưng chờ đến khi lớn lên rồi mới hiểu, ở tuổi không hiểu gì sẽ đơn thuần và tốt đẹp đến cỡ nào.

Có người nói cho bạn biết, nên làm gì, không nên làm gì, không cần mình phải suy nghĩ cái gì đúng, cái gì sai, nói gì nghe nấy chưa chắc không phải là sự lệ thuộc hạnh phúc.

Ở tuổi đó, chỉ cần ăn cơm thật ngon, chỉ cần không khóc không ầm ĩ, chỉ cần không đá ra quần, chính là đứa bé ngoan trong mắt ba mẹ và người lớn, đơn giản mà dễ khiến người ta hài lòng. Nhưng đến khi lớn lên, học hành, công việc, hôn nhân, do dù bạn có ăn cơm thật ngon, không khóc

không âm ỉ, cũng không có cách nào khiến người ta vừa lòng một trăm phần trăm.

Hàn Niệm hơi sợ hãi, không biết có phải đợi khi Diệu Linh lớn lên, mình cũng từ từ có bất mãn với thằng bé không, biết rõ không nên, nhưng vẫn sẽ áp đặt đủ loại yêu cầu lên vai nó. Đường Diệc Thiên luôn biết Hàn Niệm có suy nghĩ đó, trước kia lúc chưa có con, cô cứ lo trước tính sau như vậy.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 46.2

"Em suy nghĩ nhiều quá rồi, con cái không nhất định vì yêu cầu của ba mẹ mới vất vả cố gắng, áp lực tăng lên gấp bội..." Anh nhỏ giọng khuyên bảo cô, "Em xem em, không phải trước kia vì anh mới yêu học hành sao, năm hương nhỏ còn có thể biến thành thanh viện, hướng chi là Diệu Linh nhà ta!"

Con của anh vừa thông minh vừa dễ thương, sau này nhất định siêu giỏi! Trò giỏi hơn thầy mà!

Hàn Niệm bĩu môi phản bác, "Chẳng lẽ anh không có à?"

"Anh có!" Đường Diệc Thiên rộng rãi thừa nhận, "Vì em anh mới phấn đấu lập nghiệp! Cho nên sau này Diệu Linh gặp người trong lòng, sẽ chạy còn nhanh hơn thỏ, hoàn toàn không cần em châm dầu cho nó!"

Diệu Linh mang mũ con thỏ nhỏ ngồi trên hàng trước của phòng học, kê sát vào một bạn nữ ngồi chung bên cạnh nói nhỏ gì đó. Hàn Niệm không khỏi đau lòng, "Nghĩ vậy thật thâm, mình nuôi con lớn lên, người khác lại quạt cho chuyển động, chạy với người ta..."

"Cho nên đi với em đến cuối cùng, chắc chắn không phải là con trai em." Đường Diệc Thiên nói xong thì ngồi thẳng lên, ban đầu anh đã là phụ huynh nổi bật nhất trong đám, thẳng lưng nữa, càng nổi bật hơn. Anh cười đắc ý với vẻ mặt "Em hãy mau đến dựa vào anh" vô cùng đáng ghét.

Hàn Niệm nheo mắt, im lặng quay đầu đi, nếu sau này Diệu Linh di chuyển từ ba nó, còn tìm được một nửa kia sao? Đường như lại có thêm

phiền não mới...

* * *

Sau bữa trưa, là thời gian chơi của gia đình. Nội dung của trò chơi đầu tiên rất phù hợp với lễ Phục Sinh là trò chơi tìm trứng màu, các bạn nhỏ đều tự vẽ trứng màu rồi giấu ở sân thể dục và vườn hoa, sau khi giấu xong thì để ba đi tìm, ai trong mấy vị ba kia tìm được nhiều trứng nhất thì chiến thắng.

Trò chơi còn chưa bắt đầu, Đường Diệc Thiên đã xoa tay.

Các mẹ ở bên cạnh không có gì làm bắt đầu nói chuyện phiếm, mẹ của Tiểu Lạc nói với Hàn Niệm, "Tiểu Lạc nhà chúng tôi nói ba con bé nói mẹ của Diệu Linh rất xinh, hôm nay nhìn thấy, thực sự rất xinh đẹp. Chỉ có điều ba của Diệu Linh cũng rất tuần tú!"

Nghe người khác khen mình, Đường tiên sinh ngoài mặt lạnh nhạt, ra vẻ thờ ơ quay đầu lại mỉm cười, "Diệu Linh nhà chúng tôi giống tôi, cũng rất tuần tú, còn rất, tuyệt, vời nữa!"

"Không phải Diệu Linh lớn lên giống mẹ sao?" Mẹ Tiểu Lạc quan sát hai vợ chồng bọn họ một cách tỉ mỉ, "Mẹ nhìn rất xinh xắn."

"Không! Sau này lớn lên sẽ giống tôi!" Đường tiên sinh bảo vệ quyền lợi của mình, "Thực ra nhìn kỹ lại, mắt và lông mày giống tôi!"

"Ừ..." Mẹ của Tiểu Lạc còn đang do dự, Đường tiên sinh đã nghiêm túc ra dấu giải thích, "Hơn nữa cô xem đuôi thẳng bé rất dài, chứng tỏ sau này lớn sẽ rất cao! Vội lại..."

Người ngày thường ít nói còn lạnh lùng và không thích giải thích nhiều như Đường tiên sinh, không hiểu tại sao lại gia nhập với các phụ huynh. Trong phút chốc đồng sự trưởng của Thịnh Thế biến thành người

cha vô cùng bình thường, thích khoe khoang con của mình, hy vọng người khác cũng khen con mình.

Lúc anh phân tâm, trò chơi trứng màu đã bắt đầu. Mấy đứa nhỏ không thông thạo việc giấu đồ này nọ, cả đám trứng màu đều đặt ở chỗ vô cùng dễ thấy. Cho nên anh nán lại như vậy, các ba khác vượt lên trước một bước, lượm cả rổ trứng thắng lợi trở về, Đường tiên sinh rút lại phía sau nên hai tay trống trơn.

Thấy ba trở về tay không, Diêu Linh tức giận dẫu môi, "Ba! Ba là người đứng chót đó!"

Đường Diệc Thiên muốn đến nhà trẻ giành sĩ diện cho con, không ngờ lại đạt hạng nhất đếm ngược, xấu hổ không phản bác được.

Hàn Niệm kéo Diêu Linh đang dẫu cái miệng nhỏ lại, "Diêu Linh, không được phép nói chuyện với ba như vậy. Mỗi người đều có chuyện mình thông thạo và không thông thạo, cho dù ba thua, cũng không có nghĩa là sau này không thắng!"

"Dạ..." Diêu Linh ngoan ngoãn gật đầu, nói xin lỗi với Đường Diệc Thiên, "Ba, con xin lỗi."

Đường Diệc Thiên vô cùng cảm động, Tiểu Niệm đã bảo vệ mình! Hàn Niệm lặng lẽ liếc sang anh, ho khẽ, "Em chỉ đang dạy con, ai là người đứng chót cũng không được chê cười người ta."

Cuối cùng cô thêm vào một câu, "Nhưng anh đúng là người đứng chót."

"..." Đường Diệc Thiên cắn răng giữ hình tượng lạnh nhạt và tự nhiên, lòng đang rỉ máu.

* * *

Trong trò chơi nhỏ của mấy bà mẹ tiếp theo đó Hàn Niệm thể hiện rất tốt, Diêu Linh vui vẻ vừa ôm mẹ vừa hôn. Đường Diệc Thiên bị lạnh nhạt vô cùng ghen tị, hận không thể lập tức có cơ hội để anh hồi sinh.

Kết thúc hoạt động, các cô giáo tuyên bố trò chơi cuối cùng là "Con khi con". Các bạn nhỏ được ba công trên lưng, bọn nhỏ ôm lấy cổ ba, hai đùi kẹp lấy eo ba, giống như khi mẹ công khi con, sau đó ba hít đất, ai làm được nhiều nhất, người đó thắng!

Cuối cùng cũng có cơ hội trở mình, Đường Diệc Thiên lập tức nói lỏng caravat, cởi ống tay áo, vén ống tay áo lên cánh tay, cánh tay khỏe mạnh có đường cong căng đầy và đẹp đẽ. Anh vốn đã cao lớn, lúc này mặc quần áo mỏng, càng lộ ra sự hấp dẫn, các mẹ không nhịn được nảy lòng hâm mộ Hàn Niệm, "Mẹ Diêu Linh, chị thật hạnh phúc!"

Nếu nói không có lòng hư vinh thì không phải, ngoài miệng Hàn Niệm không nói gì, trong lòng cũng có cảm giác tự hào. Ừ, tên tự phụ tự mãn này, coi như có chút vốn liếng.

Cũng may Đường Diệc Thiên không biết thế giới nội tâm của cô, nếu biết được, nhất định anh sẽ phản bác, sao có thể tính là một chút vốn liếng chứ! Lúc trước rõ ràng năm hương nhỏ đã bị anh làm mê mết, chắc chắn anh phải có rất nhiều vốn liếng!

Lưu loát đặt Diêu Linh lên lưng, Đường Diệc Thiên làm liên tục bốn năm cái, không tốn chút sức. Cô giáo không nhịn được nhắc nhở anh, "Ba Diêu Linh, trận đấu vẫn chưa bắt đầu, bây giờ anh làm sẽ không tính đâu."

Đường tổng của Thịnh Thế từ trước đến nay rộng lượng hào phóng trên thương giới, không để ý đến chuyện vật vãn, vì thế thoải mái làm lại mấy cái nữa, "Không sao, làm trước nhường bọn họ mười cái."

Diêu Linh nằm chặt trên lưng ba, ở phía sau tấm lưng rộng rãi và cường tráng của ba, lúc lên lúc xuống vô cùng vững vàng, "Ba thật lợi hại!"

Được con trai cổ vũ, tăng thêm sức lực, Đường Diệc Thiên đảm bảo, "Chắc chắn ba sẽ lấy hạng nhất cho con!"

Trận đấu bắt đầu, Đường Diệc Thiên lập tức dùng ưu thế mà dẫn đầu. Qua 20, đã hơn phân nửa phụ huynh ngã xuống. Qua bốn mươi cái, chỉ còn một ít phụ huynh có sức khỏe cường tráng có thể miễn cưỡng đuổi kịp anh, qua 60, toàn hội trường chỉ còn lại một mình Đường tiên sinh.

Nhưng anh không có ý ngừng lại, cánh tay trái bị thương còn chưa khỏi hẳn, gánh nặng quá lớn, vì thế Đường tiên sinh tự miễn rút tay trái vào, chỉ còn một mình cánh tay phải tiếp tục cúi người theo tiết tấu.

Các bạn nhỏ và phụ huynh cả hội trường đều đếm số giúp anh, "81, 82... 93, 94... 99, 100!"

"Wow!" "Thật lợi hại!" "Tuyệt quá!"

Trong tiếng reo hò của cả hội trường, Đường tiên sinh dừng lại với con số hoàn mỹ đó. Dưới ánh mặt trời mùa xuân, vận động kịch liệt như vậy, anh đã sớm đầy mồ hôi, vạt áo sơ mi phía trước và phía sau đều ướt một mảng lớn, giống như thiếu niên mười bảy mười tám tuổi đầy mồ hôi như mưa, tuổi trẻ tùy tiện.

Anh ôm con trai mỉm cười đi về phía Hàn Niệm, nụ cười sáng chói của hai cha con dưới ánh mặt trời rực rỡ y chang nhau.

Anh kiêu ngạo nói với cô, "Nếu không công Diệu Linh trên lưng, anh có thể làm 150 cái đó!"

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 47.1

Hoạt động của nhà trẻ kết thúc lúc gần tối, Diệu Linh chơi vui vẻ cả ngày, ham vui cũng không ngủ trưa, bụng nhỏ đã sớm đói meo.

Ngồi trên cánh tay rắn chắc của ba, thằng bé ôm Đường Diệc Thiên hỏi, "Ba, hôm nay có thể ăn gà chiên không ạ?" Gần đây biểu hiện của nó đều rất tốt, được rất nhiều bông hồng nhỏ bằng vải len sọc!

Nhưng mọi chuyện đều giống như Diệu Linh đã từng nói, ba rất sợ mẹ! Cho nên quyền quyết định không nằm trên tay Đường Diệc Thiên, anh chỉ có quyền đưa ra ý kiến, và vứt bỏ quyền đề nghị. Đường tiên sinh thử nhìn sang Hàn Niệm, "Hay là...Hôm nay đi ăn gà chiên đi." Dù sao thì hôm nay cũng là ngày đặc biệt, là kỷ niệm năm năm ngày cưới của bọn họ, dù ăn gì cũng phải hỏi ý kiến của bà xã.

Tuy mấy ngày trước Hàn Niệm âm ỉ nói không phải những người trẻ mười bảy mười tám tuổi làm chi mấy ngày kỷ niệm tầm phào đó, nhưng trên thực tế cô vẫn rất chờ mong ngày này sẽ có sự bất ngờ đặc biệt nào đó. Tuy mấy ngày nay cô và Đường Diệc Thiên không có sóng gió gì, nhưng không ít chuyện vẫn ứ đọng lại trong đầu của cô, Đường Diệc Thiên đã hứa với cô sẽ chấm dứt mọi chuyện, cô cũng hy vọng có thể kết thúc.

Ngày kỷ niệm tròn năm năm, có thể cho dấu chấm tròn lên tất cả không? Hàn Niệm đang chờ một cái kết, để bắt đầu một cái khác.

"Sao cũng được." Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng Hàn Niệm vẫn lạnh nhạt. Đường Diệc Thiên quan sát nét mặt của cô, xác định

cô không tức giận, thì nâng Diệu Linh trong lòng lên, cồng trên vai mình, "Diệu Linh! Ba dẫn con đi ăn gà chiên!"

"Còn có coke nữa!" Diệu Linh nín chặt lỗ tai ba bố sung, vẫn không quên cúi đầu nói với mẹ, "Mẹ cũng ăn gà chiên và coke!"

Hàn Niệm liếc hai cha con một cái, hừ khế. Tròn năm năm đi ăn gà chiên, anh thực sự cho rằng mình và anh là vợ chồng già à! Còn chưa lãnh hôn thú đó!

Lúc xe đi ngang qua "Bách Liên" không có dừng lại, Diệu Linh nằm sấp trên cửa sổ nhìn thấy tiệm Fastfood, nôn nóng đến mức đập lên kiếng, "Ba ba ba...Ở đó kìa!"

Ba ba ba liên tiếp...Giòn tan giống như đậu rang, Đường Diệc Thiên quay đầu hỏi Hàn Niệm, "Có phải thằng bé cũng gọi Hạ Đông Ngôn như vậy không?"

"Ừ, không khác lắm..." Hàn Niệm gật đầu, lúc Diệu Linh vừa biết nói, nói chuyện đều là một chuỗi dài như vậy.

Đường tiên sinh vô cùng hài lòng, "Anh đã nói rồi, chắc chắn gọi Hạ Đông Ngôn là bánh bánh bánh, không phải ba!"

(Bánh và ba bên tiếng trung đọc giống nhau nên anh Đường mới nói vậy.)

Hàn Niệm thật bội phục anh đến giờ vẫn còn nhớ chuyện này, ngây thơ đến mức khiến người ta ngạc nhiên!

Nhìn tiệm Fastfood xa dần, Diệu Linh truy hỏi ba, "Ba, đi ăn đâu gà chiên vậy ạ?"

"Đi ăn gà chiên ngon nhất!" Nụ cười của Đường Diệc Thiên lập tức lộ ra kế hoạch trước đó của anh, Hàn Niệm nheo mắt nhìn anh từ trên xuống dưới, anh để vẻ mặt kiên định là "Em có nhìn anh cũng sẽ không nói."

Trẻ con! Hàn Niệm nghiêng đầu dựa vào cửa sổ xe lười phản ứng lại anh.

* * *

Hôm nay Paradise tạm ngừng kinh doanh.

Thang máy thông suốt chạy thẳng đến tầng cao nhất, trong phòng ăn không có một bóng người, Hàn Niệm lập tức biết tên đáng ghét nào đó đã sớm sắp xếp mà còn làm bộ làm tịch.

Nhưng mà, cô cũng rất mong anh có sắp xếp sự ngạc nhiên này. Bị người ta chọc trúng tâm tư, cảm giác này có chút ngại ngùng cũng hơi xúc động, ngây thơ lại ngọt ngào, rõ ràng cô đã không còn là thiếu nữ ngây thơ, vẫn bị làm cảm động, thực ra tâm tư của phụ nữ rất đơn giản...bạn quan tâm họ, họ cũng sẽ quan tâm đến bạn, bất cứ lúc nào cũng cảm thấy ấm áp.

Cảm xúc đè nặng trong lòng, Hàn Niệm kiêu ngạo nói, "Không có hoa tươi, pháo bông gì sao..." Trước kia lúc bọn họ yêu nhau, anh đã làm ra chuyện ác tặc đến mức tận cùng nhưng vẫn rất có phong cách."

"Đương nhiên không!" Đường tiên sinh tương đối thành thực và chẳng chặc phủ nhận sự ngây thơ lại nhàm chán của mình trong quá khứ, "Hoa không lâu sẽ héo, pháo bông cũng chỉ rộn ràng nhất thời, bây giờ có con rồi, chúng ta phải tiết kiệm tiền!"

"..." Hàn Niệm nhìn lướt qua nhà hàng vắng vẻ không có một bóng người, hội sở cao cấp nhất thành phố J ngừng kinh doanh một ngày, là tiết kiệm tiền sao?

Vẫn ngồi ở chỗ đặc biệt gần cửa sổ, Diệu Linh ngồi ngoan ngoãn hỏi ba, "Ba, không phải ăn cua ở đây sao? Sao có gà được ạ?"

"Đương nhiên là có, còn rất ngon." Đường Diệc Thiên cởi áo khoác nhỏ trên người thẳng bé ra, chỉ vào bếp trưởng đang khoanh tay chờ ở bên cạnh nói với Diệu Linh, "Diệu Linh, con muốn ăn gì thì nói với chú này, chú này sẽ làm hết."

"Con muốn ăn gà chiên! Chân gà chiên! Cánh gà chiên! Khoai tây chiên! Tôm chiên! Kem chiên! Rất nhiều đồ chiên!" Bụng của Diệu Linh đã sớm đói đến kêu xì xào, vội vàng nói một đồng hồ.

Bếp trưởng cười ghi lại, liếc sang hỏi Đường Diệc Thiên, "Vậy còn tiên sinh và phu nhân? Vẫn như lúc đầu đã định?"

"Ừ." Đường Diệc Thiên gật đầu, khẽ gõ đầu ngón tay, "Gà chiên cho thẳng bé ăn, chúng tôi vẫn như lúc đầu đã định."

Nhìn anh làm ra vẻ bí mật, Hàn Niệm cũng không truy hỏi, tao nhã giữ khăn ăn ra, cô muốn xem, cái Đường tiên sinh gọi là "Tiết kiệm tiền" vào ngày kỷ niệm là thế nào.

* * *

Màn đêm buông xuống, ngoài cửa sổ đã có đèn noen nhiều màu sắc, Hàn Niệm bắt đầu hơi đói, hồi tưởng lại lúc học cấp ba, ngày nào cũng giờ này mới tan học. Đường Diệc Thiên và Đường Diệc Nhu đứng bên ngoài phòng học chờ cô, ba người cùng nhau về nhà.

Lúc đó bọn họ đều ở thời kỳ trưởng thành, đến tiết cuối buổi chiều gần như là vô cùng đói. Sau khi tan học hoàn toàn không kịp chờ về đến nhà nên phải ăn một bữa lót dạ trước. Khi ấy cô thích ăn nhất là ở tiệm hoành thánh ở góc đường phía đông của trường, hoành thánh nấu với lửa

nhỏ, hoành thánh mỏng và nhỏ, rắc tôm khô và tỏi hoa, hoà với mỡ heo, thơm nứt mũi.

So với hoành thành, cô càng thích dầu ớt ở tiệm đó hơn, từ trước đến giờ cô luôn thích ăn cay, lần nào cũng bỏ mấy muỗng, húp ừng ực trước ánh mắt ngạc nhiên của Đường Diệc Thiên và Đường Diệc Nhu, cay đến mức nước mũi chảy ròng ròng.

Có lần Đường Diệc Thiên đáng cược thua cô, cô bỏ vào chén anh mấy muỗng dầu ớt, muốn anh húp hết để trừng phạt, Đường Diệc Thiên lấy hết can đảm bưng chén lên uống gần phân nửa, bị sặc đến mặt đỏ bừng.

Dáng vẻ đỏ mặt của anh rất đẹp, lúc đó Hàn Niệm nghĩ, sau này không biết có bao giờ anh đỏ mặt với mình không? Không phải vì dầu ớt, mà vì cô...

Về sau cô đến tìm tiệm này, lại phát hiện đã đóng cửa từ lâu. Tìm thấy mấy tiệm hoành thánh khác, nhưng không tìm thấy hương vị quen thuộc đó. Áo mới là áo tốt, không có người như xưa, có một số thứ trong ký ức, càng lâu càng khiến người ta hoài niệm.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 47.2

Phục vụ đây gà chiên của Diệu Linh ra, đủ loại còn "Chiên rất nhiều". Đây mũi đều là mùi gà chiên, Hàn Niệm hơi cau mày, lại ngửi thấy một mùi đặc biệt trong mùi nồng nặc này.

Mùi thơm đặc biệt của dầu ớt, cô vừa ngửi thoáng qua cũng phân rõ được sự khác biệt. Lúc này Đường tiên sinh nhoẻn miệng cười, phục vụ bưng hai chén hoành thánh nấu với lửa nhỏ ra, "Đường tiên sinh, đây hoành thánh với dầu ớt ngài đã đặt trước đó."

Dầu ớt trong nước tỏa ra, trên mặt có rải tôm khô và tỏi hoa, hoành thánh cũng mỏng, giống ngày xưa như đúc! Lúc này Hàn Niệm không dè dặt nữa, cầm muống múc một miếng, "Trời ạ! Là mùi vị này!"

Cô ăn được món ăn ngon, cặp mắt vẫn sáng lên như trước đây, giọng nói cũng trở nên vui sướng và trong trẻo, Đường Diệc Thiên thu nụ cười của cô vào mắt, lưu giữ lại.

Hàn Niệm đang mở lớn miệng cắn ăn, "Sao anh biết cách làm vậy? Anh tìm đầu bếp làm hoành thánh ở đâu?"

Đường Diệc Thiên từ tốn húp một miếng, ừ, mùi vị thực sự vẫn giống như trước kia. Sau khi đánh giá một lần, anh đặt muống xuống, tuy không thể hiện ra thái độ tự hào, nhưng hất cằm đã để lộ sự tự hào trong lòng, "Anh đi tìm vợ chồng già kia, sau đó mời bọn họ tới đây, chuyên làm hoành thánh. Vậy lúc nào cũng có thể ăn!"

Đường Diệc Thiên nói xong lại nếm thêm một miếng, "Hương vị vẫn vậy đúng không?"

"Ừ ừ..." Dầu ớt bọc lấy cục hoành thánh nhỏ nóng hổi, vừa cay vừa nóng, Hàn Niệm nói chuyện cũng không rõ, "Ngon, ăn rất ngon..."

Đường tiên sinh vỗ tay. Hàn Niệm không nhịn được có chút tò mò, anh còn bí mật gì khác sao?

Ba bốn người phục vụ lần lượt bưng đủ thứ lên bàn, ngay cả Diệu Linh đang tập trung cắn gà cũng không thể không ngạc nhiên há hốc miệng, "Wow! Thật nhiều món!"

"Trước kia em ăn bánh xoài ngọt, trên mặt là quả mâm xôi xanh! Còn có cháo nữa, thối như vậy không biết sao em ăn hết được. Đây là bánh hẹ ở trước cổng trường đại học J, lát nữa ăn xong đừng nói chuyện với anh. Em ăn cháo củ sen với đường này trước đi, mua về có hơi lạnh..." Đường Diệc Thiên để đủ thứ trước mặt cô, mỗi một món đều đầy kỷ niệm từng có của bọn họ, hơn nữa anh còn nhớ hết tất cả, thậm chí nhớ rõ hơn cô.

Hương vị chân thật mộc mạc, đậm đặc mùi tinh khiết, còn có chàng trai vào mùa đông dậy sớm hơn cô đi mua cháo sen với đường cho cô...

Hồi ức giống như nước suối ở khe núi chảy xuống từ từ, trong vắt, trong suốt, gội rửa đau khổ, tuyệt vọng, quá khứ khủng khiếp, tốt đẹp đến mức làm người ta muốn khóc.

Hình như có gì đó trào từ trong hốc mắt ra, sau đó lướt qua gò má, hơi ngứa, Hàn Niệm vừa nâng tay sờ, lại đụng phải dầu ớt dính trên tay, vành mắt nhói nhói, ướt át càng trào ra nhiều hơn.

"Đường Diệc Thiên.." Cô che mặt gọi anh.

"Sao?"

"Anh tiết kiệm tiền thật..."

Anh mỉm cười, kéo nắm hương nhỏ đang khóc bù lù bù loa vào lòng giống như dỗ dành con nít, nhẹ nhàng vỗ về. Đã nhiều năm như vậy rồi, cô vẫn không học được cách khóc đẹp mắt hơn, khóc lên vẫn khó coi như cũ, "Ừ, thật ra em nghe nói kết hôn càng tiết kiệm tiền hơn, chỉ cần chín khối..."

Vùi ở trong ngực anh ngượng ngùng không muốn con trai nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ của mình, đầu gần như muốn chui vào trong quần áo của anh, cách áo trong, Đường Diệc Thiên cảm nhận được sự ẩm ướt lạnh lẽo. Anh có chút hèn hạ nói, "Em khóc khó coi như vậy, ngày mai sợ không chụp hình được, hay là, ngày một đi rồi kết nhé?"

Người trong lòng khóc dữ hơn, vừa khóc vừa véo anh, may là ở chỗ này không có người ngoài, Đường tiên sinh bị cô véo không nín được cười phá lên, "Được rồi...ha ha, Tiểu Niệm...ha ha...đừng véo..."

Nắm hương nhỏ ngẩng đầu lên, lau sạch nước mắt nước mũi trên mặt, kiêu ngạo hừ một tiếng, "Sao có thể gả cho anh dễ thế chứ! Nhẫn cầu hôn đâu!"

Dường như Đường tiên sinh đã sớm đoán được cô muốn nói gì, giống như biến ma pháp lấy một hộp nhẫn màu tím từ trong ngực ra, anh đặc ý nói, "Ý em là có nhẫn sẽ gả đúng không?"

Không cho cô cơ hội phản bác, anh đã từ từ mở cái hộp ra, một chiếc nhẫn đính kim cương màu hồng phấn lấp lánh giống như viên "Tượng niệm" nằm trong hộp nhưng màu tối, óng ánh rực rỡ.

Người đàn ông cao lớn rần rỏi quỳ một gối xuống, anh nhìn tất cả bằng sự cao ngạo, lạnh lùng ít nói, nhưng chỉ có ở trước mặt người phụ nữ này là anh có thể cúi đầu, có thể tình cảm và dịu dàng, thậm chí ngây thơ giống như một thiếu niên liều lĩnh.

Anh đưa nhẫn ra, nâng tay cô lên, nhưng không vội đeo vào, mà cẩn thận, chân thành hỏi nguyện vọng của cô. Tuy anh đã cố dè nén, nhưng vẫn vì xúc động mà giọng nói khàn khàn, so với giọng trầm thấp thường ngày của anh, khàn khàn đầy tình cảm lại bù tai hơn.

"Tiểu Niệm..." Chỉ nói hai chữ, anh cũng nghẹn ngào. Tuy tất cả đều làm cho cô bất ngờ, anh cũng đã sớm chuẩn bị kế hoạch, nhưng đến giờ phút này, thậm chí anh còn kích động hơn cô vừa rồi.

Bọn họ quen nhau ở thời thiếu niên, tình cảm mười năm từ ngây thơ rồi đến thắm thiết nồng nhiệt. Vì thù hận mà bọn họ xa nhau, ba năm nhớ nhung từ hận tới tận xương tuỷ cho đến nhớ nhau điên cuồng. Không phải anh chưa từng nghĩ có lẽ sẽ mất cô cả đời, nhưng anh biết anh sẽ mang theo tình yêu sống với quãng đời còn lại, bởi vì nếu không phải cô, thì tuyệt đối cũng không có bất cứ ai.

Vì cô cười mà vui vẻ, vì cô khóc mà đau lòng, tình yêu đã hoà vào máu thịt, lấy nó ra sẽ chết!

13 năm, thời gian trôi thật mau, cô vẫn là năm hương nhỏ khóc và thối bong bóng nước mũi giống như năm đó, anh vẫn là chàng thiếu niên rạng ngời sáng chói trong mắt cô.

Anh nói, "Let's go back..."

Để chúng ta quay về quá khứ, bắt đầu lại lần nữa. Anh đã từng làm bạn với em ở tuổi thanh xuân, sau này anh muốn làm bạn với em suốt quãng đời còn lại, không biết, em có bằng lòng không? Tặng anh một hạt đậu đỏ, tóc bạc vẫn bên nhau.

Với anh, cô là người phụ nữ anh yêu đến tận xương tuỷ, còn đối với cô, anh đã sớm là máu thịt của cô.

Cô nặng nề gật đầu, nước mắt rơi xuống nhẵn, tiếng nhỏ giống như kim rơi, nước mắt vỡ oà, ướt cả viên trái tim tưởng niệm.

Trông suốt, sáng bóng, giống như quá khứ.

Anh lấy nhẵn ra, cẩn thận đeo vào cho cô, trên ngón áp út của cô, chỉ có thể đeo nhẵn của anh.

Cả đời cả kiếp, chỉ mình người này.

* * *

"Ba!" Diệu Linh gọi anh, hai bàn tay nhỏ bé đầy dầu xua tay với anh, "Ba diễn không hay! Trên tivi đều nói là, em có bằng lòng không?"

Phì một tiếng Hàn Niệm nín khóc cười lên, Đường tiên sinh bị con trai ruột phá làm xấu hổ, cứng đầu cố chống, "Không phải ý của ba vừa nói chính là em có bằng lòng không sao?"

"Không phải!" Từ nhỏ Diệu Linh đã lớn lên ở nước ngoài, đương nhiên là nghe hiểu những lời này! "Ba nói, chúng ta quay về! Quay về đâu? Về nhà sao? Về nhà gì chứ?"

Đường tiên sinh vô cùng tức giận, "Về nhà ăn tươi mẹ con!"

Diệu Linh trừng đôi mắt nhỏ, "Thì ra ba đúng là bà ngoại sói!"

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 48.2

"Anh phát điên gì vậy!" Hàn Niệm dùng sức hất tay, "Hồi nãy em tắm rồi!"

Đường Diệc Thiên quay đầu, đôi mắt tối tăm vô cùng đáng sợ, vươn tay xách cô còn đang mặc quần áo ném vào trong bồn tắm, bọt nước văng khắp nơi. Hàn Niệm hoảng sợ la to, anh nhấc chân bước vào, nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang đập loạn trong nước của cô, một tay đỡ ót cô hôn mạnh xuống, không cho cô có cơ hội chống cự và tranh luận.

Năm năm trước cô ngoan ngoan thế kia để mình ăn hết, năm năm sau...cũng phải giống vậy!

Lúc bắt đầu nụ hôn mất hồn vô cùng điên cuồng và vội vã, sau đó dần dịu dàng và tỉ mỉ, đầu lưỡi thưởng thức hương vị của cô. Quần áo của hai người đã sớm ướt sũng nước ấm, Đường Diệc Thiên kéo đai lưng nhỏ ướt nhẹp loạn xạ, Hàn Niệm co lại lui về phía sau, lại bị anh kéo mạnh vào trong ngực của anh, cơ thể nóng hổi đụng vào nhau, giống như muốn phun ra lửa.

Giọng nói của anh khàn đi vì dục vọng mãnh liệt, "Tiểu Niệm, năm năm vui vẻ..."

"Ừ..." Cô dựa vào người anh, nước cũng nóng, anh cũng nóng, nóng đến mức cô gần như không nói ra lời.

Anh khẽ cắn vào vành tai của cô, "Anh yêu em."

* * *

Không chỉ một lần Hàn Niệm nghĩ về vấn đề của quá khứ, hiện tại và tương lai, nơi đó có tình yêu đối với anh, cũng có sự căm hận đối với anh, có nên quên quá khứ với anh không, bây giờ có nên trả thù không, tương lai có nên rời khỏi anh không.

Buồn cười nhất là, tất cả mọi thứ đều xoay quanh anh.

Giống như yêu và hận của cuộc đời này, quên hay nhớ, tra tấn nhau hay quên nhau, đều chỉ liên quan đến người đàn ông này.

Lúc bọn họ yêu nhau có một lần cãi vã. Khi ấy Hạ Đông Ngôn giống như một dũng sĩ không sợ chết, liên tục làm bức tường thịt chắn ngang trước mặt Hàn Niệm. Hàn Niệm giận dữ nói, "Đường Diệc Thiên, anh nghĩ em không có anh thì không được sao! Hạ Đông Ngôn cũng không thua gì anh đâu!"

Đường Diệc Thiên vốn định dỗ dành cô, giống như từ trước đến nay anh hay làm, nhưng ý của cô là...muốn chia tay? Không hiểu sao anh lập tức bốc lửa. Theo anh, dù giữa bọn họ âm ỉ thế nào, cãi nhau ra sao, cũng không nên nói chia tay. Cho nên anh cũng tức giận, "Tốt, vậy em đổi thử xem!"

Hàn Niệm tức giận hất tay bỏ đi.

Hạ đại thiếu gia tận dụng triệt để, vui vẻ hện Hàn Niệm đi ăn cơm. Cả bàn đều là món cay Tứ Xuyên và Hồ Nam mà Hàn Niệm thích, bên tai không có Đường Diệc Thiên lải nhải..."Đừng ăn cay như vậy!" "Ăn chút rau cải đi!" "Uống chút trà hoa cúc đi!" Khẩu vị của cô tăng nhiều hơn, quét sạch hết các món ăn một cách thoải mái.

Đến tối trở về ký túc xá, bao tử như bị lửa đốt, sau đó đau thắt khiến cô chảy nước mắt. Cô lấy điện thoại di động ra gọi cho Hạ Đông Ngôn, nửa

đêm hai ba giờ, Hạ đại thiếu gia đã sớm tắt máy đi ngủ. Lâm vào đường cùng cô phải gọi điện thoại cho Đường Diệc Thiên, cô chỉ muốn hỏi anh, trước kia cô đau bao tử anh mua thuốc bao tử gì cho cô uống, trước kia cô chưa bao giờ nhớ tới việc này, bị bệnh đều là anh mua thuốc.

Diễn biến kế tiếp giống như mấy chuyện tình yêu ngày xưa, đêm khuya không có xe taxi, anh công cô chạy đến bệnh viện. Lúc đó anh đã mất đi tất cả, chỉ có cô là bờ vai của anh, đứng phía sau anh.

Cô nhớ đêm đó trăng rất tỏ, chiếu vào trên người anh giống như một luồng sáng. Hoàng tử mất đi sự chói lóa, nhưng vẫn là một kị sĩ, giẫm lên trăng mà đến.

Thực ra không phải Hàn Niệm cảm động việc anh công mình trên lưng chạy như điên, lúc anh ở bên cạnh mình cô đã hoàn toàn tỉnh ngộ, những thứ nhỏ nhặt cô không để ý, vậy mà đã sớm xâm nhập vào trong cuộc sống của cô.

Rời khỏi anh, cô không còn chỗ dựa nữa.

Lúc đó Hàn Niệm nằm trên lưng anh, được anh công chạy càng đau hơn, mồ hôi chảy xuống từng giọt. Anh dỗ dành cô, "Em đừng để ý tới, đừng nghĩ đến đau, em đếm nhịp tim của anh đi, đến bệnh viện nhanh thôi." Cô ngoan ngoãn dán vào lưng anh, đếm tiếng tim đập dồn dập của anh, "Một, hai, ba..."

Anh đột nhiên nói, "Tiểu Niệm, xin lỗi. Anh không nên cãi nhau với em." Anh tức giận, nhưng anh đau lòng cho cô hơn. Thương cô chịu oan ức hơn mình.

Sau khi vô nước biển ở bệnh viện, cô hỏi anh, "Đường Diệc Thiên, sao anh lại đối xử tốt với em như vậy..."

Trên thế giới này, chắc chắn có người hiểu chuyện hơn cô, dịu dàng hơn cô, có tư cách nhận được tình yêu của anh hơn cô,

Anh đang thối cháo còn nóng cho cô, cúi đầu, lông mi đẹp phản chiếu trong mắt anh, anh vừa giận vừa nói, "Có lẽ là kiếp trước giết em, kiếp này phải trả..."

Lúc này Đường Diệc Thiên đang ngủ say bên cạnh cô, cô nằm trước ngực anh lắng nghe nhịp tim vững vàng. Lại một đêm mất ngủ, cô dùng đêm dài để từ từ nhớ về quá khứ, vô cùng ngọt ngào.

Nếu kiếp trước anh thực sự đã giết cô, vậy còn cô? Chắc cũng vậy, chắc chắn kiếp trước bọn họ là kẻ thù, huỷ diệt nhau, đến chết linh hồn cũng dây dưa cùng một chỗ, đợi đến kiếp này, yêu nhau giết nhau.

Nghĩ đến đây cô hơi bối rối, dán sát vào anh ngủ thiếp đi.

Nhưng giấc ngủ của cô cũng rất cạn, sáng sớm cô đã tỉnh. Đường Diệc Thiên ở bên cạnh ngâm nga giống như một đứa trẻ, tiếp tục ngủ say.

Hàn Niệm lặng lẽ đứng dậy, di động bên cạnh khẽ rung, tin nhắn sáng sớm không phải là chào hàng cũng là lừa bịp, Hàn Niệm cầm di động đi vào toilet.

Mở khoá, lại là tin của luật sư Trương gửi đến, Hàn Niệm hơi nhóm dậy, tin nhắn không dài, nhưng chữ nào cũng vô cùng đáng sợ.

"Ba cô được chuẩn đoán mắc chứng phình mạch."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 90

Phình mạch xảy ra trong não, đặc điểm chính là vỡ bất thành hình, làm cho động mạch trong não vỡ ra mà chết. Thường xảy ra ở những người già ngoài năm mươi, hay kèm theo huyết áp cao, và bệnh động mạch vành.

Hàn Niệm biết ba có cao huyết áp, nhưng không nghiêm trọng lắm, mấy năm qua cơ thể ông luôn khỏe mạnh, dù ba năm sống trong lao tù, nhưng ông đều nói với cô không có bệnh gì nặng, trước đó Hàn Niệm đến thăm sắc mặt của ông vẫn tốt.

Bây giờ nghĩ lại Hàn Phục Chu thường hay nhức đầu nhẹ, nhưng lúc ấy, ông làm việc bận rộn không chú ý tới, cúi đầu làm việc một thời gian dài, cổ tê cứng cũng là chuyện thường.

Sau này trong lúc thẩm tra, ông chợt nhức đầu dữ dội, cũng chỉ cho là sự giận dữ tích tụ gây ra. Hiện tại luật sư Trương nói cho Hàn Niệm biết, mấy ngày trước thị lực của Hàn Phục Chu đột ngột mất cảm giác, cơ mắt tê liệt, sau khi bệnh viện trong tù làm CT cộng thêm kiểm tra Doppler màu xác nhận mắc chứng phình động mạch.

Toà tuyên phán những tội phạm bị bệnh ở tù chung thân ở tù bảy năm trở lên sẽ được tạm tha. Hàn Phục Chu mới chịu hình phạt có ba năm, hiển nhiên không phù hợp yêu cầu. Lúc trước Hàn Niệm nghĩ mọi cách để ba mình giảm hình phạt rồi sau đó lấy lý do cơ thể không khỏe để được phóng thích.

Sau khi bị Đường Diệc Thiên cản trở hết hi vọng giảm hình phạt, cô cũng quyết định tôn trọng giới hạn cuối cùng của anh, nhưng cô tuyệt đối

không thể ngờ, kế hoạch để trốn tránh hình phạt trước đó thực sự đã xảy ra.

Hiện thực trở trêu lại một lần nữa nói cho cô biết, số phận trêu đùa con người thực sự không nhẹ chút nào, vô tình, vô cảm, không chừa lối thoát.

Với tội phạm ở tù chung thân nhưng không ở đủ bảy năm, cơ thể bị bệnh nghiêm trọng, có thể chết trong thời gian ngắn, cũng không cần chịu bảy năm trói buộc. Nhưng bệnh phình động mạch của Hàn Phục Chu chỉ cần không vỡ, không có nguy hiểm gì đến tính mạng, lấy thuốc uống để kiểm soát khối u lớn nhỏ là có thể bình an vượt qua quãng đời còn lại. Có thể sống mười năm, hai mươi năm, thậm chí lâu hơn, nhưng cũng có thể không sống qua ngày mai.

Phình động mạch trong sọ giống như một trái bom có thể nổ tung bất cứ lúc nào, không ai biết ngày nào, đột nhiên nhận phải kích thích, hoặc đột nhiên tăng huyết áp, làm động mạch vỡ ra. Mà tỉ lệ tử vong lúc vỡ ra là 100%, thậm chí không để lại một chút thương xót, 1% nhỏ bé để Hàn Niệm tin tưởng vào kỳ tích.

Nó quá ngẫu nhiên, giống như dùng sinh mạng làm tiền đặt cược, mỗi phút mỗi giây đều có thể rơi khỏi ranh giới sống và chết.

Câu cuối cùng của luật sư Trương là, "Bây giờ việc bị phình động mạch có phù hợp được phóng thích hay không vẫn chưa biết, nhưng Hàn tiểu thư cô phải biết, có một tình huống không cho phép phóng thích là....phạm tội nghiêm trọng, sự phản nộ của người rất lớn."

Hàn Niệm từ từ ngồi xổm người xuống trên sân thượng, cuối cùng ngồi xuống đất, sáng sớm gió rất lạnh, xuyên qua áo ngủ mỏng của cô, thổi vào trong xương cốt, cô rất lạnh, nhưng không có chỗ để dựa vào.

Trong một thế giới lớn như vậy, cô không có góc nào để khóc, chỉ vì người cô khóc là ba của cô, người bị mọi người trong thành phố J này chửi bới là tham quan. Cô không có tư cách khóc, nước mắt của cô không có

người đồng tình, giống như tất cả đau khổ, mắng nhiếc và hành hạ cô nhận được, đều cần có.

Ai bảo cô là con gái của Hàn Phục Chu, cô đáng đời.

* * *

Chủ nhật luôn là ngày tốt để ngủ nướng, Diệu Linh lại dậy sớm, nhưng luôn trốn trong chăn chơi Iron Man. Hàn Niệm xốc chăn lên, thẳng bẻ nhảy bịch một tiếng xuống giường, để chân trần chạy ra ngoài, chạy về phía phòng ngủ của ba mẹ.

Thấy ba còn đang ngủ, Diệu Linh chui vào trong chăn. Đường Diệc Thiên mơ màng đụng vào thứ gì đó trơn bóng, nóng hổi, trong lòng nóng lên, giữ chặt lấy, cảm giác mềm mại, mịn màng, bom Q, thực sự khiến người ta muốn thôi mà không được.

"Tiểu Niệm..." Anh mơ màng lăm bằm, ôm chặt khối mềm mại đó thêm một chút, ừ, nắm hương nhỏ vẫn trắng mịn như trước kia! Nhưng hình như lùn hơn trước...Nhìn chân này xem, chỉ tới eo của anh!

"Ba!" Diệu Linh bị ba sờ không ngừng cười khanh khách, ôm Đường Diệc Thiên cắn một cái, "Sao ba bóp mông con!"

Đường tiên sinh lập tức tỉnh dậy hoàn toàn!

Khối mềm mại đang bóp trong tay, bom QQ, trắng mịn gì đó...quả nhiên là cái mông nhỏ của Diệu Linh!

"Sao con không mặc quần lót!" Đường Diệc Thiên bỗng nhiên ngồi dậy, tức giận chỉ vào Diệu Linh đang cời truồng chui trong chăn của anh! Diệu Linh chớp cặp mắt vô tội, "Ba, từ trước đến giờ con ngủ không có mặc quần lót!"

Nói xong thẳng bé mặc cỡ chui vào chăn, muốn che đi cái mông nhỏ của mình, nhưng chui vào chăn nhìn thấy thì đột nhiên nhảy lên, hét, "Ba! Ba cũng không có mặc quần lót!"

"..." Đường tiên sinh khóc không ra nước mắt, thích ngủ trần mà!

Hàn Niệm nhìn hai cha con đang chơi đùa trên giường thì cười khẽ, nụ cười ấm áp giống như thường ngày. Đường Diệc Thiên không xa không gần nhìn cô, nhìn nắm hương nhỏ của anh đang dựa vào cửa, lúc này này vô cùng bình yên, nhẫn kim cương trên ngón áp út của cô hơi chớp chớp. Cô nói, "Hôm nay anh ở nhà với Diệu Linh đi, Lâm Trăn hẹn em ra ngoài uống trà."

"Vậy..." Đường Diệc Thiên gọi cô lại, "Thứ hai đi cục dân chính được không?"

Cô hơi ngẩn người, hé miệng cười cười. Mái tóc dài đen như mực rủ trên vai, tôn lên khuôn mặt trắng nõn ửng đỏ của cô, ngũ quan xinh xắn giống như trăng mùa thu, ửng đỏ quyến rũ, im lặng đứng ở đó vô cùng động lòng người.

Anh và cô nhìn nhau, cười ăn ý.

* * *

Luật sư Trương dặn dò Hàn Niệm, hãy suy nghĩ cho tâm lý của Hàn Phục Chu, chuyện phình động mạch trong sọ, Hàn Phục Chu vẫn chưa biết. Hàn Niệm hiểu điều này, nhưng dường như cô vẫn giống như bị thôi miên, rõ ràng một tháng trước cô mới gặp ba, cô lại cảm thấy ba đã tiêu tụy và già đi.

Hàn Niệm ra sức đè nén đau khổ trong chỗ sâu nhất, giống như sáng nay sau khi nói chuyện với luật sư Trương ở ban công, phải giữ nụ cười khi

đối mặt với Đường Diệc Thiên như trước. Cô phải làm được, Hàn Niệm ép mình phải làm được.

"Luật sư Trương nói mấy ngày trước ba bị nhức đầu, bây giờ có đỡ hơn chưa ba?" Hàn Niệm nghe thấy giọng nói của mình hơi run rẩy, may mà cô đang trò chuyện với ba cách ống nói, sự run rẩy của cô, căng thẳng và bất an có thể che giấu được.

Thực sự là mấy ngày nay Hàn Phục Chu bị nhức đầu chưa ngủ ngon được lần nào, trên mặt cũng lộ ra vẻ khá mệt mỏi, "Bây giờ đỡ rồi, có lẽ là mấy ngày trước đọc sách lâu, cổ có chút vấn đề thôi."

"Vậy ba phải chú ý nhiều chút." Hàn Niệm giữ giọng nói bình tĩnh một cách khó khăn, "Ở trong đây, một mình ba, còn phải...nhất định phải chăm sóc tốt cho mình, khó chịu ở đâu, nhất định phải nói ngay cho con biết."

Hàn Phục Chu có thể bay vút tầng mây trên quan trường, ngoại trừ chiến tích bên ngoài, quan trọng là phải xem sắc mặt mà nói chuyện, trong một câu cô dùng hai lần "Nhất định", ông lập tức cảm thấy có gì đó không ổn, "Tư Tư, kết quả kiểm tra của ba thế nào, con xem chưa? Luật sư Trương vẫn chưa nói với ba."

"À, con xem rồi." May mắn trước khi tới Hàn Niệm đã nghĩ ra lý do giải thích tốt cho mình. Tay phải nắm chặt bầu thật sâu vào trong thịt, ở chỗ Hàn Phục Chu không nhìn thấy, gần như muốn bấm ra máu, "Chỉ là hệ thần kinh bị căng thẳng, không có gì đáng lo, có lẽ là áp lực tinh thần quá lớn gây ra. Nghe nói gần đây ba hút thuốc nhiều hơn, nghe nói một ngày nhiều nhất năm điếu, có phải hút ba nhiều lắm phải không?"

Cô đã hỏi qua luật sư Trương, cơ thể của ba khi ở trong tù luôn ở trạng thái rất bình ổn, chỉ có điều nghiện hút thuốc lá hơn, cuộc sống trong song sắt lâu dài và cô đơn, ông hút thuốc giải buồn cũng bình thường.

"Lúc trước ba đã đồng ý với con là sẽ cai thuốc đó!" Cô dùng giọng điệu nhẹ nhàng và quở trách nói chuyện với ông, Hàn Phục Chu không còn nghi ngờ nữa.

Ông thấy hôm nay cô chỉ đến một mình, thì hỏi, "Sao hôm nay không dẫn thằng bé đến?"

Đối với Hàn Phục Chu, con gái mình có con với người đưa mình vào tù, muốn ông thản nhiên, không có chút giận dữ, là không thể. Hàn Niệm hiểu được ông, cô cũng luôn tin ba của mình là một người hiền từ.

Cho dù cả thế giới đều nói ông là người xấu, nhưng với Hàn Niệm, ông vẫn là ba của cô.

Hàn Phục Chu cười cười, dù ông vẫn giữ tâm trạng tốt, tình thần cũng không thấy uể oải và sa sút, nhưng dù sao ông cũng đã sáu mươi tuổi, Ông già rồi, thời gian trôi qua trên người ông, không ai có thể tránh được việc già đi, tóc mai của ông đã bạc, cười lộ ra nếp nhăn, giọng nói bắt đầu khàn khàn, mặt mày không còn ác liệt nữa...Điều này rõ ràng nói cho Hàn Niệm biết, ba cô đã già rồi. Sinh mạng của ông bắt đầu đi về điểm cuối, thậm chí tử thần đang đi theo phía sau ông, không biết khi nào sẽ im lặng giờ dao lên.

Có lẽ cô có thể nhìn thấy, hoặc có thể không nhìn thấy, một thời gian ngắn nữa ba sẽ rời khỏi cuộc đời của cô, không còn cơ hội gặp lại.

Ông nói, "Tư Tư, lần sau dẫn Diệu Linh đến gặp ba đi, đừng để sau này ba ra ngoài, thằng bé sợ ba."

Nước mắt cuồn cuộn lên trong đáy mắt, chỉ cần cô bất cẩn sẽ trào ra dữ dội, cô cắn chặt răng gật đầu, không dám mở miệng.

Mở miệng nói gì đây? Xin lỗi, ba, con không có cách nào cứu ba ra ngoài. Xin lỗi ba, quãng đời còn lại của ba phải trải qua ở đây. Xin lỗi ba,

con đã gạt ba ư...

Thấy cô gạt đầu, mặt mày của Hàn Phục Chu cũng giãn ra, ông vươn tay, đã già rồi, khớp xương nổi lên tay, nhẹ nhàng dán lên thủy tinh ngăn cách giữa bọn họ, Hàn Niệm thấy rõ vết chai trong lòng bàn tay của ông.

Đôi bàn tay này, đã từng ôm cô, từng nâng cô lên cao, từng cắt giấy cho cô làm bài tập tiết thủ công. Sờ vào đầu cô, nắm mũi cô, cũng giả vờ tức giận nắm lấy lỗ tai của cô, vết chai ở lòng bàn tay thô ráp, nhưng rất ấm áp.

Cô đưa tay dán lên, thủy tinh rất lạnh, để gần như vậy nhưng không cảm giác được chút độ ấm nào. Ba của cô, người ba nuôi nấng cô nhiều năm, gần nhau trong gang tấc nhưng cách cô như biển trời cách mặt. Thậm chí ở tương lai không xa, không biết lúc nào, đột nhiên sinh li tử biệt, âm dương cách nhau.

* * *

Lúc đi ra khỏi nhà tù, luật sư Trương đã ở chỗ hẹn chờ cô, nói rõ báo cáo kiểm tra và tình hình của Hàn Phục Chu cho cô nghe.

Vì khối u của Hàn Phục Chu nằm gần động mạch trong não, bác sĩ ở thành phố J đều không chắc chắn phẫu thuật tốt, chỉ có một khả năng duy nhất là mời đoàn chuyên gia ở nước ngoài đến nghiên cứu và thảo luận chung. Bỏ đi thì có nguy hiểm, không bỏ đi thì chính là một trái bomb. Dù cách nào, cũng chỉ là những cách cấp bách trước mắt.

Hàn Niệm tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn ba mình chết, cho dù trong giới hạn cuối cùng của Đường Diệt Thiên, ông cũng có thể sống. Sống trên thế giới này, dù không có ai ở bên cạnh cô, thỉnh thoảng cũng có thể gặp ông, để cô biết, trên thế giới này, cô còn ba.

Đường Diệc Thiên đã đồng ý với cô, để Hàn Phục Chu sống, không phải sao?

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 91

Từ nhà tù Bắc Giao trở về, đột nhiên nổi lên gió lớn. Cây ngô đồng lâu năm từ thời Pháp của thành phố J, tháng tư hằng năm cây ngô đồng đều bay lá tả ra ngoài lề, rơi đầy trên đất.

Gặp phải ngày gió lớn, càng khiến người ta muốn trốn cũng trốn không thoát, Hàn Niệm vô cùng dị ứng với chíp bông như lông tơ bay phấp phơ này. Ra cửa một chuyến, khuya về cả mặt đều nổi mụn đỏ, vừa ngứa vừa đau.

Trước kia cứ đến mùa này hằng năm cô đều bị dị ứng nên tập mãi thành thói quen, bây giờ cách mấy năm, sức đề kháng không còn cao, dị ứng nghiêm trọng hơn trước! Da đầy mụn nhỏ, càng ngày càng to ra.

Bởi vì chuyện này mà dự tính hôm sau đến cục dân chính cũng lùi lại, mặt cô sưng lên giống như đầu heo, chụp ảnh cưới rất đáng sợ. Tuy Đường Diệc Thiên tỏ vẻ anh vẫn bằng lòng cưới đầu heo, nhưng đã bị Hàn Niệm phỉ nhổ một trận.

Bởi vì cầu lớn Tỉnh Giang mới xây, gần đây Đường Diệc Thiện bận rộn khó có thể phân thân, Hàn Niệm không kêu anh đến bệnh viện với mình, đeo cái khẩu trang lớn, sáng đưa Diệu Linh đi nhà trẻ, rồi cô tự đến bệnh viện.

* * *

Chi nhánh của bệnh viện tư nhân An Nhân ở thành phố J, dưới sự giới thiệu của Cam Nguyễn, Hàn Niệm lại gặp người nhà họ Lộ một lần nữa.

An Nhân là bằng hữu của Lộ Chấn Anh ba chồng của Đường Diệc Nhu, nổi danh là cây dao của khoa ngoại u bướu cả trong nước lẫn ngoài nước. Ngoại trừ ông đến, đặc biệt đến thành phố J còn có hoàng tử nhỏ dao vàng của An Nhân Lộ Hàn Phi. Hơn nữa còn có mấy vị chuyên gia khoa giải phẫu thần kinh, cùng hội chẩn chứng phình động mạch của Hàn Phục Chu.

Giống như báo cáo hiển thị, chỗ động mạch bị phình quả thực rất gần động mạch của não, tách ra quá nguy hiểm. Lộ Chấn Anh nói, "Trước mắt xem ra thực sự chỉ có thể chọn cách duy trì điều trị."

Cái gọi là duy trì điều trị, chính là uống thuốc kiểm soát to ra, phòng ngừa khối u bị vỡ. Kết quả này làm Hàn Niệm không biết phải làm sao, không thể làm phẫu thuật, nghĩa là mãi mãi gắn liền với trái bomb, cũng có nghĩa ba cô không có tư cách được phóng thích.

Cho dù cơ thể bị bệnh nặng, ông cũng không thể bình yên trải qua quãng đời còn lại, chỉ có để bị đau ốm hành hạ trong song sắt, mạng sống kiệt quệ. Hàn Niệm biết, ba mình phải nhận lấy sự trừng phạt, nhưng đối với cô, nếu Hàn Phục Chu từ từ già đi, cô lặng lẽ trông chừng, đợi ngày nào đó đến, dù buồn đau cũng đủ thời gian để chuẩn bị tâm lý.

Nhưng bây giờ mọi thứ đã khác, chờ già đi, chờ chết cũng thành một việc xa xỉ.

Điều thực sự khiến Hàn Niệm sợ hãi là, bất cứ lúc nào khối u cũng có thể vỡ ra, sẽ khiến cô bỏ lỡ lần cuối cùng nhìn mặt ba. Cô từng bỏ lỡ từng cuối cùng nhìn mặt mẹ Phạm Tâm Trúc, không biết lúc nào người thân sẽ rời khỏi bạn, lúc bạn chạy đến, chỉ còn lại cái xác lạnh lẽo.

Không có lần gặp mặt cuối cùng, không có câu nói cuối cùng, thậm chí không có hơi ấm cuối cùng. Cảm giác này rất đáng sợ, rất tuyệt vọng, rất thê lương. Đã cách nhiều năm, nhưng lúc cô nhớ lại, vẫn sẽ run rẩy.

Biết sẽ đau và đáng sợ hơn không biết.

Cô không kiên cường, hay đủ mạnh mẽ để nhận lấy nỗi đau đớn đó một lần nữa. Cho dù cô không biết tốt xấu, không phân biệt trắng đen, cô cố tình gây sự, coi trời bằng vung, cô ích kỷ, tất cả mọi người đều có lòng tham, rất nhiều người cho là gánh nặng, rất nhiều người không biết quý trọng hạnh phúc.

Đôi theo ba mẹ mình, nhìn bọn họ già, làm cho bọn họ yên ổn tuổi già, sau đó tiễn bọn họ đi.

Không phải cô có lòng tham không đáy, mà cô chỉ là một con người. Cô cũng muốn làm chuyện đó, chỉ thế thôi.

* * *

Đường Diệc Thiên có biết nỗi đau của cô không? Anh sẽ biết, Hàn Niệm tin, anh yêu mình. Thế giới này có rất nhiều thứ không thể tin, cũng không nên tin, nhưng có một số chuyện, cô phải tin, cũng nên tin.

Chẳng hạn như tình yêu của Đường Diệc Thiên, chẳng hạn như sự yêu thương của ba. Bọn họ yêu thương mình, sẽ không để cô vật lộn trong dòng nước lũ, bọn họ cho cô hạnh phúc, sẽ không nhìn cô đau khổ.

Hàn Niệm hiểu rõ, nếu Đường Diệc Thiên không đồng ý chuyện của ba, tạo ra xôn xao của dư luận, tạo ra áp lực nhiều mặt, ba tuyệt đối không thể được phóng thích. Mặc dù cô không biết rốt cuộc tư liệu Đường Diệc Thiên lấy được từ trong tay của Tô Hải Mai là gì, nhưng cô biết ngoài cầu lớn Tỉnh Giang, trong tay của Đường Diệc Thiên còn có mấy thứ nữa, đủ để ba cô phù hợp với "Hành vi phạm tội nghiêm trọng, lòng căm phẫn của người dân rất lớn."

Lúc anh ép cô quay về bên cạnh anh, anh đã từng bày ra rất rõ ràng cho cô xem, anh có thể làm Hàn Phục Chu chết không có chỗ chôn.

Nhưng đồng thời Hàn Niệm cũng hiểu rõ, nếu Đường Diệc Thiên đồng ý, tất cả mọi thứ đều có thể. Phóng thích, trị liệu ở nước ngoài, yên ổn tuổi già...Không, cô không nên có lòng tham, chỉ xin anh cho ba ra khỏi nhà tù những ngày cuối cùng từ biệt với cuộc đời, ít nhất để mình có thể trông chừng bên cạnh ông.

Cô sợ hãi suy nghĩ ở trong lòng, nghĩ đến tình yêu của anh, còn có một chút hy vọng nhỏ.

Sau khi hội chẩn kết thúc, Đường Hàn Phi đi tới an ủi cô, "Thực ra bệnh viện bọn em đã từng thu nhận không ít bệnh nhân mắc chứng phình động mạch, rất nhiều người đều tự nguyện không giải phẫu, chỉ cần giữ tâm trạng tốt, sẽ không có tình huống bất ngờ, có thể sống thoải mái vui vẻ cả đời."

"Nếu vỡ thì sao?" Hàn Niệm hỏi thử.

Trên mặt Lộ Hàn Phi lộ ra vẻ khó xử, hơi do dự, "Việc này...chỉ là chuyện của mấy phút."

Hàn Niệm luôn biết, đó là chuyện trong phút chốc, không có câu trả lời thứ hai. Thấy sắc mặt của cô trắng bệch, Lộ Hàn Phi biết những chuyện này thường xảy ra trong mắt bác sĩ, nhìn thấy bệnh tật quen rồi, người nhà và bệnh nhân đều khó có thể nhận được sự坦然 nhiên. Anh đã từng thấy có rất nhiều sinh mạng rời đi, một người thôi cũng khiến cả gia đình đau khổ.

"Khụ..." Anh ta ho khẽ rồi chuyển đề tài, "À, đúng rồi! Em nhớ lúc trước em từng xem ra phim chụp X-quang và tài liệu, Đường Diệc Thiên cũng từng hỏi một lần, giờ tới chị hỏi lần nữa, anh ấy không nói tình hình lúc đó cho chị biết sao? Hay anh ấy không tin phán đoán của em?"

Hàn Niệm đột nhiên ngây người, một câu nói của Lộ Hàn Phi, giống như lấy hết tất cả ấm áp trên người cô, quang minh chính đại lấy ra từng chút, không thừa lại gì.

"Đường Diệc Thiên...Biết?"

"Đúng." Đường Hàn Phi hay tùy tiện, rất ít khi nhìn sắc mặt mà nói chuyện, ngoại trừ ngẫu nhiên lộ ra sự phong độ, ngay cả chỉ số IQ cũng đều là ngẫu nhiên, "Chỉ mới tuần trước thôi, anh ấy gửi email cho em, với năng lực bẩm sinh trời cho của em, lúc đó em lập tức nói cho anh ấy biết phình động mạch không được phẫu thuật! Em nhớ rất rõ ràng, hình dáng, lớn nhỏ, vị trí, em đã xem thì không quên được! Em nói cho chị biết, chị cho em xem mặt người ta em nhất định không nhớ được, nhưng chị cho em xem phình động mạch trên người anh ấy, em tuyệt đối có thể chiếu theo số vào đúng chỗ, đảm bảo không sai. Có đôi khi em cảm thấy mình là Chelsea siêu đẳng, trời sinh có sở trường dao thuật..."

"Ồ kìa! Hàn Niệm, chị đi đâu vậy?" Lời của Lộ Hàn Phi còn chưa dứt, Hàn Niệm đã hấp tấp bỏ đi, gạt hoàng tử nhỏ dao vàng đang cầu sự chú ý qua một bên. Nhưng từ trước đến nay lòng anh rất rộng lòng, cũng không cảm thấy xấu hổ, ngược lại vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho vợ Lộ Nhã Nam báo cáo tình hình.

"Tiểu Nhã Nam! Chồng của em rất giỏi phải không? Tuần trước anh nói với Đường Diệc Thiên phình động mạch không mổ được, nhưng anh ấy vẫn không tin anh nói, hôm nay bọn họ mời bác cả đến, kết quả hội chẩn nhiều mặt cũng giống như phán đoán của anh! Em nói xem có phải anh rất giỏi không hả!"

* * *

Thậm chí Hàn Niệm không biết mình về nhà thế nào, cái nhà đó, cái nhà mà cô cho rằng có thể nương tựa vào, giờ phút này khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Đường Diệc Thiên còn biết bệnh của ba mình sớm hơn mình? Anh ấy biết! Thậm chí anh ấy còn có báo cáo của căn bệnh, còn trưng cầu ý kiến về

tình hình của Lộ Hàn Phi. Anh ấy biết khối u phình động mạch trong não ba mình có thể vỡ bất cứ lúc nào, nhưng anh ấy lại, không, nói, cho, Hàn, Niệm, biết!

Tại sao anh ấy không nói? Sợ mình biết sao? Sợ cô biết sẽ van xin anh, mà sự giấu diếm của anh đã trả lời thay anh. Anh hoàn toàn không thể vì cô mà thả Hàn Phục Chu ra.

Có lẽ lúc biết được tin này, anh rất vui vẻ, bởi vì anh đã từng đồng ý với cô sẽ để Hàn Phục Chu sống. Nếu Hàn Phục Chu chết như vậy, anh vừa không vi phạm lời hứa mà còn được toại nguyện.

Hàn Niệm có thể hiểu được sự an ủi của anh, nhưng cô không hiểu được tại sao anh lại không nói với mình. Anh cho cô tình yêu, tính là gì? Là bố thí sao? Nhìn cô hôm nay, mất đi tất cả, cuối cùng ngay cả ba cũng sẽ ra đi bất ngờ, cô thật đáng thương có đúng không?

Vậy mà cô còn mơ mộng hão huyền, nếu Đường Diệc Thiên biết tất cả, nhất định anh sẽ không để cô đau khổ. Nhưng bây giờ hiện thực tàn nhẫn đánh cô tỉnh, anh biết tất cả, nhưng vẫn thờ ơ và trơ mắt nhìn cô đau khổ.

Anh kêu cô đừng lo lắng, kêu cô đừng hỏi tới, cô thực sự đã im lặng không quan tâm. Bây giờ nghĩ lại, từ đầu tới cuối cô chỉ là một con ngốc.

Bệnh của Hàn Phục Chu đã ép cô đến đường cùng, mà sự giấu diếm của Đường Diệc Thiên hoàn toàn đẩy cô vào vực thẳm! Có phải nếu mình cố ý muốn cứu ba, anh sẽ đưa tư liệu của Phương Lượng ra, lập tức bức chết Hàn Phục Chu?

Hàn Niệm quyết định huỷ diệt phần tư liệu kia, bởi vì nó giống như chứng phình động mạch, là một trái bomb có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Lời Đường Diệc Thiên nói, cô sẽ không bao giờ tin nữa!

* * *

Lúc đẩy cửa lớn đi vào, cô đã thay bằng nụ cười tươi tắn. Đường Diệc Thiên đi tới, dang hai tay ra ôm cô, cúi đầu hôn một cái lên khuôn mặt đầy mụn đỏ của cô, "Bác sĩ nói thế nào? Có nghiêm trọng không?"

Nụ hôn của anh vô cùng dịu dàng, dịu dàng giống như trên thế giới này, anh chỉ dịu dàng với mình cô, chỉ có cô, không còn ai khác, ngoại trừ cô ra, anh đều vô tình tàn nhẫn.

Ánh mắt của cô hơi tránh né, lấy thuốc mỡ chống dị ứng từ trong túi ra, "Nói không sao hết, thoa chút thuốc là được rồi..."

Anh cầm lấy thuốc mỡ, cười nói, "Vậy mau thoa nhanh đi, tốt lên là có thể đi chụp hình!"

Hàn Niệm cười, ngón tay của cô khẽ run, nhưng cô vẫn ép mình cười tươi hơn, giống như tất cả đều xuất phát từ đáy lòng. Cô ngẫm nghĩ thuốc mỡ nói với hàm ý sâu xa, "May mà chỉ có mặt bị dị ứng, tắt đèn cũng không khác lắm."

"Hả?" Anh nhướn mày.

Cô đáp trả anh bằng cặp mắt khiêu khích, "Chẳng nhẽ anh ghét bỏ em?"

Đường tiên sinh ôm lấy vòng eo nhỏ của cô, "Sao có thể thế được! Nếu lúc mặt em sưng mà em chủ động, vậy thì sưng mãi cũng tốt..."

"Này!"

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 51.1

Cơ thể mệt mỏi cả ngày ngâm vào nước ấm, trong thời gian ngắn, giống như cô đi qua cả thiên đường và địa ngục. Chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi, gần như nhìn thấy toàn bộ cuộc sống.

Lúc vừa bắt đầu không nên có hy vọng gì, tin tưởng vốn là một sự ngu ngốc.

Mà tình yêu, mãi mãi khiến người ta trở nên ngu ngốc hơn.

Một bàn tay từ phía sau lưng luồn qua vai của cô, ngón tay mò lên vành tai cô, nụ hôn nhẹ dừng lại trên gáy của cô. Hàn Niệm hơi ưỡn về sau, nghênh đón ánh mắt của anh, đôi mắt trong vắt sáng ngời giống như bị sương mù trong phòng tắm che phủ, Hàn Niệm không nhìn ra rốt cuộc trong đôi mắt ấy là yêu, hay là hận.

Trần trường vừa nóng vừa mềm mại ngấm trong nước, anh di chuyển bàn tay, bóp lên làn da mềm mại của cô, vừa nóng nảy vừa cố kiềm chế, Hàn Niệm nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của anh, nụ hôn dừng ở cổ cô càng ngày càng sâu hơn, nóng bỏng, nóng bỏng đến mức khiến cô gần như phải tin anh chỉ yêu cô.

Cô trở tay ra sau quần lấy cổ anh, hôn lên môi anh. Kỹ thuật hôn của anh luôn rất tốt, nhưng Hàn Niệm không có người khác để so sánh với anh, chỉ biết từ trước đến nay nụ hôn của anh đều khiến cô mê muội.

Môi lưỡi giao nhau, giữa lúc vành tai và tóc mai chạm vào nhau anh thì thầm, "Xấu hổ sao?"

Hàn Niệm lắc đầu, mỉm cười, giống như cười anh ngây thơ, cũng giống như tự giễu, "Anh nghĩ em vẫn còn mười bảy tuổi à?"

Lúc mười bảy tuổi, lần đầu tiên bọn họ hôn môi, mặt cô đỏ ửng, chỉ ở tuổi đó, mới có thể vì một nụ hôn, một cái ôm, thậm chí một lần nắm tay mà thẹn thùng.

Đó là trước khi cô muốn lên đại học báo danh, cô đến nhà họ Cố tìm anh. Đường Khải mất chưa được một trăm ngày, Đường Diệc Thiên và Đường Diệc Nhu sống nhờ ở nhà họ Cố, do cô ruột Đường Ly chăm sóc.

Lúc ấy đàn ông của nhà họ Cố chỉ còn Cố Hoài Sơn, khi Hàn Niệm đến, ông đang nói chuyện với con gái Cam Nguyễn ở trong sân. Cô ngẩng đầu, thấy Đường Diệc Thiên mặc quần áo màu đen đứng ở ban công lầu ba, đang nhìn hai cha con trong sân, đôi mắt vô cùng nặng nề.

Từng là thiếu niên luôn sáng rỡ và chói lóa trong mắt Hàn Niệm, lúc này sự chói lọi đã tuột xuống tận cùng, cặp mắt u ám không nhìn thấy chút ánh sáng.

Cô cẩn thận đi qua phòng lớn ở trên lầu, nghe Đường Ly và Thẩm Diễm Thu đang nói chuyện với nhau, "Nhà họ Đường xảy ra chuyện lớn như vậy, Hàn Niệm còn đến tìm Diệc Thiên, thật không tệ."

Cô mỉm môi, lén đi tiếp lên trên. Từ trước tới nay tình cảm của cô và Đường Diệc Thiên đều rất đơn thuần, cô cũng luôn tin nó sẽ mãi đơn thuần như vậy.

Cửa phòng dành cho khách ở lầu ba khép hờ, Hàn Niệm nhẹ nhàng đẩy cửa ra, thiếu niên còn đang ngồi trên ban công tập trung nhìn xuống, vẫn chưa phát hiện có người đến gần. Cô đi từ từ đến gần, đưa tay ra ôm lấy anh từ phía sau, chiếc mũi xinh xắn chống trên lưng anh, mát lạnh.

Thời tiết mùa hè, bầu không khí vô cùng oi bức, người anh lại lạnh lẽo, dường như không hợp với thế giới này. Hàn Niệm với cả người đầy mồ hôi đi tới, nóng hổi dán sát lên lưng anh.

Đường Diệc Thiên quay người lại, cô ngẩng mặt nhìn anh cười, ánh nắng mùa hạ phơi hai má của cô đỏ bừng, tóc ở thái dương đều ướt sũng mồ hôi, dính bên tai.

"Sao lại nhiều mồ hôi như vậy?" Anh hỏi cô, nắm hương nhỏ giống như bị nấu thành canh, hơi nóng bốc lên hừng hực.

"Em ngồi xe buýt đến!" Cô cười khẽ, "Thực ra thì em tìm mãi không có xe, phải cố gắng đi bằng phương tiện xe buýt!" Sau khi quen với anh em bọn họ, bình thường Hàn Niệm ra ngoài hầu như đều ngồi xe của nhà họ Đường, sau này là Đường Diệc Thiên tự lái xe đưa đón cô, quả thực đã lâu cô không chen chúc trên xe buýt, nhất là ở mùa hạ nóng bức.

"Sao không thuê xe?" Anh đưa tay lau mồ hôi cho cô, đầu ngón tay lạnh lẽo của anh sờ lên trán của cô, vô cùng thoải mái.

Bị anh chạm vào mặt Hàn Niệm càng đỏ hơn, thực sự nóng giống như trứng gà mới chiên! Rõ ràng cảm thấy vô cùng thoải mái, nhưng vẫn không tự chủ được hơi tránh né, trong giọng nói có chút run rẩy, "Đường Diệc Thiên, thực ra thì em muốn đi xe buýt, cho nên...Sau này anh đi chung xe buýt với em như lúc trước nha! Em rất thích!"

Cô biết, bây giờ ngăn cách giữa bọn họ, không chỉ là tình trạng gia đình chênh lệch lớn, còn có lòng tự ái của Đường Diệc Thiên. Mà chỗ cô thích ở anh, là anh tự tin, cô từng không có sự tự tin và anh đã cho cô, lúc này cô muốn trả nó lại cho Đường Diệc Thiên.

Mũi chân của cô căng thẳng vẽ vệt trên mặt đất, "Em nghe nói anh muốn nghỉ học, còn đi làm visa..." Nói xong mặt càng ngày càng nóng,

chạy một mạch đến, cổ họng khô khốc gần như không nói ra tiếng, "Em sẽ chờ anh ở trường học..."

Cô cúi đầu, lông mi dài che khuất hai mắt, trên chiếc mũi tinh tế có một lớp mồ hôi, môi hơi khô, cô không nhận được lè lưỡi liếm. Anh đột nhiên nắm lấy cổ tay cô, Hàn Niệm ngẩng đầu, đôi mắt sợ hãi giống như nai con.

Không cho cô kịp chuẩn bị anh đã cúi đầu hôn xuống, trực tiếp và đột ngột, khác với sự lãng mạn và ấm áp trong tưởng tượng của cô.

Từ lúc bọn họ chưa ở cùng một chỗ, Hàn Niệm đã tưởng tượng nếu anh hôn lên môi mình, sẽ thế nào? Cô đã từng đọc rất nhiều tiểu thuyết diễn tình lãng mạn, nụ hôn đầu trong đó giống như gió xuân, giống như mùa thu, giống như tất cả những thứ mềm mại và tốt đẹp.

Nhưng trong hiện thực, nụ hôn Đường Diệc Thiên cho cô này chỉ có sự nóng bỏng, nóng bỏng muốn trút hết tình cảm cuộn cuộn trong lòng ra, nóng bỏng muốn xoa đi độ ẩm trên người cô, nóng bỏng như muốn nói với mình ở thế giới này không phải có mình anh.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 51.2

Tường ngoài vừa cứng vừa cần, anh lại kiên quyết áp chặt cô lên không tha, lúc bắt đầu anh cũng rất vụng về, không biết nụ hôn toàn vẹn cần kỹ xảo như thế nào, chỉ thô bạo đè chặt cô, thay vì nói là hôn cô, không bằng nói đang lấp kín miệng của cô mà thôi. Hàn Niệm chống tay trước ngực anh, nơi ấy phập phồng dữ dội, cơ thể lạnh lẽo nóng lên trong phút chốc, mồ hôi rỉ ra áo T-shirt bằng vải bông, lòng bàn tay ẩm ướt dính dính.

Răng đập vào môi cô, rất đau, cô ư một tiếng, giãy giụa, lè lưỡi ra đẩy anh. Lúc chiếc lưỡi mềm mại chạm vào đôi môi khô khốc và nóng hổi của anh, anh bị thiêu đốt, ngậm chặt miệng, ra sức mút lấy chiếc lưỡi của cô, mút đến lỗ tai cô phát đau cũng không nhả ra.

Bọn họ đều không hiểu chuyện giữa nam và nữ, tuy cả đầu cô đầy ảo tưởng, nhưng cũng không biết hôn là thế nào, trong nháy mắt bị chiếm giữ đã khiến đầu cô trống rỗng, cô mở mắt ra, đối diện với ánh nắng chiều, chiếu vào mắt cô không mở ra được. Ngược chiều với ánh sáng, mặt mày của anh không rõ ràng lắm, cô chỉ nhớ đôi mắt giống như mực trong đêm lộ ra nhiều đốm sáng nhỏ.

Giống như ngôi sao rất xa, không sáng tỏ, nhưng sâu lắng mê hoặc.

Chi tiết nụ hôn đó cô đã quên từ sớm, chỉ có việc anh cắn nát môi cô là còn trong trí nhớ, sau đó bọn họ đỏ mặt ôm nhau, không ai dám nhìn ai.

Nhưng lúc nào cô nhớ lại, cũng cảm thấy đẹp đẽ. Bởi vì sự ngăn ngại đó, cô nghe thấy lòng mình nói với cô, "Hàn Niệm, mày sẽ yêu người này suốt đời."

* * *

Ngồi trong bồn tắm, Đường Diệc Thiên vây phía sau cô, hai người ướt đầm đìa dựa vào nhau, anh thử hỏi một câu, "Tiểu Niệm, có thể không?"

"Ừ..." Hàn Niệm đang đắm chìm trong ký ức ngây thơ kia, giây phút đơn thuần ấy, còn hơn họ đơn thuần hơn thế, nhưng mãi mãi không thể quay trở lại.

Có sự đồng ý của cô, anh nắm lấy eo cô, hơi nhấc cô lên, có nước ấm bôi trơn, đi vào cũng không khó khăn lắm, nhưng hình như trong tiềm thức cô có chút kháng cự, dưới thân siết chặt anh, mới chịu đựng hơn phân nửa, đã khiến cô cau mày.

"Tiểu Niệm..." Giọng của anh khàn khàn, tay đang vịn eo dờn đi, phủ lên mềm mại mới rời khỏi nước ấm của cô, xoa nắn nụ đỏ tươi mọng mọng, để cô thả lỏng cơ thể, "Đau không?"

Cô lắc đầu, không phải cô đau, mà là cô không muốn, không muốn triền miên với anh, không muốn mang theo sự lừa gạt mà thân mật với anh, nhưng không thể không ôm anh.

Cứng rắn bọc trong nước ấm thúc mạnh vào chỗ mềm mại của cô, bỏng đến mức khiến cả người cô run rẩy, toàn thân căng thẳng, xoắn anh không có cách nào kiềm chế được, dùng sức đi vào hết.

Đường Diệc Thiên cắn nhẹ lên vai cô, cười xấu nói, "Em muốn cắn chết anh sao?"

Hàn Niệm chột hoàn hồn, lập tức thả lỏng để anh đánh thẳng một mạch, cô không kìm được kêu ra tiếng.

Cô phát hiện, không phải cô không muốn, mà là sợ hãi. Sợ thân mật khăng khít với anh như thế này, sợ mình thân mật khăng khít sẽ tin tưởng

anh thật, cô luôn dễ dàng tin tưởng anh, từ quá khứ cho đến hiện tại, cô muốn kiên định, nhưng luôn dao động, muốn vô tình, nhưng luôn động tình.

* * *

Đêm dài, Hàn Niệm nghe thấy tiếng hít thở ổn định và bình thản của Đường Diệc Thiên, lần đầu tiên cô cảm thấy, giấc ngủ không tốt cũng có lợi, thậm chí cô không cần đồng hồ báo thức, cũng có thể làm mình dậy lúc nửa đêm.

Dù bây giờ ban ngày nhiệt độ không khí đều hơn hai mươi độ, nhưng ban đêm vẫn rất mát, Hàn Niệm mặc áo ngủ phong phanh, xốc chăn lên thì giật thót mình, nhưng nhanh chóng để mình thích ứng với nhiệt độ đó.

Cô cẩn thận mở cửa đi ra ngoài, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại. Ngoài phòng còn lạnh hơn trong phòng, hoặc có lẽ cả ngôi nhà này với cô, đều lạnh lẽo.

Nếu nói bệnh của Hàn Phục Chu đối với Hàn Niệm là đất bằng nổi sóng, vậy chuyện Đường Diệc Thiên biết mà không báo là mưa đá giữa mùa hè. Không chỉ anh biết! Thậm chí còn có báo cáo của bệnh lý, còn trưng cầu ý kiến của Lộ Hàn Phi. Anh còn biết khối u phình động mạch trong não của Hàn Phục Chu có thể vỡ bất cứ lúc nào sớm hơn mình, nhưng anh lại, không, nói, với, Hàn, Niệm!

Tại sao anh không nói? Hàn Niệm cũng muốn tìm một lý do hợp lý cho anh, nhưng anh nói, anh sẽ không gạt cô. Trớ trêu biết bao! Đúng vậy, tại sao anh phải nói với mình chứ, nếu Hàn Phục Chu chết như vậy, anh vừa không tính là vi phạm lời hứa còn có thể được toại nguyện.

Anh cho cô tình yêu, tính là gì? Là bố thí sao? Nhìn cô hôm nay, mất đi tất cả, cuối cùng ngay cả ba cũng sẽ ra đi bất ngờ, cô thật đáng thương có đúng không? Vậy mà cô còn mơ mộng hão huyền, nếu Đường Diệc Thiên

biết tất cả, nhất định anh sẽ không để cô đau khổ. Nhưng bây giờ hiện thực tàn nhẫn đánh cô tỉnh, anh biết tất cả, nhưng vẫn thờ ơ và trơ mắt nhìn cô đau khổ.

Anh nói với cô không có gì đâu, cô thực sự cho rằng không có gì, anh kêu cô đừng lo lắng, kêu cô đừng hỏi tới, cô thực sự đã im lặng không quan tâm. Nhưng bây giờ cô mới hiểu, không chỉ cô để mình biến thành con ngốc một lần nữa mà còn cho rằng hy vọng đang tới, thực ra cũng chỉ là tuyệt vọng.

Mở cửa phòng sách ra, cô lần mò mở đèn, giây phút ánh sáng chiếu vào mắt có chút khó chịu. Két sắt của Đường Diệc Thiên ở ngăn thứ ba tủ thứ hai, chẳng những cô biết vị trí, còn biết mật mã.

Mật mã của phòng nghỉ trên tầng cao của Paradise, mật mã vẫn vậy không có gì thay đổi, tất cả mật mã của anh cô đều biết, bởi vì từ lúc đầu những mật mã đó đều là do cô cài.

Mở ngăn tủ ra, dời chồng giấy qua, tủ bảo hiểm dính vào tường vẫn còn ở nguyên vị trí ban đầu, Hàn Niệm hy vọng, nó vẫn còn mật mã ban đầu.

Ấn xuống một chuỗi số, tiếng ken két trong trẻo vang lên, đúng mật mã, cửa tủ bung ra, mọi thứ đều thuận lợi giống như trong tưởng tượng của cô, nhưng lòng cô lại thắt chặt.

Năm năm, anh không có đổi mật mã, anh muốn cô cảm động sao? Thật buồn cười!

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 94

Nhưng cô thực sự rất cảm động, mà cũng sợ hãi. Đôi mắt của anh, động tác của anh, đều dễ dàng khiến cô do dự.

Bệnh của Hàn Phục Chu đã ép Hàn Niệm đi đến đường cùng, còn sự giấu diếm của Đường Diệc Thiên hoàn toàn đẩy cô vào vực sâu! Cô biết không chỉ anh không giúp cô, cô còn biết nếu Đường Diệc Thiên không đồng ý, cho dù cô liều mạng, Hàn Phục Chu cũng tuyệt đối không được thả ra.

Lúc anh ép cô quay về bên cạnh anh, anh đã từng bày ra rất rõ ràng cho cô xem, có thể đẩy Hàn Phục Chu ra đứng mũi chịu sào. Hơn nữa bây giờ trong tay anh còn có tư liệu của Phương Lượng, có phải lúc này, nếu cô cố ý muốn cứu ba ra, thậm chí anh có thể khiến Hàn Phục Chu chết không có chỗ chôn ngay lập tức?

Muốn cứu ba ra, phải huỷ đi tư liệu đó, lúc cô một lòng muốn làm, trong đầu không còn gì khác, ngay cả sự bất công cũng bị vứt ra sau đầu, giống như bị ý niệm nào đó thúc đẩy, nổi lên suy nghĩ đó, một mực làm theo ý mình.

Đạt được kết quả dễ dàng như ý nguyện, nhưng lúc đưa tay là có thể lấy được, cô lại không biết ra tay thế nào.

Chưa từng sửa mặt mã, chưa từng thay số, giống như anh luôn đứng đó chờ cô quay về, lặng lẽ, không chút tiếng động, nếu cô không xoay người, nếu cô không đến gần, mãi mãi cô cũng sẽ không biết tất cả những

chuyện anh làm, nhưng anh vẫn làm thế. Giống như dù cô không biết, anh cũng giống như lúc trước.

Cô vốn nghĩ rằng mình bị động mà tiếp nhận, cảm giác bị lừa gạt là đau khổ nhất, đến lúc này mới hiểu được khi quyết định phản bội một người là chuyện không dễ.

Cô không đủ tàn nhẫn, từ trước đến nay đều không đủ. Dù rất hận, dù tất cả gần như đều ở trong tay, nhưng vẫn không làm được.

* * *

"Muốn anh cầm giúp em không?" Một tiếng nói truyền đến từ phía sau, lạnh giống như băng tuyết ngày đông giá rét. Hàn Niệm cảm thấy sự lạnh lẽo lập tức lan từ đầu ngón tay ra, leo lên cả người cô, ngay cả xương cốt toàn thân cũng bị đông lạnh, cứng nhắc không có cách nào xoay người, thậm chí không nói ra tiếng.

Bước chân của Đường Diệc Thiên nặng nề hạ xuống, đi từng bước đến gần. Hàn Niệm nghe rõ tiếng hít thở tức giận và nặng nề vang lên sau tai cô, sau đó cô bị kéo ra, ngã vào tủ sách. Một tiếng loảng xoảng thật lớn, cả giá sách bằng gỗ đều lung lay dữ dội, một bình gốm cổ tròn rớt từ trên cao xuống đất, bể nát bên cạnh bàn chân trần của cô.

Tiếng vang trong trẻo, giống như mộng thủy tinh vỡ tan.

Hàn Niệm ngẩng lên, bị ánh mắt lạnh lẽo của anh nhìn chằm chằm mà cả người run rẩy. Anh đưa tay kéo thử, cửa kết sắt đã nhẹ nhàng mở ra. Một lần nữa chứng minh sự tin tưởng của anh đối với cô, đã bị giẫm đạp trên đất, "Không phải anh đã nói, em không được xem sao?"

Quanh người anh phát ra sự lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi, cả ngón tay của cô cũng không nhin được mà run rẩy, cô không có lý do nào để giải thích. Ép người đến gần, Đường Diệc Thiên đè cô lên tủ sách. Cạnh phía sau

Hàn Niệm là ống khoá màu vàng, cứng ngắc gần như muốn nhập vào làn da phía sau cô, cô vẫn không biết nên trả lời câu hỏi của anh thế nào.

Cô không trả lời, Đường Diệc Thiên tiếp tục hỏi, "Em muốn lấy phần tư liệu này làm gì? Anh đã đồng ý với em, anh sẽ cất kỹ, sẽ không để bất kỳ ai có được, còn chưa đủ sao? Hay là em không tin?"

Đáy mắt đỏ một mảng lớn vì tức giận, nhưng trên mặt không có biểu cảm gì, mặt mày vô cùng bình thản, giọng nói cũng lạnh lạnh dừng dừng, nhưng mỗi một chữ đều khiến người ta sợ hãi. Đã rất lâu, rất lâu, hoặc có thể nói gần như Hàn Niệm chưa bao giờ thấy Đường Diệc Thiên như vậy, hoàn toàn bị anh thế này làm sợ hãi đến mức vành mắt t ửng đỏ.

"Em..." Cô ghen ngào mở miệng, "Tại sao...Ông ấy bị bệnh, anh không nói cho em biết..."

Đôi mắt lạnh như băng của Đường Diệc Thiên chớp chớp, mày nhíu chặt, mặt mày tràn ra vẻ hung ác, "Là ai nói cho em biết?"

Câu hỏi của anh lại khiến Hàn Niệm bưng tỉnh và hiểu ra tất cả, "Là anh luôn kêu luật sư Trương gạt em?" Cho nên đầu tháng ba cô bị t ế liệt cơ mắt mà đi làm kiểm tra, đến cuối tháng cô mới biết tình hình? Thảo nào luật sư Trương có phần lưỡng lự, thì ra đều là vì anh!

Đường Diệc Thiên không thể phủ nhận, duy trì im lặng.

"Tại sao anh lại muốn gạt em..." Sự lạnh lẽo đã hoàn toàn lan rộng ra toàn thân, đôi môi của Hàn Niệm không ngừng run rẩy. Cô sợ hãi, càng cảm thấy đáng sợ hơn. Ác mộng nhiều năm trước lại tái diễn rành rành một lần nữa, chi tiết nào cũng vô cùng quen thuộc. Cô vẫn giống như trước, vẫn cho anh hết hy vọng, còn có sự ảo tưởng và sự tin tưởng hoang đường! Nên lại một lần nữa, cô bị anh đẩy vào vực thẳm, tan xương nát thịt, "Anh đã nói anh sẽ không gạt em, nhưng sao anh vẫn còn gạt em?"

"Lúc trong lòng em nghi ngờ anh gạt em, em đã chọn cách không tin tưởng anh, không phải sao?" Màu mắt của anh tối xuống, đen giống như vực sâu không thấy đáy.

"Em muốn tin tưởng anh, em cũng đã từng tin tưởng anh." Hàn Niệm nhìn anh, trong cặp mắt đen nhánh của anh, cô nhìn thấy sự tàn nhẫn của anh và sự ngu ngốc của cô, "Nhưng mà Đường Diệc Thiên, anh đã từng đẩy em vào địa ngục, em không thể tin tưởng anh hoàn toàn, trái tim em không cho phép em làm vậy, nó có trí nhớ, nó nhớ được nỗi đau, nhớ được cảm giác bị lừa gạt!"

"Cho nên em không tin anh?" Anh đưa tay cầm lấy bao đựng giấy, trong đó chứa bí mật dơ bẩn của hai mươi năm trước, cũng là bí mật Đường Diệc Thiên không muốn để cô biết.

Lúc anh lấy phần tư liệu này từ trong tay Tô Hải Mai, Tô Hải Mai đã nói cho anh biết về chứng phình động mạch của Hàn Phục Chu. Sau đó Đường Diệc Thiên đã tự mình đi kiểm chứng, chỗ phình động mạch trong não của Hàn Phục Chu không thể làm phẫu thuật. Một khi đã vậy, nói cho Hàn Niệm rồi thì sao? Để cô đau khổ hơn, hay để cô mất hết lý trí như lúc này?

Khoảnh khắc trước cô còn dây dưa thân mật với mình, nhưng khoảnh khắc sau đó cô đã lạnh lẽo đứng dậy, anh yêu, vì cô mà tình nguyện để mình đi xuống địa ngục, cô ngủ bên cạnh anh, cô là người anh tin tưởng nhất trên thế giới này, không hề phòng gì hết, nhưng cô lại làm chuyện anh không thể tin được!

"Em muốn lấy nó đi tiêu huỷ phải không? Vậy em sẽ không biết ba em là người thế nào? Em muốn cứu ông ta ra? Cho dù anh đã từng nói với em, giới hạn cuối cùng của anh, em vì ông ta mà không quan tâm đến, phải không?"

Đối với Hàn Niệm, Đường Diệc Thiên đã lừa gạt, đối với Đường Diệc Thiên, Hàn Niệm đã phản bội.

"Nhưng trong não ông ấy có một khối u! Ông ấy sẽ chết bất cứ lúc nào!" Nước mắt trào ra vành mắt, Hàn Niệm gần như hét lên nói, cô biết cô làm vậy là phản bội, nhưng cô còn có thể làm sao! Tình thân và tình yêu, chết và phản bội, cô chỉ có thể chọn một, nhưng từ trước đến giờ cô vẫn không biết nên chọn cái nào! Nếu cô biết, cô sẽ không dẫn vật đau khổ thế này, hai sự giằng vò giống như bàn ủi đốt cháy cô, cô đi tới trước là núi đao, lùi về sau là biển lửa.

"Anh không biết ông ấy sẽ chết à! Anh đã nói sẽ để ông ấy sống, nhưng anh lại không nói với em là ông ấy có thể chết bất cứ lúc nào! Từ đầu anh đã hy vọng ông ấy chết! Cho nên anh mới gạt em, giống như lúc trước vậy! Nếu luật sư Trương không nói với em, có phải ngay cả khi ông ấy chết lúc nào em cũng không biết không! Đường Diệc Thiên, anh quá ác độc! Là tên lừa gạt! Cả đời này em cũng khó mà tin tưởng anh nữa!"

"Tôi độc ác? Tôi là kẻ lừa gạt?" Sự cuồng loạn của cô, khiến anh nở nụ cười lạnh lùng. Anh muốn nói cho Hàn Niệm biết, nhưng anh không biết dùng cách gì để cô chấp nhận được sự thật. Lộ Hàn Phi nói với anh, chứng phình động mạch chỉ cần tâm trạng bình thản, duy trì trị liệu để không vỡ cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống, cho nên Đường Diệc Thiên thấy, giấu Hàn Niệm, thậm chí giấu cả Hàn Phục Chu, là cách xử lý chuyện này tốt nhất.

Nhưng cô lại nói anh là kẻ lừa gạt? Nếu anh là kẻ lừa gạt, vậy còn Hàn Phục Chu? Lừa gạt anh, hại anh nhà tan cửa nát, lừa gạt thôn dân, làm hơn ba trăm sinh mệnh vô tội bị chết, ba của cô, không phải tên lừa gạt sao?

Anh đã từng nói, sẽ để cô biết rốt cuộc Hàn Phục Chu là người thế nào, nhưng sau đó anh lại không đành lòng làm vậy, anh sợ cô khổ sở, sợ

cô sụp đổ, nhưng hôm nay là cô ép buộc anh! Bởi vì cô đập lên sự tin tưởng của anh, còn đụng vào giới hạn cuối cùng của anh.

Nếu Hàn Phục Chu là ba của cô, cô không ngại gì hết muốn cứu ba cô ra, vậy còn ba anh! Ba anh đáng chết sao? Anh và em gái Đường Diệc Nhu mất đi ba, mất đi tất cả, rơi từ thiên đường xuống địa ngục?

"Không phải em luôn rất muốn xem tư liệu này sao? Vậy tôi cho em xem. Em nhìn đi, ai là kẻ lừa gạt!" Anh mở cái bao rút tư liệu ra, nhét vào trong tay cô, "Hai mươi năm trước, sạt lở đất ở huyện Bạch Mặc tỉnh Vân Nam, chắc em biết chứ! Vậy em có biết không, nó hoàn toàn là trong thời kỳ ba em còn tại chức vì chiến tích mà khai thác phi pháp quá độ không để ý tới an toàn dẫn đến nhân hoạ đó!" (Nhân hoạ: tai nạn do người gây ra)

"Không...không thể nào..." Trong tay cầm tư liệu anh nhét vào, đôi mắt bị nước mắt che bao phủ mờ tầm mắt, cô không nhìn rõ trên tư liệu chẳng chịt viết những gì, điều duy nhất cô có thể làm, là giữ vững lòng tin của mình.

"Không thể nào?" Đường Diệc Thiên lấy tư liệu lại thô bạo xé bao nhựa của tư liệu ra, đưa những tấm hình về tai nạn chưa từng công bố ra ngoài đến trước mặt cô.

Bùn lầy, xác chết, máu tươi...Thanh niên, trung niên, trẻ em...

"Hơn ba trăm người gặp nạn, 300 mạng người. Hàn Niệm, đây là ba của em đó! Em bất chấp tất cả muốn cứu người ra! Ông ta đã gạt em, gạt mọi người!"

Cô buông lỏng ngón tay, những thứ trong tấm hình chảy xuống mặt đất, trên mặt đất toả ra tội ác, lừa dối, và sự thật của nhiều sinh mạng vô tội bỏ mạng!

"Không, không...Điều này không thể nào..." Hàn Niệm chỉ biết, cũng chỉ có thể lắc đầu, "Ông ấy là người có công cứu tế cứu nguy, ông ấy không phải là hung thủ, không phải là ông ấy..."

"Không phải ông ta thì là ai! Là em, là tôi, hay những người vô tội đó! Mấy đứa trẻ đó bao nhiêu tuổi?" Đường Diệc Thiên hận Hàn Phục Chu, hận nhất là ông ta đã gạt Hàn Niệm. Sự lừa gạt của ông ta khiến nút thắt giữa bọn họ mãi mãi không tháo gỡ được! Nếu không phải tại ông ta, giữa bọn họ sẽ rất tốt đẹp và đơn thuần, tuyệt đối sẽ không khiến Đường Diệc Thiên cảm thấy mình không chịu nổi sự lừa gạt.

Lừa gạt cô, không có ngày nào Đường Diệc Thiên dễ chịu, ngày nào cũng là dằn vặt, nhưng còn có thể làm gì!

Mà cô luôn không chịu tình tảo, phải thế nào, cô mới chịu hiểu tất cả!

"Vậy em phải xem kỹ một chút!" Sự chống cự không chịu tiếp nhận của cô, làm anh nóng lên, giấy tư liệu trắng như tuyết nằm rải rác, anh lấy một tờ trong đó ra cho cô xem, gần như là ép cô nhìn, trên tư liệu viết rất rõ ràng, ở ngày 3 tháng 4 năm 1994, mỏ thiếc huyện Bạch Mặc khai thác trên núi xuất hiện hai cái khe, cái khe kéo dài từ sườn núi đến chân núi, sâu mấy mét, trên sườn núi còn xuất hiện thêm mấy trăm cái khe nhỏ, nguy cơ sạt lở núi gần như là tất phải xảy ra.

Vậy mà từ ngày 3 tháng 4 đến ngày gặp chuyện là ngày 24, rông rã hơn nửa tháng, quặng mỏ không có đình công ngày nào, thôn làng dưới chân núi cũng không biết tai hoạ ngập đầu sắp đến!

Sự thật giống như lưỡi dao sắc bén cắt vào thịt cô, ép cô nhìn thẳng vào miệng vết thương đầm đìa máu. Thực ra thì cô tin, cũng giống như cô đã sớm nghi ngờ về cái chết của mẹ, nhưng Hàn Niệm phải làm mình tin tưởng thế nào? Không ai nói cho cô biết, lòng tin nhiều năm qua của cô, sụp đổ trong phút chốc, cô phải làm sao?

Cô chỉ có thể lùi từng bước, anh tới gần một chút, cô lại lùi về sau một bước, anh lại đến gần, cô lại lùi về sau. Cô muốn chạy trốn sự thật, muốn sống với lòng tin của mình, ở đó có người ba hiền từ, ông yêu thương cô, ông từng nói ông tuyệt đối sẽ không gạt cô...

Trong cùng của tủ sách có treo một con dao găm, cán dao óng ánh, vỏ dao da trâu chạm khắc, là bọn họ từng đi du lịch ở Tây Bộ mua về, chính tay cô treo lên đó, cô nhớ rất rõ, cầm lấy, rút lưỡi dao ra.

Cô còn nhớ, từ lúc trở về đến giờ, cô biết rất rõ, lợi thế duy nhất cô có được, chỉ là bản thân cô.

Lưỡi dao thoát ra khỏi vỏ, lạnh lẽo kề sát lên động mạch ở cổ tay của cô, cô cảm thấy lưỡi dao nhọn giống như gió lạnh thấu xương, "Đường Diệc Thiên...Em biết, nhà họ Hàn chúng tôi nợ nhà anh một mạng, cho nên em trả lại cho anh. Em trả cho anh, có phải sẽ không nợ anh nữa không? Vậy là anh có thể cứu ông ấy ra, ông ấy là ba của em, em cầu xin anh..."

Trong nháy mắt, sự lạnh lẽo rời khỏi cổ tay cô, sau đó chất lỏng gì đó nhỏ lên động mạch của cô, ấm áp dinh dính, đôi mắt anh đen như màn đêm, anh nói, "Không, thế, nào."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 53.1

"Đường Diệt Thiên...Em biết, nhà họ Hàn chúng tôi nợ nhà anh một mạng, cho nên em trả lại cho anh. Em trả cho anh, có phải sẽ không nợ anh nữa không? Vậy là anh có thể cứu ông ấy ra, ông ấy là ba của em, em cầu xin anh..."

Lưỡi dao sắt bén kề sát trên cổ tay mảnh mai của cô, dưới làn da trắng nõn, động mạch nhảy lên dồn dập vì căng thẳng. Trên kết cấu bằng thép bên hông của cán dao có khắc tên viết tắt cả hai người, dao cao cấp do bậc thầy chế tạo, nghe nói chém sắt như chém bùn.

Cô còn nhớ lúc ấy cô chơi rất vui, cầm dao đi cắt trái cây, kết quả vừa trượt tay đã cắt ra làm đôi. Lưỡi dao rất bén, dù không thể gọt sắt, nhưng cắt vào động mạch cũng không khó.

Không phải Hàn Niệm muốn lấy mạng của mình ra uy hiếp Đường Diệt Thiên, mà cô thật sự rất mệt mỏi. Cô đã mệt mỏi đến mức không muốn chơi trò uy hiếp tự sát này nữa. Nếu cô vẫn như trước kia, còn có hy vọng, cô sẽ không buông tay như vậy, bởi vì không hề giống cô.

Nấm hương nhỏ yếu đuối đã sớm trưởng thành và kiên cường, cô đã trải qua rất nhiều chuyện, không còn ở tuổi ngây thơ, cô biết ý nghĩa của cái chết là gì, dù vậy, cô vẫn chọn con đường như trước. Bởi vì so với chết đi, lựa chọn khác, còn khó hơn.

Tất cả mọi thứ đều đè lên người cô, ép cô lựa chọn, mà cô hoàn toàn không biết nên lựa chọn thế nào! Cô yêu Đường Diệt Thiên, nhưng không

thể vứt bỏ ba mình, cô muốn làm một đứa con gái hiếu thảo, nhưng cũng không muốn phản bội Đường Diệc Thiên.

Nếu có thể kết thúc, cô bằng lòng kết thúc tất cả. Chỉ cần một phút ngắn ngủi, là có thể khiến cô thoát khỏi khái niệm thiên đường, khái niệm địa ngục luân hồi. Cô không cần đối diện với sự thật, cũng không cần đau khổ nữa.

Trong phút chốc, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao mẹ cô quyết định vứt bỏ tất cả, không phải trước kia cô không đủ quyết đoán, cũng không phải cô không dũng cảm như mẹ, mà là trước đó cô không bị sự thật ép đến đường cùng.

Chỉ khi đến đường cùng, mới thực sự tuyệt vọng, không phải không có lựa chọn, mà không có cách nào lựa chọn.

Hàn Niệm không sợ chết, nhưng cô sợ quên đi, sợ giây phút kết thúc sinh mạng này, tất cả ký ức cũng tan theo mây khói. Đau khổ, tuyệt vọng ép cô vào hoàn cảnh lưỡng nan, cô muốn chạy trốn, nhưng không muốn quên. Bởi vì ở đây còn tình yêu, còn hạnh phúc, là tất cả những điều cô lưu luyến.

Nếu có thể không quên, cô tình nguyện không uống canh Mạnh Bà, mãi mãi làm một âm hồn, chỉ cần cô có thể nhớ hết.

Nhớ lần đầu tiên anh và cô gặp nhau, nhớ anh gọi cô là năm hương nhỏ, nhớ anh xoa tóc cô, nhớ anh hôn cô tha thiết.

Nhớ cô đã sinh một đứa con cho anh, nhớ Diệu Linh của cô, nhớ tất cả hạnh phúc của cô, nhớ anh từng nói với cô, "Không có gì đâu, tin anh đi..."

"Đường Diệc Thiên, em trả sinh mạng này cho anh, từ đây không thiếu nợ nhau nữa." Hàn Niệm nở nụ cười bi thương, cô không phải người thích cười, nhưng cuối cùng đã có thể giải thoát, cô nên cười, bởi vì kết cục này rất hoàn mỹ,

Cô vẫn là con gái của Hàn Phục Chu, vẫn là người yêu của anh. Cô dùng cách ích kỷ nhất, để mình không cần phản bội bất kỳ ai. Cô dùng sức ở tay, cắt mạnh xuống, chặt đứt hết tất cả mâu thuẫn, yêu hận và vương mắc.

Lúc này, cô giống như mẹ của cô, không chút do dự, quyết đoán dứt khoát.

Lúc nhắm mắt, sự lạnh lẽo đột nhiên bị rút đi, trên cổ tay ấm áp dính dính, mùi máu tươi trào ra, nhưng cô không cảm thấy đau chút nào. Nhanh vậy...đã giải thoát rồi sao? Cô mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt đen như màn đêm kia.

Tay anh nhanh hơn cô một bước, nắm chặt lấy lưỡi dao sắt bén, máu nóng chảy xuống từ lòng bàn tay anh, anh nhìn cô, không cho cô có cơ hội lẩn tránh, "Không...thể...nào."

Trong phút chốc máu tươi đã nhuộm đầy tay phải của anh và cổ tay của cô, nhỏ xuống quanh co, nhanh chóng tụ thành một vũng nhỏ, đỏ thẫm đậm đặc. Hàn Niệm chưa bao giờ nhìn thấy nhiều máu như vậy, càng chưa bao giờ thấy máu trào ra tới tấp như vậy, giống như không thể ngừng được mà lan ra từ trong bàn tay anh.

Giống như những bức hình đầm máu vừa rồi xuất hiện rõ ràng trước mắt cô, máu chảy đầm đìa, trần trụi, ép cô đối mặt với sự thật thê thảm, không cho cô trốn tránh và lùi bước.

Cô nắm cán dao rút về sau, sức lực toàn thân đột nhiên bị sự sợ hãi rút đi, cả bàn tay đều run rẩy, muốn dừng sức lại không có sức. Cô yếu ớt nắm lấy cán dao, anh nắm chặt lưỡi dao, máu tuôn ra như nước thủy triều.

Đôi mắt của Đường Diệc Thiên tối tăm, cắn chặt răng hơn, không cho lưỡi dao trong lòng bàn tay rút về sau một chút nào. Anh đột nhiên kéo mạnh, ngược lại dao bị anh kéo mạnh tới trước.

Không biết bởi vì anh đau, hay anh tức giận, khuôn mặt lạnh lùng trắng bệch, nắm dao di chuyển lên trước, chống trước ngực mình. Cô muốn dùng cái chết để trao đổi với anh sao? Cô cho rằng cô chết rồi, là không nợ anh nữa sao, từ nay về sau không liên quan gì đến anh nữa sao? Cô muốn rời khỏi anh, đi tới một thế giới anh không cách nào đến được, cách biệt sống chết với anh sao?

Sắc bén hơn lưỡi dao chính là mũi dao, anh đi về phía trước thêm một bước, áo ngủ lập tức bị cắt ra, dao sắc bén cắt vào da thịt, anh cũng cười, giải thoát mà thôi, chẳng lẽ cô có thể, anh lại không thể?

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 53.2

Anh sẽ khiến em mãi mãi không kết thúc được, em mãi mãi nợ tôi." Anh nói một chữ, đi về phía trước một chút, dao găm đâm vào thêm một chút, anh lại vô cùng thoải mái, "Hàn Niệm, vì em, anh đã sớm xuống địa ngục, anh không quan tâm đi một lần thực sự."

Nếu em muốn đến thế giới bên kia để trốn chạy anh, vậy anh sẽ đuổi đến đó. My paradise where you are, even the hell...

"A a a a..." Giây phút máu bắn ra, Hàn Niệm hoàn toàn sập đổ, tay tuột khỏi cán dao.

Phân nửa lưỡi dao đâm vào ngực của anh, nửa sau bị anh nắm trong tay, cô chỉ có thể nhìn cán dao có cán kim cương cao cấp màu trắng nhấp nháy dưới ánh đèn, máu từ kẽ tay của anh chảy ra không ngừng, nhỏ giọt, chảy xuôi...

Anh hít một hơi khí lạnh, cắn răng tiếp tục đi về phía trước một bước, "Anh lấy mạng của anh đổi với em. Đổi kiếp sau của em, cũng nợ anh."

Hàn Niệm lắc đầu, lùi về sau, nhưng không lùi được.

Tay trái của anh nắm lấy cổ tay lạnh ngắt không có chút độ ấm của cô, giống như nắm cán dao lạnh lẽo, Đường Diệc Thiên nói với cô, "Rút cây dao này ra, em sẽ không cần phải khó xử giữa anh và Hàn Phục Chu nữa, Tiểu Niệm, em tới là để giết anh, không phải sao?"

"Không phải...không phải em..." Cô hận anh nhưng không nghĩ sẽ giết anh, nhiều khó khăn hơn nữa, cô tình nguyện hy sinh mình, cũng không muốn giết anh.

Đường Diệc Thiên cũng vậy. Anh biết cô khó xử, anh cũng hận cô phản bội, nhưng đau khổ hơn nữa, anh cũng không muốn ép cô đi đến đường cùng thực sự, nếu chuyện này nhất định phải dùng máu tươi và sinh mạng để kết thúc, anh sẽ quyết định để mình xuống địa ngục sớm hơn.

Mất máu quá nhiều, môi của anh cũng trắng bệch, cả người và mặt đều giống như màu đất, nhưng vô cùng cứng rắn, "Em...Là lý do duy nhất khiến anh không giết Hàn Phục Chu, em phải nhớ, nếu không có em, ông ta đã chết từ sớm. Cho nên em mãi mãi không được nghĩ đến chuyện chết, nếu em muốn cứu ông ta, chỉ có anh chết."

Anh siết chặt tay, ép cô nắm chặt cán dao, đặt mạng sống mình vào tay cô, để cô lựa chọn. Rút dao ra, hay đưa anh đi bệnh viện, sống hay chết, anh cũng không hối hận vì cho cô quyết định việc này.

"Rút ra không?"

Hàn Niệm muốn bịt ngực anh để cầm máu, nhưng máu ấm áp dính dính không ngừng chảy ra, đầy mặt đầy tay cô đều là màu đỏ, giống như một tấm lưới màu máu, che kín hai mắt cô, cô không thấy bất cứ thứ gì, bất kỳ ai, tất cả đều không còn quan trọng nữa, không cố chấp nữa...

"Diệc Thiên, Diệc Thiên..." Cô khóc nức nở bất lực giống như một đứa trẻ, nước mắt chảy lượn vòng xuống, "Đừng...Anh đừng chết..."

* * *

Chi nhánh của bệnh viện An Nhân ở thành phố J, sau khi Đường Diệc Thiên được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật thì được đưa thẳng lên phòng bệnh VIP trên tầng cao nhất.

Bác sĩ chủ nhiệm của các khoa liên tục chạy đến phòng họp ở bên cạnh phòng bệnh, sau cuộc họp ngắn gọn, viện trưởng vội vàng chạy tới nói rõ với Lâm Thư Văn về tình hình và kết quả sau khi phẫu thuật, "Rất may mắn, chỉ thiếu mấy tắc nữa là đến tim, cũng đâm không sâu lắm, nhưng mất máu rất nhiều, tiếp theo nên điều dưỡng thật tốt..."

Trong phòng bệnh rộng rãi lắp đặt thiết bị đơn giản, Đường Diệc Thiên còn thuốc mê nên chưa tỉnh, lẳng lặng nằm trong không gian màu trắng, sắc mặt trắng bệch gần giống với màu của khăn trải giường. Lúc anh ngủ vẻ mặt vô cùng yên tĩnh, nhìn giống như trẻ đi mấy tuổi.

Hàn Niệm ngồi cạnh giường, lặng lẽ trông chừng anh. Sắc mặt của cô cũng không tốt hơn anh bao nhiêu, hai người đã kiệt hết sức lực, giãy vò nhau đến sống cũng như chết, sống không bằng chết.

Sau khi thư ký Lâm tiễn bác sĩ thì đi tới nhìn thoáng qua, rồi lặng lẽ đi ra ngoài, xuống lầu làm thủ tục nhập viện. Trong phòng bệnh trở nên yên tĩnh không có chút tiếng động, trong sự yên tĩnh, tiếng truyền dịch nghe vô cùng rõ ràng, tích tách, tí tách, từng giọt chất lỏng lạnh lẽo chảy vào trong cơ thể anh, giống như cách máu trào ra khỏi cơ thể trước đó.

Tiếng này dài đằng đẳng dường như mãi mãi không ngừng, cô bị tiếng tí tách này giãy vò đến không sống nổi, đưa tay nắm lấy dây chuyền dịch trong suốt, nắm trong lòng bàn tay, dùng nhiệt độ cơ thể còn sống của mình làm ấm nó, hy vọng chất lỏng chảy vào cơ thể anh không còn lạnh nữa, bởi vì cả người anh đều không có chút độ ấm nào, cô không biết nên làm gì cho phải, không biết mình có thể làm gì.

Hai mắt anh nhắm chặt, chỉ có hô hấp nhẹ nhàng, Hàn Niệm luôn đưa tay ra thăm dò mũi của anh, lòng mới có thể yên ổn. Cứ tới lui như vậy, không biết qua bao lâu, chỉ biết trời ngoài cửa sổ đã hoàn toàn sáng trưng, cô kéo lại rèm cửa xong, vì tinh thần mệt mỏi mà từ từ cúi người, dựa vào bên gối của anh.

Đường Diệc Thiên...Trong lòng cô gọi tên anh hết lần này đến lần khác, nhưng câu nói này ngay cả trong nội tâm mình của không thể nói thẳng: Đừng rời khỏi em.

Anh rời khỏi em, em cũng sẽ chết, thậm chí không cần dao cũng đủ mất mạng.

Cô gục ở đó rất lâu, nước mắt thấm ướt một mảnh khăn trải giường, lạnh lẽo, giữa lúc hoảng hốt cảm thấy hình như anh hơi động đậy, cô nhanh chóng ngẩng đầu nhìn, nhưng khuôn mặt đẹp trai ấy vẫn ngủ say.

Sương mù đầy trong mắt, hình như khóe miệng anh thực sự đang chuyển động, Hàn Niệm dụi mắt, thất vọng cúi đầu, trán nhẹ nhàng vuốt ve gò má của anh...Cuối cùng cũng nói câu nói đó ra miệng.

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Đường Diệc Thiên, đừng rời khỏi em..."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 54.1

Sau khi kết thúc hội nghị y tế, Lộ Hàn Phi không bỏ đi ngay, ở lại một đêm đi mua đồ đặc sản theo bản liệt kê của bà xã. Lúc giữa trưa anh ta đang chuẩn bị rời đi, chợt nghe nói đêm hôm qua Đường Diệc Thiên được đưa vào phòng phẫu thuật của bệnh viện để điều trị gấp.

Không kịp trả khách sạn, Lộ Hàn Phi xách theo bọc lớn bọc nhỏ vội vàng chạy đến bệnh viện. Mấy bọc lớn vang lên tiếng xào xạc, lúc đẩy cửa phòng bệnh ra thì bị mắc kẹt ở khung cửa. Nhưng từ trước đến nay cơ thể hoàng tử nhỏ dao vàng luôn có sức khỏe cường tráng, cho nên anh ta dùng hết sức chen vào bên trong, tiếng bọc ni lông chen chúc chói tai giống như tạp âm phá đi sự yên tĩnh của phòng bệnh.

Hàn Niệm vội vàng đến cửa ngăn anh ta lại, nhỏ giọng ngăn cản, "Tiếng ồn quá!"

Đầu của Lộ Hàn Phi đầy mồ hôi, người còn đang bị ngăn ở trước cửa đã vội vàng hỏi, "Sao lại như vậy? Có người đột nhập vào phòng hành hung sao? Em nghe nói cắm vào hơn phân nửa dao luôn! Thiếu chút nữa là đến tim! Ai làm vậy! Báo cảnh sát chưa? Bắt được hung thủ chưa?"

Anh ta hỏi liên tục, Hàn Niệm có chút lúng túng và bối rối, nhưng có bối rối, cô cũng không thể trốn tránh. Tối hôm qua cô đã lựa chọn cách trốn tránh hèn nhát, để bây giờ cô hối hận không thôi.

Anh đã dạy cô dũng cảm, cô không thể kiên trì. Bởi vì tất cả sự kiên cường của cô, chỉ ỷ vào anh mà thôi, bởi vì có anh, bởi vì biết anh yêu mình, cô mới có thể kiên cường, đối mặt với anh, đối mặt với Thẩm Du,

đối mặt với Thẩm Diễm Thu, đối mặt với tất cả đều không chút sợ hãi. Nếu không còn anh, cô vẫn là con nhỏ trốn trong hẻm khóc thút thít. Trong giây phút bị anh nghi ngờ đã bóp vỡ sự kiên cường của cô, để lại một năm hương nhỏ chỉ biết trốn chạy.

"Là tôi..." Tuy cô không có đâm dao và ngực Đường Diệc Thiên, nhưng thực sự là cô. Cô không tự mình ra tay, nhưng cũng giống như ra tay. Cô điên cuồng bất chấp tất cả đâm một dao vào lòng anh, không khác gì nhau.

Cả đêm cô không ngủ, môi tái mét nứt nẻ, giọng cũng hơi khàn. Lộ Hàn Phi nghe không rõ, cũng không thể tin vào lỗ tai mình, "Là chị bị đâm? Thương tích thế nào?"

Hàn Niệm xách dùm anh ta hai cái bọc lớn trong tay, xoay người đi vào trong, "Là tôi cầm dao..."

Trống được một tay, Lộ Hàn Phi có thể đi vào nhưng thay cho sự sốt ruột lúc này, là ngăn người chết đứng ở cửa. Hàn Niệm nghe anh ta không có động tĩnh gì, xoay người thì thấy, anh ta ôm lấy ngực mình với vẻ mặt căng thẳng, "Trong phòng bệnh có dao không?" Trên Lộ Hàn Phi có già, dưới có trẻ, còn có bà xã đang chờ anh ta mua đặc sản về nhà đó!

Hàn Niệm nhìn anh ta, Lộ Hàn Phi tự khuyên giải, "Không sao, thực ra thì em cũng đã từng học kỹ thuật vật lộn rồi!"

* * *

Nghe Hàn Niệm thuật lại chuyện xong, Lộ Hàn Phi cảm thấy tiểu Nhã Nam thật sự rất dịu dàng, cô chỉ già mồm mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ giống như bắn tung tóe dầu nóng vào mặt anh, hoặc lấy kéo uy hiếp một chút, so với tiết mục đâm dao, không có gì đáng nói!

Có bác sĩ Lộ Hàn Phi này ở bên cạnh, Hàn Niệm không nhận được hỏi, "Anh ấy còn hôn mê bao lâu mới tỉnh lại?"

"Tôi qua phẫu thuật, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh à?" Nhìn Lộ Hàn Phi còn hết hồn hơn Hàn Niệm, "Bình thường hai tiếng là tỉnh rồi! Chị không đi hỏi bác sĩ sao?"

"Hỏi rồi." Hàn Niệm gật đầu, "Buổi sáng có hỏi một lần, bác sĩ đến xem, cũng không có vấn đề gì, nói có thể là thể chất mỗi người khác nhau, hôn mê lâu một chút cũng có."

Lộ Hàn Phi đứng từ trên ghế dậy, liếc nhìn Đường Diệc Thiên im lặng nằm trên giường bệnh ở phía xa, lấy kinh nghiệm phẫu thuật của mình ra xem...Đường Diệc Thiên đang giả bộ ngủ. Nhưng mà, anh nhớ hôm qua Tiểu Nhã Nam đã dặn dò anh trong điện thoại..."Lộ Hàn Phi, lúc anh ở bên ngoài không có ai trông coi anh, tốt nhất là nếu anh có thể cầm miệng thì cầm miệng, có thể bớt nói thì bớt nói, với hiểu biết của em đối với anh, anh không phải loại nói nhiều sai nhiều, mà là làm nhiều sai nhiều, nếu không là có chức năng tự đi tìm đường chết."

Anh cúi đầu nhìn Hàn Niệm, hay là anh không nói ra vậy! Tiểu Nhã Nam đã dụi dằm lắm rồi, anh cũng nên ngoan ngoãn nghe lời!

"Ừ, có lẽ là miệng vết thương quá sâu, đúng là mất máu quá nhiều sẽ hôn mê lâu hơn một chút." Lộ Hàn Phi chặc chặc miệng, kìm nén đến mức này, Đường Diệc Thiên thật có lòng nhẫn nại.

"Vậy tối nay có thể tỉnh không?" Hàn Niệm lo lắng hỏi, sáng Diệu Linh đi nhà trẻ, nếu tối về không nhìn thấy ba lại không nhìn thấy mẹ sẽ sốt ruột.

Một dao hôm qua của Đường Diệc Thiên, đã kéo Hàn Niệm từ trong điên cuồng và cố chấp ra ngoài, để cô tỉnh táo và hiểu rõ sự trốn tránh hèn

nhất của cô đã tạo ra cục diện hoang đường gay go đến cỡ nào. Ép cô đối mặt với hiện thực, đối mặt với chính mình.

Chờ đợi cả đêm khiến cô hoàn toàn hiểu ra, đi đến cục diện ngày hôm nay, đều là cô không chịu đối mặt mà tạo thành. Cô kiên trì trong suy nghĩ ảo tưởng của mình, thậm chí còn muốn người khác điên cuồng giống mình, nhưng đó chính là một sự ích kỷ.

Đối với cô thì Hàn Phục Chu là ba, nhưng với người khác, không phải. Ông là ba của mình, cũng không đại biểu ông là người tốt, Hàn Phục Chu có đối xử tốt với cô, cũng có chỗ thiếu nợ người khác, ông hiền từ hơn nữa, cũng có mặt ác, cô phải chấp nhận sự thật này.

"Tối nay..." Lộ Hàn Phi bối rối, có thể không, phải xem sự chịu đựng của Đường Diệc Thiên. Anh sờ cằm, suy nghĩ, "Đoán chừng đói bụng sẽ tỉnh."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 54.2

Quả thực Đường Diệc Thiên đã tỉnh, đúng là giả bộ ngủ. Một mặt là đau đớn, mặt khác là thất vọng và khổ sở. Hàn Niệm dùng cái chết uy hiếp anh, với anh mà nói, quá mức đau lòng, thậm chí còn đau hơn dao đâm vào ngực anh.

Anh mở mắt nhìn, thấy cô gục bên cạnh mình, tay phải nắm lấy sợi dây truyền dịch, anh muốn kêu cô, nhưng không nói ra miệng. Bởi vì anh không biết sau khi mình tỉnh lại, phải đối mặt với mọi chuyện thế nào. Không phải anh trốn tránh, mà thực sự rất đau đớn, anh muốn nghỉ ngơi đôi phút. Mà trong đôi phút ngắn ngủi này, cô cũng trông coi không rời khỏi anh một phút nào.

Sau hai giờ trưa, Đường Diệc Thiên vẫn nằm im lặng như trước, Hàn Niệm lại đi tìm bác sĩ hỏi lần nữa, tuy nhiên lần này bác sĩ lại nói chỉ là phản ứng bình thường sau khi mất máu, nhưng lòng cô vẫn lo lắng. Đúng lúc thư ký Lâm đến bệnh viện, Hàn Niệm nhờ anh ta có tin tức gì thì thông báo cho mình biết, cô về nhà xem Diệu Linh một chút.

Hàn Niệm đi được một lát, Đường Diệc Thiên mới mở mắt ra. Lâm Thư Văn không thấy lạ với việc anh giả bộ ngủ, nhưng ngày hôm qua Đường Diệc Thiên bị đưa vào bệnh viện anh ta cũng hơi lo sợ.

Thấy ông chủ tỉnh dậy, anh ta làm tròn phận sự hỏi, "Anh muốn uống nước không?"

Nằm một ngày một đêm, hiệu lực của thuốc mê đã hết, ngực của Đường Diệc Thiên đau giống như dao khoét từng nhát, không ngờ sau khi

phẫu thuật xong còn đau hơn trước. Luôn chịu đựng trước mặt Hàn Niệm, cũng thật không dễ.

Cả sự việc ở trong mắt thư ký Lâm đều vô cùng ấu trĩ, nhất là hành vi giả bộ ngủ của ông chủ mình, ngoài mặt giống như muốn để Hàn Niệm lo lắng, thực ra là tự mình chịu tội! Chuyện tổn hại này, đúng là hết sức buồn chán. Thư ký Lâm lớn hơn anh tám tuổi, không biết nên nói tuổi trẻ thật khỏe, hay nói bọn họ chơi chưa đủ?

"Đã tìm luật sư Trương rồi, kêu ông ta nói với Hàn Niệm người bệnh là Tô Hải Mai." Lâm Thư Văm nói, "Xem ra Tô Hải Mai thực sự rất hận Hàn Phục Chu."

Đường Diệc Thiên hơi động đậy cơ thể cứng đờ một ngày, nhưng vừa động nỗi đau càng tăng lên gấp đôi, , lúc chịu đựng một dao cũng không hơn thế này. Anh cắn răng hít vào một hơi, "Hazz...Việc này cũng không có gì lạ, ai không hận chứ?"

Nói tới hận, của anh tuyệt đối không ít hơn Tô Hải Mai, nhưng mà anh hận Hàn Phục Chu, từ đầu đến cuối cũng không có cách nào ra tay.

"Vậy phải làm gì luật sư Trương đó đây?" Lúc trước Tô Hải Mai biết tin, nhưng bà ta sợ bệnh tình sẽ ảnh hưởng đến việc toà án tăng thêm hình phạt cho Hàn Phục Chu, nên kêu luật sư Trương im lặng. Sau này tư liệu trong tay bà ta bị Đường Diệc Thiên lấy đi, bà ta không còn lợi thế, đương nhiên muốn dùng cách khác để Hàn Phục Chu chết đi.

"Ông ta đã dám nói với Hàn Niệm, hiển nhiên cũng sẽ nói với Hàn Phục Chu." Đường Diệc Thiên gian nan nói từng chữ, mỗi câu nói đều tác động đến vết thương ở ngực, "Biết bệnh tình, có trăm điều hại không có điều nào lợi đối với Hàn Phục Chu, chỉ có điều là Tô Hải Mai muốn Hàn Phục Chu chết đi."

"Chúng ta đã từng kêu ông ta ngậm miệng, ông ta vẫn nói." Lâm Thư Văn không nhin được tắc lưỡi, "Lá gan của ông ta thật lớn."

"Ông ta chỉ khó xử mà thôi." Không biết vì sao, hiếm khi Đường Diệc Thiên mềm lòng với người lạ như vậy, có lẽ là anh hiểu rõ cảm giác khó xử. Cô khó xử, anh cũng khó xử, thế giới này có rất nhiều chuyện khó cả đôi đường, ai cũng không thể đưa ra quyết định dứt khoát.

Lâm Thư Văn nhún vai, "Vậy thì giữ đi, phần lớn thời gian ông ta đều xứng với chức vụ, nếu không phải lúc trước ông ta nghe ngóng tin tức, Hàn tiểu thư cũng không về nhanh như vậy."

Đường Diệc Thiên nhếch miệng, giống như đang cười.

* * *

Gần tối, Hàn Niệm chạy tới bệnh viện, mang theo một hộp canh gà giữ nhiệt. Bác sĩ nói chỉ cần Đường Diệc Thiên tỉnh lại sau khi phẫu thuật là có thể ăn uống, sợ anh hôn mê lâu không có khẩu vị, Hàn Niệm hầm canh gà anh thích, đồ lỏng chắc không khó nuốt, dù không muốn ăn thứ gì, uống chút canh cũng tốt.

Lúc quay lại Lâm Thư Văn còn canh ở cạnh giường, trời ngoài cửa sổ đã tối, Hàn Niệm lịch sự mở hộp giữ nhiệt ra, múc cho Lâm Thư Văn một chén canh gà.

Canh gà hầm rất quý, nở nắp ra, mùi thơm toả bốn phía. Lâm Thư Văn nhận lấy cái chén, tầm mắt liếc thoáng qua, nhìn thấy lông mi của Đường Diệc Thiên hơi giật giật. Đói bụng từ tối hôm qua đến giờ, dù sức chịu đựng của anh rất tốt, nhưng một hộp canh nóng đặt ở đầu giường, muốn nhin cũng khó.

Thư ký Lâm húp một miếng, khen ngợi, "Canh này nấu rất ngon."

"Ngon thì uống nhiều một chút." Hàn Niệm gấp cho anh ta một cái chân gà, "Ăn chân gà đi."

Thư ký Lâm cũng không từ chối, dù tướng ăn nho nhã, nhưng tiếng nhai nghe vô cùng rõ ràng trong phòng bệnh yên tĩnh.

Sáng Đường Diệt Thiên đã đói bụng, nhưng đau đớn cộng thêm mê man làm dạ dày tê dại, lúc này thư ký Lâm mở lớn miệng ngồi ăn bên cạnh anh, dù sự chịu đựng của anh rất tốt, dạ dày cũng không cách nào kiềm chế được sự hấp dẫn.

Ăn xong chân gà, uống cạn chén canh, Lâm Thư Văn đưa chén qua, Hàn Niệm hỏi, "Muốn chén nữa không?"

Lâm Thư Văn chưa trả lời, người nằm trên giường đã trả lời trước, "Ừng ục..."

Thư ký Lâm cười lắc đầu, "Hay là cho anh ta một chén đi, tôi về trước đây."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 99

Chỉnh giường bệnh cao lên, Hàn Niệm múc cho anh một chén canh, thổi nguội, múc một muỗng đưa đến bên miệng anh.

Đường Diệc Thiên không ngờ bị ép tỉnh bởi vì tiếng đói bụng ùng ục, lúc này anh có phần không cam tâm, cũng có chút xấu hổ. Mặc dù canh gà thơm nứt mũi đã đến bên miệng, anh lại mím môi không chịu hả ra.

Hàn Niệm biết, anh có đủ lý do để giận dữ với cô, oán hận cô, thậm chí anh hất canh nóng vào cô cũng không quá đáng. Nhưng anh im lặng thế này. Đôi mắt thản nhiên, giống như nước sông yên tĩnh không có sóng gió, vì đau đớn mà khuôn mặt nhìn hơi hốc hác, cả ngày không có cơm nước gì, da ở môi có chút nứt nẻ.

Cô đặt chén canh xuống, rót ly nước ấm cho anh, cầm ống hút vào đưa qua, môi của Đường Diệc Thiên giật giật, mở miệng nói, "Hàn Niệm, lúc này em chăm sóc anh, là vì bảo vệ ba em, hay chỉ vì anh?"

Anh không biết đằng sau sự dịu dàng của cô có cất giấu con dao bén nào nữa không. Tình yêu cần sự tin tưởng, giữa bọn họ còn sự tin tưởng hay không, anh đã mờ mịt.

Hàn Niệm thả lỏng tay, thiếu chút nữa rơi ly nước. Cô ngược mặt nhìn anh, chưa bao giờ giống như lúc này, khiến cô cảm thấy sợ hãi. Cô ý thức được, có lẽ đây mới thực sự là lúc cô rời đi. Không phải chết từ biệt, mà là sống xa cách.

Cuối cùng cô cũng đã hao phí tất cả tình cảm của anh đối với cô. Anh đã từng gạt cô, nhưng cô cũng không có lòng tin với anh, tất cả đều là luật nhân quả, không có đúng và sai.

"Đường Diệc Thiên, có phải anh rất mệt mỏi không?" Cô cắn răng cười chua chát, không để mình rơi nước mắt. Mấy tháng gần gũi, thay đổi rất nhiều, vui nhiều buồn nhiều, giày vò đến cô cũng mệt mỏi, huống chi là Đường Diệc Thiên.

Anh gạt đầu, không thể phủ nhận, anh rất mệt mỏi.

Đeo thù hận và tình cảm không thể quên trên lưng, cho dù yêu nhau cũng giày vò rất nhiều. Tình yêu vĩ đại, đủ để thắng được tất cả, là ảo tưởng thuộc về thiếu nữ, Hàn Niệm đã sớm không dám ảo tưởng nữa. Ở thế giới này, người bạn yêu yêu bạn cũng thấy đủ quá xa xỉ, mà yêu cầu người bạn yêu yêu bạn mãi mãi càng xa xỉ hơn, yêu cầu người bạn yêu yêu bạn nhiều giống như bạn yêu anh ta, thậm chí nhiều hơn bạn, quá giả tạo.

Chẳng qua bọn họ là người thường, sẽ yêu sẽ hận cũng sẽ chán nản và mệt mỏi. Suy bụng ta ra bụng người, nếu có người cầm dao đâm vào ngực cô, khoảng cách gần tim, tim cũng sẽ sợ hãi. Sợ yêu mà không được, sợ càng yêu càng bị thương.

Trong tình yêu, nếu có sợ hãi, sẽ có bất an, có bất an mới mệt mỏi. Sợ trả giá mà không nhận được hồi báo, trả giá quá mức sẽ chán nản. Anh mệt mỏi, cũng là chuyện bình thường.

"Thực ra cả hai chúng ta đều cố chấp. Em cố chấp về ba em, anh cố chấp về em..." Trong tay cô còn cầm ly nước ấm, đã hơi nguội, "Nếu chúng ta đều buông, có lẽ sẽ có nuôi tiếc, sẽ có thiếu hụt, nhưng chưa chắc sẽ khó khăn thế này."

Cuộc sống pháo hoa tươi đẹp cuối cùng cũng quay về hiu quạnh, cuộc tình oanh liệt và nảy nở cuối cùng cũng tan biến. Từng có bao nhiêu điên

cuồng, cuối cùng sẽ có bấy nhiêu hờ hững. Từng yêu sâu sắc bao nhiêu, cuối cùng sẽ thoải mái bấy nhiêu. Không phải không yêu, chỉ là mệt mỏi, không phải phiền chán, chỉ là đã tình ngộ.

Nếu nói yêu là để đối phương trải qua cuộc sống tốt hơn, vậy hôm nay bọn họ đã sớm ngược lại. Vì yêu chấp nhất, cuối cùng lại hao phí tình yêu, trở thành kết cục mà yêu cũng không muốn nhìn thấy nhau.

"Em có thể bỏ sao?" Anh nhìn cô hỏi. Khuôn mặt bình tĩnh như mặt hồ của Hàn Niệm nổi lên gợn sóng, sóng lẫn lẫn trong nước.

"Em không thể bỏ anh ra, nhưng em có thể buông tình cảm xuống." Cô thẳng thắn, muốn cô quên người này, quên quá khứ, cô không làm được, chỉ có thể buông tương lai xuống, không cố chấp nữa, "Chờ anh khỏe lại...Coi như em chưa từng quay về." Cô cúi đầu, không để anh nhìn thấy mình lúc này, cô mất đi sự kiên cường và tự tin, vô cùng khó coi.

Cô biết, với Đường Diệc Thiên, bọn họ có thể cãi nhau, có thể tranh chấp, thậm chí có mâu thuẫn lớn, nhưng cô không thể rời khỏi anh, anh có hận cô hơn nữa cũng không muốn buông tay, tình nguyện nhốt cô lại rồi hành hạ lẫn nhau, yêu nhau giết nhau, cũng không muốn buông.

Cô đã từng tự tin như vậy, nhưng hôm nay cô không thể không tự hiểu lấy mình nhiều hơn. Cô không tốt như thế, cô không thể khiến người mình yêu hạnh phúc, chỉ làm anh đau khổ. Mà anh...Cuối cùng cũng nguội lạnh tâm ý với cô rồi, không phải sao?

Giọng của anh trầm thấp, dường như nói chữ nào cũng rất khó khăn, "Ở chung với anh rất đau khổ phải không? Cảm thấy mắc nợ anh? Cảm thấy không thể làm được gì cho anh?"

Hàn Niệm nặng nề gật đầu, vẫn không dám nhìn anh. Tóc rơi lả tả che khuất khuôn mặt của cô, Đường Diệc Thiên không nhìn thấy cặp mắt sáng

ngồi kia, cặp mắt dù trong bóng đêm cũng lóng lánh, bao năm qua, anh đều trú ngụ trong cặp mắt ấy, đã sớm thành thói quen.

"Đúng. Ở chung với nhau thực sự rất đau khổ, sẽ nhớ lại những thứ tốt đẹp trước kia, sau đó so sánh với hiện tại. Luôn nhớ tới quá khứ, nhớ rất nhiều, rồi cảm thấy không quay về quá khứ được nữa." Anh cười gượng, tuy rất đau, nhưng vẫn kiên trì nói hết, "Nhưng bất luận hiện tại tốt đẹp hay đau khổ, đều khó quay lại quá khứ, đã qua chính là đã qua..."

"Em sẽ không còn vì miếng bánh ngọt mà mở lòng, điều chúng ta muốn quá nhiều." Cô không còn ngoan ngoãn chờ anh nữa, anh cũng không thể khiến cho công chúa của anh hạnh phúc, điều bọn họ muốn, đã sớm biến chất. Từng có một miếng bánh ngọt cũng làm động lòng, lúc có được thì sẽ có ý nghĩ ham muốn, lúc không có được sẽ thù hận. Nhưng đã sớm quên, hai người bọn họ ở chung với nhau, không có hẹn ước chỉ có trả giá và đền ơn.

"Tiểu Niệm, anh mệt mỏi lắm."

Nước mắt ướt đầm, cô không dám đưa tay lau, cô đã đoán được câu trả lời của anh từ sớm. Tình yêu của bọn họ, vốn là ngược dòng với nước lũ, anh dắt cô trên đường, một khi buông tay, cô không thể nào đuổi theo được.

"Em vẫn là người anh yêu nhất trên thế giới này." Anh nói, "Từ trước đến giờ anh đều hy vọng em hạnh phúc. Nhưng anh thực sự rất mệt mỏi..."

Cô cắn răng gật đầu, kết thúc một mối tình, thậm chí cô không có một lý do để giữ lại. Bởi vì anh nói cũng đúng, nhưng rõ ràng cô cảm thấy tất cả đều đã định trước, rõ ràng cảm thấy anh buông tay là đúng, tại sao lại đau lòng như vậy? Giống như...Đau giống như lúc trước, rời khỏi anh, thực sự rời khỏi anh, rất đau.

Anh nhẹ nhàng nâng tay lên, gạt tóc qua, vén ra sau tai giúp cô, ngón út lướt qua viền tai của cô, lạnh ngắt không có chút độ ấm. Anh nói, "Cho nên em có thể giúp anh không..."

Hàn Niệm hơi động đậy, ngược mặt nhìn anh, thì ra cô chưa bao giờ phát hiện, bất luận trong cặp mắt này có bao nhiêu thù hận, có bao nhiêu tức giận, nhưng lúc anh nhìn cô, đều mang theo sự ấm áp có thể làm tan băng đá.

Anh vô cùng thản nhiên, giống như anh đã sớm dự đoán được tất cả, gợn sóng nhiều hơn nữa cũng chỉ thường thôi, "Ở lại bên cạnh anh đừng đi, anh rất mệt mỏi, không đuổi theo em được nữa rồi. Ở lại tiếp tục đau khổ, coi như trả nợ cho anh đi."

Nước mắt chảy từ hốc mắt xuống, Hàn Niệm nghe tiếng nó rơi xuống đất, một tiếng rất khẽ rất khẽ, đập vào lòng. Anh vươn tay nâng mặt cô lên, kéo cô lại gần, sau đó nhẹ nhàng hôn, một nụ hôn nhẹ, nhưng giống như dùng hết tất cả sinh mệnh của anh.

"Đường Diệc Thiên, anh có từng hận em không?" Anh đã từng hỏi cô câu này, cô không trả lời, bây giờ cô lại ném cho anh câu hỏi này.

Đường Diệc Thiên không trốn tránh giống cô, câu trả lời của anh là, "Từng oán tránh." Từng oán trách em, nhưng từ đầu tới cuối đều chưa từng hận em.

Giây phút nước mắt trào ra, trước tiên là Đường Diệc Thiên dịu dàng nhìn cô, cuối cùng vẽ mặt có chút khổ sở, không kìm được đưa tay sờ đầu cô, "Sao đã nhiều năm vậy rồi, em vẫn khóc giống nhau vậy..."

"Em khóc thế nào anh mới cảm thấy tốt?" Cô lau nước mắt loạn xạ hỏi.

Đường Diệc Thiên ho nhẹ, "Cứ vậy được rồi, nhìn cũng quen, thay đổi chắc chắn sẽ không quen."

"Tiểu Niệm..." Anh lại gọi cô, "Có thể cho anh uống chút canh, sau đó khóc nữa được không?"

* * *

Diệu Linh vô cùng tức giận với hành động đi ra ngoài chơi của ba mẹ, nếu không phải chủ nhật Hạ Đông Ngôn đến thăm nó, cho nó Spider Man, nó thực sự rất mất hứng!

Biết được Đường Diệc Thiên nằm viện từ miệng của bà Trần, Hạ Đông Ngôn rất thích tin nghe được, bởi vì mình đã bị Đường Diệc Thiên gạt! Nói gì mà mình chịu trách nhiệm với việc hợp tác, đến Thịnh Thế làm việc dưới quyền của Đường Diệc Thiên, không có ngày nào tốt lành! Bận đến mức mỗi sáng phải dậy sớm hơn gà, làm việc nhiều hơn trâu!

Nhưng mà, vì tránh để Hàn Niệm bị tên khốn khiếp Đường Diệc Thiên bắt nạt, Hạ Đông Ngôn quyết định và gắng gượng đi xem thử.

Khi Hạ Đông Ngôn đến bệnh viện, đúng lúc đã là ngày thứ tư sau khi Đường Diệc Thiên phẫu thuật, vừa rút ống dẫn tiêu. Đường Diệc Thiên muốn đi toilet, nhưng Hàn Niệm không cho anh xuống giường, sợ động đến miệng vết thương, nhét cái bô để anh dễ đi.

Đường đường là đàn ông, nằm ở trên giường dùng bô, Đường Diệc Thiên thực sự không giải quyết được, chướng ngại tâm lý rất lớn. Hàn Niệm bĩu môi, "Anh coi như không có em là được!"

Đường Diệc Thiên bối rối, "Em đứng bên cạnh anh, sao anh coi như vậy được chứ!"

"VẬY anh nhắm mắt lại đi!" Hàn Niệm hồi thúc, "Một người đàn ông, sao đi vệ sinh cứ lè mề như vậy..."

Đúng lúc Hạ Đông Ngôn lịch sự ôm theo bó hoa tươi đến. Nhìn thấy Đường Diệc Thiên thường ngày vênh váo hống hách bây giờ chỉ có thể nằm đó, cả đi tiểu cũng không được, Hạ Đông Ngôn vô cùng hả hê.

"Rút ống tiểu là tự mình xuống giường được mà." Hạ Đông Ngôn có ý xấu nói, "Không phải Đường tổng nói với tôi, công việc ở Thịnh Thế rất nhiều sao, nói tôi không địch nổi thì không đủ mạnh mẽ sao? Nghe nói sức khỏe của Đường tổng rất tốt, xuống giường mà thôi, có gì khó?"

Lúc này Hạ Đông Ngôn đang tìm đường chết nhưng không bị Đường Diệc Thiên giết ngay lập tức, mà bị Hàn Niệm lấy gối đánh một cái, "Hạ Đông Ngôn! Anh tới lấy cái xô đi!"

"Hả? Sao lại là anh lấy!" Hạ đại thiếu gia lập tức kháng nghị! Anh đã làm trâu làm ngựa ở Thịnh Thế, hiếm khi có cơ hội trở mình, vậy mà còn phải đi lấy xô!

"Bởi vì anh ấy nói không quen đi toilet có phụ nữ bên cạnh." Hàn Niệm kéo anh đến cạnh giường, "Đúng lúc anh là đàn ông."

"Anh là đàn ông nhưng anh nhìn anh ta đi toilet cũng không hay!" Hạ Đông Ngôn khóc lóc, "Hơn nữa anh tuyệt đối không muốn nhìn!"

Đừng nói Hạ Đông Ngôn, Đường Diệc Thiên đang nằm cũng phản đối, "Anh cũng không muốn bị cậu ta nhìn!"

Hàn Niệm thả lỏng tay, "Vậy các người nói phải làm sao đây?"

Vì không muốn lấy cái xô, Hạ Đông Ngôn vội vàng nhấc tay lên tiếng, "Tôi có thể công anh đi toilet. Đảm bảo không đụng tới miệng vết thương!" Nói xong cúi đầu hỏi Đường Diệc Thiên, "Anh cảm thấy vậy được không?"

Vừa nhìn, đúng là ý kiến hay, ngay sau đó Đường Diệc Thiên quyết định đồng ý, "Được."

Thấy anh đồng ý, Hạ Đông Ngôn như lấy được đại xá, vội vàng hạ tay xuống, làm tròn bốn phận đỡ Đường Diệc Thiên lên, đi được hai bước, anh chợt tỉnh ngộ, "Không đúng! Dựa vào đâu anh phải giúp anh ta!"

Hàn Niệm chặc miệng, "Trời ơi, Hạ Đông Ngôn, sức lực anh thật lớn. Trước khi anh đi, hãy đỡ anh ấy một lần nữa, giải quyết hôm nay nha!"

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 56.1

Hạ Đông Ngôn vô cùng khó chịu với công việc hộ lý của mình, nhưng không tới hai ngày anh lại chạy tới bệnh viện. Lần này còn mang theo hai cân đông trùng hạ thảo đến thăm hỏi, với điều bộ anh mang theo đồ tới em không thể đuổi anh đi.

Lúc Hàn Niệm đi lấy báo cáo kiểm tra, Đường Diệc Thiên không nhận được hỏi Hạ Đông Ngôn, "Này, Hạ Đông Khôn, có phải ngoại trừ quen với Hàn Niệm cậu không có bạn bè gì không..."

"..." Hạ Đông Ngôn đang vui cười hớn hở ăn chuối trong giỏ trái cây, bị nghẹn đứng, đến mức anh phải vỗ ngực liên tục mới thở nổi, "Hey, ai nói?"

Gần đây Đường Diệc Thiên đã bớt đau, có tinh thần, nói chuyện cũng có sức hơn, "Tôi thấy vậy. Cậu xem cậu ngoại trừ bình thường đến tìm Hàn Niệm, thành phố J lớn như vậy, tôi chưa từng nghe cậu có quan hệ tốt với ai hơn."

"Quan hệ của tôi và Hàn Niệm tốt, đó là vì chúng ta là bạn học! Không có nghĩa là tôi không có bạn bè." Hạ Đông Ngôn lập tức phản bác.

Đường Diệc Thiên nhún vai, ý bảo anh ta đưa ra ví dụ nghe thử.

"Ví dụ như Lâm Trăn, là học muội ở đại học của tôi." Lúc này Hạ Đông Ngôn đưa ra ví dụ. Lúc trước Hàn Niệm kết hôn. Lâm Trăn làm phụ dâu, Hạ Đông Ngôn chịu trách nhiệm công cô dâu, quan hệ không tệ!

"Ừ, tiếp tục..." Đường tiên sinh đau bệnh ở trên giường, dù có Hàn Niệm ở chung, nhưng thực ra cũng hơi buồn chán.

"À...Tôi cũng quen Cam Nguyễn!" Hạ Đông Ngôn lại báo cáo thêm tên một người nữa, nói tới Cam Nguyễn, đó là học muội thời trung học của anh, bọn họ học ở trường trung học J! Không học chung trường trung học với Đường Diệc Thiên và Hàn Niệm! Đường Diệc Thiên biết, lúc học trung học quan hệ của Hạ Đông Ngôn và Cam Nguyễn cũng không tệ lắm!

"Còn ngoài con gái ra?" Đường Diệc Thiên lờm anh, "Cậu là bạn của con gái sao?"

"!!!" Hạ Đông Ngôn cảm thấy Đường Diệc Thiên lại khinh thường anh nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Khinh thường thành tích, năng lực của anh thì thôi đi, lần này khinh thường đến việc anh qua lại với ai nữa! Đúng là khinh người quá đáng! "Sao không có nam chứ!" Anh đưa ngón tay ra, chỉ về phía Đường Diệc Thiên, "Không phải có anh à!"

"Tôi?" Đường tiên sinh vô cùng ngạc nhiên, "Cậu và tôi là bạn bè à, sao tôi không biết vậy?"

Cuối cùng lúc này Hạ Đông Ngôn cũng hợp tình hợp lý nói, "Tôi luôn đỡ anh đi toilet đó! Sao không phải là bạn bè! Vào toilet với nhau, chính là bạn bè!"

"Khụ khụ khụ..." Đường Diệc Thiên cười, động đến vết thương, đau nhói. Hạ Đông Ngôn tức tối nhét hết nửa trái chuối còn lại vào miệng. Dám nghi ngờ năng lực xã giao của anh, không phải Hạ đại thiếu gia anh không có bạn bè, mà là anh xem thường việc kết giao với người khác thôi! Có thể được anh coi trọng, là có vinh hạnh bội phần rồi!

Không tranh luận với anh, Đường Diệc Thiên uống một hớp nước, "Đúng rồi, tôi có nghe nói chuyện của Hạ Bồng Bồng..."

Một câu nói đã khiến Hạ Đông Ngôn bị nghẹn trong tức tặc, anh chỉ muốn ăn một trái chuối, sao lại khó khăn như vậy! "Hạ, Hạ Bồng Bồng...Chuyện gì?"

"Chuyện cô ấy không phải em gái ruột của cậu." Lúc lấy tư liệu Tô Hải Mai đã nói với Đường Diệc Thiên, lúc bà ta giả cho Hạ Quan Đào đã thay tên đổi họ, đứa bé được sinh ra cũng là con của chồng trước đã chết. Cả thành phố J đều cho rằng năm đó Hạ Quan Đào và vợ kế có con mới cưới, nên sau khi kết hôn không lâu đã sinh ra thiên kim nhà họ Hạ Hạ Bồng Bồng.

"Sao anh biết?" Hạ Đông Ngôn ném trái chuối đi. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Xem ra cậu cũng biết phải không?" Đường Diệc Thiên hỏi lại. Sau khi biết thân thế của Hạ Bồng Bồng anh đã nói với Hàn Niệm, nhưng Hàn Niệm đã biết từ sớm, người nói với Hàn Niệm chỉ có thể là Hạ Đông Ngôn.

Hạ Đông Ngôn chà mặt đỏ lên, "Tôi biết thì có gì lạ, nhưng tôi cảnh cáo anh không cho anh nói ra đó! Cho dù là anh, nói ra tôi cũng không để yên!"

"Sao cậu lại căng thẳng như vậy?" Đường Diệc Thiên cười khẽ, "Hay là, bản thân Hạ Bồng Bồng còn chưa biết?"

"Đúng, đúng vậy." Hạ Đông Ngôn ngồi trên ghế, dường như có chút buồn bực không vui. Xem ra, tuy rằng quan hệ của anh và Hàn Niệm rất tốt, nhưng chuyện kiểu này mà không giấu, sẽ giống như Diệu Linh, "Ba tôi nghiêm cấm truyền chuyện này ra ngoài! Ông ấy nói sự nghiệp của nhà họ Hạ rất lớn...Chuyện này....Truyền ra ngoài không hay..."

Đường Diệc Thiên suy nghĩ một lúc, gọi anh, "Hạ Đông Ngôn, Hạ Bồng Bồng nhỏ hơn cậu tám tuổi phải không?"

"Đúng..."

"Hiện tại mới 20?"

"Đúng vậy?" Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Có phải cậu thích cô ấy không?"

"Đường, Diệc, Thiên! Hôm nay không đỡ anh đi toilet nữa!

* * *

Tuy hệ thống điều hoà trong phòng bệnh không tồi, nhưng cả tuần không tắm, cả bản thân Đường tiên sinh cũng không thể chịu nổi. Lúc anh đưa ra yêu cầu tắm rửa, Hàn Niệm đang dùng máy tính tra về các loại thuốc hữu hiệu và cách trị liệu về phình động mạch trong phòng bệnh. Dù cô không hiểu gì về y học, nhưng vẫn hy vọng mình có thể biết nhiều thêm một chút.

"Vậy em đi tìm hộ lý giúp anh?" Hàn Niệm khép máy tính lại hỏi anh, "Bây giờ phải không?"

"Hộ lý?" Đường tiên sinh nhú mày, "Kêu hộ lý lau người cho anh?"

"Nếu không thì sao?" Hàn Niệm hỏi lại đưa tay chỉ vào mũi mình, "Em à?"

"Đương nhiên rồi!" Đường Diệc Thiên ôm ngực, đáng vẻ liều chết bảo vệ trinh tiết, "Anh trần truồng! Sao để người khác nhìn thấy được! Chẳng lẽ em muốn chồng mình ở trần cho những người phụ nữ khác thấy sao?"

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 56.2

"Tìm hộ lý nam." Hàn Niệm cau mày, trước đó anh đi toilet lắm bữa không muốn hộ lý giúp đỡ, ra về đang giữ mình, giống như người khác nhìn anh một cái anh sẽ rớt một miếng thịt.

Đường Diệc Thiên kiên quyết lắc đầu, "Ai nhìn cũng không được! Đi toilet thì quên đi, trần truồng tuyệt đối không!"

"..." Lúc trước Hàn Niệm đã từng nói, theo ý cô những sự kiêu ngạo và cách đùa giỡn của Hạ Đông Ngôn chỉ là mây trôi, bởi vì Đường Diệc Thiên còn kiêu ngạo và xấu xa hơn anh nhiều.

Giống như năm ấy, cô đói bụng chen chúc với anh trên xe buýt đến trường, cô đói bụng đến kêu ùng ục, Đường Diệc Thiên đứng bên cạnh cô ăn sạch bánh mì không chia cho cô một miếng. Sau đó bọn họ ở chung, Hàn Niệm hỏi anh, sao anh không cho em ăn bánh mì?

Đường Diệc Thiên cực kỳ vô tội, bản thân anh cũng sẽ không có đồ ăn sáng.

Nấm hương nhỏ tức giận, vậy anh có thể chia cho em phân nửa mà!

Anh bấu môi, vậy thì sao còn là một ổ bánh mì hoàn chỉnh nữa. Ăn không hoàn chỉnh, giống như không thi được hạng nhất vậy, rất rồi.

Hàn Niệm từng định nghĩa hành vi này của anh là rối loạn ám ảnh cưỡng chế, bây giờ nghĩ lại, còn phải thêm một cái khác, Đường Diệc Thiên sinh ra vào tháng tám, là sao xử nữ!

(Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder - OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức.)

Nhưng nghĩ kỹ lại, người bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế đã kiên trì hít đất một trăm cái, đã kiên trì không tắm cả tuần, đoán chừng thực sự đang ở ranh giới sụp đổ. Hàn Niệm nghĩ nếu cô không lau người giúp anh, có thể anh sẽ nhảy xuống giường tự mình ra tay, dù thế nào cũng không để người khác nhìn anh trần truồng.

Anh trần truồng...có gì tốt để nhìn?

* * *

Lấy một thao nước ấm, Hàn Niệm đưa tay cởi cúc áo cho anh, Đường Diệc Thiên kéo vạt áo hỏi, "Khóa cửa chưa? Lỡ có ai đi vào đột ngột thì sao?"

"Ai vào chứ?" Hàn Niệm tức giận hỏi anh.

"Hạ Đông Ngôn!" Đường Diệc Thiên trả lời, "Gần đây cậu ta không có việc là chạy đến bệnh viện, ai biết cậu ta có xuất hiện đột ngột không!"

"Đường Diệc Thiên." Cuối cùng sức chịu đựng của Hàn Niệm cũng đến cực hạn, "Lúc em sinh Diệu Linh, bác sĩ y tá cả phòng phẫu thuật đều thấy em trần truồng, vợ anh cũng đã bị người khác nhìn thấy trần truồng, anh trần truồng có gì tốt mà sợ sệt hả!"

"..." Đường Diệc Thiên ngó người trong phút chốc, Hàn Niệm kéo tay đang nắm chặt vạt áo của anh ra, nhanh chóng lột anh sạch sẽ, vắt khô khăn lên lau.

Hàn Niệm cũng không xa lạ với cơ thể của Đường Diệc Thiên, nhưng bình thường nhìn thấy, hay lúc ôm nhau vuốt ve, đều khác với lau chùi. Từ vai và cổ đến ngực, lau từng chỗ trên cơ thể anh, sờ tới từng múi cơ bắp của anh, giống như đang phác hoạ cả người anh.

Lưng chắc nịch, ngực cường tráng, cơ bụng đều đặn...Chỗ nào cũng đẹp đến khiến người ta tắc lưỡi, Hàn Niệm im lặng phủ nhận đánh giá trước đó của mình...anh trần truồng, đúng là rất đáng nhìn.

Nhất là bụng bằng phẳng, đầu ngón tay sờ qua vô cùng cứng chắc. Đột nhiên cô nhớ tới lúc anh đè lên cô...Cơ bắp chỗ này luôn căng ra, từng chút một, vô cùng đẹp dễ.

Mặt đỏ ửng, cô giặt sạch khăn lông, sau đó trượt xuống tiếp, khăn lông ấm và ướt, lúc lau, Hàn Niệm cảm nhận được có phản ứng gì đó nảy sinh.

Cô không nói gì, cũng không ngẩng đầu nhìn anh, coi như không nhìn thấy, bình tĩnh tiếp tục lau chân.

Không thể không thừa nhận, chân của Đường Diệc Thiên có đường cong thon dài, cơ bắp đầy đặn, không phải Hàn Niệm tự khoe, nhưng cũng phải nói, con người đúng là sinh vật bậc nhất. Lúc yêu cô không có mang anh ra so sánh, không phải cô đơn thuần hay ngây thơ, mà là cô chọn trúng, đã là tốt nhất. Sao cô phải so sánh làm gì chứ.

Vắt khăn lông lần nữa, lại lau từ mắt cá lên đến đùi, chỗ có phản ứng rõ ràng đang phản ứng dữ dội hơn. Hàn Niệm muốn làm bộ không nhìn thấy, nhưng thấy quá giả tạo, cô ngừng lại động tác trên tay, ngược mặt nhìn anh.

Đường tiên sinh ra vẻ thản nhiên nằm ngoan ngoãn ở đó, "Hết cách, em lau người cho anh, chắc chắn anh phải có phản ứng."

Đột nhiên Hàn Niệm nghĩ đến một chuyện, "Em đi hơn ba năm, anh nhìn thấy người khác có phản ứng không?"

"Không." Đường Diệc Thiên trả lời không chút nghĩ ngợi. Hàn Niệm hơi cau mày, tỏ ý nghi ngờ, tuy cô biết Đường Diệc Thiên thích sạch sẽ nên sẽ không đi tìm người phụ nữ khác, nhưng dù sao anh cũng là một người đàn ông bình thường, cho dù có ý chí kiên định, nhưng có một ít thời điểm khó tránh sẽ có phản ứng.

"Tại sao vậy?" Hàn Niệm cuối đầu giữ khăn rồi gấp lại, "Không đến mức chỉ có một mình em chứ?"

"Đúng là chỉ có mình em." Đường Diệc Thiên nói, "Yêu cầu của anh rất cao."

"Luôn có người nhìn đẹp hơn em mà." Hàn Niệm bĩu môi, cũng không thoải mái với lời ngon tiếng ngọt của anh lắm, "Ngôi sao, người mẫu..."

"Nhưng anh không gặp được." Anh trả lời, "Anh cũng không có mở công ty giải trí."

Khăn lông lạnh ngắt, Hàn Niệm bỏ nó vào thao rồi vắt lại, "Dù sao cũng thấy hình hay gì chứ..."

"Hàn Niệm!" Lần này đổi lại là Đường tiên sinh tức giận, "Anh không hèn hạ đến mức đó! Có phản ứng với tấm hình!"

Thấy vẻ mặt tức giận của anh, Hàn Niệm không kiềm được bật cười, "Ha ha ha ha..."

Đường Diệc Thiên tức đến đau phổi, nhưng hiếm khi thấy cô cười như vậy, cười sang sảng, mặt mày cong cong, lộ ra hàm răng hoàn chỉnh, đã lâu cô không cười vui vẻ như vậy, nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, không hiểu sao anh không tức nữa, cũng cong khóe miệng.

Cô cười xong tiếp tục hỏi, "Vậy xem hình em có phản ứng không?"

"Ừ thì!" Đường Diệc Thiên lập tức đỏ mặt, không tức giận, mà là xấu hổ, thẹn thùng chưa bao giờ có.

"A..." Hàn Niệm sờ cằm, "Xem ra có thật."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Bởi vì con nít luôn chơi đùa không có chừng mực, sợ thằng bé không biết nặng nhẹ ầm ĩ đụng tới vết thương của Đường Diệc Thiên, cho nên mãi đến khi vết thương của Đường Diệc Thiên tốt lên thật nhiều, Hàn Niệm mới dám dẫn Diệu Linh đến bệnh viện.

Từ trước đến nay con nít đều không có thiện cảm với bệnh viện, dù không phải mình chích hay uống thuốc, cũng cảm thấy không thích. Nhưng đã lâu không gặp ba nên thực sự rất muốn gặp ba, Diệu Linh bối rối nửa ngày, mới quyết định ôm Iron Man đi với mẹ đến bệnh viện thăm ba.

Vừa vào bệnh viện đầy mùi thuốc sát trùng, mấy ngày nay Hàn Niệm đã sớm quen, Diệu Linh lại rất nhạy cảm, trên đường đi đều nhăn mũi. Cho đến khi vào phòng bệnh thấy ba, mặt mày thằng bé mới giãn ra, "Ba!"

Còn ở trong lòng mẹ, thằng bé dang tay nhào về phía ngực của ba, nửa người trên gần như treo lơ lửng giữa không trung. Con nít phấn khởi sức lực sẽ rất lớn, thiếu chút nữa Hàn Niệm đã không ôm được thằng bé, "Diệu Linh! Ba bị thương, không thể đè lên người ba!"

"Ba bị thương ở đâu ạ?" Được mẹ đặt ngồi xuống giường, Diệu Linh rút bàn tay bé nhỏ nhe nanh múa vuốt ban nãy lại.

"À..." Hàn Niệm nhất thời ghen lời, không biết nên nói với con thế nào. Đường Diệc Thiên trực tiếp cởi đồ bệnh màu trắng rộng rãi của mình ra, ngực có thêm một dao anh cảm thấy mình còn man hơn! "Diệu Linh, con xem! Có phải ba rất dũng cảm không!"

Miệng vết thương dài 10cm đã khép lại, nhưng vết sẹo màu hồng nhạt của dao vẫn rất đáng sợ. Nhưng ánh mắt của con nít từ trước đến nay luôn khác với người ta, "Ba, ở đây của ba có một con sâu nhỏ màu hồng."

Giọng nói ngọt ngào ngây thơ của Diệu Linh, trong nháy mắt đã hình dung vết sẹo dao dữ tợn trở nên vô cùng dễ thương. Đường tiên sinh muốn đóng vai anh hùng trước mặt con trai lập tức cứng đờ, tuy cách nghĩ thời phòng của con trai thông minh đến khiến người ta vui vẻ, nhưng mình là một người đàn ông, trên người có một con sâu nhỏ màu hồng dễ thương...Đường như tâm trạng không tốt lắm.

Nhưng đả kích hơn nữa còn ở phía sau, Diệu Linh cầm Iron Man trong tay, chỉ vào Stark trong ngực nó rồi hỏi ba, "Ba, tại sao ngực của Iron Man uy mãnh! Ngực của ba lại là con sâu nhỏ!"

"..." Đường tiên sinh bắt đầu hối hận, hối hận tại sao mình lại khoe anh hùng. Cũng may có Hàn Niệm ở bên cạnh giải vây giúp anh, nhưng cách giải vây..."Diệu Linh! Ba con không phải Iron Man, ba con là hiệp khách sâu bọ!"

"Wow!" Con nít rất dễ bị lừa, hiệp khách sâu bọ là gì không quan trọng, quan trọng là vẻ lợi hại của hiệp khách sâu bọ! "Ba! Vậy ba làm được gì vậy ạ?"

Đường tiên sinh đưa mắt về phía vợ xin giúp đỡ, Hàn Niệm nhún vai hết cách, "Anh là hiệp khách sâu bọ, bản thân anh không biết sao?" Nói xong sờ đầu của hai người họ, "Hai người chơi vui vẻ, lát nữa là bà Trần đến rồi. Không còn nhiều thời gian, em đi trước."

Đường Diệc Thiên biết, chuyện Hàn Niệm muốn làm là gì. Anh vươn tay kéo cô đến bên cạnh, ho nhẹ, nhỏ giọng nói, "Em không làm được, cũng không sao."

Hàn Niệm cong khoe miệng cười cười, tất cả biến cố nói cho cô biết, cô mất đi chính mình, sẽ mất đi cả cuộc đời. Nếu cô muốn tìm về tất cả, nhất định phải tìm về chính mình. Sự kiên cường, suy nghĩ của bản thân và sự kiên trì của Hàn Niệm.

Biết mình không tốt, vậy thì thay đổi, biết mình sai, vậy thì xin lỗi. Thế giới này không có ai có nghĩa vụ bao dung cho sai lầm của bạn, có một Đường Diệt Thiên, đã là may mắn của cô.

Diệu Linh vỗ tay, "Con biết rồi! Hiệp khách sâu bọ gặp người là hôn!"

"Hả?" Đường tiên sinh không hiểu. Diệu Linh chỉ vào miệng anh nói, "Bởi vì lưỡi của ba giống như một con sâu lớn vậy!"

"..."

* * *

Hàn Niệm hẹn gặp mặt Tô Hải Mai. Không cần nói đến chuyện Tô Hải Mai làm gì để đẩy Hàn Phục Chu vào chỗ chết, lúc đầu bà cũng là một người bị hại, tất cả sự trả thù đều có lý do.

"Về chuyện sạt lở đất, tôi đã biết hết rồi. Hạ phu nhân, tuy bà không nhận, hơn nữa lời xin lỗi cũng không thể bù đắp được nỗi đau của ba, nhưng tôi vẫn muốn xin lỗi bà, rất xin lỗi!" Lúc nói ba chữ cuối cùng ra miệng, Hàn Niệm cảm thấy lòng mình thở dài một hơi, rất nhẹ nhàng và thoải mái.

Giấu diếm mình, ép mình không tiếp nhận sự thật, thực ra cũng rất khổ sở, mỗi ngày mỗi phút đều phải nghĩ ra vô số lý do, vô số cớ để thuyết phục mình. Đấu tranh trong chấp niệm giống như rơi vào đầm lầy, càng vùng vẫy càng chìm sâu, bị bao phủ từng chút, ngạt thở, mất đi chính mình.

"Tôi biết, bà cũng biết ba tôi bị phình động mạch, Có lẽ tất cả mọi thứ đều trừng phạt ông ấy đúng tội, nên nếu bà muốn công khai sự thật, tôi cũng sẽ không ngăn cản. Nhưng tôi chỉ có một yêu cầu nhỏ, có thể cho tôi một tháng không, để tôi có cơ hội chăm sóc ông ấy. Bởi vì trong thời kỳ thăm tra, tôi không gặp được ông ấy...Bởi vì phình động mạch không chịu được kích thích, tôi sợ lúc thăm tra..."

Mùa xuân ở thành phố J luôn nóng rất nhanh, trong vườn hoa của quán cà phê đầy ánh mặt trời, Hàn Niệm lại lạnh như mùa đông. Dường như nói xong mấy chữ, đã kiệt quệ sức lực cả người cô, rút hết độ ấm của toàn thân cô. Nhưng cô không thể không làm vậy, dù anh nói làm không được cũng không sao.

Con người luôn phải đối mặt với hiện thực, có mấy thứ, không phải trốn tránh là không tồn tại, cũng không phải lừa được chính mình là có thể lừa gạt cả đời, "Cho nên, chỉ cần một tháng là được rồi, tôi muốn nhìn ông ấy nhiều hơn một chút. Được không?"

Mái tóc dài của cô buông trên vai, lọn tóc bị ánh mặt trời nhuộm thành màu vàng, Tô Hải Mai nhìn thấy cô cười nhạt.

Rất lâu trước đó, Tô Hải Mai đã biết vị Hàn tiểu thư này. Đệ nhất danh viện của thành phố J, xinh đẹp, xuất sắc, tự tin. Cô đi đến đâu cũng là tiêu điểm của mọi người, cuộc đời của cô cũng tốt đẹp như con người của cô khiến cho người ta phải hâm mộ. Tuy Tô Hải Mai hận Hàn Phục Chu, nhưng từ trước đến giờ không có hận cô con gái tên Hàn Niệm này.

Từng trải đời người lên và xuống, trong mắt cô có sự bi thương, có sợ hãi, nhưng cũng có sự kiên cường và dũng cảm. Tô Hải Mai luôn nhớ rõ cặp mắt dũng cảm này.

Lúc nước tuôn nhanh ở giữa rừng núi, cơ thể nhỏ nhắn giãy giụa trong hỗn loạn, cả người đều bị dính bùn đất, chỉ có đôi mắt đó, sáng ngời giống

như ngôi sao bắc cực đời đời bền vững trong đêm. Đứa bé tám tuổi đó, là người sống sót được cứu ra cuối cùng lúc đội cứu viện sắp kết thúc.

Được khiêng bằng băng ca từ trên núi xuống đặt tạm ở chỗ đất trống dưới chân núi, đợi xe đưa đi bệnh viện. Hôm đó mưa rơi nhỏ giọt, xung quanh u ám nặng nề, Tô Hải Mai tìm đầy đủ cơ thể chồng về thì nhìn thấy cô bé, cô bé cuộn mình trên băng ca giống như búp bê bùn nhỏ.

Tô Hải Mai đi qua ngồi xổm xuống hỏi cô bé, "Con có sao không?"

Cô bé mở to mắt, sau tai nạn sinh tử lớn, trong cặp mắt kia chứa sự sợ hãi vô hạn, ngoài ra còn có sự kiên nghị. Giống như có nhiều gian khổ hơn nữa, cô bé cũng có thể tiếp nhận, có thể cắn răng vượt qua. Cô bé muốn mở miệng nói gì đó, lại không nói ra tiếng, Tô Hải Mai cầm khăn tay lau mặt cho cô bé.

Trán của cô bé bị cạnh của đá đập vào, chảy máu nhưng bị bùn dính lên, lúc Tô Hải Mai không cẩn thận đụng vào, cô bé đau đớn co lại. Khăn tay trắng tinh chỉ lau mấy cái, đã hoàn toàn biến dạng, Tô Hải Mai nhớ cuối cùng mình lau tới thùy tai phải của cô bé, ở đó có một nốt ruồi chu sa nhỏ, không phải máu, không phải vảy, là một nốt ruồi màu hồng, ở trên thùy tai, vô cùng phong tình.

Tô Hải Mai nhìn kỹ, thì ra đứa bé này, là một bé gái. Băng ca nhanh chóng được khiêng đi bệnh viện, Tô Hải Mai không gặp cô bé nữa. Huyện Bạch Mặc là một cơn ác mộng, Tô Hải Mai chôn sâu nó vào đáy lòng, nhưng chưa bao giờ quên.

Nhiều năm sau bọn họ gặp lại ở thành phố J. Ở lễ chúc mừng Hàn Phục Chu thăng từ phó thị trưởng Hàn lên làm thị trưởng Hàn, con gái chín tuổi Hạ Bồng Bồng của Tô Hải Mai sơ ý vấp ngã, Tô Hải Mai vội vàng chạy tới, nhưng đã có người nhanh hơn bà một bước, đỡ Hạ Bồng Bồng đang ngã trên đất dẫy.

Cô gái khoảng mười bảy mười tám tuổi mặc chiếc váy màu vàng nhạt, mái tóc dài búi thành một búi, khuôn mặt tròn trịa chưa hết nét ngây thơ nhưng xinh đẹp đến mức làm người ta không kiềm được nhìn thêm mấy lần. Cô gái mỉm cười giao Hạ Bồng Bồng bị té vào trong tay của Tô Hải Mai, cúi đầu xuống nói với Hạ Bồng Bồng, "Mẹ em đến rồi! Đi đường phải cẩn thận nhé!"

Trong giây phút cúi đầu đó, Tô Hải Mai nhìn thấy nốt ruồi chu sa trên thùy tai phải của cô gái, giống như hạt đậu tương tư nhỏ, nằm trên thùy tai mượt mà, vô cùng phong tình. Tô Hải Mai chưa kịp mở miệng, cô gái đã hào phóng đưa tay ra chào hỏi, "Hạ phu nhân, xin chào! Cháu là con gái của Hàn Phục Chu, Hàn Niệm."

* * *

Tô Hải Mai bưng cà phê lên, uống một hớp, "Hàn tiểu thư, tôi đã từng mất người thân, đương nhiên sẽ hiểu được tâm trạng của cô. Cho nên tôi có thể cho cô một tháng."

"Cảm ơn." Hàn Niệm cúi đầu cảm ly của mình, muốn dùng cà phê nóng làm ấm tay mình.

"Hàn Phục Chu có biết quyết định của cô không?" Tô Hải Mai biết vì chuyện của Hàn Phục Chu, Hàn Niệm đã rất mệt mỏi, gần như đã dùng hết tất cả sức lực của cô. Mà tất cả những điều này, đều là Hàn Phục Chu đẩy Hàn Niệm đi làm.

"Tôi sẽ nói với ông ấy." Hàn Niệm cố gắng giương khóe miệng, để mình nở nụ cười một cách khó khăn, "Tôi đã hẹn đi thăm tù vào ba giờ chiều."

"Ông ta sẽ trách cô chứ?" Tô Hải Mai hỏi.

Hàn Niệm lắc đầu. Không biết tại sao, có lẽ là sợ hãi, có lẽ là bất an, không hiểu tại sao cô lại muốn trò chuyện với ai đó, để mình thả lỏng một chút, "Tôi không biết. Tôi biết không nên nói với bà, nhưng đối với tôi ông ấy thực sự là một người cha tốt, từ nhỏ đến lớn...Nói thật, tôi biết tôi phải tiếp nhận sự thật, nhưng thực ra tôi cũng không thể hoàn toàn tiếp nhận chuyện của ba tôi...Ông ấy đã gạt tôi. Nhưng, với tôi ông ấy là ba tôi, đây đều là những chuyện trên sự nghiệp của ông ấy, trên gia đình, trong cuộc sống, ông ấy không có lỗi gì với tôi..."

"Đối với cô, đưa ra quyết định này rất khó phải không?" Bản thân Tô Hải Mai cũng đã là ba mẹ người ta, bà có thể hiểu được hết thấy sự cố chấp của Hàn Niệm, ngoài ra những thứ cô phải nhận cũng rất lớn.

"Đúng vậy." Hàn Niệm thừa nhận, "Đúng là rất khó, nhưng phải làm."

"Tôi còn tưởng sau khi cô biết chuyện sạt lở đất, sẽ không khổ sở như vậy." Tô Hải Mai uống một hớp cà phê, từ đầu đến cuối, bà không nghĩ sẽ làm Hàn Niệm khó xử, dù sao bọn họ cũng đều trải qua trận tai nạn đó. Cho nên đây cũng là lý do tại sao bà đồng ý giao tư liệu cho Đường Diệc Thiên, uy hiếp của anh rất lớn, nhưng so với nỗi hận của người mất đi người thân, Tô Hải Mai không dễ bị đe dọa như vậy.

"Tôi biết..." Hàn Niệm cúi đầu, rủi ro thật sâu, che giấu cặp mắt sáng ngời, "Trận tai nạn đó đã chết rất nhiều người, đều là do ông ấy tạo nên, nhiều sinh mạng vô tội...Chuyện này đã không còn là ân oán cá nhân giữa tôi và Đường Diệc Thiên nữa, nhưng dù sao ông ấy cũng là ba của tôi, sinh ra tôi và nuôi nấng tôi, mặc dù tội ác tày trời..."

Tô Hải Mai dùng câu hỏi ngạc nhiên ngắt lời cô, "Hàn Niệm, cô không biết cô được nhận nuôi sao?" Công nuôi dưỡng lớn hơn công sinh thành, cô từng là trẻ mồ côi không có gì cả, Hàn Phục Chu đã nuôi lớn cô. Cho dù ba nuôi có tội, cô muốn trả lại công ơn nuôi dưỡng, không có gì

đáng trách. Nhưng mà...Không phải bây giờ cô đã biết sự thật của vụ sạt lở đó rồi sao?

Hàn Niệm ngẩng đầu. Nhìn thấy sự khó hiểu trong mắt của Tô Hải Mai, sau đó ngôi sao sáng ngời cũng bị mây đen che khuất, tối đen.

"Ba mẹ của cô đều chết trong vụ sạt lở đất đó, chỉ có cô may mắn còn sống sót..."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 58.1

Nét mặt của Hàn Niệm đã trả lời câu hỏi của Tô Hải Mai, cô chỉ có sợ hãi, Tô Hải Mai cũng vậy, "Hoá ra cô không biết à?"

"Không...biết." Hàn Niệm lắc đầu, đến bây giờ cô cũng không biết, thì ra cô không phải là "Cô", vậy cô là ai?

"Cũng đúng..." Tô Hải Mai ngẫm nghĩ, sau vụ sạt lở đất, Hàn Phục Chu chuyển công tác đến thành phố M, rời khỏi huyện Bạch Mặc. Chuyện ông ta nhận nuôi trẻ mồ côi, có rất ít người biết, sau này lại đến thành phố J, càng không có ai biết. Nhưng, bản thân Hàn Niệm..."Cô không nhớ gì sao?"

Nhớ gì? Nhớ gì? Với Hàn Niệm, ký ức trước tám tuổi đều trống không, tất cả ký ức của cô đều bắt đầu từ sau tám tuổi, bắt đầu từ bệnh viện ở thành phố M. Về huyện Bạch Mặc, còn có vụ sạt lở đất, cô chưa từng nghe ba nói tới. Cô càng không biết mình không phải con gái của ông, mà cô cũng không chỉ đơn giản là đứa trẻ được nhận nuôi...

Cô lắc đầu, cũng không biết đang trả lời câu hỏi của Tô Hải Mai, hay không biết có nên tin tưởng vào tin tức giáng từ trên trời xuống này không, "Nhưng mà....Tôi từng xem hình lúc tôi còn nhỏ, có tôi, có ông ấy, còn có mẹ tôi..."

Máu cả người cô đều cuộn cuộn lên, dường như muốn xông ra khỏi cơ thể cô, cô nghe thấy tiếng tim đập dồn dập của mình chôn vùi tiếng nói chuyện của cô. Máu trong người nhanh chóng di chuyển, ngay cả hơi thở cũng trở nên nặng nề và khó khăn.

"Ông ta có đứa con gái, tôi đã gặp một lần." Tô Hải Mai nói, "Trước khi sạt lở đất, tết âm lịch năm đó chồng tôi từng dẫn tôi đến nhà họ Hàn chúc tết. Tôi chỉ gặp đứa bé một lần, nhưng tôi nhớ tên của con bé gọi là Tư Tư, học ở tiểu học trong huyện Bạch Mặc. Sau vụ sạt lở đất, vì tôi muốn tìm chứng cứ, từng điều tra Hàn Phục Chu, ông ta nhận nuôi một đứa bé mồ côi ba mẹ trong vụ sạt lở đất đó."

Lạ thật, khác với Hàn Phục Chu luôn theo đuổi danh lợi, ông ta có thể đưa ra tin tức ông ta nhân từ, nhưng ông ta chưa từng công khai. Tô Hải Mai hận Hàn Phục Chu, đương nhiên sẽ không tuyên truyền sự giả nhân giả nghĩa của ông ta. Sau này Hàn Niệm xuất hiện, gần như cả thành phố J đều biết tình cảm cha con bọn họ rất tốt, thậm chí quan hệ của Hàn Phục Chu và bạn trai của con gái mình cũng rất tốt. Dĩ nhiên Tô Hải Mai sẽ không làm chuyện vô nghĩa gì khi không có chứng cứ. Bà tưởng nếu Hàn Niệm biết sự thật, sẽ hiểu rõ tất cả, nhưng không ngờ trong đó có rối rắm...cô không biết mình được nhận nuôi?

"Tôi được gọi là Tư Tư, tên ngoài của tôi..." Hàn Niệm khốn khổ muốn tìm bằng chứng cho mình, chứng minh cô là con gái của Hàn Phục Chu.

Nhưng chứng cứ của cô luôn mỏng manh vô lực, Tô Hải Mai có thể bóp nát nó một cách dễ dàng, "Không phải cô, tôi đã từng nhìn thấy cô, chính mắt tôi nhìn thấy cô được khiêng xuống núi, đứa con gái gọi là Tư Tư, không phải là cô."

"Vậy Tư Tư đâu?" Hàn Niệm hỏi bà ta, cô mở to mắt, lông mi cong mang theo thứ gì đó trong suốt và lóng lánh, giống như trong phút chốc, sẽ rơi xuống địa ngục, sau đó vỡ tan, "Nếu tôi không phải Tư Tư, vậy Tư Tư đâu rồi?"

Hàn Phục Chu chỉ có một đứa con gái là cô, Hàn Niệm từng xem hình chụp hình ở trong tá lót hồi nhỏ, bởi vì chơi đùa và tò mò đã xem giấy khai

sinh, thẻ tiêm chủng này kia, bất luận là cái gì, trên đó đều chỉ có một đứa bé là cô, một đứa duy nhất.

"Tư Tư đã gặp nạn trong trận sạt lở đất đó." Tô Hải Mai nói, "Con gái của Hàn Phục Chu, đi chơi xuân do trường tiểu học của huyện tổ chức trong trận sạt lở đất của huyện Bạch Mặc, hơn một trăm học sinh gặp nạn, trong đó cũng có con gái của Hàn Phục Chu. Cho nên...Cô không biết? Từ trước đến nay cô luôn dùng thân phận của con gái ông ta? Đóng vai con gái của ông ta?"

Trường tiểu học ở trung tâm của huyện, tuy Hàn Niệm không nhớ rõ chuyện trước kia, nhưng cô nhớ lúc mình chuyển đến thành phố J, trên bản lý lịch của cô thực sự đã viết vậy, cô đã từng học trường tiểu học ở trung tâm huyện Bạch Mặc, tên của cô gọi là Hàn Niệm, ba cô thường kêu là Tư Tư.

"Tôi không nhớ được chuyện trước tám tuổi." Lúc này ngoại trừ lắc đầu Hàn Niệm không làm được gì. Chỉ bác bỏ, bác bỏ nhận thức của cô, bác bỏ trí nhớ của cô, thậm chí bác bỏ 28 năm đời người của cô, "Lúc tôi tỉnh lại...Là ở bệnh viện, ông ấy, bọn họ nói tôi bị một cơn bệnh nặng, tôi không nhớ được chuyện trước kia, bọn họ nói tôi tên Hàn Niệm...Ông ấy gọi tôi là Tư Tư...Đều là bọn họ nói với tôi..."

Hàn Niệm chưa từng nghi ngờ thân phận của mình, có thể nói, cô không thể nghi ngờ thân phận của mình, chuyện đó quá mức....Giống như một trò đùa? Hoang đường đến mức làm cô muốn cười lại cười không ra, cô hy vọng Tô Hải Mai nói với cô đây là một trò đùa.

Sau đó bọn họ cùng cất tiếng cười to, thực sự, cô không quan tâm người khác đùa giỡn mình vậy đâu, chỉ cần đây không phải là sự thật.

Nhưng cô không ngừng phủ định, Tô Hải Mai không ngừng khẳng định, "Hàn Niệm. Cô không phải là con gái của Hàn Phục Chu. Hơn nữa,

ba mẹ cô đều vì ông ta mà chết..."

"Tôi đặc biệt khẳng định, Hàn tiểu thư." Tô Hải Mai nói, "Tôi không cần thiết phải gạt cô chuyện này. Cô là người sống sót trong trận sạt lở đất đó, cũng là trẻ mồ côi vì ba mẹ gặp tai nạn."

* * *

Nhà tù Bắc Giao, phòng thăm tù.

Nhiệt độ không khí gần một tuần nay hơi cao, Hàn Phục Chu đã thay đồ mùa hè, tuy tóc mai của ông đã bạc, nhưng nhìn cả người rất gọn gàng và đầy sức sống, tinh thần khỏe khoắn. Giống như chỉ cần có thể bước ra khỏi tường cao song sắt này, là ông có thể trở lại ngày xưa, địa vị, quyền lực, tiền tài ông đã từng mất đi, đều có thể nắm lại trong tay lần nữa.

Chỉ cần ông có thể ra ngoài, nhất định ông sẽ thắng người kia đến cùng, Đường Diệc Thiên không thể làm gì được ông. Dù sao thì Hàn Niệm cũng là con gái của ông, con gái làm gì đó cho ba, đều là nên, mà nhất định cô cũng sẽ dùng hết sức.

Hàn Niệm đi vào phòng thăm, giày cao gót nện lên đất vang lên tiếng. Hàn Phục Chu nhìn thấy con gái mình, đập lên ánh mặt trời ngoài cửa sổ đi tới, từ tám tuổi cho đến hai mươi tám tuổi, hai mươi năm ròng rã, ông nhìn cô lớn lên, cô luôn là trụ cột tinh thần cho ông dựa vào.

Đặc biệt là sự cố chấp của cô, sự dũng cảm của cô, sự kiên định của cô, vô cùng giống mình.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 58.2

Cô ngồi xuống, nhìn Hàn Phục Chu, cầm lấy ống nghe. Ngược chiều với ánh sáng, Hàn Phục Chu không nhìn rõ mặt cô, hơi lóa mắt. Nhưng ông đoán, chắc là cô đang cười.

Ống nghe kề sát lỗ tai, lạnh lẽo dán trên tai ông, ông nghe thấy giọng của Hàn Niệm còn lạnh hơn.

"Con là ai?" Cô đột nhiên hỏi. Vừa nghe một chuyện vô cùng hoang đường, nhưng biểu cảm của cô, chưa bao giờ nghiêm túc.

"Tư Tư?" Hàn Phục Chu không muốn thừa nhận, lại không thể không nghi có phải mình lớn tuổi rồi không, lỗ tai cũng không còn tốt nữa.

"Tư Tư không phải là con. Con là ai?" Hàn Niệm vẫn hỏi câu đó, như Hàn Phục Chu nói, cô rất cố chấp, "Con đã biết hết rồi."

"Con biết điều gì?" Cặp mắt sắc bén của Hàn Phục Chu chớp chớp, ông không phải là một người dễ bị người ta hù cho ngáy người, dù người kia là con gái ông cũng vậy.

Cách thủy tinh, Hàn Niệm nhìn người "Ba" cô kêu hai mươi năm, có thể nói, bất luận thế nào, ông vẫn là "Ba" của cô, nhưng lúc này, cô không biết nên đối mặt với ông, đối mặt với nghi ngờ trong lòng mình ra sao.

"Chuyện sạt lở đất, chuyện ba của Đường Diệc Thiên, còn có..." Hàn Niệm nghẹn ngào nói ra cách xưng hô này, "Chuyện của mẹ con..." Ông là ba của cô, cũng là người gạt cô nhiều nhất. Trớ trêu và buồn cười đến cỡ

nào, giống như bị lời của Đường Diệc Thiên nói trúng, cuối cùng cô cũng hiểu, ba của mình là người thế nào, mà sự kiên trì từ trước tới nay của cô, hoang đường và nực cười biết bao.

"Ai nói cho con biết?" Hàn Phục Chu bình tĩnh hỏi cô.

Bình tĩnh, lạnh nhạt, giống như tất cả đều không liên quan đến Hàn Phục Chu ông, cô từng tin tưởng ông biết mấy, mà lúc này, cô chính mắt nhìn thấy sự thật, đột nhiên cô ý thức được, Hàn Phục Chu bình tĩnh như thế đáng sợ đến cỡ nào.

Cô nhớ ông đã từng nói, "Tư Tư, ba tuyệt đối sẽ không gạt con." Đúng vậy, ông có thể nói vậy, vì cô vốn không phải là Tư Tư, từ đầu đến cuối cô chẳng qua chỉ là vật thay thế. Ông nhận nuôi cô, nhưng không cho cô thân phận, mà dùng cô bù vào chỗ trống của người khác. Một thân phận đáng buồn biết bao!

Cô đã hiểu tại sao cô chỉ nhìn thấy hình trong tã lót, nhưng chưa từng nhìn thấy hình mình trước khi mất trí nhớ, tại sao dáng dấp của mình không giống Phạm Tâm Trúc, Phạm Tâm Trúc cũng không thích cô như Hàn Phục Chu, cũng không gọi cô là Tư Tư, bởi vì Phạm Tâm Trúc là mẹ, có tình thương và ký ức của người mẹ, không thể kêu đứa bé khác bằng tên của đứa con gái đã chết của mình.

Phạm Tâm Trúc có thể chăm sóc cô, có thể nuôi nấng cô, nhưng chỉ không thể trút hết tình cảm của con gái cho Hàn Niệm, bởi vì giây phút Tư Tư chết, Phạm Tâm Trúc cũng vùi tình thương đối với Tư Tư vào trong bùn đất ở trên núi của huyện Bạch Mặc.

Cuối cùng cô cũng hiểu tại sao lúc tỉnh lại ở bệnh viện, Hàn Phục Chu gọi cô là Tư Tư, cô lại cảm thấy quen tai. Bởi vì cô bé gọi là Tư Tư cũng lớn như cô, các cô là bạn học ở trường tiểu học, cùng đi chơi xuân, cùng gặp phải sạt lở đất. Nhưng khác biệt là, Tư Tư gặp nạn, cô còn sống.

Cô còn sống, nhưng đầu bị đập nghiêm trọng nên mất trí nhớ. Ba mẹ cô là công nhân làm việc trên núi, cả hai đều mất mạng trong trận sạt lở đất đó, để lại một đứa trẻ mồ côi không nhớ gì như cô. Hàn Phục Chu nhận nuôi cô, rốt cuộc là để bù đắp lại áy náy trong lòng, hay muốn để cô làm thế thân, đến an ủi nỗi đau mất con gái của ông? Làm ông cảm thấy mình không có mất gì cả, sau này có thể dễ dàng đuổi theo danh lợi hơn, không hỏi đúng sai, không để ý điều gì khác?

"Cho nên, theo ý của ba, truy vấn con nghe được tin tức từ ai, quan trọng hơn trả lời câu hỏi của con đúng không? Ba không thêm tìm lý do để nói với con cho có lệ sao?" Trên đường đến đây, Hàn Niệm liên tục nói với mình, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh. Nhưng lúc Hàn Phục Chu lạnh nhạt như thế, cô gần như sụp đổ.

"Ba gạt con. Còn gạt mẹ nữa đúng không? Thẻ nhớ đó là mẹ ghi âm đúng không? Bà ấy phát hiện...chuyện ba hại chết chú Đường, còn biết sự thật của vụ sạt lở đất, bà ấy không chấp nhận nổi, mới chọn cách tự sát?"

"Tư Tư." Hàn Phục Chu gọi cô, mặc dù lúc này nước mắt cô đang tuôn rơi, tay cầm ống nghe cũng không ngừng run rẩy, nhưng ông vẫn có thể giữ bình tĩnh, khiến trái tim lạnh lẽo của cô bình tĩnh lại, "Con đừng tin người khác, con phải tin ba."

Nước mắt đã hoàn toàn che kín hai mắt cô, hình ảnh của người cha trước mắt chỉ còn loang lổ, không còn là con người ngày xưa, giống như ảo ảnh mơ hồ, cũng giống như một cơn ác mộng lơ mơ, bóp chết hết lòng tin của cô, không còn gì nữa.

"Tin tưởng ba, con cũng muốn..." Cô rất muốn tin tưởng ông, tin ông vô tội, ông là người bị hại, vậy cô có thể mơ tưởng một ngày nào đó sự thật phơi bày, ông ra khỏi song sắt và sống với cô, giống như trước đây, ông là ba của cô, ông gọi cô là "Bạn học Tư Tư", cô gọi ông là "Đồng chí Phục

Chu." Ông dẫn cô đi chơi, khích lệ cô, làm bạn với cô, rơi nước mắt khi cô kết hôn, lúc cô tuyệt vọng còn có thể giữ vững lòng tin đối với ông.

Nhưng lòng tin ấy, đã không còn nữa.

"Nhưng con đã nhìn thấy tư liệu của Phương Lượng, còn nhìn thấy tấm thẻ nhớ kẹp trong di vật của mẹ, thậm chí..." Hàn Niệm mở miệng, muốn nói gì đó, cả cổ họng cũng bị nghẹn đến không thể nói ra tiếng, "Con biết...Ba mẹ con cũng chết trong vụ sạt lở đất đó."

"Ba hại chết bọn họ! Ba là kẻ lừa gạt! Kẻ giết người!" Cô bỗng nhiên hét lên, cô chưa từng gào thét với ba cô, nhưng cô đang làm vậy. Cô hy vọng, Hàn Phục Chu sẽ đứng lên, cho một bạt tai thật mạnh, mắng cô hồ đồ, mắng cô bị người khác lừa gạt, bất cứ điều gì cũng được, chỉ cần không bác bỏ cô, dùng, sự, thật, làm lý do phản bác lại cô!

Nhưng ông không có.

Hàn Niệm nghe được tiếng lòng của mình bị xé rách, bị xé từng chút, nhưng cô không biết đau lòng...Đúng, nó đã nát, sao có thể đau?

"Cho nên...là ông đúng không? Ông hại chết rất nhiều người, hại chết chú Đường, ép chết mẹ...Ông không phải là ba của tôi, ông là kẻ thù của tôi." Nước mắt trào ra, cuối cùng cô cũng nhìn rõ khuôn mặt đó, dữ tợn và khổ sở, trắng bệch, sau đó ông trực tiếp té từ trên ghế xuống đất.

Thật mạnh, nặng nề, ngã trên mặt đất, bụp một tiếng.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 105

"Ba..." Tiểu Diêu Linh dụi mắt, chui từ trong chăn ra. Sau khi ngủ trưa, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa hồng vừa mềm, tóc dựng đứng giống như một chú nhím con, thẳng bé dưng nằm dăm nhỏ chống vào cái lưng bị mồi, sau đó phịch một tiếng ngã về lại giường, vùi đầu vào chăn cọ xát, sau đó đó vênh cái miệng nhỏ lên nói với Đường Diệc Thiên, "Con đói bụng..."

Đường Diệc Thiên đã tỉnh ngủ từ lâu, nhưng luôn nhắm hai mắt nghỉ ngơi, con trai khẽ kêu một tiếng, anh lập tức mở mắt ra. Vươn tay vò mái tóc mềm mại của Diêu Linh, "Vậy con muốn ăn gì?"

"Muốn ăn pizza ạ." Diêu Linh chẹp cái miệng nhỏ, đáng vẻ quý nhỏ thèm ăn vô cùng dễ thương.

"Vậy gọi đồ bên ngoài về nhé?" Đường Diệc Thiên hỏi, "Con muốn ăn vị gì?"

"Đừng gọi đồ bên ngoài!" Diêu Linh lắc đầu, "Có một tiệm pizza ăn rất ngon! Vô cùng ngon luôn! Chú Hạ đã dẫn con đi..."

Nghe thấy tên của Hạ Đông Ngôn, Đường Diệc Thiên cau mày theo thói quen, hơn nữa lần này cách Hạ Đông Ngôn ra sà liên quan đến những ký ức tốt đẹp của Diêu Linh, làm cho Đường tiên sinh hết sức buồn bực, với anh, nỗi tiếc lớn của cả đời này là mình trong thế xuất hiện trong ký ức trước ba tuổi của con trai.

Diêu Linh sinh ra và lớn lên từng chút, anh không nghĩ ra cách nào có thể bù lại. Kỳ thực Hàn Niệm nói rất đúng, bọn họ đã từng quá cố chấp, cố

chấp với những thứ mình đã mất đi, nhưng không biết ngược lại sẽ mất nhiều hơn.

"Nhưng bây giờ ba không thể ra ngoài." Đường Diệc Thiên khó xử nói, "Hay để mẹ về dẫn con đi ăn nhé?"

"Ba! Ba gọi điện thoại kêu chú Hạ mua đi!" Diêu Linh chớp hai mắt, đôi mắt lóe sáng, "Mua đến bệnh viện rồi chúng ta ăn chung!"

"Diêu Linh..." Trong lòng của Đường tiên sinh xuất hiện cảm giác chua xót, vô, cùng, không thích! "Có phải con rất thích chú Hạ không?"

"Dạ..." Diêu Linh suy nghĩ rồi gật đầu, "Lúc không có ba, đều là chú Hạ chơi với con, chú ấy còn xách bọc nặng cho mẹ, còn biết lái xe, còn kể cho con nghe truyện cổ tích nữa."

"Vậy so với ba thì sao?" Tuy trong lòng Đường Diệc Thiên rất ghen tị, nhưng ngoài miệng sẽ không nhận thua.

"Ba oai hơn!" Đối với sự tận tâm và trung thành của ba, Diêu Linh khẳng định địa vị tuyệt đối của ba, "Nhưng mà...Thời gian chú Hạ ở với con lâu hơn." Thằng bé dang hai tay cố gắng ra dấu, "Dài vậy nè..." Nói xong còn đưa ngón cái và ngón trỏ ra làm dấu trước mặt Đường Diệc Thiên là ngăn vậy đó, "Ba, ngăn vậy nè..."

"Diêu Linh..." Đường tiên sinh đỡ trán, "Sau này đừng nói ba con ngăn như vậy trước mặt người khác..."

* * *

Đường Diệc Thiên gọi điện thoại, kêu Hạ Đông Ngôn đi mua pizza rồi mang đến bệnh viện. Hạ đại thiếu gia vô cùng khó chịu với việc đưa đồ ăn của mình! Nhưng nhìn ở khía cạnh tình bạn...không sao, ai bảo bọn họ là

bạn bè chứ!...Phần khác, hơn nữa anh cũng không muốn đi làm, với lại anh cũng muốn gặp Diệu Linh, cho nên anh vừa chửi mắng, vừa lái xe đi.

Chờ chú Hạ đưa bánh pizza nóng hằm hập đến, Diệu Linh vô cùng vui vẻ, nằm trên ghế xô pha bên cạnh cửa sổ chơi đồ chơi, luôn đứng lên thò đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Ba!" Diệu Linh kêu anh, "Có xe cấp cứu!"

"Ừ." Đường Diệc Thiên buông sách trong tay ra, "Bệnh viện có rất nhiều xe cấp cứu."

"Tại sao phải có xe cấp cứu? Tại sao lúc con đến bệnh viện không có ngồi vậy ạ?" Câu hỏi của Diệu Linh luôn xuất hiện một chuỗi dài, "Ba có ngồi xe cấp cứu chưa ba? Ba biết lái xe cấp cứu không ba?"

"Nếu bị bệnh nặng, sẽ ngồi xe cấp cứu đến bệnh viện. Nhưng không phải ai cũng ngồi được." Trả lời câu hỏi của con nít là một chuyện phiền phức, nhưng Đường tiên sinh lại cảm thấy rất thú vị. Không biết trả lời một ít câu hỏi, anh có dài ra không?

"Con biết rồi ạ!" Diệu Linh tiếp tục gật đầu nhìn ra ngoài cửa sổ chờ pizza, xe cấp cứu ngừng bên phải trước toà cao ốc điều trị gấp. Kéo cửa sau ra, y tá và bác sĩ kéo băng ca xuống, theo phía sau là gia đình. Thị lực của con nít rất tốt, Diệu Linh vươn tay chỉ ra ngoài, đầu ngón tay chọc lên kính, "Ba! Mẹ ngồi nghe cứu thương kìa ba!"

* * *

Hạ Đông Ngôn đi từ tiệm pizza ra, trời đột nhiên trở tối. Mây đen như mực nặng nề áp xuống, gió cũng mạnh hơn, anh vội vàng lên xe chạy về phía bệnh viện. Mới chạy không bao lâu, mưa đã rơi xuống, vừa bắt đầu là từng hạt đập vào kính xe, tiếp theo đó là văng tung tóe, cuối cùng mưa to.

Xe cô trên đường bắt đầu chạy chậm chậm, không bao lâu sau, Hạ Đông Ngôn đã bị kẹt trên đường.

Một lớp sương mù dày đặc trong xe, ngoài xe u ám, Hạ Đông Ngôn quyết định hỏi Đường Diệc Thiên lấy chi phí gấp đôi.

Di động vang lên, là Đường Diệc Thiên gọi tới, Hạ Đông Ngôn trề môi, bên ngoài mưa lớn như vậy, anh ta còn dám hỏi mua đồ sao?

Sự thật chứng minh, anh thực sự dám, "Hạ Đông Ngôn! Cậu! Lập tức! Đến bệnh viện ngay!"

"Tôi bị kẹt xe rồi!" Hạ Đông Ngôn tức giận nói, "Anh muốn ăn pizza tôi cũng hết cách!"

Đầu bên kia điện thoại là tiếng nghiến răng của Đường Diệc Thiên, anh ta bị đâm một dao rất sâu, sao hồi phục nhanh vậy chứ? Hạ Đông Ngôn nghi ngờ không biết có phải anh ăn hết hai cân đông trùng hạ thảo của mình trong một ngày không nữa!

Anh nói, "Vậy thì chạy tới cho tôi!"

* * *

Diệu Linh ngồi trên giường ăn pizza, miệng đầy phô mai sợi, đã nói pizza này là ngon nhất mà! Hạ Đông Ngôn tắm vội xong đi từ trong nhà vệ sinh ra, mạo hiểm mưa to chạy hai con đường đến bệnh viện, cả người anh từ trong ra ngoài đều ướt đầm. Lúc này anh chỉ có thể mặc tạm đồ bệnh nhân của Đường Diệc Thiên, chờ người đưa quần áo đến cho anh.

"Má...chân dài vậy làm gì không biết." Hạ Đông Ngôn chặc miệng, bắt đấm dĩ cuối người xắn ống quần lên, sau đó đến cạnh giường cầm miếng pizza nhét vào miệng.

Đường Diệc Thiên thật ngây thơ! Bởi vì trong phòng bệnh không có ai, nói không thể giao con trai cho người ngoài sợ bị bắt cóc, vậy nên muốn anh đội mưa chạy tới, thêm vào đức hạnh! Chẳng lẽ anh không bắt cóc sao! Bắt cóc đều là người quen gây ra không biết à!

"Ba đi đâu rồi ạ?" Diệu Linh đúng là rất đói bụng, ăn xong một miếng, đưa tay cầm miếng khác, "Ba không ăn sao?"

"Ba con là siêu nhân, không cần ăn cơm." Hạ Đông Ngôn tức giận vừa ăn vừa nói, pizza vẫn chưa nguội, mùi vị không tệ.

"Ba không phải siêu nhân!" Diệu Linh nghiêm túc chứng minh cho ba mình, "Ba là hiệp khách sâu bọ."

Hạ Đông Ngôn nằm lên giường, liếc mắt nhìn khoảng đen ngoài cửa sổ, dù cửa sổ khép chặt nhưng vẫn nghe được tiếng mưa to gió dữ. Con người, luôn cảm thấy mình rất mạnh, nhưng ở trước mắt một vài thứ, con người cũng rất yếu ớt, một trận mưa to, một vụ tai nạn, hay một cơn bệnh tật, đều có thể làm người ta mất đi sinh mạng trong phút chốc...

* * *

Phòng phẫu thuật còn sáng đèn. Hàn Niệm ngồi trên hành lang, đèn màu trắng không có chút ấm áp chiếu lên khuôn mặt tái mét của cô, hai tay mảnh mai nắm chặt lộ ra mạch máu màu xanh lờ mờ.

Đường Diệc Thiên nắm lấy tay cô, giống như đang nắm một miếng băng. Anh biết tại giờ phút phò mặc cho số phận này, an ủi gì cũng vô dụng. Nhưng ngoại trừ an ủi, thực sự không còn cách nào khác, "Không sao đâu, sẽ không có chuyện gì..."

"Đều do em..." Nước mắt rơi xuống, mát lạnh đập vào mu bàn tay của anh, Hàn Niệm nói, "Đều do em, tất cả đều do em..."

Ba ngã xuống trước mắt cô, cô chất vấn ông, mắng nhiếc ông, lại quên trong đầu ông mắc chứng phình động mạch có thể vỡ bất cứ lúc nào! Chỉ cần vỡ ra, sẽ lấy mạng của ông! Lời nói quá kích động của cô giống như viên đạn cứng

bắn vào cơ thể ông, một viên cũng đủ mất mạng.

"Chuyện này không thể trách em được." Đường Diệc Thiên kéo cô vào ngực, ngực của anh ấm bao nhiêu, giây phút này cô lạnh bấy nhiêu. Không còn biết sợ hãi giống như lưỡi dao sắt bén, đục khoét làm ổ trong lòng cô, cả người chết lặng không có một chút cảm giác đau khổ, cũng không có sức lực, tuyệt vọng mà đáng sợ.

Cô cảm thấy dường như tử thần đang giơ liềm lên, cười dữ tợn, giống như đang khen ngợi cô, đưa tới cho hân một sinh mạng tươi sống, "Em không biết...Em phải nên hận ông ấy, nhưng tại sao em lại sợ hãi như vậy, sợ...ông ấy chết?" Hàn Niệm run rẩy, rõ ràng người đàn ông trong phòng phẫu thuật đã gạt cô nhiều năm, gián tiếp hại chết ba mẹ ruột của cô. Nhận nuôi cô để cô đóng vai một vật thay thế, ông làm đủ chuyện xấu, vô lương tâm. Cô bị ông gạt không biết gì, trở mặt thành kẻ thù với Đường Diệc Thiên, còn thiếu chút nữa bị ông phá đi đứa bé trong bụng. Ông không chỉ huỷ hoại tất cả hạnh phúc tốt đẹp của cô, còn khiến cuộc đời cô trở thành một trò cười hoang đường!

Nhưng ở lúc sinh mạng ông treo lơ lửng, lúc cô vốn nên vui mừng, vậy mà cô lại sợ ông chết! Sợ ông rời khỏi dương gian!

"Bởi vì em biết..." Đường Diệc Thiên siết chặt cánh tay, "Nhiều năm qua, ông ấy thực sự xem em là con gái..." Bất luận là ở trong mắt Hàn Phục Chu, Hàn Niệm có phải là vật thay thế của con gái ông hay không, ông thực sự đã yêu thương cô, cho cô những thứ mà một cha nên cho con gái. Có lẽ ông không phải người tốt, nhưng ông không thẹn với trách nhiệm của một người cha.

"Tại sao ông ấy phải tốt với em như vậy chứ..." Hàn Niệm thà rằng từ đầu đến cuối ông đều là người xấu, vậy cô không sợ khi hận ông, cũng không đau khổ dằn vặt như lúc này.

Tại sao ông vừa muốn chăm sóc cho cô, vừa lừa gạt cô, ông cho cô cuộc sống đầm ấm hạnh phúc, rồi tự tay bóp nát nó, ông gọi cô là Tư Tư, ông công cô trên vai, sau đó nặng nề ném vào vực sâu!

Tại sao không đối xử độc ác với mình như với người khác? Vô tình vô nghĩa, tàn nhẫn máu lạnh, không cho cô tình thương, những điều tốt đẹp, quá khứ gì đó. Vậy lúc này cô sẽ không nhớ tới ông, nhớ đến những ngày mưa ông đưa ô đến trường cho cô, nhớ ông nắm tay cô trong lòng bàn tay lúc mùa đông, nhớ mỗi lần đi qua đường cái ông đều nắm chặt tay cô, nhớ khi mình bệnh ông thức cả đêm không ngủ để chăm sóc...

Đường Diệc Thiên biết, đây đã là sự chịu đựng cực độ của Hàn Niệm. Cô đang bên bờ sụp đổ, chỉ thiếu một chút nữa thôi, cô thực sự sẽ không chống đỡ được nữa. Ngay cả anh, cũng hy vọng Hàn Phục Chu đừng chết.

* * *

Đèn đỏ tắt, Hàn Niệm muốn đứng lên nhưng hai chân không có sức, dùng sức thì lập tức té từ trên băng ghế xuống đất. Tâm mắt mơ hồ, thính giác mơ hồ, tất cả giác quan đều mơ hồ.

Cô nhìn bóng dáng màu xanh đến gần, nhưng cô lại không thấy rõ, cô nghe mấy chữ kia, mấy cụm từ kia, giống như truyền đến từ một nơi xa xôi, cô cố gắng dùng ý thức cuối cùng ghép chúng lại thành ngôn ngữ.

"May là chỗ phình động mạch không có vỡ ra, nhưng máu di chuyển quá nhanh dẫn đến nhức đầu dữ dội và sốc nhẹ, nhưng phình động mạch trong sọ đã gần đến giới hạn bị vỡ, bệnh nhân không thể nhận lấy kích thích nữa, nếu không, bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng..."

Hàn Niệm nghe thấy bốn chữ "Không có võ ra", sau đó cô cảm thấy trước mắt tối sầm, không nhìn thấy gì nữa. Sự căng thẳng tột cùng lập tức thả lỏng, cơ thể nhẹ hẫng. Cô nghe có người gọi tên của cô bên tai cô, cô rất muốn cười với họ, nói mình không sao, nhưng cô lại mệt đến mức chỉ muốn ngủ...

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 60.1

Hàn Niệm nằm một giấc mơ thật dài, giấc mơ luôn rất đẹp, cô biết. Nhưng cô không thể không để mình vùng ra khỏi giấc mơ, vùng ra khỏi thế giới ấm áp và ngọt ngào đó, đi vào thế giới lạnh lẽo và tàn khốc.

Nơi ấy giống như vết nứt, giống như đêm tối vô tận, nhưng lại có một ngôi sao chỉ dẫn cô ở phía trước. Ngôi sao của cô, Đường Diệc Thiên của cô.

"Ừ..." Cô mở mắt ra, đèn trần sáng ngời làm lóa mắt cô. Cô quay mặt tránh né theo bản năng, ngoài cửa sổ là một khoảng trong veo sáng sủa. Sau trận mưa lớn bầu trời giống như một tấm gương mới nhuộm tuyệt đẹp, đã lâu Hàn Niệm không thấy thời tiết tốt như vậy.

"Tỉnh rồi à?" Đường Diệc Thiên ngồi cạnh giường trông chừng cô cả đêm, tuy miệng vết thương của anh đã khép lại hơn phân nửa, nhưng vẻ mặt vì chịu đựng cả đêm mà có chút mệt mỏi.

Hàn Niệm đưa tay xoa mi tâm, ngồi thẳng người dậy. Cô ngủ cả đêm, nhưng trong đầu không ngừng lóe lên đủ thứ hình ảnh, cho nên lúc này cô vẫn cảm thấy đầu óc rối loạn, mơ màng.

"Vâng." Cô gật đầu rồi hỏi anh, "Anh không ngủ sao?"

Đường Diệc Thiên vịn giường đứng dậy, đưa tay xoa đầu cô, dỗ dành cô giống như một đứa bé, "Anh không mệt."

"Ông ấy...Có khỏe không?" Cô ngửa mặt hỏi anh, Đường Diệc Thiên nhếch miệng cười, "Không sao rồi. Người còn đang ở ICU, nhưng nghe nói tối nay có thể xuất viện..."

Hàn Niệm cúi đầu, mặt mũi xoắn chặt tay, cô vốn tưởng rằng vụ sạt lở đất đó là chuyện xấu nhất mình biết về ba, nhưng không ngờ rằng, cô vẫn quá ngu ngốc. Cô không thể, hoặc giả nói, không dám tin thậm chí ngay cả cô ba cô cũng gạt, còn gạt nhiều như vậy.

Cô vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, "Anh còn nhớ không? Anh từng nói với em, tất cả mọi chuyện em làm đều là trò cười hoang đường cực độ...Bây giờ xem ra, trò cười này nó còn hoang đường hơn anh nghĩ."

"Tiểu Niệm." Đường Diệc Thiên ngồi xuống giường ôm lấy cô, "Đã qua hết rồi."

"Nhưng em không cho qua được..." Hàn Niệm vòng lấy anh, dựa sát vào ngực anh, nơi đó rộng lớn và ấm áp. Sau khi mẹ qua đời, Hàn Niệm tưởng là trên đời này cô còn có ba, lúc rời khỏi Đường Diệc Thiên, cô vẫn tin cô còn có ba. Nhưng bao nhiêu sự kiên định và lòng tin của cô, bây giờ buồn cười biết mấy.

Cô không phải là cô gái trẻ ngây thơ, không chịu nổi một chút đả kích, thế giới này đầy rẫy sự lừa dối, cô sẽ không vì thế mà khóc lóc. Nhưng cô không ngờ, người gạt cô, là người thân nhất của cô.

"Em muốn đi ra ngoài hóng mát." Cô nói, "Dẫn theo em, còn có Diệu Linh nữa, chúng ra cùng đi có được không? Đi Châu Úc? Hay đi Nam Phi? Trước kia anh đã nói sẽ dẫn em đi một lần..."

Đường Diệc Thiên đỡ lấy hai vai cô, cô cúi đầu tránh né ánh mắt của anh, giống như mình là một đứa trẻ phạm lỗi, trốn tránh nhìn thẳng, trốn tránh đối mặt, "Tiểu Niệm, em phải đợi ở đây."

"Tại sao?" Cô ngược mặt, chớp cặp mắt trong veo như nước, đầy sự cầu xin, "Tại sao không dắt em đi?"

"Bởi vì em phải đổi mặt." Đường Diệc Thiên nghiêm túc nói, "Anh biết rất khó. Nhưng anh sẽ ở bên cạnh em."

"Nhưng em không muốn." Hàn Niệm chớp mắt, nước mắt chảy xuống khăn trải giường màu xanh nhạt, thấm vào một mảng nhỏ, "Em không biết em là ai, cũng không biết rốt cuộc ông ấy đã làm bao nhiêu..." Hàn Niệm tiếp nhận việc ông là một người xấu, nhưng đừng để cô biết hết chi tiết, cô sợ phải biết nhiều hơn.

"Em không cần phải truy xét điều gì cả, nhưng em phải ở bên cạnh ông ta đến phút cuối." Anh siết chặt tay, giống như một người anh chính chắn, cho cô hậu thuẫn kiên cố, nhưng cũng muốn cô phải học cách đổi mặt.

"Bởi vì nếu không làm vậy, em sẽ hối hận và đau khổ cả đời." Đường Diệc Thiên nhìn cô, đôi mắt sâu giống như ngôi sao rực rỡ, ở đó, khiến cô đang hoảng loạn muốn trốn chạy tất cả đã bình tĩnh lại. Nhẹ nhàng hôn lên trán cô, "Đừng sợ."

* * *

Tuy rằng không chỉ một lần Hàn Niệm nghĩ đến cái chết, nhưng lại chưa bao giờ có nhận thức rõ ràng về cái chết. Cảm giác giữa sống và chết, cô không cách nào tưởng tượng được.

Giống như ban ngày đột nhiên biến thành đêm tối, hoặc giống như biển xanh hoá thành ruộng dâu? Trong nháy mắt, nhìn rõ tất cả?

Lúc Hàn Phục Chu tỉnh lại, trước mắt không phải là song sắt tường bụi, tất cả mọi thứ xung quanh, đều sáng sủa. Trắng, xanh nhạt, giống như bầu trời trong thuần khiết.

Đầu còn hơi đau, ống dẫn trong lỗ mũi và dụng cụ bên cạnh đã nói cho ông biết, cuối cùng ông mới nhớ ra không phải là mơ, đúng là trong nháy mắt ông đã nhức đầu dữ dội, sau đó hoa mắt té xuống.

Ông hơi quay mặt, nhìn thấy Hàn Niệm...và Đường Diệc Thiên đang ngồi bên cạnh giường bệnh. Diệu Linh ở trong lòng Đường Diệc Thiên giống như con khỉ nhỏ không chịu yên trèo qua trèo lại, thấy Hàn Phục Chu tỉnh, thằng bé là người lên tiếng đầu tiên.

"Ông ngoại!" Giọng nói vô cùng trong trẻo, dường như có sức sống vô tận.

Hàn Phục Chu cố gắng chuyển động khóe miệng, để mình nở nụ cười. Diệu Linh nhảy từ trong lòng ba xuống, bàn tay bé nhỏ vịn vào giường, nhìn sắc mặt tái mét của ông, quan tâm hỏi, "Ông ngoại, chích đau không ạ?"

"Không đau..." Hàn Phục Chu mở miệng, sau đó hít thở bằng ống khí, giọng nói của ông khàn khàn mệt mỏi, lại có phần hiền lành hơn. Hàn Niệm không biết, cô còn có thể dùng tư "Hiền lành" này để hình dung ông hay không.

"Ông ngoại thật dũng cảm." Diệu Linh giơ ngón tay cái lên, "Mẹ sẽ khen thưởng cho ông ngoại, sau đó chúng ta cùng đi ăn gà chiên..."

Đường Diệc Thiên cười đứng dậy, dùng một tay kẹp Diệu Linh ở dưới nách, cúi người nói với Hàn Niệm, "Anh dẫn thằng bé ra ngoài trước, ồn ào quá."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 60.2

Đóng cửa phòng bệnh lại, căn phòng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hít thở ồ ồ. Trong một đêm dường như Hàn Phục Chu đã già đi rất nhiều, đôi mắt kiên quyết kia đã trở nên đục ngầu, ánh sáng trong mắt đã tan biến.

Hàn Niệm biết, đó là điều ông đã từng có, dù ở trong tù cũng chưa bao giờ từ bỏ...dã tâm. Cuối cùng nó cũng rơi xuống như ngôi sao băng, Hàn Phục Chu không có hy vọng gì nữa, ít nhất là ông không thể có hy vọng gì từ nơi cô nữa. Nhưng ngoại trừ cô, trên cuộc đời này, ông còn có thể dựa vào ai chứ?

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Bệnh của ba...Rất nặng phải không?" Hàn Phục Chu hỏi cô, bất luận câu trả lời là gì, ông cũng muốn biết.

Hàn Niệm gật đầu một cách bất đắc dĩ, không biết tại sao hốc mắt lại đỏ lên. Cô thực sự không phải con của bọn họ, không có sự quyết đoán của Phạm Tâm Trúc, cũng không có sự nhẫn tâm của Hàn phục Chu, cô chỉ là một người giả bộ kiên cường.

Hàn Phục Chu nhìn lên trần nhà màu trắng, ở đây rất sạch sẽ, nhưng lại khiến ông cảm thấy mất phương hướng, "Tiểu Niệm. Tiểu Niệm không phải tên của con bé, là tên ba đặt cho con..." Anh ngừng một lúc, tiếp tục nói, "Con cũng không hoàn toàn là con bé. Tuy ba nhớ con bé, nhưng ba biết, con là con, con bé là con bé. Ba thừa nhận lúc đầu ba chỉ muốn lừa gạt mình, nhưng có lẽ con sẽ không tin tưởng vào sự áy náy của ba...Nhiều lúc nhìn thấy con, đúng là cũng nghĩ đến con bé."

"Ba chỉ muốn biết, nếu con gái của ba còn sống, con bé lớn lên, sẽ có dáng dấp thế nào." Hàn Phục Chu nói xong, liếc mắt nhìn cô, "Cảm ơn con, đã giúp ba thực hiện. Nhưng mà...Xin lỗi con."

Hàn Niệm chỉ bình tĩnh nhìn ông, nước mắt trào ra trong hốc mắt, không rơi xuống. Cô cắn răng, để mình không rơi nước mắt.

"Có phải con đang nghĩ, có nên tin lời nói của ba hay không đúng không?" Hàn Phục Chu hít vào một hơi thật sâu rồi hỏi cô. Hàn Niệm không biết nên hay không nên gật đầu thừa nhận, cô sợ thú nhận mình không còn tin ông nữa, cô sợ nước mắt sẽ rơi xuống, thừa nhận sự mềm yếu của mình. Cô thực sự, thực sự không muốn nghe ông thẳng thắn hết tất cả với cô.

"Con không tin, cũng đúng." Hàn Phục Chu thở dài, "Trên thế giới này, ba cũng không tin người khác. Bởi vì không tin, mới đi từng bước, nhưng mà...Hình như ba đã sai rồi?"

"Ông thực sự cho là mình đã sai sao?" Hàn Niệm nhân lúc ông không để ý, đưa tay lau nước mắt, cố gắng để giọng nói của mình nghe bình tĩnh và lạnh hơn, "Hay ông chỉ muốn gạt tôi..."

Hàn Phục Chu không trả lời câu hỏi của cô, vẫn tiếp tục nói về mình, hình như người nói dối quá lâu, dù lương tâm không lên án, cũng có lúc muốn nói hết ra, "Ba không tin bọn họ, bọn họ cũng không tin tưởng ba. Giống như mẹ của con, nếu không phải bà ấy bị người ta xúi bẩy nghi ngờ ba ngoại tình, bà ấy sẽ không nghe lén điện thoại của ba, cũng sẽ không biết chuyện bà ấy vốn không nên biết...Còn Đường Khải, bị gạt có gì không tốt chứ? Tại sao nhất định phải biết sự thật? Tiểu Niệm, trên thế giới này, không có ai tin tưởng ba, tin nhiệm ba, chỉ có một mình con."

"Đã từng." Hàn Niệm ngắt lời nói của ông như chém đinh chặt sắt, "Sau nay sẽ không còn nữa."

Hàn Phục Chu không có chút bất ngờ, dường như cũng không buồn phiền, giống như từng đi ngang địa ngục một lần, không có gì đáng sợ nữa, "Nhưng con phải biết, trên thế giới này, ba của con, không phải là người dơ bẩn nhất."

"Tôi biết ông không phải, nhưng ông cũng không phải người tốt." Hàn Niệm trả lời.

Ông cười khổ, không phủ nhận.

Hàn Niệm hơi do dự, chủ động hỏi ông một câu hỏi, "Ông còn nhớ lúc đầu tôi tên gì không?"

Nhưng câu hỏi duy nhất này, Hàn Phục Chu cũng không thể trả lời cô, "Ba không biết, lúc trước vì không có ai nhận nuôi con, được chuẩn đoán là đầu bị chấn động nên mất trí nhớ, ba mới nhận nuôi con."

Có lẽ Hàn Phục Chu thực sự không biết, cũng có thể ông biết cũng sẽ không nói với cô, bởi vì cô không chỉ không nhớ gì, cũng không có người thân còn sống. Biết và không biết, cũng không khác nhau mấy. Một thân phận giả tạo, cô cũng sống được nhiều năm như vậy, thay một cái tên thật, có lẽ ngược lại không quen lắm.

"Ép chết mẹ, giết hại chú Đường, ông có từng hối hận không?" Hàn Niệm nhìn ông, người ba cô quen thuộc nhất, lại giống như một người cô hoàn toàn không biết, câu hỏi cô hỏi ông, giống như đang hỏi một người xa lạ.

"Từng có, con tin không?" Hàn Phục Chu hỏi lại.

Hàn Niệm không trả lời câu hỏi của ông, bởi vì bản thân cô cũng không có câu trả lời. Cô phát hiện câu hỏi của mình vô cùng ngây thơ, từng có thì thế nào? Ông đã làm, không thì thế nào, nợ máu trên người ông không chỉ một hai người.

Cô đứng dậy, xem ra phải rời đi. Hàn Phục Chu gọi cô lại, "Con còn đến thăm ba không?" Ông hôm nay, là một người lẻ loi hoàn toàn, bên cạnh ông, không còn ai nữa.

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Hàn Niệm nhét chân vào cho ông, thản nhiên nói, "Sẽ. Đường Diệc Thiên nói với tôi, tôi nên ở bên cạnh ông đến phút cuối cùng."

"Được rồi." Hàn Phục Chu khẽ cười, tuy đôi mắt vô cùng ảm đạm, nhưng trong nụ cười thực sự có sự thoải mái, "Phút cuối ở tuổi già, có người chăm sóc trước khi chết, có người gọi một tiếng ông ngoại, là đủ rồi."

Ngoài phòng bệnh, Đường Diệc Thiên ôm Diệu Linh ngồi trên ghế dài kể chuyện cho thằng bé nghe, Diệu Linh nghe vô cùng nghiêm túc, đôi mắt đen lúng liếng sáng rực.

Trên hành lang yên tĩnh, thỉnh thoảng có y tá đi ngang qua, nhưng bước chân không có ngắt ngang tiếng nói nhỏ nhẹ động lòng người của anh.

"...Sau đó, thợ săn mổ bụng bà ngoại sói, cứu cô bé quàng khăn đỏ ra..."

Hàn Niệm khẽ dựa vào tường, nhắm mắt lại, lắng nghe câu truyện ngây thơ và hồn nhiên. Cô nhớ đến lúc nhỏ, cô hỏi Hàn Phục Chu, "Ba, con tới từ đâu vậy ba?" "Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Hàn Phục Chu cười nói với cô, "Con là do ba nhặt được!"

Cô mỉm cười, Đường Diệc Thiên ngẩng đầu nhìn cô, cũng cười.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 61.1

Tháng năm ở thành phố J, ở kỳ nghỉ của tuần lễ vàng khắp nơi đều đông đúc. Hàn Niệm không thích những chỗ nhiều người, cho nên đều ở nhà không muốn ra cửa. Đường Diệc Thiên mới xuất viện, cũng cần ở nhà nghỉ ngơi.

Lúc bắt đầu kỳ nghỉ Diệc Linh không cần dậy sớm nên vô cùng vui vẻ, nhưng ba ngày trôi qua, ở nhà buồn cũng không thích. Con nít sao chịu ở nhà mãi được?

Nhưng thằng bé ngấm cảm giác được ba mẹ đều, rất, lười! Ví dụ như mẹ, ban đầu sáng nào cũng rời giường làm đồ ăn sáng cho nó. Gần đây, Diệc Linh ăn xong đồ ăn sáng mà mẹ còn chưa dậy!

Còn ba nữa, ban đầu ba luôn dạy Diệc Linh phải làm một người đàn ông kiên cường và dũng cảm, nhưng ba đó, gần đây việc gì cũng dựa vào mẹ, làm nũng giống như con nít, thật không biết xấu hổ mà!

Diệc Linh chợt nhớ tới chú Hạ! Bởi vì gần đây chú ấy rất rảnh rỗi, bất cứ lúc nào cũng có thể chơi với mình. Nhưng gần đây ba sắp xếp cho chú ấy rất nhiều việc, chú Hạ bận quá trời, đã lâu không mua pizza cho Diệc Linh ăn.

Tuy Diệc Linh biết ba rất lợi hại, nhưng ba lợi hại cũng đã lâu không dẫn nó đi ăn gà chiên rồi! Diệc Linh bắt đầu nghi ngờ, ba có lợi hại thiệt không nữa! Còn nói là hiệp khách sâu bọ, bản thân cũng có lợi hại lắm đâu?

Thừa lúc mẹ và bà Trần bận nấu cơm, Diệu Linh chạy đến phòng sách của ba. Thằng bé đi khắp khiêng sờ lên chuôi cửa, cẩn thận mở ra một khe nhỏ, tỉ mỉ nhìn vào trong từ cái khe hở đó, ba đang dựa vào ghế sofa đọc sách.

Diệu Linh đẩy cửa đi vào, gọi ba, "Ba!"

Đường Diệc Thiên thấy con trai đến tìm mình, không nói gì lập tức để tài liệu trong tay xuống, đưa tay ôm lấy Diệu Linh, đặt ngồi lên đầu gối của mình, "Sao vậy?"

"Con có một câu muốn hỏi." Tiểu Diệu Linh nghiêm túc nói với ba.

"Sao? Hỏi gì?" Đường Diệc Thiên cau mày, có câu hỏi biết tìm ba giải thích, xem ra trong mắt Diệu Linh, mình cũng rất có quyền uy! Đường tiên sinh im lặng tán thưởng mình.

Diệu Linh ngẩng cằm nhỏ lên, nói đâu ra đấy hỏi, "Ba, bắt đầu của truyện con vịt xấu xí là gì ạ?"

"À...Vịt mẹ dẫn cả đám vịt con đi lội nước." Đường Diệc Thiên tự khoe đã nắm chắc tiết tấu của con, nhưng thiếu chút nữa đã bị câu hỏi của Diệu Linh làm khó, "Phải vậy không?"

"Vậy Tôn Ngộ Không thì sao?" Diệu Linh lại hỏi.

"À...Ra từ trong tảng đá, đến Thủy Liêm Đông?" Đường Diệc Thiên vừa trả lời, vừa suy nghĩ tại sao Diệu Linh muốn hỏi những điều này, nhưng trước mắt anh vẫn chưa thành công nắm được lối suy nghĩ của con, chẳng lẽ đây là trò chơi khảo nghiệm trí nhớ?

"Vậy còn ba con heo con?" Diệu Linh dịch chuyển trên người anh, ngoẹo đầu đợi ba trả lời.

"Heo mẹ để bọn họ rời khỏi nhà, xây nhà của mình." Cuối cùng Đường Diệc Thiên cũng rơi vào trong sương mù (ý chỉ không hiểu gì hết), "Diệu Linh, rốt cuộc con muốn hỏi điều gì?"

Nhìn thấy ba ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của mình, Diệu Linh nắm bàn tay nhỏ cao giọng chất vấn ba, "Ba! Vậy tại sao con lại ở nhà?"

"Khụ khụ khụ..." Đường Diệc Thiên ngẩn người, mỉm cười, "Diệu Linh, con muốn ba dẫn con đi chơi phải không?"

Tiểu Diệu Linh giải thích ý nghĩa của từ ngữ, "Không phải con muốn, mà là tất cả mọi người đều ra ngoài, cho nên con cũng phải ra ngoài!"

Thực ra Đường Diệc Thiên cũng rất thích dẫn Diệu Linh đi chơi.

Nhưng...Gần đây Hàn Niệm luôn trực đêm ở bệnh viện chăm sóc cho Hàn Phục Chu, sáng mới về nhà ngủ, trưa còn phải hầm canh đưa đến bệnh viện, buổi chiều trở về nghỉ bù cho buổi trưa. Đường Diệc Thiên biết cô sẽ rất mệt mỏi, nhưng anh cũng không ngăn cản cô.

Dù sao, đối với cô mà nói, thời gian làm bạn với Hàn Phục Chu, cũng chỉ có một tháng. Đời người có rất nhiều chuyện, từ lâu đã không có cách nào suy xét đúng hay sai, đôi khi có thể làm, chỉ là không thẹn với lương tâm.

Kêu Hàn Niệm bỏ chút thời gian dẫn con ra ngoài chơi, đừng nói cô không chịu nổi, Đường Diệc Thiên nhất định cũng rất đau lòng. Nhưng kêu anh dẫn Diệu Linh ra ngoài một mình, anh cũng rất lo lắng. Dù sao thì miệng vết thương của mình vẫn còn đang trong thời kỳ hồi phục, anh không sợ mình bị thương, mà chỉ sợ miệng vết thương của mình đột nhiên xảy ra vấn đề gì đó, con nít như Diệu Linh phải làm sao đây?

Càng nghĩ, Đường Diệc Thiên càng cảm thấy, ngày nghỉ mùng một tháng năm dẫn con ra ngoài chơi là phải, ngoài ra, còn phải có người đi với

mình. Chẳng hạn như...Hạ Đông Ngôn.

"Tôi không hiểu nổi." Hạ Đông Ngôn tiếp tục lái, cha con Đường Diệc Thiên và Diệu Linh ngồi phía sau xe, "Tại sao anh dẫn con trai đi chơi lại do tôi lái xe! Thư ký Lâm đâu?"

"Thư ký Lâm nghỉ phép về nhà rồi." Đường Diệc Thiên thản nhiên trả lời nửa câu sau của anh, làm lơ nửa câu trước.

"Chẳng lẽ đường đường là công ty Thịnh Thế, lại không có lấy một người tài xế?" Hạ Đông Ngôn sẽ không vì bị làm ngơ mà nói sang chuyện khác, từ trước đến nay anh luôn thích tự vạch áo cho người ta xem lưng, "Sao tôi phải đi chung với các người hả!" Bạn đang đọc truyện tại diễn đàn-lê-quý-đôn

"Cậu cũng biết mà." Đường Diệc Thiên nhìn anh, "Người khác tôi sẽ lo lắng, tôi biết gốc gác của cậu" Đường tiên sinh ý ở ngoài lời, Hạ Đông Ngôn cậu có làm chuyện gì xấu tôi còn biết số khu phố của nhà cậu!

(Ý ở ngoài lời: chỉ những điều hàm ý, không nói ra trực tiếp, người nghe phải tự suy ra mà hiểu lấy.)

"Cho nên đây là lý luận kẻ bắt cóc chó má của anh sao?" Hạ Đông Ngôn tức giận nói, "Anh có tin tôi phân thân trói cả hai cha con anh lại không hả!"

Hiển nhiên Hạ Đông Ngôn đe dọa Đường Diệc Thiên giống như một thiếu niên kiêu ngạo đang giận dỗi. Cho nên Đường Diệc Thiên lờ anh, mang hình thức dỗ con nít ra, "Được rồi, đừng ầm ĩ nữa, ngoan ngoãn lái xe đi."

Giọng nói nhẹ nhàng buồn nôn đến mức khiến cả người Hạ Đông Ngôn nổi đầy da gà, "Đường Diệc Thiên! Sao dạo này anh nói chuyện buồn nôn quá vậy!"

"Thứ nhất là cậu không có vợ, thứ hai là không có con, sao hiểu được?" Đường tiên sinh nói xong câu nói đáng đánh đòn ấy, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, có lẽ anh thực sự không nên tìm Hạ Đông Ngôn làm tài xế. Anh nên tìm Cố Nhất Minh! Vừa hay báo thù năm đó cậu ta cười nhạo mình không có vợ! Cho dù Cố Nhất Minh là em họ của anh, cũng, không, được!

Đường tổng của Thịnh Thế, luôn luôn khoan dung độ lượng nhất trong nghề, nhưng trên tình trường, có thù tất báo!

Xe ngừng lại ở cửa tiệm pizza Diệu Linh muốn ăn, Đường Diệc Thiên mở cửa ôm Diệu Linh xuống xe, Hạ Đông Ngôn đậu xe xong, đẩy cửa đi vào với bọn họ.

Bởi vì Diệu Linh thích phong cảnh ngoài cửa sổ, cho nên Đường Diệc Thiên chọn một vị trí gần cửa sổ. Ngoài cửa sổ là đường cái nhộn nhịp, đối diện là bách hoá "Bách Liên". Ngày nghỉ mà thời tiết lại tốt, du khách đi trên đường rất nhiều.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 61.2

"Sao trước đây tôi không biết tiệm pizza này?" Nơi này cách cao ốc của Thịnh Thế không xa, Đường Diệc Thiên thường đi ngang qua, nhưng lần đầu tiên vào tiệm này.

"Loại người như anh, vừa nhìn là biết người cuồng công việc, không phải xã giao cũng là bữa ăn công việc, nếu không thì khoe phong độ của mình, ăn gan ngỗng tùng lộ, uống ngân châm Phổ Nhị, chán thấy mồ! Đồ ăn không tốt cho sức khỏe mới là thức ăn tinh thần của con người!" Hạ Đông Ngôn thông thạo mở thực đơn ra, bắt đầu lưu loát chọn món.

Nhân viên phục vụ ghi lại món của Hạ Đông Ngôn rồi liếc sang hỏi Đường Diệc Thiên, "Vậy còn vị tiên sinh này?"

Tuy Đường Diệc Thiên rất muốn bắt bẻ lại Hạ Đông Ngôn là lúc mình ở Châu Phi đã ăn gió năm sương, không biết Hạ đại thiếu gia đang ăn chơi đàn điểm ở đâu. Nhưng nghĩ lại nên thôi, hơn nữa thực sự không biết tiệm ăn này, Đường Diệc Thiên cười đưa quyền gọi món của mình cho Hạ Đông Ngôn, "Cậu ta sẽ giúp tôi gọi món." Có lẽ là có Diệu Linh ở đây, Đường Diệc Thiên muốn tạo tấm gương tốt không kén ăn và lịch sự, anh nhẹ nhàng nói, "Anh ta ăn gì tôi ăn đó."

Nghe ba nói vậy, Diệu Linh cũng theo phong trào ngay, "Dạ! Con ăn giống ba! Cái gì con cũng ăn hết!"

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Chặc chặc..." Hạ Đông Ngôn nhìn hai cha con đồng thanh nhất trí này, cười mĩa, nhưng anh đã có cặp mắt đào hoa từ lúc sinh ra, dáng vẻ tức giận cũng rất kiêu ngạo, "Vậy thì tôi chọn, chút nữa không ăn, lột da các người."

Trong khoảnh khắc, Đường Diệc Thiên cảm thấy người phục vụ nhìn mình rất nhiều lần, hơn nữa cái nhìn đó, đảo qua đảo lại, ý nghĩa sâu xa, anh suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra ý của ánh mắt này.

Hạ Đông Ngôn chọn xong, kiêu ngạo khép thực đơn lại đưa cho người phục vụ, khá ân cần nói thêm một câu, "Đồ uống của con nít phải lấy bột phân nửa đường và đá. Còn món điểm tâm ngọt cuối cùng, đổi chocolate phía trên bánh ngọt thành hạt dẻ, con nít ăn chocolate nhiều không tốt."

Người phục vụ xoay người rời đi, Đường Diệc Thiên không nhận được khen anh, "Đúng là nhìn không ra, cậu biết nhiều chuyện về con nít như vậy."

"Điều này là đương nhiên, nhiều năm rồi mà. Chưa ăn thịt heo cũng từng thấy theo chạy!" Hạ Đông Ngôn buông lỏng tay, "Đúng rồi, Diệu Linh thích ngồi chơi đồ chơi, hay anh qua phía tôi ngồi đi. Đừng ảnh hưởng đến thằng bé chơi!"

"Được." Tuy giọng điệu của Hạ Đông Ngôn không tốt, nhưng vì con trai của mình, Đường Diệc Thiên nghe lời đứng dậy, đi từ chỗ Diệu Linh sang chỗ bên cạnh Hạ Đông Ngôn ngồi, duỗi chân dài ra theo thói quen, vô cùng ngang ngược.

Diệu Linh tập trung chơi xe tải lớn của thằng bé và chờ pizza, Đường Diệc Thiên thả lỏng tâm trạng, tuy trên mặt không cười, nhưng giống như đang chứa nụ cười. Còn Hạ Đông Ngôn, từ trước đến nay luôn để nụ cười bất cần đời trên mặt, không chút đứng đắn.

Hai người đàn ông đẹp trai, một người chừng chạc trưởng thành, một người hồn nhiên trong sáng, ngồi trên đường phố phồn hoa nhất của thành phố J, ngồi sát bên cửa sổ, dẫn theo một bé trai đi ăn pizza. Hai người đều cười, một người kín đáo, một người cởi mở, một người khí khái bức người, một người ân cần hoà nhã. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Quá! Chuẩn! Rồi!

Lúc đầu Đường Diệc Thiên vẫn chưa để ý có vấn đề, chỉ cảm thấy mọi người đi ngang qua cửa sổ đều liếc nhìn bọn họ, nhưng từ nhỏ đến lớn Đường tiên sinh đều sống trong tâm điểm của mọi người, nên cũng không cảm thấy lạ. Còn Hạ Đông Ngôn, từ trước đến nay đều giống như chim công, cho dù có con gái đi qua đường cầm điện thoại chụp hình anh, anh cũng cảm thấy chắc chắn là mình quá đẹp trai!

Pizza nóng hổi ăn ngon hơn khi đã nguội, hai lớn một nhỏ mở lớn miệng cắn ăn, ăn vô cùng vui vẻ.

Lúc tính tiền, Đường tiên sinh tương đối dửng dưng cảm đã bỏ tiền ra bao, mà Hạ Đông Ngôn cảm thấy ăn của Đường Diệc Thiên là đúng nghĩa, cho nên cả việc giả bộ đòi tính tiền cũng không làm, mà giống như một sự hiểu ngầm tế nhị.

Nữ phục vụ nhận lấy thẻ tín dụng Đường Diệc Thiên đưa tới, nhìn một nhà ba miệng hạnh phúc đầm ấm, do dự một chút thì mở miệng nói, "Hai vị tiên sinh, hiện tại tiệm chúng tôi có một hoạt động, nếu tình nhân hôn môi chụp hình, là có thể giảm 50 nguyên." Cô ta nói xong thì đưa tay chỉ vào vách ngăn chụp hình phía sau quầy thu ngân, trên tường dán đầy hình những cặp tình nhân hôn môi.

(50 nguyên [Yuan]= 172,587.01 Vietnamese Dong)

"Ừ." Đường Diệc Thiên biết, hoạt động kinh doanh có nghĩa vụ giải thích rõ cho khách hàng biết, nhưng người phục vụ này cũng không hiểu

biết lắm, thực thi từng bước phải nhìn tình huống chứ, "Chúng tôi không thể..."

Nhưng lời từ chối của Đường Diệc Thiên, đối với người phục vụ giống như đang nghi ngờ và chất vấn tiệm của bọn họ! Chẳng lẽ tiệm không hiểu cho một nhà ba người của bọn họ? Bây giờ là thế kỷ 21, không thể có thành kiến với tình yêu đồng tính! "Không, tiên sinh, tiệm chúng tôi rất cởi mở. Tình nhân, không giới hạn trong nam và nữ! Nam và nam...Cũng có thể!"

"Ưu đãi 50 là độ rất lớn! Hôn một chút, cũng là thái độ tự do!" Thấy Đường Diệc Thiên còn đang do dự, người phục vụ không nhịn được cổ vũ, vừa rồi ông chủ nói, nếu soái ca này chịu chụp hình, nhất định phải phóng to ra, hiệu quả nhất định rất tốt! Sắc đẹp thay cơm áo chính là nói bọn họ!Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Đợi chút..." Cuối cùng Đường Diệc Thiên cũng hiểu ra, vươn tay chỉ vào cô ta, "Cô nói...Tôi..." Anh nói xong chỉ sang Hạ Đông Ngôn còn đang cười ngây ngô, "...Và cậu ta, là người yêu?"

"Khụ khụ khụ!" Nghe thấy những lời này của Đường Diệc Thiên, Hạ Đông Ngôn mới phản ứng kịp, thiếu chút nữa nhấc bàn lên, lại cảm thấy tình hình ngày càng không đúng, "Tôi và anh ta là người yêu! Mẹ nó! Có phải cô cảm thấy anh ta là công, tôi là thụ không!"

Đường Diệc Thiên lờm anh, "Cảm thấy vấn đề này thế nào? Nhìn thế nào thì tôi cũng đều là công!"

"Dựa vào chiều cao của anh sao?" Hạ Đông Ngôn cãi lại, "Chuyện này mà dựa vào cao thấp à?"

"Nếu không thì sao!" Đường tiên sinh nhanh chóng rút cặp chân dài của mình lại, đứng dậy, lập tức cao hơn Hạ Đông Ngôn đang đứng bên cạnh một khúc, "Chẳng lẽ cậu còn muốn phản công?"

"Không tin thì thử xem!" Hạ Đông Ngôn xem thường nhất là hành vi khoe chân dài này! Nó rất trơ trẽn!

"Tiên sinh...Hai vị tiên sinh..." Phục vụ không kiềm được ngắt ngang rồi đi vào trọng điểm, "VẬY, cuối cùng các người có phải người yêu không?"

Đường Diệc Thiên và Hạ Đông Ngôn đưa mắt nhìn nhau, Diệu Linh ở bên cạnh bẹp một cái ăn hết miếng pizza cuối cùng vào miệng, "Ba! Nhanh đi! Chúng ta còn phải đi xem phim đó! Những cuộc phiêu lưu của Rio!"

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Hạ Đông Ngôn khóc không ra nước mắt, "Đường Diệc Thiên! Anh phải tăng tiền lương gấp ba cho tôi!"

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 62.1

Xem phim xong, tài xế Hạ Đông Ngôn lại chịu một nhọc lái xe đưa Đường Diệc Thiên và Diệc Linh về nhà. Lúc gần tối, Hàn Niệm vừa ngủ trưa dậy, mở cửa cho bọn họ.

Diệc Linh rõ ràng là người vui vẻ nhất, nhưng Hàn Niệm rất tò mò, cho dù hai người lớn dẫn con nít đi chơi cũng không thể vui vẻ giống như con nít, nhưng cũng không đến nỗi tệ hại thế này chứ. Diệc Linh cũng không phải là con gấu con!

Nhưng bất luận là Đường Diệc Thiên hay Hạ Đông Ngôn, trông tâm trạng rất xấu, nhất là Hạ Đông Ngôn, tưởng chừng như giận đến không kìm được. Lúc hai người đứng rồi cùng bước vào cửa không ai nhường ai, Đường tiên sinh chân dài nên không giống nhau, chen trước một bước vào bỏ Hạ Đông Ngôn ở phía sau.

"Tiểu Niệm!" Hạ Đông Ngôn vô cùng buồn bực, chỉ có thể xin sự an ủi ở chỗ Hàn Niệm, "Đường Diệc Thiên nhà em bắt nạt anh!"

Thực ra Đường Diệc Thiên ăn hiếp Hạ Đông Ngôn, Hàn Niệm không nghi ngờ gì, nhưng cô cảm thấy, Đường Diệc Thiên sẽ không chủ động ăn hiếp Hạ Đông Ngôn, phần lớn là Hạ Đông Ngôn trêu chọc trước.

Nhưng lúc này, Hạ Đông Ngôn vô cùng oan uổng! "Em xem, anh ta nói muốn dẫn con anh ta đi chơi, kêu anh làm tài xế cho anh ta! Anh ta nói dẫn Diệc Linh đi ăn pizza nên anh dẫn bọn họ đến tiệm pizza kia! Anh ta nói không biết ăn gì, kêu anh chọn anh cũng chọn! Trời ạ! Cuối cùng người

khác hẳn lắm bọn anh là Gay, mà anh ta còn nói anh ta là công! Anh là thụ!"

"Ừ ừ ừ..."bHàn Niệm nghe Hạ Đông Ngôn tố cáo lịch sử dẫm máu và nước mắt xong, bắt đầu bẻ ngón tay tính công lao cho anh, "Anh ấy kêu anh lái xe thì anh lái, anh ấy kêu anh đến tiệm pizza thì anh đi, anh ấy kêu anh gọi món thì anh gọi, vậy Hạ Đông Ngôn nè...Anh đúng là thụ mà!"

Hàn Niệm tựa vào trong lòng chồng, đừng nói là giờ phút này có chỗ dựa, dù không có chỗ dựa vững chắc, cô cũng không hề có áp lực khi bắt nạt Hạ Đông Ngôn. Được vợ khẳng định, Đường tiên sinh càng đắc ý hơn, dang hai tay khoác lên ghế sofa, có vợ thật tốt!

"Các người, các người..." Hạ Đông Ngôn đã hiểu, cái gì gọi là phụ xướng phụ tuý! Cái gì gọi là cá mè một lứa! Ngay cả Diệu Linh không hiểu tình hình, cũng gật đầu theo, "Thụ thụ thụ..."

Nhưng thụ yếu đuối bị ép đến đường cùng hay bị tập kích cũng sẽ phản công, huống hồ Hạ Đông Ngôn không phải thụ! "Đường Diệc Thiên, anh đắc ý gì chứ! Anh đừng quên, anh còn chưa cưới được Tiểu Niệm đó!"

Một câu nói nhanh chóng kéo Đường Diệc Thiên từ trên đài cao xuống, cuối cùng Hạ Đông Ngôn cũng có cơ hội trở mình, "Bây giờ các người còn đang ở chung bất hợp pháp! Hừ, không có hôn thú thì tình chàng ý thiếp cũng chỉ là giở trò thôi!"

Diệu Linh ngẩng đầu hỏi ba, "Ba, ở chung bất hợp pháp là gì ạ?"

Mặt của Đường tiên sinh tối xuống, ánh mắt hung ác và nham hiểm. Hạ Đông Ngôn xoay mặt đi không nhìn, vô cùng kiêu ngạo cười trộm với Hàn Niệm và nói, "Tối nay anh ở nhà em ăn cơm! Ăn xong rồi anh đưa em đến bệnh viện."

"Ai cho cậu ăn cơm ở nhà tôi?" Đường Diệc Thiên không khách sáo tỏ ý đuổi khách, Hạ Đông Ngôn ngẩng cao đầu không nhin, "Tôi muốn ăn cơm ở đây! Chẳng lẽ nhà anh không có cơm cho tôi ăn sao?"

"Có cũng không đủ! Một mình tôi đã hai chén rồi." Đường tiên sinh phản bác một cách ầu trĩ, "Bởi vì tôi hơi mệt."

"Anh mệt gì chứ?" Hạ Đông Ngôn nói lại, "Trên đường đều là tôi lái xe mà!"

Đường Diệc Thiên nhún vai, "Ai bảo tôi là công! Vì vậy tương đối cực khổ!"

* * *

Lúc ăn cơm tối, quả thật Đường Diệc Thiên đã ăn hai chén lớn, thực ra sức ăn của anh không nhiều, hôm nay cố ý phân cao thấp với Hạ Đông Ngôn nên cố gắng ăn.

Hàn Niệm im lặng gấp thức ăn cho Diệu Linh, lười phản ứng với mấy người đàn ông trẻ con này. Nhưng Diệu Linh thấy ba và chú Hạ tranh nhau dùng bữa, không biết tại sao thằng bé cảm thấy rất mới lạ, vô thức cũng ăn đến bụng nhỏ tròn vo.

Sau khi ăn xong thì Hạ Đông Ngôn đưa Hàn Niệm đến bệnh viện, Đường Diệc Thiên ở nhà xem phim hoạt hình với con trai.

Đêm tháng năm đã bắt đầu oi bức, vì dễ dễ đi, Hàn Niệm mang một đôi giày búp bê đế bằng. Trên người mặc một chiếc áo sơ mi và quần jean ngắn, tóc dài tùy ý xõa ra.

Hạ Đông Ngôn và cô đi ra cửa lớn, đi qua sân nhỏ yên tĩnh. Lúc này trời vẫn chưa tối hẳn, quanh thân là một màu xanh, hai người một cao một thấp đi song song trên đường nhỏ.

"Thật giống như lúc chúng ta học đại học." Hạ Đông Ngôn đột nhiên nhắc đến quá khứ, "Buổi tối lén ra khỏi ký túc xá đi ăn khuya." Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Anh lén đi ăn khuya, còn em lén đi gặp người." Dù anh không nhắc, Hàn Niệm cũng nhớ rõ khoảng thời gian xa xôi đó. Kỷ luật của đại học J rất nghiêm ngặt, mỗi đêm người trông coi đều đến điểm danh, thỉnh thoảng Đường Diệc Thiên về nước không hẹn trước, Hàn Niệm đều tìm cách lén ra ngoài gặp anh. Hơn phân nửa chủ ý đều là Hạ Đông Ngôn nghĩ ra, hoặc là dùng cây thang, hoặc là đỡ cô trèo tường.

"Bây giờ cuối cùng em cũng được như mong muốn rồi." Anh cảm khái một câu, nhiều năm qua, mình vất vả làm công không cho người khác, thế nhưng không chỉ một lần mà là hai lần! "Nhưng mà...Chuyện của bộ trưởng Hàn, em thực sự muốn đi Tô cho một tháng sao..."

Hàn Niệm ngắt ngang lời nói của anh, đồng thời cũng từ chối ý tốt của anh, "Em biết anh muốn giúp em, nhưng không cần đâu. Tôi đã hiểu ra tất cả, em vẫn là Hàn Niệm, vẫn có thể xem ông ấy là ba em, em sẽ chăm sóc ông ấy, ở cùng ông ấy, bất luận kết quả cuối cùng là gì, em và ông ấy đều sẽ gánh chung. Cho dù đến phút cuối cùng...em cũng sẽ chịu tang cho ông ấy, người lập bia mộ cũng là con gái của ông ấy Hàn Niệm. Thanh minh mỗi năm, chỉ cần em còn sống, đều sẽ làm cho ông ấy những việc em nên làm."

"Nhưng mà, ông ấy phải gánh lấy tất cả. Bất luận kết quả ra sao." Cô kiên định nói, "Bởi vì không có ai có thể trốn tránh."

Hạ Đông Ngôn im lặng, anh biết mình không thể nhúng tay vào chuyện này. Ngay cả ở bên cạnh Hàn Niệm an ủi cô, mình cũng không làm được, bởi vì đó là trách nhiệm của Đường Diệc Thiên.

"Nhưng vẫn rất cảm ơn anh." Hàn Niệm cười với anh.

"Hả?" Anh nhìn cô một cách khó hiểu.

"Cảm ơn anh trước kia đã giúp em trèo tường, sau này dẫn em bỏ trốn, chăm sóc em vào Diệu Linh. Rất nhiều rất nhiều chuyện không nên do anh làm, anh đều làm. Tuy anh nói là vì hồ thẹn, nhưng sai lớn hơn nữa, anh cũng đã bù lại, huống hồ đây cũng không phải là lỗi của anh." Hàn Niệm chân thành nói lời cảm ơn anh, năm tháng vội vã, con đường đã đi qua, những trở ngại và sóng gió đã đi qua, chỉ còn lại người sống đi cùng với bạn.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 62.2

Hạ Đông Ngôn liếc sang nhìn cô, ánh trăng lơ mờ chiếu vào trên khuôn mặt trắng trẻo mộc mạc của cô, giống như nhuộm một lớp ánh sáng màu bạc, ấm áp và động lòng người, "Tiểu Niệm, em lúc đó, còn có em của hiện tại, đều rất đẹp." Anh ca ngợi một câu tự đáy lòng, "Bởi vì rất hạnh phúc."

"Cảm ơn anh." Hàn Niệm khiêm nhường nói lời cảm ơn, thở dài, "Hạ Đông Ngôn, thực ra thì em sắp quên mất cảm giác hạnh phúc là thế nào rồi. Giống như đột nhiên, nó cách em rất xa, như có như không, cũng rất khó nắm giữ. Nhưng bây giờ em phát hiện, hoàn toàn không thể nắm nó trong tay, nó giống như bong bóng bay trước mắt, chúng ta đi về phía trước, nó mãi mãi ở trước mắt chúng ta. Chúng ta lùi về sau, thì sẽ cách nó ngày càng xa."

"Em và Đường Diệt Thiên ở chung với nhau là đúng." Hạ Đông Ngôn mỉm cười, "Em luôn yêu anh ta, trên thế giới này, hai người có thể ở chung là chuyện hoàn hảo nhất."

"Ừ..." Hàn Niệm nghiêng đầu chặc chặc miệng, "Sao anh không nói những lời này trước mặt Đường Diệt Thiên?"

"Trước mặt? Vậy không phải anh ta đặc ý đến tận trời sao!" Hạ Đông Ngôn trề môi xem thường, "Anh sẽ không để anh ta đặc ý đâu! Hơn nữa, mấy lời này của anh, là anh hy vọng em hạnh phúc. Tối thiểu...anh cảm thấy bạn anh là bạn bè."

"Đâu chỉ là bạn bè." Hàn Niệm cười sang sảng, "Là Gay nữa!"

* * *

Ngày Hàn Niệm và Đường Diệc Thiên đến cục dân chính lấy giấy chứng nhận kết hôn, sau khi kết thúc ngày đầu tiên của kỳ nghỉ dài hạn. Sau kỳ nghỉ dài hạn tất nhiên có rất nhiều người, Đường Diệc Thiên xếp hàng lấy số, Hàn Niệm liếc sang..."59."

"Em đã nói đừng đến đây hôm nay mà! Đông người lắm." Cô quở trách.

"Anh không muốn đợi nữa." Đường tiên sinh tìm một chỗ ở phía sau, kéo cô ngồi xuống.

Nhìn đám người xếp hàng trước mặt bọn họ, Hàn Niệm kéo cổ tay anh, nhìn lên cổ tay của anh, "Cho một người năm phút đi, cũng phải chờ đến năm tiếng lận!"

"VẬY..." Đường Diệc Thiên cười xấu xa, "Anh lên trao đổi với người đằng trước, nói vợ anh không chờ kịp muốn kết hôn với anh, năm tiếng cũng không chờ được?"

"Đi chết đi." Hàn Niệm phản bác lại. Nhưng tay nắm cổ tay anh lại không buông ra, tay của anh nở nang và ấm áp, ngón tay cầm bút có vết chai cứng, cô sờ lên chiếc đồng hồ đeo tay Royal Oak cũ, cũ cỡ năm năm trước, lần đầu tiên Hàn Niệm làm việc, góp hết một năm tiền lương mua quà sinh nhật tặng anh.

Không coi là quá xa xỉ và đắt tiền, nhưng anh vẫn đeo năm năm nay. Bất luận là sau đó bọn họ trải qua thăng trầm gì, anh cũng chưa bao giờ tháo chiếc đồng hồ này xuống, giống như từ trước đến nay anh chưa từng quên cô.

"Năm nay sinh nhật anh, em tặng anh thêm một cái đồng hồ nữa nhé?" Cô ngẩng mặt hỏi anh, "Nhìn cũ rồi."

Đường Diệc Thiên hơi bất ngờ, nhếch miệng cười, đôi mắt sâu thẳm chứa sự dịu dàng, "Anh thích cái cũ hơn."

Hàn Niệm híp mắt quan sát anh, Đường Diệc Thiên tự xưng là đẹp trai, lúc này có chút đắc ý lộ ra từ trong đáy mắt, không ngờ lại bị chậu nước lạnh hắt xuống đầu.

"Anh thích cái cũ?" Hàn Niệm yếu ớt hỏi.

"Đúng vậy." Anh nghiêm túc gật đầu, đàn ông lưu luyện cái cũ mới là đàn ông tốt!

Đôi mắt của Hàn Niệm lập tức lạnh như băng, cười lạnh, "Vậy ý anh là em cũng cũ rồi phải không? Hoa tàn ít bướm?"

"!!!" Đường Diệc Thiên sợ hãi, tình huống thay đổi trong nháy mắt không hề có chút phòng bị. Dưới sự hoảng loạn, anh ra vẻ bình tĩnh nói, "Đương nhiên là không, vậy hay là em đổi lại cho anh một cái mới đi! Cái này hơi cũ rồi!"

"Đổi cái mới?" Hàn Niệm liếc mắt, "Có phải cần thận suy nghĩ lại cảm thấy cái mới tốt hơn cái cũ không? Đàn ông đúng là có mới nới cũ mà!"

"..." Đường tiên sinh đỡ trán, không có cách để chống đỡ với người phụ nữ hay thay đổi thái độ này, "Bà xã, vậy em nói cho anh biết đi, anh phải trả lời thế nào?"

"Ngay cả chuyện này mà cũng không có suy nghĩ riêng của mình sao?" Hàn Niệm cười giễu, trong mắt hiện lên sự gian trá, nhưng anh đang trong cơn hoảng loạn không bắt được vẻ gian trá này, "Đường Diệc Thiên, cho nên anh kết hôn với em cũng có do dự phải không?"

Việc khác Đường tiên sinh không dám đảm bảo, nhưng quyết tâm ở chung với cô, anh chưa từng dao động.

Nấm hương nhỏ của anh, là tình yêu trong máu thịt của anh, không, thậm chí chính là máu thịt của anh! Quen biết lúc còn trẻ, bọn họ cùng nhau bước tới, đã từng có kỷ niệm đẹp đẽ nhất, cũng có quá khứ tàn khốc nhất, đã từng trời nam đất bắc, nhưng cuối cùng lại về với nhau.

Từng hận nhau đến khắc cốt ghi tâm nhưng không thể tránh được chuyện nhớ nhau điên cuồng, bất cứ lúc nào, bọn họ cũng chắc chắn cả đời chỉ yêu một người, cho dù sau ngày xa nhau vì thù hận, cũng tuyệt đối sẽ không có người khác thay thế.

Lúc bọn họ khắc tình yêu và thù hận vào trong xương, sự sâu đậm có thể vượt qua mọi tình cảm đã dạy bọn họ, không nhớ tới quá khứ, không quên tình yêu trong trái tim.

"Tiểu Niệm, anh muốn ở chung với em, chưa bao giờ do dự." Đường Diệc Thiên nắm tay cô, nắm rất chặt, nắm đến mức xương cô đau nhói, cũng không buông ra.

Thực ra Hàn Niệm không có, hoặc có thể nói Đường Diệc Thiên không cho cô có cơ hội để nghi ngờ, cô chỉ thuận miệng đùa anh một câu, nhưng không ngờ đối lấy lại là câu trả lời nghiêm túc của anh. Có lẽ đối với Đường Diệc Thiên, đây vốn là chuyện nghiêm túc, từ trước đến nay đều không muốn nói đùa tí nào.

Anh muốn ở chung với cô, bên nhau đến già, nhìn con của bọn họ lớn lên, trọn đời chỉ có một người này.

Anh chưa từng do dự. Cũng không hy vọng cô nghi ngờ.

Một câu nói đùa, đối lấy câu trả lời nghiêm túc của anh. Hàn Niệm vốn nên cười anh ngốc, nhưng không tự chủ được đỏ hốc mắt, càng giống con ngốc hơn. Có thể nói bọn họ đều là đồ ngốc, mới chấp nhận như vậy, bất luận chịu bao nhiêu tổn thương, vẫn hết lần này đến lần khác đến gần, đó là ngốc nhất.

"Ừ." Cô gật đầu, "Em tin anh."

--- ----- Hoàn chính văn --- -----

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 63.1

Bảy giờ sáng, là Hàn Diệu Linh, à không, thời gian bạn học Đường Diệu Linh rời giường. Tuy từ lúc đi nhà trẻ đến giờ đã có rất nhiều ngày thẳng bé dậy sớm, nhưng mỗi sáng dậy thẳng bé đều làm nũng với mẹ, lăn mấy vòng trên giường, mới mè nheo bò dậy.

Nhưng người hôm nay kêu Diệu Linh rời giường không phải là mẹ, mà là hiệp khách sâu bọ!

"Diệu Linh, mau rời giường đi con!" Đường Diệc Thiên mở cửa phòng, đi tới gọi con trai.

"Dạ..." Diệu Linh dụi mắt, giọng nói thô lỗ không chút nhẹ nhàng, nó không muốn rời giường đâu! Cọ xát cái mông nhỏ, rồi chui cả người vào trong chăn mềm, "Con không muốn rời giường!"

Thực ra thấy con trai ngủ say, Đường Diệc Thiên cũng không nỡ gọi Diệu Linh rời giường, nếu không phải bà xã đại nhân có lệnh, anh cũng muốn xốc chăn lên ngủ với con trai! Nhưng bây giờ, Đường Diệc Thiên cũng hết cách nên đưa tay xốc chăn lên, kéo Diệu Linh ra, "Trể giờ đến nhà trẻ rồi đó con!"

Tay ba vừa cứng vừa thô, nắm lấy cái chân nhỏ vừa ú vừa ngấn của Diệu Linh, giống như đang cầm cục thịt mềm, Đường Diệc Thiên không nhẫn tâm dùng sức, Diệu Linh thông minh rút lại, hai tay ôm đầu gối, co mình lại thành một cục, "Không, không dậy..."

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Tại sao không dậy?" Đường tiên sinh hỏi, "Dậy ăn bánh bao hấp con thích nhất chịu không?"

Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

Ừ, bánh bao hấp da mỏng nhiều nước, đúng là tối hôm qua trước khi đi ngủ nó đã nói với mẹ mình muốn ăn, nhưng mà...Thằng bé chớp đôi mắt long lanh nước nhìn về phía ba, "Ba, nhưng chần rất mềm rất ấm...Làm sao đây ạ?"

Haizz...Chần rất mềm rất ấp, Đường tiên sinh cũng biết! Nhất là lúc ngủ chung với nấm hương nhỏ, không chỉ có chần mềm chần ấm, mà ngay cả cô cũng rất mềm rất ấm nữa! Quả thực không muốn rời giường!

Không được! Không thể nghỉ vậy được! Đường tiên sinh kéo suy nghĩ đang bay xa trở về, nghiêm túc nói, "Nhưng mà Diệu Linh nè, con quên rồi sao, mẹ đã nói chim non dậy sớm sẽ có sâu ăn!"

Cục thịt nhỏ lăn qua lăn lại trên giường, Đường tiên sinh nằm mấy lần đều không được. Cục thịt nhỏ chu cái miệng nhỏ nhắn nói, "Nhưng con không phải chim nhỏ. Ba là hiệp khách sâu bọ, con là hiệp khách sâu bọ con, dậy sớm sẽ bị chim nhỏ ăn hết đó!"

"Ai nói với con vậy?" Tuy biết con trai mình thông minh, nhưng Đường Diệc Thiên cảm thấy loại không tích cực không có ý chí tiến thủ nhất định là bắt nguồn từ chỗ khác. Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Chú Hạ đó ạ!" Diệu Linh vừa lăn qua chỗ khác vừa khai ra Hạ Đông Ngôn.

Đường tiên sinh đưa tay ra chộp một cái, nắm lấy hai chân của cục thịt nhỏ, kéo thằng bé đến trước mặt mình, cau mày hỏi, "Vậy cậu ta còn dạy con gì nữa?"

"À..." Kỳ thực Diệu Linh không có khó khăn gì, nhưng vẫn dựa vào giường, dùng sức đập hai chân nhỏ bé giõn với ba. Cười khanh khách nói với ba những "Danh ngôn" Hạ Đông Ngôn dạy bằng lời của thằng bé, "Chú ấy nói...Sâu bọ dậy sớm sẽ bị chim ăn, là tảng đá đi đâu cũng không toả sáng. Còn có một ngày mới bắt đầu từ sáng sớm, không ngủ nướng sao thành công!"

"..." Đường Diệc Thiên cũng biết, Hạ Đông Ngôn kia, bản thân học không giỏi, còn không dạy tốt cho con nít!

"Ba! Chú Hạ nói đúng không ạ?" Diệu Linh xoay người ngồi dậy, vươn tay ôm lấy eo ba, đu trên người ba giống như con gấu.

"Đương nhiên không đúng rồi!" Đường Diệc Thiên lập tức phủ nhận, "Đều là nói bậy nói bạ!"

"Vậy phải thế nào?" Diệu Linh hỏi.

"Là hiệp khách sâu bọ con dậy sớm sẽ có canh ăn! Hạ Đông Ngôn ngủ nướng không có cơm ăn!" Đường Diệc Thiên đưa tay nhắc cái mũi nhỏ của Diệu Linh lên, bồng thằng bé vào nhà vệ sinh. Đặt Diệu Linh ngồi xuống trước gương rửa mặt chải đầu, sau đó nặn kem đánh răng đưa cho thằng bé.

Diệu Linh ngồi bên cạnh bồn nhỏ, lắc lư hai cái chân nhỏ vừa đánh răng vừa hát. Dùng nước sạch súc hết bọt trong miệng, rồi thằng bé hỏi ba, "Mẹ đâu ạ?"

"Mẹ con đi làm rồi." Đường Diệc Thiên véo hai má của thằng bé, kiểm tra xem thằng bé có đánh răng sạch hay không.

"Đi làm?" Diệu Linh ậm ừ nói, "Mẹ cũng phải đi làm sao?"

"Đúng! Cho nên Diệu Linh cũng phải đến trường!" Đường tiên sinh sờ đầu nhỏ của thằng bé, "Người chơi bời lêu lổng giống như chú Hạ, Diệu Linh không nên học theo chú ấy." Bạn đang đọc truyện tại diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Dạ!" Diệu Linh ngoan ngoãn gật đầu, "Con muốn ăn bánh bao hấp!"

* * *

11 giờ rưỡi trưa, giờ ăn cơm trưa của nhà trẻ.

Món ăn hôm nay là cà chua nấu với trứng gà, cà rốt xào thịt và canh cải bó xôi với gan heo. Diệu Linh hơi kén ăn, món không thích nhất là gan heo. Mùi nó rất thối, dính dính, ghê muốn chết!

Lúc xếp hàng rửa tay trước khi ăn, Diệu Linh ở phía sau lén hỏi Tiểu Bàn, "Tiểu Bàn, lát nữa cậu ăn canh gan heo dùm tớ được không?" Nhà trẻ có quy định, bất luận ăn gì các bạn nhỏ cũng phải ăn cho hết, làm con nít ngoan thì không kén ăn.

"Được!" Tiểu Bàn không kén ăn, cái gì cũng thích, gan heo gì đó hoàn toàn không thành vấn đề. Nhưng Diệu Linh tìm mình trao đổi, thằng bé cũng muốn trao đổi "Lợi ích" một chút, "Vậy lát ngủ trưa, cậu cho tớ mượn Ninja rùa của cậu chơi nhé."

Lúc sáng Diệu Linh ra cửa, lén bỏ Ninja rùa nhỏ vào trong túi quần mang theo, lúc nghỉ trưa, khi thằng bé lén lấy ra chơi, bị Tiểu Bàn phát hiện!

"Được!" Diệu Linh sáng khoái đồng ý. Chỉ cần không ăn gan heo, tất nhiên có thể chia sẻ đồ chơi với bạn bè!

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 63.2

Rửa tay xong xếp hàng đến nhà ăn, Diệu Linh ngồi chỗ bên cạnh Tiểu Bàn, cô giáo lấy cơm cho các bạn nhỏ trước, sau đó đơm đồ ăn, ăn cơm xong sau đó mới ăn canh.

Khẩu vị của Tiểu Bàn rất tốt, dùng muỗng nhỏ bỏ đủ thứ đồ ăn vào trong cơm, trộn lên rồi ăn. Còn Diệu Linh, ăn cơm một cách thông thả, trước tiên chia cà chua và trứng gà ra, sau đó cũng chia cà rốt và thịt ra. Sau khi phân ra xong, thằng bé bắt đầu ăn cà rốt, sau đó là cà chua, tiếp theo là ăn trứng và thịt.

Nhưng kế hoạch của Diệu Linh hoàn hảo đến cỡ nào cũng quên mất tiết tấu chậm rì của mình hoàn toàn không đuổi kịp Tiểu Bàn! Lúc Diệu Linh còn đang ăn cơm, Tiểu Bàn đã ăn xong một chén cơm, nâng tay xin cô giáo thêm một muỗng nữa.

Mà lúc Diệu Linh bắt đầu ăn trứng gà, Tiểu Bàn đã ăn no, đưa tay muốn canh. Lúc này Diệu Linh mới sốt ruột! Nếu Tiểu Bàn ăn canh xong, mình chưa ăn cơm xong phải làm sao bây giờ!

Thằng bé nhanh chóng nhét hai miệng lớn trứng gà và cơm, vẫn chưa kịp nhai đã nuốt xuống, ăn quá nhanh, lập tức bị nghẹn," Khụ khụ khụ khụ..."

Cô giáo nghe thấy tiếng, chạy nhanh đến xem tình hình. Đầu tiên là vỗ lưng giúp Diệu Linh thuận khí, sau đó ân cần múc thêm một chén canh đưa đến miệng thằng bé, "Nè con, uống một miếng sẽ đỡ hơn."

Cải bó xôi màu xanh lay động trên mặt, phía dưới ẩn giấu sự nguy hiểm, khó ăn, không khoa học...gan heo! Diệu Linh cau mày né về sau, cố gắng nuốt hết cơm trong miệng xuống, "Cô...giáo, con không sao rồi."

"Có thật không?" Tuy Diệu Linh đã nuốt cơm xuống, nhưng cô giáo vẫn không tin hết lời nói của con nít, vẫn đứng bên cạnh, nghiêm túc nhìn thẳng bé ăn cơm, sợ có chuyện ngoài ý muốn.

Vì Diệu Linh muốn chờ cô giáo đi để tiến hành "Giao dịch gan heo", chỉ có thể thả chậm tốc độ, ăn từng miếng từng miếng nhỏ, nhưng có vẻ cô giáo không muốn rời đi chút nào. Cuối cùng Tiểu Bàn ở bên cạnh cũng ăn xong, đồ ăn và cơm trong chén đều sạch sẽ.

"Tiểu Bàn, con ăn xong rồi thì đi rửa tay đi." Cô giáo thấy Tiểu Bàn ở bên cạnh ăn xong vẫn còn ngồi im, hơi thúc thẳng bé rời đi, ăn xong trước phải đi rửa tay trước, tránh để lát nữa bọn nhỏ chen nhau đi.

"Nhưng mà..." Tiểu Bàn hơi do dự, lén nhìn Diệu Linh, Diệu Linh cũng mở to mắt nhìn thẳng bé. Nếu Tiểu Bàn đi, mình phải làm sao?

Nhưng không ai dám gây hấn lúc cô giáo nghiêm túc, Tiểu Bàn đành phải ngoan ngoãn đứng dậy, lừ lừ rời đi.

Tiểu Bàn đi rồi, cô giáo còn đứng trước mặt mình, Diệu Linh hoàn toàn tuyệt vọng!

"Đường Diệu Linh." Cô giáo kêu thẳng bé, Diệu Linh ngẩng đầu lên. Cô giáo dịu dàng bưng canh gan heo lên lần nữa, "Nè, ăn canh đi con!"

* * *

Lúc ngủ trưa, Tiểu Bàn lén tuột xuống chiếc giường nhỏ của mình, chạy đến giường của Diệu Linh, khẽ giọng gọi thẳng bé, "Diệu Linh, Ninja rùa của cậu đâu?"

Diệu Linh xoay người bò dậy, chu cái miệng nhỏ không vui nói, "Cậu không có ăn gan heo! Tự tớ ăn rồi! Rất khó ăn!"

"Có cô giáo ở đó mà! Đâu phải tớ không chịu đâu!" Tiểu Bàn giải thích, "Vậy cậu cho tớ chơi một lần đi, lần sau tớ sẽ ăn dùm cậu."

"Tớ không tin!" Diệu Linh lắc đầu giống như trống bỏi, "Lần sau cậu cũng ăn nhanh thế thôi! Cậu ăn nhanh quá! Giống, như heo con vậy!"

"Cậu mới là heo con đó!" Tiểu Bàn sợ nhất là người khác nói nó béo, vô cùng khó chịu, "Vậy cậu ăn cơm chậm thế kia! Giống như con chuột! Mẹ tớ nói chỉ có chuột mới ăn chút chút!"

"Tớ không phải là chuột!" Mặt Diệu Linh cũng giận đến đỏ bừng, "Dù sao thì tớ cũng không cho cậu chơi Ninja rùa đâu!"

"Vậy cậu là đồ xấu! Sau này tớ không chơi với cậu nữa!" Tiểu Bàn nắm chặt nắm tay nhỏ, Ninja rùa gì chứ, nó cũng không lạ lắm!

"Không chơi thì không chơi! Tớ muốn đi ngủ!" Tính của Diệu Linh cũng rất ương ngạnh, hất mặt, tức giận chui vào trong chăn.

Tiểu Bàn nghĩ đi nghĩ lại cũng cảm thấy tức giận, dứt khoát la lớn cáo trạng, "Cô giáo! Đường Diệu Linh lén mang theo đồ chơi!"

"Này!" Diệu Linh nghe thằng bé cáo trạng, nôn nóng đến nỗi nhảy dựng lên trên giường, trượt chân, phịch một tiếng đùng vào Tiểu Bàn, hai đứa cùng ngã trên đất.

"Oa...Cô giáo! Cậu ấy đánh con!"

"Oa...Cô giáo! Con không có!"

* * *

Hai giờ chiều Đường Diệc Thiên phải triển khai một cuộc hội nghị tạm thời, cho nên sau giờ cơm trưa cũng không có nghỉ trưa, mà dựa vào bàn chỉnh sửa tài liệu và tư liệu.

Thư ký Lâm khẽ gõ cửa rồi mở ra, "Đường tiên sinh, có điện thoại tìm ngài."

"Không phải chuyện quan trọng thì từ chối dùm tôi đi, nếu quan trọng thì nói sau khi tôi họp xong rồi liên lạc lại." Đường Diệc Thiên lật xem tài liệu, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

"À..." Thư ký Lâm suy nghĩ một lúc, vẫn nên tiếp tục nói hết. Ít nhất theo ý anh ta, chuyện này không xem là chuyện quan trọng, nhưng là chuyện Đường Diệc Thiên phải làm, "Diệu Linh đánh nhau với bạn học khác ở nhà trẻ, cô giáo gọi điện thoại tới. Gọi phụ huynh đến."

Đường Diệc Thiên ngẩng đầu, không chút do dự đặt bút xuống, đứng dậy chạy ra ngoài, vươn tay về phía thư ký Lâm, "Đưa chìa khóa cho tôi, ngoài ra thông báo với mọi người hội nghị xế chiều hôm nay chuyển sang chín giờ sáng mai."

Thư ký Lâm vừa đưa chìa khóa vừa gật đầu, anh ta đã biết chuyện này nhất định phải nói.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 64.1

Lúc Đường Diệc Thiên chạy đến nhà trẻ, phụ huynh của Tiểu Bàn đã đến.

Hai đứa nhỏ khóc nước mắt nước mũi đầy mặt, cộng thêm cùng té ra đất, tay nhỏ bé chà xuống đen thui...Đường Diệc Thiên vào phòng, thì thấy hai chú hề.

Vừa thấy ba đến, Diêu Linh lập tức có chỗ dựa vững chắc, vội vàng dang hai tay chạy tới, ôm lấy đùi của ba, "Ba! Hu hu..."

Lúc ba của Tiểu Bàn đến trước ba thằng bé, tâm lý của Diêu Linh cũng có sợ hãi, chẳng lẽ ba mình không đến giúp mình sao? Tiểu Bàn và ba cậu ta có đánh mình không! Có phải Njnja rùa sẽ bị cướp mất không?

"Xảy ra chuyện gì?" Đường tiên sinh ôm lấy con trai, mặc cho Diêu Linh chùi nước mắt nước mũi vào áo sơ mi sạch sẽ thẳng thơm, vừa dịu dàng vỗ lưng con trai, vừa đi tới trước mặt cô giáo hỏi tình hình.

Thực ra con nít cãi nhau vốn là chuyện bình thường, cũng không phải lần đầu tiên các cô giáo xử lý chuyện bọn nhỏ cãi nhau, vả lại hai đứa nhỏ cũng không bị thương ở đâu, hoàn toàn không cần thông báo cho phụ huynh hai bên. Nhưng năm ngoái, cũng có một lần hai đứa nhỏ cãi lộn, cô giáo đã xử lý tốt, nhưng có một đứa về nói với phụ huynh, phụ huynh khư khư nói là ăn hối lộ, cô giáo không phân biệt trắng đen làm con nhà mình chịu thiệt, ầm ĩ một trận ở nhà trẻ.

Nhà trẻ Cây Bao là nhà trẻ tư nhân có quy mô trung bình, không dám đụng chạm với phụ huynh, đặc biệt là sau khi biết ba của Diệu Linh là Đường Diệc Thiên, từ hiệu trưởng đến cô giáo của nhà trẻ đều lo ngay ngáy, nói thật ra, bọn họ hy vọng vị tiểu thiếu gia nhà họ Đường có thể chuyển đến nhà trẻ quý tộc khác, ở nhà trẻ Cây Bao thực sự khiến bọn họ lo sợ.

Hôm nay xảy ra chuyện cãi vã, các cô giáo vội vàng gọi phụ huynh hai bên đến, dù sao cũng không dám tự xử lý. Trước khi Đường Diệc Thiên đến, các cô giáo cũng không ám thị rõ với phụ huynh của Tiểu Bàn là chuyện này chỉ là chuyện hai đứa trẻ ầm ĩ nhỏ, không phải Diệu Linh cố ý đẩy ngã Tiểu Bàn, cho nên Diệu Linh không cần phải xin lỗi.

Phụ huynh hai bên ngồi xuống, hai đứa nhỏ đều ngoan ngoãn đứng bên chân của ba mình, nghe cô giáo trình bày với tính chất hơi thiên vị, lúc này ba của Tiểu Bàn xoa tay, "Đây là chuyện nhỏ, giữa con nít với nhau thường như vậy, không có gì không có gì! Tiểu Bàn cũng không tốt, sao có thể ép Diệu Linh cho con chơi đồ chơi chứ! Diệu Linh chỉ không cẩn thận đẩy ngã con, không phải cố ý..."

"Cho nên, chúng tôi muốn nói với các phụ huynh, chuyện là như vậy đó." Thấy phụ huynh của Tiểu Bàn nhượng bộ, cô giáo mãn nguyện nhẹ nhàng thở ra, lần này tốt rồi, "Vậy ba của Diệu Linh, anh cảm thấy cho qua chuyện này như vậy có được không?"

"Không được." Đường Diệc Thiên ngắt lời cô giáo như đinh đóng cột, ba chữ đơn giản, khiến cho mặt của cô giáo và viện trưởng trong văn phòng đều trắng bệch, ngay cả ba của Tiểu Bàn cũng cảm thấy sợ hãi. Anh ta chỉ là một thành phần tri thức bình thường, không có chút liên quan gì đến tập đoàn Thịnh Thế, nhưng chưa ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy, nếu chọc vị Đường tiên sinh này không vui chắc chắn không phải là chuyện tốt.

Nhưng chuyện này vốn là chuyện tranh cãi nhỏ giữa con nít với nhau, không nói rõ ai đúng ai sai, không so đo nhau là được, chẳng lẽ thật muốn con anh ta xin lỗi trước sao? Tuy ba của Tiểu Bàn không quyền không thể, nhưng cũng không muốn để con mình chịu oan ức. Tuy trong lòng anh ta đang run, nhưng vẫn kiên cường hỏi, "Vậy phải làm sao?"

Đường Diệc Thiên kéo "Con mèo nhỏ" Diệu Linh qua, nhìn thẳng bé bằng đôi mắt trầm lắng. Mặc dù ngày thường đều là mẹ quản lý Diệu Linh, cũng không phải Diệu Linh không sợ ba, nhưng cặp mắt nghiêm túc lúc này của ba thật sự làm cho nó sợ hãi.

Giọng nói của Đường tiên sinh còn nghiêm hơn mắt, "Diệu Linh, chuyện cô giáo nói, có phải thật không?"

Cho rằng Đường Diệc Thiên muốn "Phản cung", cô giáo trẻ gần như sợ đến muốn khóc, hận không thể lập tức nhéo bọng nhỏ mấy cái để làm "Bằng chứng". Nhưng mà, cũng may Diệu Linh không có phủ định sự thật, ngoan ngoãn gật đầu thừa nhận, "Đúng vậy, ba."

"Tốt lắm." Đường Tiên sinh kéo thẳng bé, xoay Diệu Linh đang hướng mặt về phía mình 180 độ, về phía cô giáo trẻ, "Đó là con đã làm sai, cho nên con phải xin lỗi. Đầu tiên, con phải xin lỗi cô giáo, bởi vì không chỉ hôm nay con kén ăn, mà còn định gạt cô giáo, đây là chuyện nghiêm trọng."

"Ba..." Diệu Linh quay đầu về phía ba, lúc ba chưa đến cô giáo cũng không có dữ với mình như vậy, sao ba đến, chẳng những không giúp mình mà còn dữ hơn cô giáo nữa vậy?

Đường tiên sinh không mềm lòng với cặp mắt nhỏ nhu thuận của Diệu Linh, mà còn cao giọng hơn, "Mau xin lỗi đi, nói với cô giáo con sai rồi, hơn nữa sau này con không được kén ăn nữa."

Chẹp chẹp miệng nhỏ, Diệu Linh vừa lau nước mũi vừa nghẹn ngào nói, "Cô, cô giáo, con xin lỗi. Con, sau này con không kén ăn nữa, con sẽ ăn gan heo, ăn nhiều gan heo."

"Diệu Linh biết sai là tốt rồi, vẫn là bé ngoan." Cô giáo vội vàng nhận lời xin lỗi của Diệu Linh, nhưng trái tim vẫn đang treo lơ lửng, hồi hộp không thôi.

"Sau đó." Đường Diệc Thiên đẩy thẳng bé đến trước mặt Tiểu Bàn, "Con kêu Tiểu Bàn ăn gan heo cho con, Tiểu Bàn đã đồng ý, nói rõ Tiểu Bàn là một đứa trẻ tốt lấy giúp người làm niềm vui, vả lại con đã đồng ý cho bạn ấy chơi đồ chơi, thì không thể đổi ý. Trên đời có rất nhiều việc không nhất định sẽ làm được, nhưng với việc giúp đỡ của con, dù bạn ấy không làm được, con cũng phải nhớ cảm ơn, không thể lật lọng, còn đây bạn ấy nữa. Cho nên con mau xin lỗi Tiểu Bàn đi."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 64.2

Tuy những lời ba nói rất thâm sâu, Diệu Linh nghe không hiểu lắm, nhưng thấy ba tức giận, thằng bé biết có lẽ mình thực sự đã phạm lỗi. Ba có tức giận không, có không cần nó nữa không? Diệu Linh rất thích có ba bên cạnh! Vì để ba không giận, nó nghe lời cúi đầu xin lỗi Tiểu Bàn, "Tiểu Bàn, xin lỗi."

Đường tiên sinh đưa tay cầm Ninja rùa nhỏ trên bàn của cô giáo, đặt vào tay Diệu Linh, Diệu Linh nhận lấy, đưa cho Tiểu Bàn, "Cho cậu mượn Ninja rùa của tớ chơi nè."

Nói xin lỗi xong, Diệu Linh đã biết mình sai ở đâu, rồi chủ động xin lỗi ba, "Ba, nhà trẻ không cho mang đồ chơi, là con lén mang Ninja rùa theo, con xin lỗi..."

"Con nít cãi nhau..." Ba của Tiểu Bàn ngượng ngùng gãi đầu, còn tưởng vị Đường tiên sinh này sẽ gây sự, không ngờ anh lại muốn xin lỗi, "Nói xin lỗi hay không cũng không sao..."

"Xin lỗi là việc Diệu Linh phải làm, các người có tha thứ hay cảm thấy cần thiết không, là ở các người." Đường Diệc Thiên thu sự nghiêm túc khiến người ta sợ hãi vừa rồi vào, mặt mày giãn ra, giọng nói cũng thoải mái hơn.

Cuối cùng lòng của cô giáo và hiệu trưởng mới thả lỏng xuống, dĩ nhiên Đường Diệc Thiên hiểu tâm trạng của các cô giáo, cũng biết lúc bắt đầu các cô giáo đã hết sức thiên vị, anh phát tay, kêu Diệu Linh và Tiểu Bàn ra ngoài chơi trước.

"Tôi biết các người sợ tôi, cũng sợ tôi sẽ tức giận vì chuyện của Diệu Linh, nhưng ở nhà trẻ Cây Bao, Diệu Linh là một học sinh, tôi cũng chỉ là một phụ huynh. Lý do tôi không muốn chuyển trường cho thằng bé là vì tôi cảm thấy bầu không khí ở nhà trẻ Cây Bao rất tốt, tôi hy vọng con của tôi có thể mạnh khỏe phát triển ở đây." Đường Diệc Thiên nói, chuyện hôm nay là lần đầu tiên, anh cảm thấy cần phải nói rõ, để tránh sau này lại xuất hiện vấn đề như vậy, "Diệu Linh còn có Tiểu Bàn nữa, bây giờ vẫn đều là những đứa trẻ ngây thơ không biết gì, mà giáo dục đúng sai cho bọn nhỏ là trách nhiệm của cô giáo, tôi hy vọng thằng bé nghe lời thì cô giáo khen ngợi, thằng bé phạm lỗi thì cô giáo hãy nghiêm túc phê bình và chỉ dạy, nói cho thằng bé biết cái gì đúng, cái gì sai."

"Gia đình thế nào, ba mẹ thế nào, đều không liên quan đến hành động đúng sai cũng thằng bé." Đường Diệc Thiên đứng lên, thân hình cao lớn và cân đối, "Đợi sau này bọn chúng ra ngoài xã hội, có thể vì năng lực của mình mà thu hoạch được cái gọi là ưu thế và đãi ngộ, nhưng trước mắt, bọn chúng vẫn chưa cống hiến gì cho xã hội, bọn chúng không có tư cách hưởng thụ tất cả những gì ba mẹ đạt được, càng không có tư cách hưởng đặc quyền vì ba mẹ, đạo đức không cân xứng, chẵn chẵn có tai ương."

* * *

Ngồi vào xe ba, cài xong dây an toàn của ghế trẻ em, Diệu Linh thấy mặt ba không cười, có chút căng thẳng hỏi, "Ba, ba giận sao?"

Đường Diệc Thiên không đổi lại khuôn mặt tươi cười ngay lập tức, tuy Diệu Linh đã nhận sai, nhưng con nít phạm lỗi phải cho nó biết, cho dù đã nói xin lỗi cũng nhất định phải trừng phạt, không phải nói xin lỗi rồi là xong.

"Ba, con phải làm thế nào ba mới không giận nữa ạ?" Diệu Linh nói xong, lại hỏi, "Mẹ biết chuyện này, cũng tức giận phải không?"

"Con đã biết mình sai, hơn nữa đã xin lỗi, ba không giận. Nhưng mà ba hy vọng sau này, con làm sai chuyện gì, phải tự mình chủ động đi xin lỗi, chứ không phải ba kêu con mới đi, hiểu không?" Đường Diệc Thiên không yên tâm, kiểm tra lại dây an toàn lần nữa, mới khởi động xe.

"Dạ." Diêu Linh gật đầu, "Vậy ba, ba có thể đừng nói với mẹ được không?"

"Sợ mẹ la à?" Đường Diệc Thiên cười, "Ba sẽ nói với mẹ con đã nhận lỗi, mẹ sẽ không la đâu."

"Không, con sợ mẹ buồn." Diêu Linh cúi đầu, "Mẹ nói, mẹ chỉ có một mình Diêu Linh, sau này Diêu Linh lớn lên phải bảo vệ mẹ, mẹ mà biết con không ngoan, thì sẽ buồn."

Đường Diệc Thiên sững sờ, hiểu những lời này nhất định là Hàn Niệm đã nói với con lúc ở nước ngoài, không ngờ Diêu Linh còn nhớ rõ như vậy, hơn nữa có lẽ với thằng bé, dù bây giờ có ba, thằng bé cũng không rõ rốt cuộc ba tồn tại để làm gì, có thể thằng bé cảm thấy ba giống như một người chăm sóc thằng bé và mẹ.

"Diêu Linh." Đường Diệc Thiên nhẹ giọng nói, "Chăm sóc và bảo vệ mẹ, bây giờ sẽ do ba làm, đây là trách nhiệm của ba, đồng thời ba cũng phải chăm sóc và bảo vệ con. Chờ tới khi con trưởng thành, ba mẹ già đi, mới cần con chăm sóc ba mẹ."

"Ba bảo vệ con sao?" Diêu Linh nhìn anh một cách khó hiểu, thằng bé chỉ nhớ ba dẫn nó đi ăn gà chiên, giúp nó lấy hạng nhất ở nhà trẻ, còn bảo vệ nó...Có sao?

"Chẳng hạn như vừa rồi ba đã bảo vệ Diêu Linh đó." Đường tiên sinh nói, "Bảo vệ Diêu Linh thành đứa bé ngoan, sẽ không trở thành đứa bé hư. Bảo vệ một người có rất nhiều cách, nếu ba bảo vệ con là phải bắt nạt người khác, vậy không phải bảo vệ."

"À!" Đường như Diệu Linh đã hiểu ra điều gì đó, "Cho nên buổi sáng ba gọi con rời giường, là bảo vệ Diệu Linh không làm con heo nhỏ lười biếng phải không ạ?"

"Ừ, đúng vậy." Anh đã nói con anh rất thông minh mà.

"Cho nên ba kêu mẹ đi làm, là bảo vệ mẹ không làm con heo lười ngạo mạng phải không?" Diệu Linh hỏi tiếp.

"À...Cũng xem như là vậy." Đường tiên sinh gật đầu.

"Cho nên ba gọi chú Hạ là thụ, cũng là bảo vệ chú Hạ không làm công phải không?"

"Hả...Diệu Linh, người ba phải bảo vệ, không bao gồm chú Hạ!"

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 65.1

Sáng chín chiều năm, là thời gian đi làm việc tiêu chuẩn. Đã lâu Hàn Niệm chưa làm việc như vậy.

Công việc ở toà soạn thay đổi hơn so với trước kia không ít, tuy làm phụ nữ như cô không muốn thừa nhận mình già, nhưng sự thực đã nói cho cô biết, dù cô không già, cũng là bị Out. Vậy xem ra, vẫn "Già" đi thì tốt hơn, tối thiểu không có lực lượng gì cưỡng lại nổi, dù sao cũng còn hơn kêu cô thừa nhận mình đã lạc hậu.

Hàn Niệm từng chịu trách nhiệm ở khu vực giải trí mới, cũng xem như là ưu thế trời sinh, nhưng bây giờ Hàn Niệm cảm thấy mình thích hợp với khu vực mẹ và bé hơn. Nhưng hiển nhiên chủ biên vẫn coi trọng thân phận bà Đường của cô, nên vẫn phân Hàn Niệm đến khu giải trí.

Hàn Niệm suy nghĩ rồi cũng đồng ý, ít nhất nếu sau này Đường tiên sinh có xì căng đan gì đó, mình sẽ biết trước tiên, không đến mức bị lừa không biết gì.

Đúng năm giờ tan việc, hôm nay cô mặc quần áo làm việc tiêu chuẩn, áo màu trắng và váy lưng cao màu đen, gọn gàng thanh thoát. Đi ra khỏi toà soạn báo thì thấy một chiếc xe màu đen đậu ở ven đường, cửa sổ hạ xuống phân nửa rồi Diêu Linh thò đầu ra, "Mẹ!"

Đường tiên sinh vẫn bất mãn với quần áo bảo thủ của cô, khẽ cau mày nói, "Ngắn quá vậy."

"Chẳng lẽ muốn xuống khỏi đầu gối luôn sao?" Hàn Niệm liếc nhìn anh, độ dài tiêu chuẩn đến đầu gối là được rồi.

"Nên mặc quần dài." Đường tiên sinh nói, "Công việc ở toà soạn là đại biểu cho hình tượng của truyền thông, áo sơ mi và quần dài mới hợp."

Hàn Niệm cài dây an toàn, hừ một tiếng, "Vậy đúng là anh suy nghĩ nhiều quá rồi. Bây giờ trong toà soạn toàn mấy cô gái trẻ, mặt của bọn họ đều phủ đầy lòng trứng gà, không ai có hứng thú với vợ anh đâu."

Đường tiên sinh im lặng, xe chạy ra đường cái, qua một lát sau anh mới nói, "Có anh."

* * *

"Mẹ, đi làm vui không mẹ?" Xe chạy tới nửa đường, Diệu Linh không nhìn được hỏi mẹ về chuyện đi làm, "Công ty của mẹ có lớn giống của ba không? Mọi người có tới chào hỏi mẹ không?"

"Không có, công ty mẹ không lớn như ba, với lại công ty ba là đại ca, công ty mẹ là đàn em..." Hàn Niệm dựa vào ghế hơi co giãn gân cốt, xem ra đã lâu không làm việc nên khi bắt đầu lại có chút không thích ứng được.

"À..." Diệu Linh ngẫm nghĩ, chần chờ một lúc rồi lấy dũng khí hỏi, "Tại sao mẹ là đàn em, ba là đại ca vậy ạ?"

Thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy vẻ mặt cười thầm của Đường tiên sinh, Hàn Niệm cau mày cười yếu ớt, "Bởi vì ở nhà ba là đàn em, cho nên lúc ra cửa, thỉnh thoảng mẹ sẽ nhường ba làm đại ca."

"Wow!" Hai mắt của Diệu Linh hiện ra vẻ sùng bái, "Mẹ thật oai! Thật rộng lượng!"

Xe tăng tốc, Hàn Niệm làm bộ không cảm nhận được, bình tĩnh hỏi Diệu Linh, "Hôm nay ở nhà trẻ có ngoan không?"

Đây là chuyện mà gần như ngày nào đón thằng bé tan học về mẹ cũng sẽ hỏi, Diệu Linh đã quen, nhưng hôm nay biến thành quả cà tím đang phần khởi lập tức trở nên ỉu xiu, úp úp mở mở không dám nói.

Hàn Niệm nhìn thấy vẻ mặt thằng bé không bình thường, cúi đầu giống như chú chó nhỏ mắc lỗi, nếu lúc này có góc tường, phỏng chừng Diệu Linh sẽ ngồi vào một góc.

"Sao vậy?" Hàn Niệm chọc chọc vào Đường Diệc Thiên đang lái xe. Anh đến nhà trẻ đón con tan học, chắc chắn biết xảy ra chuyện gì.

"Không có gì đâu." Đường Diệc Thiên cười, "Hôm nay Diệu Linh ở nhà trẻ...Lúc chơi đùa đã ngã chung với một bạn học, thế thôi."

"Té có bị thương không?" Hàn Niệm vội vàng kéo Diệu Linh qua kiểm tra hai đùi, Diệu Linh ngẩng đầu lên nhìn lên đằng trước, lúc xe dừng lại đèn đỏ thì ba quay sang nháy mắt với nó một cái.

Diệu Linh lập tức hiểu ra ý của ánh mắt đó, ba thực sự đồng ý với nó sẽ không nói với mẹ sao? Đây là bí mật của ba và nó sao?

Xác định hai chân của con đều không sao, Hàn Niệm mới nhẹ nhàng thở ra, véo vào khuôn mặt Diệu Linh, "Sau này lúc chơi với bạn phải cẩn thận, biết không con?"

"Dạ vâng!" Diệu Linh gật đầu như già tới, mẹ là đại ca trong nhà, sao thằng bé dám nói một chữ không? Nhưng vì để chứng minh mình thực sự đã biết lỗi với ba, Diệu Linh chủ động nói với mẹ, "Mẹ, con muốn ăn gan heo."

"Gan heo?" Hàn Niệm cau mày khó hiểu, "Không phải con không thích ăn gan heo à?" Còn nhớ trước kia mỗi lần cô đút Diệu Linh ăn gan heo, tình thế kia rầm rộ giống như đang giết một con heo vậy!

"Sau này con sẽ ăn gan heo!" Diệu Linh nghiêm túc nói, "Từ hôm nay trở đi!"

Hàn Niệm nghi ngờ nhìn một lớn một nhỏ này, mặc dù cảm thấy có chỗ nào đó không bình thường, nhưng cũng không nói lên được chuyện gì, nếu ngã một trận đột nhiên thích ăn gan heo...Ngược lại cũng không phải chuyện xấu!

* * *

Sáu giờ rưỡi tối, Diệu Linh, à không, lúc cả nhà ăn tối. Tuy bà Trần không kịp làm gan heo, nhưng Diệu Linh cũng không kén ăn mà ăn ít như trước kia hay ăn gì đó mà trước kia không bao giờ chịu ăn.

Hàn Niệm cảm thấy kỳ lạ hơn, sao Diệu Linh lại đột nhiên nghe lời như vậy? Nhất là thỉnh thoảng hai cha con này lại trao đổi ánh mắt với nhau, mỗi cái đều lộ ra vẻ "Ba hiểu con", nhất định là đang giấu bí mật gì đó không thể nói cho cô biết!

Bảy giờ sau khi ăn cơm tối xong, là lúc ba dẫn Diệu Linh đi dạo. Không có mẹ ở đây, Diệu Linh lập tức tỏ vẻ chân thành cảm ơn sự giúp đỡ của ba, "Ba! Cảm ơn ba đã không nói với mẹ."

"Không cần khách sáo." Đường tiên sinh dắt con trai, bàn tay to nắm bàn tay nhỏ, "Với lại ba không nói với mẹ là vì Diệu Linh rất nghe lời. Đứa trẻ nào cũng mắc lỗi, chỉ cần sửa đổi thì chính là đứa trẻ ngoan."

"Vậy lúc nhỏ ba có thích ăn gan heo không ạ?" Diệu Linh ngửa mặt hỏi.

"À thì..." Đường Diệc Thiên suy nghĩ một hồi và nói, "Lúc nhỏ ba cũng không thích ăn, nhưng sau này ba biết ăn gan heo có thể tăng trưởng chiều cao, nên ba bắt đầu ăn."

"Wow..." Diêu Linh hâm mộ nhất là dáng người cao lớn của ba, nhìn rất uy phong! "Thì ra là ba ăn gan heo mới cao!"

"Ừ!" Đường tiên sinh nghiêm túc khẳng định chiều cao bí ẩn của mình, tiện thể mang Hạ Đông Ngôn ra, "Con xem chú Hạ của con ấy, bởi vì không ăn gan heo từ nhỏ, nên mới lùn hơn ba."

"Vậy có phải từ trước đến giờ mẹ cũng không ăn gan heo không ạ?" Diêu Linh tiếp tục phát huy tài năng thông minh suy một ra ba của thằng bé.

Đường Diệc Thiên ngẫm nghĩ, " Đúng, không những mẹ con không chịu ăn gan heo, còn không chịu ăn đu đủ..."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 65.2

Tám giờ tối, là thời gian Diệu Linh xem TV. Trong phòng khách, bà Trần và Diệu Linh một già một trẻ xem Tây Du Kí say sưa.

Đường Diệc Thiên nói chuyện với thư ký Lâm xong, lười biếng dựa vào sofa trong phòng ngủ, Hàn Niệm tắm rửa xong đi từ nhà vệ sinh ra, quần khăn tắm trước ngực, bó chặt bộ ngực no đủ phình lên. Dù Đường tiên sinh cảm thấy sao cô không ăn nhiều đu đủ một chút, nhưng anh không thừa nhận cũng không được, anh là một người đàn ông dễ thoả mãn!

Anh dang hai tay ra hiệu cho cô ngồi vào trong lòng mình, Hàn Niệm liếc nhìn anh, ngồi xuống ở cạnh giường phía xa.

Chẳng những Đường tiên sinh biết đủ, còn luôn tích cực và mạnh dạn, nên dù Hàn Niệm tránh xa anh, tự anh cũng có thể chủ động! Ai bảo anh là đàn ông, đây mới là phong độ của thân sĩ.

Nấm hương nhỏ vừa tắm xong đúng là vừa thơm vừa mềm, Đường Diệc Thiên áp vào cơ thể mềm mại của cô, đưa ngón tay cời khăn tắm ra, cảm giác chặt chẽ trước ngực lập tức biến mất, thay vào đó là xúc cảm nóng như lửa.

"Bà xã..." Giọng của anh hơi khàn khàn, "Khóa cửa chưa?"

"Khóa rồi." Hàn Niệm để lộ ra cặp mắt quyến rũ, cánh tay mảnh mai ôm lấy cổ anh, đầu ngón tay lướt qua lồng ngực vững chắc và nóng hổi của anh, "Diệu Linh sẽ không vào đâu..."

Vừa nghe thấy câu chắc chắn này, mắt của Đường tiên sinh sáng lên, "Vậy bà xã à, chúng ta..."

Hàn Niệm cười gật đầu, "Được, chúng ta có thể nói anh và Diệu Linh có chuyện gì gặt em không?"

Đường Diệc Thiên ngẩn ra, Hàn Niệm lấy lại khăn tắm từ trong tay anh ra quần trở lại ngực mình, sau đó đưa tay đẩy, đẩy Đường Diệc Thiên đang đè trên người mình sang một bên.

"Anh đã đồng ý với Diệu Linh là sẽ không nói cho em nghe." Đường tiên sinh khó xử nói, tầm mắt lưu luyến trên tấm lưng trơn bóng của Hàn Niệm, đưa tay ôm lấy, lật cô lên trên người mình.

Tóc dài hơi ướt của Hàn Niệm rơi lên tai và cổ của anh, lạnh lạnh, lại dấy lên lửa nóng trong anh. cô nhếch môi cười, "Vậy anh cũng đã từng đồng ý sẽ không gặt em mà, sao, anh muốn nuốt lời?"

"Chuyện này không liên quan đến việc gặt em." Đường tiên sinh thở hốt hển, "Lời hứa giữa anh và Diệu Linh cũng rất quan trọng." Nói xong anh bổ sung thêm một câu, "Hơn nữa chuyện đó và chúng ta bây giờ không có liên quan gì hết..."

"Đương nhiên có." Hàn Niệm giống như vô tình cọ xát trên người anh, "Chuyện đó quyết định việc hôm nay em có tâm trạng hay không..."

"Đây là em đang bức cung đó!" Anh phản đối nhất là loại bức cung này! Rất bạo lực! Rất không có tính người!

Hàn Niệm không thèm quan tâm, "Em biết đó, thì thế nào?"

"Vậy anh sẽ dùng sức!" Đường tiên sinh đã ăn gan heo từ nhỏ, sức lực của đôi chân dài rất lớn! Ăn gan heo thật tuyệt!

"Vậy sao?" Hàn Niệm liếc xéo, "Anh xem, bây giờ đã tám giờ 28, 2 phút nữa, con trai anh sẽ đến gõ cửa. Tối nay em có thể mời thằng bé ngủ chung với chúng ta, nhất định Diệu Linh sẽ rất vui vẻ!"

2 phút! Đường Diệc Thiên nhìn thoáng qua đồng hồ trên đầu giường, thực sự chỉ có 2 phút! Nếu tối nay Diệu Linh ngủ chung với bọn họ, vậy, vậy...

Nấm hương nhỏ cười vô cùng gian trá, cô đã nói bên ngoài Đường Diệc Thiên làm đại ca, nhưng ở nhà, đại ca phải là cô, "Thế nào? Đường tổng, anh có làm giao dịch này không? Không chỉ hôm nay, còn sẽ có ngày mai, sau này..."

Đường Diệc Thiên tức giận đứng dậy, thái độ vô cùng kiên quyết, "Không! Anh đã hứa với Diệu Linh, không thể nói được! Khuyết điểm lớn nhất của em là hay truy xét ngọn nguồn, còn tính toán nữa, tại sao em không chịu hiểu câu trả lời không thể..." Anh vừa không vui vừa chuyển đề tài sang chuyện tính tình.

"Được." Hàn Niệm bĩu môi, "Em thích truy xét ngọn nguồn đấy, còn thích tính toán nữa đấy, anh làm gì được em nào?"

"..." Bị thương nhất đời người không phải là chuyện mình có nhược điểm, mà là nhược điểm của bạn, bị đối thủ biết.

* * *

"Đùng đùng đùng!" Tiếng gõ cửa dồn dập truyền đến đúng hạn, "Mẹ! Con xem Tây Du Kí xong rồi! Mẹ tắm cho con đi mẹ!"

Hàn Niệm tao nhã đứng dậy, mở cửa phòng, dịu dàng nói với con trai, "Diệu Linh, hôm nay ba tắm cho con nhé, sau đó, con ngủ chung với ba mẹ, được không nào?"

"Thật sao ạ!" Có thể ngủ chung với ba mẹ, là chuyện mà Diệu Linh thích nhất! Vội vàng chạy vào nắm chặt tay Đường tiên sinh, "Ba! Mau tắm cho con đi! Sau đó lên giường kể chuyện cho con nghe!"

Đường Diệc Thiên nhìn nắm hương nhỏ một cách khó tin...cô, làm, thật, sao? Hàn Niệm mỉm cười đáp lại anh một ánh mắt chắc chắn...Ai kêu nói cô tính toán chứ!

Khác với Đường tiên sinh đang khó chịu, Diệu Linh có thể ngủ chung với ba mẹ là chuyện vui nhất rồi! Bên trái là ba, bên phải là mẹ, ở giữa là Diệu Linh!"

Nhìn thấy con trai hôn hờ như vậy, cảm giác không vui của Đường Diệc Thiên cũng biến mất, anh dang tay, đã có thể ôm người phụ nữ mình yêu và con trai dễ thương của mình, cũng là một chuyện hạnh phúc.

"Mẹ!" Diệu Linh dựa vào lòng mẹ, vô cùng thoải mái, "Mẹ biết không? Diệu Linh rất vui, hôm nay là ngày vui vẻ nhất vì được ngủ chung với ba mẹ."

"Ồ...Vậy sao?" Hàn Niệm nói, "Ngày mai cũng ngủ chung với ba mẹ chịu không?"

"Không được!" Đường Diệc Thiên lên tiếng trước, tuy anh cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng trên thế giới này có một thứ hạnh phúc khác gọi là thế giới hai người!

"Tại sao vậy ạ? Ba không thích Diệu Linh sao?" Diệu Linh xoay người, tội nghiệp nhìn về phía ba.

"Không phải..." Đường Diệc Thiên nghiêm túc phủ nhận, "Chỉ có điều...không phải Diệu Linh nói phải đúng cảm sao? Không phải nói sẽ bảo vệ ba mẹ sao? Vậy thì phải ngủ một mình!"

"À! Đúng!" Diêu Linh nhớ ra điều gì đó, "Mẹ, ba nói ba sẽ bảo vệ mẹ và con! Ba là hiệp khách sâu bọ, con là hiệp khách sâu bọ con, sau này lớn lên con phải bảo vệ ba mẹ, cho nên con phải thật dũng cảm."

Con trai hiểu chuyện như thế, Đường Diệc Thiên gần như muốn khóc, trừ...

Diêu Linh nói tiếp, "Bởi vì khi con lớn, ba sẽ trở thành hiệp khách sâu bọ già, quá già! Không chạy được!"

"Ha ha ha ha ha ha..."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 66.1

Lúc lần đầu tiên Hạ Đông Ngôn nhìn thấy Hạ Bồng Bồng, cả người cô đều có thịt màu đỏ rất ghê...đúng, cô là một cục thịt, vừa sinh ra đã là một cục thịt.

Hạ Đông Ngôn hoàn toàn không tin nổi, cục thịt này lại là em gái anh.

Bởi vì dáng dấp anh rất đẹp trai, sao lại có em gái xấu như vậy chứ? Điều này không hề khoa học, còn rất ngược với loài người nữa.

Nhưng ba của anh Hạ Quan Đào đã nói với anh, "Đông Ngôn, đây là em gái con, tên con bé là Bồng Bồng, con thấy nghe hay không?"

Hạ Đông Ngôn tám tuổi nhớ tới heo rừng trong phim hoạt hình 《Bành Bành và Minh Mẫn》, cũng giống như cục thịt vừa ngắn vừa tròn thế này, "Dạ...Em ấy là Bành Bành."

(Bồng Bồng: 茈茈, Bành Bành: 彭彭 nhưng đều đọc đồng âm là: Péng Péng, cho anh mới nghĩ đến heo rừng và nói vậy)

Tô Hải Mai mẹ ruột của Hạ Bồng Bồng là mẹ kế của Hạ Đông Ngôn, tái hôn cũng không có gì lạ, lạ là bà gả vào nhà họ Hạ chưa đến nửa năm đã sinh con gái. Tuy Hạ Đông Ngôn mới tám tuổi, nhưng cũng biết từ mang thai mười tháng.

Cho nên sau nửa tháng Hạ Bồng Bồng sinh ra, ngày hôm đó từ bệnh viện về, Hạ Đông Ngôn hỏi ba, "Ba, có phải ba và dì Tô lên xe trước rồi sau đó mua vé không?"

Xem đi, thực ra Hạ Đông Ngôn luôn là một đứa trẻ thông minh, thông minh mà lại học dốt, có lẽ thế này hợp với hình tượng con nhà giàu của anh hơn.

Là con trai độc nhất của nhà Hạ, một trong ba gia tộc lớn nhất thành phố J, Hạ Đông Ngôn luôn cảm thấy ông trời đã cho anh thân phận của phú ông đời thứ hai, anh nên cẩn thận, làm tốt một cái gỏi thêu hoa tiêu chuẩn, để người khác biết không thể trái số trời.

Bởi vì bản thân Hạ Đông Ngôn đã từng thể hội được, cái gì gọi là không thể trái số trời, cái gì gọi là trúng mục tiêu.

Năm mười lăm tuổi, danh tiếng của Hạ Đông Ngôn rất vang dội trong việc xã giao của thành phố J, người khắp nơi gọi là hoàng tử nhỏ kim cương, một số gọi là công tử thối nát, yêu thích thì gọi là chim khổng tước.

Hạ Đông Ngôn mười lăm tuổi, Hạ Bồng Bồng bảy tuổi, hoàng tử nhỏ kim cương đi chơi bởi ở đâu cũng phải dẫn theo một cái đuôi nhỏ, thực sự rất khó chịu! Không chỉ thế, ngay cả lúc ở nhà, cái đuôi nhỏ này còn có đủ loại vấn đề.

Ví dụ như...

"Anh...Vừa...Vừa...đặt câu thế nào ạ?" Vừa mới bắt đầu học đặt câu, cô giáo yêu cầu các bạn nhỏ đặt năm câu hợp nghĩa với nhau. Hạ Bồng Bồng vắt hết óc chỉ nghĩ được bốn, thực sự không nghĩ ra được có cái gì có thể dùng vừa...vừa. Hơn nữa ba nói, chỉ cần trên bài học có câu hỏi gì không hiểu, thì đi hỏi anh hai!

"Em vừa ỉa vừa ăn cơm!" Hạ Đông Ngôn nằm trên sofa xem tạp chí, hạ bút thành văn một câu.

"Anh...Như thế có đúng không?" Tuy giọng của anh hai rất quyết đoán và chắc chắn, nhưng Hạ Bồng Bồng vẫn cảm thấy có chút không ổn.

Nói tới nguy biến, thực sự là tư chất bẩm sinh của Hạ Đông Ngôn, "Có gì không đúng, hồi nhỏ em mặc tã, có phải lúc ăn cũng sẽ xì xì không?"

"Dạ..." Tuy mắc cỡ, nhưng Hạ Bồng Bồng vẫn cúi đầu thừa nhận. Nhưng giải quyết được vấn đề này, lại có mấy vấn đề khác! "Anh, em không biết chữ từ 'Cứt'".

Hạ Đông Ngôn liếc sang, cô bé đang rụt rè đứng bên cạnh anh xin giúp đỡ, gò má trắng nõn giống như một quả đào mật, giống như bấm vào đều là nước, mái tóc đen dài chải thành hai bím, đúng chuẩn dáng dấp xinh xắn, hoàn toàn không giống cục thịt đỏ hồi nhỏ chút nào. Nhưng anh vẫn không thích đứa em gái này, con nhỏ này xuất hiện từ đâu không biết? Còn có thể xông vào cuộc sống của anh như vậy nữa?

Lúc đang bọc tã, anh từng thay tã cho cô, cô vẽ lên người anh rất nhiều địa đồ, lớn hơn một chút, rằng cô dài, không biết tại sao lại chuyên môn căn Hạ Đông Ngôn, xuống miệng còn rất độc ác, thường cắn đến chảy máu, sau đó cô đi nhà trẻ, từ đó về sau, làm mặt nạ gì đó, cắt giấy, những thứ này cũng rơi lên đầu Hạ Đông Ngôn.

Ai bảo anh là anh trai chứ!

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 66.2

Cho nên Hạ Đông Ngôn không thích đưa em gái này chút nào, bởi vì không chỉ cô phiền phức, mà những phiền phức này còn biến thành trách nhiệm của anh! Anh là ai chứ! Hạ đại thiếu gia! Anh phải được những ngày ngợp trong vàng son, xa hoa dâm dăng! Chứ không phải ở nhà dạy dỗ một con bé...Viết chữ "cứt" thế nào!

"Lấy sách bài tập của em ra đây." Anh xoay người ngồi dậy, chỉ huy cái đuôi nhỏ.

Cái đuôi nhỏ vô cùng ngoan ngoãn đưa sách bài tập của mình lên. mấy chữ viết nằm ngay ngắn trên ô vuông có cách dòng, trật tự và đẹp đẽ, câu thứ nhất là..."Em vừa xem tivi vừa ăn trái cây."

"Câu này không hay." Hạ Đông Ngôn lắc đầu, "Vừa xem tivi, vừa ăn trái cây, câu này không hợp! Hạ Bồng Bồng, em nghĩ xem, xem tivi phải nhìn, em ăn trái cây cũng phải nhìn, không nhìn em sẽ ăn vào lỗ mũi mất."

"Nhưng tối lúc em xem tivi mẹ thực sự đã cắt trái cây cho em." Hạ Bồng Bồng đưa ra một ví dụ của cuộc sống.

Hạ Đông Ngôn chắc chắc miệng, "Em nghĩ lại đi, lúc em ăn có nhìn không? Lúc xiên trái cây, chắc chắn phải cúi đầu nhìn, cho nên hai việc này làm thay phiên nhau, không phải làm cùng một lúc! Vừa...Vừa...Nghĩa là đồng thời!"

Nghĩ đúng là vậy, Hạ Bồng Bồng giống như mới tỉnh từ trong mơ lại, "Vậy làm sao đây hả anh hai?"

Dù sao Hạ Đông Ngôn cũng là học sinh trung học, trong mắt Hạ Bồng Bồng học tiểu học, anh hai là những người có IQ cao! "Em đổi lại là, em vừa xem tivi vừa đánh rằm là được! Bởi vì lúc em đánh rằm, vẫn xem tivi như thường!"

"À! Đúng rồi ha!" Hạ Bồng Bồng gật đầu, "Vậy anh mau xem dùm em mấy câu khác luôn đi!"

Hạ đại thiếu gia có tài văn chương nổi bật, còn có lòng yêu thương em gái, thành thạo đặt tốt lại mấy câu Hạ Bồng Bồng đã đặt!

"Ngạc nhiên...sau khi gà trống đẻ trứng, gà mái rất ngạc nhiên!"

"Thực sự...ba đánh rằm, thực sự rất thối."

"Cùng nhau...em và ba mẹ cùng nhau kết hôn!"

Đúng rồi, đã quên nói, lý do thứ nhất Hạ Đông Ngôn không thích con nhỏ này là vì cô phiền phức, lý do thứ hai là...cô thích mách lẻo!

"Hu hu hu, ba...Là anh hai dạy con đặt câu! Anh hai dạy con! Anh hai còn dạy con viết từ "cút" thế nào nữa!"

Nhưng mà, làm một thằng công tử quần lụa, bị ba mắng, cũng giống như là một loại tu hành cần thiết?

* * *

Cùng cha khác mẹ, còn sinh ra ở gia đình quyền quý, Hạ Đông Ngôn cảm thấy mình và Hạ Bồng Bồng chắc sẽ xảy ra một trận gió tanh mưa máu, giống như những trận đấu ác liệt của thời dân quốc. Bản thân là một đại thiếu gia học chả vào đâu, em gái là một đại tiểu thư hồn nhiên và hiền lành. Anh trai ở bên ngoài cường ép chiếm đoạt con gái nhà lành, em gái ở nhà tận tình khuyên bảo, anh trai phát hiện em gái thích gia đình nhà

nghèo, cho nên anh trai gả em gái cho bạn nhậu của mình để đập tan uyên ương...

Chuyện xưa nghe ra có vẻ rất thú vị!

Thế nên Hạ Đông Ngôn thi được vào đại học J, nhất thiết đừng nghi ngờ, thực sự là tự mình thi được, bắt đầu thực hiện lộ trình của công tử đào hoa.

Nhìn xung quanh đại học J, thiên kim Hàn Niệm của sảnh trưởng Hàn là mục tiêu tốt nhất! Hơn nữa Hàn Niệm còn có bạn trai! Chuyện buồn chán này lại có thêm phần thú vị, phù hợp với sự theo đuổi của anh biết mấy. Chỉ tiếc là, anh trai học dốt đã bắt đầu sự nghiệp buồn chán của mình, em gái cũng đủ hồn nhiên và hiền lành, nhưng tuổi còn quá nhỏ!

Hạ Đông Ngôn theo đuổi Hàn Niệm một cách rầm rộ, chủ nhật vừa về nhà, Hạ Bồng Bồng đã hỏi, "Anh hai, chứng minh góc vuông này thế nào ạ?"

Anh tức giận nói, "Dùng thước đo góc đi!"

Mình đã làm bài tập đủ rồi, con bé này còn quá nhỏ cũng đành chịu! Hạ Đông Ngôn không thua bởi Đường Diệc Thiên, càng không muốn bởi sự thú vị nhỏ nhoi của mình, mà thua bởi việc không thể nào vượt qua thời gian!

Hạ Đông Ngôn mười tám tuổi năm Hạ Bồng Bồng mười tuổi lên hỏi, "Sao em không lớn nhanh một chút vậy hả!"

Hạ Bồng Bồng chớp đôi mắt to hỏi anh, "Lớn làm gì ạ?"

Hạ Đông Ngôn được thừa hưởng từ ba, sinh ra đã có cặp mắt phong lưu đào hoa, mà Hạ Bồng Bồng lại không giống người nhà họ Hạ chút nào, một đôi mắt hạnh tròn, nhìn ngốc hết biết! "Lớn là có thể để anh bắt nạt!"

"Bắt nạt là gì?" Hạ Bằng Bằng nói chuyện với anh trai, luôn mở đầu bằng câu hỏi.

Hạ Đông Ngôn suy nghĩ, Hạ Bằng Bằng không phải là Hàn Niệm, ngay cả khi anh muốn quấy rối cũng không có chỗ xuống tay, ai bảo cô là em gái của anh chứ! Cùng cha khác mẹ cũng là em gái, hơn nữa anh cũng không có luyện đồng! Cho nên anh chỉ có thể áp chế Hạ Bằng Bằng!

(Luyện đồng: Là yêu trẻ con)

Vì thế Hạ Đông Ngôn kiên nhẫn chờ, chờ con bé này lớn lên, để mình làm một anh trai xấu hoàn toàn!

"Bắt nạt đủ thứ!"

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mạc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 67.1

Hạ Đông Ngôn nhìn trăng nhìn sao, trông mong Hạ Bồng Bồng lớn nhanh một chút. Ngay cả Tô Hải Mai cũng cảm thấy, Hạ Đông Ngôn còn mong mỏi hơn người mẹ kế như bà. Lúc Hạ Bồng Bồng mới 1m3, anh đã mua đồ cỡ 1m5 cho cô, hoặc cho cô mang đôi giày số hai lớn, còn nói mặc đồ lớn mới lớn nhanh.

Mỗi ngày trước khi Hạ Bồng Bồng rời giường, Hạ Đông Ngôn đều rót một ly sữa, ước gì có thể nhanh một chút đến mức muốn hồng việc.

Hạ Bồng Bồng vừa lên cấp hai, Hạ Đông Ngôn nghiêm túc nói với cô, "Bồng Bồng, từ hôm nay trở đi em chính là người lớn!"

Lúc đó quả thực Hạ Bồng Bồng cũng đang trong tuổi mong đợi lớn lên, "Anh hai, lớn lên có thể làm gì?"

Hạ Đông Ngôn là người từng trải, có thể nói ra những chỗ tốt của tuổi trưởng thành cho cô nghe, nhưng chỉ nói ngắn gọn, đó là..."Muốn làm gì thì làm!"

"Vậy anh hai cảm thấy em làm gì được?" Lớn lên từ nhỏ với anh hai, tuy anh chưa dạy mình làm chuyện gì tốt, nhưng trong tiềm thức của Hạ Bồng Bồng luôn có thói quen "Nghe theo anh hai."

Mà điều Hạ Đông Ngôn không hy vọng nhất là Hạ Bồng Bồng nghe theo mình, hai anh em thân thiết, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy đáng sợ! "Để chứng minh em đã trưởng thành, em phải tạo phản!"

"À..." Hạ Bồng Bồng nghiêng đầu suy nghĩ, "Nhưng em cảm thấy đã tốt lắm rồi, em tạo phản làm gì ạ?"

"Nhìn không vừa mắt!" Hạ Đông Ngôn làm gương, "Chẳng hạn như, em nhìn anh đi, em nhìn anh hai có vừa mắt không? Trước kia anh đối với em thế nào, có phải em đã khó chịu rất lâu rồi không?"

Hạ Đông Ngôn sinh ra đã có bộ dạng không đứng đắn, bây giờ không chỉ không đứng đắn, còn hơi điên nữa, trong lòng Hạ Bồng Bồng vô cùng hồi hộp, kiềm không được lùi vào góc tường phía sau mấy bước. Anh hai cao hơn mình một khúc lớn, cơ thể nhìn rất cường tráng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể xách mình lên...Đánh một trận!

Tuy Hạ Bồng Bồng chưa từng bị Hạ Đông Ngôn đánh, nhưng trong ấn tượng của cô, anh hai làm ra chuyện gì, cô cũng không cảm thấy bất ngờ. Cho nên cô mới không biết mình phải tạo phản cái gì, cô đã hoàn toàn quen với vẻ thần kinh của Hạ Đông Ngôn, không có gì khó chịu cũng không có gì không thích ứng được.

"Anh hai...Em quen rồi!" Cô nghiêm túc nói, "Em đã quen với việc anh như vậy rồi!"

"..." Hạ Đông Ngôn lập tức hoá đá, "Em quen rồi hả?"

Lúc này tóc của Hạ Bồng Bồng đã dài đến eo, tuy nhìn mắt to tròn rất ngây thơ và hồn nhiên, nhưng dù sao cô cũng đã mười ba tuổi, chuyện đầu óc anh hai không quá bình thường, cô cũng đã đủ khả năng để thừa nhận rồi!

"Cả ngày anh hai đều không làm việc đàn ông phải không?" Hạ Đông Ngôn hỏi.

"Em cảm thấy anh hai không thích học có lẽ là vì thích cái khác." Hạ Bồng Bồng ngẩng đầu nhìn anh, cặp mắt vừa đen vừa sáng, "Đúng không?"

Anh hai?"

"Đúng vậy, anh hai thích phá hoại tình cảm của người khác, chuyên theo đuổi nữ sinh đã có bạn trai!" Hạ Đông Ngôn cẩn trọng như vậy, không phải là muốn Hạ Bồng Bồng ra sức cắt đứt với mình sao!

Cuối cùng Hạ Bồng Bồng thở dài, nhưng cô nói rất đúng, "Anh hai, trong lòng anh nhất định rất đau khổ..."

"..." Hạ Đông Ngôn phát hiện, mình đủ hư rồi, Hạ Bồng Bồng cũng đủ hồn nhiên rồi, nhưng lối suy nghĩ của hai người vẫn không chung một dòng suy nghĩ!

Thực ra mặc dù Hạ Bồng Bồng đã quen thuộc với người anh trai này, nhưng muốn cô giải thích rõ, cô vẫn chưa làm được. Hoàn toàn không biết trong đầu anh hai đang nghĩ gì! "Anh hai, tạo phản rất vui sao? Tại sao luôn không nghe lời?"

Hạ Đông Ngôn trầm mặt, đôi mắt đào hoa luôn mang theo nụ cười lúc này vô cùng nham hiểm, "Rất vui!"

* * *

Không tạo phản...thì làm gì chứ? Chẳng lẽ vâng lời? Đây là vấn đề mà Hạ Đông Ngôn thường hay suy nghĩ. Anh còn nhớ, mẹ ruột của anh, là một người không ngoan ngoãn.

Bà thích uống rượu, thích hút thuốc, lúc bà ôm Hạ Đông Ngôn, cả người đều là mùi rượu và mùi thuốc lá. Ba sẽ cãi nhau với bà, bọn họ âm ỉ ở đó, Hạ Đông Ngôn đứng bên cạnh nhìn, nhìn bọn họ đấu nhau, anh đã quen.

Đôi khi bà cũng sẽ quan tâm chút ít đến cuộc sống của Hạ Đông Ngôn, xem sách bài tập của anh, xem bàn học anh có ngăn nắp không, và

nói với anh, "Đông Ngôn, con đúng là một đứa bé nghe lời."

Cuối cùng họ vẫn ly hôn, người phụ nữ thích hút thuốc uống rượu và đánh bài kia, ba hay gọi bà như vậy, cuối cùng cũng rời khỏi cuộc sống của Hạ Đông Ngôn.

Hạ Đông Ngôn ngoan ngoãn nhìn bà ra đi, không khóc, cũng không ầm ĩ, bởi vì anh biết, là số trời đã định. Có một số việc, không phải cố gắng là có thể thay đổi, cũng không phải ngoan ngoãn là hữu dụng.

Cho nên, anh biết lời nói của Hạ Bồng Bồng, y như con ngốc, quá buồn chán.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 67.2

Hạ Bằng Bằng biết, anh hai ghét mình, không rõ lý do.

Nhưng cô cũng có thể đoán được mấy phần, có lẽ bởi vì bọn họ không cùng mẹ? Bởi vì anh luôn gọi mẹ cô là dì Tô. Hạ Bằng Bằng biết, sau này mẹ mình mới gả đến nhà họ Hạ, nhưng không phải bọn họ cũng là anh em sao? Hạ Bằng Bằng không muốn trình diễn tiết mục giành giật tài sản thừa kế, cho nên cô luôn rất nghe lời anh hai.

Nhưng anh hai vẫn không thích mình, Hạ Bằng Bằng cũng bắt đầu tin rằng, có lẽ không thích là không thích, là đã định trước.

Năm cô tốt nghiệp trung học, anh hai vào công ty NSJ. Hạ Bằng Bằng còn nhớ lần đầu tiên anh hai luôn không đứng đắn mặc đồ vest thẳng thớm. Màu xám bạc, là màu hợp với anh nhất, không tối như màu đen. Hạ Bằng Bằng lén ghé vào nhìn qua khe cửa, không dám ra giáp mặt.

Hiếm khi hôm đó Hạ Đông Ngôn nghiêm túc, Hạ Bằng Bằng ở phía xa nhìn khuôn mặt khí khái của anh, tim không tự chủ được đập rộn lên, thực ra...Nếu anh hai không ghét mình thì tốt biết mấy, cô rất thích anh hai.

Sau khi lên cấp ba, các học sinh nữ đều bàn luận về mấy học sinh nam đẹp trai, mấy học sinh nam chơi bóng giỏi. Hạ Bằng Bằng nhìn xung quanh, không kiếm được so sánh mấy người đó với anh hai.

Cho dù trước kia Hạ Đông Ngôn ăn hiếp cô, gạt cô đặt câu "Cút rồi đánh rắm rồi nước tiểu", cô nhớ lại cũng không tức giận, mà cảm thấy mắc cở. Ít nhất cảm thấy anh hai rất hài hước!

Nhưng mình và anh hai lớn lên từng ngày, anh hai lại càng xa cách mình hơn. Các bạn học thường hay hâm mộ Hạ Bồng Bồng có anh trai, với bọn họ, anh hai đều bảo vệ em gái. Anh hai của Hạ Bồng Bồng không giống vậy, anh hai của cô...Từng nói muốn bắt nạt cô.

Hôm đó Hạ Đông Ngôn được công về nhà, ba và mẹ đều đã đi nước ngoài, trong nhà chỉ có một mình Hạ Bồng Bồng. Là Đường Diệc Thiên gõ cửa, Hạ Bồng Bồng biết anh, người thành lập doanh nghiệp Thịnh Thế mới nổi, một doanh nhân trẻ. Đứng bên cạnh anh là một nữ sinh rất xinh đẹp, Hạ Bồng Bồng vẫn nhớ được cô ấy, cô ấy tên là Hàn Niệm, hồi nhỏ có một lần mình bị té cô ấy đã đỡ mình.

"Anh ấy uống say..." Hàn Niệm lo lắng nói với Hạ Bồng Bồng, "Em có thể giải quyết được không?"

"Có gì không giải quyết được chứ?" Đường Diệc Thiên ném Hạ Đông Ngôn lên giường, nói với Hạ Bồng Bồng, "Em khỏi phải lo cho cậu ta, cậu ta ngủ một giấc là được, không chết đâu."

Lúc đưa bọn họ đến cửa, Hạ Bồng Bồng vẫn hỏi, "Sao anh hai em lại uống nhiều như vậy?"

Đường Diệc Thiên cười, "Bởi vì hôm nay là sinh nhật của cậu ta."

Hạ Đông Ngôn không bao giờ làm sinh nhật, bởi vì ngày ba mẹ anh ly hôn, chính là sinh nhật của anh. Chỉ tiếc người phụ nữ đó đã quên từ sớm, bà ta vẫy tay tạm biệt anh, nói với anh là phải tiếp tục làm đứa trẻ ngoan, bà ta nói rất chân thành, giống như một người mẹ thật sự vậy, nhưng lại quên hôm đó là ngày sinh nhật của con trai mình.

* * *

Sáng sớm Hạ Đông Ngôn mơ màng tỉnh dậy, Hạ Bồng Bồng đang ghé vào bên cạnh giường của anh, trong phòng đều bị anh lây nhiễm mùi rượu,

ngay cả anh cũng chịu không nổi. Hạ đại thiếu gia rất để ý đến hình tượng! Đặc biệt là vệ sinh cá nhân!

Anh không quan tâm đến Hạ Bồng Bồng đang ngủ say, xốc chăn muốn bước xuống giường, lúc này mới phát hiện cả người trần truồng chỉ mặc một cái quần lót!

"!!!" Anh tức giận trừng mắt nhìn cô nhóc đó, lá gan cô thật không nhỏ, còn cởi hết quần áo của mình nữa chứ! Cô thật coi mình như anh trai, không cảm thấy xấu hổ! Hạ Đông Ngôn hơi tức, cũng hơi mắc cở. Nếu không phải mình vô tình nghe được cuộc nói chuyện của ba và dì Tô, có lẽ anh cũng không biết Hạ Bồng Bồng không phải là em ruột của mình.

Cuối cùng bí mật này được che giấu rất kỹ, giống như bọn họ thực sự là anh em ruột vậy. Ba nói, đây là vấn đề mặt mũi của nhà họ Hạ, Hạ Đông Ngôn biết, giống như anh cũng biết mẹ anh đã khiến nhà họ Hạ xấu hổ, cho nên sau này mọi sự tồn tại của người phụ nữ đó đều bị xóa đi.

Phát hiện con bé này không phải là em ruột của mình, Hạ Đông Ngôn không có chút hào hứng nào. Không có người tạo phản với mình, cũng không có người đối chọi với mình, con bé này không có chút quan hệ gì đến nhà họ Hạ.

Hạ Đông Ngôn xoay người xuống giường, đi vào phòng tắm. Lúc ra tỉnh thần vô cùng thoải mái, anh nhìn đồng hồ báo thức trong phòng, bảy giờ rưỡi.

Anh vừa lau khô tóc vừa từ từ đi tới đá Hạ Bồng Bồng một cái, "Này, em muộn giờ đến trường rồi đó."

* * *

Hạ Bồng Bồng đột nhiên nhảy dựng lên, Hạ Đông Ngôn vui vẻ thưởng thức vẻ mặt không ngừng thay đổi của cô, ngạc nhiên, không tin, giống như

sấm sét giữa trời quang...

Cô mặc áo ngủ bằng nhung màu vàng nhạt, bởi vì ở nhà nên hình như không mặt đồ lót, ban đầu có lẽ không sao, nhưng cô có động tác mạnh liên tiếp nên phập phồng lên xuống dữ dội. Hạ Đông Ngôn phát hiện, giờ đây cô bé này đúng là đã trưởng thành rồi.

Mình không cần nôn nóng, cũng đã trưởng thành. Vóc dáng cao cao gầy gầy, tóc dài và thẳng, khuôn mặt mang theo sự trẻ con nhưng vẫn xinh đẹp, nhất là cặp mắt tròn vo đó, lúc vội đến mức muốn khóc thực sự khiến người ta đau lòng.

"Anh hai! Anh đưa em đến trường đi!" Hạ Bồng Bồng đã thay đồng phục xong, buộc tóc đuôi ngựa, nôn nóng đến ngấn nước mắt chạy đến trước mặt anh, "Em bị trễ rồi!"

Đến trễ có gì đâu? Lúc Hạ Đông Ngôn đi học, ngày nào cũng đến trễ, đến trễ mới có thú vị.

Nhưng Hạ Bồng Bồng không giống vậy, cô là một đứa trẻ vô cùng nghe lời, học sinh ngoan.

Trong lòng của Hạ Đông Ngôn nói No, nhưng không hiểu sao ngoài miệng nói, "Được rồi."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 122

Áo sơ mi màu xanh nhạt, rất hợp với làn da trắng nõn của Hạ Đông Ngôn, cộng thêm ngũ quan tuấn tú, Hạ Bồng Bồng ngồi bên ghế phụ lên nhìn qua, cảm thấy...

"Nhìn gì vậy." Hạ Đông Ngôn nghiêng qua nhìn cô, "Nhìn anh trai em rồi nghĩ đến tối à?"

Hạ Bồng Bồng thu tầm mắt lại, bĩu môi nói, "Nhìn anh mặc đồ giống như bán bảo hiểm!"

"Bán bảo hiểm?" Hạ Đông Ngôn tự cao hất đầu, "Anh mà bán bảo hiểm, không chừng người mua bảo hiểm sẽ xếp hàng đến phía tây thành phố luôn..."

"Nếu anh đẹp trai như vậy, thì anh tìm cho em một người chị dâu đi." Tuy Hạ Bồng Bồng rất ngoan, nhưng dù sao cũng đang ở tuổi mười sáu, tuổi dậy thì cũng được, thời kỳ tạo phản cũng vậy, chắc sẽ không để mình quá mệt mỏi.

"Không phải tối qua Hàn tiểu thư đưa anh về à..." Hạ Đông Ngôn đặc ý nói, "Thế nào? Có phải đẹp hơn rất nhiều người không? Làm chị dâu của em thế nào?"

"Khụ khụ..." Hạ Bồng Bồng vẫn chưa kịp ăn sáng, cầm một hộp sữa tươi lên xe uống, nghe vậy thiếu chút nữa sặc chết rồi. Dù cô vẫn còn chưa đến tuổi trưởng thành, dù cô còn đang đọc sách, nhưng ai mà không biết Hàn Niệm và Đường Diệc Thiên là một cặp gắn bó keo sơn nhất! "Vậy ann

nên có tính toán khác đi, anh họ Đường đẹp trai hơn anh, anh hai anh không có cơ hội đâu..."

Đánh tay lái gấp, bánh xe ma sát dữ dội trên mặt đường, phát ra tiếng chói tai, mặt của Hạ Đông Ngôn tối sầm chột ngừng xe ở ven đường, "Xuống xe!"

"Vẫn chưa đến trường mà!" Hạ Bằng Bằng nói, "Còn hai con đường nữa!"

"Em mau cút xuống cho anh." Hạ Đông Ngôn tức giận nói, trẻ con giống như đáng vẽ ở nhà.

"Anh hai! Anh thật trẻ con!" Dù Hạ Bằng Bằng nói anh trẻ con, Hạ Đông Ngôn cũng không quan tâm, cởi dây an toàn của cô ra, với tay mở cửa xe, Hạ Bằng Bằng nắm chặt tay nắm ở cửa xe không buông, "Em không xuống xe đâu!"

Hạ Đông Ngôn ôm hai tay trước ngực dựa vào ghế, "VẬY em không xuống anh sẽ không chạy."

"Anh không chạy vậy anh cũng khỏi đi làm!" Hạ Bằng Bằng nôn nóng, nhìn thấy thời gian ngày càng đến gần, nếu bây giờ chạy đến trường, không chừng sẽ không muộn lắm!

Hạ Đông Ngôn nhếch môi, cười bỉ ổi, "Hạ Bằng Bằng, anh hai đã dạy em mấy năm nay. Bây giờ em biết tranh cãi rồi à? Còn dám tạo phản nữa? Hừ...chỉ bằng em mà muốn đấu với anh? Anh không đi làm thì không đi làm, anh có gì phải sợ!"

"..." Hạ Bằng Bằng tỉnh ngộ, cô ở đây tranh chấp với Hạ Đông Ngôn, so với anh trai không biết xấu hổ, sao cô thắng được đây!

"Anh...Em sai rồi..."

"Sai ở đâu?"

"Anh hai...Anh đẹp trai nhất!"

"Miêu tả cụ thể chút, ấn tượng chút!"

"Haizz...Nếu không phải anh là anh trai của em, em đã gả cho anh rồi!"

"Khụ khụ..."

* * *

Trường trung học J là trường Hạ Đông Ngôn từng học, lúc ở đó Hạ Đông Ngôn đã dựng nên một thần thoại. Xe ngừng lại ở cổng trường, cổng vừa mới đóng, Hạ Bồng Bồng ngồi trên ghế phụ buồn rười rượi mở cửa xuống xe, chuẩn bị bị ghi tên.

Hạ Đông Ngôn liếc nhìn cô, cũng mở cửa xuống xe theo. Vóc dáng của anh cao hơn Hạ Bồng Bồng, đương nhiên chân cũng dài hơn cô, ba chân bốn cẳng đã vượt qua mặt cô, gõ cửa bảo vệ trước.

Vẫn là người trông cửa lúc Hạ Đông Ngôn còn học trung học, thấy Hạ Đông Ngôn thì lập tức sững sờ, nhưng không đến một giây đã gọi ra tên của anh! "Hạ Đông Ngôn!" Ba năm trung học, không ngày nào anh không đến muộn! Trèo tường đã sớm thành cơm bữa!

"Đây là em gái cháu..." Hạ Đông Ngôn đưa tay kéo Hạ Bồng Bồng qua, "Có thể cho nó vào không?"

"Đây là em gái cháu?" Hiên nhiên bảo vệ rất ngạc nhiên, "Nhìn khuôn mặt này, nó chưa từng đến trễ thì phải..."

"Dạ." Hạ Đông Ngôn gật đầu, "Đúng, vẫn chưa trễ lắm, chưa từng đến trễ, có phải không giống cháu không!"

Bác bảo vệ gật đầu tán thành, nhìn mặt mũi của người quen cũ, vung bàn tay to lên, phát giấy thông hành cho Hạ Bồng Bồng. Hạ Bồng Bồng đeo cặp chạy nhanh vào trong, chạy được mười bước, đột nhiên cô ngừng lại, xoay người.

Ngoài cổng trường, Hạ Đông Ngôn còn đứng đó, chưa rời đi, cũng không có xoay người, chỉ im lặng nhìn cô chạy vào trong, trong giây phút đó, Hạ Bồng Bồng cảm thấy từ trước đến nay anh hai không hề thân thiết với cô, nhưng cũng có mấy phần dịu dàng.

Cô cong khoe môi cười khế, vẫy tay với anh, sau đó nhanh chân chạy vào trong.

Hạ Đông Ngôn chỉ đứng ở cổng trường nhìn cô một lát, lại thấy Hạ Bồng Bồng ngoái đầu lại cười. Nụ cười đó..Nửa ngày sau Hạ Đông Ngôn mới tìm được một từ để hình dung, cô cười như vậy không đứng đắn gì cả!

* * *

Lúc Hạ Đông Ngôn nhận được quà sinh nhật của Hạ Bồng Bồng, anh cảm thấy cô gái này càng ngày càng không đứng đắn, dám chủ động tặng quà cho đàn ông!

Nhưng trong mắt Hàn Niệm quà tặng lại rất bình thường, "Cô ấy là em của anh mà! Em gái tặng quà cho anh trai có gì lạ."

Ngày đám cưới của Hàn đại tiểu thư đến gần, đang cùng Hạ Đông Ngôn kiểm tra lại các quy trình của đám cưới, là "Anh trai kết nghĩa" công cô dâu ra khỏi nhà mẹ ruột, Hạ Đông Ngôn lại không có một chút sức lực, than thở, "Bởi vì con bé cũng giống như em...Đều là em gái giả..."

"Hả?" Hàn Niệm vô cùng ngạc nhiên, "Em gái giả?"

Tuy ngoài miệng Hạ Đông Ngôn luôn hi hi ha ha, nhìn vô cùng thoải mái, trên thực tế cũng không dễ ở chung. Trong bốn năm đại học, anh quen biết, kết bạn, còn có thể nói ra một chút bí mật nhỏ, chỉ có một mình Hàn Niệm. Là hồng nhan tri kỷ duy nhất, lại bị Đường Diệc Thiên cướp đi! Sao Hạ Đông Ngôn không khó chịu cho được! Đã vậy Hạ Bồng Bồng còn dám nói Đường Diệc Thiên đẹp trai hơn anh! Không phải chỉ cao hơn mình một chút thôi sao! Anh dám nói nếu là tính năng liêu lĩnh, Đường Diệc Thiên chưa chắc thắng được anh đâu!

"Em gái giả thì em gái giả..." Hàn Niệm nghe xong chuyện cũ cũng không ngạc nhiên, "Dù sao cũng nhiều năm rồi, mọi người đều cho là thật, vậy là thật cũng tốt."

"Vậy thì không được!" Hạ Đông Ngôn nghĩ lại hơi tức, nếu cô không phải là em gái mình, dựa vào đâu anh phải thay tả cho cô rồi còn bị cô cắn nữa, anh phải chiếm lời lại mới được.

"Chẳng lẽ anh xem tiền tài như mạng, sợ Hạ Bồng Bồng chia tài sản nên muốn đuổi cô ấy ra cửa!" Hàn Niệm trừng mắt nhìn anh, "Vậy thì anh keo quá rồi!"

"Từ trước đến nay anh đều coi tiền bạc như rác rưởi!" Hạ Đông Ngôn biện bạch, "Người xem tiền như mạng là Đường Diệc Thiên nhà em đó, mới ngày nào cũng liêu mạng kiếm tiền, kiếm bao nhiêu cũng không thấy đủ..."

Hàn Niệm cười tự hào, "Sao, anh ấy kiếm tiền cho em xài mà, em là sinh mạng của anh ấy! Còn anh, xem tiền bạc như rác rưởi, tiền bạc cũng coi anh như cặn bã, nên cả đời hai người mới không qua lại với nhau!"

Kiểm tiền mà thôi, Hạ Đông Ngôn khinh, cũng không đại biểu cho cái gì.

Chẳng qua là người gửi kỳ vọng vào anh thực sự ít đến đáng thương! Ngay cả trong thiệp chúc mừng của Hạ Bồng Bồng cũng chỉ viết, "Chúc anh hai ngày nào cũng vui vẻ!"

Nói cho cùng anh chỉ vui vẻ một cách mù quáng! Viết một câu làm việc suông sẻ, một bước lên mây, khó, lắm, sao!

* * *

Có một khoảng thời gian rất dài, Hạ Đông Ngôn không quan tâm gì tới Hạ Bồng Bồng, nhất là sau khi anh đi làm, giống như hoàn toàn hoà vào thế giới của người lớn, không đếm xỉa gì tới một con nhóc như Hạ Bồng Bồng. Nhưng gần đây, Hạ Bồng Bồng cảm thấy anh hai lại để ý tới mình.

Nhưng hình như...Càng không thân thiện hơn!

"Hạ Bồng Bồng, giúp anh đánh tài liệu này vào hồ sơ điện tử đi."

"Bồng Bồng, giúp anh treo áo khoác này lên đi."

"Bồng Bồng, dắt chó đi dạo đi."

"Anh..." Hạ Bồng Bồng không biết mình mích lòng anh ở chỗ nào. Tuy lúc anh hai không để ý tới mình, trong lòng cô rất khó chịu, nhưng thường xuyên "Để ý" giống vậy, Hạ Bồng Bồng cảm thấy thực ra không để ý cũng tốt.

"Đây là việc em nên làm." Hạ Đông Ngôn nói một cách hợp tình hợp lý, "Ai bảo em là em gái của anh!" Người lớn của nhà họ Hạ thường không có ở nhà, đa số thời gian, trong nhà chỉ có hai em anh bọn họ. Hạ Quan Đào rất bận, Hạ Đông Ngôn còn nhớ, lúc người phụ nữ kia uống rượu đã từng lên án, lên án chồng của mình ngày nào cũng ở bên ngoài, hoàn toàn không nhìn tới mình.

"Vậy không phải anh hai nên chăm sóc em gái sao ạ!" Hạ Bồng Bồng trề môi phản bác, "Sao lại ngược lại!"

"Đúng vậy, lúc em còn nhỏ là anh chăm sóc cho em đó!" Hạ Đông Ngôn nêu ra một ví dụ, "Anh thay tả cho em, tắm rửa cho em, bây giờ em không nên đáp trả anh à!"

Dù sao cũng là cô gái mười sáu tuổi, Hạ Bồng Bồng đỏ mặt, "Anh, anh có thể đừng nói tới chuyện thay tả cho em được không?"

Hạ Đông Ngôn nói rồi cười vô cùng gian xảo, đi từng bước về phía trước, "Sao? Mặc cỡ à? Tiếc là anh hai đã nhìn thấy dáng vẻ trần truồng của em rồi, bây giờ em mới ngại ngùng, phản xạ lại đã quá muộn rồi!"

"Em là em gái của anh!" Hạ Bồng Bồng giậm chân.

Anh nhếch miệng, đi về phía trước thêm một bước, Hạ Bồng Bồng lão đảo lùì vào góc tường, Hạ Đông Ngôn chống hai cánh tay dài, đặt trên tường phía trên đỉnh đầu của cô, ép cô vào khoảng tối. Ngược lưng với ánh sáng, đôi mắt anh sáng rực vào sâu thẳm, "Hạ Bồng Bồng, em nên cảm thấy may mắn khi làm em gái của anh, nếu không...Anh sẽ không làm công không cho em đâu."

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 123

Lúc trước Hạ Đông Ngôn có 108 chiêu để theo đuổi Hàn Niệm, bây giờ Hàn Niệm đã gả làm vợ người ta, 108 chiêu tán gái của Hạ Đông Ngôn biến thành 108 chiêu ngược em gái.

Hạ Bồng Bồng không hiểu tại sao mình lại bị ghét như vậy. Hơn nữa hiện nay còn dữ hơn hồi nhỏ. Có lẽ là Hạ Đông Ngôn càng lớn tuổi, càng không trưởng thành và chín chắn hơn! Hạ Bồng Bồng nghi ngờ, sự trẻ con của anh sẽ tăng theo tuổi.

Ngay cả tắm rửa, Hạ Đông Ngôn cũng không tha cho cô, từ lúc bắt đầu tắm đến lúc tắm xong, không ngừng sai bảo, "Hạ Bồng Bồng, lấy áo ngủ cho anh!"

"Anh không tự mặc được sao!" Một phút trước Hạ Bồng Bồng vừa đưa tinh dầu cho anh xong đi ra, anh tắm xong rồi à? Tắm nhanh vậy thì muốn tinh dầu làm gì! May mà trong nhà tắm có rèm che, nếu không lúc này cô cũng sợ mắt mình bị nổi hột!

Hạ Đông Ngôn cách cánh cửa nhớ lại quá khứ, "Haizz...Đúng là con gái lớn rồi không dùng được. Nhớ ngày xưa em mới hơn một tuổi, anh hai còn tắm cho em, lúc đó em cười tròng, trên mông còn có một cái bớt màu xanh, anh tắm cho em, vậy mà em còn ở trong bồn tắm..."

"Đủ rồi!" Hạ Bồng Bồng tông cửa vào, mang áo ngủ vào, "Có thể đừng nhắc tới chuyện tắm cho em trước kia được không!"

Róc rách một tiếng Hạ Đông Ngôn đứng từ trong bồn tắm lên, kéo rèm thò đầu từ khe hở ra ngoài, cười hì hì, "Vậy thì không được, anh tính lại, hồi nhỏ anh tắm cho em ít nhất bảy mươi lần, em phải bù lại, hơn nữa anh còn chưa kêu em tắm lưng cho anh đó, nhưng chỉ là một chút quà tặng thêm thôi..."

Hạ Bằng Bằng kêu lên một tiếng sợ hãi, sợ anh vén rèm lên, ôm mặt chạy ra ngoài.

Sau khi tốt nghiệp đại học xong Hạ Đông Ngôn cũng rất cô đơn, Hàn Niệm kết hôn, anh càng chán hơn, không ngờ bây giờ tìm được Hạ Bằng Bằng để giết thời gian. Thì ra là vậy, anh cảm thấy cô không phải là em gái của mình thì không có cách nào khuyến khích cô tạo phản với mình, cho nên hoàn toàn không muốn quan tâm, bây giờ nghĩ lại, cô không phải em ruột của mình thì tốt hơn nhiều, bắt nạt cô thế nào cũng không sao!

Hạ Đông Ngôn còn là một người rất chí khí, bắt nạt chắc chắn phải bắt nạt người ngoài.

Hạ Bằng Bằng trở thành người ngoài lúc nào không tự biết. Nhưng lúc Hạ Đông Ngôn quần khăn tắm đi ra, nhìn không được cảm khái một câu trong lòng, không ngờ bình thường nhìn anh hai trắng trẻo mà vóc dáng lại khá như vậy. Nhưng ý nghĩ này lập tức tan thành mây khói, "Anh kêu em lấy áo ngủ sao không mặc!"

* * *

Nhưng Hạ Đông Ngôn sẽ không bắt nạt liên miên, dù sao thì đánh một cái tát cũng phải cho một trái táo, cho nên từ trước đến giờ Hạ Đông Ngôn thường chia đôi! Ví dụ như một mặt sai Hạ Bằng Bằng mua đồ ăn sáng cho mình, một mặt nhân tiện đưa cô đi học, một mặt bảo cô mua cho mình này kia, mặt khác cho cô chút tiền tiêu vặt.

Lúc khen thưởng Hạ Bồng Bồng còn thích hơn, Hạ Đông Ngôn có cảm giác như đang nuôi một con chó nhỏ!

Vì để có thể khen thưởng cho cô thường xuyên, Hạ Đông Ngôn làm việc nghiêm túc hơn. Có một lần Hàn Niệm hẹn anh, Hạ Đông Ngôn nói mình đang tăng ca, giống hệt như một CEO mới nhậm chức.

Hôm đó Hạ Đông Ngôn đang nói bàn bạc về đợt hợp tác đầu tiên của mình, sau khi Hạ Đông Ngôn tan làm thì lái xe đến trường trung học J.

Mấy ngày nay vừa mới khai giảng, trường học sẽ có rất nhiều việc, các thầy cô cũng vô cùng nghiêm khắc. Lúc Hạ Bồng Bồng tan học, trời đã tối. Cô ra khỏi cổng trường với một đám học sinh, nhìn thấy một chiếc xe với phong cách mà chỉ có hai anh cô mới lái đang ngừng ở cổng trường.

Thình thoảng buổi sáng anh sẽ đưa mình đến trường, tỉ lệ gặp các bạn học cũng không lớn. Lần này là tan học, bạn học cả lớp đi ra chung với nhau, Hạ Đông Ngôn đẹp trai mở cửa bước xuống xe, cười gian với Hạ Bồng Bồng.

Trời đã tối, cổng trường có ánh sáng màu ấm của đèn đường, anh mặc áo sơ mi màu kem dưới ánh sáng màu da cam, cả người vô cùng ấm áp. Trong chốc lát Hạ Bồng Bồng nhìn đến choáng váng, nhưng lại không biết mình và anh đều đứng dưới ánh đèn màu ấm. Trong bầu trời đêm, ánh sáng chiếu lên chiếc bóng đang đè lên nhau của bọn họ.

Trong nháy mắt, Hạ Bồng Bồng cảm thấy mình thuộc loại thiếu nữ ảo tưởng, cũng chỉ có vậy thôi. Nếu như cô không mở miệng gọi anh là "Anh hai."

"Anh...Sao anh lại đến đón em?"

Hiếm khi Hạ Đông Ngôn có tâm trạng tốt, lịch sự kéo cửa xe bên ghế phụ, "Dẫn em đi ăn mừng."

"Ăn mừng dịp gì?" Hạ Bồng Bồng không hiểu lắm.

Hạ Đông Ngôn nhếch miệng cười, "Ăn mừng em khai giảng!"

* * *

Nửa năm sau Hạ Đông Ngôn phát hiện tình hình không ổn...mình bắt nạt Hạ Bồng Bồng đến nghiện luôn rồi.

Hành vi bây giờ và hồi nhỏ có mục đích không giống nhau, hành vi bây giờ của Hạ Đông Ngôn không có tính chất mục đích, nhưng có tính chất chủ động.

Từ trước đến nay Hạ Đông Ngôn không phải là người rụt rè giữa yêu và hận, anh luôn thích rầm rộ, giống như lúc theo đuổi Hàn Niệm, tiết tấu (dáng điệu) kiểu không tìm đường chết sẽ không phải chết. Nhưng hôm nay, Hạ Đông Ngôn không muốn che đậy, nhưng đối phương chẳng những là em gái trên danh nghĩa của anh, còn nhỏ hơn mình tám tuổi, còn là học sinh trung học nữa, vị thành niên! Điều này rất không khoa học!

Rõ ràng là anh thường thức người như Hàn Niệm, xinh đẹp và cao quý, mà không phải một con nhóc như Hạ Bồng Bồng! Nhưng tại sao, lúc theo đuổi Hàn Niệm, Hạ Đông Ngôn cảm thấy càng bị đè ép càng hăng, đến Hạ Bồng Bồng, ngược lại anh cảm thấy lo lắng và bất an, không biết sao không ra tay được?

Nhưng chuyện này Hạ Đông Ngôn không dám bàn bạc với người khác, cũng không nói với bất kỳ người nào. Thích Hạ Bồng Bồng, là chuyện duy nhất khiến Hạ Đông Ngôn không có cách nào mở miệng.

Có thể để con nhóc đó tự phát hiện không ta! Sau đó cô sẽ nói với mình, anh hai, em cũng rất thích anh?

* * *

Mùa thu tháng mười, là sinh nhật của Hạ Bồng Bồng. Với kỹ năng tán gái từng có của Hạ Đông Ngôn, phụ nữ quan tâm nhất là mấy ngày ý nghĩa. Chẳng hạn như, sinh nhật, lễ tình nhân, ngày kỷ niệm yêu nhau, 100 ngày gặp nhau, 30 ngày lần đầu tiên ăn mì...Tóm lại là đủ thứ, ngày gì cũng có.

Nhưng ngày sinh nhật là quan trọng nhất. Hơn nữa còn là sinh nhật mười bảy tuổi, Hạ Đông Ngôn nhớ lại lúc mình mười bảy tuổi, khi ấy Hạ Bồng Bồng mới chín tuổi, không hề có chút thú vị!

Cho nên sinh nhật mười bảy tuổi của Hạ Bồng Bồng, Hạ Đông Ngôn chuẩn bị một món quà lớn và đầy bất ngờ.

Phải nói thế nào với con bé, con bé không phải là em gái của mình sao? Hạ Đông Ngôn chỉ tưởng tượng đáng vẻ ngạc nhiên của cô thôi, đã tưởng tượng ra hơn mười đáng vẻ.

Chỉ tiếc, mười đáng vẻ đó, Hạ Đông Ngôn không nhìn thấy được đáng vẻ nào. Bởi vì một ngày trước sinh nhật của Hạ Bồng Bồng, ba anh Hạ Quan Đào đã đến tìm anh. Mấy năm qua, ông rất ít nói chuyện với Hạ Đông Ngôn, thậm chí lúc Hạ Đông Ngôn ngỗ ngược tạo phản, anh cũng mặc kệ. Lúc Hạ Đông Ngôn bắt đầu thay đổi có chút nghiêm túc, chững chạc, Hạ Quan Đào lại tìm tới nói chuyện với anh.

Lời nói của ông rất ngắn gọn, trực tiếp, hoặc có thể nói là một chiêu chí mạng.

Ông nói, "Hạ Đông Ngôn, Hạ Bồng Bồng là em gái của con, là mãi mãi. Nhà họ Hạ đã từng có một quá khứ mất mặt, không được xảy ra thêm chuyện gì ảnh hưởng đến thể diện của nhà họ Hạ nữa."

Hạ Đông Ngôn biết, quá khứ mất mặt đó là mẹ anh tạo ra, bà đánh bài uống rượu, cuối cùng còn ở chung với một tên mặt trắng xong bị phóng viên chụp được rồi lên trang đầu của báo. Khoảng thời gian đó, nhà họ Hạ mất hết mặt mũi.

Đối với Hạ Quan Đào, vợ ầm ĩ ở nhà không sao, chỉ cần chuyện xấu trong nhà không lộ ra ngoài, ông đều có thể nhẫn nhịn. Hạ Đông Ngôn hiểu ba của mình, ông để ý mặt mũi hơn ai hết, còn nói một là một nữa.

Sinh nhật mười bảy tuổi của Hạ Bồng Bồng, Hạ Đông Ngôn không có tham gia.

Lúc nửa đêm, Hạ Bồng Bồng đã nằm xuống ngủ, mới nghe thấy tiếng bước chân nặng nề đi vào cửa, rồi đi lên lầu. Cô mở cửa phòng, nghe thấy mùi rượu nồng nặc, "Anh hai, sao sinh nhật em anh lại đi uống rượu?"

Trong lờ mờ, Hạ Đông Ngôn đẩy Hạ Bồng Bồng vào tường, sau đó làm một chuyện dửng dưng cảm và hoang đường nhất, anh cúi đầu xuống hôn cô, bất chấp tất cả hôn cô.

Trong u ám anh không nhìn thấy Hạ Bồng Bồng có mười dáng vẻ ngạc nhiên kia hay không, anh chỉ biết đôi môi của cô giống hệt như trong tưởng tượng của anh, nhạt không có một chút mùi, vô cùng sạch sẽ.

Tuy không nhìn thấy được vẻ mặt của cô, nhưng anh có thể nghe thấy tiếng hít thở gấp gáp của cô, tim đập dữ dội, cơ thể còn run rẩy nữa. Hạ Đông Ngôn hít sâu vào một hơi, sau đó say rượu nói, "Hàn Niệm..."

* * *

Sau ngày sinh nhật mười bảy tuổi của Hạ Bồng Bồng, Hạ Đông Ngôn chuyển ra ngoài ở. Nụ hôn tối hôm đó, trở thành một sự ngoài ý muốn mà không ai biết được.

Nhưng thỉnh thoảng, Hạ Bồng Bồng sẽ nhớ tới, cảm thấy mình không còn nụ hôn đầu, cũng hơi đau lòng. Nhưng chuyện này, cô cũng không thể nói với người khác, bởi vì chẳng những đối phương là anh hai của cô, hơn nữa còn là một chuyện ngoài ý muốn, dù sao khi anh hôn mình toàn kêu tên Hàn Niệm, không phải sao.

Chỉ có điều Hạ Bồng Bồng không ngờ, Hạ Đông Ngôn lại thích Hàn Niệm đến vậy, còn dẫn cô bỏ trốn nữa!

Lúc Đường Diệc Thiên chạy đến nhà họ Hạ đòi người, Hạ Bồng Bồng ngăn ra, mấy năm qua, bất luận anh hai trẻ con cỡ nào, ăn hiếp cô cỡ nào, cô cũng không ngờ anh hai sẽ làm ra chuyện đó.

Hạ Bồng Bồng nhớ lại lúc Hạ Đông Ngôn đứng dưới ánh đèn, cũng không dám tin. Cô càng không ngờ là từ biệt đến ba năm.

KHÔNG NHỚ, KHÔNG QUÊN

Trần Phong Mặc Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 124

Gần đêm ba mươi, Hạ Bằng Bằng bị các bạn học kéo đi hát karaoke, cũng may hôm qua trường học đã cho nghỉ, cô không cần lo lắng tối về ký túc xá không được. Nhưng cô cũng không thích hát lắm, cho nên cả đêm đều ngồi đó nghe người ta hát.

Không biết tại sao, Hạ Bằng Bằng lại nhớ đến Hạ Đông Ngôn. Ngược lại anh rất thích hát, có nhiều lần anh tắm rửa bảo cô trông chừng ở bên ngoài, cô nghe anh vừa tắm vừa hát, tuy điệu hát bị tiếng nước róc rách làm rời rạc, nhưng Hạ Bằng Bằng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ ca hát uốn éo của Hạ Đông Ngôn.

Khoan đã...cô đang tưởng tượng tới Hạ Đông Ngôn trần truồng tắm rửa sao? Hạ Bằng Bằng vội vàng lắc đầu, chắc chắn là trong KTV ồn ào quá, làm đầu óc cô rối loạn.

Rạng sáng mọi người mới đi ra khỏi KTV, mùa đông ở thành phố J rất lạnh, gió đêm càng lạnh hơn, Hạ Bằng Bằng tạm biệt sự ấm áp đi ra khỏi cửa lớn thì hắt xì một cái. Cái nhảy mũi này rất mạnh, đến nước mắt cô cũng rơi xuống, tầm mắt hơi mơ hồ, lúc cô mở mắt ra, lại thấy Hạ Đông Ngôn.

Vẫn là khuôn mặt với nụ cười bất cần đời ngày xưa, vẫn là trời tối, vẫn dưới ánh đèn màu ấm. Thiếu chút nữa Hạ Bằng Bằng đã nghĩ rằng mình xuyên về ba năm trước. Người bạn bên cạnh vỗ cô một cái, "Hạ Bằng Bằng, tìm cậu à?"

Cô quay đầu thì thấy người bên cạnh cô là bạn cùng học đại học chứ không phải bạn trung học, cô tỉnh táo lại, thì ra Hạ Đông Ngôn thực sự đã quay về.

Anh hai của cô.

Anh nói, "Đã trễ vậy rồi, sao chưa về nhà?"

Hạ Bằng Bằng nhào qua ôm lấy anh cô, nói thật, bị anh ăn hiếp nhiều năm, Hạ Bằng Bằng chưa từng chủ động ôm anh, nhưng không biết tại sao lúc này cô lại muốn ôm anh. Có lẽ, có lẽ đây là tình thân!

* * *

Anh hai đã quay về, đã dẫn theo Hàn tiểu thư quay về, lần này còn thêm một đứa bé.

Hạ Đông Ngôn nói đó là con của anh, với lại anh muốn cưới Hàn Niệm. Lúc này trong nhà lập tức ầm ĩ lên, ba Hạ Quan Đào giận tái mặt, mẹ Tô Hải Mai im lặng không nói gì, Hạ Bằng Bằng chỉ im lặng ngồi đó.

Đối với những lời chất vấn và mắng chửi, từ đầu đến cuối Hạ Đông Ngôn không nói lời nào, chẳng hề quan tâm, khẳng khẳng giữ nguyên ý kiến. Hạ Bằng Bằng biết, ba Hạ Quan Đào là người nói một không hai, trong nhà không ai dám ngỗ ngược với ông, dù là anh hai trước kia, cũng không dám làm chuyện thực sự khiến ba tức giận.

Hạ Bằng Bằng hỏi anh, "Anh, anh thật muốn kết hôn với Hàn tiểu thư sao?"

Hạ Đông Ngôn cười đều, "Có vấn đề gì à?"

Nam chưa cưới, nữ chưa gả, còn có một đứa con, nhìn cũng không có vấn đề gì. Nhưng Hạ Bằng Bằng lại nói, "Anh, em biết đứa bé không phải

là của anh, có phải anh đã làm sai chuyện gì không?"

Hạ Đông Ngôn ngấn người, lập tức hừ một tiếng, "Em nói anh làm sai chuyện gì hả?"

Hạ Bồng Bồng lắc đầu, chỉ im lặng nhìn anh. Tuy anh hai không thích cô lắm, nhưng Hạ Bồng Bồng lại rất hiểu anh hai, anh luôn ăn hiếp người khác, nhưng sẽ không đi làm chuyện xấu gì, mỗi lần anh bắt nạt mình xong, đều sẽ tự bồi thường một ít mà người ta không biết. Ngoài miệng anh không nói, nhưng là một người hay áy náy.

Còn chuyện cướp đoạt, Hạ Bồng Bồng không cho là anh thực sự sẽ làm vậy.

Hạ Đông Ngôn tránh né ánh mắt đó, khẽ cười, "Hạ Bồng Bồng, đừng tưởng em lớn rồi thì chỉ tay năm ngón với anh hai, nói cho em biết, em mãi mãi chỉ là em gái thôi!"

* * *

Đương nhiên Hạ Bồng Bồng biết, mình không thể phát biểu ý kiến đối với chuyện của anh hai, cho dù có Hạ Đông Ngôn cũng không nghe, cô chỉ là một đứa em gái anh không thích mà thôi.

Ngày ở tiệc mừng năm mới, Hạ Bồng Bồng gặp lại Hàn tiểu thư, cô ấy mặc một bộ lễ phục màu tím, cao quý thanh lịch, đẹp đến nỗi khiến người ta ngâm nga. Lúc cô ấy kéo anh hai đi vào, khi đó, Hạ Bồng Bồng có chút xú ghen tị.

Ghen tị cô ấy có Đường Diệc Thiên, còn có anh hai của mình. Hai mươi tuổi, Hạ Bồng Bồng cũng mong chờ tình yêu và một nửa kia của mình, thực ra cô cũng không tham lam mà hy vọng có được một người tài giỏi như Đường Diệc Thiên. Cô chỉ muốn một người cô thích mà người đó

cũng thích cô, thỉnh thoảng sẽ bắt nạt cô, nhưng lại cho cô sự cưng chiều ngọt ngào nhất.

Nhưng Hạ Bồng Bồng biết, ghen tị với người khác mãi mãi cũng không thay đổi được gì, cô chỉ có thể im lặng hy vọng mình lớn nhanh một chút, mau trưởng thành một chút, mau có được một tình yêu thuộc về mình một chút, có lẽ như vậy tim của cô sẽ không đập rộn lên khi thấy anh hai mặc áo đuôi tôm, cũng sẽ không đổ kị và chua xót thế này.

Nhưng Hạ Đông Ngôn không ngờ, quá trình trưởng thành thường luôn hiểu ra sự thật đau đớn nhất.

Không có hứng thú với tiệc mừng, Hạ Bồng Bồng ở một mình trong gió trên ban công, đột nhiên cô nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu thì thấy, bên kia ban công là một màu tím quyến rũ.

Cô muốn lên tiếng gọi, nhưng không hiểu sao lại có chút tự ti trốn vào trong bụi cây. Cô còn nhớ rõ dáng vẻ với làn váy tung bay lúc Hàn tiểu thư khiêu vũ với anh hai vừa rồi, vô cùng đẹp mắt.

Một tiếng bước chân truyền tới, tiếp theo là tiếng nói chuyện của một nam một nữ, Hạ Bồng Bồng sợ hãi nhìn qua, cuối cùng cô nhìn thấy một người đàn ông có thân hình cao lớn màu trắng ôm lấy Hàn Niệm, làn váy màu tím của cô ấy bay trong gió, lộ ra mắt cá chân trắng ngần.

Hạ Bồng Bồng sợ hãi che miệng, không dám để mình phát ra tiếng động.

* * *

Đợi bọn họ đi xa, Hạ Bồng Bồng vội vàng chạy đi tìm mẹ, "Mẹ, con nhìn thấy Hàn tiểu thư vẫn ở chung với Đường tiên sinh, sao anh hai lại muốn kết hôn với cô ấy chứ?"

Tô Hải Mai nói, "Mẹ không nhúng tay vào chuyện này được, mẹ đã nói những gì mẹ nên nói rồi."

Hạ Bồng Bồng biết mẹ mình làm mẹ kế rất khó xử, nhưng cô không giống, không phải cô là em gái của Hạ Đông Ngôn sao? "Con phải đi nói với anh hai!"

"Bồng Bồng, con cũng đừng xen vào chuyện này." Tô Hải Mai giữ chặt con gái.

Hạ Bồng Bồng vùng khỏi tay mẹ, "Con là em gái của anh ấy, sao không thể xen vào chứ!"

Tô Hải Mai có chút nóng nảy, buột miệng nói ra, "Con không có quan hệ gì với nhà họ Hạ hết!"

* * *

Hạ Bồng Bồng vốn nghĩ rằng mình chỉ là một đứa em gái không được chào đón, bây giờ mới hiểu, ngay cả một đứa em gái không được chào đón mình cũng không phải. Cô là một đứa con riêng hoàn toàn không có quan hệ gì với nhà họ Hạ.

Chẳng trách anh hai không thích mình...Không, có lẽ anh hai vẫn chưa biết, anh biết cô là em gái đã không thích cô, nếu biết ngay cả em gái cô cũng không phải...Hạ Bồng Bồng nghĩ, có lẽ anh thực sự sẽ không để ý đến mình nữa.

Bất luận thế nào, Hạ Bồng Bồng nghĩ tới người anh trai đến đón mình vào buổi tối hôm đó, dù dọc đường anh liên tục châm chọc mình, nhưng cô vẫn không muốn mất bóng dáng dưới ánh đèn ấm áp kia.

Đông đi xuân đến, tin Hàn Niệm hợp lại với Đường Diệc Thiên lại được đăng lên báo lá cải, Hạ Bồng Bồng biết, anh hai mình cũng thất tình

hoàn toàn. Hạ Bồng Bồng muốn đi an ủi anh, nhưng không biết nói sao mới được.

Bất luận trước kia cô bị bắt nạt ra sao, cũng tự tin mình là em gái, bây giờ cả mở miệng nói chuyện với Hạ Đông Ngôn mà cô cũng thấy khó khăn. Đã từng suy nghĩ về phần tình thân này, xúc động và đổ ỹ, nhưng từ khi thân phận của cô thay đổi và biến chất, Hạ Bồng Bồng không dám đối mặt với anh.

* * *

Giữa tháng năm, thành phố J đã nóng lên, Hạ Bồng Bồng mặc áo thun tay ngắn đến cổng trường nhận đồ. Thấy Hàn Niệm và Diệu Linh đứng dưới bóng râm trước cổng.

Cô hơi ngạc nhiên rồi đi tới đó, "Hàn tiểu thư?"

Hàn Niệm mỉm cười, "Gọi tôi bằng chị là được rồi."

"Chị..." Hạ Bồng Bồng cúi đầu gọi, thực ra Hàn Niệm quăng chuyện của anh hai mình qua một bên, Hạ Bồng Bồng cũng có chút tức giận dùm anh hai! Cho nên cô không muốn gọi là chị Hàn Niệm lắm.

Diệu Linh biết Hạ Bồng Bồng, dì này không thích mình! Cho nên thằng bé cũng không muốn gọi là dì, "Chào dì."

Đường Diệc Thiên cầm hai ly kem đi từ đường bên kia qua, đưa cho vợ một ly, ly khác đưa cho con trai, ngượng ngùng nói với Hạ Bồng Bồng, "Ơ, quên mua cho em rồi!"

Hạ Bồng Bồng khoát tay, "Không sao. Sao các người lại đến đây?"

Diệu Linh liếm một miếng kem, trả lời thay mẹ, "Bọn con đến đi dạo!"

Hạ Bồng Bồng chợt nhớ tới đại học J cũng là trường cũ của bọn họ. Hàn Niệm giao con trai cho chồng, "Hai người đi chơi đi." Trong trường đại học J có một con đường dài và rộng, Đường Diệc Thiên dẫn con trai đến đó tập patin.

Hạ Bồng Bồng không biết tại sao Hàn Niệm lại đến tìm mình, lẽ ra với cuộc sống của bọn họ không nên xuất hiện cùng một lúc mới phải. Chỉ có thể xuất hiện chung với anh trai của cô, nhưng...bây giờ đã không còn dính tới anh trai cô nữa sao?

Chỉ có điều cô không ngờ, bí mật này, Hàn Niệm cũng biết.

"Hạ Bồng Bồng, thực ra em không phải là em gái của Hạ Đông Ngôn, em biết không?"

Hạ Bồng Bồng hơi choáng váng, chỉ cần một thoáng ngẩn người, đã khiến Hàn Niệm hiểu được, "Đúng là, xem ra Hạ Đông Ngôn thực ngốc."

"Anh hai tôi..."

Từ trước đến nay Hàn Niệm luôn nói chuyện trực tiếp và dứt khoát, "Hạ Đông Ngôn đã biết em không phải là em gái của anh ấy, nhưng anh ấy nghĩ em không biết, nên cũng không dám nói với em."

Hạ Bồng Bồng biết, anh hai biết bí mật này cũng không dám nói ra, bởi vì đó là mặt mũi của nhà họ Hạ.

Nhưng Hàn Niệm cho Hạ Bồng Bồng một lý do khác, lý do này khiến cô choáng váng thêm lần nữa.

"Anh ấy thích em, em biết không?"

* * *

Anh hai...thích mình? Hạ Bồng Bồng thực sự không biết!

Anh hai thích mình? Tại sao? Thích thế nào? Bắt đầu từ lúc nào? Tại sao cô không biết? Vậy anh có biết mình cũng thích anh không?

Trong đầu của Hạ Bồng Bồng hiện lên vô số câu hỏi, nhưng không có mẫu chốt nào, mẫu chốt vấn đề cũng giống như Hàn Niệm đã nói, "Hạ Bồng Bồng, Hạ Đông Ngôn biết anh ấy không thể thích em, chắc em cũng biết là không thể, em có dám đến với anh ấy không?"

Biết là không thể, dám hay không dám? Đây là một vấn đề. Hạ Bồng Bồng nhớ hồi nhỏ cô từng hỏi Hạ Đông Ngôn, "Anh hai, chơi trò phản nghịch rất vui sao ạ?" Lúc đó Hạ Đông Ngôn nói, "Chơi rất vui!"

Vậy...Anh đã cảm thấy tạo phản là một chuyện rất thú vị, tại sao biết rõ cô không phải là em gái của anh, lại thích cô, tại sao lần này anh lại nghe lời như vậy?

Hạ Bồng Bồng bóp cổ tay, chẳng lẽ muốn cô không tạo phản trước?

* * *

Gần đây vì chuyện hợp tác của NSJ và Thịnh Thế, Hạ Đông Ngôn bận đến sứt đầu mẻ trán, ngày nào cũng hận không thể vẽ vòng tròn nguyên rủa Đường Diệc Thiên.

Nhưng cũng may gần đây trong nhà không có ai, cả Hạ Bồng Bồng cũng không có, Hạ Đông Ngôn mệt mỏi cũng có đủ yên tĩnh, không tệ lắm. Đi vào toilet tắm rửa, không trông chờ có người lấy áo ngủ cho mình, cả quần khăn anh cũng lười, để cơ thể trần truồng đi ra ngoài, khiến các tế bào trên da thịt toàn thân của Hạ đại thiếu gia có thể hít thở thoải mái!

"A...!!!!!!" Một tiếng hét chói tai vang lên trong phòng của Hạ Đông Ngôn, làm cả người Hạ đại thiếu gia sồn gai ốc, "Hạ Bồng Bồng! Em ở trong phòng anh làm gì!" Hoảng hốt chạy loạn, Hạ Đông Ngôn vội vàng nhào lên giường chui vào trong chăn.

Hạ Bồng Bồng ngạc nhiên đưa hai tay ôm mặt, cả cổ cũng đỏ bừng, "Anh, sao anh không mặc quần áo!"

"Ở trong phòng của anh sao phải mặc quần áo chứ!" Lỗ tai của Hạ Đông Ngôn cũng đỏ lên, nhưng việc này không thể trách anh!

"Chẳng lẽ trong nhà chỉ có một mình anh à!" Hạ Bồng Bồng kháng nghị, "Ngộ nhớ không phải là em, là người khác thì phải làm sao đây!"

"Không phải em là em gái của anh sao! Thấy thì thế nào!" Hạ Đông Ngôn tức giận phản bác lại cô, "Dù sao anh cũng từng nhìn thấy em trần truồng rồi, bây giờ huề nhau!"

Hạ Bồng Bồng hạ tay xuống hét lớn, "Ai là em gái của anh chứ!"

Hạ Đông Ngôn ngây người, "Em, em nói gì?"

Hạ Bồng Bồng lấy hết can đảm, ngồi xuống bên giường, "Em đã biết em không phải là em gái của anh rồi! Hơn nữa em còn biết anh thích em!"

"..." Hạ Đông Ngôn cảm thấy con nhóc này càng ngày càng không đúng đắn! Lời nói không đúng đắn như vậy cũng nói ra miệng được! "Ai, ai thích em chứ! Nè, anh nói nè Hạ Bồng Bồng, em không phải là em gái của anh nên cảm thấy rất đặc ý phải không hả! Em có biết, nếu không phải mấy năm nay anh xem em là em gái thì sẽ không nương tay đâu, nếu không em còn có thể lớn lên đến bây giờ à?"

Hạ Bồng Bồng đã hạ quyết tâm, bất quá thì tạo phản, ai không dám! "Vậy thì sao! Bây giờ em không phải là em gái của anh, anh làm gì được em?"

Cô ngẩng cằm, kiêu ngạo nhìn anh, mấy năm nay, cuối cùng Hạ Đông Ngôn cũng đợi được đến lúc con nhóc này tạo phản, thực sự...rất dễ thương!

Nhưng mà, em gái tạo phản, anh trai lại do dự, "Hạ Bồng Bồng, anh thực sự không thể làm gì được em..."

Hạ Đông Ngôn biết, không thể. Dù Hạ Bồng Bồng bằng lòng, Hạ Đông Ngôn cũng vẫn do dự, bởi vì chuyện của Hàn Niệm đã khiến anh nảy sinh dao động với bản thân, trước kia anh chỉ cho rằng bất quá mình chỉ tạo phản mà thôi, nhưng bây giờ sự phấn khởi nhất thời của mình đã đưa đến hậu quả như vậy, Hạ Đông Ngôn hơi sợ, sợ vì mình mà làm tổn thương đến người khác.

Nhất là Hạ Bồng Bồng. Hạ Đông Ngôn từng bắt nạt cô, nhưng lại không muốn làm tổn thương cô thực sự.

* * *

Hạ Đông Ngôn tránh né, khiến Hạ Bồng Bồng vô cùng ngạc nhiên. Mặc dù từ nhỏ đến lớn cô rất ít khi thắc mắc, nhưng lần này, sự thật khiến cô không hiểu được. Thích một người, sẽ dũng cảm quên mình, điều này chỉ thuộc về những người con gái mơ mộng và bốc đồng.

Hạ Bồng Bồng không bốc đồng như vậy, nhưng cô cũng không tạo phản với người kia. Mấy năm qua anh đều hy vọng mình không nghe lời, chờ đến khi cô không nghe lời, anh lại nghe lời.

Người anh trai mình thích, không phải là anh hai của mình, mà anh cũng thích mình, chuyện làm người ta vui sướng này lại bị hất một thao nước lạnh. Từ đầu đến chân của Hạ Bồng Bồng đều lạnh.

Đừng nói là Hạ Bồng Bồng, ngay cả Hàn Niệm và Đường Diệc Thiên cũng nghĩ hoài không ra.

Lúc Đường Diệc Thiên hỏi Hạ Đông Ngôn, Hạ Đông Ngôn hỏi ngược lại anh một câu, "Đường Diệc Thiên, nếu trước kia nhà họ Đường không gượng dậy nổi, anh còn ở bên cạnh Hàn Niệm được sao?"

Đường Diệc Thiên ngăn người, Hạ Đông Ngôn nói đùa, "Tôi không tốt vậy như."

Sau đó Đường Diệc Thiên về nói với Hàn Niệm, "Hạ Đông Ngôn không còn ngây thơ như lúc trước nữa."

Hàn Niệm biết, đích thực Hạ Đông Ngôn không còn ngây thơ như trước kia, trước kia anh coi trời bằng vung, bây giờ anh đã biết mình không tốt. Bắt đầu hiểu rõ bản thân, là bước trưởng thành đầu tiên, chỉ có điều lúc Hạ Đông Ngôn hai mươi tám tuổi mới bắt đầu trưởng thành.

Cũng may Hạ Bồng Bồng còn trẻ, đợi được, không phải sao?

Nếu nói thời kỳ tạo phản là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của con người, vậy thì cho dù Hạ Bồng Bồng đã hai mươi tuổi, vẫn phải nghênh đón thời kỳ tạo phản của cô.

Hạ Đông Ngôn ở trong bồn tắm, thành thoir hát hò, xẹt một tiếng, rèm bị kéo ra, Hạ Bồng Bồng tức giận cầm áo ngủ đứng cạnh bồn tắm, "Đứng lên mặt áo ngủ vào!"

Hoặc là tảng sáng, Hạ Đông Ngôn đang ngủ say, đột nhiên chặn bị người ta kéo ra, Hạ Bồng Bồng cầm bịch sữa đậu nành đứng cạnh giường, "Đứng lên ăn sáng nè!"

Còn hơn thế nữa là trực tiếp chặn ở cửa truy hỏi, "Hạ Đông Ngôn, tại sao anh thích em mà không dám nhận!"

Hạ Đông Ngôn hồi hận đứt ruột, sao lúc trước lại dạy con bé này tạo phản chứ, để cô làm một cô ngốc ngây ngô không phải được rồi sao! Bây giờ có tính là anh lấy đá đập lên chân mình không nè trời?

"Hạ Bồng Bồng, sao em lại không biết xấu hổ vậy hả! Có ai mà đuổi theo người khác muốn người ta thừa nhận chứ!"

"Em không còn mười bảy mười tám tuổi nữa, bây giờ em hai mươi rồi." Hạ Bồng Bồng nói một cách hợp tình hợp lý, "Với lại, anh là một người đàn ông, thừa nhận khó lắm à!"

"Được!" Hạ Đông Ngôn cho cô sự sáng khoái, "Anh thừa nhận anh thích em. Nhưng nè Hạ Bồng Bồng, em và anh đều biết là không thể mà. Chuyện này liên quan đến mặt mũi của nhà họ Hạ, bất luận là ba anh, hay mẹ em, đều sẽ không đồng ý."

Hạ Bồng Bồng biết, mấy năm nay ba luôn đối xử với cô giống như con gái ruột, chưa bao giờ bạc đãi cô, thậm chí sau này cũng coi cô như thiên kim tiểu nữ của nhà họ Hạ mà gả đi. Cho dù không vì tình thân nhiều năm nay, cô cũng phải biết ơn.

* * *

Hạ Bồng Bồng bỏ nhà trốn đi, khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

Con trai bỏ nhà trốn đi ba năm, vừa về không tới nửa năm, cô gái cũng bỏ nhà trốn đi, còn xin nghỉ bệnh ở trường nữa. Điều này làm Hạ Quan Đào tức đến ngất.

Mặt của Hạ Đông Ngôn đen thui xem thư bỏ nhà đi của Hạ Bồng Bồng, nắm chặt tay, vò thư lại thành một cục rồi nói, "Con đi tìm con bé!"

Nói là bỏ nhà đi, nhưng Hạ Bồng Bồng cũng không dám đi xa, chỉ ở nhờ trong tiểu viện ngoài ngoại thành của Đường Diệc Thiên. Đợi anh hao đến tìm mình, sau đó dẫn mình phiêu bạt chân trời.

Nhưng lúc Hạ Đông Ngôn gõ cửa ra mở cửa, Hạ Bồng Bồng không nhìn thấy dáng vẻ kích động của anh hai như trong suy đoán, mà là tức

giận, vô cùng tức giận. Mấy năm qua, đây là lần đầu tiên Hạ Bồng Bồng nhìn thấy anh tức giận như vậy, trên mặt không có lấy một nụ cười, ngũ quan đẹp đẽ lạnh như băng, "Hạ Bồng Bồng, em thật hồ đồ!"

"Tôi chỉ muốn hù bọn họ..." Hạ Bồng Bồng vẫn chưa nói xong đã bị Hạ Đông Ngôn nắm lấy, kéo lên xe, "Hù ba mẹ của em? Em còn là con nít sao hả? Em có nghĩ đến cảm giác của người khác không!"

Trên đường lái xe về nhà, Hạ Đông Ngôn không nói tiếng nào, Hạ Bồng Bồng sợ ngây người, gọi anh mấy lần anh cũng không quan tâm, cuối cùng bị cặp mắt hung ác và nham hiểm của anh dọa cho khóc, "Anh hai, anh đừng giận mà, em sai rồi..."

"Em sẽ không bao giờ bỏ nhà đi nữa...Em sẽ không bao giờ thích anh nữa..."

Hạ Đông Ngôn đột nhiên giảm ga thảng xe lại, thân xe loạng choạng, ngừng ở đường nhỏ dưới chân núi. Ánh mặt trời mùa hạ chiếu lên bên ngoài xe có màu trắng vô cùng chói mắt, nhưng bên trong lại đen u ám. Hạ Đông Ngôn liếc nhìn sang cô, Hạ Bồng Bồng sợ hãi co về sau, anh đưa tay tóm lấy cô, cắn xuống trong cơn giận dữ.

Một cái vô cùng độc ác, gần như muốn cắn nát môi cô, Hạ Bồng Bồng rên lên một tiếng, anh càng hôn càng ác hơn, cắn mút đầu lưỡi của cô, cái nào cũng không chút thương tiếc, giống như có rất nhiều lửa giận cần phải trút ra.

"Bồng Bồng, anh biết không thể..." Anh vừa nóng lòng cắn cô, vừa lầm bầm. Mỗi cái mút vào đều làm môi cô đau nhói, lần thứ hai Hạ Bồng Bồng hôn môi, không giống với lần đầu, anh gọi tên cô.

Hơi thở của anh, ngực của anh, nụ hôn của anh, thứ nào cũng làm cô say mê, thì ra được người trong lòng thích là cảm giác thế này, "Anh..." Cô quần lấy cổ anh, vụng về đáp lại nụ hôn mạnh mẽ của anh.

Hạ Đông Ngôn hung ác cắn cô một cái, "Chờ anh ba năm nhé!"

Hạ Bằng Bằng ngây người, Hạ Đông Ngôn nói miệng ra, đôi mắt trầm lắng, "Ba năm...Anh sẽ trở thành một người khác, cũng đủ tốt, đủ có thể chăm sóc cho em."

Lúc đó, anh có thể độc lập chèo chống một gia đình, lúc đó, nhà họ Hạ sẽ có thể diện khác, Hạ Đông Ngôn tuyệt đối không để sự xấu mặt tồn tại trong nhà họ Hạ.

Hạ Bằng Bằng nhìn anh hai một cách ngạc nhiên, vừa xa lạ, lại quen thuộc.

Hạ Đông Ngôn bị cô nhìn như vậy, cả người cũng không được tự nhiên, quay mặt sang chỗ khác, ngượng ngùng nói, "Anh hai dạy em bao nhiêu năm rồi sao không nghe lời, bây giờ em mới học bỏ nhà trốn đi?"

Hạ Bằng Bằng hoàn hồn rồi nở nụ cười, "Anh hai bỏ nhà đi năm hai mươi lăm tuổi, em sớm hơn anh năm năm!"

Lần đầu tiên Hạ Đông Ngôn muốn mắng cô, nhưng không biết sao lại mỉm cười, "Ừ, tốt không học, hư thì học rất nhanh."

"Anh hai, ba mẹ rất giận hả? Về nhà có đánh em không?"

"Chắc là sẽ."

"Ba năm sau bọn họ còn giận không?"

"Chắc là sẽ."

"Vậy anh còn kêu em chờ anh ba năm à?"

Hạ Đông Ngôn cười không trả lời, anh biết không thể, nhưng anh muốn đánh một trận vì em.

--- ----- Hết truyện --- -----

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1.1](#)

[Chương 1.2](#)

[Chương 1.3](#)

[Chương 2.1](#)

[Chương 2.2](#)

[Chương 3.1](#)

[Chương 3.2](#)

[Chương 3.3](#)

[Chương 4.1](#)

[Chương 4. 2](#)

[Chương 5.1](#)

[Chương 5.2](#)

[Chương 5.3](#)

[Chương 6.1](#)

[Chương 6.2](#)

[Chương 7.1](#)

[Chương 7.2](#)

[Chương 7.3](#)

[Chương 8.1](#)

[Chương 8.2](#)

[Chương 8.3](#)

[Chương 9.1](#)

[Chương 9.2](#)

[Chương 9.3](#)

[Chương 10.1](#)

[Chương 10.2](#)

[Chương 10.3](#)

[Chương 11.1](#)

[Chương 11.2](#)
[Chương 11.3](#)
[Chương 12.1](#)
[Chương 12.2](#)
[Chương 12.3](#)
[Chương 13.1](#)
[Chương 13.2](#)
[Chương 13.3](#)
[Chương 14.1](#)
[Chương 14.2](#)
[Chương 14.3](#)
[Chương 40](#)
[Chương 16.1](#)
[Chương 16.2](#)
[Chương 17.1](#)
[Chương 17.2](#)
[Chương 18.1](#)
[Chương 18.2](#)
[Chương 19.1](#)
[Chương 19.2](#)
[Chương 20.1](#)
[Chương 20.2](#)
[Chương 21.1](#)
[Chương 21.2](#)
[Chương 22.1](#)
[Chương 22.2](#)
[Chương 23.1](#)
[Chương 23.2](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 26.1](#)
[Chương 26.2](#)

[Chương 61](#)
[Chương 28.1](#)
[Chương 28.2](#)
[Chương 64](#)
[Chương 30.1](#)
[Chương 30.2](#)
[Chương 67](#)
[Chương 34.1](#)
[Chương 34.2](#)
[Chương 70](#)
[Chương 36.1](#)
[Chương 36.2](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 39.1](#)
[Chương 39.2](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 42.1](#)
[Chương 42.2](#)
[Chương 81](#)
[Chương 44.1](#)
[Chương 44.2](#)
[Chương 84](#)
[Chương 46.1](#)
[Chương 46.2](#)
[Chương 47.1](#)
[Chương 47.2](#)
[Chương 48.2](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)
[Chương 51.1](#)

[Chương 51.2](#)
[Chương 94](#)
[Chương 53.1](#)
[Chương 53.2](#)
[Chương 54.1](#)
[Chương 54.2](#)
[Chương 99](#)
[Chương 56.1](#)
[Chương 56.2](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58.1](#)
[Chương 58.2](#)
[Chương 105](#)
[Chương 60.1](#)
[Chương 60.2](#)
[Chương 61.1](#)
[Chương 61.2](#)
[Chương 62.1](#)
[Chương 62.2](#)
[Chương 63.1](#)
[Chương 63.2](#)
[Chương 64.1](#)
[Chương 64.2](#)
[Chương 65.1](#)
[Chương 65.2](#)
[Chương 66.1](#)
[Chương 66.2](#)
[Chương 67.1](#)
[Chương 67.2](#)
[Chương 122](#)
[Chương 123](#)
[Chương 124](#)